REVISTĂ DIGITALĂ

CREATIVITATE ÎN EDUCAȚIE

Nr.15

ISSN 2784 - 1146

STAR KIDS

Contents

GOLDSCHMIDT ERIKA....10
ZOLTAN RODICA....10
POPA ADRIANA SORINA....17
COROIU ELENA ADRIANA....19
MATEȘ RODICA....22
DUMITRESCU ANA- MARIA....24
TUDORECI MĂDĂLINA....26
MĂRCULESCU CLAUDIA-MIHAELA....28
NIȚESCU ELENA....30
MITRICĂ AURELIA IONELA....32
CÎNDEA ANA-MARIA....35
COROBAN IOANA FLORENTINA....37
VOGEL CLAUDIA....49
ANDRA RALUCA- CECILIA....50
SILAGHI ANCUȚA OANA....52
BOTIS IOANA MARIA....54
MIHEȚ CLAUDIA FLORENTINA....56
POPA CONSTANTINA ARABELA....57
MARCU CECILIA....61
ALBICI TÜNDE....63
CRINA BORTOȘ....64
NAGY NICOLETA-GRAȚIELA....66
ACHELĂRIȚEI SORINA DANIELA....69
OȚEL CARMINA-RAMONA....71
VÎLCEANU VERGINIA IULIANA....73
COTOS LIDIA IONICA....75
PĂDURARU GABRIELA....78
VASILE DANIELA....80
CHEBĂRUȘ RALUCA-MARIA....83
VLAD CODRUȚA....86
MLADIN LUMINIȚA/ MARIN ANDREEA....88
IRIMIA CRISTINA-MARIA....90
POSTOLACHE GEORGIANA- SORINA....91

ZETU ALEXANDRA-LIA 93
CREANGĂ LOREDANA- MARIANA 94
HANU FLORENTINA 96
MAREȘ ELENA 98
NUȚU MIRELA-VALI 100
GALEA LAVINIA 102
RUS CRISTINA 103
SECUI ADINA-LORENA 105
BANC GHEORGHE CORIOLAN 107
BRADEA TEODORA 110
NEGRU IRINA 112
ȘERBAN CRISTINA MONICA 114
TUȘINEAN GABRIELA IOANA 116
HUS RAMONA 118
JOLȚE MĂDĂLINA-IOANA 120
MOCAN RAMONA TEODORA 122
PĂȘCUȚI ANA VIOLETA 124
SUCI LIVIA RODICA 126
GHEORGHIȚĂ DANIELA-MĂDĂLINA 128
BUCUR LILIANA 130
TEODORESCU NICOLETA 133
BOBOC SIMONA 135
HANGANU OANA MARIA 137
NEAGU MIRELA 139
RĂDUCU NAOMI 141
BACIU ANDREEA 143
PISICĂ RODICA 145
SANDU ADRIANA MARIANA 147
MOCANU MARIA MIRELA 147
BALTĂ MIRELA 149
COȘULEANU SIMONA-CRISTINA 151
HRIȚCU MIRELA ȘTEFANIA 153
CHISĂLIȚĂ ELENA 156
CLICINSCHI CAMELIA 159

LILIANA PRICOPI....161
MAXIM MARICICA....163
TROFIN ALINA - MIHAELA....165
ANICULĂESEI RICUȚA-IONICA....167
CERNEA ELENA-ALEXANDRA....169
CSIBI CLAUDIA ADRIANA....171
LUCA LĂCRĂMIOARA FLORINA....173
UNGUREANU ANCA-ALEXANDRA....175
BUTUM GABRIELA....177
PĂTRĂȘCAN GEORGETA MONICA....179
JALBĂ ADRIANA-IULIA....181
COJOCARU ANCA MARIA....183
TODERICĂ GEORGETA....186
VINTILĂ MIHAELA....188
BORDEAN ANDRA....190
OPREA DIANA - MANUELA....193
TRESTIANU VIORICA....195
IONESCU MIHAELA GEORGIANA....197
MICU VICTORIȚA....199
CREȚU NICOLETA....201
ȘTEFAN GABRIELA....203
CRISTEA ANDRA....205
LEOPEA VIOLETA....208
MUREŞAN DANIELA....210
TAMAȘ ANDREEA GABRIELA....212
DANIEL ELENA – GABRIELA....214
PASCU ANA-MARIA....216
TITE ALINA....218
BĂLĂNESCU CAMELIA LEONTINA....221
CHIRILĂ RAMONA-MARIANA....223
CODILĂ MONICA....225
JURCA EUFEMIA....227
SADOVAN LĂCRIMIOARA VERONICA....229
DRAGOMIR STELUȚA....231

ALEXANDRU LAURA-ROXANA....233
LAZAR ANAMARIA NICOLETA....236
NICEA ELENA - MARIA....239
TUDORACHE MARIA....242
ILIUȚĂ AURELIA....244
DINESCU MARIANA....247
BARALIU ANIȘOARA....249
MITI ADRIANA....251
SBÎRNEA MIHAELA....253
DUGULEANĂ BIANCA-ELENA....255
SUCIU ANA-MARIA....257
STĂNOIU NICOLETA- GIORGIANA....259
VLĂDUȚESCU GEORGETA....262
ZESTREANU DANIELA....264
ZESTREANU MIHAELA....266
VÎLCEANU ECATERINA....268
CATALINA ALISA....270
TIVIG GABRIELA NATALIA....272
BRADU ANDREEA AMALIA....274
POPESCU ELENA....276
MISĂILĂ CONSTANTINA....278
LĂCUSTĂ NICOLETA....280
ROȘCA MIHAELA CRISTINA....282
LAZĂR GIGIANA....284
NECOARĂ ANA-MARIA....286
CALAPOD VALERIA....288
BOBOC ANTON RAMONA....290
MAZILU DIANA TEODORA....292
RADU MONICA....294
TACEA FLORENTINA SIMONA....296
LUPU NICOLETA....298
ARSENE CULETA....300
RANGA GEANINA....302
RONCEA GABRIELA....304

CHIȚU FLORENTINA ADINA.....306
COTÎRȚĂ CAMELIA.....308
BECIU FELICIA CRISTINA.....310
BOGDAN ILDIKO.....312
VULC ELENA MIHAELA.....314
RADU IOANA ROXANA.....316
SCORȚAR LARISA.....318
ȚURLEA MARIA DIANA.....319
TĂNASE VALENTINA.....320
CADAR LUANA CLAUDIA.....322
MATRIȘ LILIANA.....324
CORCHEZ CAMELIA.....326
FĂGĂRĂȘANU MARIANA.....328
AVĂDĂNI MARILENA.....332
RETEZANU ALISS-ERMINA.....335
RETEZANU ALISS-ERMINA.....338
POPA LOREDANA.....340
VULPE GICA.....342
BALINT KLARA-BIANCA.....345
SĂSĂRAN COSMINA-MELISA.....347
BÂRDA MARIA-ANA.....349
COMAN IOANA CODRUȚA.....351
TOMOIAGĂ SINORICA.....353
GHERGHEL CARMEN ANDREEA.....355
PUȚ VERONICA MIHAELA.....358
RUS DANIELA.....360
TRIFU ELENA - MARIA.....363
ȘERBAN VERONICA NATALIA.....366
CROITORIU-DUMITRU GIANINA.....368
PÂRLEA MARIA.....371
GHERVASĂ RALUCA-NICOLETA.....374
JOIȚOIU ALINA-IONICA.....377
LĂCHESCU GEORGIANA-ROBERTA.....379
DÎRSTARU LUISA.....381

ARION ENIKO MELINDA....384
HARVATESCU-MATACHE FLORINA....387
MATACHE OANA IRINA....390
BOJINĂ MIRELA TATIANA....392
GONȚEA IONELA CRISTINA....394
PISĂU GABRIELA....395
STOICA GEORGIANA- MARIA....397
MARIN CRISTINA FLORENTINA....399
POPA MĂDĂLINA....400
SÎRCĂ RALUCA....402
BRATOSIN CĂTĂLINA....404
GHEORGHE GABRIELA....406
RADU RODICA....408
MOCANU ANGELICA-OANA....410
NEGULESCU IRINA GABRIELA....412
ȚACĂ IULIA ECATERINA....414
VIȘAN NADIA....416
PAVEL ELENA CRISTINA....418
BRĂTULESCU ELENA CĂTĂLINA....420
PĂUN MARIA LUCIA....422
CIORBA NICOLETA SIMONA....424
SACU ALINA-RAMONA....426
CORTEZ GABRIELA VANDA....428
PITIC CRISTINA MARIA....430
TABARCEA IOANA....432
LAZAR ELENA....434
BANEA LAURETA SPERANȚA....436
PARASCHIV VIORICA LOREDANA....438
MUNTEANU FLORENȚA....440
CIURARIU ANDREEA LORENA....443
HULBER LIA VIOLETA....445
IORDACHE LOREDANA IOANA....448
MANCIU DORINA....450
BUSE GABRIELA....452

LAZĂR ELENA GEORGIANA 454
TETICI VALENTINA 456
POPA MIHAELA ANGELA 458
GHERGA CRISTINA 460
CROITORU-PĂDUREȚU CAMELIA-MARIA 462
ANCUȚA BIANCA 464
STÎRCEA DENISA 466
POPA DIANA FLORENTINA 468
COMAN ANDREEA CRISTINA 472
BĂDIȚĂ ELENA-ADELINA 482
POPA ANA-MARIA 484
PETRICAN MARIA ROXANA 485
STOIAN AMALIA 487
VIVORAN IOANA CODRUȚA 489
PĂUN FLORENTINA NICOLETA 492
SĂVESCU CĂTĂLINA-CAMELIA 497
ALDEA NICOLETA 499
MITROFAN MARIETA-CRISTINA 502
ARBANAȘ SORINA-DORINA 505
CONSTANTIN VALENTINA 507
DĂMĂCEANU LIA-MĂDĂLINA 509
LEPĂDATU ADRIANA 511
VÎRLAN TATIANA 514
ECHIMESCU IONELA 516
GHEORGHIU IONELA 518
SAVA RĂDUCĂ IONELA 519
NELUȚA OPREA 521
BÂRSAN GEORGIANA-VIORICA 523
BIȚEANU CORINA SIMONA 525
BOGHEAN MELANIA 528
CIORĂȘTEANU MARIANA 531
DUȘA NICOLETA-GEORGIANA 533
BULOIU MARINA-GEORGIANA 535
MOTREA ALEXANDRA IONELA 537

HRISTEA CLAUDIA 540
PISALTU CECILIA.....542
RADU TINCA.....546
LUPU OANA 548
DULGHERU ALINA-SIMONA.....550
RĂȘCANU CORINA-LAVINIA 552
GROZAV IULIA.....554
BERECHET AURELIA RALUCA 556

GOLDSCHMIDT ERIKA
ZOLTAN RODICA
Centrul Școlar de Educație Incluzivă Alba-iulia

Proiect extraccuricular „1 Martie – A sosit primăvara”

Introducere

Primăvara reprezintă un simbol universal al renașterii naturii, al speranței și al reînnoirii vieții. În cultura românească, tradiția mărțișorului marchează începutul primăverii și reprezintă un element identitar important al patrimoniului cultural. Mărțișorul simbolizează echilibrul dintre iarnă și primăvară, fiind asociat cu norocul, sănătatea și prosperitatea.

În context educațional, valorificarea tradițiilor și obiceiurilor populare contribuie la dezvoltarea identității culturale a elevilor și la stimularea interesului pentru activități artistice și creative.

În cadrul proiectului extracurricular „1 Martie – A sosit primăvara”, elevii clasei I B din învățământul special – deficiențe grave, profunde și asociate – au fost implicați într-o serie de activități educative, artistice și senzoriale adaptate particularităților lor de dezvoltare. Activitățile au fost concepute astfel încât să stimuleze motricitatea fină, percepția senzorială, creativitatea și capacitatea de exprimare emoțională a elevilor.

Prin intermediul jocului, al activităților practice și al exprimării artistice, elevii au avut oportunitatea de a descoperi simbolurile primăverii și de a participa activ la realizarea unor creații artistice inspirate din tematica mărțișorului.

Repere psihopedagogice privind activitățile artistice în învățământul special

Activitățile artistice și creative ocupă un loc important în procesul educațional al elevilor cu cerințe educaționale speciale, deoarece facilitează dezvoltarea globală a personalității și contribuie la stimularea proceselor cognitive, afective și motrice.

Conform studiilor din domeniul psihopedagogiei speciale, activitățile bazate pe artă și expresie creativă favorizează dezvoltarea coordonării motrice, a atenției și a capacității de

concentrare. În cazul elevilor cu deficiențe grave și asociate, aceste activități devin un mijloc esențial de comunicare și exprimare a emoțiilor.

Utilizarea materialelor variate, precum hârtia colorată, mărgelele, textilele sau elementele decorative, stimulează percepția tactilă și vizuală și contribuie la dezvoltarea integrării senzoriale. De asemenea, activitățile de tip colaj, pictură sau modelaj contribuie la dezvoltarea motricității fine și la formarea deprinderilor practice.

În același timp, activitățile muzicale și de mișcare stimulează coordonarea corporală, ritmul și expresivitatea, contribuind la dezvoltarea competențelor socio-emoționale și la îmbunătățirea relaționării dintre elevi.

Prin integrarea activităților artistice, senzoriale și ludice într-un demers educațional coerent, elevii sunt încurajați să participe activ la procesul de învățare și să își dezvolte încrederea în propriile capacități.

Scopul proiectului extracurricular

Scopul proiectului extracurricular „1 Martie – A sosit primăvara” a fost stimularea dezvoltării cognitive, motrice și socio-emoționale a elevilor cu deficiențe grave, profunde și asociate, prin implicarea acestora în activități artistice, creative și senzoriale inspirate din simbolistica primăverii și din tradiția mărțișorului.

Prin intermediul activităților desfășurate, s-a urmărit valorificarea potențialului creativ al elevilor, dezvoltarea motricității fine, stimularea percepției senzoriale și formarea unor atitudini pozitive față de activitățile artistice și culturale.

De asemenea, proiectul a urmărit crearea unui cadru educațional incluziv și stimulativ, în care elevii să își poată exprima emoțiile și ideile prin intermediul creației artistice, al jocului și al activităților muzicale.

Obiectivele parteneriatului

Proiectul educațional a urmărit: dezvoltarea motricității fine prin activități practice și artistice, stimularea creativității și imaginației elevilor, familiarizarea elevilor cu tradițiile și simbolurile mărțișorului, dezvoltarea capacității de exprimare artistică și emoțională, încurajarea cooperării și participării active la activități de grup și crearea unui climat educațional pozitiv și motivant

Activitățile desfășurate în data de 02 – 03 Martie 2026

Activitățile proiectului au fost concepute într-o manieră interdisciplinară, integrând elemente de educație artistică, dezvoltare personală, stimulare senzorială și activități ludice.

Ateliere de creație – realizarea mărțișoarelor

În cadrul atelierelor de creație, elevii au realizat mărțișoare și decorațiuni inspirate din simbolurile primăverii. Activitatea a implicat utilizarea unor tehnici variate de lucru, precum pictura, colajul, împletirea și decorarea.

Elevii au pictat mărțișoare din lemn, folosind culori acrilice și elemente decorative specifice primăverii. Au fost realizate patru tipuri de mărțișoare: mărțișor cu trifoi și buburuză, simboluri ale norocului, mărțișor decorat cu flori de primăvară, mărțișor cu buchete de flori și un mărțișor reprezentând flori într-o fereastră de primăvară

De asemenea, elevii au realizat brățări împletite din șnur alb și roșu, simbolul tradițional al mărțișorului, activitate care a contribuit la dezvoltarea coordonării și a motricității fine.

Activități artistice și creative

Elevii au realizat lucrări artistice inspirate din tema primăverii:tablouri decorative cu ghiocei din oregamii, goblenuri cu mărgele de primăvară, brățări și coliere realizate din diferite tipuri de mărgele, felicitări de primăvară decorate manual și mărțișoare și decorațiuni realizate prin tehnica origami

O activitate deosebit de apreciată de elevi a fost realizarea florilor din hârtie colorată

și din hârtie creponată, care au fost lipite pe cartoane colorate pentru a crea planșe decorative.

De asemenea, elevii au realizat lucrări prin tehnica mototolirii hârtiei creponate, formând mici elemente decorative utilizate pentru completarea desenelor cu mărțișoare.

Aceste activități au contribuit la dezvoltarea motricității fine, a coordonării ochi–mână și a creativității elevilor.

Activități muzicale și senzoriale

Pentru stimularea expresivității și a percepției senzoriale, elevii au participat la activități muzicale și de mișcare desfășurate în camera senzorială de primăvară.

Activitățile au inclus: interpretarea unor cântece dedicate primăverii, recitarea unor poezii tematice, realizarea unor jocuri muzicale și interpretarea unor coregrafii simple de dans

Aceste activități au avut rolul de a stimula expresivitatea corporală, coordonarea mișcărilor și participarea activă a elevilor la activitățile de grup.

Concursul „Micii olimpici ai primăverii”

În cadrul proiectului a fost organizat un concurs tematic intitulat „Micii olimpici ai primăverii”, care a inclus probe adaptate nivelului de dezvoltare al elevilor.

Concursul a avut rolul de a stimula participarea activă, spiritul de cooperare și motivația pentru implicarea în activitățile educative.

Toți elevii au fost încurajați să participe și să își valorifice abilitățile creative și artistice.

Rezultatele activității

Activitățile desfășurate în cadrul proiectului au avut un impact pozitiv asupra elevilor. S-a observat: creșterea interesului pentru activitățile artistice, dezvoltarea motricității fine și a coordonării, implicarea activă în realizarea lucrărilor creative, exprimarea emoțiilor prin artă și muzică și consolidarea spiritului de colaborare și cooperare

Lucrările realizate de elevi au fost expuse în clasă, constituind o expoziție de primăvară care a evidențiat creativitatea și implicarea copiilor.

Premierea elevilor

La finalul proiectului, elevii au fost recompensați pentru participarea și implicarea lor. Fiecare elev a primit: diplomă de participare, medalie de la concursul ,,Micul Artist” și un mărțișor din lemn pictat

Momentul premierii a reprezentat o experiență emoționantă pentru copii, consolidând încrederea în sine și sentimentul de reușită.

Atmosfera clasei

Pe parcursul desfășurării activităților, atmosfera în clasă a fost una caldă, prietenoasă și motivantă. Elevii au manifestat bucurie, curiozitate și interes pentru materialele utilizate.

Activitățile artistice și jocurile muzicale au contribuit la crearea unui climat educațional pozitiv, în care fiecare copil s-a simțit valorizat și sprijinit.

Concluzii

Proiectul extracurricular „1 Martie – A sosit primăvara” a reprezentat o experiență educațională complexă, care a integrat activități artistice, senzoriale și ludice într-un demers educațional adaptat nevoilor elevilor din învățământul special.

Activitățile desfășurate au contribuit la dezvoltarea motricității fine, la stimularea creativității și la îmbunătățirea capacității de exprimare emoțională a elevilor. Prin implicarea

în activități artistice și muzicale, elevii au avut posibilitatea de a experimenta bucuria creației și de a-și dezvolta încrederea în propriile capacități.

De asemenea, proiectul a favorizat dezvoltarea relațiilor de cooperare și a sentimentului de apartenență la grup, contribuind la crearea unui climat educațional pozitiv, bazat pe încurajare și valorizarea fiecărui elev.

Prin valorificarea tradiției mărțișorului și prin implicarea elevilor în activități creative, proiectul a demonstrat că educația artistică și activitățile extracurriculare pot constitui instrumente valoroase pentru dezvoltarea armonioasă a elevilor cu cerințe educaționale speciale.

POPA ADRIANA SORINA
UNITATE DE ÎNVĂȚĂMÂNT: Liceul „ Dr, Lazar Chirila”
LOCALITATE: Baia de Aries

Activități interdisciplinare diverse

Introducere

Tradițiile și obiceiurile populare reprezintă o parte importantă a identității culturale a unui popor. În zonele montane ale României, acestea s-au păstrat mai bine datorită legăturii puternice dintre oameni, natură și comunitate. În Munții Apuseni, tradițiile sunt transmise din generație în generație, iar școala are un rol important în păstrarea și promovarea acestora. În orașul Baia de Arieș, cadrele didactice din învățământul primar contribuie activ la educarea elevilor în spiritul respectului pentru valorile și obiceiurile locale.

Importanța tradițiilor în comunitatea locală

Zona Munții Apuseni este cunoscută pentru bogăția tradițiilor populare, a portului popular și a obiceiurilor legate de sărbătorile religioase sau de viața de zi cu zi. Locuitorii acestei regiuni au păstrat de-a lungul timpului valori precum respectul pentru muncă, solidaritatea comunitară și legătura cu natura.

În orașul Baia de Arieș, tradițiile sunt încă prezente în viața comunității, fiind promovate prin evenimente culturale, festivaluri și activități educative.

Folclorul legat de sărbătoarea de Paștele cuprinde numeroase tradiții și obiceiuri păstrate de-a lungul timpului în comunitățile românești. Printre acestea se numără vopsirea ouălor roșii, pregătirea bucatelor tradiționale, participarea la slujba de Înviere și salutul „Hristos a înviat!”. În multe zone din Munții Apuseni, aceste obiceiuri sunt transmise copiilor prin familie și școală, contribuind la păstrarea identității culturale locale.

Rolul școlii primare în transmiterea tradițiilor

Școala primară are un rol esențial în formarea copiilor și în transmiterea valorilor culturale. La această vârstă, elevii sunt foarte receptivi și curioși să descopere obiceiurile și tradițiile comunității din care fac parte.

Cadrele didactice din Baia de Arieș folosesc diferite metode pentru a le prezenta copiilor tradițiile locale. Prin lecții interactive, povești despre trecutul zonei sau activități practice, elevii învață să aprecieze cultura și identitatea locului în care trăiesc.

Activități prin care elevii învață tradițiile

În școlile din Munții Apuseni se organizează numeroase activități prin care copiii pot descoperi și înțelege tradițiile locale. Printre acestea se numără:

-serbări școlare dedicate sărbătorilor de iarnă sau de primăvară;

-prezentarea portului popular din zona Apusenilor;

-ateliere de creație în care elevii realizează obiecte inspirate din tradiția locală;

-participarea la festivaluri sau evenimente culturale ale comunității;

-discuții despre viața și ocupațiile tradiționale ale oamenilor din zonă.

Prin aceste activități, elevii nu doar învață despre tradiții, ci și dezvoltă respectul pentru cultura și istoria comunității.

Importanța păstrării tradițiilor pentru viitor

Promovarea tradițiilor în rândul elevilor este foarte importantă pentru păstrarea identității culturale. Copiii care învață despre obiceiurile și valorile comunității lor vor fi mai conștienți de importanța acestora și vor contribui la transmiterea lor mai departe.

În orașul Baia de Arieș, școala, familia și comunitatea colaborează pentru a păstra și promova tradițiile specifice zonei Munții Apuseni.

Concluzie

Tradițiile și obiceiurile reprezintă o moștenire culturală valoroasă. În zona Munții Apuseni, acestea sunt păstrate cu grijă și transmise generațiilor tinere. Școala primară din Baia de Arieș are un rol important în acest proces, deoarece prin activități educative și culturale îi ajută pe elevi să descopere și să respecte valorile comunității lor. Astfel, tradițiile locale pot continua să existe și în viitor.

Bibliografie

Romulus Vuia, Studii de etnografie și folclor, Editura Minerva, București.

Ion Ghinoiu, Obiceiuri populare de peste an. Dicționar, Editura Fundației Culturale Române, București.

Ministerul Educației (România), Programa școlară pentru învățământul primar, București.

COROIU ELENA ADRIANA
UNITATE DE ÎNVĂȚĂMÂNT:Liceul „Dr. Lazar Chirila”
LOCALITATE:Baia de Aries

Rolul școlii în perpetuarea valorilor în Munții Apuseni

Prof. înv. primar , Coroiu Elena Adriana

Liceul „Dr. Lazăr Chirilă”

Introducere

Munții Apuseni reprezintă una dintre cele mai importante regiuni istorice și culturale ale României. În această zonă montană, comunitățile locale au reușit să își păstreze tradițiile, obiceiurile și identitatea de-a lungul secolelor, în ciuda schimbărilor economice și sociale. Un exemplu relevant este orașul minier Baia de Arieș, situat în Munții Apuseni. În acest context, școala are un rol esențial în transmiterea valorilor culturale, morale și comunitare către noile generații.

Contextul istoric și social al orașului

Baia de Arieș este un mic oraș de munte cunoscut pentru tradiția sa minieră. Activitatea de exploatare a aurului și a altor resurse a influențat profund viața comunității locale. De-a lungul timpului, locuitorii zonei au dezvoltat un puternic spirit de solidaritate, muncă și respect pentru natură.

După reducerea activităților miniere, comunitatea s-a confruntat cu diverse dificultăți economice și sociale. În acest context, instituțiile educaționale au devenit un punct central al vieții comunitare, contribuind nu doar la educația academică a copiilor, ci și la menținerea identității locale.

Rolul școlii în transmiterea valorilor

Școala are un rol fundamental în formarea personalității elevilor și în transmiterea valorilor comunității. În localități mici precum Baia de Arieș, rolul acesteia este cu atât mai important, deoarece ea devine un spațiu de întâlnire între generații și tradiții.

Printre valorile transmise prin educație se numără:

*Respectul pentru tradiții și cultură locală – prin activități școlare dedicate folclorului, portului popular și obiceiurilor din Munții Apuseni.

*Spiritul comunitar – elevii sunt încurajați să participe la activități culturale și sociale organizate în oraș.

*Respectul pentru muncă – o valoare importantă într-o comunitate cu tradiție minieră.

*Respectul pentru natură – datorită mediului montan, educația ecologică are un rol important.

Profesorii devin astfel nu doar transmitători de cunoștințe, ci și păstrători ai identității culturale locale.

Activități prin care școala păstrează tradițiile

Școlile din zona Munții Apuseni organizează frecvent activități menite să mențină vii tradițiile locale. Printre acestea se numără:

*serbări și evenimente dedicate sărbătorilor tradiționale;

*participarea elevilor la festivaluri folclorice;

*proiecte educaționale despre istoria mineritului;

*excursii și activități de cunoaștere a patrimoniului natural și cultural al zonei.

Prin aceste activități, elevii își dezvoltă sentimentul de apartenență la comunitate și învață să respecte moștenirea culturală a regiunii.

Importanța educației pentru viitorul comunității

Într-un oraș mic de munte precum Baia de Arieș, școala are și rolul de a pregăti tinerii pentru viitor. Educația le oferă elevilor posibilitatea de a-și construi o carieră, dar și de a contribui la dezvoltarea comunității din care provin.

În același timp, prin promovarea valorilor locale, școala îi învață pe tineri să aprecieze patrimoniul cultural al zonei și să îl transmită mai departe.

În zona Baia de Arieș, sărbătoarea de Paște este marcată prin numeroase tradiții și obiceiuri păstrate de-a lungul generațiilor. Locuitorii din această parte a Munții Apuseni pregătesc ouă roșii, cozonaci și alte bucate tradiționale, iar în noaptea de Înviere participă la slujba religioasă, unde iau lumină și salută cu „Hristos a înviat!”. În familii se păstrează obiceiul ciocnirii ouălor roșii și al meselor festive, iar copiii sunt învățați de mici să respecte aceste tradiții. Prin activități organizate în școală și în comunitate, aceste obiceiuri sunt transmise mai departe elevilor, contribuind la păstrarea identității culturale locale.

Concluzie

Rolul școlii în perpetuarea valorilor este esențial pentru comunitățile din zonele montane ale României. În orașe precum Baia de Arieș, instituțiile de învățământ nu sunt doar locuri unde se transmite informația, ci adevărate centre culturale care contribuie la păstrarea identității locale. Prin educație, tradițiile și valorile din Munții Apuseni pot fi transmise mai departe, asigurând continuitatea culturii și a spiritului comunitar.

Bibliografie

Etnografia românească, Editura Didactică și Pedagogică, București.

Monografii și materiale locale despre zona Munții Apuseni și orașul Baia de Arieș.

Articole și materiale educaționale privind tradițiile populare românești și activitățile culturale din școala primara.

MATEȘ RODICA
UNITATE DE ÎNVĂȚĂMÂNT: Școala Gimnazială „Horea” Horea
LOCALITATE: Horea

Utilizarea tehnologiei digitale în activitatea didactică

Dezvoltarea rapidă a tehnologiei digitale a influențat majoritatea domeniilor societății, iar educația nu face excepție. În contextul societății informaționale, profesorul este nevoit să se adapteze permanent noilor cerințe și să utilizeze instrumente moderne care pot îmbunătăți procesul de predare și învățare. Tehnologia digitală oferă posibilitatea transformării lecțiilor tradiționale în experiențe educaționale interactive, dinamice și adaptate nevoilor elevilor.

Din perspectiva profesorului, integrarea tehnologiei în activitatea didactică nu reprezintă doar o opțiune, ci o necesitate. Utilizarea calculatoarelor, a platformelor educaționale, a aplicațiilor interactive sau a resurselor multimedia contribuie la crearea unui mediu de învățare modern și eficient. Prin intermediul acestor instrumente, profesorul poate facilita accesul la informație, poate stimula motivația elevilor și poate dezvolta competențe esențiale pentru societatea actuală.

Rolul tehnologiei digitale în activitatea didactică

Tehnologia digitală are un rol important în modernizarea procesului educațional. Profesorul poate utiliza diferite instrumente digitale pentru a transmite informațiile într-un mod mai atractiv și mai ușor de înțeles. De exemplu, prezentările multimedia, materialele video sau simulările virtuale permit explicarea unor concepte complexe într-o manieră vizuală și interactivă.

În plus, tehnologia facilitează accesul la o cantitate mare de informații și resurse educaționale. Profesorii pot utiliza biblioteci digitale, platforme educaționale sau baze de date online pentru a pregăti lecții mai bine documentate. De asemenea, internetul oferă posibilitatea utilizării unor materiale didactice variate, precum articole, studii, imagini sau videoclipuri educaționale.

Un alt rol important al tehnologiei digitale este acela de a susține colaborarea și comunicarea. Platformele educaționale permit profesorilor să transmită rapid materiale didactice, să ofere feedback elevilor și să monitorizeze progresul acestora. În același timp, elevii pot colabora mai ușor între ei prin activități de grup realizate în mediul online.

Avantajele utilizării tehnologiei digitale

Integrarea tehnologiei digitale în activitatea didactică oferă numeroase avantaje. În primul rând, aceasta contribuie la creșterea motivației elevilor. Lecțiile interactive și utilizarea aplicațiilor digitale fac procesul de învățare mai atractiv și mai captivant.

În al doilea rând, tehnologia permite adaptarea procesului de predare la ritmul și stilul de învățare al fiecărui elev. Profesorul poate utiliza exerciții diferențiate, teste online sau activități personalizate pentru a sprijini dezvoltarea fiecărui elev.

Un alt avantaj important este eficientizarea procesului de evaluare. Instrumentele digitale permit realizarea unor teste online care oferă rezultate rapide și feedback imediat.

Astfel, profesorul poate identifica mai ușor dificultățile elevilor și poate adapta strategiile didactice.

De asemenea, tehnologia facilitează dezvoltarea competențelor digitale ale elevilor, competențe esențiale pentru integrarea în societatea contemporană și pentru viitoarea lor activitate profesională.

Provocări și limite ale utilizării tehnologiei

Deși tehnologia digitală aduce numeroase beneficii, utilizarea acesteia în educație poate genera și anumite dificultăți. Una dintre principalele provocări este accesul inegal la tehnologie. Nu toți elevii dispun de dispozitive sau de conexiune la internet, ceea ce poate crea diferențe în procesul de învățare.

De asemenea, utilizarea eficientă a tehnologiei necesită formarea continuă a profesorilor. Aceștia trebuie să își dezvolte competențele digitale pentru a putea utiliza corect instrumentele moderne și pentru a le integra eficient în activitatea didactică.

Un alt aspect important este utilizarea echilibrată a tehnologiei. Dacă nu este folosită în mod responsabil, aceasta poate deveni o sursă de distragere a atenției pentru elevi. Prin urmare, profesorul trebuie să selecteze atent resursele digitale și să le utilizeze doar atunci când acestea aduc un real beneficiu procesului de învățare.

Tehnologia digitală reprezintă un instrument valoros în activitatea didactică, contribuind la modernizarea educației și la îmbunătățirea procesului de predare și învățare. Din perspectiva profesorului, utilizarea tehnologiei oferă posibilitatea creării unor lecții interactive, adaptate nevoilor elevilor și cerințelor societății actuale.

În același timp, integrarea tehnologiei în educație trebuie realizată într-un mod responsabil și echilibrat. Profesorii trebuie să își dezvolte permanent competențele digitale și să utilizeze resursele tehnologice în mod eficient, astfel încât acestea să sprijine procesul educațional și să contribuie la formarea unor elevi bine pregătiți pentru viitor.

Bibliografie:

1. Cucoș, Constantin, ,,Pedagogie”, Editura Polirom, Iași, 2014:
2. Istrate, Olimpius, ,,Educația la distanță și utilizarea tehnologiilor digitale în educație”, Editura Agata, București, 2000;
2. Cerghit, Ioan, ,,Metode de învățământ”, Editura Polirom, Iași, 2006.

DUMITRESCU ANA- MARIA
UNITATE DE ÎNVĂȚĂMÂNT: ȘCOALA GIMNAZIALĂ "MIHAI TICAN RUMANO"
LOCALITATE: BEREVOEȘTI

PROIECT EDUCAȚIONAL

23 SEPTEMBRIE -ZIUA MONDIALĂ A CURĂȚENIEI

ARGUMENT :

Pe data de 23 septembrie 1993 **Organizatia Natiunilor Unite** in parteneriat cu organizatia **Clean Up the World** au stabilit **Ziua Mondiala a Curateniei**.

Aceasta zi se doreste a fi o constientizare și o reamintire a faptului că protejarea mediului înconjurator trebuie să reprezinte un stil de viată și nu doar un eveniment în sine.

În fiecare an, această zi încearcă să ne amintească fiecaruia dintre noi că un mediu curat este un mediu sanătos.

Sărbatoarea are scopul de a inspira și totodata a îndemna comunitatile să curețe, să îmbunătățească și să protejeze mediul, prin realizarea de actțuni care pot varia de la igienizarea unor zone, plantarea de arbori si arbuști, la proiecte referitoare la conservarea apei și a energiei.

Dacă nu ne este indiferentă lumea în care trăim, Ziua Curațeniei ar trebui să fie în fiecare zi. Acum, cât nu e prea tarziu!

SCOPUL -

Scopul declarat al acestui eveniment este să ne reamintească faptul că suntem cu toții responsabili de lumea în care trăim, iar protejarea mediului înconjurător trebuie să reprezinte un stil de viață.

Scopul Zilei Mondiale a Curățeniei este de a inspira și de a conștientiza publicul cu privire la importanța protejării mediului înconjurător, încurajând comunitățile să participe la acțiuni de ecologizare, igienizare, plantare de arbori sau conservare a resurselor. Se dorește ca protejarea mediului să devină un stil de viață, nu doar un eveniment anual.

Obiective principale

- **Inspirarea acțiunilor ecologice:** Stimularea comunităților să participe la activități de curățenie, de la igienizări locale la proiecte mai ample de protecție a mediului.
- **Crearea unei conștiințe publice:** Conștientizarea importanței protejării mediului și a menținerii curățeniei ca un stil de viață, nu doar ca un eveniment ocazional.

- **Promovarea unui stil de viață durabil:** Încurajarea unui comportament responsabil față de mediu, inclusiv reciclarea și gestionarea corectă a deșeurilor.
- **Atragerea atenției asupra unor probleme specifice:** Anul acesta, de exemplu, a fost focus pe problema deșeurilor textile și a industriei modei.
- **Alinierea la obiective internaționale:** Sprijinirea eforturilor naționale de a respecta obiective precum cele ale UE pentru zero poluare și economie circulară.
- **Dezvoltarea spiritului de echipă:** Încurajarea colaborării și a implicării comunitare, inclusiv în rândul elevilor, în acțiuni practice de mediu.

Grup ţintă : elevii claselor pregătitoare – a IV-a

Locul desfăşurării: sala de clasă, curtea școlii, zonele apropiate

Perioada de desfăşurare : 23 septembrie 2025

Beneficiari:

- directi: elevii

* indirecti: parinții, cadrele didactice

Resurse :

- Tablă interactivă
- Filmulețe educative
- saci, mănuși
- diplome, ecusoane;
- coșuri de reciclare selectivă

Rezultate asteptate:

- implicarea activă a elevilor în activitățile desfașurate
- evidențierea eficienței activităților extracurriculare

Evaluare:

- realizarea unei expoziții de fotografii , video, filmulețe

Finalizarea proiectului:

- acordarea de diplome, ecusoane

TUDORECI MĂDĂLINA
UNITATE DE ÎNVĂȚĂMÂNT: Şcoala Gimnazială „Iordache Păcescu” Coşeşti
LOCALITATE: Coşeşti

“Împreună pentru educaţie! - parteneriat grădiniţă-familie

Grădinița este prima treapta a sistemului de învățământ, de aceea susțin ideea de a implica părinții în programul educativ încă de la început, căci doar așa își vor forma deprinderi de parteneriat cu grădinița si, implicit, cu educatoarea.
Parteneriatul grădiniță-familie este extrem de important și benefic pentru copiii cu vârsta cuprinsă între 3-6 ani din mai multe motive.

În primul rând, acest parteneriat oferă o continuitate între mediul de la grădiniță și cel familial, permițând copiilor să își dezvolte încrederea și să se simtă în siguranță și confortabil în ambele medii. Toți părinții au nevoie de informații de bază referitoare la copiii lor. Ei trebuie informați despre scopul de bază al programului educativ la care participă copiii lor și trebuie implicați în luarea deciziilor. Părinții trebuie să fie la curent cu progresele copilului lor, dar și cu percepția pe care o are grădinița despre calitățile și problemele copilului.

Un alt beneficiu al acestui parteneriat este că părinții devin implicați activ în educația și dezvoltarea copilului lor, lucru care nu trebuie subestimat. Prin participarea la activitățile de la grădiniță și prin colaborarea strânsă cu educatoarele, părinții pot înțelege mai bine nevoile și interesele copilului lor și pot susține în mod adecvat procesul de învățare și dezvoltare.

Parteneriatul grădiniță-familie încurajează, de asemenea, comunicarea deschisă între părinți și educatori, creând o bază solidă pentru colaborare și coordonare. Acest lucru este esențial întrucât părinții și educatori pot schimba informații esențiale despre copil, astfel încât să se asigure că fiecare aspect al dezvoltării sale este înțeles și susținut uniform.

De asemenea, prin intermediul acestui parteneriat, părinții pot fi implicați în deciziile referitoare la programul educațional, activități și direcția generală a grădiniței. Împărtășind experiențele și perspectivele lor, părinții pot contribui la creșterea calității educației și la adaptarea acesteia la nevoile specifice ale copilului lor.

Parteneriatul cu familia poate contribui la identificarea și gestionarea problemelor emoționale sau comportamentale ale copiilor. Prin colaborare, se pot identifica mai ușor eventualele nevoi speciale ale unui copil și se pot oferi resurse și suport suplimentar pentru dezvoltarea lui armonioasă.

Părinții și educatoarele pot lucra împreună pentru a promova valorile și atitudinile pozitive în rândul copiilor. Prin intermediul parteneriatului cu familia, se pot transmite mesaje coerente și se pot dezvolta perspective sănătoase asupra unor aspecte importante, cum ar fi respectul, toleranța și empatia.

Parteneriatul grădiniță-familie este important și pentru faptul că educarea copiilor nu trebuie să se limiteze doar la grădiniță sau la familie, ci să ofere o abordare integrată, care să pună în valoare resursele și expertiza ambelor medii. Prin cooperarea strânsă între grădiniță și familie, copilul beneficiază de un spectru mai larg de experiențe și oportunități de învățare.

”ÎMPREUNĂ PENTRU EDUCAŢIE!” este un proiect de parteneriat educaţional iniţiat în acest an şcolar cu scopul de a colabora, coopera cu familiile preşcolarilor în scopul dezvoltării relaţiei dintre grădiniță şi familie. Parteneriatul are la bază interesul, atât al grădiniței cât și al familiei de a colabora pentru dezvoltarea fizică, cognitivă și socio-emoțională a preșcolarului, dar și stimularea interesului familiei de a se implica în activitățile grădiniței. Copiii care vin în grădiniță am observat că pot avea dificultăți de adaptare, atât în sensul socializării, cât și din punct de vedere intelectual, fizic. Cauzele acestora le identific doar împreună cu părinții. Atât

părinții copiilor cu dificultăți, cât și ai celor cu dezvoltare firească, îi consult pentru a stabili programe educative, în care să fie implicați.

Parteneriatul dintre grădiniță și familie pe care îl desfăşor cunoaște numeroase forme în care activitatea propusă de mine conduce la creșterea și educarea copilului prin armonizarea celor doi factori educativi: ședințe cu părinții - în care sunt prezentate principalele aspecte ale activității grădiniței; mese rotunde; propaganda vizuală - afișarea diverselor materiale pe teme de educație, în special materiale ce arată activitatea copiilor; vizitarea grădiniței de către părinți; participarea la activități, plimbări, excursii, alături de copiii lor, serbări.

De pe urma colaborării familiei cu grădiniţa cu toţii avem de câştigat. Primii beneficiari ai acestui parteneriat sunt copiii, ei simt dragostea şi apropierea părinţilor, nu numai prin bunăvoinţa şi bucuriile ce li se oferă acasă ci şi interesul pe care părinţii îl acordă în realizarea activităţilor din grădiniţă. Astfel copii sunt mai siguri pe sine, trăiesc mândria de a-şi vedea părinţii în situaţii apropiate lor şi de a-i aprecia şi mai mult. Părinţii au şansa de a deveni participanţi la educaţie prin implicarea efectivă şi prin emoţiile trăite alături de copii lor, au prilejul de a sta foarte aproape de ei, de a-i înţelege mai bine, de a-i observa şi de a fi fermi convinşi de buna colaborare cu instituţii şi specialişti în dezvoltarea psihică şi fizică a copiilor.

În concluzie, parteneriatul grădiniță-familie este vital pentru dezvoltarea armonioasă a copiilor cu vârsta cuprinsă între 3-6 ani. Dezvoltând încrederea și siguranța, implicându-se activ în educație și comunicând deschis cu educatori, părinții pot contribui în mod semnificativ la creșterea calității educației și la dezvoltarea deplină a copilului lor şi de aceea scopul acestei colaborări este „ copii fericiţi – părinţi fericiţi’’.

MĂRCULESCU CLAUDIA-MIHAELA
UNITATE DE ÎNVĂȚĂMÂNT: Școala Gimnazială ,,George Marinescu''
LOCALITATE: Drăganu

Utilizarea tehnologiei digitale în activitatea didactică la ciclul primar

Introducere

În contextul societății actuale, caracterizată printr-o dezvoltare accelerată a tehnologiei, integrarea instrumentelor digitale în procesul educațional devine o necesitate. La ciclul primar, utilizarea tehnologiei digitale contribuie la creșterea motivației elevilor, la diversificarea metodelor de predare și la adaptarea conținuturilor la nevoile generației actuale.

Rolul tehnologiei digitale în procesul de predare-învățare

Tehnologia digitală oferă oportunități multiple pentru îmbunătățirea actului didactic. Prin utilizarea platformelor educaționale, a aplicațiilor interactive și a resurselor multimedia, cadrul didactic poate transforma lecțiile tradiționale în experiențe atractive și dinamice.

La nivel primar, elevii învață mai eficient prin imagini, sunet și interacțiune. De exemplu, utilizarea prezentărilor interactive, a jocurilor educaționale sau a videoclipurilor explicative facilitează înțelegerea conceptelor abstracte și dezvoltă gândirea logică.

Avantajele utilizării tehnologiei digitale

Integrarea tehnologiei în activitatea didactică aduce numeroase beneficii:

- crește interesul și implicarea elevilor în lecții;
- permite adaptarea ritmului de învățare la nevoile individuale;
- dezvoltă competențe digitale de bază;
- facilitează evaluarea rapidă și feedback-ul imediat;
- sprijină învățarea colaborativă.

De asemenea, tehnologia permite accesul la o varietate de resurse educaționale deschise, contribuind la îmbogățirea conținuturilor predate.

Modalități de integrare în ciclul primar

Cadrele didactice pot utiliza tehnologia digitală în diverse moduri:

- folosirea tablei interactive pentru prezentarea lecțiilor;
- utilizarea platformelor educaționale pentru exerciții și evaluări;
- integrarea jocurilor didactice digitale pentru consolidarea cunoștințelor;
- realizarea de proiecte simple (desene digitale, prezentări);
- utilizarea aplicațiilor pentru citire și matematică.

Este important ca aceste activități să fie adaptate vârstei elevilor și să fie utilizate în mod echilibrat, fără a înlocui complet metodele tradiționale.

Limite și provocări

Deși beneficiile sunt evidente, există și anumite dificultăți:

- accesul inegal la dispozitive și internet;
- riscul utilizării excesive a ecranelor;
- necesitatea formării continue a cadrelor didactice;
- posibile distrageri ale atenției elevilor.

Pentru a depăși aceste provocări, este necesară o utilizare responsabilă și bine planificată a tehnologiei.

Concluzie

Utilizarea tehnologiei digitale în activitatea didactică la ciclul primar reprezintă un instrument valoros pentru modernizarea educației. Prin integrarea echilibrată și adaptată a resurselor digitale, procesul de învățare devine mai atractiv, eficient și relevant pentru elevi. Rolul cadrului didactic rămâne esențial în selectarea și utilizarea adecvată a acestor instrumente.

Bibliografie

1. Cucoș, C. (2014). Pedagogie. Iași: Polirom.
2. Ionescu, M. (2017). Didactica modernă. Cluj-Napoca: Dacia.
3. Ministerul Educației (2018). Competențe

NIȚESCU ELENA
UNITATE DE ÎNVĂȚĂMÂNT: Școala Gimnazială „Nicolae Crețulescu”
LOCALITATE:Leordeni,județul Argeș

Strategii de integrare a copiilor cu nevoi educaționale speciale (CES) în învățământul primar

Incluziunea educațională este unul dintre principiile fundamentale ale sistemelor de învățământ moderne, consacrat prin Convenția ONU privind Drepturile Persoanelor cu Dizabilități (2006) și prin Legea Educației Naționale nr. 1/2011. Fiecare copil, indiferent de particularitățile sale individuale, are dreptul la educație de calitate alături de semenii săi.

Nevoile educaționale speciale (CES) acoperă un spectru larg: dificultăți de învățare, tulburări de limbaj, deficiențe senzoriale sau intelectuale, tulburări de spectru autist, ADHD. La nivelul ciclului primar — etapă decisivă în formarea bazelor cunoașterii — identificarea timpurie și intervenția adecvată au consecințe semnificative pe termen lung. Incluziunea autentică (UNESCO, 2005) nu înseamnă simpla prezență fizică în clasă, ci participare activă, progres real și sentiment de apartenență.

Planul de Intervenție Personalizat (PIP), elaborat de echipa multidisciplinară și revizuit semestrial, prevede: prezentarea informațiilor în etape mici, hărți conceptuale și suporturi vizuale; varierea ritmului de predare; diversificarea produselor de evaluare (oral, practic, digital); amenajarea mediului fizic (font mărit, instrumente ergonomice, eliminarea factorilor distractori). Tomlinson (2014) demonstrează că diferențierea curriculară nu afectează progresul celorlalți elevi și crește motivația intrinsecă a elevilor cu CES.

Principiul Designului Universal pentru Învățare (DUA) recomandă proiectarea lecțiilor cu multiple mijloace de reprezentare și angajare. Metodele cu impact demonstrat includ:

- Învățarea prin cooperare (Jigsaw, Think-Pair-Share) — favorizează participarea activă a tuturor elevilor;
- Instruirea asistată de tehnologie — softuri de citire asistată, platforme adaptive, table interactive;
- Peer tutoring — creșteri semnificative ale performanței și stimei de sine la ambii parteneri;
- Strategii metacognitive — organizatoare grafice, checklists și rutine vizuale (recomandate în special pentru ADHD și TSA);
- Jocul didactic și activitățile kinestezice — eficiente la vârsta școlară mică pentru reducerea anxietății.

Integrarea eficientă presupune colaborarea dintre: profesorul de la clasă (predare diferențiată, monitorizare), profesorul de sprijin/itinerant (intervenție individualizată, co-predare, PIP), psiholog, logoped, consilier școlar și familie. Co-predarea — modelul Friend &

Cook (2010) — permite sprijin individualizat în contextul lecției comune. Implicarea familiei reduce absenteismul și crește semnificativ rata de succes a intervențiilor (Epstein, 2010).

Strategiile individuale rămân insuficiente fără o cultură școlară care valorizează diversitatea, construită prin: formare continuă a cadrelor didactice, programe de educație pentru diversitate adresate tuturor elevilor, politici clare anti-bullying, implicarea elevilor cu CES în activitățile extracurriculare și comunicare transparentă cu părinții întregii clase.

Sistemul de sprijin pentru elevii cu CES din România este reglementat prin: Legea Educației Naționale nr. 1/2011 (adaptări curriculare obligatorii); OMENCS nr. 1985/2016 (metodologie pentru tulburările de învățare); OMEC nr. 5573/2011 (profesori de sprijin, Centre de Resurse). Centrele Județene de Resurse și Asistență Educațională (CJRAE) coordonează evaluarea nevoilor, orientarea școlară, formarea cadrelor didactice și monitorizarea implementării PIP.

Principalele obstacole identificate în practica românească: supraîncărcarea cadrelor didactice, formare inițială insuficientă în pedagogie incluzivă, stigmatizarea din partea comunității, resurse materiale limitate și deficit de personal specializat. Pe baza literaturii de specialitate și a bunelor practici internaționale, sunt formulate următoarele recomandări:

- Evaluare inițială cu instrumente validate la debutul fiecărui an școlar;
- PIP elaborat colaborativ cu participarea familiei și revizuit trimestrial pe baza progresului documentat;
- Proiectarea lecțiilor pe principii DUA — minim trei modalități de reprezentare a informației;
- Comunicare structurată cu familia: ședințe individuale trimestriale, jurnal de contact săptămânal;
- Formare continuă anuală în domeniul CES, pedagogie incluzivă și utilizarea tehnologiei asistive;
- Construirea unei culturi de clasă pozitive: norme clare, celebrarea diversității, programe anti-bullying.

Integrarea copiilor cu CES în școlile obișnuite produce efecte demonstrate pe termen lung: creșterea incluziunii sociale, reducerea discriminării și construirea unor comunități mai coezive. La nivelul ciclului primar, coerența și consecvența în aplicarea strategiilor prezentate pot transforma clasa dintr-un spațiu de excludere implicită într-un mediu în care fiecare elev este văzut, valorizat și sprijinit să progreseze în ritmul său. Sistemul românesc dispune de cadrul legal și instituțional necesar — ceea ce mai lipsește este finanțarea adecvată și formarea sistematică a cadrelor didactice ca prioritate națională.

MITRICĂ AURELIA IONELA
Școala Gimnazială nr. 1 Vlădești

De la CES la SUCCES

Fiecare dintre noi suntem „actori” pe marea scenă a vieții, pentru că îndeplinim mai multe roluri: suntem părinți, copii, frați, prieteni, avem o meserie. Sunt de părere că profesorii au un statut special, din acest punct de vedere, printre celelalte meserii.

Ei sunt cei care trebuie să pregătească elevii pentru a deveni și ei „actori” în viața lor personală și profesională, adică de a-i face pe adolescenți să înțeleagă că trebuie să performeze bine, responsabil și, nu în ultimul rând, cu plăcere și bucurie.

Modalități de comunicare eficientă, de dezvoltare a empatiei, de depășire a barierelor în comunicare se pot învăța la ora de română și aplica, după aceea, ori de câte ori e nevoie. Elevii trebuie să-și dezvolte aspecte importante ale inteligenței sociale, care îi ajută să se adapteze la situațiile variate pe care le vor întâlni la locul de muncă și nu numai aici.

Jocul de-a normalitatea este „jocul” pe care un cadru didactic trebuie să-l practice zi de zi, 5 ani, cât durează ciclul primar, atunci când lucrează cu elevi cu CES pe care vrea să îi încadreze cu succes în colectivul clasei.

De la modul în care este prezentat în prima clipă elevul cu CES, la obiectivitatea cu care predă și evaluează membrii colectivului de elevi, la includerea în activități a tuturor, depinde și atitudinea copiilor față de colegul lor special. „Doamna” este pentru copii modelul de conduită pe care îl urmează în primii ani de școală, ea este cheia pentru incluziune.

Pe lângă documentele cu evaluări de la specialiști, profesorul trebuie să proiecteze și să implementeze diverse activități de evaluare a elevului cu CES.

Până la joc, pașii metodici ar fi: observarea directă a copilului și interviul cu părinții și terapeuții, studierea documentelor de diagnostic și a recomandărilor primite de la specialiști; totul pentru cunoașterea competențelor reale ale celui mic, pentru a depista tipul de inteligență care primează, modul de învățare, aspecte care îl motivează în viața de zi cu zi.

Adaptarea programei școlare este un document de maximă importanță, ce trebuie elaborat de profesorul de sprijin desemnat de CRJAE, în colaborare cu învățătorul. Ea poate suferi modificări constate, în funcție de evoluția copilului pe parcursul unei unități de învățare sau al unui semestru.

Activitățile, jocurile care ajută cel mai mult la integrarea copiilor cu CES, la dezvoltarea stimei de sine, sunt în special cele axate pe mișcare, cele muzicale, logico-matematice și, mai târziu, concursurile.

Activități pentru integrarea elevilor cu CES:

➢Jocuri de socializare

• „Poștașul”- este un joc iubit atât la grădiniță, cât și în clasele primare. Un copil ține o scrisoare în mână și poartă un dialog introductiv cu întregul colectiv: -Cine este?/-Poștașul! -Și ce ne aduce?/-O scrisoare?; -Pentru copiii care…(mănâncă, dansează, cântă la pian, se spală pe dinți etc). Copiii încearcă să gesticuleze cât mai bine provocarea lansată de către poștaș, iar acesta îl va alege pe următorul, în funcție de cât de bine au îndeplinit sarcina. Fiind un joc simplu, care implică mimica, mai mult decât comunicarea, elevul cu CES se va simți în largul său, va realiza că poate face aceleași lucruri cu cei din clasa lui. Starea de bine pe care o trăiește la școală un elev este cea mai puternică armă pentru integrare și pentru obținerea succesului școlar.

• „Deschide urechea bine!”- cred că toată lumea cunoaște regulile simple ale acestui joc. Un elev stă pe un scaun, în fața clasei și, după ce ascultă cântecelul („Deschide urechea bine să vedem ghicești ori ba, cine te-o striga pe nume, hai ghicește, nu mai sta!”) trebuie să spună numele colegului care l-a strigat. Jocul este extrem de util pentru toți copiii care formează un nou colectiv, este o modalitate facilă de a învăța numele colegilor.

➢ Jocuri de stimulare senzorială

Orele de muzică și mișcare; arte vizuale și abilități practice, precum și cele de joc și mișcare sunt cele mai generoase pentru includerea în programă a jocurilor senzoriale distractive pentru elevii cu CES. Iată câteva exemple care vor cuceri întregul colectiv:

• Cursa broscuțelor. Într-o cutie se pun două broscuțe făcute din hârtie (origami). Fiecare copil primește câte un pai de suc în care trebuie să sufle până când animăluțul său ajunge la linia de final. Activitățile care implică suflatul ajută de asemenea și la corectarea dificultăților de vorbire, pronunție a sunetelor.

• Modelaj din aluat – copiii amestecă făină cu apă și din aluatul rezultat pot modela animăluțe, figuri geometrice, oameni de zăpadă, etc. După uscare, își pot picta figurinele cu acuarele de apă.

• Împerechează obiectele după sunet- în cutiuțe mici de plastic (gen de surpriză de ou Kinder) se ascund diverse obiecte mici: boabe de fasole, bănuți, mărgele, bomboane etc. Copiii trebuie să agite fiecare recipient și să le potrivească după sunetul emis, două câte două.

➢ Jocuri de autonomie personală

• Astăzi ne ordonăm lucrurile! Fiecare copil trebuie să își deseneze propriul simbol ori să-și scrie numele complet pe dulapul sau pe portofoliul personal, pe care să-l recunoască cu ușurință.

Odată pe săptămână, profesorul îi îndrumă pe copii să-și ordoneze lucrările, proiectele, testele. Elevii cu CES pot învăța, prin această acțiune repetată, că toate lucrurile au locul lor la școală, că trebuie să aibă grijă de obiectele personale.

• Jocurile de rol– sunt ideale pentru orice arie de dezvoltare, dar, în cazul autonomiei personale, elevii speciali pot învăța ușor principii esențiale ale vieții de zi cu zi: „De-a magazinul”, „La spectacol”, „În vizită la muzeu”, „În excursie”, „Curățenie în camera mea”.

• Exerciţii perceptiv-motrice de orientare şi organizare temporală: „Mergi în ritmul dat de mine!”, „Baloanele cu zilele săptămânii”, „Stai pe roşu, treci pe verde!”; exerciţiu-joc de memorare a zilelor săptămânii; exerciţiu-joc de asociere a momentelor zilei cu activităţile corespunzătoare („Orarul în imagini”).

➢ Jocuri de dezvoltare cognitivă

• folosirea în predare a mijloacelor audio-vizuale au un randament destul de bun;

• evaluarea prin metoda proiectelor (nu prin teste de evaluare clasice care de obicei au și limită de timp);

• jocuri de sinteză perceptuală în cadrul software-ului educativ (manuale digitale), înlocuirea scrisului de mână cu cel de tipar sau chiar folosirea calculatorului la majoritatea materiilor ;

• alegerea diverselor jocuri didactice precum: jocuri cu elemente de abstractizare și generalizare, jocul omisiunilor (excluderea elementelor nepotrivite dintr-un ansamblu/ sesizarea elementelor lipsă dintr-un ansamblu); jocuri asociative („Jocul categoriilor”, „Familia de animale“; „Salata de legume”; „Care este casa lui?”, „La ce foloseşte …?”); – jocul ghicitorilor.

Bibliografie:

➢ Miclea M. (1997), ”Stres şi mecanismele de apărare”, Cluj Napoca: Presa universitară clujeană

➢ VrăşmaŞ, T. „ Invățământ și/sau inclusiv”, Ed. Aramis, 2001

➢ https://iteach.ro/experientedidactice/profesorul-actor-pe-scena-scoli

CÎNDEA ANA-MARIA
UNITATE DE ÎNVĂȚĂMÂNT: GRĂDINIȚA P.P. PALATUL FERMECAT
LOCALITATE: ARAD

PARTENERIAT EDUCAȚIONAL

„Grădinița și familia – împreună pentru copil”

1. Argument

Educația copilului preșcolar reprezintă un proces complex, în care colaborarea dintre grădiniță și familie are un rol esențial. Grădinița oferă cadrul organizat pentru dezvoltarea cognitivă, socială și emoțională, iar familia contribuie prin valorile, atitudinile și sprijinul afectiv oferit copilului.

Un parteneriat eficient între cei doi factori educaționali asigură coerență în formarea copilului, continuitate în educație și o mai bună adaptare a acestuia la mediul școlar și social. Comunicarea deschisă și implicarea activă a părinților conduc la creșterea încrederii reciproce și la dezvoltarea armonioasă a copiilor.

2. Scop

Dezvoltarea unei relații de colaborare eficiente între grădiniță și familie, în vederea susținerii dezvoltării armonioase a copilului.

3. Obiective

- Consolidarea relației grădiniță–familie
- Implicarea activă a părinților în viața grupei
- Crearea unui climat educațional pozitiv
- Dezvoltarea abilităților sociale și emoționale ale copiilor
- Sprijinirea părinților în educarea copiilor

4. Partenerii implicați

- Grădinița (educatoarea și personalul didactic auxiliar)
- Familia (părinți, bunici sau alți reprezentanți legali ai copiilor)

5. Locul de desfășurare

- Sala de grupă , curtea grădiniței , domiciliul copiilor (pentru activități comune), spații comunitare (parcuri, biblioteci, centre culturale)

6. Resurse

- **Resurse umane:** Educatoarea grupei , copiii, părinții, specialiști invitați (psiholog, medic, polițist etc.)
- **Resurse materiale:** Materiale didactice (fișe, cărți, jocuri educative) , echipamente multimedia, materiale pentru activități practice (hârtie, culori, lipici etc.), spații adecvate desfășurării activităților

7. Exemple de activități

1. **Ședințe cu părinții** – prezentarea progresului copiilor și discutarea problemelor educaționale
2. **Ateliere creative părinte–copil** (confecționare decorațiuni, felicitări)
3. **Ziua porților deschise** – părinții participă la activitățile copiilor
4. **Lectură în familie** – părinții vin să citească povești la grupă
5. **Activități tematice comune** (ex: „Meseria părinților”)
6. **Excursii și plimbări organizate împreună**
7. **Campanii de voluntariat** (strângere de donații, acțiuni ecologice)
8. **Serbări și evenimente festive** (Crăciun, 8 Martie, sfârșit de an)
9. **Întâlniri cu specialiști** (consiliere pentru părinți)
10. **Concursuri și expoziții** cu lucrările copiilor realizate împreună cu părinții
11. **Activități sportive** (jocuri în aer liber părinte–copil)
12. **Proiecte educaționale comune** (ex: „Săptămâna sănătății”)

8. Evaluarea parteneriatului

Evaluarea se va realiza prin:

- Observarea implicării părinților și copiilor
- Discuții și feedback din partea părinților
- Chestionare aplicate părinților
- Analiza rezultatelor copiilor (comportament, progres)
- Gradul de participare la activități

Acest parteneriat contribuie la crearea unui mediu educațional stabil și armonios, în care copilul se simte susținut atât de familie, cât și de grădiniță.

COROBAN IOANA FLORENTINA
UNITATE DE ÎNVĂȚĂMÂNT: Grădinița P. P. Palatul Fermecat
LOCALITATE: Arad

PROIECT DE ACTIVITATE EXTRACURRICULARĂ

-activitate cu caracter ecologic-

Titlul activităţii: „Fabricarea hârtiei”

Mijloc de realizare: activitate practică- demonstrativă

Coordonatorul activităţii: prof. Coroban Ioana Florentina și responsabil de mediu

Data desfăşurării: 17.04.2026

Scopul: - dobîndirea unor cunoştinţe care să permită înţelegerea problemelor de mediu în profunzimea şi complexitatea lor, conducînd în final la luarea deciziilor pe baza unei conştiinţe ecologice, precum şi la promovarea experienţelor directe cu mediul natural.

Obiectivele : - să formeze un sistem de cunoştinţe complexe cu privire la integritatea naturii, cu privire la unitatea omului, societăţii şi naturii;

- să formeze competenţele respectiv, orientările valorice, conduita şi activitatea care ar asigura o atitudine responsabilă faţă de natură, axată pe cultura ecologică;

- să găsească soluții convenabile și accesibile problemelor cu care se confruntă natura.

Argument:

Astăzi omenirea se confruntă cu multiple probleme de ordin ecologic care ne pun în pericol propria existenţă, dar şi cea a Naturii, în general: fenomenul de încălzire globală, poluarea de proporţii a mediului, dispariţia vertiginoasă a speciilor de organisme de pe Terra, inundaţiile şi incendiile de proporţii care devastează totul în jur şi răpesc sute de mii de vieţi omeneşti – acestea sunt doar unele exemple care ne demonstrează că Natura, din prieten, se poate transforma într-un duşman nemilos, în cazul în care societatea umană nu propune soluţiile de rigoare pentru a armoniza relaţia dintre Om şi Natură.

Activitati propuse:

- Desfășurarea unui exercițiu demonstrativ în care au fost implicați preșcolarii, educatoarele și un responsabil de mediu.
- Reactualizarea cunoștințelor referitoare la traversarea străzii ori de câte ori se fac ieșiri cu preșcolarii, de exemplu: vizite tematice la piață sau magazine, excursii, drumeții.

Încurajarea aplicării regulilor de ecologizare și în timpul liber al preșcolarilor petrecut cu familia sau alți prieteni.

Locul desfasurarii: Parcul Natural Lunca Mureșului

Participanti: preșcolarii din grupa mică ,,Albinuțele", educatoarele, responsabil mediu.

Resursele:

a. Umane: preșcolarii din grupa mică, cadre didactice, responsabil de mediu;

b. Materiale: aparat foto, mojar și pistil, sticlă cu apă plată, ziare vechi, lădiță, ață.

Durata activităţii: 30 minute

Desfasurarea activităţii:

Copiii însoțiți de doamnele educatoare și responsabilul de mediu au vorbit despre protejarea naturii, a pădurii, dar și descpre cum se fabrică hârtia. A fost subliniat faptul că copacii bolnavi și foarte bătrâni sunt valorificați in mai multe feluri, cel mai interesant a fost cum ei pot duce la fabricarea hârtiei.

S-a pus accent și pe folosirea resurselor cu măsură, reutilizarea lor și reinventarea lor acolo unde este cazul. Li s-a explicat preșcolarilor de ce trebuie să facă economie la hârtie la grădiniță, dar și acasă și cum pot să dea viață mai departei acesteia.

La final preșcolarii au participat la o demonstrație despre cum putem să realizăm și noi foi brute de hârtie. Au rupt bucățele mici de ziar pe care le-au pus în mojar, le-au amestecat până au obținut o pastă pe carea au pus-o într-o lădiță cu apă. Deasupra ei au pus o folie pe care s-a prins pastă de hârtie ce ulterior au pus-o la uscat.

Modalităţi de evaluare a activităţii:

a. Portofoliu/ album foto;

b. Aprecierile si impresiile exprimate de participanti.

Concluzii:

Motivația alegerii organizării și desfășurării activităților practice de educație ecologică are la bază câteva argumente definitorii:

☑menţinerea echilibrului ecologic, fondului genetic şi biodiversităţii, crearea condiţiilor optime de viaţă pentru oameni;

☑ corelarea dezvoltării social-economice cu capacităţile ecosistemelor.

☑ prevenirea sau minimizarea eventualului impact direct, indirect sau cumulativ al obiectelor şi activităţilor economice preconizate asupra mediului înconjurător, componentelor lui, ecosistemelor şi sănătăţii populaţiei.

TOD ADRIANA SIMONA

UNITATE DE ÎNVĂȚĂMÂNT:GRĂDINIȚA P.P,,PALATUL FERMECAT''ARAD
LOCALITATE: ARAD

PROIECT DE

ACTIVITATE INTEGRATĂ

„Petrecere surpriză de ziua lui Mickey Mouse”

PROIECT DIDACTIC

GRĂDINIŢA: P.P. „Palatul fermecat”Arad
GRUPA: mijlocie
EDUCATOARE: Tod Adriana Simona
DATA: 09.02.2026
TEMA: Cu ce și cum exprimăm ceea ce simțim?
SUBTEMA: „În fascinanta lume Disney”
TEMA ZILEI: „Petrecere surpriză de ziua lui Mickey Mouse”
FORME DE ORGANIZARE: activitate integrată- „Petrecere surpriză de ziua Mickey Mouse'' **FORME DE ORGANIZARE:** frontal, pe grupuri, individual
TIPUL DE ACTIVITATE : formare și consolidare de cunoștințe, priceperi și deprinderi

ELEMENTE COMPONENTE ALE ACTIVITĂȚII INTEGRATE

ADP: Întâlnirea de dimineață „Întâlnire cu Minnie Mouse”

ALA 1: Bibliotecă- „Invitație la petrecere” - exercițiu grafic
Artă: „Baloane pentru petrecere”- amprentare
Construcții: Mickey, Minnie și Pluto-joc de construcții

ADE: „Petrecere de ziua lui Mickey Mouse”

DȘ - „Tortul surpriză a lui Mickey Mouse” - joc didactic

DOS - „Cutia de cadou pentru Mickey Mouse” - lipire

ALA 2: „Dansul Prieteniei” - joc muzical

Momentul de poveste: „Care este personajul tău favorit din Clubul lui Mickey Mouse?”

DIMENSIUNI ALE DEZVOLTĂRII:

- Motricitate grosieră și motricitate fină în contexte de viaţă familiare;
- Conduită senzorio-motorie, pentru orientarea mișcării;
- Finalizarea sarcinilor și a acțiunilor (persistență în activități);
- Activare și manifestare a potențialului creativ;
- Mesaje orale în diverse situaţii de comunicare;
- Cunoștințe și deprinderi elementare matematice pentru rezolvarea de probleme și cunoașterea mediului apropiat.

COMPORTAMENTE VIZATE:

- 1.3. Utilizează mâinile și degetele pentru realizarea de activităţi variate;
- 2.1. Realizează sarcinile de lucru cu consecvență;
- 3.2. Demonstrează creativitate prin activități artistico-plastice, muzicale și practice, în conversații și povestiri creative;
- 3.3. Demonstrează simț muzical ritmic, armonic prin cântec, joc cu text și cânt, dans etc.;
- 2.1 Demonstrează familiarizarea cu conceptul de număr şi cu numeraţia;
- 2.2. Demonstrează familiarizarea cu informații despre mărime, formă, greutate, înălțime, lungime, volum.

OBIECTIVE:

- să identifice cercurile mari și cercurile mici;
- să numere în limita 1-4 cu ajutorul elementelor prezentate;
- să compare global mulțimile formate, utilizând sintagmele „mai multe”, „mai puține”;
- să recunoască grupele cu 1-4 elemente și cifrele corespunzătoare;
- să raporteze numărul la cantitate corelându-l cu cifra corectă;
- să numere câte elemente are grupa de obiecte indicată;
- să execute corect exercițiile de încălzire a mușchilor mici ai mâinilor;
- să execute corect tehnica lipirii în vederea realizării lucrării;
- să lucreze ordonat şi îngrijit pentru finalizarea sarcinilor;
- să-şi aprecieze obiectiv lucrarea şi lucrările colegilor după criteriile:acuratețe și aspect

Scenariul activității
STRUCTURA SECVENȚIALĂ
8:00-9:00
Activităţi de dezvoltare personală (ADP)

Deprinderi specifice primirii copiilor și servirii mesei

Întâlnirea de dimineaţă*: „Întâlnire cu Minnie Mouse”*

-Salutul: „Bună dimineața vouă, tuturor celor veniți, de o zi pe cinste, vă rog să vă pregătiți! Eu astăzi în Minnie Mouse m-am transformat/ Drumul spre petrecere, împreună cu voi să îl străbat!”
-Moment de înviorare: „Brațele le ridicăm,
Mâinile le fluturăm.
Stânga, dreapta, 1, 2
Faceți toți la fel ca noi! ”
-Prezența: Un, doi , trei, hai și tu, Minnie vrea să știe: ești cu noi acum?
-Calendarul naturii: „Fie soare, fie nor/ Pe fereastră ne uităm/ Vremea vrem să o aflăm”, vom trece la completarea calendarului naturii. Se vor purta câteva discuţii referitoare la zi, vreme și anotimpul în care suntem.
- Împărtășirea cu ceilalți: Copiii spun pe rând cine ar dori să fie dintre prietenii lui Mickey: „Dacă aș trăi la clubul lui Mickey, aș fi ...?” (Minnie, Pluto, Gufii, Donald, Daisy)
- Noutatea zilei: „Vai copii, ce s-a întâmplat?/ Toodles m-a transformat,/ Cu haine noi m-a îmbrăcat/ Numele de Minnie Mouse mi-a dat/ Multe sarcini mi-a încredințat.”

Toodles împreună cu Daisy, Donald și Goofy au pregătit cele necesare pentru petrecerea surpriză a lui Mickey Mouse, dar nu au reușit să ducă la bun sfârșit ceea ce aveau de făcut. Dragi copii, vă rog să mă ajutați pe mine să organizăm petrecerea surpriză pentru Mickey și să îndeplinim sarcinile pe care acesta ni le-a lăsat în clubul său.

Prin **tranziția** : „Voi acum vă ridicați,/ Centrul să vi-l căutați/ La măsuțe să vă așezați’’.

9:00 – 11:00
Activităţi liber alese (ALA 1)

BIBLIOTECĂ
Subiectul: „Invitație la petrecere”
Mijloc de realizare: exercițiu grafic
Obiective operaționale:

- să unească punctele în ordinea stabilită,utilizând corect instrumentul de scris.

Material necesar: coli de hârtie cu imaginea unui invitații și creioane grafice
Strategii didactice:

- Metode și procedee: conversația, explicația, demonstrația, exercițiul.
- Materiale didactice folosite: fișă cu imaginea punctată a unei invitații, creion grafic.
- Forma de organizare: individual

Desfăşurarea activităţii: Copiii vor uni punctele trasând liniuțe între acestea, pentru a reîntregi imaginea unei invitații. (Anexa 1)

ARTĂ

Subiectul: „Baloane pentru petrecere”
Mijloc de realizare: amprentare
Obiective operaționale:

- să-și exerseze motricitatea fină și coordonarea mână-ochi prin amprentarea atentă a siluetei balonului cu buretele.

Material necesar: siluete baloane amporă, burete, tempera.
Strategii didactice:

- Metode și procedee: conversația, explicația, demonstrația, exercițiul.
- Materiale didactice folosite: baloane din amporă, burete, tempera de diferite culori, recipiente pentru culori.
- Forma de organizare: individual

Desfăşurarea activităţii: Copiii amprentează baloanele cu mișcări lente și controlate, având grijă să rămână în interiorul conturului.

CONSTRUCȚII
Subiectul: „Petrecerea lui Mickey cu Minnie și Pluto”
Mijloc de realizare: joc de construcții
Obiective operaționale:

- să completeze integral silueta personajului,utilizând materialele puse la dispoziție.

Material necesar: orez colorate, coșulețe, siluete cu chipurile personajelor Disney.
Strategii didactice:

- Metode și procedee: conversația, explicația, demonstrația, exercițiul.
- Materiale didactice folosite: orez, coșulețe, siluete cu chipurile personajelor Disney.
- Forma de organizare: individual

Desfăşurarea activităţii: Copiii observă și denumesc materialele avute la dipoziție. Aceștia utilizează materialele puse la dispoziție pentru a construi chipurile personajelor Disney cu orez colorat.

Tranziția la activitatea matematică se realizează prin intermediul cântecului *„Cântecul lui Mickey Mouse”*. În cadrul acestei activități, copiii vor fi anunțați că trebuie să fie foarte atenți pentru a putea ajuta la organizarea petrecerii surpriză pentru Mickey Mouse.

ADE- Activitaţea integrată (DȘ, DOS):

„Petrecere surpriză de ziua lui Mickey Mouse”

•Domeniul de activitate: Domeniul Ştiinţe

Categoria de activitate: Activitate matematică

Subiectul activității: „Tortul surpriză a lui Mickey Mouse”

Mijloc de realizare: joc didactic

Tipul de activitate: însușire de cunoștințe

Obiective operaționale:

să identifice cercurile mari și cercurile mici;

să numere în limita 1-4 cu ajutorul elementelor prezentate;

să recunoască grupele cu 1-4 elemente și cifrele corespunzătoare;

să raporteze numărul la cantitate corelându-l cu grupa de obiecte;

să compare global mulțimile formate, utilizând sintagmele „mai multe”, „mai puține”;

să numere câte elemente are grupa de obiecte indicată.

Scopul activității: Dobândire de cunoștințe referitoare la alcătuirea de mulțimi după diferite criterii, aprecierea globală a cantității, asocierea cantității cu numărul.

Sarcina didactică: Alcătuirea de mulțimi cu 1-4 elemente după un criteriu și după două criterii considerate simultan, aprecierea globală a cantității, asocierea cantității cu numărul.

Regulile jocului:.Copiii vor asculta cu atenție sarcinile adresate de Minnie și Toodles și vor răspunde doar atunci când sunt solicitați. Fiecare copil va veni pe rând și va îndeplini sarcina primită . Dacă rezolvă corect, este aplaudat și primește o încurajare. Colegii urmăresc și verifică împreună dacă sarcina a fost realizată corect. Jocul continuă până când tortul este complet decorat.

Elemente de joc: mișcarea, aplauze, mânuirea materialelor, recompensa.

Strategii didactice:

Metode și procedee: conversația, explicația, demonstrația, exercițiul.

Mijloace de învățământ: decor specific unei petreceri, machetă tort din polistiren ,cercuri mari si mici,siluete acadele, siluete baloane, cifre .

Forme de organizare: frontal, individual

Metode de evaluare: observarea sistematică a comportamentelor, verificarea orală, analiza și corectarea răspunsurilor, aprecieri stimulative.

Desfășurarea activității:

INTRODUCEREA ÎN ACTIVITATE ȘI CAPTAREA ATENȚIEI

Activitatea începe odată cu apariția simpaticei Minnie Mouse, care le dezvăluie copiilor un mic secret: „Toodles a venit să o ajute să îi pregătească o petrecere surpriză pentru Mickey Mouse!”
Totul este aproape gata, însă tortul nu este încă decorat, iar Minnie are nevoie de ajutorul copiilor pentru a duce la bun sfârșit pregătirile. Copiii sunt invitați să participe la organizarea petrecerii lui Mickey, îndeplinind diferite sarcini matematice care o vor ajuta pe Minnie să decoreze tortul și să facă surpriza perfectă. Astfel, începe activitatea matematică, într-o atmosferă veselă și plină de entuziasm.

PREZENTAREA TEMEI ȘI A OBIECTIVELOR

Pentru ca Minnie să poată pregăti tortul pentru petrecerea surpriză a lui Mickey Mouse, am nevoie de ajutorul vostru la decorare! Toodles vă va adresa câteva întrebări la care nu știu răspunsul și îmi este greu să le aflu singură. Dacă răspundeți corect și rezolvăm împreună toate sarcinile, veți fi aplaudați și cu puțin noroc, vom reuși să terminăm decorarea tortului înainte ca Mickey să sosească!

DIRIJAREA ÎNVĂȚĂRII

Se explică modul de desfășurare al jocului.

Se enunță, pe rând, sarcinile și regulile jocului și unul dintre copii este solicitat să rezolve sarcina respectivă. În timp ce explic regulile, demonstrez modul de aplicare a acestora. Solicit un copil să vină pentru a realiza un **joc de probă**, în vederea unei mai bune înțelegeri din partea tuturor copiilor a sarcinilor pe care le vor avea de îndeplinit.

Desfășurarea jocului propriu-zis:

Proba I: Găsește cercurile mari. / Găsește cercurile mici.

Proba II: Asează cercurile mari pe blatul de culoare neagră./ Așează cercurile mici pe blatul de culoare roșie.

ProbaIII: Găsește acadelele de culoarea roz./ Găsește acadelele de culoarea portocalie.

Proba IV: Așează 3 acadele de culoare roz pe tort./ Așează 2 acadele de culoare portocalie pe tort.

Proba V: Caută cifra 4 și pune-o deasupra tortului.

În **complicarea jocului,** se dă sarcină să găsească cifrele 1,2,3 și să pună tot atâtea baloane pe tort cît îi indică cifra.

OBȚINEREA PERFORMANȚEI: Se realizează prin intermediul unui joc *Kahoot*, desfășurat pe tabla interactivă.Jocul, intitulat „Culori, forme și surprize”**,** oferă copiilor posibilitatea de a demonstra că și-au însușit noțiunile matematice despre culori, forme, mărime și numerație**,** dobândite pe parcursul activităților.Prin răspunsurile oferite, copiii își consolidează cunoștințele și își manifestă capacitatea de a recunoaște, asocia, număra și clasifica corect elementele prezentate. Link-ul jocului,,Culori,forme și surprize’’: https://create.kahoot.it/share/enter-kahoot-title/3650f79a-40d3-413c-bb11-dc8b2c849044

ÎNCHEIEREA ACTIVITĂȚII

Se vor face aprecieri verbale asupra modului în care s-a desfășurat activitatea și îi voi lăuda pe baza comportamentului acestora în timpul jocului.

Trecerea la **activitatea practică** se realizează cu ajutorul tranziției:

„Câte unul, câte doi

Mergem toți în pași vioi!

Mickey sigur va zâmbi,

Când cadoul îl va primi!”

•**Domeniul de activitate:** Domeniul Om și Societate

Categoria de activitate: Activitate practică

Subiectul activității: „Cutia de cadou pentru Mickey Mouse”

Mijloc de realizare: lipire

Obiective operaționale:

să execute corect exercițiile de încălzire a mușchilor mici ai mâinilor;

să denumească corect instrumentele de lucru necesare pentru realizarea lucrării;

să execute corect tehnicile de lucru în vederea realizării lucrării „Cutia de cadou pentru Mickey Mouse”;

Strategii didactice:

Metode și procedee: conversația, explicația, demonstrația, exercițiul.

Mijloace de învățământ: cutii din carton, lipici, siluete: nasturi, mâini, urechi, picioare.

Desfășurarea activității:

INTRODUCEREA ÎN ACTIVITATE ȘI CAPTAREA ATENȚIEI

Se va realiza printr-un dialog în care copiii sunt întrebați ce cadouri oferă ei când merg la petrecere și ce ar putea pregăti pentru petrecerea lui Mickey Mouse. Educatoarea Minnie le prezintă copiilor cutia surpriză ce a pregătit-o pentru petrecere.

PREZENTAREA TEMEI ȘI A OBIECTIVELOR

Pentru a fi pregătiți de minunata petrecere a lui Mickey, mai avem nevoie de cadoul surpriză. În cele din urmă, aș dori să descoperim împreună materiale de pe măsuțele de lucru și să ne dăm seama la ce le vom folosi.

DIRIJAREA ÎNVĂȚĂRII

Copiii se vor deplasa la măsuțe, unde sunt pregătite *materialele* necesare activităţii practice. După intuirea materialelor le voi *prezenta copiilor modelul educatoarei(Anexa2)*, **explicându-le și demonstrându-le modul de lucru**. Copiii vor rămâne în picioare şi după *executarea unor exerciţii de încălzire a muşchilor mici ai mâinii*, vor lipi siluetele pe cutia de cadou pregătită pentru petrecera surpriză a lui Mickey Mouse.

OBȚINEREA PERFORMANȚEI

După finalizarea lucrărilor acestea vor fi analizate și apreciate de copii și de educatoare, având în vedere perspectiva creativă și respectarea tehnicii de lucru: lipire.

ÎNCHEIEREA ACTIVITĂȚII

În finalul activității**,** copiii sunt invitați la petrecerea surpriză a lui Mickey pentru a începe distracția mult așteptată.

Tranziție: „Cadourile sunt pregătite,

Munca noastră s-a-ncheiat.

Acum schimbăm activitatea

Cu un joc muzical mult așteptat.

11:00 – 13:00 - ALA 2

Subiectul: „Dansul prieteniei”

Mijloc de realizare: joc muzical

Obiective: - să execute diferite mișcări pe fond muzical;

- să participe activ la desfășurarea jocului muzical.

Material necesar: sistem audio, cordelușe cu Minnie Mouse și Mickey Mouse.

Descrierea activităţii: Copiii vor executa mișcările specific jocului muzical într-o atmosferă de petrecere și veselie. Se explică jocul de probă. Se execută o dată sau de două ori, în funcție de dorința copiilor. Se apreciază comportamentul copiilor pe parcursul desfășurării jocului muzical.

Activitatea integrată de astăzi se încheie cu momentul de poveste, în care copiii povestesc care este personajul lor favorit din Clubul lui Mickey Mouse.

Educatoarea (Minnie Mouse) apreciază comportamentul și gradul de implicare al copiilor la activitatea integrată, mulțumindu-le că s-au jucat, au decorat tortul și au pregătit cutia cadou pentru ziua lui Mickey Mouse. Copiii sunt recompensați cu o surpriză, o amintire: o bombonică cu chipul lui Mickey Mouse.

Bibliografie:

► Curriculum pentru Educație Timpurie, M.E.N., Bucureşti, august 2019;

► Cristea, Sorin; „Metodologia instruirii în cadrul procesului de învățământ - metode și tehnici didactice”, Editura Didactică Publishing House, București, 2018;

► Gai, Bianca; „Jocuri didactice”, Editura Taida, Târgoviște, 2021;

► Neacșu, Ioan; „Metode și tehnici de învățare eficientă - fundamente și practici de succes”, Editura Polirom, Iași, 2007.

VOGEL CLAUDIA
UNITATE DE ÎNVĂȚĂMÂNT: GRĂDINIȚA PP PALATUL FERMECAT
LOCALITATE: ARAD

Joc didactic: „Potrivește floarea cu culoarea”

Acest joc transformă învățarea culorilor într-o experiență senzorială și vizuală. Este un joc pentru nivelul I prin care se urmărește dezvoltarea capacității copiilor de a recunoaște și diferența culorile și de a realiza asocieri corecte între obiecte. Jocul este potrivit pentru domeniul știință , cunoșterea mediului(recunoașterea și denumirea florilor de primavară) sau activitate matematica (formarea mulțimilor după criteriul culorii).

Obiective urmărite:

La finalul activității, copiii vor fi capabili:

Să identifice cel puțin 3 flori de primăvară (ghiocel, lalea, narcisă).

Să asocieze culoarea florii cu coșulețul de aceeași culoare.

Să utilizeze corect numele culorilor în propoziții simple (ex: „Laleaua este roșie”).

Materiale necesare Flori siluete din carton: Lalele (roșii, galbene), ghiocei (albi), narcise (galbene), zambile (albastre).Coșulețe colorate în culorile florilor alese.

Regulile jocului

Fiecare copil extrage o floare din coș.

Trebuie să spună ce floare a ales și ce culoare are.

Când muzica se oprește, copiii trebuie să așeze floarea în coșulețul de aceeași culoare.

Elemente de joc Pentru a menține dinamica, se folosește un fundal muzical cu sunete din natură (păsărele, susurul apei). Când muzica se oprește, este semnul că florile trebuie să asezate în coșulețul lor, aprecieri verbale, aplauze.

Desfășurarea jocului Educatoarea aduce în grupă un „Coș al Primăverii” . În coș se află flori amestecate. Florile sunt triste pentru că s-au rătăcit și nu își mai găsesc „căsuța” (culoarea potrivită)rugându-i pe copii sî le vină în ajutor.Educatoarea explică și demonstrează: „Floarea roșie merge în coșul roșu”, oferind exeplu pentru claritate, apoi copiii aleg pe rând câte o floare și o așază în coșul cu aceeași culoare.

În **complicarea jocului** se introduce elemental de sortare multiplă, copii primesc două flori de culori diferite si trebuie să le sorteze rapid.
În activitatea următoare copii pot picta floarea aleasă , folosind exact acea culoare

Bibliografie :

- Ministerul Educației: *Curriculum pentru educație timpurie (2019)*.
- Ministerul Educației: *Reperele fundamentale în învățarea și dezvoltarea timpurie a copilului de la naștere la 7 ani (RFIDT)*.

- Toma, G., Petre, D.: *Jocuri didactice pentru educarea limbajului și dezvoltarea gândirii*, Editura Național, 2008.
- Preda, V.: *Grădinița altfel*, Editura Integral, 2014. (Focus pe integrarea temelor de primăvară în activități holistice).

ANDRA RALUCA- CECILIA
UNITATE DE ÎNVĂȚĂMÂNT: LICEUL TEORETIC"GHEORGHE LAZĂR" PECICA
LOCALITATE: PECICA JUDEȚUL ARAD

PROIECT: „Ghiveciul cu Emoții și Prietenie"

Grup țintă: Elevii clasei I

Durata: 45 - 50 minute

Obiectiv general: Recunoașterea emoțiilor proprii și dezvoltarea empatiei față de colegi.

1. Obiective Specifice

- Să identifice cele **patru emoții de bază**: bucurie, tristețe, furie, frică.
- Să exerseze **ascultarea activă** și oferirea de sprijin moral.
- Să colaboreze pentru a crea un obiect vizual comun.

2. Resurse Materiale

- Carton colorat, carioci, foarfece, lipici.
- Un „ghiveci" mare (o cutie de carton decorată).
- Stickere cu „emoticoane" sau jetoane cu fețe vesele/triste.

3. Desfășurarea Activității

Pasul 1: „Oglinda Emoțiilor" (10 min)

Începem cu un joc de spargere a gheții. Copiii stau în cerc. Învățătorul spune o situație (ex: „Ai primit cadoul dorit" sau „Te-ai împiedicat în curte"), iar copiii trebuie să mimeze emoția corespunzătoare fără să vorbească.

- *Scop:* Conștientizarea expresiilor faciale legate de sentimente.

Pasul 2: „Floarea Mea" (20 min)

Fiecare copil primește o floare din hârtie decupată. Pe petală, copiii vor desena sau vor scrie (ajutați) un lucru care îi face fericiți la școală.

- **Provocarea:** Dacă un copil se simte trist în acea zi, poate alege o „floare-boboc” (închisă). Colegii sunt încurajați să „ude” floarea colegului cu un cuvânt bun pentru a o ajuta să „înflorească”.

Pasul 3: „Grădina Clasei” (15 min)

Toate florile sunt lipite în „Ghiveciul clasei”. În timp ce lipesc, elevii spun: *„Eu aduc în clasă bucurie pentru că...”* sau *„Eu îl ajut pe colegul meu când e trist prin...”*

4. Concluzii și Evaluare

La final, „Ghiveciul” rămâne afișat în clasă.

SILAGHI ANCUȚA OANA
UNITATE DE ÎNVĂȚĂMÂNT:Liceul Teoretic ,,Gheorghe Lazăr,,
LOCALITATE:Pecica

Activități pentru dezvoltarea competențelor socio-emoționale la elevii din cicluL primar

În contextul educațional actual, școala nu mai este doar un spațiu al transmiterii de cunoștințe teoretice, ci un mediu vital pentru formarea caracterului. Dezvoltarea socio-emoțională reprezintă procesul prin care copiii dobândesc abilitățile necesare pentru a înțelege și gestiona emoțiile, pentru a stabili obiective pozitive, pentru a resimți și manifesta empatie și pentru a menține relații de colaborare. La vârsta școlară mică (6-11 ani), un copil stresat sau izolat social nu poate procesa eficient informația cognitivă.

Obiectivele educației socio-emoționale;

- Identificarea emoțiilor primare: Trecerea de la „mă simt rău” la nuanțe precum „sunt frustrat”, „sunt dezamăgit” sau „sunt anxios”.
- Autoreglarea: Capacitatea de a amâna recompensa și de a controla impulsurile agresive.
- Abilități sociale: Învățarea regulilor de ascultare activă, negociere și rezolvare a conflictelor fără medierea constantă a adultului.

Activități practice propuse;

Dezvoltarea conștiinței de sine: „Harta inimii mele”

- Fiecare elev primește un desen cu conturul unei inimi mari. În interior, copilul trebuie să deseneze sau să scrie lucrurile care îi aduc bucurie, tristețe, teamă sau mândrie.
- Activitatea facilitează introspecția și îi ajută pe elevi să realizeze că toți colegii lor au „lumi interioare” complexe. Este un excelent punct de plecare pentru discuții despre diversitatea emoțională.

Gestionarea furiei: „Tehnica Țestoasei”

- Descriere: Când un elev simte că își pierde controlul, este învățat să folosească metafora țestoasei: „se retrage în carapace” (încrucișează brațele, lasă capul în jos), respiră adânc de trei ori și numără până la zece înainte de a reacționa.
- Impact: Această metodă transformă un proces abstract (autoreglarea) într-un gest fizic concret, ușor de reținut pentru copiii de 7-8 ani.. Empatia și coeziunea grupului: „Cercul Complimentelor”

- Descriere: O dată pe săptămână, elevii se așază în cerc. Un obiect (o minge sau o floare) trece de la un copil la altul. Cel care ține obiectul trebuie să facă un compliment sincer colegului din dreapta sa, referitor la o acțiune sau o trăsătură de caracter („Mi-a plăcut că m-ai ajutat la mate”, „Ești un bun prieten”).

- Impact: Reduce bullying-ul și creează un climat de siguranță psihologică în clasă.

Rezolvarea conflictelor: „Roata Alegerilor”

- Descriere: Se creează un poster circular împărțit în secțiuni: „Spune-i să se oprească”, „Mergi mai departe”, „Folosește un mesaj de tip EU”, „Cere scuze”, „Fă un compromis”.

- Impact: Oferă elevilor instrumente vizuale pentru a deveni autonomi în gestionarea micilor neînțelegeri de la pauză, reducând dependența de intervenția învățătorului.

Rolul cadrului didactic ca model

Copiii învață mai mult din ceea ce *face* adultul decât din ceea ce *spune*. Învățătorul care își recunoaște propriile greșeli sau care își verbalizează stările („Astăzi sunt puțin obosit, am nevoie de puțină liniște pentru a începe lecția”) oferă un model de onestitate emoțională. Validarea este esențială: în loc de „Nu mai plânge, n-ai de ce”, se recomandă „Văd că ești supărat că ai pierdut, e normal să te simți așa. Cum putem repara situația?”.

Investiția în dezvoltarea socio-emoțională la ciclul primar nu este un lux pedagogic, ci o necesitate. Un elev care posedă un vocabular emoțional bogat și tehnici de relaxare va prezenta rate mai scăzute de absenteism, un comportament civic superior și, pe termen lung, o reziliență crescută în fața provocărilor adolescenței.

Bibliografie

1. Goleman, Daniel (2001). *Inteligența emoțională*. București: Editura Curtea Veche. (Lucrare fundamentală pentru înțelegerea conceptului de EQ).

2. Siegel, Daniel J.; Bryson, Tina Payne (2014). *Creierul copilului explicat părinților*. București: Editura For You. (Focus pe integrarea emisferelor cerebrale și autoreglare).

3. Cosmovici, Andrei; Iacob, Luminița (2005). *Psihologie școlară*. Iași: Editura Polirom. (Fundamente teoretice pentru dezvoltarea copilului în mediul școlar).

4. Hattie, John (2014). *Învățarea vizibilă*. București: Editura Trei. (Studii despre impactul relației profesor-elev asupra performanței).

Cucoș, Constantin (2014). *Pedagogie*. Iași: Editura Polirom. (Metodologii de abordare a activităților la clasă).

BOTIS IOANA MARIA
UNITATE DE ÎNVĂȚĂMÂNT: SCOALA GIMNAZIALA
LOCALITATE:SANTANA

Dezvoltarea socio-emoțională la copii

Dezvoltarea socio-emoțională reprezintă fundamentul succesului școlar și al adaptării sociale ulterioare a copilului. Aceasta nu este doar o componentă a programei, ci o necesitate pentru formarea unei personalități echilibrate.
Iată o structură de referat care acoperă conceptele teoretice și exemple practice de activități.

Dezvoltarea Socio-Emoțională

1. Importanța Dezvoltării Socio-Emoționale

- **Conceptul de sine:** Copilul învață cine este și ce poate face.
- **Interacțiune socială:** Formarea primelor prietenii și colaborarea cu ceilalți.
- **Autoreglare:** Capacitatea de a-și gestiona emoțiile intense (furie, frică, bucurie).
- **Empatie:** Înțelegerea faptului că ceilalți pot avea sentimente diferite.
-

2. Activități practice pe grupe de vârstă

În grădiniță, dezvoltarea se face prin joc, artă și poveste.

Tip Activitate	Exemplu Practic	Obiectiv Urmărit
Joc de rol	"La magazin" sau "De-a doctorul"	Colaborarea și respectarea regulilor.
Lectură	"Povești terapeutice"	Identificarea emoțiilor personajelor.
Artă	"Desenăm cum ne simțim"	Exprimarea non-verbală a stărilor interne.
Joc didactic	"Roata Emoțiilor"	Denumirea corectă a emoțiilor.

Exemple de Activități Specifice

Activitatea 1: "Oglinda Emoțiilor" (Dezvoltare Emoțională)

- **Descriere:** Copiii stau în perechi. Unul mimează o emoție (tristețe, mirare), iar celălalt trebuie să o "reflecte" și să o numească.
- **Beneficiu:** Îmbunătățește recunoașterea expresiilor faciale și empatia.

Activitatea 2: "Pânza de Păianjen" (Dezvoltare Socială)

- **Descriere:** Copiii stau în cerc și aruncă un ghem de lână de la unul la altul, spunând ceva frumos despre colegul care primește ghemul.
- **Beneficiu:** Întărește coeziunea grupului și imaginea de sine pozitivă.

Activitatea 3: "Colțul de Liniște" (Autoreglare)

- **Descriere:** Un spațiu amenajat cu perne, jucării senzoriale și cărți unde copilul se poate retrage când se simte copleșit.
- **Beneficiu:** Învață copilul tehnici de calmare și gestionare a stresului.

Dezvoltarea socio-emoțională nu poate fi separată de cea cognitivă; un copil stresat nu poate învăța eficient.

- Rolul educatorului este de a oferi un model de comportament empatic și calm.

Colaborarea cu familia este esențială pentru a asigura continuitatea regulilor și a suportului emoțional.

MIHEȚ CLAUDIA FLORENTINA
UNITATE DE ÎNVĂȚĂMÂNT:Școala Gimnazială Sântana/ Grădinița pp2 Sântana
LOCALITATE:Sântana

Importanța colaborării eficiente între familie și grădiniță

Colaborarea eficientă dintre familie și grădiniță reprezintă un element esențial în dezvoltarea armonioasă a copilului preșcolar. În primii ani de viață, copilul își formează bazele personalității, ale comportamentului social și ale modului de învățare. Atât familia, cât și grădinița au un rol important în acest proces, iar atunci când există o comunicare constantă și o cooperare reală între aceste două medii, copilul beneficiază de un sprijin educațional și emoțional mult mai solid.

Familia este primul mediu în care copilul învață valori, reguli și modele de comportament. Părinții îi oferă siguranță, afecțiune și sprijin, contribuind la formarea încrederii în sine. Pe de altă parte, grădinița reprezintă primul contact organizat al copilului cu mediul educațional și cu grupul de copii de aceeași vârstă. Aici, copilul își dezvoltă abilități sociale, învață să coopereze, să respecte reguli și să participe la activități educative structurate.

Pentru ca dezvoltarea copilului să fie echilibrată, este important ca educatoarele și părinții să comunice deschis și constant. Prin discuții periodice, ședințe cu părinții sau activități comune, se pot identifica mai ușor nevoile copilului, dificultățile pe care acesta le întâmpină sau progresele pe care le realizează. Astfel, atât familia, cât și grădinița pot acționa în aceeași direcție, oferind copilului sprijinul necesar.

Un alt aspect important al colaborării dintre familie și grădiniță îl reprezintă implicarea părinților în activitățile educative. Participarea la serbări, proiecte tematice sau activități extracurriculare contribuie la consolidarea relației dintre copil, părinți și educatori. Copilul se simte apreciat și susținut atunci când vede că părinții sunt interesați de activitățile sale și de mediul în care își petrece o mare parte din timp.

De asemenea, colaborarea eficientă ajută la prevenirea și rezolvarea unor posibile dificultăți de adaptare sau comportament. Atunci când părinții și educatoarele își împărtășesc observațiile și experiențele, pot găsi mai ușor soluții potrivite pentru fiecare copil. Comunicarea sinceră și respectul reciproc creează un climat de încredere, benefic pentru toți cei implicați.

În concluzie, colaborarea dintre familie și grădiniță este fundamentală pentru dezvoltarea armonioasă a copilului. Prin comunicare, implicare și sprijin reciproc, se creează un parteneriat educațional care contribuie la formarea unor copii echilibrați, încrezători și pregătiți pentru etapele următoare ale educației.

POPA CONSTANTINA ARABELA
UNITATE DE ÎNVĂȚĂMÂNT: Școala Gimnazială
LOCALITATE: Sântana

PROIECT EDUCAȚIONAL

„În vizită la ferma din localitate – Învățăm din natură”

Nivel de învățământ: Primar (Clasa I)
Perioada de desfășurare: 1 zi (cu activități premergătoare și ulterioare)
Locul desfășurării: Ferma din localitate
Tipul activității: Activitate extrașcolară – vizită tematică
Coordonator proiect: Prof. înv. primar POPA CONSTANTINA ARABELA

1. Argument

Educația experiențială reprezintă un pilon esențial al formării competențelor la vârsta școlară mică. Vizita la o fermă din localitate oferă elevilor oportunitatea de a observa direct animalele domestice, de a înțelege rolul acestora în viața oamenilor și de a dezvolta atitudini de respect față de natură și muncă.

În contextul programei pentru disciplina Științe ale naturii, activitatea contribuie la formarea unei înțelegeri concrete asupra mediului apropiat și la consolidarea cunoștințelor despre animale domestice, hrană, adăpost și îngrijire.

2. Scopul proiectului

Formarea unei atitudini pozitive față de animale și mediul rural, prin observarea directă a activităților desfășurate într-o fermă și înțelegerea importanței muncii agricultorului.

3. Obiective generale

Dezvoltarea capacității de observare și descriere a animalelor domestice.

Formarea comportamentului responsabil față de animale și mediu.

Consolidarea competențelor de comunicare orală în contexte reale.

4. Obiective operaționale

La finalul activității, elevii vor fi capabili:

O1: Să identifice cel puțin 4 animale domestice întâlnite la fermă.

O2: Să descrie, în propoziții simple, hrana și adăpostul acestora.

O3: Să respecte regulile de siguranță stabilite pentru vizită.

O4: Să manifeste grijă și interes față de animale.

5. Competențe vizate

Științe ale naturii

Observarea și descrierea elementelor din mediul apropiat.

Identificarea caracteristicilor unor viețuitoare.

Comunicare în limba română

Formularea de mesaje orale clare în situații diverse.

Participarea la dialoguri simple pe teme cunoscute.

Dezvoltare personală

Manifestarea unui comportament adecvat în diferite contexte.

6. Grup țintă

Elevii clasei I A

7. Parteneri

Ferma locală- ROMGERA SÂNTANA

Părinții elevilor

Comunitatea locală

8. Descrierea activităților

A. Activități pregătitoare (în clasă)

Discuții despre animalele domestice.

Vizionarea unor imagini/filmulețe educative.

Stabilirea regulilor de comportament în timpul vizitei.

Realizarea unei fișe de observație simple.

B. Activitatea propriu-zisă – Vizita la fermă

Întâlnirea cu fermierul și prezentarea fermei.

Observarea animalelor (ex.: vacă, cal, oaie, capră, găină, porc).

Discuții despre hrana, adăpostul și produsele obținute.

Demonstrații (hrănirea animalelor, colectarea ouălor – dacă este posibil).

Sesiune de întrebări și răspunsuri.

C. Activități post-vizită

Realizarea unui desen „Animalul meu preferat de la fermă”.

Compunere orală: „Ce mi-a plăcut la fermă?”.

Expoziție cu lucrările elevilor.

9. Metode și procedee

Observația directă

Conversația

Explicația

Exercițiul

Învățarea prin descoperire

10. Resurse

Transport (dacă este necesar)

Fișe de observație

Materiale pentru desen

Acordul părinților

11. Evaluare

Observarea comportamentului elevilor în timpul vizitei

Analiza fișelor de observație

Evaluarea produselor realizate (desene, descrieri orale)

Feedback verbal din partea elevilor

12. Impactul proiectului

Creșterea interesului pentru mediul înconjurător

Dezvoltarea responsabilității față de animale

Consolidarea relației școală–familie–comunitate

Învățare autentică prin experiență directă

MARCU CECILIA
UNITATE DE ÎNVĂȚĂMÂNT:PALATUL COPIILOR ARAD
LOCALITATE:ARAD

Mediul înconjurător și protejarea lui.

Observând tinerii care au activități în natură, specialiștii au realizat o listă de beneficii, printre care îmbunătățirea atenției, a abilităților de învățare, precum și a creativității și a respectului de sine. Jocurile libere în natură sporesc capacitățile de rezolvare a problemelor, concentrarea și autodisciplina. Din punct de vedere social, stimulează cooperarea, flexibilitatea și conștiința de sine, reducând agresiunea.Mai jos sunt cîteva exemple de activități desfășurate pentru protejarea naturii.

Excursie pentru observarea naturii

Organizăm o ieșire în natură care să aibă ca temă observarea plantelor, păsărilor și animalelor. Poate că n-o să le vedem pe toate, dar împrumut de la bibliotecă o carte din care să le citesc copiilor ce vietăți trăiesc în mediul în care ne aflăm. Acest exercițiu de observare se poate face chiar și la oraș, în parcuri sau pe străzi.

Cultivarea plantelor în casă

Punem în ghivece plante de care să se ocupe copiii noștri, iar dacă avem spațiu, facem împreună cu cei mici chiar o grădină în care să cultivăm toate cele necesare pentru salată.

Un coș de gunoi pentru compost

Puteți arunca resturile alimentare într-un coș, iar compostul obținut folosiți-l pentru a hrăni pământul din grădină. Așa copiii vor învăța că nimic nu se aruncă, totul se folosește. În plus, faptul că se vor ocupa de compost îi va face dornici să se implice și în grădinărit.

Plantare de copaci

Când vor înțelege care sunt etapele plantării unui copac și cât de greu crește, copiii tăi vor respecta natura mult mai mult decât dacă ar vedea un documentar. În plus, lor le place să se

joace în pământ, să sape și să facă ce văd la cei mari. După ce plantați împreună un copac, dați-i un nume, udați-l și vizitați-l mereu.

De-a *polițistul* energiei electrice

Jucați acasă, pe rând, rolul unui polițist care trebuie să se asigure în permanență că luminile din casă sau device-urile nu funcționează fără rost. „Serviciul" ar putea fi pentru o zi sau o săptămână.

Colectare de apă de ploaie

Când începe să plouă, pune-i stropitoarea celui mic sub streașină, astfel încât el să ude apoi plantele din casă. Cu această ocazie povestește-i despre resursele de apă pe care le mai are Pământul și despre importanța folosirii lor responsabile.Și, noi, putem strnge apă și să o folosim petru activitățile gospodărești

La cules

Ca să nu rămână cu senzația că mâncarea vine din supermarket, du copiii de câte ori ai ocazia în grădini și livezi. Culegeți împreună fructe și legume, spălați-le și mâncați-le pe loc.Există variante să adopți pomi în livezi.

Ore în aer liber

Chiar și în România, profesorii și educatorii încep să fie deschiși la activități în natură, așa că multe cadre didactice din școli încep să țină ore în aer liber.

ALBICI TÜNDE
UNITATE DE ÎNVĂȚĂMÂNT: ȘCOALA GIMNAZIALĂ ȘIMAND
LOCALITATE: ȘIMAND, JUD. ARAD

Căsuță pentru prietenii noștri, insectele

Activitate practică despre protejarea mediului

Am realizat o activitate practic-educativă în cadrul Săptămânii Verzi în care am hotărât să confecționăm ceva concret pentru protejarea biodiversității, mai exact pentru albine, buburuze, fluturi, etc. adică pentru polenizatori.

Am căutat împreună informații despre polenizatori, apoi am ales câțiva mai reprezentativi: albina solitară, musca florilor (sirtidele) și fluturi (noi fiind clasa fluturașilor). Am aflat despre albinele solitare că sunt foarte eficiente în polenizare încă de la începutul primăverii, chiar și pe temperaturi scăzute. Sirtidele , adică muștele de flori, care sunt deseori confundate cu viespile, sunt și ele polenizatoare demne de luat în considerare în grădinile cu copaci înfloriți. Ultimii polenizatori aleși, dar nu cei din urmă - Fluturii, chiar dacă sunt din ce în ce mai greu de observat și găsit, pot poleniza un număr impresionant de plante.

Micii polenizatori își desfășoară activitatea pe pajiștile de lângă localitatea noastră, pădurile din apropiere și dealurile învecinate. Sunt multe informații interesante pe care copiii le-au aflat cu entuziasm și interes despre aceste mici insecte atât de importante pentru întregul ecosistem. Am mai aflat totodată că există numeroase pericole care îi pândesc și îi pun în pericol pe polenizatori. Unele dintre aceste amenințări sunt: pesticidele folosite de agricultori, poluarea, schimbările climatice, etc. Astfel a apărut întrebarea pe care le-am adresat-o elevilor: ,,-Ce putem face noi?”. Păi bineînțeles putem planta flori melifere în curtea casei și în parcuri, putem sprijini agricultorii să adopte practici mai prietenoase cu insectele și putem construi mici adăposturi, hoteluri pentru a-i proteja și ajuta pe polenizatori.

Am decis construirea unu ,,hotel” pentru polenizatori folosind numai elemente naturale. Am creat cadrul căsuței din scânduri obținând astfel trei pereți, iar al patrulea trebuia să rămână partea deschisă. A urmat apoi acoperișul prin cu cuie de cadrul de lemn. După ce căsuța (numită de noi – hotel) a fost gata, elevii au avut sarcina de a umple hotelul cu tuburi de bambus, conuri, crenguțe, etc. astfel încât micuțele insecte să-și poată găsi acolo un adăpost comfortabil. Un astfel de hotel este eficient și necesar, iar construirea lui reprezintă o activitate educativ-practică cu o valoare deosebită prin care elevii au șansa să conserve biodiversitatea, cultivând atitudini și comportamente adecvate calităților precum grija, empatia, responsabilitatea și respectul față de natură.

Pentru realizarea hotelului am folosit doar materiale naturale și sigure precum: paie, lemn, tulpini goale de bambus, conuri de brad, crenguțe, etc. Toate materialele au fost adunate în colaborare cu elevii, ei având sarcina de a găsi și colecta aceste materiale. Construirea acestei structuri a adus mult entuziasm și multe zâmbete pe chipurile copiilor. După finalizare, am amplasat hotelul pe peretele din partea sudică a școlii pentru a capta cât mai mult din razele soarelui.

La această activitate au participat toți cei 21 de elevi din Clasa I B de la Școala Gimnazială Șimand, Județul Arad, vârsta lor fiind de 7 respectiv 8 anișori.

CRINA BORTOȘ
UNITATE DE ÎNVĂȚĂMÂNT: Grădiniţa P.P. „Căsuţa piticilor”
LOCALITATE: Arad

EDUCAŢIA RELIGIOASĂ, POARTĂ DESCHISĂ SPRE INIMA COPILULUI

„Copiii neînvăţaţi la bine şi neîndreptăţiţi prin religie sunt barbari şi orbi pentru că sufletul şi mintea sunt cele care văd”, spunea Sf. Ioan Gură de Aur.

Învăţământul religios, educaţia religioasă, spre deosebire de celelalte obiecte de studiu, se adresează în special inimii copilului. Dacă mintea este foarte strălucitoare şi inima de piatră, n-am realizat nimic în instrucţia şi educaţia copilului. Dar, copiii prin curăţenia lor sufletească, reprezintă terenul propice pentru educaţie.

Finalitatea educaţiei religioase este perfecţiunea omului, în iubire şi sfinţenie. A fi om înseamnă a fi un caracter desăvârşit, o personalitate morală. Deci, trebuie să fim de acord cu ideea că educaţia religioasă merită să fie realizată devreme, în primii ani ai copilăriei, pentru a fortifica trăirea şi conştiinţa religioasă.

Primii ani ai copilului se dovedesc a fi importanţi pentru dezvoltarea ulterioară pe un drum religios. Copilul este deosebit de receptiv la credinţa în minuni, în supranatural, în mistere. El constituie un teren favorabil pentru primirea dogmelor şi credinţelor religioase.

Se poate considera că la copil, sentimentul religios se manifestă înaintea apariţiei unei gândiri religioase. Copilul posedă o evidentă conduită a dependenţei. Iubirea copilului faţă de părinţi e primul sentiment ce duce la iubirea de Dumnezeu şi nimic nu poate fi mai frumos. Copilul experimentează diferenţa dintre sine şi nonsine, dintre propriul corp şi lumea din afară şi manifestă nevoia de a se pune în valoare, de a raporta totul la sine, de a deveni „mare”. Realizează faptul că alţii sunt mai puternici, mai „importanţi” decât el. Ideea de Dumnezeu poate fi asimilată la această vârstă, aceleia de „mai mare”, pe care el o cunoaşte deja. Copilul manifestă o atracţie faţă de grandoarea misterioasă a unei forţe de dincolo de oameni. Iar înţelegerea de către copil a acestor forţe se face cel mai bine la această vârstă prin scurte povestioare.

Deprinderea noţiunilor de ordine şi ascultare se face aproape în exclusivitate din poveşti cu conţinut moralizator. Aceste poveşti dezvoltă în permanenţă, pe înţelesul copiilor, noţiunile de bine şi de rău, precum şi principalele norme de conduită morală. Astfel, ei se obişnuiesc cu analiza şi identificarea trăsăturilor de caracter, atât cele pozitive, cât şi cele negative. În această perioadă, copilul este foarte curios să afle: îi spun poveşti despre lene, despre minciună, despre lăcomie, trăsături negative, dar lucruri pe care el le percepe.

Deci, putem observa că la vârsta preşcolară toate noţiunile de creştinism le putem transmite copiilor prin poveşti. Învăţământul religios apelează mai mult la inimă, la bunătate şi de aceea prin aceste povestiri îi facem pe copii să vibreze la orice lucru pe care îl spunem. Pornind de la această constatare, am creat următoarea poveste, prin care îi fac pe copii să înţeleagă că trebuie să fie mai buni, mai darnici.

Copile, să fii bun !

Iarna sosise. Zăpada se aşezase pe pământ, ca un covor gros, oferind celor din jur o senzaţie de linişte şi pace. Copacii încărcaţi de zăpadă, păreau uriaşi, în faţa unei case mari, în care locuiau doi băieţi: Radu şi Ionică.

Cei doi fraţi erau fericiţi, părinţii lor le cumpărau de toate: hăinuţe frumoase, multe dulciuri şi jucării deosebite. Dar, cei doi băieţi nu erau la fel: Radu era un copil cuminte şi darnic, iar Ionică era egoist.

În apropiere, locuia un băieţel, Nicuşor, foarte cuminte, dar sărac.

Într-o dimineaţă, când cerul era senin, iar razele soarelui se plimbau parcă prin zăpada albă, Radu şi Ionică au ieşit să se joace cu nişte soldăţei de plumb. Nicuşor privea la ei foarte trist, el nu avea cu ce să se joace şi încet, parcă printre dinţi, a zis:

- Nu pot să mă joc şi eu cu voi, vă rog frumos ?
  Ionică s-a grăbit să răspundă:

- Nu avem soldăţei şi pentru tine !
  Dar, Radu bun şi foarte darnic i-a spus:

- Vino, îţi dau doi soldăţei de plumb, să ai şi tu cu ce să te joci,pentru că eu am destui.

Nicuşor, i-a mulţumit şi foarte fericit a plecat spre casă, strângând în pumni cei doi soldăţei.

În seara aceea, fiind seara Ajunului de Crăciun, cei doi fraţi îl aşteaptă pe Moş Crăciun, care cu mare greutate, prin nămeţii de zăpadă ajunge şi la casa lor. Moşul scoate din sac o jucărie pentru Ionică şi mai multe jucării pentru Radu. Ionică, foarte supărat şi nepoliticos întreabă:

- Moşule, de ce Radu a primit atâtea jucării şi eu doar una ?
  Şi atunci moşul îi răspunde:

- Radu a meritat mai multe jucării, pentru că a împărţit şi copiilor săraci.
  Ionică, foarte ruşinat şi-a înţeles greşeala şi lăsând privirea în jos, i-a spus Moşului:

- De azi înainte, voi fi un alt copil, mai bun, mai milos, mai darnic.
  Mulţumit de hotărârea lui Ionică, Moşul îl mângâie pe frunte cu o sărutare şi îi zice:

- Da, copile încearcă să fii mai bun !

Observăm că la vârsta preşcolară, pentru ai face pe copii să înţeleagă noţiunile creştinismului, trebuie să găsim o metodă care să trezească interesul copiilor pentru subiectul pe care îl vom preda. Atât prin limbaj cât şi prin conţinut, educatoarea se va apropia cât mai mult de sufletul copilului, pentru a-i transmite informaţii şi a-i deschide interesul pentru o serie de probleme de o profunzime şi intimitate mult mai evidente decât cele relevate la alte discipline.

Prin intermediul conduitei imitative, prin joc, prin încercare şi eroare, copilul reuşeşte să dobândească o serie de conduite care stau la baza comportamentului religios de mai târziu.

Noi, ca educatoare, aplicând fiecărui copil metoda pedagogică care i se potriveşte, sensibilitate specifică sufletului lui curat, vom reuşi să formăm viitori oameni, capabili a se adapta la toate greutăţile pe care le oferă viaţa.

NAGY NICOLETA-GRAȚIELA
UNITATE DE ÎNVĂȚĂMÂNT: ȘCOALA GIMNAZIALĂ ,,LIVIU REBREANU”
LOCALITATE: BUCUREȘTI

PĂLĂRIILE GÂNDITOARE

Gândirea critică este abilitatea de a imagina, analiza și evalua informațiile, de a face conexiuni logice și de a lua decizii fundamentale. Copiii sunt încurajați să gândească independent, să pună și să analizeze informațiile din mai multe perspective.

În calitate de profesori avem un rol semnificativ în dezvoltarea acestei abilități la copii. Le putem stimula curiozitatea prin oferirea unor situații de explorare, încurajându-i în mod activ să pună întrebări și să caute răspunsuri. Curiozitatea are un rol esențial în amplificarea cunoștințelor privind înțelegerea lumii din jurul lor.

Cultivându-le curiozitatea, încurajându-le creativitatea le stimulăm dorința de a -și lărgi sfera de cunoștințe. Întrebările analitice și profunde îi ajută să dezvolte abilități de gândire critică.

Una dintre metodele interactive de predare-învăţare ce poate fi folosită cu scopul dezvoltării gândirii critice este ,, Metoda Pălăriilor gânditoare”.

Sunt 6 pălării gânditoare, fiecare având câte o culoare: alb, roşu, galben, verde, albastru şi negru. Membrii grupului îşi aleg sau primesc pălăriile şi vor interpreta un rol, folosind argumentele potrivite. Rolurile se pot inversa. Participanţii trebuie să cunoască foarte bine semnificaţia culorilor. Culoarea pălăriei este cea care defineşte rolul:

• pălăria albastră – CLARIFICĂ

• pălăria albă – INFORMEAZĂ

• pălăria verde –GENEREAZĂ IDEI NOI

• pălăria galbenă – ADUCE BENEFICII

• pălăria neagră – IDENTIFICĂ GREŞELILE

• pălăria roşie – SPUNE CE SIMTE DESPRE…

Se împart cele şase pălării gânditoare elevilor şi se prezintă situația supusă discuţiei pentru ca fiecare să-şi pregătească ideile. Pălăria poate fi purtată individual şi atunci un singur elev aduce argumente și îndeplinește rolul sau există situația în care mai mulţi elevi pot răspunde sub aceeaşi pălărie. Atunci ei trebuie să se sfătuiască , să coopereze în asigurarea celei mai bune interpretări.

Exemplificare:

CLASA: a II-a

ARIA CURRICULARĂ: LIMBĂ ŞI COMUNICARE ÎN LIMBA ROMÂNĂ

TEMA : “ ZDREANȚĂ”, de Elena Farago

1. Pălăria albă - INFORMEAZĂ

-„Ce informaţii avem despre Zdreanță? Cine este el? Ce a făcut?”

-„Ce informaţii lipsesc sau nu le cunoaştem?”

-„Nu ştim care a fost motivul pentru care el fura ouă.”

-„Cum putem obţine aceste informaţii?”

2. Pălăria roşie - SPUNE CE SIMŢI!

-„Eu cred că lui Zdreanță îi era foame, iar găinile erau aproape și el avea acces la cuibarul lor.”

-„Voi ce credeţi despre Zdreanță? Ce-aţi face pentru el? Cum s-a simțit cățelul? Dar stăpânul lui?”

Copiii răspund la întrebări.

3. Pălăria verde - GENEREAZĂ IDEILE NOI

Oferă soluţii, idei.

-„Putem izola găinile într-o curte sau într-un țarc, departe de cățel.Putem scoate câinele mai mult la plimbare sau putem să-l dresăm.”

4. Pălăria galbenă - ADUCE BENEFICII

- „Ce se va spune despre noi dacă vom face ce s-a spus la pălăria verde? Eu cred că stăpânul va fi de partea noastră şi va construi chiar el un loc special pentru găini și ne va cere ajutorul în a-l dresa pe Zdreanță. . Vom fi apreciaţi pentru ideile și ajutorul nostru.”

5. Pălăria neagră - ASPECTE NEGATIVE

-„Ne pare rău că Zdreanță a fost pedepsit.”

-„Câinele producea pagubă stăpânului.”

6. Pălăria albastră - CLARIFICĂ

-„Pune o întrebare colegilor tăi să verifici dacă au înţeles conţinutul poeziei.”

-„Putem să tragem o concluzie?”

-„Câinii trebuie protejaţi de oameni. Ei sunt iubitori, dar devin agresivi, când se simt amenințați.”

În concluzie, capacitatea de a gândi critic se dobândește în timp, cu răbdare și multe încurajări, permițând elevilor să se manifeste spontan, fără rețineri, ori de câte ori se confruntă cu o situaţie nouă de învăţare.

BIBLIOGRAFIE

Bratu, G. – Aplicaţii ale metodelor de gândire critică la învăţământul primar, Bucureşti, Editura Humanitas Educaţional, 2004

Dumitru, I. – Dezvoltarea gândirii critice şi învăţarea eficientă, Timişoara, Editura de Vest, 2000

Cerghit, I. – Metode de învăţământ, Bucureşti, Editura Didactică şi Pedagogică, 1983

ACHELĂRIȚEI SORINA DANIELA
UNITATE DE ÎNVĂȚĂMÂNT: Școala Gimnazială nr.188
LOCALITATE: București

Gândirea critică – cheia unei învățări eficiente la vârste mici

Gândirea critică reprezintă una dintre competențele esențiale ale secolului XXI, fiind fundamentul unei învățări autentice și al formării unor viitori adulți capabili să analizeze, să argumenteze și să ia decizii responsabile. În ciclul primar, această abilitate poate fi dezvoltată prin activități atractive, adaptate vârstei, care stimulează curiozitatea, reflecția și dialogul.

Ce înseamnă gândirea critică la copii?

La nivel primar, gândirea critică se manifestă prin capacitatea elevilor de a pune întrebări, de a face conexiuni, de a exprima opinii personale și de a argumenta simplu. Nu este vorba despre a găsi „răspunsul corect", ci despre procesul de explorare și înțelegere.

Exemple de bune practici la clasă

1. Metoda „Știu – Vreau să știu – Am învățat"

Această metodă poate fi aplicată la începutul și finalul unei lecții. De exemplu, la o lecție despre animale, elevii notează ce știu deja, ce își doresc să afle și, la final, ce au învățat. Activitatea dezvoltă capacitatea de reflecție și organizare a ideilor.

2. Dezbateri simple

Chiar și la clasele mici, se pot organiza mini-dezbateri pe teme apropiate de universul copiilor: „Este mai bine să înveți dimineața sau seara?" sau „Este important să ai animale de companie?". Elevii sunt încurajați să își exprime opiniile și să asculte punctele de vedere ale colegilor.

3. Povestirea alternativă

După lectura unei povești, elevii sunt invitați să imagineze un alt final sau să schimbe comportamentul unui personaj. Această activitate stimulează creativitatea și analiza situațiilor.

Activități desfășurate cu copiii

1. „Detectivii informației"

Elevii primesc imagini, texte scurte sau situații-problemă și trebuie să identifice informații corecte sau greșite. De exemplu, li se prezintă o poveste cu elemente reale și fantastice, iar ei trebuie să le diferențieze.

2. Jocuri de rol

În cadrul orelor de dezvoltare personală sau comunicare, elevii pot interpreta diferite roluri (doctor, profesor, jurnalist). Prin aceste activități, copiii învață să privească situațiile din perspective diferite.

3. „Cutia cu întrebări”

În clasă se poate introduce o cutie în care elevii depun întrebări legate de lecții sau curiozități personale. Profesorul selectează periodic întrebările și le discută împreună cu elevii, încurajând gândirea investigativă.

Proiecte educaționale realizate

1. Proiectul „Micii cercetători”

Elevii au lucrat în echipe pentru a investiga teme precum „Apa – sursă de viață” sau „Plantele din jurul nostru”. Fiecare echipă a formulat întrebări, a colectat informații (prin observație sau discuții) și a prezentat concluziile. Activitatea a dezvoltat colaborarea și capacitatea de analiză.

2. „Biblioteca vie”

Elevii au adus cărți preferate și au prezentat colegilor motivele pentru care le recomandă. În urma prezentărilor, s-au purtat discuții despre personaje, acțiune și mesaj, stimulând interpretarea și argumentarea.

3. Proiect interdisciplinar „Orașul ideal”

Elevii au fost provocați să creeze, în echipe, un oraș imaginar. Au discutat despre reguli, responsabilități și nevoile comunității. Activitatea a implicat gândire critică, planificare și luarea deciziilor.

Concluzii

Dezvoltarea gândirii critice în ciclul primar nu presupune activități complicate, ci mai degrabă o schimbare de perspectivă: de la predare centrată pe profesor la învățare activă, centrată pe elev. Prin întrebări deschise, dialog, joc și explorare, copiii devin participanți activi la propria învățare.

Rolul cadrului didactic este esențial în crearea unui mediu sigur și stimulativ, în care fiecare elev să se simtă încurajat să gândească, să greșească și să învețe. Astfel, micii școlari de astăzi pot deveni gânditorii critici de mâine.

OȚEL CARMINA-RAMONA
UNITATE DE ÎNVĂȚĂMÂNT: ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 188
LOCALITATE: BUCUREȘTI

Strategii de integrare a copiilor cu nevoi educaționale speciale (CES)

Educația incluzivă reprezintă o provocare și, în același timp, o necesitate în sistemul de învățământ contemporan. Integrarea copiilor cu nevoi educaționale speciale (CES) nu înseamnă doar simpla prezență fizică a acestora în clasele de masă, ci crearea unui mediu adaptat care să le permită valorificarea potențialului individual. Succesul acestui proces depinde de un parteneriat solid între cadre didactice, specialiști, părinți și comunitatea școlară.

Strategii Pedagogice de Bază

Pentru o integrare eficientă, profesorul trebuie să renunțe la abordarea „standard” și să adopte strategii flexibile:

1. **Diferențierea și Individualizarea:** Adaptarea programei prin simplificarea conținuturilor sau modificarea metodelor de evaluare. Planul de Intervenție Personalizat (PIP) devine instrumentul central de lucru.
2. **Învățarea prin Cooperare:** Gruparea elevilor astfel încât cei cu CES să lucreze alături de colegi tipici. Această metodă dezvoltă empatia și abilitățile sociale, reducând sentimentul de izolare.
3. **Utilizarea Suporturilor Vizuale:** Copiii cu CES (în special cei cu tulburări de spectru autist sau deficiențe de comunicare) procesează mai ușor informația vizuală. Pictogramele, hărțile mentale și organizatoarele grafice sunt esențiale.

Rolul Climatului Emoțional

Integrarea nu este doar academică, ci și socială. Profesorul are rolul de mediator:

- **Sensibilizarea clasei:** Pregătirea colegilor pentru a înțelege diferențele și pentru a oferi sprijin natural.
- **Recompensarea efortului, nu doar a rezultatului:** Încurajarea progresului mic menține motivația elevului cu CES.

Resurse și Colaborare

Integrarea nu poate fi realizată exclusiv de către învățător sau profesor. Este necesară o echipă multidisciplinară:

- **Profesorul itinerant/de sprijin:** Acesta oferă suport direct elevului în timpul orelor sau în ore suplimentare de recuperare.
- **Consilierea părinților:** Menținerea unei comunicări constante cu familia asigură continuitatea strategiilor aplicate la școală și acasă.
- **Adaptarea spațiului fizic:** Eliminarea barierelor arhitecturale și crearea unor „colțuri de liniște” pentru momentele de suprastimulare senzorială.

Concluzii

Integrarea copiilor cu CES este un proces de durată care necesită răbdare, resurse și, mai ales, o schimbare de mentalitate. O școală cu adevărat incluzivă este aceea în care diversitatea este privită ca o resursă de învățare pentru toți elevii, pregătindu-i pentru o societate tolerantă și echitabilă.

Bibliografie:

1. **Gherguț, A.** (2006). *Sinteze de psihopedagogie specială. Ghid pentru concursuri și examene de grade didactice*. Iași: Editura Polirom.
2. **Ungureanu, D.** (2000). *Educația integrată și școala incluzivă*. Timișoara: Editura de Vest.
3. **Vrăsmaș, T.** (2001). *Învățământul integrat și/sau incluziv*. București: Editura Aramis.
4. **Ministerul Educației.** *Ghid de bune practici pentru educația specială și incluzivă*.

VÎLCEANU VERGINIA IULIANA
UNITATE DE ÎNVĂȚĂMÂNT: ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 117
LOCALITATE: BUCUREȘTI

Dezvoltarea socio-emoțională și a gândirii critice prin activități interactive la ciclul primar – exemple de bune practici

Educația modernă pune accent nu doar pe dezvoltarea cognitivă a elevilor, ci și pe formarea competențelor socio-emoționale, a gândirii critice și a capacității de colaborare. În contextul actual, elevii au nevoie să învețe să comunice eficient, să își gestioneze emoțiile, să respecte opiniile celorlalți și să lucreze în echipă. Activitățile interactive și interdisciplinare contribuie semnificativ la dezvoltarea armonioasă a copiilor și la crearea unui climat educațional pozitiv.

Prezentul articol propune o serie de activități desfășurate la clasă, care au avut ca scop dezvoltarea socio-emoțională a elevilor, stimularea empatiei și a gândirii critice, precum și consolidarea colaborării între școală și familie.

Obiectivele activităților

- Dezvoltarea competențelor socio-emoționale ale elevilor
- Stimularea empatiei și a respectului reciproc
- Dezvoltarea gândirii critice și creative
- Încurajarea colaborării și a lucrului în echipă
- Implicarea familiei în activitățile educaționale

Descrierea activităților

1. „Roata emoțiilor” – Activitate pentru dezvoltarea socio-emoțională

Această activitate a fost realizată la începutul zilei, în cadrul întâlnirii de dimineață. Elevii au fost invitați să identifice emoțiile pe care le simt folosind „Roata emoțiilor”, realizată din carton colorat. Fiecare elev a ales o emoție și a explicat motivul alegerii.

Prin această activitate, elevii au învățat să își exprime emoțiile, să asculte activ și să manifeste empatie față de colegi. Activitatea a contribuit la crearea unui climat de încredere și siguranță emoțională.

2. „Copacul faptelor bune” – Activitate pentru dezvoltarea empatiei

Elevii au realizat un copac din hârtie, pe care au adăugat frunze cu exemple de fapte bune realizate în clasă sau acasă. Fiecare faptă bună a fost discutată, evidențiindu-se importanța respectului și colaborării.

Această activitate a stimulat comportamentele pozitive și a încurajat elevii să fie mai atenți la nevoile celor din jur.

3. „Detectivii mediului” – Proiect despre protejarea mediului

Elevii au participat la o activitate interdisciplinară despre protejarea mediului. Aceștia au identificat probleme legate de poluare și au propus soluții. Activitatea a inclus:

- Observarea mediului din jurul școlii
- Realizarea unor afișe ecologice
- Discuții despre reciclare și protejarea naturii

Elevii au lucrat în echipe, dezvoltându-și astfel spiritul de colaborare și responsabilitatea față de mediul înconjurător.

4. „Cutia întrebărilor” – Activitate pentru dezvoltarea gândirii critice

Elevii au fost invitați să formuleze întrebări despre diferite teme studiate. Întrebările au fost introduse într-o cutie, iar la finalul zilei s-au discutat cele mai interesante.

Această activitate a încurajat curiozitatea, gândirea critică și exprimarea liberă a ideilor.

5. Colaborarea școală-familie – „Ziua familiei la clasă”

Pentru consolidarea relației dintre școală și familie, părinții au fost invitați să participe la o activitate comună. Aceștia au lucrat alături de copii la realizarea unor proiecte creative. Activitatea a contribuit la:

- Îmbunătățirea comunicării între părinți și copii
- Consolidarea relației școală-familie
- Crearea unui climat educațional pozitiv

Rezultatele activităților

În urma implementării acestor activități, s-au observat următoarele rezultate:

- Creșterea încrederii în sine a elevilor
- Îmbunătățirea relațiilor dintre copii
- Dezvoltarea empatiei și a respectului reciproc
- Creșterea motivației pentru învățare
- Implicarea mai activă a părinților în viața școlară

Activitățile interactive și interdisciplinare contribuie la dezvoltarea armonioasă a elevilor, atât din punct de vedere cognitiv, cât și socio-emoțional. Prin implementarea unor strategii variate, cadrele didactice pot crea un mediu educațional stimulativ, în care elevii învață să colaboreze, să gândească critic și să respecte diversitatea.

Educația socio-emoțională reprezintă o componentă esențială a procesului educațional, iar implicarea familiei în activitățile școlare contribuie la obținerea unor rezultate durabile. Astfel, școala devine un spațiu al învățării autentice, al colaborării și al dezvoltării personale.

COTOS LIDIA IONICA
GRĂDINIȚA CASTELINO BABY
Bucureşi, sectorul 2

Inteligenţa emoţională în educaţia copiilor

Educația bazată pe inteligența emoțională pornește de la faptul că totalitatea acțiunilor – atât cele importante, cât și cele mărunte permit crearea unui echilibru în relațiile cu copiii. Acțiunile trebuie să pună accent pe importanța sentimentelor și să ne ajute pe noi și pe copiii noștri să ne ținem sub control emoțiile, în loc să acționăm impulsiv sau să ne lăsăm copleșiți de sentimente. Copilăria este vârsta marii formări. Este perioada în care fiecare copil își dezvoltă și își conturează personalitatea. Influența educației, fie că e cea preșcolară și școlară sau cea a părinților este decisivă. O parte semnificativă, în perioada preșcolară, o joacă emoțiile. Acestea îi însoțesc pe copii în absolut toate manifestările lor și modul în care reacționează la ceea ce simt devine parte a conduitei lor și influențează relațiile cu cei din jur.

Inteligenţa emoţională se referă la capacitatea de a recunoaşte propriile emoţii şi sentimente şi pe cele ale celorlalţi, de a ne motiva şi de a face un management mai bun al impulsurilor noastre spontane, cât şi al celor apărute în relaţiile cu ceilalţi. Inteligenţa emoţională este legată de concepte precum iubire, empatie, spiritualitate şi nu are legătură cu coeficientul de inteligenţă pe care îl ştim cu toţii. Într-o singură frază, inteligența emoțională este abilitatea de a identifica, înțelege și gestiona stări și sentimente – atât pe ale noastre, cât și pe ale altora.

Emoții care pot fi pozitive (bucurie, simpatie, entuziasm, siguranță etc.) apar atunci când ceea ce îți dorești corespunde cu ceea ce se întâmplă. Emoții negative (frică, vinovăție, gelozie, dezamăgire, supărare etc.) apar atunci când ceea ce îți dorești nu corespunde cu ceea ce se întâmplă. Modul în care un copil cu cerințe educaționale speciale învață cum să recunoască emoțiile, să le exprime, să le înțeleagă și să le regleze, îl ajută ulterior să creeze și să mențină relații de lungă durată, să se adapteze la creșă/ grădiniță/ școală, să prevină diferite probleme, să-și dezvolte încrederea de sine și capacitatea de a fi empatic. Copiii cu CES au nevoie să experimenteze aceste emoții în mediul în care se simt în siguranță, astfel vor începe să înțeleagă cine sunt, ce simt și ce se ascunde în spatele reacțiilor lor. Goleman consideră că cel mai rău stil de a motiva pe cineva este de a-l critica, deoarece persoana devine defensivă, se simte neajutorată, îi scade motivația profesională, precum și încrederea în ceea ce face. Critica demoralizează, persoana atacată devenind mai tensionată și furioasă, renunțând la asumarea responsabilităților și refuzând pe viitor să mai colaboreze cu persoana care a criticat-o. De aceea, H. Levinson a formulat câteva sugestii pentru a critica în mod benefic:

- să fii explicit – a spune persoanei ce a făcut bine și ce a făcut mai puțin bine și cum s-ar putea schimba. Trebuie să i se spună exact care este problema, unde și ce anume a greșit (nu doar că a greșit și eventual să lași de înțeles că persoana respectivă este incompetentă sau nu tocmai inteligentă), fiindcă în această ultimă situație critica are un efect contrar celui dorit, oricum este total ineficientă;

- să oferi o soluție – trebuie punctat drumul pe care problema îl are de parcurs. Critica poate deschide alte posibilități, alternative sau sugestii pentru rezolvarea problemei.

- să fii prezent – critica, la fel ca și lauda, este mult mai eficientă dacă se realizează direct, față în față. Unele persoane care nu se simt bine în postura de a lăuda și mai ales de a critica se simt mai ,,ușurate" dacă fac acest lucru indirect, prin altcineva sau de la distanță. Această situație facilitează comunicarea impersonală și privează persoana de a primi un răspuns sau o clarificare legată de criticile care i se aduc.
- să fii mai senzitiv – adică să existe un acord între ceea ce spui și modul în care o spui – empatia emoțională asigură un grad cât mai mare de autenticitate a relațiilor interpersonale.

Goleman și alții subliniază importanța inteligenței emoționale pentru munca educatorilor în general și în primul rând a părinților în creșterea și educarea copiilor.

Mamele care îi protejează pe copii de frustrări, de situațiile stresante, de cele care le provoacă anxietate, exacerbează de fapt înclinația spre timiditate a copilului. Este un exemplu de educare incorectă a copiilor timizi. Această tendință de a supraproteja pe copilul timid, îl privează de oportunitatea de a învăța să se descurce singur în situațiile nefamiliare și să scape de teamă.

Copiii care sunt tratați cu afecțiune și înțelegere sunt la rândul lor afectuoși cu ceilalți și au mai puține sentimente negative față de părinții lor. Acești copii sunt stăpâni pe sentimentele lor, sunt mai relaxați și din punct de vedere biologic, cu un nivel scăzut al hormonilor stresanți, ceea ce îi face mai relaxați sub raport psihologic. Ei sunt mai populari și mai abilitați în rolurile sociale dispun de beneficii și în plan cognitiv, având o atenție și o capacitate de învățare mai bună decât ceilalți. Acei copii care sunt aprobați și încurajați de părinți de la naștere, vor avea mai mult succes decât cei care sunt respinși, criticați, neglijați, aceștia din urmă fiind candidați la eșec. Brazelton arată că felul cum învață un copil este în directă relație cu inteligența emoțională. Pentru a fi orientat spre succesul personal, trebuie îndeplinite următoarele condiții: încredere în sine, curiozitate, intenționalitate, autocontrol, capacitate de a iniția și întreține relații, capacitate de a comunica și coopera/ conlucra.

Dezvoltarea relațiilor emoționale interpersonale pozitive între cadrele didactice și elevii cu cerințe educaționale speciale reprezintă elemente esențiale ale activității în clasă. Următoarele cerințe sunt necesare pentru competența relațională a cadrului didactic în mediul colectivelor de elevi dintr-o clasă unde se găsesc și copii cu diferite dizabilități:

a) cultivarea unei relații de prietenie cu manifestări emoționale firești reprezintă o normă discretă la nivelul conduitelor umane care va avea efecte pozitive mai târziu, în adolescență, în tinerețe și la maturitate;
b) b. a accepta emoțional compania altor copii de vârstă școlară mică, mijlocie și mare, în preadolescență, adolescență, tinerețe și chiar ca adult reprezintă și cerința unui apel educațional firesc, important, pornind de la propria familie, precum și de la legarea de prietenii bazată pe trăiri emoționale integrative, modelatoare, în spectru tot mai larg, dar cu selecție atentă și a altor stări emoționale pozitive.
c) c. conștientizarea criteriilor de evaluare a calității stării emoționale manifestate de elevi în clase.

Capacitatea de a ne recunoaște sentimentele și a face diferența dintre ele – să știi ceea ce simți și de ce, să știi ceea ce a cauzat aceste sentimente – reprezintă conștiința emoțională de sine. Pe conștiința emoțională se bazează majoritatea celorlalte elemente ale inteligenței emoționale. Dacă se perfecționează această capacitate majoră, vom reuși treptat să realizăm o îmbunătățire în toate domeniile inteligenței emoționale.

Este important de reținut că studiile de specialitate privind relația profesor-elev invocă, nu de puține ori, rolul jucat de competența numită inteligența personală, rezonabilă ca amplitudine a dezvoltării; inteligența personală este exprimată și din perspectiva inteligențelor multiple manifestate în cadrul asocierii cu competența comunicațională. Cu dezvoltări asociate, putem identifica abilitățile perceptive, de calcul algoritmic, motrice sau practic-executive.

Bibliografie

Bar-On.R, Parker. D. A, Manual de inteligență emoțională, Ed Curte Veche, 2011, 504 p., ISBN 978-973-669-974-0.

Bharwaney. G, Reziliența emoțională, Ed. Polirom 2020, 292 p., ISBN 978-973-46- 8188-4.

Elias, M., Tobias, S., Friedlander, B. Inteligenţa emoţională în educaţia copiilor. București, Editura Curtea veche, 2011, 272 p., ISBN 9789736698347.

346

Goleman, D. Inteligenţa emoţională. Bucureşti, Ed. Curtea Veche, 2018, 536 p., ISBN 978-606-44-0072-7.

PĂDURARU GABRIELA
UNITATE DE ÎNVĂȚĂMÂNT: Grădiniţa cu program normal şi program prelungit "CASTELINO BABY"

LOCALITATE: BUCUREŞTI

INTELIGENȚA EMOȚIONALĂ LA COPII – IMPORTANȚĂ, DEZVOLTARE ȘI IMPLICAȚII

Inteligența emoțională reprezintă un ansamblu de abilități care permit individului să recunoască, să înțeleagă și să gestioneze emoțiile proprii, dar și pe ale celor din jur. În copilărie, dezvoltarea acestor competențe are un rol esențial în formarea unei personalități echilibrate, în adaptarea socială și în menținerea sănătății mintale. Numeroși autori subliniază faptul că, pentru a se integra armonios în mediul social, copiii trebuie să învețe să identifice ceea ce simt, să exprime adecvat emoțiile și să interpreteze corect expresiile emoționale ale celorlalți. Aceste procese stau la baza relațiilor interpersonale și a comportamentelor prosociale.

Conform literaturii de specialitate, dezvoltarea emoțională timpurie influențează atât evoluția cognitivă, cât și pregătirea pentru școală și adaptarea ulterioară la viața adultă. Copiii care întâmpină dificultăți în gestionarea emoțiilor pot prezenta riscuri crescute pentru probleme de sănătate mintală, dificultăți de învățare sau comportamente dezadaptative. În adolescență, aceste vulnerabilități se pot manifesta prin tulburări de comportament, delincvență juvenilă sau consum de substanțe, ceea ce evidențiază importanța intervenției timpurii și a educației emoționale.

1. Competența emoțională și competența socială

Competența emoțională se referă la abilitatea copilului de a recunoaște, înțelege și regla propriile emoții, dar și de a interpreta emoțiile celorlalți. Ea include atât dimensiuni interne (trăirea emoției), cât și externe (exprimarea emoției). În paralel, competența socială presupune capacitatea de a iniția și menține relații pozitive cu persoanele din jur, de a coopera, de a rezolva conflicte și de a manifesta comportamente prosociale.

Cele două tipuri de competențe sunt strâns interconectate. Un copil care își poate controla frustrarea, care poate recunoaște tristețea unui coleg sau care își poate exprima verbal nevoile are șanse mult mai mari să stabilească relații sănătoase și stabile. În schimb, dificultățile emoționale pot duce la izolare, agresivitate sau anxietate socială.

2. Componentele inteligenței emoționale

Specialiștii identifică trei abilități fundamentale care formează inteligența emoțională și care pot fi cultivate încă din copilărie:

a) Înțelegerea emoțiilor

Această abilitate presupune recunoașterea și denumirea corectă a emoțiilor, atât proprii, cât și ale celorlalți. Copilul învață să distingă între diferite stări afective și să perceapă intensitatea lor. Dezvoltarea acestei competențe începe în jurul vârstei de 4–5 ani, când copilul dobândește capacitatea de a înțelege perspectiva altor persoane.

b) Exprimarea emoțională

Exprimarea emoțiilor se realizează prin limbaj verbal, nonverbal și paraverbal. Copilul trebuie să învețe să folosească cuvinte potrivite pentru a descrie ceea ce simte, să își adapteze tonul

vocii și să își controleze expresiile faciale și gesturile. O exprimare emoțională adecvată facilitează comunicarea și reduce conflictele.

c) Autoreglarea emoțională

Autoreglarea reprezintă capacitatea de a controla reacțiile emoționale astfel încât comportamentul să fie adecvat situației. Această abilitate se dezvoltă treptat, devenind vizibilă după vârsta de 5–6 ani. Copilul învață să își gestioneze furia, frustrarea sau teama, să aștepte, să negocieze și să găsească soluții alternative.

3. Etapele dezvoltării inteligenței emoționale

Dezvoltarea inteligenței emoționale este un proces gradual, care presupune parcurgerea mai multor etape:

- ✓ Observarea comportamentului – copilul învață să observe reacțiile proprii și ale celor din jur fără a judeca sau eticheta. Această etapă contribuie la acceptarea de sine și la înțelegerea diversității emoționale.
- ✓ Percepția emoțiilor – copilul începe să recunoască emoțiile din spatele comportamentelor și să le accepte ca fiind firești.
- ✓ Exprimarea emoțiilor – copilul este încurajat să își exprime emoțiile în mod adecvat, să le numească și să descrie situațiile care le-au declanșat.
- ✓ Înțelegerea emoțiilor – copilul învață să asculte activ, să interpreteze emoțiile celorlalți și să manifeste înțelegere.
- ✓ Gestionarea emoțiilor – copilul învață să diferențieze între emoțiile autentice și cele folosite pentru a atrage atenția, dezvoltând autocontrolul.
- ✓ Empatia – abilitatea de a se pune în locul celuilalt, de a înțelege ce simte și ce gândește o altă persoană.
- ✓ Consumul emoțiilor – copilul exersează tehnici de eliberare a tensiunilor emoționale, precum respirația, desenul, jocul simbolic sau discuțiile deschise.

4. Importanța educației emoționale

Educația emoțională are un impact major asupra dezvoltării globale a copilului. Copiii cu un nivel ridicat al inteligenței emoționale:

- se adaptează mai ușor în colectivitate,
- au rezultate școlare mai bune,
- manifestă comportamente prosociale,
- gestionează mai eficient conflictele,
- prezintă un risc mai scăzut pentru anxietate, depresie sau comportamente agresive.

În plus, inteligența emoțională reprezintă un predictor important al succesului în viața adultă, influențând relațiile personale, performanța profesională și capacitatea de a face față stresului.

Inteligența emoțională este o componentă esențială a dezvoltării copilului, influențând atât sănătatea mintală, cât și adaptarea socială. Prin înțelegerea, exprimarea și gestionarea emoțiilor, copiii își construiesc treptat o identitate echilibrată și relații armonioase cu cei din jur. Rolul adulților – părinți, educatori, profesori – este de a ghida acest proces, oferind modele pozitive, sprijin și oportunități de învățare emoțională. Investiția în dezvoltarea emoțională a copilului reprezintă, în fond, o investiție în viitorul său ca adult responsabil, empatic și bine adaptat.

VASILE DANIELA
UNITATE DE ÎNVĂȚĂMÂNT: Grădinița cu pn și pp Castelino Baby

LOCALITATE: București

Realizarea rezilienţei în situaţii de bullying

Reziliența educațională desemnează capacitatea actorilor implicați de a se readapta la o nouă normalitate după parcugerea unor experiențe cu un puternic impact emoțional. Elevii și profesorii demonstrează deținerea unor competențe de reziliență în momentul în care reușesc să își stabilească obiective realiste în acord cu noul context educațional, respectiv să urmărească îndeplinirea lor în mod adecvat.

Este foarte greu să știm dacă rata de bullying a crescut sau a scăzut de-a lungul timpului, primele statistici despre bullying începând să apară în anii 2000. Din acel moment cadrele didactice și părinții au avut acces la informații cu privire la efectele negative pe care le implică prezența acestui fenomen. Este bine de știut că toți adulții din jurul copiilor sunt responsabili să le ofere un mediu sigur și un model de comportament demn de urmat, care să contribuie la dezvoltarea lor armonioasă. Copiii care sunt ținte ale bullyingului sunt mai predispuși să aibă depresie, anxietate, dificultăți de somn, se adaptează mai greu la mediul școar, starea lor general de sănătate are de suferit. De asemenea, le este afectată încrederea în sine, încep să dezvolte relații nesănătoase cu colegii, prietenii și membrii familiei. Noi dorim ca toți copiii să dobândească abilități care să-i ajute să facă față într-un mod eficient și sănătos situațiilor dificile pe care le întâmpină la grădiniță, școală, after school, sau alt mediu social pe care îl frecventează. Capacitate de a face față situațiilor dificile, stresante, conflictuale cu ceilalți se numește reziliență.

Emoțiile dureroase, tristețea, rușinea sunt sentimente întâlnite des într-o situație de bullying și este important cum sunt depășite astfel încât efectele lor să fie diminuate. Copiii echipați de acasă, grădiniță, școală cu reziliență emoțională vor fi mai bine pregătiți să se adapteze situațiilor noi și să le abordeze cu o atitudine constructivă.

Dar cum poate fi clădită reziliența?

1. Să îi facem pe copii să se simtă acceptați

Când copiii se simt în mod consecvent acceptați pentru ceea ce sunt, devin mult mai capabili să facă față stresului și situațiilor adverse. Au nevoie să le fie oferită toată încrederea și iubirea! Fiind acceptați exact așa cum sunt, acasă, în grupă, în clasă, bullyingul îi va afecta mai puțin.

2.Să încurajăm gândirea pozitivă

Trebuie sa îi ajutam pe copii să găsească plăcerea și umorul în viață. Nu trebuie să lăsăm grijile de fiecare zi să dea deoparte abilitatea de a râde, trebuie să le oferim copiilor

oportunități de a se relaxa și a se distra. De asemenea, trebuie promovată gândirea pozitivă și să îi încurajăm să descopere bucuria în lucrurile mici.

3.Să îi învățăm managementul emoțiilor

Copiii au nevoie să învețe cum să se liniștească când simt că sunt foarte furioși sau agresivi. Astfel trebuie să îi ajutăm să recunoască și să numească emoțiile și reacțiile lor oferindu-le idei în legătură cu modul în care pot face față sentimentelor într-un mod pozitiv.

4.Să promovăm abilitățile de rezolvare de probleme

Un mod de a-i învăța pe copii abilitățile de rezolvare de probleme este să le arătatăm cum să fie flexibili în răspunsul lor la ceva negativ. Când copilul întâmpină o problemă, trebuie căutat împreună soluții posibile și discutate argumentele pro și contra pentru fiecare opțiune. Apoi, lăsat copilul să aleagă cea mai bună variantă. El trebuie să știe că avem încredere în deciziile lui, așa învață să rezolve probleme fără a avea frica de a greși.

5.Să ne concentrăm pe viitor

O modalitate prin care îi putem ajuta pe copii să aibă încredere și să depășească situațiile dificile este să ii orientăm spre viitor, să realizeze că situația prezentă nu este ceva permanent. Îi putem îndrepta către stabilirea unor obiective și la pasii pe care ar putea sa-i urmeze pentru a le îndeplini: dacă își doresc să participe la o anumită tabără de vară, pot începe prin a căuta tipul de tabără, prin a face sarcini în casă astfel încât să salveze bani pentru a plăti pentru ea.

Important este să se oprească în a se concentra pe negativ. Gândirea pozitivă le dă posibilitatea copiilor să vadă lucrurile bune în viață și să meargă înainte chiar și în situațiile cele mai dificile.

6.Să îi încurajăm pe copii să încerce ceva nou

Este benefic pentru copii să accepte provocările și să încerce lucruri noi. Trebuie să ne asigurăm că suntem acolo să îi putem ajuta în caz de nevoie găsind o balanță între a-i lăsa să se descurce singuri și supraprotecția lor. Când suntem supraprotectivi copiii încep să se simtă dependenți și neajutorați.

7.Să adresăm problemele imediat

Să nu ne prefacem niciodată că nu observăm o problemă. Ignorarea unei situații dificile cu care se confruntă copiii poate avea urmări grave, copiii se pot simți izolați și singuri. Dacă observăm o problemă, sau ne este împărtășită, trebuie acționat imediat în direcția rezolvării ei.

8.Să descurajăm comportamentele evitante

Copiii trebuie întotdeauna încurajați să vorbească despre momentele lor dificile și să îi ajutăm să dea sens experiențelor trăite. Evitarea lor poate rezulta în probleme de comportament, anxietate, stres, frică și chiar furie. Deși poate fi inconfortabil la acel moment, este cel mai bine să rămânem deschiși în aceste situații.

9.Să recadrăm experiențele negative

Când un copil este agresat sau experimentează o schimbare importantă, îl ajutăm să privească lucrurile dintr-o altă perspectivă. Asta nu înseamnă că ignorăm durerea lor, doar încercăm să evităm blocarea în negativ. Cu cât mai mult un copilul rămâne în modul de gândire de victimă, cu atât mai rău le este. Copilul trebuie încurajat să descopere ce poate învăța din situația respectivă și cum o poate depăși.

10. Să creăm contexte care să-i ajute să se cunoască mai bine

Când copiii sunt puși în situații dificile poate fi un moment bun pentru a învăța ceva despre cine sunt ei. De exemplu, copiii pot realiza că au foarte multă răbdare sau că situațiile sunt mai ușor de trecut dacă cer ajutorul cuiva.

11.Să fim un bun model

Să le spunem copiiilor ce să facă și cum să se comporte în anumite situații rareori are la fel de mult impact ca a fi un bun exemplu pentru ei. Să demonstrăm că putem face față situațiilor dificile și că putem da puțin înapoi pentru a decide cum să acționăm va fi un exemplu mult mai bun pentru ei.

Majoritatea comportamentelor pe care le vedem la copiii din jurul nostru sunt învățate din ceea ce au văzut la ceilalți. Pentru a-i putea ghida este important să ne analizăm propriile comportamente și să lucrăm constant cu noi pentru a le oferi cea mai bună versiune a noastră.

CHEBĂRUȘ RALUCA-MARIA

TEMA ACTIVITĂȚII: „NATURA PRINDE CULOARE”

CLASA/GRUPA: GRUPA MARE

UNITATEA ȘCOLARĂ: GRĂDINIȚA „ALBINUȚELE”, SECTOR 6, BUCUREȘTI

DESFĂȘURAREA ACTIVITĂȚII:

Context și scopul activității

Activitatea „Natura prinde culoare” a fost organizată în cadrul programului „Săptămâna Verde”, având ca scop îmbinarea educației ecologice cu activități creative și practice. Prin intermediul atelierului, copiii au fost încurajați să descopere importanța protejării mediului, să interacționeze direct cu elemente naturale și să își exprime creativitatea prin realizarea unor obiecte decorative. Activitatea a urmărit dezvoltarea responsabilității față de natură, a motricității fine și a spiritului practic.

1. Pregătirea materialelor

Pentru desfășurarea activității au fost pregătite materiale variate, specifice temei ecologice și creative:

- căsuțe din lemn pentru păsări;
- figurine din lemn în formă de pasăre;
- ghivece biodegradabile;
- semințe sau răsaduri de flori;
- culori, pensule, markere;
- elemente decorative;
- pământ pentru plantare;
- ustensile pentru lucru (linguriță, recipiente);
- materiale pentru protecția și curățenia spațiului de lucru.

2. Introducerea temei Activitatea a început cu o discuție despre natură, protejarea mediului și rolul fiecăruia în îngrijirea acestuia. Educatoarea a adresat întrebări precum:

- „De ce este important să avem grijă de natură?”
- „Cum putem ajuta păsările și plantele?”
- „Ce înseamnă să fim prieteni ai naturii?”

Copiii au fost încurajați să ofere exemple și să împărtășească experiențe, dezvoltându-și astfel gândirea ecologică și responsabilitatea.

3. Desfășurarea activității – Atelierul creativ

Activitatea s-a desfășurat sub forma unui atelier practic, organizat pe mai multe sarcini:

- Copiii au pictat și decorat căsuțe din lemn pentru păsări, învățând despre importanța oferirii unui adăpost pentru viețuitoare.
- Au colorat și personalizat figurine din lemn în formă de pasăre, stimulând creativitatea și atenția la detalii.
- Au decorat ghivece biodegradabile, pe care ulterior le-au utilizat pentru plantarea unor semințe sau flori.
- Copiii au participat activ la procesul de plantare, punând pământ în ghivece și adăugând semințele, învățând pașii de bază ai îngrijirii plantelor.

Pe parcursul activității, s-a pus accent pe colaborare, respectarea instrucțiunilor și utilizarea corectă a materialelor.

4. Reflecția asupra activității

La final, copiii au fost invitați să reflecteze asupra experienței:
- „Ce ți-a plăcut cel mai mult să faci?”
- „Cum putem avea grijă de planta pe care ai plantat-o?”
- „De ce sunt importante păsările pentru natură?”

Această etapă a contribuit la consolidarea cunoștințelor și la formarea unei atitudini responsabile față de mediul înconjurător.

5. Activitatea de încheiere

Activitatea s-a încheiat prin prezentarea lucrărilor realizate. Copiii au admirat creațiile și au discutat despre modul în care acestea vor fi utilizate (amplasarea căsuțelor, îngrijirea plantelor). Produsele realizate au fost luate acasă sau expuse, oferind copiilor satisfacția muncii proprii.

Rezultate observate

Dezvoltarea conștiinței ecologice și a respectului față de natură.

Îmbunătățirea motricității fine și a abilităților practice.

Stimularea creativității și a expresivității artistice.

Dezvoltarea spiritului de responsabilitate.

Creșterea interesului pentru activități de îngrijire a mediului.

Concluzii

Activitatea „Natura prinde culoare” a oferit copiilor o experiență educativă complexă, în care învățarea s-a realizat prin acțiune directă și explorare. Prin îmbinarea creativității cu educația ecologică, copiii au învățat să aprecieze natura și să contribuie activ la protejarea acesteia. Activitatea a demonstrat că implicarea practică este esențială în formarea unor comportamente responsabile și durabile.

VLAD CODRUȚA

TEMA ACTIVITĂȚII: „PRIMĂVARA ÎNCEPE CU UN ZÂMBET”

CLASA/GRUPA: GRUPA MARE

UNITATEA ȘCOLARĂ: GRĂDINIȚA „ALBINUȚELE”, SECTOR 6, BUCUREȘTI

DESFĂȘURAREA ACTIVITĂȚII:

Context și scopul activității

Activitatea „Primăvara începe cu un zâmbet” a fost concepută ca un atelier creativ dedicat sărbătorilor de 1 și 8 Martie, având ca scop dezvoltarea creativității, a expresivității artistice și a abilităților practice ale copiilor. Prin realizarea unor obiecte simbolice și personalizate, copiii au fost încurajați să își exprime afecțiunea față de persoanele dragi, în special față de mame și bunici. Activitatea a urmărit, de asemenea, dezvoltarea motricității fine, a răbdării și a spiritului estetic.

1. Pregătirea materialelor

Pentru desfășurarea atelierului au fost pregătite materiale variate, adaptate tematicii de primăvară:

- elemente din lemn (mărțișoare, brelocuri, ghivece decorative);
- șnururi specifice mărțișorului;
- accesorii decorative (flori, fluturi, elemente colorate);
- culori, pensule, markere;
- lipici și alte materiale pentru asamblare;
- suporturi pentru realizarea obiectelor decorative;
- șervețele și materiale pentru menținerea curățeniei.

2. Introducerea temei

Activitatea a început cu o conversație despre venirea primăverii și semnificația zilelor de 1 și 8 Martie. Educatoarea a adresat întrebări precum:

- „Ce simbolizează mărțișorul?”
- „Cui oferim cadouri de 8 Martie?”
- „Cum putem arăta că iubim și apreciem pe cineva?”

Copiii au fost încurajați să își exprime ideile, să povestească experiențe personale și să identifice simboluri specifice primăverii (flori, culori, renaștere).

3. Desfășurarea activității – Atelierul creativ

Activitatea s-a desfășurat sub forma unui atelier practic, organizat pe mai multe sarcini creative:

- Copiii au realizat și personalizat mărțișoare din lemn, adăugând șnururi și decorându-le după preferințe.

• Au lucrat la realizarea unor cutii decorative cu fluturi, pe care le-au decorat și în care au aranjat elemente florale, stimulând simțul estetic.
• Au pictat și personalizat ghivece decorative cu lalele, transformându-le în cadouri simbolice pentru mame.
• Au confecționat brelocuri simple din lemn, în formă de inimă, pe care le-au decorat și le-au asociat cu ideea de afecțiune și recunoștință.

Pe parcursul activității, copiii au fost încurajați să lucreze atât individual, cât și în colaborare, să își ajute colegii și să își exprime creativitatea liber.

4. Reflecția asupra activității

La finalul atelierului, copiii au fost implicați într-o discuție de reflecție:

• „Ce ți-a plăcut cel mai mult să realizezi?”
• „Pentru cine ai pregătit cadoul?”
• „Cum te-ai simțit în timpul activității?”

Această etapă a contribuit la conștientizarea valorii emoționale a activității și la consolidarea legăturii dintre creație și exprimarea sentimentelor.

5. Activitatea de încheiere

Activitatea s-a încheiat prin prezentarea lucrărilor realizate. Copiii au admirat creațiile colegilor și au discutat despre diversitatea și frumusețea acestora. Produsele finale au fost pregătite pentru a fi oferite celor dragi, consolidând ideea de dăruire și bucurie.

Rezultate observate

Dezvoltarea creativității și a expresivității artistice.

Îmbunătățirea motricității fine și a coordonării.

Creșterea implicării emoționale în activități.

Dezvoltarea spiritului de cooperare și întrajutorare.

Formarea unei atitudini pozitive față de oferirea de cadouri simbolice.

Concluzii

Activitatea „Primăvara începe cu un zâmbet” a oferit copiilor o experiență educativă complexă, îmbinând arta, emoția și tradiția. Prin realizarea de obiecte decorative și simbolice, copiii au învățat să își exprime sentimentele într-un mod creativ și autentic. Activitatea a contribuit la dezvoltarea armonioasă a personalității și la cultivarea valorilor precum iubirea, recunoștința și generozitatea.

MLADIN LUMINIȚA/ MARIN ANDREEA
UNITATE DE ÎNVĂȚĂMÂNT: GRĂDINIȚA NR. 206
LOCALITATE: BUCUREȘTI, SECTOR 1

UTILIZAREA TEHNOLOGIEI DIGITALE ÎN ACTIVITATEA DIDACTICĂ

În contextul educației timpurii, utilizarea tehnologiei digitale devine un instrument din ce în ce mai important în sprijinirea procesului instructiv-educativ. Adaptată corespunzător vârstei preșcolare, tehnologia poate contribui la dezvoltarea armonioasă a copiilor, stimulând curiozitatea, creativitatea și dorința de cunoaștere.

În activitatea didactică din grădiniță, tehnologia digitală este utilizată cu rol de suport, completând metodele tradiționale de predare. Prin intermediul materialelor multimedia, al poveștilor interactive, al imaginilor sugestive și al jocurilor educative, copiii sunt implicați activ în procesul de învățare. Aceste resurse contribuie la menținerea atenției și la înțelegerea mai ușoară a conținuturilor transmise.

Participarea la un curs de pedagogie digitală a reprezentat un pas important în formarea profesională, oferind oportunitatea de a descoperi metode moderne și eficiente de integrare a tehnologiei în activitățile zilnice. Cunoștințele dobândite sunt valorificate în mod constant la grupă, prin utilizarea unor aplicații educaționale adaptate vârstei copiilor, a materialelor vizuale atractive și a activităților interactive, care stimulează implicarea și participarea activă a preșcolarilor.

În activitatea curentă, organizăm și activități online folosind diverse resurse din mediul virtual (resurse WAN), selectate cu atenție în funcție de vârsta și nivelul de dezvoltare al copiilor. Aceste activități includ jocuri educative interactive, audiții de povești, vizionări de materiale video tematice și exerciții simple, care contribuie la consolidarea cunoștințelor dobândite. Utilizarea acestor resurse sprijină diversificarea metodelor de predare și oferă oportunități suplimentare de învățare într-un mod atractiv.

Un alt aspect important îl reprezintă utilizarea prezentărilor digitale în cadrul activităților integrate. Prin intermediul imaginilor colorate, al animațiilor și al sunetelor, copiii sunt mai ușor atrași de conținutul propus, iar procesul de învățare devine mai dinamic. De asemenea, folosirea materialelor digitale permite explicarea unor noțiuni abstracte într-un mod accesibil și adaptat nivelului de înțelegere al preșcolarilor.

Unul dintre principalele avantaje ale utilizării tehnologiei digitale în învățământul preșcolar este posibilitatea de a transforma învățarea într-o experiență plăcută și captivantă. De exemplu, vizionarea unor scurte materiale video educative sau utilizarea jocurilor digitale contribuie la dezvoltarea limbajului, a atenției și a gândirii logice. Totodată, copiii își dezvoltă treptat competențe digitale de bază, necesare în societatea actuală.

Tehnologia digitală facilitează și individualizarea învățării, oferind posibilitatea adaptării activităților în funcție de ritmul fiecărui copil. Astfel, copiii pot repeta anumite sarcini, pot explora conținuturi suplimentare sau pot participa la activități diferențiate, în funcție de nivelul lor de dezvoltare. În acest mod, fiecare copil are șansa de a progresa în propriul ritm.

Un rol important îl are și implicarea părinților în procesul educațional, sprijinită de utilizarea tehnologiei. Prin intermediul platformelor digitale sau al aplicațiilor de comunicare, cadrele didactice pot transmite informații despre activitățile desfășurate, pot oferi sugestii de activități pentru acasă și pot menține o legătură constantă cu familia copilului.

Evaluarea progresului copiilor poate fi susținută și prin intermediul unor instrumente digitale simple, care permit observarea evoluției acestora într-un mod atractiv și accesibil. Portofoliile digitale, fotografiile activităților sau înregistrările video reprezintă modalități eficiente de documentare a progresului copiilor și de valorizare a rezultatelor acestora.

Cu toate acestea, utilizarea tehnologiei în educația timpurie trebuie realizată cu măsură și responsabilitate. Este esențial ca timpul petrecut în fața ecranelor să fie limitat și bine planificat, iar activitățile digitale să fie integrate echilibrat alături de jocul liber, activitățile practice și interacțiunea directă. Rolul cadrului didactic este de a selecta resursele adecvate și de a ghida utilizarea acestora într-un mod benefic pentru dezvoltarea copiilor.

În concluzie, tehnologia digitală, utilizată în mod adecvat, poate deveni un aliat valoros în activitatea didactică din învățământul preșcolar. Prin îmbinarea metodelor tradiționale cu cele moderne, se poate crea un mediu educațional atractiv, adaptat nevoilor copiilor și cerințelor societății actuale. Integrarea echilibrată a resurselor digitale contribuie la formarea unor copii curioși, activi și deschiși către nou.

IRIMIA CRISTINA-MARIA
Unitatea de învățământ: Şcoala Gimnazială “Alecu Russo” Bacău
Localitate: Bacău

Dezvoltarea empatiei și colaborării la elevii de clasa a II-a prin activități interactive

În ciclul primar, formarea competențelor socio-emoționale este la fel de importantă ca dezvoltarea celor cognitive. Elevii de clasa a II-a se află într-o etapă în care învață să își înțeleagă emoțiile și să relaționeze mai eficient cu cei din jur. În acest context, activitățile interactive reprezintă un instrument valoros pentru dezvoltarea empatiei, respectului și spiritului de colaborare.

Una dintre activitățile aplicate la clasă este jocul „În locul tău”. Elevilor li se prezintă diverse situații din viața școlară, precum excluderea dintr-un joc sau pierderea unui obiect personal. Fiecare copil este invitat să descrie cum s-ar simți și ce ar face în acea situație. Activitatea îi ajută să conștientizeze emoțiile celorlalți și să adopte comportamente mai atente și mai responsabile.

O altă metodă utilizată este lucrul în perechi sau în grupuri mici. De exemplu, elevii pot realiza împreună un desen sau un afiș cu tema „Clasa mea prietenoasă”. În cadrul acestor activități, copiii învață să împartă sarcinile, să comunice și să ia decizii împreună. Profesorul are rolul de a observa interacțiunile și de a oferi sprijin acolo unde este necesar.

Cercul de discuții este o altă activitate eficientă. Elevii sunt așezați în cerc și sunt încurajați să își exprime opiniile despre teme precum prietenia, respectul sau ajutorul reciproc. Aceștia învață să asculte activ și să respecte punctele de vedere diferite, dezvoltându-și astfel abilitățile de comunicare.

Implementarea acestor activități conduce la crearea unui climat pozitiv în clasă, în care elevii se simt în siguranță și acceptați. De asemenea, se observă o reducere a conflictelor și o creștere a dorinței de implicare în activitățile școlare.

În concluzie, prin integrarea activităților interactive în procesul didactic, cadrul didactic poate contribui semnificativ la dezvoltarea empatiei și a colaborării în rândul elevilor de clasa a II-a, pregătindu-i pentru o integrare armonioasă în comunitate.

POSTOLACHE GEORGIANA- SORINA
UNITATE DE ÎNVĂȚĂMÂNT: ȘCOALA GIMNAZIALĂ LUIZI-CĂLUGĂRA
LOCALITATE: LUIZI-CĂLUGĂRA

Activități pentru dezvoltarea socio-emoțională a copiilor

Viața socioemoțională și afectivă ilustrează acea configurație omogenă, conexă a personalității determinată printr-un bagaj de competențe, însușiri dominante și tendințe ce îi prilejluiesc individului să își propulseze dinamismul, producând contexte de a dobândi efecte pozitive, cu precădere reflectând adecvat relații cu sinele și cu ceilalți din proximitate (Neacșu& Suditu, 2020).

Vârsta preşcolară desemnează traversarea prin cele mai semnificative evoluții în viațacopilului. Trăirile, senzațiile și emoțiile preșcolarului se dezvăluie în orice tip de activitate la care acesta ia parte, fie că face referire la activitățile instructiv-educative, fie că ne raportăm la cele liber alese de aceștia. Emoțiile sunt reacțiile afective și oglindesc atitudinea pe care o adoptă ființa umană în raport cu realitatea. Fiind deseori exteriorizate în mod direct, nemijlocite, emoțiile își exercită o importantă influență față de conduita preșcolarului. de aceea, ar trebui să ne îndreptăm atenția către dezvoltarea socioemoțională și să o tratăm cu acuratețe.

Ab initio, D. Goleman menționează că „toate emoţiile sunt impulsuri ce te determină să acţionezi, planuri imediate de abordare a vieţii, planuri pe care le avem înnăscute. Rădăcina

cuvântului emoţie este *motere*, verbul latinesc care înseamnă a *mişca*; plus prefixul e, adică *a te da la o parte,* sugerând că tendinţa de a acţiona este implicită în orice emoţie. (Goleman, 2005, pag. 32). Manifestarea emoțiilor este reprezentată de fapte care sunt transparente și ușor de studiat la copii.

Debutând timpuriu, încă din primii ani de viață ai copilului, educația afectivă reprezintă o atribuție psihopedagogică cu o mare însemnătate, care coexistă armonios cu educația intelectuală, deoarece, nivelul interiorizării și conștientizării unor informații, deprinderi, cunoștințe, abilități se află sub egida manifestării atitudinii celui mic în raport cu oamenii și

mediul înconjurător. În scopul unei bune integrări sociale, cei mici trebuie să dezvolte și să

internalizeze capacitatea de a observa și analiza ceea ce simt pentru a putea verbaliza și manifesta acea trăire, dar și pentru a putea să identifice și să înțeleagă emoțiile unei persoane din mediul apropiat. Dezvoltarea socioemoţională a preşcolarului este un element de bază în evoluţia sa, mai cu seamă în demersul învăţării, astfel atât educatorii, cât şi părinţii trebuie pledeze și să ofere o grijă atentă acestei componente a educație. În ceea ce privește bagajul afectiv al preșcolarului, acesta este destul de dezvoltat la această vârstă, reacționează deliberat față de evenimentele prin care trece și deosebirea între cele vesele și cele triste. Trăirile sale curg în mod firesc, spontan, natural, fiind acompaniate de un limbaj de comunicare exprimat nuanțat și corect sub toate formele: verbal, nonverbal și paraverbal.

Familia-structură educațională nonformală își exercită o influență majoră asupra dezvoltării socioemoționale, dar și adulții din mediul lor apropiat, în cazul instituției preșcolare educatorul. În ceea ce vizează formarea unei atitudini adecvate, aprecierile verbale ale adulților ocupă un loc aparte. Astfel, aprecierile pozitive impulsionează și fac să sporească, amplifice interesul față de o activitate în care sunt implicați. În sens contrar, aprecierile negative frânează exprimarea emoțiilor pozitive și declanșează stări triste, iar dacă acestea se repetă pot produce urmări grave la nivelul sistemului nervos, responsabil cu recepționarea și prelucrarea informațiilor venite din mediul exterior. În cadrul demersului educațional este foarte important să susținem legătura între două etape-reper: să corelăm conștientizarea de către copil a unor întâmplări sau fapte din lumea înconjurătoare cu atitudinea sa adecvată în raport cu ele.

În marginea aceleiași idei, autorii și pedagogii precizează că formarea atitudinii emoționale pozitive în raport cu mediul social constă în cultivarea unei stări emoționale pozitive. Odată conturată, aceasta oglindește fundamentul unei atitudini binevoitoare față de sine și față de semeni.

ZETU ALEXANDRA-LIA
UNITATE DE ÎNVĂȚĂMÂNT: Școala Gimnazială Octavian Voicu
LOCALITATE: Bacău

Strategii de integrare a copiilor cu nevoi educaționale speciale (CES) în învățământul de masă

Conceptul de educație incluzivă reprezintă o provocare continuă pentru sistemul de învățământ contemporan, solicitând o transformare profundă a mentalităților și a practicilor didactice. Integrarea elevilor cu nevoi educaționale speciale în școlile de masă nu se limitează la simpla prezență fizică a acestora în colectivitate, ci presupune crearea unui cadru educațional flexibil, capabil să răspundă diversității și să valorizeze potențialul individual al fiecărui copil. Succesul acestui demers depinde în mod direct de capacitatea cadrului didactic de a implementa strategii adaptate, care să reducă barierele de învățare și să faciliteze participarea activă.

O primă strategie fundamentală este reprezentată de adaptarea curriculară prin intermediul Planului de Intervenție Personalizat. Această abordare permite cadrului didactic să selecteze competențele esențiale și să stabilească obiective realiste, corelate cu ritmul propriu de dezvoltare al elevului. Personalizarea procesului instructiv-educativ nu înseamnă o scădere a standardelor, ci o adaptare a metodelor de evaluare și a sarcinilor de lucru, astfel încât elevul cu CES să poată experimenta succesul școlar, element vital pentru consolidarea stimei de sine și a motivației pentru învățare.

În plan didactic, utilizarea metodelor multisenzoriale constituie un pilon central în facilitarea accesului la informație. Având în vedere că mulți copii cu cerințe speciale întâmpină dificultăți în procesarea abstractă, folosirea suporturilor vizuale, a pictogramelor și a materialelor manipulative transformă conceptele teoretice în experiențe concrete. De asemenea, tehnologia asistivă și aplicațiile educaționale interactive oferă noi căi de comunicare și exprimare, compensând parțial limitările funcționale și permițând elevului să demonstreze ceea ce a asimilat într-un mod care îi este accesibil.

Managementul clasei și climatul emoțional joacă, de asemenea, un rol determinant în procesul de incluziune. Implementarea unor rutine zilnice clare și structurarea predictibilă a mediului fizic contribuie semnificativ la reducerea anxietății, în special în cazul copiilor cu tulburări din spectrul autist sau cu deficit de atenție. Mai mult, încurajarea învățării prin cooperare și a tutoratului între egali ajută la formarea unei comunități școlare empatice. Atunci când elevii fără nevoi speciale sunt implicați activ în sprijinirea colegilor lor, se creează un mediu de toleranță în care diversitatea este percepută ca o resursă de învățare socială, nu ca un obstacol.

În final, reușita integrării este condiționată de un parteneriat solid între școală, familie și specialiștii din echipa multidisciplinară. Comunicarea constantă între profesor, psihologul școlar și părinți asigură coerența strategiilor de intervenție, permițând monitorizarea progresului și ajustarea rapidă a metodelor de lucru. Doar printr-o abordare unitară și empatică, școala poate deveni cu adevărat un spațiu al echității, oferind fiecărui copil șansa de a-și găsi locul în societate și de a se dezvolta în conformitate cu propriile aptitudini.

CREANGĂ LOREDANA- MARIANA
UNITATE DE ÎNVĂȚĂMÂNT: ȘCOALA GIMNAZIALĂ PÂRJOL, JUDEȚUL BACĂU
LOCALITATE: PÂRJOL

Lectura - importantă pentru școlarul mic

1. Importanța lecturii pentru copii

„ Cartea este un ospăț al gândurilor la care oricine este poftit” De altfel, cartea este o comoară fără de preț, în care își adună apele cele mai frumoase gânduri, ca alții să le poată folosi în voie.

Alegerea cărților potrivite este doar un prim pas. Al doilea pas și tot atât de important este deprinderea lecturii, obținerea eficienței ei maxime în urma citirii unei cărți.

Importanța lecturii este evidentă și mereu actuală. Lectura este un instrument care dezvoltă posibilitatea de comunicare între oameni, făcându-se ecoul capacităților de gândire și limbaj. Lectura elevilor este un act intelectual esențial, care trebuie îndrumat și supravegheat de școală și familie.

Importanța lecturii pentru copii este dată de aspectele educative pe care le implică:

- aspectul educativ: lectura contribuie esențial la educarea copiilor în dimensiunile etice și estetice;
- aspectul cognitiv : prin lectură elevii își îmbogățesc cunoștințele despre realitate și despre lume;
- aspectul formativ: constă în faptul că lectura are drept consecință formarea și consolidarea deprinderilor de muncă intelectuală, dezvoltarea gândirii, a imaginației, a capacităților de exprimare corectă și expresvă.

2. Finalitățile lecturii la școlarul mic sunt următoarele:

- consolidarea deprinderii de citire corectă, fluentă, conștientă și expresivă;
- formarea și dezvoltarea gustului pentru lectură;
- lărgirea ariei de informație a elevilor;
- creșterea interesului pentru cunoașterea realității în general;
- îmbogățirea și dezvoltarea sentimentelor într- o gamă complexă;
- cunoașterea și dezvoltarea sentimentelor într- o gamă complexă;
- cunoașterea și înțelegerea valorilor etice;
- cultivarea sentimentelor, convingerilor și comportamentelor morale;
- definirea și aprecierea valorilor morale;
- formarea discernământului etic;
- dezvoltarea gustului estetic, cultivarea faptelor estetice;

- îmbogățirea și activizarea vocabularului, dezvoltarea capacității de exprimare;
- stimularea capacității creative;
- formarea idealurilor etice și estetice;
- dezvoltarea capacității de a gândi și de a se exprima în conexiuni interdisciplinare;
- lărgirea orizontului imaginativ, al capacității de imaginare a unor universuri posibile, ca anticipare a lumii viitorului.

Criterii generale în selectarea și indicarea titlurilor pentru lectură.

Titlurile lecturilor vor fi indicate copiilor în funcție de următoarele criterii:

- gradul dezvoltării pshihice a elevilor: gândire, limbaj, imaginație, emoții, sentimente etice și estetice;
- sfera de interese și preocupări ale elevilor;
- posibilitățile de înțelegere a mesajului conținut în opera literară;
- calitățile educative și estetice ale cărții indicate;
- calitățile stilului- simplitate, naturalețe, proprietate - să permită elevului o înțelegere ușoară a mesajului lecturii.

HANU FLORENTINA
UNITATE DE ÎNVĂȚĂMÂNT:ȘCOALA GIMNAZIALĂ PÂRJOL
LOCALITATE: PÂRJOL

EDUCAȚIA TIMPURIE-DIMENSIUNE A ÎNVĂȚĂRII PERMANENTE

"Investiția în educația timpurie este una dintre cele mai importante investiții pe care o societate le poate face." – James Heckman, profesor de economie și laureat al Premiului Nobel pentru Economie.

Educația timpurie poate influența dezvoltarea cognitivă a copilului prin stimularea creierului să se dezvolte prin experiențe cognitive variate. Experiențele de joc și explorare care se desfășoară în această perioadă au un impact direct asupra dezvoltării creierului și a funcțiilor cognitive precum memoria, atenția, gândirea și limbajul. Studiile au arătat că acei copii care sunt expuși la experiențe educaționale timpurii au un avantaj cognitiv față de copiii care nu au beneficiat de astfel de experiențe. Copiii care sunt expuși la medii educaționale de calitate beneficiază de oportunități de socializare și dezvoltare a abilităților sociale și emoționale, cum ar fi empatia, cooperarea și reglarea emoțiilor. Aceste abilități sunt esențiale pentru relațiile sociale sănătoase și pentru succesul pe termen lung în viață. Prin stimularea dezvoltării cognitive, sociale și emoționale a copilului în primii ani de viață, educația timpurie poate influența în mod semnificativ succesul pe termen lung al acestuia. Prin urmare, este important ca părinții, educatoarele și societatea în general să investească în educația timpurie de calitate pentru toți copiii. Aceasta va conduce la dezvoltarea unor cetățeni capabili, responsabili și cu o perspectivă largă asupra lumii, care pot contribui pozitiv la societatea noastră în continuă evoluție.

- „Primii cinci ani de viață sunt esențiali pentru dezvoltarea ulterioară a copilului" – Candida Peterson, psiholog și profesor de educație timpurie.
- „Experiențele timpurii ale copilului sunt fundamentale pentru dezvoltarea creierului, precum și pentru capacitățile cognitive și sociale" – Jack Shonkoff, directorul Centrului Național pentru Copilărie Timpurie.
- „Educația timpurie este esențială pentru a dezvolta copii capabili, creativi și curioși" – MariaMontessori, medic și educatoare italiană, fondatoarea metodei Montessori.
- „Educația timpurie de calitate poate aduce beneficii semnificative pentru dezvoltarea cognitivă, socială și emoțională a copiilor, iar investiția în educația timpurie poate avea un impact pozitiv pe termen lung" – Kimberly Noble, neurolog și profesor de pediatrie la Universitatea Columbia.

Incluzând atât învățarea formală (prin cursuri, studii universitare, etc.), cât și învățarea informală (prin experiența cotidiană și interacțiunea cu ceilalți), învățarea pe tot parcursul vieții permite o dezvoltare continuă a abilităților și competențelor, precum și o adaptare la noile cerințe ale pieței de muncă.

Această abordare educațională este esențială într-o lume în continuă schimbare, cu noile tehnologii și noile domenii de activitate care apar în mod constant. Învățarea pe tot parcursul vieții poate ajuta oamenii să își dezvolte abilitățile necesare pentru a face față acestor schimbări și pentru a se adapta la noile contexte. Ca răspuns practic la dezideratul învățării pe tot parcursul vieții şi la problematicile lumii contemporane, apar **noile educații**. Ele reprezintă

o abordare educațională inovatoare, care urmărește să transforme procesul de învățare și să îl adapteze la nevoile și cerințele unei lumi în continuă schimbare.

Această abordare se concentrează pe dezvoltarea competențelor esențiale pentru viață, precum gândirea critică, creativitatea, rezolvarea de probleme, colaborarea și comunicarea. În loc să se concentreze exclusiv pe transmiterea de informații și cunoștințe, noile educații pun accentul pe dezvoltarea abilităților și competențelor care pot fi aplicate în diferite situații și contexte. Noile educații reprezintă o abordare educațională inovatoare și adaptată la nevoile și cerințele unei lumi în continuă schimbare. Această abordare are scopul de a dezvolta competențele esențiale pentru viață și de a asigura că fiecare elev poate învăța la propriul ritm și să-și dezvolte potențialul maxim. Acestea includ: educația ecologică, educația pentru drepturile omului, educația pentru pace, pentru democrație, educația demografică, educația pentru schimbare şi dezvoltare, pentru comunicare şi mass-media, educația pentru timp liber, nutrițională etc. Pe lângă acestea, apar forme noi axate pe activitate integrată și pe aspectul practic al învăţării:

- Educația STEM (Știință, Tehnologie, Inginerie și Matematică) – o abordare care promovează învățarea integrată a științei, tehnologiei, ingineriei și matematicii, pentru a dezvolta competențe de gândire critică, rezolvare de probleme și colaborare.
- Educația digitală – o abordare care urmărește să integreze noile tehnologii în procesul de învățare și să dezvolte competențe digitale și media pentru a face față unei lumi digitale încontinuă evoluție.
- Educația bazată pe competențe – o abordare care se concentrează pe dezvoltarea competențelor esențiale pentru viață, precum gândirea critică, creativitatea, rezolvarea de probleme, colaborarea și comunicarea.
- Educația experiențială – o abordare care promovează învățarea prin experiență și prin aplicarea practică a cunoștințelor și competențelor, pentru a dezvolta abilități practice și de adaptare la noile situații.
- Educația bazată pe proiecte – o abordare care se concentrează pe învățarea prin proiecte, care implică elevii într-un proces creativ de rezolvare a problemelor, colaborare și comunicare.

În concluzie, învățarea pe tot parcursul vieții este o abordare educațională esențială într-o lume în continuă schimbare și evoluție, care poate ajuta oamenii să își dezvolte abilitățile și competențele necesare pentru a se adapta la noile cerințe ale societății și pentru a-și atinge potențialul maxim.

Bibliografie

1. Cucoş, Pedagogie, Ed. A-3-a, rev., Iaşi, Polirom, 2014
2. Davidson C.N. & Goldberg D.T., The future of Learning Institutions in a Digital Age, The MIT Press, Cambridge, Massachusetts, 2009
3. Wagner T.& Dintersmith T., Most Likely to Succeed- Preparing our kids for the innovation era, Scribner Books Co, 2016

MAREȘ ELENA
UNITATE DE ÎNVĂȚĂMÂNT: ȘCOALA GIMNAZIALĂ PÂRJOL/GRĂDINIȚA CU P.N.SFÂNTUL NICOLAE PÂRJOL
LOCALITATE:PÂRJOL

ACTIVITĂȚI PENTRU DEZVOLTAREA SOCIO-EMOȚIONALĂ A COPIILOR

Dezvoltarea socio-emoțională reprezintă un aspect esențial în creșterea armonioasă a copiilor, având un impact direct asupra modului în care aceștia își înțeleg emoțiile, interacționează cu ceilalți și se adaptează la diverse situații de viață. În primii ani de viață, copiii învață să își recunoască emoțiile, să le exprime într-un mod adecvat și să dezvolte relații sănătoase cu cei din jur. Activitățile dedicate acestui tip de dezvoltare sunt esențiale atât în mediul familial, cât și în cel educațional.

Un prim tip de activitate utilă este jocul de rol. Prin intermediul acestuia, copiii pot explora diferite situații sociale, cum ar fi mersul la medic, interacțiunea cu colegii sau rezolvarea unui conflict. Jocul de rol le oferă oportunitatea de a înțelege perspective diferite și de a exersa empatia. De exemplu, un copil care interpretează rolul unui prieten trist va învăța cum să ofere sprijin și încurajare.

De asemenea, activitățile de grup contribuie semnificativ la dezvoltarea abilităților sociale. Jocurile de echipă, proiectele comune sau activitățile artistice realizate în grup îi învață pe copii să coopereze, să respecte reguli și să comunice eficient. În cadrul acestor activități, copiii învață să își exprime opiniile, dar și să îi asculte pe ceilalți, dezvoltând astfel respectul reciproc.

O altă metodă eficientă este utilizarea poveștilor terapeutice sau educative. Citirea și discutarea poveștilor îi ajută pe copii să identifice emoțiile personajelor și să facă legături cu propriile trăiri. Întrebările de tipul „Cum crezi că s-a simțit personajul?” sau „Tu ce ai fi făcut în locul lui?” stimulează gândirea critică și empatia. În plus, poveștile oferă modele de comportament pozitiv și soluții pentru diferite situații dificile.

Activitățile de exprimare emoțională, cum ar fi desenul, pictura sau modelajul, sunt de asemenea foarte importante. Prin artă, copiii pot exterioriza emoții pe care nu le pot exprima încă verbal. De exemplu, un copil poate desena o scenă care reflectă o frică sau o bucurie, iar adultul poate folosi acest prilej pentru a discuta despre acele emoții. Aceste activități contribuie la dezvoltarea inteligenței emoționale și la autocunoaștere.

Rutinele zilnice joacă și ele un rol important în dezvoltarea socio-emoțională. Stabilirea unor reguli clare și a unui program previzibil oferă copiilor un sentiment de siguranță și stabilitate. De asemenea, implicarea copiilor în activități simple, precum aranjarea mesei sau strângerea jucăriilor, îi ajută să își dezvolte responsabilitatea și autonomia.

Un alt aspect important este învățarea gestionării emoțiilor. Activitățile de relaxare, cum ar fi exercițiile de respirație sau momentele de liniște, îi ajută pe copii să își controleze reacțiile în

situații tensionate. De exemplu, învățarea unei tehnici simple de respirație poate fi utilă atunci când copilul este supărat sau anxios.

Nu în ultimul rând, feedback-ul pozitiv și încurajarea sunt esențiale. Aprecierea eforturilor copilului, nu doar a rezultatelor, contribuie la dezvoltarea stimei de sine și a încrederii în propriile capacități. Este important ca adulții să ofere modele de comportament adecvat, deoarece copiii învață în mare parte prin imitare.

În concluzie, dezvoltarea socio-emoțională a copiilor este un proces complex, care necesită implicare constantă și activități variate. Prin jocuri, povești, activități artistice și interacțiuni zilnice, copiii își dezvoltă empatia, capacitatea de comunicare și abilitatea de a face față emoțiilor. Rolul adulților este de a crea un mediu sigur și stimulativ, în care copiii să se simtă înțeleși și susținuți în procesul lor de dezvoltare.

NUȚU MIRELA-VALI
UNITATE DE ÎNVĂȚĂMÂNT:Școala Gimn. ,,Alexandru cel Bun" Berzunți
LOCALITATE: Berzunți, Bacău

Strategii de integrare a copiilor cu nevoi educaționale speciale (CES)

Învățământul incluziv pentru preșcolari este o abordare educațională care promovează integrarea copiilor cu nevoi speciale în grupe de preșcolari tipici. Aceasta înseamnă că toți copiii, indiferent de abilități, dizabilități sau provocări, sunt primiți și susținuți într-un mediu educațional comun, cu adaptări corespunzătoare nevoilor fiecăruia.

Învățământului incluziv aduce o serie de beneficii atît pentru preșcolari cât și pentru educatori. Copiilor cu dizabilități li se oferă șansa de a învăța și de a se dezvolta într-un mediu natural, împreună cu alți copii, îmbunătățindu-le abilitățile sociale, de comunicare și de integrare. Copiii tipici devin mai toleranți, mai empatici și învață să accepte mai cu ușurință diversitatea, dezvoltându-și astfel abilități interpersonale valoroase. Cadrele didactice sunt motivate să adopte noi metode de predare și să devină mai flexibili și creativi în abordarea educațională.

Includerea copiilor cu dizabilități în cadrul programului de grădiniță poate fi realizată printr-o abordare bine structurată, care implică adaptarea activităților, crearea unui mediu de susținere și colaborarea cu familiile și specialiștii. Iată câțiva pași esențiali pentru integrarea eficientă a acestor copii în grădiniță:

1. Adaptarea curriculumului și a activităților prin creearea unei planificări diferențiate. Educatorii pot adapta activitățile pentru a răspunde nivelului și stilului de învățare al fiecărui copil. De exemplu, dacă o activitate presupune colorat, aceasta poate fi simplificată sau realizată prin activități senzoriale, cum ar fi pictura cu degetele, pentru copiii cu dizabilități motorii.
2. Personalizarea sarcinilor, iar prin acest lucru copiii pot participa în mod activ, fără să fie puși în dificultate. Fiecare copil este încurajat să contribuie după capacitățile sale, ceea ce îi ajută să se simtă integrați.
3. Adaptarea mediului fizic prin accesibilizarea tuturor elementelor spațiului educațional. Este important ca mobilierul, grupurile sanitare și spațiile de joacă să fie accesibile pentru toți copiii. De exemplu, podelele antiderapante, ușile largi, și rampele pot facilita accesul copiilor cu dizabilități motorii.
4. Crearea unor colțuri senzoriale: Aceste colțuri ajută la stimularea simțurilor copiilor și sunt utile în special pentru copiii cu tulburări de spectru autist sau cu nevoi senzoriale speciale.
5. Susținere din partea personalului specializat cum ar fi: profesori de sprijin, psihologi, logopezi sau terapeuți. Această colaborare este crucială deoarece se pot stabili strategii de adaptare și de lucru individual cu copiii cu cerințe speciale, atunci când este nevoie.
6. Formarea continuă a personalului: Educatorii pot beneficia de cursuri de formare pentru a învăța cum să gestioneze și să includă copiii cu dizabilități în activitățile zilnice, cum ar fi comunicarea non-verbală, gestionarea comportamentelor și stimularea abilităților sociale.
7. Colaborarea cu familia prin realizarea unor întâlniri periodice: Familia și educatorii pot stabili întâlniri regulate pentru a discuta progresul copilului și a adapta strategia în funcție de nevoile lui. Este important ca familia să fie cât mai mult implicată în activitățile educaționale prin organizarea unor activități comune (ateliere, jocuri interactive) permite familiilor să participe și să contribuie la integrarea copiilor, fiind un sprijin emoțional pentru aceștia.
8. Dezvoltarea abilităților sociale și de comunicare prin utilizarea jocurilor de rol și activităților de grup: Jocurile de rol și activitățile de grup îi ajută pe copii să își dezvolte abilitățile de comunicare și de relaționare. Educatorii pot încuraja copiii să lucreze împreună și să își ofere sprijin reciproc, ajutându-i pe cei cu dizabilități să interacționeze mai ușor. În cazul copiilor cu dizabilități de comunicare, se pot

folosi metode alternative, cum ar fi limbajul semnelor sau pictogramele. De asemenea, copiii tipici pot fi încurajați să învețe aceste tehnici, pentru a putea comunica mai ușor cu colegii lor.

9. Încurajarea empatiei și înțelegerii între copii cu jutorul activităților de sensibilizare: Educatorii pot organiza activități care să-i ajute pe copiii tipici să înțeleagă ce înseamnă dizabilitatea, să fie empatici și să aprecieze diversitatea. De exemplu, jocuri care implică limitarea simțurilor (jocul „cu ochii închiși") pot stimula empatia.

Copiii cu cerințe educaționale speciale pot beneficia enorm de activități în aer liber, mai ales dacă acestea sunt adaptate la nevoile lor specifice. Iată câteva exemple de activități care pot fi plăcute și utile pentru dezvoltarea lor:

- Jocuri senzoriale în natură: explorarea frunzelor, pietrelor, nisipului sau apei (atingerea texturilor, mirosirea plantelor), jocuri cu baloane de săpun, care ajută la coordonare și concentrare, crearea de colaje din elemente naturale (frunze, crenguțe, flori).
- Activități fizice ușor structurate: trasee de obstacole simple cu jaloane, conuri, și sărituri pentru a încuraja coordonarea și echilibrul, plimbări scurte prin pădure sau parc, eventual ghidate prin povești sau jocuri de rol. aruncatul și prinsul mingii, cu adaptarea distanței în funcție de abilități.
- Jocuri de socializare: „Vânătoarea de comori" (găsirea unor obiecte ascunse în parc sau în curte), jocuri în grup, cum ar fi „1, 2, 3, la perete stai!" sau „De-a v-ați ascunselea," simplificate dacă este cazul, dansuri și cântece în aer liber pentru dezvoltarea interacțiunilor.
- Grădinărit și îngrijirea plantelor: plantarea de flori sau legume, udarea lor și îngrijirea zilnică.

Sensibilizarea comunității față de copiii cu cerințe educaționale speciale este esențială pentru promovarea incluziunii, înțelegerii și acceptării. Astfel, se pot organiza evenimente publice cu ajutorul unor invitați specialiști care să explice ce înseamnă CES și cum pot comunitățile sprijini acești copii. În cadrul acestor evenimente se pot realiza târguri tematice sau zile dedicate incluziunii. Aceste întâlniri permit interacțiunea dintre copiii cu cerințe speciale și ceilalți membri ai comunității, cum ar fi expoziții de artă sau spectacole. Pentru promovarea lor se pot organiza campanii de sensibilizare: marșuri, flashmob-uri sau evenimente sportive în care se promovează mesajul incluziunii.

La nivel de unitate școlară se pot derula programe educaționale în școli, așa numita „Ora de empatie" în care vor fi incluse lecții despre diversitate și nevoile speciale, pentru a încuraja elevii să înțeleagă și să respecte colegii cu CES. Familiile și educatorii pot împărtăși povești pozitive care să evidențieze potențialul copiilor cu cerințe speciale. Toți copiii pot fi antrenați în proiecte comune prin promovarea cooperării și prieteniei. De asemenea, se poate realiza în teatru social în care se pot pune în scenă reprezentații bazate pe situații reale care demonstrează provocările și abilitățile copiilor cu CES.

La nivel de comunitate se pot realiza campanii de informare prin distribuirea de materiale educative: broșuri, afișe, videoclipuri sau postări pe rețelele sociale despre drepturile și nevoile copiilor. În acest sens este deosebit de valoroasă colaborarea cu mass-media prin realizarea unor emisiuni TV sau radio și prezentarea unor articole în presă despre importanța incluziunii.

Toate aceste acțiuni au menirea de a sensibiliza și a atrage sprijinul comunității și mai ales a primăriilor prin implicarea liderilor locali și a autorității. Prin colaborarea cu organizațiile și ONG-uri specializate în susținerea copiilor cu cerințe speciale se pot implementa o serie de programe locale, cum ar fi lansarea unor campanii de crowdfunding pentru a sprijini familiile și școlile care lucrează cu copii cu CES. Mesajul cheie al acestor inițiative este că fiecare copil are dreptul la acceptare, sprijin și oportunități egale, iar comunitatea joacă un rol esențial în crearea unui mediu incluziv și prietenos.

Copiii cu cerințe educaționale speciale reprezintă o parte valoroasă și diversă a societății noastre, iar sprijinirea lor este atât o responsabilitate morală, cât și o investiție în viitorul nostru comun. Prin adaptarea mediului educațional, social și comunitar la nevoile lor unice, acești copii pot să-și atingă potențialul maxim, să-și dezvolte abilitățile și să contribuie activ la comunitate. Comunitatea, școala, familia și autoritățile trebuie să colaboreze pentru a asigura accesul egal la educație, resurse și oportunități, ajutând copiii cu CES să devină adulți independenți și încrezători.

GALEA LAVINIA
UNITATE DE ÎNVĂȚĂMÂNT: GPP NR. 23/ LICEUL ORTODOX EP. ,,ROMAN CIOROGARIU,,
LOCALITATE: ORADEA

Mărțișoare cu suflet de copil, lecții pentru oameni mari! – o activitate pentru dezvoltarea socio-emoțională a copiilor și care dezvoltă empatia, respectul și colaborarea între copii.

Preșcolarii grupei mari au confecționat cu multă bucurie și creativitate mărțișoare cu mesaje preventive, pe care le-au dăruit doamnelor și domnișoarelor în apropierea grădiniței. Cei mici au învățat astfel ce înseamnă generozitatea, empatia, lucrul în echipă și bucuria de a face o surpriză, aducând zâmbete și emoție pe chipurile celor care le-au primit. .

Fiecare mărțișor, realizat cu drag de copii, a purtat un gând sincer:

„Condu încet, vrem să ajungem cu toții acasă.”

„Poartă centura! Cineva te iubește.”

„Oferă o floare, nu violență. ”

Gestul micilor voluntari a emoționat trecătorii care au mărturisit:

„Mi-au dat lacrimile… este cel mai frumos mărțișor primit!”

„Promit că voi conduce mai atent!”

„Copiii ne-au dat o lecție de viață, felicitări tuturor!”

Prin inocența și sinceritatea lor, copiii și polițiștii de prevenire bihoreni au transmis un mesaj simplu, dar puternic: grija, respectul și responsabilitatea pot salva vieți. 🤍

Primăvara a început la Oradea cu emoție, cu zâmbete și cu speranța unei comunități mai sigure! Activitatea a fost o adevărată lecție de suflet, marcând începutul primăverii într-un mod special.

RUS CRISTINA
UNITATE DE ÎNVĂȚĂMÂNT: LIC. ORT. „EPISCOP ROMAN CIOROGARIU”/GPP NR 23
LOCALITATE: ORADEA

Activitate de Ziua Mamei

Ziua Mamei reprezintă una dintre cele mai frumoase ocazii prin care copiii își pot exprima dragostea, recunoștința și aprecierea față de persoana care le este mereu alături. Pentru a marca această zi specială, împreună cu copiii am pregătit o activitate creativă de pictură pe sticlă, realizând tablouri colorate și pline de emoție.

Activitatea s-a desfășurat în prezența mamelor și a început printr-o discuție despre semnificația Zilei Mamei și despre importanța mamei în viața fiecărui copil. Copiii au vorbit despre lucrurile pe care le iubesc cel mai mult la mamele lor, despre momentele petrecute împreună și despre modul în care își pot arăta recunoștința. În acest context, s-a subliniat ideea că un cadou realizat manual are o valoare specială, deoarece este creat din suflet și poartă amprenta personală a fiecărui copil.

După această introducere, copiii au făcut cunoștință cu materialele necesare pentru realizarea tablourilor: bucăți de sticlă, culori speciale pentru sticlă, pensule, șabloane și modele decorative. Li s-a explicat modul de utilizare a culorilor și pașii necesari pentru realizarea unei lucrări armonioase.

Cu mult entuziasm, fiecare copil a ales un model sau a decis să creeze un desen propriu. Au apărut pe sticlă flori, inimioare, fluturi și mesaje simple dedicate mamelor, toate realizate în culori vii și cu multă imaginație. Copiii au lucrat cu răbdare și atenție, concentrându-se asupra fiecărui detaliu, iar rezultatele au fost deosebit de frumoase.

Pe parcursul activității, copiii au fost încurajați să își exprime creativitatea, să combine culorile și să își personalizeze tablourile. Această activitate a contribuit nu doar la dezvoltarea îndemânării, creativității și simțului artistic, ci și la stimularea exprimării emoțiilor și a sentimentelor pozitive.

Atmosfera a fost una plină de bucurie și mândrie, iar copiii au fost încântați de rezultatele muncii lor.

Tablourile pictate pe sticlă au devenit cadouri speciale și unice, pregătite cu multă dragoste pentru mame. Prin această activitate, copiii au avut ocazia să învețe că gesturile simple, realizate cu sinceritate și dăruire, pot aduce multă fericire celor dragi.

Astfel, activitatea de pictură pe sticlă dedicată Zilei Mamei a fost o experiență frumoasă și educativă, care a combinat creativitatea cu emoția, oferind copiilor posibilitatea de a crea un dar memorabil pentru persoana cea mai dragă din viața lor.

Pe lîngă activitatea artistică, copiii au pregătit și un mic program artistic dedicat mamelor. Cu sprijinul și îndrumarea doamnei profesor de dans, copiii au prezentat un dans special, plin de energie și entuziasm. Momentul a fost primit cu multă bucurie și aplauze, iar copiii au fost încântați să își arate talentul și munca depusă.

Programul a continuat cu cântece și poezii în limba engleză, prin care copiii au transmis mesaje frumoase dedicate mamelor. Prin aceste momente artistice, copiii și-au exersat abilitățile de comunicare în limba engleză, dar și curajul de a se exprima în fața unui public.

Întreaga activitate a fost una plină de emoție, zâmbete și momente speciale. Copiii au demonstrat creativitate, implicare și bucuria de a dărui, iar mamele au primit cu multă emoție surprizele pregătite pentru ele.

Astfel, activitatea organizată cu ocazia Zilei Mamei a reprezentat nu doar un prilej de sărbătoare, ci și o experiență educativă care a încurajat creativitatea, exprimarea artistică, colaborarea și dezvoltarea încrederii în sine. Prin tablourile realizate, dansul prezentat și mesajele transmise prin cântece și poezii, copiii au reușit să ofere mamelor un dar de neuitat, realizat din inimă.

SECUI ADINA-LORENA
UNITATE DE ÎNVĂȚĂMÂNT: ȘCOALA GIMNAZIALĂ „DIMITRIE CANTEMIR”
LOCALITATE: ORADEA

TEHNOLOGIA DIGITALĂ ÎN EDUCAȚIE

Digitalizarea reprezintă un element definitoriu al educației din zilele noastre și oferă noi oportunități pentru predarea literaturii. Utilizarea platformelor educaționale, a resurselor multimedia și a aplicațiilor interactive poate spori atractivitatea în ceea ce privește lectura și poate facilita accesul elevilor la texte literare diverse.

Integrarea tehnologiei în procesul didactic presupune corelarea pedagogiei, conținutului și tehnologiei. În predarea textelor literare, tehnologia este utilizată pentru realizarea de prezentări digitale, benzi desenate, audiobook-uri ori proiecte colaborative, contribuind la dezvoltarea competențelor creative și digitale ale elevilor. Totodată, implementarea abordărilor didactice moderne în predarea textelor literare presupune un rol activ și reflexive al cadrului didactic. Profesorul devine facilitator al învățării, putând ghida elevii în procesul de descoperire și interpretare a textului literar. Impactul profesorului asupra învățării elevilor este semnificativ atunci când acesta utilizează strategii didactice bazate pe feedback, reflecție și adaptare la nevoile elevilor.

Profesorul are responsabilitatea de a crea un climat stimulativ din punct de vedere educațional, care să încurajeze dialogul, creativitatea și gândirea critică. În acest context, predarea literaturii devine un process flexibil și adaptativ, orientat spre dezvoltarea competențelor și a motivației pentru lectură.

În ultimii ani au avut loc schimbări în ceea ce privește abordările de predare-învățare care vizează dezvoltarea competențelor elevilor care să le permită să dobândească cunoștințe în mod autonom, având în vedere că realitatea de astăzi nu prevede dificultăți în accesarea oricărei informații, ci mai degrabă necesită procese reflexive care să garanteze însușirea acestui conținut. Cu toate acestea, în zilele noastre par să existe motive să credem că interpretarea acestui conținut este superficială. Dacă acesta ar fi cazul, acest aspect ar trebui investigat în continuare, astfel încât învățământul primar să poată stimula dezvoltarea propriei opinii a elevilor.

Gândirea critică este una dintre cele mai relevante competențe care trebuie promovate în învățământul primar datorită cantităților mari de informații gestionate de elevi într-o serie de elemente media. Conceptul de gândire critică este, în general, legat de un process de evaluare individuală a informațiilor primate din exterior, bazat pe reflecție și pe cunoștințele deținute de individ, ceea ce o face o activitate de mare complexitate cognitive, de natură interdisciplinară.

Apariția internetului a fost una dintre cele mai mari schimbări pentru citit și scris, datorită creșterii exponențiale a numărului de interlocutori și documente care stabilesc contactul cu milioane de oameni, lipsa de filtre și controale pentru producerea de informații. Mass-media

nu numai că furnizează materialul pentru gândire, ci îl și modelează. Situația menționată anterior face necesară instruirea elevilor noștri pentru înțelegere, înțeleasă de la progresia care începe în primii ani de învățământ primar cu o poziționare în fundal, datorită obiectivului prioritar de decodificare a textului, până în ultimii ani ai etapei, când lectura literală și inferențială sunt internalizate. În acest moment, accentual trebuie pus pe lectura critică, care ne permite să distingem acele aspect invizibile din text care oferă posibilitatea unei poziționări personale cu întrebări care vizează reflecția tematică.

Tehnologia digitală transformă modul în care elevii din ciclul primar abordează citirea și literatura, oferind acces rapid la texte interactive, dar ridicând provocări legate de concentrare si profunzime. Anumite aplicații și platforme pot stimula interesul pentru lectură, însă utilizarea excesivă riscă să fragmenteze atenția și să diminueze experiența tradițională a cărții tipărite. Platformele digitale precum tablete cu povești animate sau aplicații de lectură interactivă cresc motivația elevilor, permițând personalizarea conținutului adaptat vârstei. De exemplu, jocurile literare digitale explorează personaje din animații, ajutând la înțelegerea narațiunii și dezvoltând vocabularul. Expunerea prelungită la ecrane reduce capacitatea de concentrare susținută necesară citirii lungi, favorizând scanarea superficială în detrimental analizei profunde a textelor literare. Dependența de tehnologie poate scădea interacțiunile sociale din clasă, esențiale pentru discuții literare și crește decalajul digital între elevii din medii defavorizate.

Datorită existenței unor interese industriale care se observă, am trecut de la a fi citiți de o persoană numită cititor la a fi consumați de utilizatori. Aceste concepții au integrat ideea că cititul are scopuri comerciale, în loc de scopuri de formare și necesită o interpretare corectă a textului.

BIBLIOGRAFIE:

1. Mishra, P., & Koehler, M.J. (2006). Technological pedagogical content knowledge: A framework for teacher knowledge. *Teachers College Record*
2. Hattie, J.(2009) *Visible Learning: A Synthesis of Over 800 Meta-Analyses Relating to Achievement*, London, Routledge
3. Kennedy, M., & Fisher, M. B. Ennis. RH (1991). Critical thinking: Literature review and needed research. *L. Idol and BF Jones, Educational values and cognitive instruction: Implications for reform*
4. Landow, G. P. (2009*). Hipertexto 2.0.: La teoria critica y los nuevos medios en una epoca de globalizacion* (Vol. 179). Grupo Planeta (GBS).
5. Cec, I. (2021*). Formarea imaginii de sine a elevilor claselor primare prin receptarea textelor literare.* Universitatea Pedagogică de Stat „Ion Creangă”

BANC GHEORGHE CORIOLAN
UNITATE DE ÎNVĂȚĂMÂNT: Școala Gimnazială nr.11
LOCALITATE: Oradea

Activități pentru dezvoltarea socio-emoțională a copiilor

Dezvoltarea socio-emoțională reprezintă o componentă fundamentală a evoluției copilului, influențând adaptarea școlară, relațiile interpersonale și bunăstarea psihologică. Prezentul articol analizează rolul activităților educaționale în dezvoltarea competențelor socio-emoționale la copii, cu accent pe perioada preșcolară. Sunt prezentate exemple de activități aplicative și implicațiile acestora asupra dezvoltării empatiei, autoreglării emoționale și abilităților sociale.

Dezvoltarea socio-emoțională este un proces complex care implică dobândirea competențelor de recunoaștere, exprimare și reglare a emoțiilor, precum și formarea relațiilor interpersonale adecvate. Această dimensiune este esențială pentru succesul copilului atât în mediul educațional, cât și în viața socială (Golda, 2026).

Învățarea socio-emoțională contribuie la dezvoltarea conștiinței de sine, a autocontrolului și a abilităților de relaționare, facilitând integrarea copilului în comunitate și adaptarea la diverse contexte sociale (Kinderpedia, 2022).

Astfel, introducerea unor activități educaționale structurate încă din perioada preșcolară devine o necesitate pentru dezvoltarea armonioasă a copilului.

Dezvoltarea socio-emoțională include două dimensiuni fundamentale: competențele emoționale și competențele sociale. Competențele emoționale presupun identificarea, exprimarea și gestionarea emoțiilor, în timp ce competențele sociale vizează relaționarea eficientă cu ceilalți (Universitatea Babeș-Bolyai, 2018).

Modelul propus de Collaborative for Academic, Social, and Emotional Learning (CASEL) evidențiază cinci componente esențiale: conștiința de sine, autoreglarea, conștiința socială, abilitățile de relaționare și luarea deciziilor responsabile (Kinderpedia, 2022).

Dezvoltarea acestor competențe încă din copilăria timpurie are un rol important în prevenirea problemelor emoționale și comportamentale și în formarea rezilienței (Ginsburg, 2011).

Activitățile educaționale și ludice reprezintă principalul context în care copiii își dezvoltă abilitățile socio-emoționale. Prin joc și interacțiune socială, aceștia învață să comunice, să coopereze și să își exprime emoțiile (ProEtica, 2020).

Participarea la activități structurate contribuie la dezvoltarea empatiei, la creșterea capacității de autoreglare și la îmbunătățirea relațiilor sociale. Studiile arată că programele centrate pe

dezvoltarea socio-emoțională determină îmbunătățiri semnificative în comportamentul copiilor și în adaptarea acestora la mediul școlar (Ionescu, 2025).

În plus, activitățile interactive stimulează implicarea activă a copilului și favorizează învățarea prin experiență directă.

1.Exemple de activități pentru dezvoltarea socio-emoțională

1.1. Activități de recunoaștere a emoțiilor

Utilizarea cartonașelor ilustrate cu diferite emoții ajută copiii să identifice și să denumească stările afective. Această activitate contribuie la dezvoltarea vocabularului emoțional și la conștientizarea propriilor trăiri (CJRAE Vaslui, 2019).

1.2. Activități artistice

Desenul și pictura reprezintă modalități eficiente de exprimare emoțională. Prin intermediul acestora, copiii pot exterioriza emoții dificil de verbalizat, contribuind astfel la autocunoaștere (CJRAE Vaslui, 2019).

1.3. Povestirea și jocul de rol

Poveștile și dramatizările facilitează dezvoltarea empatiei, deoarece copiii se identifică cu personajele și învață să înțeleagă emoțiile acestora (Golda, 2026).

1.4. Activități de anticipare a comportamentului

Scenariile de tip „Ce ai face dacă...?” ajută copiii să reflecteze asupra consecințelor acțiunilor lor și să dezvolte capacitatea de luare a deciziilor (CJRAE Vaslui, 2019).

1.5. Jocuri de cooperare

Jocurile de grup contribuie la dezvoltarea abilităților sociale, precum cooperarea, respectul reciproc și rezolvarea conflictelor (Twinkl, 2023).

Cadrele didactice și părinții joacă un rol esențial în dezvoltarea socio-emoțională a copiilor. Crearea unui mediu sigur și suportiv facilitează exprimarea emoțiilor și dezvoltarea relațiilor pozitive.

Integrarea activităților socio-emoționale în curriculum este necesară pentru dezvoltarea holistică a copilului. În plus, colaborarea dintre familie și școală contribuie la consolidarea competențelor socio-emoționale (Universitatea Babeș-Bolyai, 2018).

Dezvoltarea socio-emoțională este esențială pentru formarea unui individ echilibrat și adaptabil. Activitățile educaționale bazate pe joc, expresivitate și interacțiune socială contribuie semnificativ la dezvoltarea acestor competențe.

Promovarea sistematică a acestor activități în educația timpurie poate avea efecte pozitive pe termen lung asupra dezvoltării copilului.

Bibliografie

CJRAE Vaslui. (2019). *Activităţi pentru dezvoltarea competenţelor socio-emoţionale*.

Ginsburg, K. (2011). *Building Resilience in Children and Teens*.

Golda, A. I. (2026). Dezvoltarea competențelor socio-emoționale la copilul preșcolar prin activități integrate.

Ionescu, M. (2025). Program pentru dezvoltarea socio-emoțională la preșcolari.

Kinderpedia. (2022). Învățarea socio-emoțională: Cum să creștem copii echilibrați emoțional.

ProEtica. (2020). Jocuri și activități pentru dezvoltarea socio-emoțională la copii.

Twinkl. (2023). Activități de dezvoltare socio-emoțională pentru preșcolari.

Universitatea Babeș-Bolyai. (2018). *Toolkit pentru dezvoltarea abilităților socio-emoționale*.

BRADEA TEODORA
UNITATE DE ÎNVĂȚĂMÂNT:LICEUL TEORETIC NR. 1 BRATCA
LOCALITATE:BRATCA

ATELIERUL EMOȚIILOR-EMPATIA

Scopul activității:

Dezvoltarea unui mediu educațional incluziv, care sprijină dezvoltarea echilibrată a tuturor copiilor, în funcție de potențialul lor individual, promovează respectul pentru diversitate și contribuie la combaterea prejudecăților și discriminărilor;

Obiective urmărite:

- Exersarea empatiei față de colegii care se confruntă cu diverse provocări sau dificultăți;
- Identificarea modalităților prin care putem oferi sprijin colegilor care întâmpină provocări;
- Îmbunătățirea inteligenței emoționale și gestionarea furiei;
- Creșterea nivelului de empatie și înțelegere între elevi, în special față de colegii proveniți din medii dezavantajate sau cu probleme comportamentale;

Desfășurarea activității:

I. Moment organizatoric

-se vor pregăti materialele necesare desfășurării activității: flipchart, tablă smart, markere, ochelari conturați, inimioare, emoticoane

-copiii sunt împărțiți în grupe

II. Pregătirea psihologică

Copiii vor viziona la tabla smart un material video despre emoții.

https://www.youtube.com/watch?v=x3qYEqupgJU

III. Anunțarea temei și a obiectivelor urmărite

Copiii vor fi informați că în cadrul activității vor discuta despre emoții, despre felul cum ne gestionăm emoțiile, despre normalitatea trăirii emoțiilor, despre dificultățile cu care se pot confrunta unii copii și modalitățile în care putem să-i sprijinim să depășească acele momente sau să fim empatici cu problemele celorlalți, integrându-i în viața socială.

IV. Desfășurarea activității

Fiecare grupă va avea de rezolvat situația din povestea prezentată. Vor asculta povestea și apoi vor colora și decupa ochelarii de pe masă, vor alege acele emoticoane care arată cum se simte personajul din poveste și le vor lipi pe ochelari. Vor colora și decupa inimioarele pe care vor desena / lipi soluții la problemele cu care se confruntă personajul.

https://www.youtube.com/watch?v=c_r4d-Ne528
https://www.youtube.com/watch?v=Bl1FOKpFY2Q
https://www.youtube.com/watch?v=NSN_ClxmB5I
https://www.youtube.com/watch?v=1tEZR9WBLXU

V. Feed-back-ul activității

Fiecare grupă va delega un reprezentant care va veni la flipchart și va lipi ochelarii și inimioarele în jurul lor prezentând clasei ceea ce au lucrat.

VI. Obținerea performanței

Copiii vor primi o fișă de lucru despre emoții.

VII. Încheierea activității

Cântec emoțiile

https://www.youtube.com/watch?v=unZqiC-3m7s

https://www.youtube.com/watch?v=kEmHv5k27bQ

NEGRU IRINA
UNITATE DE ÎNVĂȚĂMÂNT: LICEUL TEORETIC NR.1
LOCALITATE: BRATCA

Rolul familiei în relaţia şcoală-copil

=Articol=

Informarea și formarea părinţilor în ceea ce priveşte şcolaritatea copilului presupune, cel puţin, ca fiecare părinte să cunoască: obligaţiile legale privind educaţia copilului; drepturile de care dispune pentru educaţia copilului; importanţa atitudinii lui pentru reuşita şcolară a copilului; metodele de colaborare cu şcoala. În acest scop este necesar un dialog între profesori și părinţi; profesorii trebuie să primească o pregătire în materie de relaţie cu părinţii,iar competența lor în această materie trebuie considerată ca o aptitudine profesională; părinţii trebuie să fie pregătiţi pentru a juca rolul lor educativ în cooperare cu profesorii; şcolile trebuie să asigure (asociaţiilor) părinţilor asistența necesară.Motivul principal pentru crearea unor astfel de parteneriate este dorinţa de a ajuta elevii să aibă succes la şcoală şi, mai târziu, în viaţă. Atunci când părinţii, elevii și ceilalţi membri ai comunităţii se consideră unii pe alţii parteneri în educaţie, se creează în jurul elevilor o comunitate de suport care începe să funcţioneze. Parteneriatele trebuie văzute ca o componentă esenţiala în organizarea şcolii şi a clasei de elevi. Ele nu mai sunt de mult considerate doar o simplă activitate cu caracter opţional sau o problemă de natura relaţiilor publice. Evoluţiile rapide din viaţa socială generează o cerere de continuare a proceselor de reînnoire a cunoştinţelor, deprinderilor și valorilor pe durata vieţii.

Din perspectiva unei analize sistemice, educaţia părinţilor apare ca o dimensiune a educaţiei permanente și școala este un mediu social organizatoric în care universul copilului se extinde depășind constrângerea dependenţei materne.Educaţia este cea care desăvârşeşte fiinţa umană, educaţie pe care copilul o primeşte în familie, în şcoală şi de la comunitate. Relaţia şcoală-familie-comunitate este una în care fiecare factor interrelaţionează cu ceilalţi. Colaborarea dintre şcoală şi familie presupune nu numai o informare reciprocă cu privire la tot ceea ce ţine de orientarea copilului ci şi înarmarea părinţilor cu toate problemele pe care le comportă această acţiune. Pentru consolidarea unui set de valori stabil şi coerent care sprijină şcoala în formarea la copii a conduitei favorabile, a unui stil de viaţă sănătos mintal, emoţional, fizic şi socio-moral am urmărit implicarea familiei şi a comunităţii printr-un parteneriat.

Familia reprezintă elementul cheie în socializarea copilului cu ceilalţi copii din clasă fiind consultată cu privire la activităţile educative(extracurriculare) şi cu privire la activităţile opţionale pe care doresc să le desfăşoare copiii (literatură pentru copii). Motto: „Școala încearcă să se pună de acord cu noi părinţii;noi familia încercăm să ne punem de acord cu şcoala. Care sunt căile cele mai potrivite?” În baza cercetărilor făcute în şcolile din S.U.A. şi în unele ţări din Europa, a reieşit faptul că, atunci când şcolile, familiile şi comunităţile colaborează ca parteneri ,beneficiarii acestei colaborări sunt elevii .Parteneriatul are un rol deosebit în funcţionarea şcolii, în îndeplinirea obiectivelor acesteia şi se poate realiza astfel: ajută profesorii în munca lor ,perfecţionează abilităţile şcolare ale elevilor ,îmbunătăţesc programele de studiu și climatul şcolar ,îmbunătaţesc abilităţile educaţionale ale părinţilor elevilor ,dezvoltă abilităţi de lideri ale părinţilor,facilitează legătura dintre familii, personalul şcolii şi al comunitaţii ,oferă

servicii şi suport familiilor ,creează o atmosferă mai sigură în şcoală ,ajută la managementul şcolii.

Scopul creării unor astfel de parteneriate este dorinţa comună de a ajuta elevii să obţină rezultate foarte bune în acumularea cunoştinţelor la şcoală, ca să poată reuşi să păşească pe treptele superioare ale învăţării şi pentru pregătirea lor de viitori adulţi. Atunci când elevii, părinţii, comunitatea devin şi se considera parteneri în educaţie, în jurul elevilor se formează o comunitate de suport, care poate funcţiona ca un angrenaj bine pus la punct. Parteneriatele reprezintă o componentă esenţială în organizarea și desfăşurarea activităţii în şcoală şi în clasele de elevi. Ele nu mai sunt considerate doar o simplă activitate opţională sau o problemă de natura relaţiilor publice. Trebuie avut în vedere că şcolile de toate gradele sunt organizaţii responsabile pentru educaţia formală a copiilor şi a adolescenţilor şi au obligaţia să se achite de această responsabilitate, ca parte a sistemului social ce include şi familiile și comunităţile. Istoria societaţii cunoaşte o lungă perioadă în care familia deţinea,aproape exclusiv rolul de educator social al copilului.

Complexitatea sporită a societaţii actuale a dus la diferenţierea factorului educativ, la specializarea lor. S-ar putea crede că această specializare avea drept rezultat, automat, dezvoltarea armonioasă a copilului, indiferent de intersectarea acţiunilor și măsurilor luate. Fiecare copil se deosebeşte de ceilalţi, în primul rând prin caracterul său. După cum un tâmplar nu lucrează în acelaşi mod şi bradul și stejarul, tot aşa şi noi trebuie să ţinem cont de,,lemnul" fiului sau fiicei noastre, elevului sau elevei noastre, adică de elasticitatea şi rezistenţa,,capitalului său biopsihic" pentru a şti ce putem face din el fără prea multe riscuri. In ziua de azi educaţia este un fenomen social de transmitere a experienţei de viaţă a generaţiilor adulte şi a culturii, către generaţiile de copii şi tineri, în scopul pregătirii lor pentru integrarea în societate. Factorii instituţionali ai educaţiei sunt şcoala, familia, biserica s.a.m.d., totul educă: oamenii, lucrurile, fenomenele, dar în primul rând și în cea mai mare măsură – oamenii. Între acestia primul loc îl ocupă părinţii și educatorii. Şcoala este instituţia socială în care se realizează educaţia organizată a tinerei generaţii. Ea este factorul decisiv care contribuie pentru formarea unui om apt capabil să participe la dezvoltarea societăţii, să ia parte activă la viață, să fie pregătit pentru muncă . Menirea şcolii este nu numai de a înzestra elevii cu un bagaj de cunoştinţe cât mai mare, ci şi de a stimula calitatea de om. Ajungem şi la un alt factor care contribuie la educarea copilului, care este familia. Familia exercită o influenţă deosebit de adâncă asupra copiilor.

Dacă părinţii şi cadrele didactice lucrează împreună, se poate sprijini dezvoltarea copilului, iar cerinţele sale pot fi îndeplinite. Un parteneriat între familie şi şcoală nu se poate construi foarte repede, ci sunt necesare etape bine planificate. Această planificare duce la stabilirea unei relaţii de încredere şi cooperare activă cu cadrele didactice şi alţi profesionişti, familia fiind unul dintre factorii a căror contribuţie este foarte importantă în procesul de integrare şcolară a copiilor.

ȘERBAN CRISTINA MONICA
UNITATE DE ÎNVĂȚĂMÂNT: GRĂDINIȚA CU PROGRAM PRELUNGIT NUMĂRUL 46, STRUCTURA G.P.P NUMĂRUL 24
LOCALITATE: ORADEA, BIHOR

Activități pentru dezvoltarea gândirii critice

Gândirea critică reprezintă capacitatea unei persoane de a analiza informațiile, de a evalua argumentele și de a lua decizii bazate pe raționament logic. În contextul educațional actual, dezvoltarea gândirii critice este extrem de importantă, deoarece elevii sunt expuși zilnic la o cantitate mare de informații. Prin urmare, aceștia trebuie să învețe să distingă între informațiile corecte și cele eronate, să își formeze propriile opinii și să argumenteze în mod coerent.

Un mod eficient de a dezvolta gândirea critică este prin activități bazate pe discuții și dezbateri. În cadrul acestor activități, elevii sunt încurajați să își exprime punctul de vedere, să asculte opiniile celorlalți și să aducă argumente pentru a-și susține ideile. Dezbaterile stimulează analiza, compararea informațiilor și formularea unor concluzii logice. De asemenea, ele contribuie la dezvoltarea abilităților de comunicare și la respectarea opiniilor diferite.

O altă activitate utilă este analiza unor studii de caz. Profesorul poate prezenta elevilor o situație reală sau imaginară, iar aceștia trebuie să identifice problema, să analizeze cauzele și să propună soluții. Prin acest proces, elevii învață să gândească logic, să coreleze informațiile și să ia decizii argumentate. Studiile de caz stimulează creativitatea și implicarea activă a elevilor în procesul de învățare.

Rezolvarea de probleme reprezintă o altă metodă eficientă pentru dezvoltarea gândirii critice. Atunci când elevii sunt puși în situația de a găsi soluții la diverse probleme, ei sunt nevoiți să analizeze datele disponibile, să formuleze ipoteze și să verifice dacă soluțiile propuse sunt corecte. Acest tip de activitate dezvoltă capacitatea de analiză și de argumentare.

De asemenea, activitățile de tip proiect pot contribui semnificativ la dezvoltarea gândirii critice. În cadrul unui proiect, elevii trebuie să caute informații din surse diferite, să le compare și să le selecteze pe cele relevante. Ei învață astfel să evalueze credibilitatea informațiilor și să își organizeze ideile într-o formă coerentă. Lucrul în echipă îi ajută pe elevi să colaboreze, să își împărtășească ideile și să găsească împreună soluții.

În concluzie, dezvoltarea gândirii critice este esențială pentru formarea unor persoane capabile să analizeze informațiile și să ia decizii responsabile. Prin activități precum dezbaterile, studiile de caz, rezolvarea de probleme și realizarea proiectelor, elevii își pot dezvolta capacitatea de analiză, argumentare și reflecție. Astfel, educația nu se limitează doar la transmiterea de cunoștințe, ci contribuie și la formarea unor indivizi autonomi, capabili să gândească independent și să se adapteze la cerințele societății moderne.

TUȘINEAN GABRIELA IOANA
UNITATE DE ÎNVĂȚĂMÂNT: G.P.P.NR 46 STRUCTURA G.P.P. NR 24
LOCALITATE: ORADEA

Utilizarea tehnologiilor digitale în activitatea didactică la grădiniță

În societatea actuală, tehnologia digitală este prezentă în aproape toate domeniile vieții, inclusiv în educație. Încă de la vârste mici, copiii intră în contact cu diferite dispozitive digitale, precum tablete, telefoane sau computere. Din acest motiv, integrarea tehnologiilor digitale în activitatea didactică din grădiniță devine o modalitate modernă de a sprijini procesul de învățare și dezvoltare al copiilor.

La nivelul educației timpurii, tehnologia nu înlocuiește activitățile tradiționale, precum jocul, explorarea sau interacțiunea directă, ci vine ca un suport care poate face procesul educativ mai atractiv și mai eficient. Folosită corect și echilibrat, tehnologia digitală contribuie la dezvoltarea creativității, a gândirii și a curiozității copiilor.

Rolul tehnologiilor digitale în activitățile de la grădiniță

În grădiniță, tehnologiile digitale pot fi utilizate pentru a sprijini diferite tipuri de activități educative. De exemplu, cadrele didactice pot folosi prezentări interactive, materiale video, jocuri educaționale sau aplicații digitale pentru a explica mai ușor anumite noțiuni.

Prin intermediul tablelor interactive sau al proiectorului, educatoarea poate prezenta imagini, sunete și animații care îi ajută pe copii să înțeleagă mai bine lumea înconjurătoare. De asemenea, jocurile educaționale digitale pot fi utilizate pentru dezvoltarea limbajului, a gândirii logice, a atenției și a memoriei.

Un alt rol important al tehnologiei este facilitarea comunicării între educatoare și părinți. Platformele online sau aplicațiile de comunicare pot fi folosite pentru transmiterea informațiilor despre activitățile copiilor, despre progresul acestora sau despre evenimentele organizate în grădiniță.

Avantajele utilizării tehnologiilor digitale

Utilizarea tehnologiilor digitale în activitatea didactică la grădiniță oferă mai multe beneficii. În primul rând, acestea cresc interesul copiilor pentru activitățile educative, deoarece elementele vizuale și interactive sunt foarte atractive pentru ei.

Un alt avantaj este faptul că tehnologia poate facilita învățarea prin joc. Copiii pot învăța culori, forme, litere sau cifre prin intermediul jocurilor interactive, ceea ce face procesul de învățare mai plăcut.

De asemenea, tehnologiile digitale contribuie la dezvoltarea unor competențe importante pentru viitor, precum competențele digitale, creativitatea și capacitatea de a rezolva probleme. În același timp, acestea pot sprijini adaptarea activităților la nevoile fiecărui copil.

Limite și provocări

Deși tehnologia oferă numeroase avantaje, utilizarea ei trebuie realizată cu atenție în educația timpurie. Un timp prea mare petrecut în fața ecranelor poate afecta atenția sau dezvoltarea socială a copiilor. Din acest motiv, activitățile digitale trebuie să fie scurte și integrate echilibrat în programul zilnic.

De asemenea, este important ca educatoarele să fie bine pregătite pentru a utiliza aceste instrumente în mod eficient. Lipsa echipamentelor sau a formării adecvate poate reprezenta o dificultate în integrarea tehnologiilor digitale în activitatea didactică.

Concluzie

Tehnologiile digitale pot avea un rol important în activitatea didactică din grădiniță atunci când sunt utilizate corect și echilibrat. Ele pot face procesul de învățare mai atractiv, pot sprijini dezvoltarea copiilor și pot facilita comunicarea dintre educatoare și părinți.

Totuși, tehnologia trebuie folosită ca un instrument complementar, care să completeze metodele tradiționale de predare bazate pe joc, interacțiune și experiențe directe. Astfel, educația timpurie poate răspunde mai bine nevoilor copiilor și cerințelor societății moderne.

Bibliografie

Cucoș, Constantin – Pedagogie, Editura Polirom, Iași, 2014.

Ionescu, Miron; Radu, Ioan – Didactica modernă, Editura Dacia, Cluj-Napoca, 2001.

Ministerul Educației – Curriculum pentru educație timpurie, București, 2019.

Cerghit, Ioan – Metode de învățământ, Editura Polirom, Iași, 2006.

HUS RAMONA
UNITATE DE ÎNVĂȚĂMÂNT: G.P.P.NR 52
LOCALITATE: ORADEA

Activități pentru dezvoltarea gândirii critice la copiii preșcolari

În contextul actual al societății bazate pe informație, educația timpurie capătă un rol fundamental în formarea unor indivizi capabili să analizeze, să selecteze și să utilizeze informațiile într-un mod eficient. Una dintre competențele esențiale care trebuie cultivate încă din primii ani de viață este gândirea critică. Deși acest concept este adesea asociat cu niveluri superioare de educație, numeroase cercetări din domeniul psihologiei și pedagogiei demonstrează că bazele gândirii critice se pot construi încă din perioada preșcolară, respectiv între 4 și 6 ani.

La această vârstă, copiii se află într-o etapă de dezvoltare cognitivă caracterizată prin curiozitate intensă, dorință de explorare și capacitatea de a formula întrebări. Chiar dacă gândirea lor este predominant intuitivă și concretă, ei pot fi ghidați să observe, să compare, să emită ipoteze simple și să ofere explicații pentru fenomenele din jurul lor. Astfel, gândirea critică nu trebuie înțeleasă ca un proces complex de analiză abstractă, ci ca o capacitate emergentă de a reflecta asupra realității, de a pune întrebări și de a căuta sensuri.

Un element central în dezvoltarea gândirii critice îl reprezintă mediul educațional. În grădiniță, cadrul didactic are responsabilitatea de a crea situații de învățare care să stimuleze participarea activă a copilului. Activitățile trebuie să fie concepute astfel încât să încurajeze descoperirea, experimentarea și dialogul. În locul transmiterii unilaterale de informații, educatorul devine un facilitator al învățării, ghidând copilul prin întrebări deschise și provocări cognitive adecvate vârstei.

Un tip de activitate eficient în acest sens este cel bazat pe anticipare și predicție. De exemplu, atunci când copiii participă la un experiment simplu, precum introducerea diferitelor obiecte în apă, aceștia pot fi întrebați ce cred că se va întâmpla și de ce. Astfel de întrebări stimulează formularea de ipoteze și dezvoltă capacitatea de a argumenta, chiar dacă explicațiile sunt simple. Important nu este răspunsul corect, ci procesul de gândire care stă la baza acestuia.

De asemenea, activitățile de comparare și clasificare contribuie semnificativ la dezvoltarea gândirii critice. Prin identificarea asemănărilor și diferențelor dintre obiecte sau imagini, copiii învață să analizeze detalii și să stabilească relații. De exemplu, jocurile de tip „găsește diferențele” sau sortarea obiectelor după criterii variate (culoare, formă, dimensiune) dezvoltă abilități cognitive esențiale, precum atenția, observația și organizarea informației.

Un alt instrument valoros îl constituie utilizarea poveștilor. Povestirile cu final deschis sau cele care conțin situații problemă îi determină pe copii să gândească dincolo de informația oferită. Ei sunt invitați să imagineze soluții, să anticipeze consecințe și să exprime opinii personale. În acest mod, limbajul devine un suport pentru dezvoltarea gândirii, iar copilul își exersează capacitatea de a argumenta și de a construi sensuri.

Jocul de rol reprezintă, la rândul său, o modalitate eficientă de stimulare a gândirii critice. În cadrul acestor activități, copiii își asumă diferite roluri și trebuie să ia decizii în funcție de context. Fie că este vorba despre jocuri precum „de-a magazinul" sau „de-a doctorul", copiii sunt puși în situația de a analiza, de a interpreta și de a reacționa. Acest tip de experiență contribuie nu doar la dezvoltarea cognitivă, ci și la înțelegerea perspectivelor multiple.

Un aspect esențial în acest proces îl reprezintă modul în care educatorul formulează întrebările. Întrebările închise, care solicită răspunsuri scurte și precise, limitează gândirea copilului. În schimb, întrebările deschise, de tipul „de ce?", „cum crezi că?" sau „ce s-ar întâmpla dacă?", stimulează reflecția și exprimarea liberă. Este important ca educatorul să ofere timp copilului pentru a răspunde și să valorizeze fiecare intervenție, evitând corectarea imediată sau descurajarea.

Dezvoltarea gândirii critice este strâns legată și de climatul emoțional din mediul educațional. Copiii trebuie să se simtă în siguranță pentru a-și exprima ideile, fără teama de a greși. Greșeala trebuie percepută ca o oportunitate de învățare, nu ca un eșec. În acest sens, atitudinea cadrului didactic este esențială, acesta trebuind să încurajeze explorarea și să susțină autonomia copilului.

Evaluarea progresului în dezvoltarea gândirii critice la vârsta preșcolară nu se poate realiza prin metode standardizate, ci prin observație continuă și analiză calitativă. Educatorul poate urmări modul în care copilul formulează întrebări, oferă explicații sau participă la activități. Portofoliul copilului, discuțiile individuale și reflecțiile asupra activităților desfășurate reprezintă instrumente utile în acest sens.

În concluzie, dezvoltarea gândirii critice la copiii preșcolari este un proces complex, dar realizabil, dacă este susținut prin activități adecvate și printr-un mediu educațional stimulativ. Prin joc, dialog și explorare, copiii pot dobândi abilități esențiale care le vor fi utile pe tot parcursul vieții. Rolul educatorului este de a crea contexte de învățare care să valorifice potențialul fiecărui copil și să încurajeze formarea unei gândiri autonome și reflexive.

BIBLIOGRAFIE

- Piaget, Jean (1972). Psihologia copilului. București: Editura Didactică și Pedagogică.
- Ministerul Educației Naționale (2019). Curriculum pentru educația timpurie. București: Editura Didactică și Pedagogică.
- Fisher, Robert (2005). Teaching Children to Think (2nd ed.). Cheltenham: Nelson Thornes.

JOLȚE MĂDĂLINA-IOANA
UNITATE DE ÎNVĂȚĂMÂNT: Grădinița cu Program Prelungit nr. 52
LOCALITATE: Oradea

Empatia, respectul și colaborarea între copii

Într-o lume în continuă schimbare, în care relațiile interumane devin din ce în ce mai complexe, formarea unor valori precum empatia, respectul și colaborarea încă din copilărie este esențială. Aceste calități nu doar că facilitează integrarea socială a copiilor, dar contribuie și la dezvoltarea unor adulți echilibrați, capabili să comunice eficient și să construiască relații sănătoase. Rolul educației – atât în familie, cât și în mediul școlar – este decisiv în cultivarea acestor trăsături, iar activitățile bine alese pot transforma învățarea într-un proces natural și plăcut.

Empatia, definită ca abilitatea de a înțelege și de a simți emoțiile celorlalți, poate fi dezvoltată prin activități care stimulează imaginația și reflecția. De exemplu, jocurile de rol sunt extrem de eficiente în acest sens. Atunci când copiii interpretează diverse personaje sau situații, ei sunt încurajați să privească lumea din perspectiva altora. Astfel, pot înțelege mai bine sentimentele colegilor lor și pot deveni mai toleranți și mai atenți la nevoile celor din jur. De asemenea, citirea poveștilor și discutarea personajelor contribuie la dezvoltarea empatiei. Întrebările precum „Cum crezi că s-a simțit personajul?” sau „Ce ai fi făcut în locul lui?” îi ajută pe copii să-și dezvolte capacitatea de analiză emoțională.

Respectul este o altă valoare fundamentală care trebuie cultivată de la o vârstă fragedă. Acesta presupune recunoașterea valorii celorlalți, acceptarea diferențelor și adoptarea unui comportament adecvat în relațiile sociale. Activitățile de grup, în care fiecare copil are un rol bine definit, contribuie la dezvoltarea respectului reciproc. De exemplu, realizarea unor proiecte comune, precum crearea unui afiș sau organizarea unei mici scenete, îi învață pe copii să-și asculte colegii, să accepte idei diferite și să aprecieze contribuția fiecăruia. În plus, regulile stabilite în cadrul acestor activități îi ajută să înțeleagă importanța disciplinei și a comportamentului civilizat.

Colaborarea, strâns legată de respect și empatie, este o abilitate esențială pentru succesul în viața personală și profesională. Ea implică lucrul în echipă, comunicarea eficientă și asumarea responsabilităților. Jocurile cooperative sunt o metodă excelentă de a dezvolta această abilitate. Spre deosebire de jocurile competitive, unde accentul este pus pe câștigul individual, jocurile cooperative încurajează atingerea unui scop comun. Astfel, copiii învață să se ajute reciproc, să-și împartă sarcinile și să găsească soluții împreună. Activități precum construirea

unui obiect din materiale reciclabile sau rezolvarea unor provocări în echipă stimulează creativitatea și spiritul de colaborare.

Un alt tip de activitate benefică este voluntariatul adaptat vârstei copiilor. Participarea la acțiuni simple, precum plantarea de copaci, colectarea de jucării pentru alți copii sau ajutorul oferit în comunitate, contribuie la dezvoltarea simțului responsabilității și al solidarității. Prin aceste experiențe, copiii învață că pot avea un impact pozitiv asupra celor din jur și că acțiunile lor contează. În plus, interacțiunea cu persoane din medii diferite îi ajută să devină mai deschiși și mai înțelegători.

Nu trebuie neglijat nici rolul jocului liber în dezvoltarea acestor valori. Atunci când copiii interacționează spontan, fără intervenția constantă a adulților, ei învață să negocieze, să rezolve conflicte și să stabilească reguli. Aceste experiențe contribuie la dezvoltarea autonomiei și a abilităților sociale. Totuși, este important ca adulții să fie prezenți pentru a ghida și a interveni atunci când este necesar, oferind exemple de comportament pozitiv.

Educația emoțională, integrată în activitățile zilnice, joacă un rol esențial în formarea empatiei, respectului și colaborării. Discuțiile deschise despre emoții, încurajarea exprimării sentimentelor și validarea acestora îi ajută pe copii să se cunoască mai bine și să-i înțeleagă pe ceilalți. În acest context, profesorii și părinții devin modele de comportament, iar atitudinea lor influențează direct modul în care copiii se raportează la lume.

În concluzie, dezvoltarea empatiei, respectului și colaborării la copii nu este un proces spontan, ci unul care necesită implicare, răbdare și consecvență. Prin activități variate și adaptate vârstei, copiii pot învăța să comunice eficient, să se respecte reciproc și să lucreze împreună pentru atingerea unor scopuri comune. Aceste valori reprezintă fundamentul unei societăți armonioase și sunt esențiale pentru formarea unor indivizi responsabili și echilibrați. Investiția în educația emoțională a copiilor este, fără îndoială, o investiție în viitor.

MOCAN RAMONA TEODORA
UNITATE DE ÎNVĂȚĂMÂNT: GRĂDINIȚA CU P.P. NR.52-UNIVERSUL PITICILOR
LOCALITATE: ORADEA

STRATEGII DE INTEGRARE A COPIILOR CU NEVOI EDUCAȚIONALE SPECIALE

Integrarea copiilor cu nevoi educaționale speciale (CES) reprezintă una dintre direcțiile esențiale ale educației moderne, bazată pe principiul egalității de șanse și al incluziunii sociale. În contextul actual, școala nu mai este doar un spațiu de transmitere a cunoștințelor, ci un mediu în care fiecare copil trebuie să se simtă acceptat, valorizat și sprijinit în dezvoltarea sa. Copiii cu CES pot întâmpina dificultăți de învățare, de comunicare, de comportament sau de adaptare, însă prin strategii adecvate, aceștia pot fi integrați cu succes în învățământul de masă.

Principii ale integrării copiilor cu CES

Un principiu fundamental este egalitatea de șanse, care presupune oferirea aceleași oportunități educaționale tuturor copiilor, indiferent de dificultățile întâmpinate.Un alt principiu este educația incluzivă, care promovează acceptarea diversității și adaptarea sistemului educațional la nevoile fiecărui elev, nu invers.De asemenea, individualizarea învățării este esențială. Fiecare copil cu CES are un ritm propriu de dezvoltare și necesită metode și strategii adaptate.Un alt principiu important este colaborarea între cadre didactice, familie și specialiști (psihologi, logopezi, consilieri școlari), pentru a asigura un sprijin complet și eficient copilului.

Strategii de integrare a copiilor cu CES

Una dintre cele mai importante strategii este adaptarea curriculumului. Profesorii trebuie să modifice conținuturile, metodele și ritmul de predare astfel încât acestea să fie accesibile tuturor elevilor. Acest lucru poate include simplificarea sarcinilor, utilizarea unor materiale vizuale sau oferirea de timp suplimentar pentru realizarea activităților.

O altă strategie eficientă este învățarea diferențiată. Aceasta presupune organizarea activităților în funcție de nivelul și nevoile fiecărui elev. De exemplu, elevii pot primi sarcini diferite sau pot lucra în ritm propriu.

Învățarea colaborativă este de asemenea foarte utilă. Prin lucrul în echipă, copiii cu CES pot învăța de la colegi, își pot dezvolta abilitățile sociale și pot câștiga încredere în sine.

Un rol important îl are utilizarea metodelor interactive și a tehnologiei. Aplicațiile educaționale, jocurile didactice și resursele multimedia pot facilita înțelegerea și pot crește motivația elevilor cu CES.

Sprijinul individualizat este o altă strategie esențială. Acesta poate fi realizat prin planuri educaționale individualizate (PEI), care stabilesc obiective clare și adaptate fiecărui copil.

De asemenea, crearea unui climat pozitiv în clasă este crucială. Profesorul trebuie să promoveze respectul, toleranța și empatia între elevi, prevenind discriminarea și marginalizarea.

Nu în ultimul rând, consilierea și implicarea familiei contribuie semnificativ la succesul integrării. Părinții trebuie să fie parteneri activi în procesul educațional.

Rolul profesorului în integrarea copiilor cu CES

Profesorul are un rol central în procesul de integrare. Acesta trebuie să fie empatic, răbdător și deschis la diversitate. El trebuie să identifice nevoile elevilor, să adapteze metodele didactice și să creeze un mediu de învățare incluziv. De asemenea, profesorul trebuie să colaboreze cu specialiștii și familia pentru a asigura progresul copilului.

Bibliografie

Ministerul Educației – *Ghiduri pentru educația incluzivă*

UNESCO (2020) – *Inclusive Education Guidelines*

OECD – *Equity in Education*

Vygotsky, L. – *Teoria dezvoltării cognitive*

Piaget, J. – *Psihologia copilului*

Manuale de pedagogie și psihopedagogie specială

PĂȘCUȚI ANA VIOLETA
UNITATE DE ÎNVĂȚĂMÂNT: GPP nr. 52
LOCALITATE: Oradea

Mici exploratori, mari gânditori: Strategii active pentru dezvoltarea gândirii critice la preșcolari

Educația timpurie joacă un rol esențial în formarea fundamentelor cognitive ale copiilor, iar dezvoltarea gândirii critice în această perioadă reprezintă o provocare și, în același timp, o oportunitate. Gândirea critică nu este doar o abilitate rezervată adulților sau elevilor mai mari; este o competență care își are rădăcinile în primii ani de viață.

Dezvoltarea gândirii critice la preșcolari este crucială, deoarece această perioadă reprezintă un moment în care creierul lor se dezvoltă rapid și se formează structuri cognitive de bază. Un preșcolar care își dezvoltă gândirea critică devine capabil să analizeze informațiile, să formuleze întrebări și să exploreze mediul înconjurător într-un mod conștient. Aceste abilități nu doar că îi ajută să se descurce mai bine în activitățile de zi cu zi, dar le creează și un fundament solid pentru succesul viitor în învățare.

Utilizarea metodelor activ-participative în procesul educațional la vârste fragede nu numai că încurajează gândirea critică, dar și facilitează o învățare mai profundă și durabilă. Metodele activ-participative reprezintă un cadru educațional în care copiii sunt implicați activ în procesul de învățare, nu doar receptori pasivi ai informațiilor. Această abordare se bazează pe participare, interacțiune și experiențe practice, oferind un mediu propice pentru dezvoltarea gândirii critice.

În acest articol, vom sublinia importanța dezvoltării gândirii critice la preșcolari și modul în care metodele activ-participative pot constitui o modalitate eficientă de a stimula această abilitate fundamentală. Ne propunem să explorăm diverse metode activ-participative și să evidențiem importanța lor în modelarea gândirii critice la copiii preșcolari.

Jocurile de rol reprezintă o metodă eficientă de a dezvolta gândirea critică la copiii preșcolari. Prin intermediul acestor jocuri, aceștia pot explora diverse roluri și scenarii, dezvoltând abilități de analiză și soluționare a problemelor. De exemplu, jocurile în care copiii își asumă rolurile de personaje din povești îi provoacă să gândească critic în ceea ce privește deciziile personajelor și consecințele acestora.

Implementarea **proiectelor** și a rezolvării problemelor în cadrul activităților preșcolare oferă oportunități ample pentru dezvoltarea gândirii critice. Copiii pot fi implicați în proiecte practice, cum ar fi crearea unui grădinițe de fluturi sau rezolvarea unei probleme fictive în cadrul comunității lor de jucării, sau un proiect în care preșcolarii trebuie să creeze o mini grădină zoologică în sala de grupă – lucru care îi provoacă să gândească critic despre nevoile diferitelor animale și cum pot crea un mediu adecvat pentru ele - și exemplele de proiecte ar putea continua la nesfârșit. Aceste activități îi încurajează să analizeze informații, să ia decizii și să-și îmbunătățească abilitățile de gândire critică.

Întrebările deschise sunt o altă componentă cheie a metodelor activ-participative. În loc să ofere răspunsuri clare, educatoarea pune întrebări care încurajează gândirea critică și reflecția. De exemplu, în timpul unei plimbări în aer liber, educatoarea ar putea întreba: "Ce credeți că s-ar întâmpla cu mediul nostru dacă am arunca ambalaje prin parcuri, pe stradă și dacă nu am recicla?". Această întrebare îi încurajează pe preșcolari să exploreze concepte precum responsabilitatea față de mediu și impactul acțiunilor lor.

Organizarea de **discuții deschise** în cadrul grupului de preșcolari oferă o platformă pentru stimularea gândirii critice. În timpul acestor discuții, copiii pot împărtăși opiniile lor, să asculte puncte de vedere diferite și să argumenteze în susținerea ideilor lor. Astfel, dezvoltă capacitatea de a gândi reflexiv și de a analiza informațiile din mai multe perspective.

Gândirea critică nu este izolată de dezvoltarea abilităților sociale la vârste fragede. Metodele activ-participative promovează nu doar gândirea critică, ci și interacțiunile sociale pozitive. De exemplu, în timpul activităților de grup, preșcolarii învață să asculte ideile celorlalți, să împărtășească propriile gânduri și să colaboreze pentru a rezolva probleme.

Experiențele în natură sunt motorul învățării prin observare și analiză. Permiterea copiilor să experimenteze în natură – parcuri, grădini, curtea grădiniței, păduri, poieniță, livezi, etc. - oferă oportunități unice pentru dezvoltarea gândirii critice. Observarea plantelor, a animalelor și a fenomenelor naturale îi încurajează pe preșcolari să pună întrebări, să facă conexiuni și să-și formeze propria înțelegere a lumii înconjurătoare. De asemenea, aceasta îi motivează să exploreze și să înțeleagă relația lor cu mediul înconjurător.

Acestea sunt doar câteva din nenumăratele metode activ-participative de care ar trebui să ținem cont în activitatea la clasă. Pe parcursul implementării acestor metode activ-participative, evaluarea continuă a dezvoltării gândirii critice este esențială. Observarea participării active, analiza creațiilor lor, monitorizarea discuțiilor și evaluările periodice pot oferi informații prețioase cu privire la progresul fiecărui copil, iar noi educatoarele ar trebui să le consemnăm în caietul de observație al preșcolarului.

Dezvoltarea gândirii critice la preșcolari prin metode activ-participative nu este doar un obiectiv educațional, ci reprezintă o investiție valoroasă în viitorul lor. Această abordare nu doar stimulează curiozitatea și creativitatea, dar și le oferă instrumentele necesare pentru a naviga într-o lume complexă. Prin crearea unui mediu educațional care încurajează explorarea, întrebările și colaborarea, educatoarele pot contribui semnificativ la dezvoltarea gândirii critice și a abilităților de rezolvare a problemelor la cei mai mici dintre noi, la preșcolari. Astfel, aceștia vor fi pregătiți nu doar să învețe, ci și să înțeleagă și să contribuie activ la societatea în continuă schimbare. provocarea ar fi să ne unim forțele și să investim în viitorul copiilor noștri.

Bibliografie:

VRĂSMAȘ, Ecaterina - *Educația Timpurie,* Editura Arlequin, București, 2014

PĂTROC, Dan - *Metode și tehnici de dezvoltare a gândirii critice pentru învățământul primar și preșcolar*, Presa Universitară Clujeană, Cluj-Napoca, 2016,

Maxwell, J. C. - *Dezvoltă liderul din tine*, Editura Amaltea, București, 2008

SUCI LIVIA RODICA
UNITATE DE ÎNVĂȚĂMÂNT: Școala Gimnazială Dumitra
LOCALITATE: Dumitra

Împreună pentru siguranța noastră – lecții despre empatie, respect și curaj în fața bullyingului

Într-o lume în care copiii sunt tot mai expuși interacțiunilor sociale complexe, atât în mediul real, cât și în cel virtual, educația pentru siguranță emoțională devine o necesitate. Activitatea „Înțelegem fenomenul bullying și cyberbullying”, desfășurată în luna noiembrie 2025 la clasa a IV-a A din cadrul Școlii Gimnaziale Dumitra, sub coordonarea prof. înv. primar Suci Livia-Rodica, a reprezentat un demers educativ valoros, centrat pe formarea unor comportamente sănătoase și responsabile în rândul elevilor.

Pornind de la ideea că respectul și empatia sunt fundamentul relațiilor armonioase, activitatea a debutat cu un joc de încălzire sugestiv, intitulat „Cuvinte care dor / Cuvinte care ajută”. Elevii au fost provocați să reflecteze asupra impactului pe care îl pot avea cuvintele asupra celorlalți. Discuțiile au evidențiat diferențele clare dintre limbajul negativ, care rănește și izolează, și cel pozitiv, care încurajează și apropie oamenii. Această etapă a contribuit la conștientizarea faptului că fiecare cuvânt rostit are o greutate și poate influența starea emoțională a celor din jur.

Un moment important al activității a fost recunoașterea și înțelegerea fenomenului de bullying. Prin vizionarea unui material video adaptat vârstei elevilor, aceștia au putut identifica situații concrete de comportament agresiv, repetat, menite să rănească sau să intimideze. Explicațiile oferite au fost simple și clare: bullyingul apare atunci când cineva încearcă, în mod repetat, să-l facă pe altul să sufere, pentru a se simți mai puternic. Discuțiile care au urmat au permis elevilor să distingă între o simplă glumă și un comportament rănitor, dezvoltând astfel capacitatea de analiză critică a situațiilor sociale.

O atenție deosebită a fost acordată și cyberbullyingului, o formă tot mai frecventă de agresiune în mediul online. Elevii au analizat exemple concrete: postarea unor fotografii jignitoare, trimiterea de mesaje răutăcioase sau excluderea deliberată din grupuri virtuale. Aceste situații au fost discutate din perspectiva tuturor celor implicați – victimă, agresor și martor – pentru a înțelege emoțiile și consecințele generate. Copiii au realizat că, dincolo de ecran, există sentimente reale, iar suferința provocată în mediul online este la fel de intensă ca cea din viața de zi cu zi.

Un alt obiectiv important al activității a fost identificarea unor modalități corecte de reacție în fața bullyingului. Elevii au fost încurajați să propună soluții pentru situații concrete, precum: un coleg ridiculizat pentru felul în care vorbește, un elev exclus din jocuri sau un copil agresat prin mesaje. Răspunsurile lor au evidențiat o creștere a empatiei și a responsabilității: „Spun unui adult", „Îl ajut pe colegul meu", „Nu râd, chiar dacă alții o fac", „Încerc să opresc situația". Aceste reacții demonstrează că elevii au înțeles importanța implicării active și a sprijinului reciproc.

Creativitatea elevilor a fost valorificată prin realizarea unor afișe anti-bullying, însoțite de sloganuri originale și sugestive: „Alege să fii prieten, nu agresor!", „Vorbele lasă urme!" sau „Online și offline – respectul e același!". Aceste produse nu doar că reflectă mesajele transmise în cadrul activității, dar contribuie și la promovarea unui climat pozitiv la nivelul clasei și al școlii. Expoziția realizată a devenit un punct de atracție și un prilej de reflecție pentru întreaga comunitate școlară.

Momentul final, intitulat simbolic „Inimile care vindecă", a avut un puternic impact emoțional. Elevii au scris pe inimioare de hârtie fapte bune pe care le pot face pentru colegii lor. Mesaje precum „Îl ajut la teme", „Îl încurajez când este trist" sau „Îl invit să se joace cu noi" au demonstrat că micile gesturi de bunătate pot avea un efect semnificativ în construirea unui mediu sigur și prietenos.

Activitatea a implicat 18 elevi și a valorificat resurse variate: materiale vizuale, tehnologie interactivă, discuții ghidate și activități creative. Rezultatele au fost vizibile nu doar în produsele realizate, ci mai ales în schimbările de atitudine ale elevilor. Aceștia au devenit mai atenți la comportamentul lor, mai deschiși în exprimarea emoțiilor și mai dispuși să intervină în sprijinul colegilor.

Impactul activității s-a reflectat în îmbunătățirea relațiilor dintre elevi și în crearea unui climat bazat pe respect și încredere. Copiii au înțeles că fiecare dintre ei are puterea de a contribui la siguranța grupului și că alegerea de a fi bun, empatic și curajos poate face diferența. Mesajul central al activității – acela că bunătatea este o adevărată „superputere" – a fost asimilat și interiorizat de elevi.

În concluzie, educația anti-bullying nu înseamnă doar informare, ci și formare. Prin astfel de activități, școala devine un spațiu în care copiii învață nu doar conținuturi academice, ci și lecții esențiale despre viață: cum să fie oameni mai buni, mai atenți și mai responsabili. „Împreună pentru siguranța noastră" nu este doar un proiect, ci un angajament pentru construirea unei comunități școlare în care fiecare copil se simte acceptat, valorizat și protejat.

GHEORGHIȚĂ DANIELA-MĂDĂLINA
UNITATE DE ÎNVĂȚĂMÂNT: Școala Gimnazială Berteștii de Jos
LOCALITATE: Berteștii de Jos

Utilizarea tehnologiei digitale în activitatea didactică

Transformarea digitală a educației a încetat de mult să fie o opțiune, devenind o componentă fundamentală a actului pedagogic modern. Integrarea tehnologiei digitale în procesul de predare-învățare-evaluare nu presupune doar înlocuirea suportului de hârtie cu unul electronic, ci o reconfigurare a relației dintre profesor, elev și cunoaștere. Într-o epocă în care elevii sunt „nativi digitali", școala are misiunea de a valorifica acest limbaj tehnologic pentru a stimula curiozitatea și performanța academică.

Tehnologia digitală oferă avantaje care depășesc barierele metodei tradiționale de tip expzitiv:

- Creșterea motivației și a implicării prin aterialele multimedia (video-uri, animații 3D, simulări) captează atenția elevilor mult mai eficient decât manualele statice. Învățarea devine o experiență multisenzorială.
- Accesul nelimitat la informație cu ajutorul internetului, oferind acces la biblioteci virtuale, baze de date științifice și cursuri online, permițând actualizarea conținuturilor în timp real.
- Individualizarea învățării prin tehnologie care permite parcurgerea materialului în ritm propriu. Platformele educaționale pot adapta dificultatea sarcinilor în funcție de răspunsurile elevului, oferind un traseu de învățare personalizat.
- Dezvoltarea competențelor digitale prin utilizarea instrumentelor tehnologice la clasă îi pregătește pe elevi pentru piața muncii, unde alfabetizarea digitală este o cerință de bază.

O activitate didactică modernă poate integra o varietate de instrumente digitale, clasificate în funcție de scopul lor:

- Platforme de Management al Învățării (LMS): Google Classroom, Microsoft Teams sau Moodle permit organizarea resurselor, distribuirea temelor și comunicarea asincronă între profesori și elevi.
- Aplicații pentru predare interactivă: Genially, Canva sau Prezi transformă prezentările în experiențe interactive. Tablele digitale de tip Padlet sau Jamboard permit colaborarea în timp real.

- Instrumente de evaluare și gamificare: Kahoot!, Quizizz și Wordwall transformă testarea într-un joc competitiv, reducând anxietatea elevilor față de evaluare și oferind profesorului un feedback instantaneu asupra nivelului clasei.
- Laboratoare virtuale și simulări: Aplicații precum PhET (pentru fizică și chimie) sau Google Earth (pentru geografie) permit experimentarea în medii controlate, care altfel ar fi greu de accesat sau costisitoare.

În contextul digital, rolul profesorului se transformă din „sursă principală de informație" în „facilitator al învățării" și „curator de conținut". Profesorul nu mai livrează doar date, ci îi învață pe elevi cum să selecteze informația validă dintr-un ocean de date, cum să utilizeze instrumentele digitale în mod etic și cum să gândească critic.

Provocarea majoră pentru cadrele didactice rămâne echilibrul între tehnologie și pedagogie. Tehnologia trebuie să rămână un mijloc, nu un scop în sine. O lecție slab structurată pedagogic nu va deveni mai bună doar pentru că este prezentată pe o tablă interactivă; valoarea adăugată vine din modul în care instrumentul digital susține atingerea obiectivelor de învățare.

Deși beneficiile sunt majore, implementarea tehnologiei întâmpină și obstacole:

1. Diferențele de acces la dispozitive și internet stabil pot crea inegalități între elevi.
2. Utilizarea necontrolată a dispozitivelor poate duce la pierderea concentrării.
3. Prea mulți stimuli digitali pot obosi elevul, diminuând capacitatea de reținere a informațiilor esențiale.
4. Profesorii au nevoie de timp și resurse pentru a-și actualiza constant competențele digitale.

Utilizarea tehnologiei digitale în activitatea didactică reprezintă motorul modernizării sistemului de învățământ. Prin integrarea inteligentă a acestor instrumente, școala devine un spațiu dinamic, adaptat nevoilor generațiilor actuale. Succesul acestui proces depinde însă de îmbinarea armonioasă a competențelor digitale cu măiestria pedagogică și de asigurarea accesului echitabil pentru toți elevii.

Bibliografie selectivă

- Adăscăliței, A. (2007). *Instruirea asistată de calculator*. Iași: Editura Polirom.
- Cucoș, C. (2006). *Informatizarea în educație*. Iași: Editura Polirom.
- Istrate, O. (2020). *Educația digitală*. București: Editura Universitară.
- Pânișoară, I. O. (2015). *Comunicarea eficientă*. Iași: Editura Polirom

BUCUR LILIANA
UNITATE DE ÎNVĂȚĂMÂNT:ŞCOALA GIMNAZIALĂ CIOCILE
LOCALITATE:CIOCILE

Metode utilizate în predarea şi evaluarea copiilor cu CES

Legea învăţământului prevede dreptul la educaţie, la toate nivelurile şi toate formele, indiferent de gen, naţionalitate, religie sau afiliere politică şi indiferent de statutul social sau economic pentru toţi cetăţenii României. Pedagogia modernă a schimbat perspectiva generală asupra şcolii şi a funcţiei şi a finalităţilor acesteia, copiii fiind mai mult valorizaţi, educaţia fiind centrată pe elev. Învăţământul special este o parte componentă a sistemului de învăţământ românesc şi oferă tuturor programe educaţionale potrivite nevoilor lor de dezvoltare. În ţara noastră, copiii cu dizabilităţi pot fi înscrişi în învăţământul special sau în învăţământul de masă. În şcolile de masă pot fi integraţi copii cu deficienţe medii, dificultăţi de învăţare şi tulburări de limbaj, tulburări socio-afective sau de comportament. Aceşti copii au nevoie de sprijin pentru adaptare, integrare, socializare, pentru a nu fi marginalizaţi sau excluşi.

Copiii cu cerinţe educative speciale, integraţi în şcolile de masă au nevoie de profesor de sprijin/itinerant, psiholog, consilieri şcolari, medici. Grupurile de lucru pot fi între 3-7 copii, coordonate de un profesor de sprijin care păstrează o legătură strânsă cu profesorii de la clasă, cu dirigintele clasei şi chiar cu părinţii copiilor. Profesorul de sprijin, împreună cu psihologul şcolii şi profesorii care predau la clasă alcătuieşte programul de intervenţie personalizat, în funcţie de preferinţele şi de dificultăţile copilului, precizează modalităţile de lucru pentru anumite capitole, lecţii, propune modalităţi de lucru pe anumite secvenţe de învăţare în care copiii au dificultăţi, caută să dezvolte copiilor motivaţia pentru învăţare.

Ghidul metodologic este un instrument de lucru pentru acest profesor, care detaliază conţinutul programei şcolare, pe care o adaptează conform nevoilor. Curriculumul general este simplificat pentru a putea fi parcurs de elevii cu C.E.S., iar strategiile didactice utilizate pentru integrarea acestor copii sunt şi ele modificate. Profesorul trebuie să cunoască şi să utilizeze strategii didactice care să identifice şi să sprijine rezolvarea dificultăţilor de învăţare în clasă, dar să-l şi implice pe elev în procesul de învăţare, urmărindu-se astfel dezvoltarea gândirii şi stimularea creativităţii şi a interesului pentru învăţare. Nu se poate lucra diferenţiat cu elevii

dacă profesorul nu cunoaşte foarte bine copiii, atât sub aspectul dezvoltării lor fizice cât şi al dezvoltării psihice.

În proiectarea activităţilor educative, metodele active de grup stimulează şi dezvoltă foarte mult învăţarea prin cooperare, facilitează comunicarea, colaborarea şi relaţionarea între elevi, luarea deciziei, autonomie personală formarea opiniilor şi înţelegerea corectă a realităţii. Aplicarea metodelor activ participative duce la o învăţare mai activă şi cu rezultate evidente, pregătind copiii de a fi capabili să ia decizii în rezolvarea unor situaţii neobişnuite.

Dintre metodele activ-participative care se utilizează cu succes în predarea – învăţarea şi evaluarea noţiunilor şcolare la diferite discipline pot fi amintite: jocul didactic, metoda mozaic, metoda KWL „Ştiu - Vreau să ştiu – Am învăţat", instruirea programată, metoda Starbursting şi altele.

Jocul didactic este o metodă care constă în plasarea elevilor într-o activitate ludică cu caracter de instruire. Învăţarea care implică jocul devine plăcută şi atrăgătoare, se face într-o atmosferă de bună dispoziţie şi destindere. Indiferent de tipul său, jocul didactic trebuie să îndeplinească anumite cerinţe:

- Să aibă precizate obiectivele pedagogice;
- Să fie raţional integrat în sistemul muncii educative;
- Să dozeze gradul de dificultate implicat (în funcţie de particularităţile de vârstă şi intelectuale ale copiilor);
- Să fie dozate din punct de vedere calitativ.

Activităţile ludice cu valenţe instructive pot fi extrem de variate. Ele trebuie să fie folosite pentru a dinamiza activitatea de predare-învăţare şi pot fi îmbinate cu alte metode, în funcţie de particularităţile intelectuale şi de vârstă ale elevilor şi de tipul de lecţie.

Metodele activ-participative constituie nu numai la educaţia elevului ci şi la socializarea sa, ducând la o învăţare mai activă, cu rezultate pozitive.

Procesul de integrare a copiilor cu C.E.S. în învăţământul de masă poate fi uşurat prin utilizarea de către profesor a unor strategii didactice care să-i dezvolte elevului abilităţi, deprinderi şi priceperi care să-i modifice comportamentul.

Bibliografie

Gherguţ, A. (2006), Psihopedagogia persoanelor cu cerinţe speciale.. Strategii diferenţiate și incluzive în educație . Editura Polirom Iași

Popovici, D. (1998) – Învăţământul integrat sau incluziv, Editura Corint, Bucureşti

TEODORESCU NICOLETA
UNITATE DE ÎNVĂȚĂMÂNT: ȘCOALA GIMNAZIALĂ CIOCILE
LOCALITATE: CIOCILE

UTILIZAREA TEHNOLOGIEI DIGITALE ÎN ACTIVITATEA DIDACTICĂ

În societatea contemporană, marcată de dezvoltarea rapidă a tehnologiei informației și a comunicațiilor, educația se află într-un proces continuu de transformare. Integrarea tehnologiei digitale în activitatea didactică reprezintă o necesitate, contribuind la modernizarea procesului de predare-învățare-evaluare și la adaptarea acestuia la nevoile și interesele elevilor.

Tehnologia digitală oferă profesorilor o gamă variată de instrumente și resurse educaționale care pot îmbunătăți calitatea actului educațional. Platformele educaționale, aplicațiile interactive, prezentările multimedia, resursele video și materialele digitale contribuie la crearea unui mediu de învățare atractiv și dinamic. Utilizarea acestor instrumente facilitează transmiterea informațiilor într-o manieră accesibilă și stimulează interesul elevilor pentru învățare.

Un avantaj important al tehnologiei digitale în educație îl reprezintă posibilitatea diversificării metodelor de predare. Profesorii pot utiliza materiale audio-video, prezentări interactive, jocuri educaționale sau aplicații online pentru a explica noțiuni complexe și pentru a sprijini învățarea activă. De asemenea, tehnologia permite realizarea unor activități colaborative, în care elevii pot lucra în echipă, pot realiza proiecte digitale și pot comunica mai eficient.

Un alt aspect relevant este facilitarea accesului la informație. Elevii pot consulta resurse educaționale variate, pot realiza documentări online și pot dezvolta competențe digitale esențiale pentru integrarea lor în societatea actuală. În același timp, utilizarea tehnologiei contribuie la dezvoltarea gândirii critice, a creativității și a capacității de rezolvare a problemelor.

Evaluarea elevilor poate fi, de asemenea, îmbunătățită prin intermediul instrumentelor digitale. Testele online, chestionarele interactive și platformele educaționale permit profesorilor să monitorizeze progresul elevilor într-un mod rapid și eficient, oferind feedback imediat. Astfel, procesul de evaluare devine mai obiectiv și mai transparent.

Cu toate avantajele sale, utilizarea tehnologiei digitale în activitatea didactică trebuie realizată în mod echilibrat și responsabil. Profesorul are rolul de a selecta resursele adecvate obiectivelor lecției și de a ghida elevii în utilizarea corectă a informațiilor din mediul online.

De asemenea, este importantă formarea competențelor digitale atât pentru cadrele didactice, cât și pentru elevi.

În concluzie, integrarea tehnologiei digitale în activitatea didactică contribuie la crearea unui proces educațional modern, interactiv și eficient. Prin utilizarea adecvată a instrumentelor digitale, profesorii pot stimula motivația pentru învățare, pot diversifica metodele de predare și pot sprijini dezvoltarea competențelor necesare elevilor pentru societatea digitală.

Bibliografie

1. Constantin Cucoș (2014). *Pedagogie*. Iași: Editura Polirom.
2. Ioan Cerghit (2008). *Sisteme de instruire alternative și complementare*. București: Editura Aramis.
3. Miron Ionescu (2001). *Didactica modernă*. Cluj-Napoca: Editura Dacia.
4. UNESCO (2018). *ICT Competency Framework for Teachers*.

BOBOC SIMONA
UNITATE DE ÎNVĂȚĂMÂNT: GRĂDINIȚA CU P.P.NR.37
LOCALITATE: BRĂILA

„STIMULAREA CREATIVITĂŢII PRIN JOC”

Preşcolarul dispune de un potenţial creativ care integrează experienţa cognitivă, mecanisme informaţional-operaţionale declanşate şi susţinute în trebuinţele de cunoaştere, de autoexprimare, de independenţă, de atitudine cognitivă, potenţial creativ care începe să se evidenţieze.

Produsele preşcolarului exprimă, printre altele, nevoile, dorinţele, trăirile sale afective care au stat la baza combinărilor creative, dar şi specificul şi nivelul de dezvoltare al potenţialului creativ.

Jocul didactic este o eficientă metodă didactică de stimulare şi dezvoltare a motivaţiei superioare a preşcolarului, exprimată prin interesul său nemijlocit faţă de sarcinile ce le are de îndeplinit sau plăcerea de a cunoaşte satisfacţiile pe care le are în urma eforturilor depuse în rezolvare. Acestea antrenează toţi copii, crescându-le performanţele, căpătând încredere în capacităţile lor, siguranţă şi promptitudine în răspunsuri, deblocând astfel potenţialul creator al acestora. Jocurile didactice sunt metode active care solicită integral personalitatea copilului, angajează întreaga personalitate a copilului constituind adevărate mijloace de evidenţiere a capacităţilor creatoare, dar şi metode de stimulare a potenţialului creativ al copilului, referindu-se la creativitatea de tip preşcolar, manifestată de copil în procesul de învăţământ, dar care se pregăteşte şi anticipează creaţiile pe diferite coordonate.

Jocul, alături de muncă, creație și învățare este o activitate specific umană şi este prezent pe tot parcursul vieţii omului. La vârsta copilăriei reprezintă activitatea fundamentală. Este procesul natural prin care copilul învaţă şi se dezvoltă.

„Jocul este munca preşcolarului, deoarece prin joc copilul depune un efort.” (Maria Montessori)

„Jocul este un instrument prin care copilul acţionează şi scoate la lumină sentimente şi gânduri. Când se joacă un copil pune în mişcare întreagă sa capacitate de a stăpâni şi influenţa realitatea.” (Jean Piaget)

H.Wallon consideră jocul ca „o activitate prin care, acţionând asupra obiectelor şi fiinţelor din jur, copiii cunosc treptat lumea, îşi satisfac nevoia de mişcare şi de înţelegere, au încredere în forţele proprii şi se definesc pe sine ca personalitate.”

Jocul este o forma de activitate bine gândită, necesarăși indispensabilă procesului educației, este o activitate prin care conținutul, forma și funcționalitatea sa specifică nu se confundă cu nici o alta formă de activitate instructiv-educativă, motiv pentru care nu poate fi suplinităși nici nu este în măsură să suplinească pe una din ele.

Pornind de la aceste caracteristici ale jocului, putem înțelege, astfel, specificul jocului ca formă de activitate instructiv-educativă, care este poziția jocului în raport cu celelalte forme de activitate specifice omului, dar și aportul jocului în procesul educației.La vârsta preșcolară jocul este o activitate cu caracter dominant, fapt demonstrat de modul în care polarizează asupra celorlalte activități din viața copilului, dar și de durata și ponderea sa. „Jocul este munca, este binele, este datoria, este idealul vieții, este singura atmosferă în care ființa sa psihologică poate să respire și, în consecință, poate să acționeze”. (Clapared)

Jocurile:

- îl stimulează pe copil la o activitate permanentă

- propulsează copilul pe traiectoria progresului în dezvoltarea sa
- contribuie la dezvoltareaintelectuală a copiilor, la formareapercepțiilor de formă, mărime, spațiu, timp, la educareaspiritului de observație, a imaginațieicreatoare, a gândiriișinu în ultimul rând la dezvoltarealimbajului
- este un mijloc eficient și suficient pentru realizarea sarcinilor educației morale a copilului, contribuind la dezvoltarea stăpânirii de sine, autocontrolului, spiritului de independență, disciplinei conștiente, perseverenței, precum și a multor altor calități de voință și trăsături de caracter
- modelează trăsăturile de personalitate: respectul față de alții, responsabilitatea, cinstea, curajulcontribuie la dezvoltarea sociabilității, a spiritului de colectivitate, a relațiilor reciproce între copii
- are importanță în formarea colectivului de copii, în formarea spiritului de independență, în corectarea unor abateri sesizate în comportamentul unor copii
- creează posibilități multiple de dezvoltare armonioasă a organismului, prin mișcare
- determină o stare de veselie, de bună dispoziție, cu efecte benefice pe planul dezvoltării
- inițiază copilul în tainele frumosului, realizându-se, astfel, și sarcini ale educației estetice

Varietatea foarte mare a jocurilor cât şi optica curentelor şi a şcolilor care au dezbătut natura ludică, a dus la o mare diversitate de clasificări a jocurilor, mai simple sau complexe, după un criteriu sau după mai multe.

J. Piaget abordează evoluția jocului la copil și realizează o interesantă clasificare a jocurilor, concludentă pentru buna înțelegere a funcțiilor sale:

- jocul exercițiu - forma cea mai elementară a jocului, prezentă în etapa inteligenței senzorio-motorii și constăîn repetarea unei activități însușite anterior pe alte căi pentru plăcerea activității;
- jocul simbolic (de imaginație) îndeplinește în cea mai mare măsură funcția de adaptare. Permite asimilarea realului la "eu-l" copilului fără constrângeri și sancțiuni, asigură retrăirea unor realități transformate după propriile trebuințe;
- jocul cu reguli apare în stadiul gândirii preoperatorii (2-7 ani). Are un rol deosebit în socializarea copilului, deoarece realizează înțelegerea reciprocă prin intermediul cuvântului și disciplinei;
- jocul de construcție care se dezvoltăpe baza jocului simbolic dupa vârsta de 5-6 ani. Jocurile de construcție apar ca jocuri integrate în simbolismul ludic pentru ca mai târziu să devină autentice adaptări, rezolvări de probleme, creații inteligente

În concluzie, se poate spune că prin joc are loc o largă expansiune a personalității copilului, realizându-se o absorbție uriașă de experiență și trăire de viață, de interiorizare și de creație, conturarea de aspirații, dorințe care se manifestă direct în conduit și reprezintă latura proiectivă a personalității. Jocul îi permite individului să-și realizeze "eu-l", să-și manifeste personalitatea, să urmeze, pentru un moment, linia interesului său major, atunci când nu o face prin alte activități.

Bibliografie:

E. Popescu , A. Mateiaș, 1994 , “ Pedagogie preșcolară “ , E.D.P. , București ;

Gheorghe Tomșa , 2005, “ Psihopedagogie preșcolară și școlară “ , București;

M.R. Ionescu , 2001, “Didactica modernă “ , Ed. Dacia, Cluj-Napoca.

HANGANU OANA MARIA
UNITATE DE ÎNVĂȚĂMÂNT:Grădinița cu P.P. nr.37
LOCALITATE:Brăila

Pădurea veselă și prietenii ei

Pădurea reprezintă una dintre cele mai importante resurse naturale ale planetei, având un rol esențial în menținerea echilibrului ecologic. Ea oferă oxigen, adăpostește numeroase specii de plante și animale și contribuie la protejarea solului și a apei. De aceea, educarea copiilor încă de la vârste fragede în spiritul respectului față de natură este esențială. Grădinița este mediul ideal pentru formarea unor comportamente ecologice corecte, prin activități atractive și adaptate nivelului de înțelegere al copiilor.

Copiii de vârstă preșcolară sunt curioși, receptivi și deschiși către învățare prin experiență directă. În această etapă, ei își formează primele deprinderi și atitudini față de mediul înconjurător. Prin activități practice și jocuri, educatoarea poate contribui la dezvoltarea responsabilității față de natură și la conștientizarea importanței protejării pădurii.

Activități concrete pentru protejarea pădurii în grădiniță:

1. Activități de observare și explorare a naturii
   Organizarea de plimbări în parc, unde copiii au observat copacii, frunzele, animalele și sunetele naturii. Educatoarea discuta cu ei despre rolul pădurii și despre ce se întâmplă atunci când aceasta este distrusă.
2. Plantarea de flori
   O activitate practică foarte eficientă este plantarea de copăcei sau flori în curtea grădiniței. Copiii participă activ la sădire, udare și îngrijire, dezvoltând astfel o legătură directă cu natura și învățând responsabilitatea.
3. Jocuri didactice tematice
   Organizarea de jocuri precum „Salvăm pădurea”, în care copiii identifică acțiuni corecte și greșite (de exemplu: aruncarea deșeurilor în natură vs. colectarea lor). Aceste jocuri ajută la înțelegerea regulilor de protejare a mediului.
4. Activități artistico-plastice
   Copiii realizează desene, colaje sau machete cu tema „Pădurea mea”. Se pot folosi materiale reciclabile (hârtie, carton, frunze uscate), ceea ce contribuie și la educația pentru reciclare.
5. Povești și dramatizări
   Lecturarea unor povești despre pădure și animale, urmată de dramatizări, ajută copiii să înțeleagă consecințele defrișărilor și importanța protejării mediului. Personificarea elementelor naturii crește empatia copiilor.
6. Campanii de ecologizare
   Chiar și la nivel simbolic, se pot organiza activități de strângere a deșeurilor din curtea grădiniței sau dintr-un parc apropiat. Copiii învață astfel că pot contribui activ la protejarea mediului.
7. Întâlniri cu specialiști
   Invitarea unui pădurar sau a unui specialist în protecția mediului poate fi o experiență educativă valoroasă. Copiii pot afla informații interesante și pot pune întrebări.

Educatoarea are un rol esențial în organizarea și coordonarea acestor activități, dar implicarea părinților este la fel de importantă. Prin colaborare, mesajele educaționale devin mai puternice și sunt consolidate și acasă.

Protejarea pădurii trebuie să devină o prioritate încă din primii ani de viață ai copiilor. Prin activități concrete, interactive și adaptate vârstei, grădinița contribuie la formarea unor viitori adulți responsabili și conștienți de importanța mediului înconjurător.

Educația ecologică nu este doar o necesitate, ci o investiție în viitorul planetei.

NEAGU MIRELA
UNITATE DE ÎNVĂȚĂMÂNT:GRĂDINIȚA CU PROGRAM PRELUNGIT NR.37
LOCALITATE:BRĂILA

Articol-Revista Digitală
Utilizarea tehnologiei digitale în activitatea didactică

Utilizarea instrumentelor digitale, precum platforma Wordwall, a devenit o necesitate pentru a menține motivația preșcolarilor. Aceasta permite transformarea sarcinilor de învățare în experiențe interactive care respectă principiul învățării active.

Ce este Wordwall?

Wordwall este o platformă online care permite crearea și utilizarea de jocuri interactive, personalizate pentru orice temă educațională. Cu ajutorul ei, educatoarele pot crea activități precum:

- Potrivirea perechilor (cuvânt – imagine)
- Roata norocului (pentru exerciții de vocabular)
- Ghicitori animate
- Puzzle-uri simple
- Jocuri de tip „Alege răspunsul corect”

Aceste activități pot fi folosite atât pe tablete și laptopuri, cât și proiectate pe un ecran mare pentru întreaga grupă. Resursele pot fi create în câteva minute și adaptate pentru orice temă săptămânală din curriculum.

Am integrat Wordwall în diverse domenii experiențiale, folosind laptopul și televizorul sau retroproiectorul.

1. https://wordwall.net/ro/resource/102932448

Grupa mare

DȘ(Cunoaștereamediului): *„Ce ştim despre toamnă”-convorbire tematică*

Centrul Știință: Roata aleatorie „Descoperă darurile toamnei”

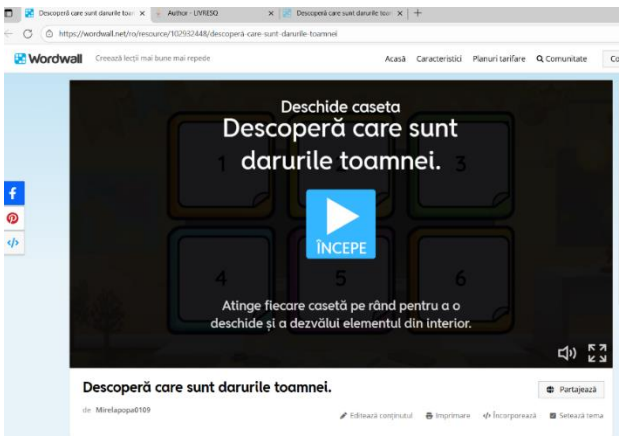

2. https://wordwall.net/ro/resource/105901294

Grupa mare

DLC: „Povești amestecate”-joc didactic

PROBA 1-Recunoaște din ce poveste face parte imaginea (roata aleatorie)

Exemple de alte resurse utilizate:

- **Roata Provocărilor:** Folosită în cadrul întâlnirii de dimineață pentru a stabili responsabilitățile zilei.

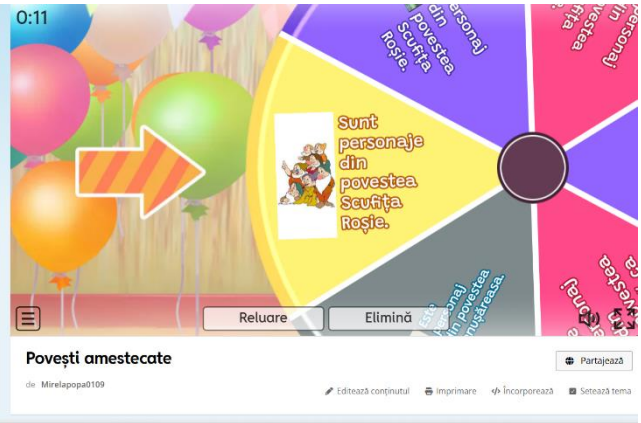

- **Diagrama etichetată:** Utilizată pentru învățarea părților corpului uman.
- **Găsește perechea:** Exerciții de memorie vizuală cu animalele din ograda bunicilor.

Beneficii observate:

- **Creșterea implicării:** Copiii sunt atrași de elementele vizuale și sonore.
- **Feedback imediat:** Platforma oferă răspunsul corect instantaneu, facilitând autocorecția.
- **Versatilitate:** Resursele pot fi folosite atât pe table interactivă, cât și individual, pe tablete.

Concluzii Implementarea jocurilor educaționaleWordwall susține dezvoltarea competențelor digitale de la o vârstă fragedă și transformă procesul de predare-învățare-evaluare într-o activitate ludică și eficientă. Wordwall este o resursă modernă care aduce tehnologia aproape de copii într-un mod educativ, sigur și captivant. Este un aliat de nădejde pentru educatoare în misiunea lor de a face învățarea plăcută și eficientă. Îmbinarea metodelor tradiționale cu cele digitale nu înlocuiește valorile educației clasice, ci le îmbogățește, adaptând procesul de învățare la realitățile actuale și făcându-l mai relevant și atractiv pentru copii. Jocul educă iar Wordwall face ca educația să prindă viață!Integrarea instrumentelor TIC în învățământul preșcolar transformă activitățile didactice în experiențe interactive care stimulează curiozitatea și dezvoltarea senzorială.

RĂDUCU NAOMI
UNITATE DE ÎNVĂȚĂMÂNT: GRĂDINIȚA CU PROGRAM PRELUNGIT NR. 37
LOCALITATE: BRĂILA

Sustenabilitatea – viitorul începe de la grădiniță

În urma experienței profesionale dobândite prin participarea la cursul „Educating for a Sustainable Future" (Educarea pentru un viitor sustenabil), mobilitate desfășurată la Erasmus Centre Seville, Spania, organizat în cadrul Acreditării Erasmus+, proiect „Digitalizarea-ultima frontieră", anul V financiar, nr. de referință 2025-1-RO01-KA121-SCH-000322309, implementat de Grădinița cu Program Prelungit nr. 37, am considerat că este de bun augur să împărtășesc din prima mea experiența de mobilitate într-un astfel de proiect. Proiectul este finanțat de Uniunea Europeană, iar grădinița noastră desfășoară diferite activități de mobilitate a profesorilor în parteneriat cu instituții formatoare și școlare din Europa.

La grădiniță, ne concentrăm constant pe modernizarea actului educațional și pe asigurarea stării de bine a preșcolarilor, cât și a cadrelor didactice. Prin proiectele Erasmus+, integrăm excelența europeană în strategia noastră de dezvoltare, accesând cursuri de formare de top.

Cadrele didactice din grădiniță au posibilitatea de a integra tehnologia în educația timpurie, implementând modelul de învățare hibrid îmbind armonios metodele tradiționale cu resursele digitale interactive, pregătind astfel preșcolarii pentru provocările școlii viitorului.

Acest curs mi-a oferit oportunitatea de a colabora cu alte cadre didactice din Spania, România și Suedia, de a împărtăși experiențe educative și de viață.

Programul s-a concentrat pe variațiile climatice naturale (cu focus pe Spania și contextul global), dovezile științifice ale schimbărilor climatice și terminologia specifică acestui domeniu.

Principalele activități au inclus: integrarea curriculară și exemple de bune practici.

Am învățat strategii practice de introducere a tematicilor ecologice în diverse materii școlare cu aplicabilitate în grădiniță, cât și promovarea practicilor sustenabile în instituțiile de învățământ.

Am explorat implementarea programelor de reciclare, strategii Eco-friendly pentru sala de grupă și planificarea unui „Commitment Plan" (Plan de angajament) pentru predare.

În cadrul grupului am elaborat inițiative de sustenabilitate pentru preșcolari precum: realizarea unei grădini cu în curtea grădiniței unde se pot planta pomi, legume, flori, crearea unui compost, campanii de reciclare și provocări privind conservarea energiei.

Am participat activ la proiecte de grup colaborative. De asemenea, am efectuat vizite la instituții locale de profil pentru a înțelege aplicarea practică a conceptelor teoretice studiate, învățând cum să analizăm cauzele și efectele activităților umane.

Provocarea a fost să gândim critic și să argumentăm implicațiile sociale și economice, prin Jocul de rol în care oamenii din societate trebuie să ia măsuri pentru a supraviețui unei calamități naturale. Jocul propunea ca fiecare dintre noi să aducă argumente pro și contra pentru a implementa soluția salvatoare. Rolurile propuse în acest joc au fost: politician, fermier, afacerist, activist, om de știință.

Am realizat și dezbătut studii de caz care ne afectează la nivel global, dar și la nivel local. Ni s-a prezentat Agenda 2030 cu privire la eradicarea sărăciei și protejarea mediului.

Acestea sunt câteva modalități de promovare a sustenabilității în mod practic. Reprezentanții fiecărei țări participante au împărtășit din exemple proprii de promovare a sustenabilității la clasă și în unitatea școlară.

Aceasta a fost prima mobilitate Erasmus pentru mine și s-a dovedit a fi o experiență cu adevărat transformatoare, atât profesional, cât și personal.

Pe lângă bagajul de cunoștințe despre sustenabilitate, beneficiile personale – precum încrederea în comunicarea în limba engleză și prieteniile interculturale – sunt cele care transformă o simplă mobilitate într-o amintire de neuitat.

Interacțiunea cu colegi din diverse țări europene mi-a oferit o perspectivă mult mai largă asupra modului în care educația pentru mediu este abordată în alte sisteme de învățământ.

BACIU ANDREEA
UNITATE DE ÎNVĂȚĂMÂNT: Școala Gimnazială „Ion Băncilă”, Brăila – structură Grădinița cu Program Prelungit nr. 6
LOCALITATE: Brăila

ACTIVITĂȚI PENTRU DEZVOLTAREA SOCIO-EMOȚIONALĂ A COPIILOR

Dezvoltarea socio-emoțională reprezintă una dintre cele mai importante componente ale formării copilului. Aceasta se referă la modul în care copilul își înțelege propriile emoții, relaționează cu ceilalți și își dezvoltă abilități precum empatia, autocontrolul, cooperarea și comunicarea. În primii ani de viață, copilul învață nu doar să vorbească sau să scrie, ci și să își exprime sentimentele și să interacționeze armonios cu cei din jur.

Activitățile pentru dezvoltarea socio-emoțională sunt esențiale atât în familie, cât și în mediul educațional, deoarece contribuie la formarea unei personalități echilibrate și la integrarea copilului în societate.

Dezvoltarea socio-emoțională influențează comportamentul copilului, relațiile cu ceilalți și succesul școlar. Copiii care învață să își recunoască emoțiile devin mai încrezători și mai capabili să rezolve conflicte fără agresivitate. De asemenea, aceștia se adaptează mai ușor la schimbări și colaborează mai bine cu colegii.

Un copil care are abilități socio-emoționale dezvoltate: își exprimă emoțiile într-un mod adecvat; învață să respecte regulile; cooperează cu ceilalți; își dezvoltă empatia; devine mai responsabil și mai independent.

Prin urmare, activitățile socio-emoționale nu sunt doar jocuri, ci metode prin care copilul învață să fie o persoană echilibrată și sigură pe sine.

Tipuri de activități pentru dezvoltarea socio-emoțională:

1. Jocurile de rol

Jocurile de rol sunt unele dintre cele mai eficiente activități pentru dezvoltarea emoțională. Prin aceste jocuri, copiii învață să își exprime sentimentele și să înțeleagă emoțiile altor persoane. De exemplu, copiii pot juca rolul unui medic, profesor, părinte sau prieten.

Aceste activități ajută copilul: să își dezvolte imaginația; să învețe să comunice; să înțeleagă situații sociale diferite; să își controleze emoțiile.

2. Activitățile de grup

Activitățile realizate în grup, cum ar fi jocurile colective, proiectele sau activitățile artistice, contribuie la dezvoltarea relațiilor sociale. Copiii învață să colaboreze, să respecte regulile și să își aștepte rândul.

Exemple de activități de grup: desenul în echipă; jocurile de cooperare; activitățile muzicale; construirea unor obiecte împreună.

Prin aceste activități, copiii devin mai sociabili și mai deschiși față de ceilalți.

3. Activitățile de recunoaștere a emoțiilor

Este foarte important ca cei mici să învețe să recunoască emoțiile precum bucuria, tristețea, frica sau furia. Acest lucru se poate realiza prin: povești; imagini cu expresii faciale; discuții despre emoții; jocuri educative.

Copiii care învață să își identifice emoțiile pot să le controleze mai ușor și să evite comportamentele negative.

4. Activitățile artistice și creative

Desenul, pictura, modelajul sau muzica îi ajută pe copii să își exprime emoțiile într-un mod natural. Prin aceste activități, copiii devin mai sensibili și mai creativi, iar în același timp își dezvoltă încrederea în sine.

Activitățile artistice contribuie la: dezvoltarea imaginației; exprimarea emoțiilor; reducerea stresului; dezvoltarea personalității copilului.

Rolul familiei și al cadrului didactic

Atât familia, cât și cadrele didactice au un rol foarte important în dezvoltarea socio-emoțională a copilului. Părinții trebuie să ofere un mediu sigur, bazat pe iubire și înțelegere, iar educatorii trebuie să creeze activități care să stimuleze comunicarea și cooperarea.

Copiii au nevoie să fie ascultați, încurajați și apreciați. Atunci când un copil se simte în siguranță, el va deveni mai încrezător și mai deschis în relațiile cu ceilalți.

În concluzie, activitățile pentru dezvoltarea socio-emoțională a copiilor sunt esențiale pentru formarea unei personalități echilibrate. Prin jocuri, activități de grup, activități artistice și exerciții de recunoaștere a emoțiilor, copiii învață să comunice, să coopereze și să își exprime sentimentele.

PISICĂ RODICA
UNITATE DE ÎNVĂȚĂMÂNT: Grădinița cu Program Prelungit nr. 6, structură a Școlii Gimnaziale „Ion Băncilă”, Brăila
LOCALITATE: Brăila

ACTIVITĂȚI PENTRU DEZVOLTAREA GÂNDIRII CRITICE

Gândirea critică reprezintă una dintre cele mai importante abilități ale omului modern. Într-o lume în care informația este ușor accesibilă, dar nu întotdeauna corectă, capacitatea de a analiza, interpreta și evalua informațiile devine esențială. Dezvoltarea gândirii critice nu apare spontan, ci se formează prin exercițiu constant și prin participarea la diverse activități educaționale. Astfel, școala, familia și mediul social au un rol important în formarea acestei competențe.

Ce este gândirea critică?

Gândirea critică poate fi definită ca abilitatea de a analiza informațiile în mod logic, de a pune întrebări, de a identifica argumentele corecte și de a lua decizii bine fundamentate. O persoană care gândește critic nu acceptă orice informație fără a o verifica, ci încearcă să înțeleagă cauza, consecințele și veridicitatea acesteia.

Această abilitate este importantă nu doar în educație, ci și în viața de zi cu zi. De exemplu, atunci când citim o știre, când luăm o decizie importantă sau când discutăm cu alte persoane, gândirea critică ne ajută să evităm greșelile și manipularea.

Importanța dezvoltării gândirii critice

Dezvoltarea gândirii critice contribuie la formarea unor persoane responsabile, independente și capabile să ia decizii corecte. Elevii și studenții care își dezvoltă această abilitate învață mai ușor, înțeleg mai bine informațiile și pot face diferența între adevăr și fals.

În plus, gândirea critică ajută la dezvoltarea creativității, a capacității de argumentare și a comunicării eficiente. În societatea actuală, unde informația circulă rapid, această abilitate devine din ce în ce mai necesară

Activități pentru dezvoltarea gândirii critice

Există numeroase activități prin care gândirea critică poate fi dezvoltată, atât în mediul școlar, cât și în viața de zi cu zi.

1. Dezbaterile

Dezbaterile sunt una dintre cele mai eficiente metode de dezvoltare a gândirii critice. În timpul unei dezbateri, participanții trebuie să argumenteze, să asculte opiniile celorlalți și să răspundă logic la întrebări. Astfel, elevii învață să își susțină punctul de vedere și să analizeze ideile altora.

2. Analiza textelor

Citirea și analiza textelor reprezintă o altă activitate importantă. Elevii pot analiza un articol, o poveste sau o știre și pot răspunde la întrebări precum: „Care este ideea principală?”; „Este informația adevărată?”; „Există argumente convingătoare?”; „Ce părere am despre acest text?”.

Această activitate îi ajută să înțeleagă mai bine informațiile și să nu accepte orice idee fără analiză

3. Jocurile de logică

Jocurile de logică, puzzle-urile și rebusurile contribuie foarte mult la dezvoltarea gândirii critice. Acestea îi ajută pe elevi să gândească rapid, să caute soluții și să rezolve probleme în mod logic.

Exemple de astfel de activități sunt: jocurile de strategie, sudoku, problemele de logică, jocurile de rol.

4. Învățarea prin întrebări

Profesorii pot stimula gândirea critică prin întrebări deschise. În loc să ofere direct răspunsurile, aceștia pot întreba: „De ce crezi acest lucru?”; „Cum ai ajuns la această concluzie?; „Există o altă soluție?”.

Astfel, elevii sunt încurajați să gândească singuri și să își formeze propriile opinii.

5. Lucrul în echipă

Activitățile de grup sunt foarte utile pentru dezvoltarea gândirii critice. Atunci când elevii lucrează împreună, ei trebuie să discute, să analizeze idei și să ajungă la o concluzie comună. În acest mod, învață să respecte opiniile altora și să gândească mai profund.

Rolul profesorului în dezvoltarea gândirii critice

Profesorul are un rol foarte important în formarea gândirii critice. Acesta trebuie să încurajeze elevii să pună întrebări, să gândească independent și să nu învețe doar mecanic. De asemenea, profesorul trebuie să creeze un mediu în care elevii să se simtă liberi să își exprime ideile fără teamă.

În concluzie, gândirea critică este o abilitate esențială pentru dezvoltarea personală și profesională. Aceasta poate fi dezvoltată prin activități simple, precum dezbaterile, analiza textelor, jocurile de logică și lucrul în echipă. Prin exercițiu constant și prin sprijinul profesorilor, elevii pot deveni persoane capabile să gândească logic, să ia decizii corecte și să se adapteze mai ușor la cerințele societății moderne.

SANDU ADRIANA MARIANA
MOCANU MARIA MIRELA
UNITATE DE ÎNVĂȚĂMÂNT: Școala Gimnazială ,I. Băncilă

LOCALITATE: Brăila

EXEMPLE DE BUNE PRACTICI- MODALITĂȚI DE APLICARE A ABORDĂRII PEDAGOGICE REGGIO EMILIA ÎN EDUCAȚIA TIMPURIE

Abordarea Reggio Emilia este o filosofie educațională care pune accent pe preocupările copilului, pornind de la ideea că fiecare are un puternic potențial de dezvoltare. Cele **o sută de limbaje devin mijloc de învățare și exprimare individuală.**

Abordarea Reggio Emilia valorifică ceea ce copiii pot face și ceea ce sunt ei, acesta reprezentând punctul de plecare în dezvoltarea individuală. Teoria sa susține că dacă fiecare copil este investit cu încredere și susținut în dorința sa naturală de a învăța, acesta va reuși și se va mulțumi pe sine și pe ceilalți.

Verbele preferate ale pedagogului Loris Malaguzzi (1920 – 1994) – fondator al abordării Regio Emilia sunt: a face, a observa (cerceta), a se documenta, a se dezvolta. Introducerea conceptului de atelier, ca fiind locul de explorare, de înțelegere și construire a învățării conștiente și reflexive, de dezvoltare naturală și firească a copiilor.

Grădinița/ creșa devin un laborator permanent în care proiectele de cercetare ale copiilor și adulților sunt puternic interconectate, fiind un proces de evoluție continuu.

Mediul educațional (inclusiv cel exterior) – oglindă a copiilor, ca o reflectare a percepțiilor, emoțiilor, nevoilor, așteptărilor acestora, preocupările, realizările lor, inclusiv în ceea ce privește decorarea mediului educațional.

Păpădia este singura plantă din lume care pe tot parcursul vieții poate reprezenta 3 corpuri cerești: soarele (floarea galbenă), luna(mingea de puf) sau stelele (semințele dispersate ale pufului), aflând toate acestea din ,,Legenda păpădiei” . Am mers cu copiii în natură,unde au explorat și au descoperit păpădia.

Mijloace tehnice și digitale – resurse de investigare la îndemâna copiilor.

Fotografiile făcute de copii, le-am valorificat în atelierul media, preșcolarii bucurându-se să și le descopere.

. Lumina, în toate formele sale: artificială/naturală, clară/distorsionată, lumină/umbră, lumină colorată;

Am proiectat ,,luna", observând cum se împrăștie semințele dispersate ale pufului păpădiei.

Materialele didactice – predominant din natură, sunt utilizate materiale neconvenționale;

BALTĂ MIRELA
UNITATE DE ÎNVĂȚĂMÂNT: ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 13
LOCALITATE: BOTOȘANI

Colaborarea eficientă între școală și familie – factor esențial în succesul educațional

Educația este un proces complex, realizat prin interacțiunea mai multor factori, dintre care școala și familia ocupă un rol central. Conform teoriilor educaționale moderne, dezvoltarea copilului este influențată atât de mediul formal (școala), cât și de cel informal (familia).

Parteneriatul educațional școală–familie se bazează pe comunicare, respect reciproc și implicare activă. Studiile arată că elevii care beneficiază de susținere din partea familiei și de o bună relație între părinți și profesori au rezultate mai bune la învățătură, o motivație crescută și o adaptare mai ușoară la mediul școlar.

În acest context, școala nu mai este singura responsabilă de educația copilului, ci devine un partener al familiei, contribuind împreună la formarea competențelor și valorilor acestuia.

Colaborarea eficientă între școală și familie reprezintă unul dintre pilonii esențiali ai succesului educațional. Atunci când părinții și profesorii lucrează împreună, elevii beneficiază de un mediu stabil, coerent și motivant pentru dezvoltare.

Un prim aspect important îl constituie *comunicarea*. O comunicare deschisă, constantă și sinceră între cadrele didactice și părinți contribuie la prevenirea și rezolvarea problemelor școlare. Ședințele cu părinții, întâlnirile individuale, grupurile online sau mesajele scrise sunt instrumente utile pentru menținerea legăturii.

Un alt element esențial este *implicarea părinților* în viața școlii. Participarea acestora la activități educative, serbări, proiecte sau excursii consolidează relația copil–școală și crește interesul elevului pentru învățare. Copiii simt sprijinul și devin mai motivați să se implice.

De asemenea, colaborarea eficientă presupune *responsabilitate comună*. Atât profesorii, cât și părinții trebuie să își asume rolul în educația copilului. Profesorii oferă îndrumare pedagogică, iar părinții susțin procesul de învățare acasă, monitorizând progresul și oferind sprijin emoțional.

Totuși, acest parteneriat nu este lipsit de dificultăți. Printre cele mai frecvente obstacole se numără lipsa timpului, diferențele de opinii, comunicarea deficitară sau lipsa de implicare a unor părinți. Pentru depășirea acestor probleme, este necesară adoptarea unor strategii flexibile și adaptate fiecărei situații.

Un rol important în consolidarea relației școală–familie îl au și *tehnologiile digitale*. Platformele educaționale, cataloagele online și aplicațiile de comunicare facilitează transmiterea rapidă a informațiilor și monitorizarea progresului elevilor în timp real. Aceste instrumente contribuie la o mai bună transparență și la implicarea constantă a părinților, chiar și în condițiile unui program încărcat.

De asemenea, este esențială dezvoltarea unui climat bazat pe *încredere și respect reciproc*. Atunci când părinții și profesorii își ascultă opiniile și colaborează în mod constructiv, se creează un cadru favorabil pentru luarea unor decizii educaționale eficiente. Respectarea rolului fiecărei părți și evitarea criticilor neconstructive contribuie la menținerea unei relații pozitive și durabile.

Nu în ultimul rând, organizarea de *activități comune* (ateliere, proiecte educaționale, campanii tematice) reprezintă o oportunitate valoroasă de apropiere între școală și familie. Astfel de inițiative încurajează implicarea activă a părinților și creează experiențe de învățare autentice pentru elevi, contribuind la dezvoltarea competențelor sociale și emoționale ale acestora.

În concluzie, colaborarea dintre școală și familie are un impact direct asupra dezvoltării elevilor. Prin comunicare eficientă, implicare activă și responsabilitate comună, se poate construi un mediu educațional favorabil, în care fiecare copil are șansa de a-și valorifica potențialul.

Bibliografie

- Hoover-Dempsey, K. V., & Sandler, H. M. (1997). *Why Do Parents Become Involved in Their Children's Education?* Review of Educational Research.
- Deslandes, R. (2009). *International Perspectives on Student Outcomes and Homework: Family–School–Community Partnerships*. London: Routledge.
- Ministerul Educației (2019). *Ghid pentru colaborarea școală–familie*. București.
- Păun, E. (2002). *Școala – abordare sociopedagogică*. Iași: Polirom.

COȘULEANU SIMONA-CRISTINA
UNITATE DE ÎNVĂȚĂMÂNT: Școala Gmnazială Nr. 13
LOCALITATE: Botoșani

Utilizarea tehnologiei digitale în activitatea didactică

În ultimele decenii, dezvoltarea rapidă a tehnologiei digitale a produs schimbări semnificative în toate domeniile societății, inclusiv în educație. Integrarea tehnologiei în procesul de predare-învățare a devenit o necesitate, deoarece elevii de astăzi sunt expuși permanent la mediul digital și sunt familiarizați cu dispozitivele tehnologice încă de la vârste fragede. Astfel, utilizarea instrumentelor digitale în activitatea didactică poate contribui la creșterea interesului pentru învățare și la îmbunătățirea rezultatelor școlare.

Tehnologia digitală oferă profesorilor o varietate de resurse și metode prin care pot diversifica procesul de predare. Platformele educaționale, aplicațiile interactive, prezentările multimedia sau materialele video permit transmiterea informațiilor într-o formă mai atractivă și mai ușor de înțeles pentru elevi. În comparație cu metodele tradiționale bazate exclusiv pe manual și explicația orală, tehnologia facilitează accesul rapid la o cantitate mare de informații și stimulează învățarea activă.

Un avantaj important al utilizării tehnologiei digitale este posibilitatea de a adapta procesul de învățare la nevoile individuale ale elevilor. Prin intermediul platformelor online, profesorii pot oferi exerciții diferențiate, teste interactive sau materiale suplimentare pentru consolidarea cunoștințelor. De asemenea, elevii pot învăța în ritmul propriu, având acces permanent la resursele educaționale. Această flexibilitate contribuie la dezvoltarea autonomiei în învățare și la creșterea responsabilității față de propria formare.

În activitatea didactică, tehnologia poate fi utilizată atât pentru predare, cât și pentru evaluare. De exemplu, profesorii pot folosi prezentări digitale pentru a explica concepte complexe, videoclipuri educative pentru ilustrarea unor fenomene sau aplicații interactive pentru verificarea înțelegerii lecției. Evaluarea online, prin teste sau chestionare digitale, oferă feedback rapid și permite monitorizarea progresului elevilor într-un mod eficient.

Un alt aspect important îl reprezintă dezvoltarea competențelor digitale ale elevilor. Societatea contemporană solicită din ce în ce mai mult capacitatea de a utiliza tehnologia în mod responsabil și eficient. Prin integrarea instrumentelor digitale în activitatea didactică, școala contribuie la formarea unor competențe esențiale, precum căutarea și selectarea informațiilor, utilizarea aplicațiilor informatice sau colaborarea în mediul online.

Cu toate acestea, utilizarea tehnologiei digitale în educație presupune și anumite provocări. Profesorii trebuie să fie pregătiți pentru a folosi eficient instrumentele tehnologice și pentru a integra aceste resurse într-un mod pedagogic adecvat. În lipsa unei formări corespunzătoare, tehnologia poate fi folosită superficial sau doar ca element decorativ, fără a aduce beneficii reale procesului educațional. De asemenea, este necesară asigurarea accesului egal la dispozitive și la internet, pentru a evita apariția unor diferențe între elevi.

Un alt risc este reprezentat de utilizarea excesivă a tehnologiei. În procesul educațional, instrumentele digitale trebuie să completeze metodele tradiționale, nu să le înlocuiască în totalitate. Interacțiunea directă dintre profesor și elev rămâne un element esențial al actului educativ, deoarece favorizează comunicarea, motivația și dezvoltarea relațiilor sociale.

În concluzie, tehnologia digitală reprezintă un instrument valoros pentru modernizarea procesului de învățământ. Atunci când este utilizată în mod echilibrat și integrată corect în activitatea didactică, aceasta poate îmbunătăți calitatea educației, poate stimula participarea elevilor și poate contribui la dezvoltarea competențelor necesare în societatea actuală. Rolul profesorului rămâne însă esențial, deoarece acesta trebuie să selecteze și să utilizeze tehnologia într-un mod care să sprijine cu adevărat procesul de formare al elevilor.

Bibliografie:

1. Cerghit, Ioan (2006). *Metode de învățământ*. Iași: Editura Polirom.
2. Cucoș, Constantin (2014). *Pedagogie*. Iași: Editura Polirom.
3. Ionescu, Miron; Radu, Ioan (2001). *Didactica modernă*. Cluj-Napoca: Editura Dacia.
4. European Commission (2020). *Digital Education Action Plan 2021–2027*. Bruxelles.

HRIȚCU MIRELA ȘTEFANIA
UNITATE DE ÎNVĂȚĂMÂNT: Școala Gimnazială Nr. 13
LOCALITATE: Botoșani

Strategii de integrare a copiilor cu nevoi speciale (CES)

Introducere

Integrarea copiilor cu cerințe educaționale speciale (CES) reprezintă o direcție fundamentală a educației moderne, bazată pe respectarea drepturilor copilului și pe promovarea egalității de șanse. Conceptul de educație incluzivă a apărut ca răspuns la necesitatea de a oferi tuturor copiilor acces la o educație de calitate, indiferent de dificultățile sau particularitățile lor. Așa cum subliniază UNESCO, „școlile incluzive trebuie să recunoască și să răspundă diversității nevoilor elevilor” (UNESCO, 1994).

Definirea conceptului de CES

Cerințele educaționale speciale se referă la totalitatea nevoilor suplimentare pe care le pot avea copiii în procesul educațional, ca urmare a unor dificultăți de învățare, dizabilități sau tulburări de dezvoltare. Potrivit lui Gherguț (2006), „copiii cu CES sunt acei copii care, din diferite motive, au nevoie de condiții adaptate de instruire și educație pentru a-și valorifica potențialul”. Integrarea presupune includerea acestor copii în învățământul de masă, alături de ceilalți elevi, cu sprijin adecvat și adaptări necesare.

Strategii de integrare a copiilor cu CES

1. **Adaptarea curriculumului**

Adaptarea curriculumului reprezintă una dintre cele mai importante strategii de integrare. Aceasta presupune modificarea conținuturilor, metodelor și evaluării în funcție de nevoile elevului. Planul educațional individualizat (PEI) este un instrument esențial în acest sens. Conform lui Cucoș (2002), „individualizarea învățării este cheia succesului în educația copiilor cu dificultăți”.

2. **Utilizarea metodelor didactice interactive**

Metodele interactive contribuie la implicarea activă a elevilor și la crearea unui mediu incluziv. Activitățile de grup, jocurile didactice și învățarea prin cooperare facilitează integrarea socială. Vygotsky (1978) subliniază importanța interacțiunii sociale, afirmând că „învățarea are loc mai eficient în context social”.

3. **Sprijinul profesorului itinerant**

Profesorul de sprijin are un rol esențial în integrarea copiilor cu CES. Acesta oferă asistență individuală și colaborează cu profesorul de la clasă. După cum afirmă Vrășmaș (2001), „succesul integrării depinde în mare măsură de colaborarea dintre cadrele didactice”.

4. **Crearea unui climat educațional incluziv**

Un climat bazat pe respect, acceptare și empatie este esențial. Profesorii trebuie să combată stereotipurile și să promoveze diversitatea. Booth și Ainscow (2002) consideră că „incluziunea presupune eliminarea barierelor din calea învățării și participării".

5. **Implicarea familiei**

Familia este un partener important în procesul educațional. O bună comunicare între școală și familie contribuie la dezvoltarea copilului. Epstein (1995) afirmă că „implicarea părinților are un impact semnificativ asupra succesului școlar".

6. **Colaborarea cu specialiști**

Integrarea copiilor cu CES necesită o abordare multidisciplinară, implicând psihologi, logopezi și consilieri școlari. Această colaborare asigură intervenții adecvate și personalizate.

7. **Utilizarea tehnologiei asistive**

Tehnologia modernă oferă multiple oportunități de sprijin pentru copiii cu CES. Aplicațiile educaționale și dispozitivele asistive pot facilita procesul de învățare și comunicare.

Beneficiile integrării

Integrarea aduce beneficii atât pentru copiii cu CES, cât și pentru ceilalți elevi. Aceasta contribuie la dezvoltarea abilităților sociale, la creșterea încrederii în sine și la promovarea toleranței. După cum menționează Ainscow (2005), „educația incluzivă este un proces de îmbunătățire continuă a școlii pentru toți elevii".

Dificultăți în procesul de integrare

Procesul de integrare nu este lipsit de provocări. Lipsa resurselor, pregătirea insuficientă a cadrelor didactice și atitudinile negative pot constitui obstacole. Totuși, prin formare continuă și politici educaționale adecvate, aceste dificultăți pot fi depășite.

Concluzie

Integrarea copiilor cu cerințe educaționale speciale este un proces complex, dar esențial pentru construirea unei societăți echitabile. Prin aplicarea unor strategii adecvate și prin colaborarea tuturor factorilor implicați, se poate asigura accesul egal la educație pentru toți copiii. Educația incluzivă nu reprezintă doar o obligație morală, ci și o investiție în viitorul societății.

Bibliografie

- Ainscow, M. (2005). *Developing inclusive education systems: What are the levers for change?* Journal of Educational Change.
- Booth, T., & Ainscow, M. (2002). *Index for Inclusion*. Bristol: CSIE.
- Cucoș, C. (2002). *Pedagogie*. Iași: Polirom.
- Epstein, J. L. (1995). *School/Family/Community Partnerships*. Phi Delta Kappan.
- Gherguț, A. (2006). *Psihopedagogia persoanelor cu cerințe speciale*. Iași: Polirom.

- UNESCO (1994). *Declarația de la Salamanca și cadrul de acțiune privind educația pentru toți*.
- Verza, E. (2011). *Psihopedagogie specială*. București: Editura Didactică și Pedagogică.
- Vrășmaș, T. (2001). *Învățământul integrat și/sau incluziv*. București: Aramis.
- Vygotsky, L. S. (1978). *Mind in Society*. Harvard University Press.

CHISĂLIȚĂ ELENA
UNITATE DE ÎNVĂȚĂMÂNT: ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR.10
LOCALITATE: BOTOȘANI

POVESTIREA-metodă invocată în toate tipurile de activități

De-a lungul timpului învățământul preșcolar a devenit din ce în ce mai interesant pentru specialiști ,aceștia confirmând faptul că educația timpurie poate forma și susține viitorul om din societate. Grădinița oferă astfel un cadru sigur pentru dezvoltarea și consolidarea unor priceperi și deprinderi.

În cadrul educației timpurii, noi educatorii punem bazele tuturor comportamentelor ce vor fi formate de-a lungul timpului; astfel sunt vizate : domeniul psiho-motric ,estetic ,social ,comportamental, corectitudinea limbajului ,dezvoltarea capacității de memorare, dezvoltarea atenției , empatiei și nu numai.

Deși în aparență a fi educator este o meserie ușoară , odată ce pătrunzi în această lume realizezi că totul e diferit și că până a forma o anumită deprindere trebuie să parcurgi un drum lung și anevoios care de multe ori nici nu este apreciat. A lucra cu acești pui de oameni este un lucru minunat , deși afirmăm că noi îi formăm pe ei , adevărul este că ei ne formează pe noi și ne învață multe lucruri printre care bucuria de a te juca și de a fi fericit la vederea unei raze de soare.

În învățământul preșcolar modalitatea principală de formare și dezvoltare de priceperi și deprinderi este jocul didactic dar și povestirea.

Nu există activitate în grădiniță care să nu implice jocul, el fiind definit ca asimilarea realului la eul propriu fără constrângeri și sancțiuni.

De la activități matematice la comunicarea în limba română, de la rutină la tranziții ,de la venirea copiilor la plecarea lor din grădiniță ,jocul este pretutindeni-el însoțește cadrul educativ.

Povestirea este o altă metodă didactică întâlnită, care , însă de-a lungul timpului și-a pierdut din importanță și a fost înlocuită de alte replici de-ale sale mai noi precum: povestirea după imagini utilizând video-proiectorul sau chiar filmele Disney.

Educatorii au adoptat aceste forme deoarece sunt mai simplu de utilizat, oferă mai multe informații, însă au scăpat din vedere unele lucruri importante printre care menționez : denaturarea poveștii deoarece filmele educative de pe internet au strecurate anumite greșeli de exprimare sau chiar de înlocuire a unor elemente din poveste cu altele spre exemplu într-un film intitulat “Albă ca zăpada și cei șapte pitici” vrăjitoarea îi cere vânătorului să-i aducă ficatul și nu inima cum este în povestea reală scrisă de Frații Grimm. Calitatea imaginilor din poveștile de pe internet este diferită iar în unele variante personajele au o estetică îndoielnică.

Așa că atunci când un educator selectează și propune o poveste , ele trebuie să țină cont de toate aceste aspecte.

IOAN CERGHIT afirmă că povestirea este o metodă cu un impact considerabil ,este o expunere orală urmărind atât înfățișarea unor fapte, evenimente și întâmplări îndepărtate în timp și spațiu. Tot el prezintă avantajele acestei metode , astfel dacă este utilizată corect de către cadrul didactic poate fi o sursă majoră de creativitate pentru copii; aceștia reușesc să își imagineze fapte și întâmplări altminteri dincolo de lumea concretă și să dezvolte sentimente de identificare cu anumite personaje. De aici rezidă și creativitatea și tactul pedagogic pe care educatorul le posedă sau nu deoarece alegerea temei, claritatea expunerii, asigurarea unui cadru emoțional și nu în ultimul rând definirea unui moment clar de concluzionare și rezumare a implicării afectiv-cognitiv-motivaționale a elevilor sunt atribuite esențiale pentru succesul povestirii.

Eu consider că povestirea trebuie să aibă în continuare un rol important în educația timpurie deoarece prin intermediul ei dezvoltăm caractere, expunem unele problematici, propunem o morală, grupăm personajele, argumentăm alegerea făcută ,dezvoltăm memoria, atenția și imaginația.

Deși lucrez de puțin timp în învățământ, eu susțin vechea modalitate de a spune povești, cea în care doamna educatoare își folosește aptitudinile de povestitor și creator de povești.

Consider că a spune o poveste este o probă de foc pentru un educator deoarece prin acea poveste noi transmitem emoție, fiori, dragoste și căldură doar prin voce și mimică. Educatorul este cel care construiește dar și dărâmă o lume o dată cu poveștile sale, el construiește și rupe bariere de gândire prin poveștile spuse și create. Este un adevărat magician al cuvintelor.

Chiar și în acest secol al vitezei poveștile încă îi mai atrag pe copii, le conferă liniștea de care au atât de mare nevoie. Poveștile vechi cu zmei și zâne, cu acele cadre feerice au un farmec care dăinuie peste timpuri.

Astăzi au apărut și alte povești dar care după scurt timp sunt uitate și acest lucru se datorează construcției subiectului, conturarea personajelor, morala, lucruri care sunt construite și redate artificial, acestea având și o estetică îndoielnică deoarece personajele sunt urâte, au o înfățișare hilară și realizează acțiuni neconforme cu legea. Poveștile vechi au acea doză de umor, au personaje frumoase cu trăsături de caracter frumoase, sunt prietenoase iar în final răul este pedepsit.

Acest lucru nu confirmă că toate poveștile de astăzi sunt ”greșite”, căci există și povești terapeutice care sunt niște povești remarcabile , aici dăm drept exemplu povestea “David și puiul de întuneric” scrisă și ilustrată de Maria Surducan . Aceasta este o poveste terapeutică, ea fiind de folos copiilor care au frică de întuneric.

Povestirea nu este o metodă depășită și nici nu va fi deoarece ea poate fi invocată în toate tipurile de activități : de la cea de formare de priceperi și deprinderi, la cea de sistematizare, de evaluare sau predare. Ea poate forma cadrul în care se realizează activitatea didactică, poate fi chiar o formă de evaluare prin consemnarea limbajului utilizat, corectitudinea

acestuia și logica enunțurilor redate. Prin aceste argumente enunțăm faptul că povestirea este o metodă utilizată atât de cadrul didactic cât și de copii.

Povestirea va rămâne o metodă “ la modă ” atâta timp cât educatorii vor ști să o prezinte și să o susțină dar și atâta timp cât copiii vor simți nevoia de a evada din rutina zilnică prin citirea unor povești și povestiri.

În concluzie povestirea este metoda didactică care ne face pe noi educatorii din nou copii.

BIBLIOGRAFIE:

Nicolae Ioan,1996,”TRATAT de PEDAGOGIE ȘCOLARĂ”, EDITURA DIDACTICĂ ȘI PEDAGOGICĂ

CLICINSCHI CAMELIA
UNITATE DE ÎNVĂȚĂMÂNT: ȘC.GIMN,,IANCU MUNTEANU”
LOCALITATE:TĂTĂRĂȘENI-BOTOȘANI

ŞCOALA INCLUZIVĂ – O NECESITATE ÎN EDUCAŢIA ACTUALĂ

Educaţia incluzivă a apărut şi s-a extins în ultimele decenii ca un principiu functional existent atât la nivelul politicilor şcolare, cât şi al practicilor educaţionale desfăşurate la nivel şcolar, familial, social. Integrarea educativă, ca principiu este sugerată de mult timp în pedagogie şi s-a dezvoltat în contrast cu ideea segregării în educaţie, purtată explicit sau implicit de mai multe platforme educative. Acest concept dobândeşte o nouă semnificaţie în raport cu realitatea educaţiei speciale.

Incluziunea nu este un simplu concept care să poată fi redus la plasarea, respectiv la integrarea copilului cu cerinţe educative speciale în unitatea de învăţământ. Definiţia are în vedere atât noţiunea de acces educational, cât şi recunoaşterea importanţei acoperirii adecvate a nevoilor individuale ale copiilor.

Cea mai răspândită formă de integrare în școlile obișnuite - mai ales la nivelul grădinițelor și al claselor primare - a unor copii cu dizabilitate mintală ușoară, cu deficiențe fizice, cu tulburări de limbaj, sau cu alte abateri de la parametrii normali ai dezvoltarii și ai învățării, o constituie integrarea spontană.

Acest tip de integrare este puțin eficient în sensul recuperării copiilor cu cerințe educative speciale, dar benefic în ceea ce privește integrarea lor socială, aceeptarea de către ceilalți, etc.

Fără a-i izola de lume și de viața socială, trebuie să le oferim alternative de educație care să corespundă nevoilor lor foarte speciale. Școlarizarea diferențiată, dar specializată și individualizată a copiilor cu deficiențe grave este benefică atât copiilor cât și părinților acestora, care, de cele mai multe ori trăiesc în condiții precare și nu au o situație economică atât de bună încât să poată oferi copilului lor educația și condițiile corespunzătoare particularităților lor.

Educația persoanelor cu nevoi speciale s-a realizat o lungă perioadă de timp, cu precădere, ca educație specială, separată de cea obișnuită. Se considera că numai în unitățile de educatie specială pot fi create condițiile propice (din punct de vedere material, al pregătirii personalului etc.) în vederea satisfacerii cerințelor educative speciale ale copiilor cu diferite tipuri de deficiențe.

Realizarea educației integrate a copiilor cu dizabilități reprezintă o adevărată provocare pentru activitatea de până acum a cadrelor didactice care trebuie să se axeze pe trei direcții principale: schimbarea atitudinii, perfecționarea sau dezvoltarea profesională şi modificarea predării la clasa.

Unitatea școlară care îi introduce pe copii cu dizabilități în colectivitatea sa are obligația ca la nivel intern să încurajeze crearea unor relații constructive care se realizează prin atitudine deschisă, prin disponibilitate și înțelegere. Este foarte importantă sensibilizarea copiilor și pregătirea lor pentru a primi în rândurile lor un coleg cu dizabilități. Atitudinea cadrului didactic față de copilul cu dizabilități trebuie să păstreze aparență de normalitate, el trebuie să fie tratat la fel că și ceilalți copii din clasaceea ce le va demonstra și lor că colegul lor este la fel de valoros că și el este la fel de valoros.Integrarea socială a copiilor este indisolubil legată de procesul de socializare al acestora precum şi de diferitele forme de acţiune educativă la care participă. Sistemul şcolar este un instrument de integrare socială a copiilor şi adolescenţilor în sistemul existent. Recunoasterea drepturilor egale pentru toti oamenii,inclusiv copii, fara nici o discriminare, presupune ca nevoile fiecarui individ au importanta egala.

Integrarea copiilor cu dizabilități are beneficii și pentru ceilalți copii, care:

• Vor deveni mai înțelegători, mai grijulii, mai toleranți și mai răbdători;

• Vor fi mai sensibili la nevoile celor din jur și mai responsabili;

• Își vor dezvolta principii etice și morale puternice.

Scopul incluziunii şcolare este implementarea unor strategii coerente de dezvoltare a conştiintei şi a comportamentelor copiilor în spiritul toleranţei şi nediscriminarii, a acceptării de şanse egale pentru toţi copiii. Crearea unui sistem coerent şi coordonat de incluziune al copiilor cu diferite dizabilităţi sau de alte etnii şi pregătirea celorlalţi copii în vederea acceptării acestora alături de ei, fără diferenţe de manifestare comportamentală sau verbală.

Bibliografie:

1. Ungureanu, Dorel, Educaţia integrată şi şcoala inclusivă, Editura de Vest, Timişoara, 2000

2. Alois Gherguţ, Sinteze de psihopedagogie specială, Ed. Polirom, 2007

LILIANA PRICOPI
UNITATE DE ÎNVĂȚĂMÂNT: Grădinița Balinți
LOCALITATE: Botoșani

Activitățile extrașcolare în grădinița de copii

Activitățile extrașcolare sunt activități care transferă cunoștințele deținute de copii, în urma procesului de predare-învățare-evaluare , în activități practice , dând posibilitatea copilului să pună în practică cunoștințele acumulate de-a lungul timpului.

Cele mai multe activități extrașcolare au ca scop stimularea spiritului creativ al copilului, identificarea și cultivarea potențialului creativ, dezvoltarea unui stil de viață adecvat, normal, civilizat.În cele mai multe cazuri activitățile extrașcolare sunt organizate înafara spațiului școlii, copiii intrând în contact cu mediul, cu instituții: muzee, case memoriale, brutării, ateliere de creație, teatre, etc.

Aceste activități extrașcolare pot fi derulate prin: programe artistice, ateliere de creație, competiții și concursuri școlare, ateliere de lectură în aer liber, serbări școlare, excursii tematice, acțiuni de ecologizare, vizite la muzee, la case memoriale, la obiective de producție: brutării, sectoare de producere a sticlei și porțelanului, obiective turistice, dar și în alte unități școlare, aici fând referire la schimburile de experiență, porți deschise, concursuri și festivaluri, etc.

Activitățile extrașcolare dezvoltă gradul de gândire critică al copilului, punându-l în ipostaze inedite la momente diferite, îi pun pe copii în situații de a lua decizii corecte, de a exploara, de a interacționa și colabora, dar și de a-și asuma anumite eșecuri sai nereușite.

Pedagogul american Bruner considera că:”oricărui copil, la orice stadiu de dezvoltarei se poate preda cu succes , într-o formă intelectuală adecvată , orice temă” dacă se folosesc metode și procedee adecvate stadiului respectiv de dezvoltare , dacă materia este prezentată ”într-o formă mai simplă astfel încât copilul să poată progresa cu mai multă ușurință și mai temeinic spre o deplină stăpânire a cunoștințelor”. De aici decucem că pe lângă munca directă la clasă cu copilul, activitățile extrașcolare sunt cele care consolidează cunoștințele, capacitățile, deprinderile de orice fel și-l situează pe copil în mijlocul actului de cunoaștere.

Activitățile extrașcolare în învățământul preșcolar au un caracter interdisciplinar, implică diverse domenii de activitate dar și de dezvoltare a preșcolarului, prin intermediul lor formându-se caracterele puternice.

Prin intermediul activităților extrașcolare, cultivăm sentimentele și emoțiile copiilor, sporim gradul de comunicare verbală, de interacțiunea și de implicare, de participare cu dezinvoltură la programe și acțiuni cu caracter artistic.

Aceste activități implică persoana fiecărui copil, activ, afectiv, dezvoltând astfel personalitatea copilului, ele au un caracter relaxant, distractiv, ce atrag copiii, modul lor de organizare foarte divers pune copilul în ipostaze diverse: joacă roluri ale personajelor (magii, Crăciun, Crăciunița, păstori), recită poezii, interpretează cântece specifice iernii, colindă, poartă costume adecvate personajului, se adaptează comportamental la situație, imitând și îmbogățind cu originalitatea proprie valoarea activităților.

În aceste momente ale activităților extrașcolare copiii fac cunoștință cu scena, publicul, ceea de le sporește emoțiile, trăirile, sentimentele, ce le crează o stare de bine și bucurie, o satisfacție a reușitei și mai cu seamă, o mulțumire sufletească deplină pentru că au adus ei înșiși bucurie pe chipurile celor prezenți.

Activitățile extrașcolare ar trebui percepute ca și elemente de continuitate a activităților școlare, iar acest proiect cu activități extrașcolare, este bine să vină în completarea activității de predare , învățare, evaluare cu tema ”Sărbătorile Creștine de iarnă,, care au fost parcurse de preșcolari, au dobândit cunoștințe despre caracterul acestor sărbători, au participat la activități de creație plastică la DEC(ed.plastică), interpretări de colinde la DEC(ed.muzicală), conceperea și crearea de decorațiuni DOS(ab.practică), ascultarea de povești și desfășurarea de lecturi de imagini , memorizări la DLC .

Astfel că organizând Atelierele de creație am adus contribuția părinților în grupă, implicarea directă alături de copii, i-am văzut emoționați, parcă stângaci, dar cu multă dragoste față de puiii lor și față de ce-au descoperit în ei.

Au urmat ca de fiecare dată ședințele foto, întocmirea albumului de Crăciun pentru fiecare părinte, care va dăinui peste ani și va fi o amprentă vie a ceea ce se numește activitatea în grădiniță și în afara acesteia.

Serbarea școlară, parte integrată a proiectului rămâne un moment de neuitat pentru copii și părinți, de aceea aceasta trebuie planificată, organizată și desfășurată cu mult tact pedagogic, cu multe momente de relaxare, îmbinând armonios momentele statice cu cele de mișcare, cu cele interpretare.

Activitățile extrașcolare contribuie la dezvoltarea plenară a copiilor, la relații deosebite închegate între cadrul didactic-copil-părinte și în același timp atrag oameni dragi, care ne vor sprijini mereu în finalizarea cu succes a acestor activități.

Sărbătorile de iarnă sunt bucurii veritabile pentru copii, de fapt cred că această sărbătoare sfântă ar trebui dedicată copiilor, pentru că esența ei este Pruncul Isus, venit pe lume ca un dar suprem pentru omenire.

Astfel că an de an ne propunem să desfășurăm în unitățile preșcolare activități extrașcolare cu caracter creștin prin care să cultivăm copiilor dragostea de aproape, altruismul și bunătatea.

Ne propunem și realizăm acest lucru cu ajutorul părinților, a sponsorilor și partenerilor educaționali, care ne sprijină și ne aduc bucuria în inimile copiilor ateliere de creație cu părinții, activități artistice, tombole și concursuri , prin care să facem mai frumoase sărbătorile în unitatea noastră.

Aceste activități contribuie la dezvoltarea armonioasă a personalității copilului, la o planificare și gestionare riguroasă a timpului liber și mai ales dezvoltarea și consolidarea aptitudinilor de implicare în astfel de evenimente de la cea mai fragedă vârstă.

Bibliografie

-Curriculum pentru Educație Timpurie, 2019, MEN

-Magdalena Dumitrana- Didactica preșcolară-1998,Editura V&I București

-Anton Moisin- Arta educării copiilor și adolescenților în familie și școală ”-2001, Editura Didactică și Pedagogică București

MAXIM MARICICA
UNITATE DE ÎNVĂȚĂMÂNT: ȘCOALA GIMN. ,,IANCU MUNTEANU"TĂTĂRĂȘENI
LOCALITATE: TĂTĂRĂȘENI-HAVÂRNA-BOTOȘANI

COLABORAREA EFICIENTĂ ÎNTRE ȘCOALĂ ȘI FAMILIE

Într-o societate aflată în continuă schimbare, educația nu mai poate fi privită ca responsabilitatea exclusivă a școlii. Formarea armonioasă a copilului presupune o relație solidă și funcțională între doi piloni esențiali: școala și familia. Colaborarea eficientă dintre acești doi factori nu doar că sprijină performanța academică, ci contribuie decisiv la dezvoltarea emoțională, socială și morală a elevului.

Rolul complementar al școlii și familiei

Familia reprezintă primul mediu educațional al copilului, locul unde se formează valorile de bază, comportamentele și atitudinile față de lume. Școala, pe de altă parte, vine să dezvolte aceste fundamentări, oferind cunoștințe, competențe și experiențe de socializare extinse. Atunci când cele două medii transmit mesaje coerente și susțin aceleași principii, copilul beneficiază de stabilitate și claritate, elemente esențiale pentru dezvoltarea sa.

Comunicarea – cheia unei relații eficiente

O colaborare solidă începe cu o comunicare deschisă, sinceră și constantă. Profesorii și părinții trebuie să mențină un dialog activ, nu doar în situații problematice, ci și pentru a împărtăși progresele și realizările elevului.

Instrumentele moderne facilitează această comunicare: platforme educaționale, grupuri online, e-mailuri sau aplicații dedicate. Totuși, întâlnirile față în față rămân esențiale pentru construirea unei relații de încredere. Ședințele cu părinții, consilierile individuale sau activitățile comune pot consolida legătura dintre cele două părți.

Un aspect important este calitatea comunicării. Mesajele trebuie să fie clare, constructive și orientate spre soluții, evitând tonul critic sau defensiv. Atât profesorii, cât și părinții trebuie să manifeste empatie și deschidere față de perspectivele celuilalt.

Implicarea activă a părinților

Participarea părinților la viața școlară nu ar trebui să se limiteze la verificarea temelor sau la prezența la ședințe. Implicarea activă presupune participarea la evenimente școlare, susținerea activităților extracurriculare și colaborarea cu profesorii în identificarea nevoilor copilului.

Copiii ai căror părinți sunt implicați în educația lor tind să aibă rezultate mai bune și o atitudine mai pozitivă față de școală. Aceștia percep educația ca fiind importantă și se simt susținuți în eforturile lor.

Totodată, implicarea părinților trebuie să fie echilibrată. Supraprotecția sau presiunea excesivă pot avea efecte negative, generând anxietate sau lipsa autonomiei. Colaborarea eficientă presupune sprijin, nu control rigid.

Rolul profesorului în relația cu familia

Profesorul nu este doar un furnizor de informații, ci și un mediator între elev și familie. Abilitățile de comunicare, empatia și deschiderea către dialog sunt esențiale pentru construirea unei relații productive cu părinții.

Un cadru didactic eficient:

- oferă feedback constant și echilibrat;
- încurajează implicarea părinților;
- respectă diversitatea mediilor familiale;
- propune soluții concrete pentru dificultățile întâmpinate de elev.

Atitudinea profesorului poate influența decisiv modul în care părinții percep școala și nivelul lor de implicare.

Depășirea barierelor în colaborare

În practică, colaborarea dintre școală și familie poate întâmpina diverse obstacole: lipsa timpului, diferențe de mentalitate, experiențe negative anterioare sau bariere de comunicare.

Pentru a depăși aceste dificultăți, este necesară o abordare flexibilă și adaptată:

- stabilirea unor canale de comunicare accesibile tuturor;
- organizarea de întâlniri în formate variate;
- promovarea unui climat bazat pe respect reciproc;
- implicarea consilierilor școlari în situațiile mai complexe.

Beneficiile unei colaborări eficiente

O relație solidă între școală și familie aduce multiple beneficii:

- îmbunătățirea performanțelor școlare;
- creșterea motivației pentru învățare;
- dezvoltarea unei imagini de sine pozitive;
- reducerea comportamentelor problematice;
- crearea unui mediu educațional stabil și predictibil.

Colaborarea eficientă între școală și familie nu este un ideal abstract, ci o necesitate reală în educația contemporană. Aceasta se construiește prin comunicare, respect reciproc și implicare constantă. Atunci când școala și familia acționează ca parteneri, copilul devine principalul beneficiar al acestui efort comun.

Bibliografie: -Stan,C.(2010).*Comunicarea educațională*.Iași:Editura Polirom.

- Ministerul Educației(România).(2019).*Ghid pentru parteneriatul școală-familie*.București.

TROFIN ALINA - MIHAELA
UNITATE DE ÎNVĂȚĂMÂNT: Școala Gimnazială Nr. 1 Cristești
Structura: Școala Primară Nr. 4 Unguroaia
LOCALITATE: Unguroaia

Dincolo de manual

Alfabetizarea viitorului la clasele primare

Reflecții de la catedră despre simbioza dintre cretă și pixel

În universul clasei a III-a, la care predau și la care am ales să mă raportez în acest material, curiozitatea nu are margini, iar întrebările elevilor sunt mai rapide decât orice conexiune la internet. Dacă în trecut tehnologia era privită ca o recompensă la final de oră, astăzi, în sala noastră de clasă, ea a devenit **țesătura invizibilă** care transformă învățarea pasivă într-o explorare continuă.

Arhitecții propriei cunoașteri

La nouă- zece ani, copiii nu mai vor doar să asculte o poveste; ei vor să facă parte din ea. Utilizarea tablei interactive sau a tabletelor/ smartphone-urilor nu este despre „ecran”, ci despre **implicare** .

- **Geometria din vârful degetelor:** Când studiem formele geometrice, nu ne limităm la riglă și creion. Folosim aplicații de modelare simplă unde un cub poate fi rotit, desfăcut și reconstruit. Această trecere de la bidimensional la dezvoltarea tridimensională o inteligență spațială pe care manualul clasic o poate doar sugera.
- **Călătorii fără pașaport:** Prin tururile virtuale, am transformat ora de Științe într-o expediție. Am muzee și ecosisteme îndepărtate, transformând abstractul „mediu de viață” într-o realitate vizuală vibrantă care stârnește empatie și respect pentru natură.

Gamificarea: Când efortul devine entuziasm

Secretul succesului la clasa a III-a este transformarea obstacolului într-o provocare. Digitalul ne permite să „împachetăm” exerciții de gramatică sau probleme de matematică sub formă de misiuni.

Nu mai avem „test de control”, ci „misiuni de salvare a personajelor preferate”.

Această schimbare de paradigmă reduce anxietatea performanței. Într-un mediu digital controlat, **greșeala nu mai este un eșec** , ci o oportunitate de a reîncărca nivelul și de a încerca din nou. Elevul învață perseverența fără frustrarea notei mici din catalogul de hârtie.

Profesorul – de la „Magister” la „Designer de Experiențe”

Integrarea tehnologiei m-a forțat să mă reinventez. Nu mai sunt doar cel care livrează informația, ci un designer de experiențe de învățare. Provocarea nu este să găsești o aplicație, ci să o alegi pe cea care creează acea scânteie în ochii copiilor.

Tehnologia oferă cel mai prețios cadou: **timpul** . Prin automatizarea unor sarcini administrative sau de corectare rapidă, pot să mă concentrez pe ceea ce nicio inteligență artificială nu poate înlocui: suportul emoțional, încurajarea personalizată și gestionarea conflictelor de vârstă.

Echilibrul între „Online” și „Offline”

Deși suntem o clasă digitalizată, rămânem încă în realitate. Tableta nu înlocuiește scrisul de mână, care modelează creierul într-un mod unic, ci îl completează. Digitalul este puntea, nu destinația. Învățăm să folosim tehnologia cu măsură, discutând constant despre siguranța datelor și despre importanța de a ști când să închidem ecranul pentru a privi cerul.

Concluzii de final de zi

A preda la clasa a III-a în era digitală este o aventură reciprocă. Învăț de la elevii mei dezinvoltura cu care ating o interfață nouă, iar ei învață de la mine cum să navigheze cu sens prin oceanul de informații. Împreună, construim o școală în care tehnologia nu înstrăinează, ci ne ajută să înțelegem lumea mai profund, mai rapid și, cu siguranță, cu mult mai mult zâmbet.

Integrarea tehnologiei în învățământul primar nu înseamnă tehnologizarea copilăriei, ci umanizarea tehnologiei. Ca dascăli, datoria noastră nu este să concurăm cu tableta, ci să o îmblânzim, punând-o în slujba creativității. În mâinile unui profesor dedicat, pixelii devin ferestre, iar ecranele devin oglinzi în care elevii pot vedea propriul potențial crescând.

Fiecare lecție reușită cu ajutorul digitalului este o dovadă că școala nu a rămas în urmă, ci merge mână în mână cu viitorul pe care acești copii îl vor construi.

ANICULĂESEI RICUȚA-IONICA
UNITATE DE ÎNVĂȚĂMÂNT:LICEUL ȘTEFAN D.LUCHIAN
LOCALITATE:ȘTEFĂNEȘTI ,JUDEȚUL BOTOȘANI

STRATEGII DE INTEGRARE A COPIILOR CU NEVOI EDUCAȚIONALE SPECIALE

Integrarea copiilor cu cerințe educaționale speciale(CES) în mediul școlar reprezintă un proces complex ,dar esențial pentru construirea unei societăți incluzive și echitabile.Aceasta presupune adaptarea mediului educațional astfel încât fiecare copil,indiferent de dificultățile sale,să beneficieze de șanse egale la educație și dezvoltare personală.

Educația incluzivă nu se referă doar la prezența fizică a copilului în clasă,ci și la participarea activă și la valorizarea diversității.Integrarea eficientă contribuie la dezvoltarea abilităților sociale,la creșterea stimei de sine și la reducerea stigmatizării copiilor cu CES,

Strategii de integrare:

❖ **1.Adaptarea curricumului**

Unul din cele mai importante aspecte este adaptarea conținuturilor educaționale în funcție de nevoile fiecărui copil.Aceasta poate include:

✧ simplificarea sarcinilor
✧ utilizarea materialelor vizuale
✧ fragmentarea activităților în pași mai mici
✧ acordarea unui timp suplimentar pentru rezolvarea exercițiilor

❖ **2.Metode de predare diferențiată**

Profesorii trebuie să utilizeze metode variate de predare,astfel încât să răspundă stilurilor diferite de învățare.De exemplu:

✓ învățarea prin joc
✓ activități practice
✓ utilizarea tehnologiei în activitățile de învățare
✓ lucrul individual sau în grupuri mici

❖ **3.Colaborarea cu specialiștii**

Integrarea copiilor cu CES implică o echipă multidisciplinară:

➢ psihologi școlari
➢ profesori de sprijin
➢ consilieri educaționali
➢ Logopezi

Colaborarea eficientă între aceștia asigură intervenții personalizate și coerente.

❖ **4.Implicarea familiei**

Familia joacă un rol crucial în procesul de integrare.Comunicarea constantă între școală și părinți contribuie la:

✓ monitorizarea progresului școlarului
✓ susținerea emoțională a copilului
✓ adaptarea strategiilor educaționale

❖ **5.Crearea unui climat pozitiv în clasă**

Un mediu educațional sigur și prietenos favorizează integrarea.Profesorii pot:

- combate bullying-ul
- încuraja cooperarea între elevi
- promova respectul și empatia
- valoriza diversitatea

❖ 6.**Utilizarea tehnologiilor moderne**

Tehnologia poate sprijini procesul de învățare semnificativ oferind:

- ✓ aplicații educaționale adaptate
- ✓ dispozitive de citire sau scriere asistată
- ✓ materiale audio -video interactive

❖ 7.**Evaluarea continuă**

Evaluarea trebuie adaptată la nivelul și ritmul fiecărui copil:

- evaluări formative
- feedback constructiv
- accent pe progres

Dar integrarea poate întâmpina diverse dificultăți cum ar fi:

- ✓ lipsa resurselor materiale
- ✓ pregătirea insuficientă a cadrelor didactice
- ✓ număr mare de elevi în clasă
- ✓ atitudini negative
- ✓ Prejudecăți

Așadar,integrarea copiilor cu CES în sistemul educațional reprezintă o responsabilitate comună a școlii,familiei și societății.Prin aplicarea strategiilor corecte și prin promovarea unei culturi a incluziunii,fiecare copil poate avea șansa de a-și atinge potențialul maxim.Educația incluzivă nu este doar un ideal,ci o necesitate pentru o societate modernă și echitabilă.

CERNEA ELENA-ALEXANDRA
UNITATE DE ÎNVĂȚĂMÂNT: ȘCOALA GIMNAZIALĂ PREJMER – GRĂDINIȚA CU PROGRAM PRELUNGIT LUNCA CÂLNICULUI
LOCALITATE: LUNCA CÂLNICULUI

Cultivarea empatiei, respectului și colaborării între copii prin activități educative

Dezvoltarea competențelor socio-emoționale reprezintă o componentă esențială a educației moderne. Empatia, respectul și colaborarea contribuie la formarea unor relații sănătoase între copii și la crearea unui climat pozitiv în clasă. Articolul prezintă importanța acestor valori în procesul educațional și exemple de activități prin care cadrele didactice pot stimula dezvoltarea lor în rândul elevilor.

Școala nu este doar un spațiu destinat transmiterii de cunoștințe, ci și un mediu în care copiii învață să relaționeze, să coopereze și să își înțeleagă emoțiile. În primii ani de școală, elevii își formează abilități sociale fundamentale care îi vor ajuta pe parcursul întregii vieți.

Empatia reprezintă capacitatea de a înțelege și de a simți emoțiile celorlalți, respectul presupune acceptarea diferențelor și aprecierea fiecărei persoane, iar colaborarea implică lucrul împreună pentru atingerea unui scop comun. Aceste valori contribuie la dezvoltarea armonioasă a copiilor și la formarea unei comunități școlare bazate pe sprijin și încredere.

Rolul empatiei și al respectului în dezvoltarea copiilor

Copiii care sunt încurajați să manifeste empatie devin mai atenți la nevoile celor din jur și mai dispuși să ofere ajutor. În același timp, respectul pentru colegi contribuie la prevenirea conflictelor și la dezvoltarea unui climat pozitiv în clasă.

Cadrele didactice au un rol esențial în modelarea acestor comportamente, deoarece elevii învață prin observație și imitare. Atunci când profesorul promovează comunicarea deschisă, ascultarea activă și cooperarea, copiii tind să adopte aceleași comportamente în relațiile cu colegii.

De asemenea, activitățile desfășurate în echipă îi ajută pe elevi să își dezvolte abilitățile de colaborare, să își exprime ideile și să învețe să respecte opiniile celorlalți.

Pentru a cultiva aceste valori, profesorii pot integra în activitatea didactică diverse exerciții și jocuri educative.

1. **Jocul „Cum s-ar simți?”**

Elevilor li se prezintă diferite situații din viața de zi cu zi (de exemplu, un copil care a pierdut un obiect sau unul care nu este ales într-o echipă). Copiii sunt invitați să discute despre

emoțiile pe care le-ar putea simți persoana respectivă și să propună modalități prin care ar putea fi ajutată. Activitatea dezvoltă capacitatea de a înțelege emoțiile celorlalți.

2. **Proiecte realizate în echipă**

Realizarea unui poster, a unei prezentări sau a unui mini-proiect în grup îi învață pe elevi să colaboreze, să împartă responsabilități și să ia decizii împreună. Astfel, copiii învață să își respecte colegii și să aprecieze contribuția fiecăruia.

3. Cercul aprecierilor

La finalul unei activități, elevii sunt invitați să spună un lucru pozitiv despre un coleg.

Această activitate contribuie la crearea unei atmosfere de respect și apreciere reciprocă.

Activitățile care promovează empatia și colaborarea contribuie la dezvoltarea unui climat pozitiv în clasă.

Copiii devin mai deschiși, mai cooperanți și mai dispuși să își sprijine colegii. În același timp, conflictele sunt gestionate mai ușor, deoarece elevii învață să își exprime emoțiile și să caute soluții împreună. Astfel, clasa devine un spațiu sigur în care fiecare copil se simte acceptat și valorizat.

Dezvoltarea empatiei, respectului și colaborării reprezintă un obiectiv important al educației contemporane. Prin activități interactive și prin modelul oferit de cadrul didactic, aceste valori pot fi cultivate încă din primii ani de școală.

Integrarea activităților socio-emoționale în procesul educațional contribuie nu doar la îmbunătățirea relațiilor dintre elevi, ci și la formarea unor adulți responsabili, capabili să coopereze și să manifeste respect față de cei din jur.

CSIBI CLAUDIA ADRIANA
UNITATE DE ÎNVĂȚĂMÂNT: Școala Gimnazială Prejmer / structura GPP. Lunca Câlnicului
LOCALITATE: Lunca Câlnicului

Impactul expunerii prelungite la tehnologie

În ultimii ani, tehnologia a devenit o prezență constantă în viața copiilor, încă de la cele mai fragede vârste. În acest context, apare o întrebare esențială: în ce măsură utilizarea tehnologiei la vârsta preșcolară influențează dezvoltarea copilului?

Beneficiile utilizării tehnologiei sunt strâns legate de modul în care aceasta este folosită. Pe de o parte, tehnologia oferă numeroase oportunități de învățare. Aplicațiile educaționale interactive, jocurile digitale și materialele audio-vizuale pot stimula curiozitatea copiilor și pot contribui la dezvoltarea vocabularului, a gândirii logice și a creativității. Prin intermediul acestor resurse, copiii pot învăța într-un mod atractiv și adaptat nevoilor lor, fiind mai ușor implicați în activitățile propuse. Cu toate acestea, utilizarea excesivă sau necontrolată poate avea consecințe negative asupra dezvoltării armonioase a copilului.

Riscurile utilizării excesive a tabletei, televizorului etc.

În primul rând, utilizarea îndelungată a dispozitivelor digitale poate influența negativ **dezvoltarea limbajului**. La vârsta preșcolară, copiii își dezvoltă competențele lingvistice prin interacțiuni directe cu adulții și cu alți copii. Expunerea prelungită la conținut video limitează aceste interacțiuni, reducând oportunitățile de comunicare și de îmbogățire a vocabularului.

În al doilea rând, **capacitatea de concentrare și atenție** poate fi afectată. Conținutul digital este caracterizat prin stimuli vizuali și auditivi intensi și schimbări rapide de imagini, ceea ce poate determina copilul să manifeste dificultăți în menținerea atenției în cadrul activităților obișnuite, precum ascultarea unei povești sau realizarea unor jocuri educative.

Un alt risc îl reprezintă **reducerea nivelului de activitate fizică**. Perioadele îndelungate petrecute în fața ecranului pot înlocui activitățile de mișcare, esențiale pentru dezvoltarea fizică, coordonarea motrică și menținerea unei stări generale de sănătate. De asemenea, utilizarea tabletei ca principal mijloc de calmare poate conduce la **dificultăți în dezvoltarea autoreglării emoționale**. Copilul poate deveni dependent de stimulii digitali pentru a-și gestiona stările de neliniște sau plictiseală, în detrimentul altor strategii adaptative.

În cele din urmă, expunerea prelungită la ecrane poate avea efecte asupra **calității somnului și sănătății oculare**, generând oboseală vizuală și perturbarea ritmului natural de odihnă.

Activități alternative recomandate

Pentru a reduce timpul petrecut în fața ecranului și pentru a sprijini dezvoltarea armonioasă a copilului, pot fi introduse activități alternative adecvate nivelului de dezvoltare.

1. Activități artistico-creative

Desenul, pictura sau modelarea plastilinei contribuie la dezvoltarea motricității fine, a imaginației și a capacității de exprimare. Implicarea părinților în aceste activități favorizează comunicarea și consolidarea relației afective.

2. Jocuri simbolice și de rol

Utilizarea păpușilor, figurinelor sau a altor jucării pentru construirea unor scenarii de joc

stimulează creativitatea, dezvoltarea limbajului și capacitatea copilului de a înțelege și reproduce situații din viața cotidiană.

3. Activități fizice și recreative în aer liber

Plimbările, jocurile cu mingea, alergatul sau utilizarea bicicletei sunt activități esențiale pentru dezvoltarea fizică și pentru consumul de energie într-un mod sănătos. În plus, mediul exterior oferă numeroase oportunități de explorare și învățare.

În conculuzie deși utilizarea tehnologiei poate avea anumite beneficii educaționale atunci când este realizată în mod moderat și supravegheat, un timp de expunere mai mare de 1 oră /zi este excesiv pentru un copil de vârstă preșcolară. Reducerea treptată a timpului petrecut pe tabletă și înlocuirea acestuia cu activități interactive, creative și fizice reprezintă o strategie eficientă pentru susținerea dezvoltării cognitive, emoționale și sociale a copilului.

LUCA LĂCRĂMIOARA FLORINA
UNITATE DE ÎNVĂȚĂMÂNT: G.P.P. LUNCA CÂLNICULUI /
ȘCOALA GIMNAZIALĂ PREJMER
LOCALITATE: LUNCA CÂLNICULUI

Activități pentru dezvoltarea gândirii critice la preșcolari

Introducere

Perioada preșcolară reprezintă una dintre cele mai importante etape în dezvoltarea copilului, deoarece în această perioadă se formează bazele gândirii, ale limbajului și ale relaționării cu mediul înconjurător. Copiii sunt curioși, pun numeroase întrebări și explorează constant lumea din jurul lor. Din acest motiv, educația timpurie are un rol esențial în stimularea dezvoltării cognitive și emoționale. Un aspect foarte important al dezvoltării cognitive este gândirea critică.

Gândirea critică se referă la capacitatea copilului de a observa, de a pune întrebări, de a analiza informațiile și de a formula concluzii simple. În cazul preșcolarilor, gândirea critică nu presupune analiză complexă, ci mai degrabă dezvoltarea curiozității, a capacității de a compara, de a face alegeri și de a explica propriile idei. Prin activități adecvate vârstei, educatorii și părinții pot stimula aceste abilități într-un mod natural și plăcut pentru copii.

Rolul activităților în dezvoltarea gândirii critice

Activitățile educative organizate în grădiniță contribuie la formarea capacității copiilor de a observa detalii, de a rezolva probleme simple și de a lua decizii. Prin joc, conversație și explorare, copiii învață să gândească independent și să își exprime opiniile.

În procesul educativ, educatorul trebuie să creeze situații de învățare în care copilul să fie activ, să pună întrebări și să caute răspunsuri. Activitățile trebuie să stimuleze curiozitatea și să încurajeze exprimarea ideilor personale. În acest fel, copilul devine un participant activ în procesul de învățare, nu doar un receptor pasiv de informații.

Tipuri de activități pentru dezvoltarea gândirii critice

1. Jocurile de observare

Jocurile de observare îi ajută pe copii să fie atenți la detalii și să compare obiecte sau imagini. De exemplu, educatorul poate prezenta copiilor două imagini aproape identice și le poate cere să descopere diferențele dintre ele. Această activitate dezvoltă atenția, spiritul de observație și capacitatea de analiză.

Un alt exemplu este jocul „Ce s-a schimbat?”. Educatorul așază pe masă câteva obiecte, iar copiii le observă timp de câteva secunde. După aceea, unul dintre obiecte este îndepărtat sau schimbat, iar copiii trebuie să identifice modificarea.

2. Activități de clasificare și sortare

Activitățile de clasificare sunt foarte utile pentru dezvoltarea gândirii logice. Copiii pot sorta obiecte după diferite criterii: culoare, formă, mărime sau funcție. De exemplu, educatorul poate oferi copiilor diferite jucării și le poate cere să le grupeze după anumite caracteristici.

Prin aceste activități, copiii învață să observe asemănări și diferențe și să organizeze informațiile într-un mod logic.

3. Povestirea și discuțiile pe baza poveștilor

Poveștile reprezintă un instrument educativ foarte valoros. După citirea unei povești, educatorul poate adresa întrebări deschise, precum:

- ✓ „De ce crezi că personajul a făcut acest lucru?”
- ✓ „Ce ai fi făcut tu în locul lui?”
- ✓ „Cum s-ar fi putut termina altfel povestea?”

Aceste întrebări îi încurajează pe copii să gândească, să argumenteze și să își exprime punctul de vedere.

4. Jocurile de rol

Jocurile de rol îi ajută pe copii să înțeleagă diferite situații și să găsească soluții la probleme simple. De exemplu, copiii pot interpreta rolul medicului, al vânzătorului sau al profesorului. În timpul jocului, ei trebuie să ia decizii și să comunice cu ceilalți.

Prin aceste activități, copiii dezvoltă empatia, imaginația și capacitatea de a analiza situații din perspective diferite.

5. Rezolvarea de probleme simple

Educatorul poate crea situații problemă adaptate vârstei copiilor. De exemplu: „Avem trei mere și patru copii. Cum putem face ca fiecare copil să primească o parte?” Copiii sunt încurajați să propună soluții și să discute variantele posibile.

Acest tip de activitate stimulează gândirea logică și capacitatea de a găsi soluții creative.

Rolul educatorului în stimularea gândirii critice

Educatorul are un rol esențial în dezvoltarea gândirii critice la preșcolari. El trebuie să creeze un mediu sigur și stimulativ, în care copiii să se simtă liberi să pună întrebări și să își exprime ideile. De asemenea, educatorul trebuie să ofere feedback pozitiv și să încurajeze participarea tuturor copiilor.

Este important ca educatorul să folosească întrebări deschise și să evite oferirea imediată a răspunsurilor. În acest fel, copiii sunt stimulați să gândească și să descopere singuri soluțiile.

Concluzie

Dezvoltarea gândirii critice la preșcolari reprezintă un obiectiv important al educației timpurii. Prin activități interactive, jocuri, povești și situații problemă, copiii învață să observe, să analizeze și să își exprime opiniile. Aceste abilități îi vor ajuta pe parcursul întregii vieți, contribuind la formarea unor persoane autonome, creative și capabile să ia decizii.

Astfel, rolul educatorilor și al părinților este de a crea contexte de învățare variate și atractive, care să stimuleze curiozitatea și dorința copiilor de a descoperi lumea din jurul lor. Prin sprijin și îndrumare adecvată, gândirea critică poate fi dezvoltată încă din primii ani de viață.

UNGUREANU ANCA-ALEXANDRA
UNITATE DE ÎNVĂȚĂMÂNT: Grădinița cu Program Prelungit Lunca Câlnicului
LOCALITATE: Lunca Câlnicului

Dezvoltarea competențelor socio-emoționale la preșcolari prin jocuri de cooperare

Introducere

Educația timpurie reprezintă baza dezvoltării armonioase a copilului, iar grădinița este mediul în care preșcolarii își formează primele abilități sociale și emoționale. În această etapă, copiii învață să interacționeze cu cei din jur, să își exprime emoțiile și să stabilească relații bazate pe respect și încredere.

Dezvoltarea competențelor socio-emoționale este esențială deoarece influențează modul în care copilul se adaptează la mediul educațional și social. Copiii care își dezvoltă empatia, capacitatea de cooperare și autocontrolul emoțional se integrează mai ușor în colectiv și stabilesc relații pozitive cu cei din jur.

În activitatea zilnică din grădiniță, jocul reprezintă principalul instrument de învățare. Prin intermediul acestuia, copiii învață să comunice, să respecte reguli și să colaboreze cu ceilalți. Jocurile de cooperare contribuie la dezvoltarea spiritului de echipă, a responsabilității și a respectului reciproc.

Importanța dezvoltării socio-emoționale

Perioada preșcolară este caracterizată printr-o dezvoltare intensă a abilităților sociale și emoționale. Copiii încep să recunoască emoțiile proprii și pe ale celorlalți și să își dezvolte capacitatea de relaționare.

În grădiniță, copiii participă la numeroase activități de grup, jocuri și proiecte comune, experiențe care contribuie la dezvoltarea empatiei, a toleranței și a cooperării. Prin activități educative bine organizate, cadrul didactic creează situații în care copiii pot comunica, colabora și învăța să își exprime emoțiile într-un mod adecvat.

De asemenea, aceste activități contribuie la formarea unei imagini de sine pozitive. Atunci când sunt încurajați și apreciați, copiii capătă încredere în propriile capacități și devin mai motivați să participe la activități.

Jocul – modalitate eficientă de învățare

Jocul este activitatea dominantă în perioada preșcolară și reprezintă o modalitate eficientă de dezvoltare globală a copilului. Prin joc, copiii experimentează situații de viață, își asumă roluri și învață să coopereze pentru atingerea unui scop comun.

Jocurile de cooperare sunt deosebit de valoroase deoarece încurajează lucrul în echipă și sprijinul reciproc. Participând la astfel de activități, copiii învață să își împartă responsabilitățile, să își ajute colegii și să ia decizii împreună.

Exemplu de activitate: „Prietenia în culori"

În cadrul activităților desfășurate la grupă, a fost organizat jocul educativ „Prietenia în culori", având ca scop dezvoltarea comunicării și a spiritului de echipă.

Activitatea a început printr-o discuție despre prietenie și despre modul în care prietenii se ajută reciproc. Copiii au oferit exemple din experiențele lor personale.

Fiecare copil a extras apoi un cartonaș colorat, iar copiii cu aceeași culoare au format o echipă. Fiecare echipă a primit o coală mare de hârtie și materiale de lucru pentru a realiza un desen comun care să reprezinte o situație de prietenie.

La final, fiecare echipă a prezentat lucrarea realizată și a explicat mesajul acesteia. Activitatea a stimulat comunicarea, cooperarea și implicarea tuturor copiilor.

Rolul cadrului didactic

Cadrul didactic are un rol important în organizarea activităților care stimulează interacțiunea și cooperarea între copii. Prin atitudinea sa și prin modul de comunicare, educatoarea devine un model pentru dezvoltarea unor comportamente bazate pe respect și empatie.

De asemenea, aceasta trebuie să încurajeze participarea tuturor copiilor și să transforme eventualele conflicte în situații de învățare, ajutându-i pe copii să găsească soluții constructive.

Concluzii

Dezvoltarea competențelor socio-emoționale reprezintă un obiectiv important al educației timpurii. Prin jocuri de cooperare și activități interactive, copiii își dezvoltă abilități esențiale pentru integrarea în colectiv și pentru construirea unor relații armonioase.

Prin activități adaptate vârstei și intereselor copiilor, educatoarea poate contribui la formarea unor valori precum respectul, empatia și cooperarea.

BIBLIOGRAFIE:

1. Jean Piaget (1970). *Psihologia copilului*. București: Editura Didactică și Pedagogică.
2. Lev Vygotsky (1978). *Mind in Society: The Development of Higher Psychological Processes*. Cambridge: Harvard University Press.
3. Ministerul Educației (2019). *Curriculum pentru educația timpurie*. București.
4. Daniel Goleman (2001). *Inteligența emoțională*. București: Editura Curtea Veche.

BUTUM GABRIELA
UNITATE DE ÎNVĂȚĂMÂNT:Școala Gimnazială Nr.3 „Pompiliu Dan”
LOCALITATE:Zărnești,Jud.Brașov

„ Strategii de integrare a copiilor cu nevoi educaționale speciale (CES)”

Integrarea copiilor cu **CES (Cerințe Educaționale Speciale)** în învățământul de masă reprezintă un obiectiv important al educației moderne. Educația incluzivă urmărește oferirea unor **șanse egale de învățare și dezvoltare** tuturor copiilor, indiferent de dificultățile sau particularitățile lor. Prin aplicarea unor strategii adecvate, școala poate crea un mediu educațional în care fiecare elev să se simtă acceptat, valorizat și sprijinit.

Înțelegerea cerințelor educaționale speciale

Cerințele educaționale speciale se referă la nevoile individuale ale unor copii care întâmpină dificultăți în procesul de învățare sau în adaptarea la mediul școlar. Aceste dificultăți pot apărea în cazul unor tulburări de dezvoltare sau de învățare, precum Autism Spectrum Disorder, Attention Deficit Hyperactivity Disorder sau Dyslexia. Pentru a sprijini acești copii, procesul educațional trebuie adaptat la nevoile și ritmul lor de dezvoltare.

Strategii didactice pentru integrarea copiilor cu CES

Integrarea eficientă a copiilor cu CES presupune utilizarea unor strategii educaționale adaptate. Printre cele mai importante se numără:

1. Adaptarea curriculumului și a materialelor didactice

Profesorul poate modifica conținuturile, sarcinile de lucru sau modul de prezentare a informațiilor astfel încât acestea să fie mai ușor de înțeles pentru elevii cu CES. De exemplu, se pot utiliza materiale vizuale, scheme, imagini sau exerciții simplificate.

2. Individualizarea procesului de învățare

Fiecare copil are propriul ritm de învățare, iar elevii cu CES pot avea nevoie de mai mult timp pentru realizarea sarcinilor. Prin stabilirea unor obiective individuale și prin evaluarea progresului personal, profesorul poate sprijini dezvoltarea fiecărui elev.

3. Învățarea prin cooperare

Activitățile de grup și lucrul în echipă facilitează integrarea socială a copiilor cu CES. Colegii pot deveni parteneri de învățare, oferind sprijin și încurajare. În același timp, se dezvoltă empatia și spiritul de solidaritate în rândul tuturor elevilor.

4. Utilizarea metodelor interactive

Metodele interactive, precum jocurile educaționale, activitățile practice sau învățarea prin descoperire, contribuie la creșterea motivației și la implicarea activă a elevilor în procesul de învățare.

5. Colaborarea cu specialiștii

Integrarea copiilor cu CES necesită colaborarea dintre profesorul de la clasă, profesorul de sprijin, psihologul școlar și alți specialiști. Această echipă multidisciplinară poate oferi intervenții educaționale adaptate nevoilor copilului.

Rolul familiei în procesul de integrare

Familia are un rol esențial în sprijinirea copilului cu CES. Comunicarea constantă dintre părinți și cadrele didactice contribuie la identificarea dificultăților și la găsirea celor mai potrivite soluții educaționale. De asemenea, sprijinul emoțional oferit de familie ajută copilul să își dezvolte încrederea în sine.

Beneficiile integrării copiilor cu CES

Integrarea copiilor cu cerințe educaționale speciale aduce beneficii multiple. Copiii cu CES au ocazia de a participa la activități comune cu ceilalți elevi și de a-și dezvolta abilitățile sociale și cognitive. În același timp, colegii lor învață să respecte diversitatea și să manifeste toleranță și empatie.

Concluzie

Strategiile de integrare a copiilor cu CES sunt esențiale pentru realizarea unei educații incluzive și echitabile. Prin adaptarea metodelor de predare, colaborarea dintre profesori și specialiști și implicarea familiei, școala poate deveni un spațiu în care fiecare copil are posibilitatea de a se dezvolta și de a-și valorifica potențialul. Educația incluzivă contribuie astfel la formarea unei societăți mai deschise, mai tolerante și mai responsabile.

PĂTRĂȘCAN GEORGETA MONICA
UNITATE DE ÎNVĂȚĂMÂNT: ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR.3 „ POMPILIU DAN”
LOCALITATE: ZĂRNEȘTI

Integrarea echipamentelor tehnice în activitățile educaționale-oportunități, limite și riscuri

Integrarea echipamentelor tehnice (tablete, table interactive, VR, platforme AI) în educație nu mai este de mult un lux, ci o necesitate pentru a pregăti elevii pentru o lume digitalizată. Totuși, succesul acestui proces depinde de echilibrul dintre entuziasmul tehnologic și rigoarea pedagogică.
Iată o analiză a oportunităților, limitelor și riscurilor implicate:

1. Oportunități: ***Dincolo de tabla de scris***
Tehnologia transformă sala de clasă dintr-un spațiu de recepție pasivă într-un laborator de explorare.

- **Personalizarea învățării:** Algoritmii pot adapta nivelul de dificultate al exercițiilor în funcție de progresul fiecărui elev (învățare adaptivă).
- **Acces la resurse globale:** Elevii pot accesa biblioteci digitale, simulări științifice complexe sau pot face tururi virtuale în muzee de pe celălalt capăt al lumii.
- **Interactivitate și implicare:** Gamificarea (folosirea elementelor de joc) crește motivația și retenția informațiilor.
- **Dezvoltarea competențelor digitale:** Elevii învață nu doar materia respectivă, ci și cum să utilizeze uneltele tehnice, o abilitate critică pe piața muncii.

2. Limite: ***Barierele din calea succesului***
Chiar și cu cea mai bună tehnologie, există factori care pot frâna progresul educațional.

- **Infrastructura deficitară:** Lipsa unei conexiuni stabile la internet sau echipamentele învechite pot transforma o lecție digitală într-o sursă de frustrare.
- **Pregătirea cadrelor didactice:** Tehnologia este inutilă dacă profesorul nu este instruit să o integreze în curricula. Există adesea un decalaj între posesia echipamentului și utilizarea lui pedagogică eficientă.
- **Costurile ridicate:** Achiziția, întreținerea și actualizarea software-ului necesită bugete considerabile pe care nu toate instituțiile și le permit.

- **Curricula rigidă:** Uneori, programele școlare sunt prea încărcate pentru a permite timpul necesar explorării prin intermediul tehnologiei.

3. Riscuri: ***La ce trebuie să fim atenți***

Utilizarea tehnologiei vine la pachet cu provocări etice și psihologice care nu trebuie ignorate.

Distragerea atenției- Trecerea rapidă de la aplicația educațională la rețele sociale sau jocuri.
Izolarea socială - Reducerea interacțiunii umane directe în favoarea ecranelor.
Securitatea datelor - Expunerea datelor personale ale minorilor în platforme nesigure.
Dependența digitală - Impactul asupra sănătății mentale și scăderea capacității de concentrare pe termen lung.
Inegalitatea (Digital Divide) - Adâncirea prăpastiei dintre elevii care au acces acasă la tehnologie și cei care nu au.

Concluzie: ***Tehnologia ca mijloc, nu ca scop***

Echipamentele tehnice ar trebui să fie **unelte de amplificare** a actului didactic, nu un înlocuitor pentru profesor. O integrare reușită presupune o strategie clară, în care pedagogia dictează alegerea tehnologiei, și nu invers.

Notă: Succesul nu se măsoară în numărul de tablete per elev, ci în capacitatea acestor dispozitive de a stimula gândirea critică și creativitatea.

Bibliografie:

- **Bostan, C.-G.** (2024). *Pedagogie digitală, o provocare pentru profesori*. București: Centrul Național de Politici și Evaluare în Educație.
- **Adăscăliței, A.** (2025). *Integrarea Inteligenței Artificiale în educație*. Universitatea Tehnică „Gh. Asachi" Iași. Analizează impactul IA asupra pedagogiei și sarcinilor de rutină ale educatorului.
- **Ungureanu, E.** (2025). *Impactul noilor tehnologii informaționale asupra procesului de predare – învățare – evaluare*. Publicat în Revista Cadrelor Didactice.
- **Pedagogie Digitală** (2025). *Între oportunități reale și limite firești*. O analiză actuală despre echilibrul dintre tehnologie și educația tradițională.
- **iTeach** (2025). *Gestionarea activităților în era digitală: beneficii, riscuri și bune practici*.

JALBĂ ADRIANA-IULIA
UNITATE DE ÎNVĂȚĂMÂNT: Grădinișa cu P.P „Furnicuta” Nr.3 structura a Școalii Gimnaziale Nr.1,„Gheorghe Craciun”

LOCALITATE: Zarnesti, jud Brasov

Activități care dezvoltă empatia, respectul și colaborarea între copii

Într-o societate aflată într-o continuă schimbare, educația copiilor nu mai poate fi redusă doar la acumularea de informații și dezvoltarea competențelor intelectuale. Din ce în ce mai mult, accentul se pune pe formarea caracterului și pe dezvoltarea abilităților socio-emoționale, precum empatia, respectul și colaborarea. Aceste valori reprezintă fundamentul relațiilor interumane sănătoase și contribuie la integrarea armonioasă a copilului în comunitate. În acest context, activitățile educative joacă un rol esențial, oferind copiilor oportunitatea de a învăța prin experiență directă și interacțiune.

Empatia, în esența sa, presupune capacitatea de a înțelege și de a simți emoțiile celorlalți. Ea nu este o abilitate complet înnăscută, ci se dezvoltă treptat, prin contactul cu diverse situații de viață. Activitățile precum jocurile de rol sau dramatizările îi ajută pe copii să se pună în locul altora și să perceapă realitatea din perspective diferite. De exemplu, atunci când un copil interpretează rolul unui coleg marginalizat, el începe să conștientizeze impactul comportamentului celorlalți asupra stării emoționale a unei persoane. De asemenea, poveștile și literatura pentru copii constituie un instrument valoros în dezvoltarea empatiei. Prin identificarea cu personajele și analizarea trăirilor acestora, copiii învață să recunoască și să înțeleagă emoțiile umane.

Respectul, o altă valoare fundamentală, se construiește în timp și este influențat de mediul în care copilul se dezvoltă. În mediul școlar, respectul se manifestă prin ascultarea activă, acceptarea diferențelor și utilizarea unui limbaj adecvat. Activitățile de grup care implică stabilirea unor reguli comune sunt deosebit de eficiente în acest sens. Atunci când copiii participă la crearea normelor de comportament, ei devin mai responsabili și mai conștienți de importanța respectării acestora. De asemenea, dezbaterile și discuțiile ghidate contribuie la formarea unei atitudini respectuoase, deoarece îi învață pe copii să își exprime opiniile fără a-i desconsidera pe ceilalți. În plus, contactul cu diversitatea culturală, prin activități specifice, îi ajută să dezvolte toleranță și deschidere față de ceilalți.

Colaborarea reprezintă o competență esențială în lumea contemporană, unde succesul depinde adesea de capacitatea de a lucra eficient în echipă. În copilărie, aceasta poate fi dezvoltată prin activități care presupun atingerea unui scop comun. Proiectele de grup, jocurile cooperative sau activitățile sportive sunt doar câteva exemple relevante. În cadrul acestor activități, copiii învață să comunice, să își împartă responsabilitățile și să își susțină colegii. Spre deosebire de competiție, care poate genera tensiuni, colaborarea promovează solidaritatea și încrederea reciprocă. Astfel, copiii învață că succesul nu este doar rezultatul efortului individual, ci și al muncii în echipă.

Un aspect important în dezvoltarea acestor valori îl reprezintă gestionarea conflictelor. Conflictele sunt inevitabile în interacțiunile dintre copii, însă ele pot deveni oportunități valoroase de învățare. Prin medierea adultului și prin utilizarea unor tehnici adecvate, precum exprimarea emoțiilor într-un mod constructiv, copiii învață să își rezolve neînțelegerile într-o manieră pașnică. Astfel, ei își dezvoltă atât empatia, cât și respectul față de ceilalți.

Rolul profesorilor și al părinților este esențial în acest proces. Copiii învață în mare măsură prin imitație, iar comportamentul adulților devine un model pentru ei. Un cadru didactic care manifestă empatie și respect față de elevi va contribui la crearea unui climat pozitiv în clasă. De asemenea, părinții care încurajează dialogul și cooperarea în familie oferă copiilor un exemplu concret de relaționare sănătoasă. Colaborarea dintre școală și familie este, așadar, indispensabilă pentru formarea unor valori solide.

Pe termen lung, dezvoltarea empatiei, respectului și colaborării are numeroase beneficii. Copiii care posedă aceste abilități sunt mai bine adaptați social, au relații mai armonioase și manifestă un comportament responsabil. Ei devin adulți capabili să contribuie pozitiv la societate, să lucreze în echipă și să gestioneze eficient situațiile conflictuale.

În concluzie, activitățile care dezvoltă empatia, respectul și colaborarea sunt esențiale în educația copiilor. Ele contribuie nu doar la formarea unor relații sănătoase, ci și la dezvoltarea unei societăți mai echilibrate și mai tolerante. Prin implicarea activă a profesorilor și a părinților și prin utilizarea unor metode educative adecvate, aceste valori pot fi cultivate încă din primii ani de viață, oferind copiilor o bază solidă pentru viitor.

CREATIVITATE ÎN EDUCAȚIE
Ediție digitală nr.15 - 2026
ISSN 2784 - 1146
www.star-kids.ro
www.miciiolimpici.ro

COJOCARU ANCA MARIA
UNITATE DE ÎNVĂȚĂMÂNT: GRĂDINIȚA CU P.P. NR. 21

LOCALITATE: BRAȘOV

ŞEZĂTORILE,

CA ACTIVITĂŢI EDUCATIVE DIN GRĂDINIŢĂ

Şezătorile sunt elemente foarte importante în activităţile derulate pe parcursul întregului an şcolar, datorită caracterului complex pe care îl au prin cântec, dans, poezie, interpretarea teatrală.

Acestea sunt caracterizate de o anumită ciclicitate, în funcţie de proiectarea şi organizarea propusă de către cadrul didactic. În acelaşi context se poate vorbi şi de numărul acesta, care este variabil de la un nivel la altul, de la o grupă de acelaşi nivel la alta sau de la o instituţie de învăţământ preşcolar la alta.

De asemenea se mai pot urmări şi alte două aspecte legate de derularea şezătorilor:

a) *implicarea familiei* în alegerea tematicii, derularea şi evaluarea acestor tipuri de activităţi didactice;
b) cuprinderea în obiectivele desemnate şi a componentei de recuperare şi educaţie inclusivă.

Aceasta din urmă este generată de faptul că, în grupurile de copii preşcolari, caracterele şi personalităţile sunt în plin proces de formare. Există copii care sunt timizi, care au diverse probleme comportamentale sau sunt izolaţi de grupurile de joacă (autoizolare). Un asemenea demers generează nenumărate posibilităţi de interacţiune socială atât cu grupul, dar şi cu cadrul didactic. Interpretarea rolurilor diverse, într-o manieră destinsă şi veselă, poate să fie un mijloc eficient prin care educatoarea poate să corecteze, să stimuleze și să motiveze copiii.

Șezătorile au un caracter aparte în cadrul activităţilor instructiv -educative şi asta pentru că ele fac apel la toate categoriile de activităţi prevăzute de programa preşcolară. De asemenea, fac apel la elemente transmise prin activităţi de cunoaşterea mediulu (tradiţii şi obiceiuri), educarea limbajului (recitări de fragmente de poezii, poveşti, mici anecdote, ghicitori- toate acestea fiind rostite cu respectarea intonaţiei şi a ritmului vorbirii), educaţie muzicală (cântecele interpretate de copii, individual, în grupuri mici sau colectiv, mimică şi gestică aferentă versurilor), educaţie fizică (interpretarea dansurilor populare), etc.

a) Definirea şezătorilor

Şezătorile, după cum le arată şi denumirea în tradiţia poporului nostru sunt reuniuni cu caracter cultural-educativ, la care copiii sunt antrenaţi şi fiecare participant îşi dă contribuţia cu ceea ce cunoaşte mai bine (o poezie, un cântec, ghicitori, interpretarea unor dansuri, dramatizarea unor poveşti). Şezătoarea este cu atât mai reuşită, cu cât fiecare copil contribuie activ la desfăşurarea programului ei. Şezătorile se pot organiza cu ocazia unui eveniment din viaţa poporului. Datinile şi obiceiurile populare ne reprezintă şi constituie o adevărată „valută" a ţării noastre, apreciată şi recunoscută în întreaga lume, fapt ce determină dorinţa de a cunoaşte frumuseţea şi naturaleţea obiceiurilor, a folclorului, a portului popular şi a graiului local.

b) Tipuri de şezători

Luând în considerare aspectele metodologice ale organizării şezătorilor se pot identifica următoarele tipuri de şezători:

- *Şezători folclorice*

Având în vedere organizarea tradiţională la şezători, locul de cinste era ocupat de fetele mari, situate în centrul atenţiei, faţă de femeile mai în vârstă şi fetele mai mici, pentru că unele secvenţe erau legate de viitoarele căsătorii. Se organizau două tipuri distinse de şezători:

- şezătoarea de fete, la care, în anumite momente veneau şi feciorii;
- şezătoarea mixtă, la care participau categorii de vârstă şi sex diferite.

Participanţii la aceste şezători lucrau, cântau, vorbeau şi glumeau.

În ceea ce priveşte mediul preşcolar, şezătorile folclorice sunt organizate cu ocazia sărbătorilor de iarnă. Elementele care sunt integrate acestora pot fi: poezii şi mici scenete despre iarnă, cântece şi colinde, proverbe şi zicători.

Azi, în configuraţia veche a străbunilor au mai rămas, că aşa cum petreci Anul Nou vei petrece întregul an; cum este în ziua de Florii aşa este şi în ziua de Paşti; curăţirea şi împodobirea casei şi a gospodăriei de Crăciun şi de Paşti, cu podoabe cumpărate şi cu nelipsitul Brad de Crăciun, de care bătrânii nu-şi mai aduc aminte; în prima zi de Crăciun şi de Paşti nu se pleacă de acasă.

- *Şezători literare*

Şezătoarea literară reprezintă o formă recreativă foarte potrivită pentru realizarea cu succes a obiectivelor propuse în cadrul orelor de educaţiei pentru societate, educaţie religioasă, educarea limbajului.

Ca suport literar pot fi interpretate mici piese de teatru, pot fi recitate poezii din clasicii literaturii române, dar având texte accesibile nivelului individual şi nivelului de vârstă (Mihai Eminescu, Geroge Topârceanu, Tudor Arghezi, etc)

c) Elemente de metodică a şezătorilor

Organizarea unor acţiuni colective cât mai antrenante constituie un mijloc eficace pentru închegarea colectivului de copii.. Şezătorile, fără un efort deosebit, uneori şi fără o pregătire prealabilă, constituie serbări în miniatură, organizate într-un cadru mai restrâns, dar cu o eficienţă educativă deosebit de mare.

O frumoasă tradiţie păstrată cu sfinţenie de bătrânii satului, pe care o scot la iveală mai ales în serile lungi de iarnă, este şezătoarea, ce încă nu şi-a pierdut identitatea în mediul rural. În cadrul organizării şezătorilor, copiii ţes la gherghef, cos cruciuliţe pe etamina, confecţionează mici jucării sau lucrări practice din materiale naturale (lână, fire de aţă de diferite mărimi şi grosimi, etc). Pe lângă acest lucru au ocazia să-şi îmbogăţească vocabularul, căci în timp ce lucrează învaţă cântece şi poezii, cum s-ar spune, „îmbinăm utilul cu plăcutul". Cu prilejul programului distractiv copiii iau cunoştiinţă de foarte multe realizări. Şezătorile dau posibilitatea verificării întregului material artistic însuşit de copii într-o anumită etapă sau în legătură cu o anumită temă, consolidând şi perfecţionând calitatea păstrării şi reproducerii acestuia. În acest cadru îi ajutăm pe copii să se obişnuiască cu exprimarea în public, cu expunerea unei poezii sau a unui cântec, să-şi învingă emoţiile artistice.

d) Efecte informativ-formative ale şezătorilor

Satisfacţiile obţinute de către copii în realizarea programului şezătorii, ca și bucuria și celelalte emoţii au un efect puternic asupra vieţii colective, îmbunătăţind relaţiile, întărind sentimente de prietenie şi ajutorul reciproc între copii.

Creativitatea preşcolarilor este rodnică, improvizaţiile de moment sunt deosebit de reuşite. Aceste şezători plac atât de mult copiilor, încât am observat că ei au început să se joace "de-a şezătoarea" chiar şi dimineaţa în etapa jocurilor alese. De multe ori în conţinutul acestor şezători am organizat şi teatru de păpuşi sau dramatizări, sau pe acorduri muzicale, am depănat cu spor lâna toarsă de bunica, copiii fiind foarte încântaţi, ei aducând de acasă furca de tors a bunicilor lăsate ca zestre pentru mamele copiilor.

În timp ce pictează, modelează, ţes, cos copiii interpretează cântece de muncă, recită poezii, spun proverbe şi ghicitori, acest prilej fiind pentru ei o sărbătoare, dar şi un prilej de destindere.

Arta populară am valorificat-o în cadrul activităţilor. Au observat cu atenţie, apoi au exersat-o în cadrul activităţilor artistico-plastice şi practice. Au decorat feţe de masă, ştergare, costumul popular, vase cu motive folclorice sau grafice. Au modelat vase din lut şi apoi le-au decorat. Fetiţele au cusut, au tors lână şi au depănat gheme.

Prin literatura populară, educatoarea caută să le dezvolte preşcolarilor receptivitatea faţă de expresivitatea şi frumuseţea limbii, priceperea de a se exprima în mod corect, plastic şi viu, dorinţa şi străduinţa de a compune mici povestiri şi de a le reproduce pe cele povestite de educatoare. Folosirea proverbelor şi zicătorilor îi ajută pe preşcolari să-şi însuşească diferite calităţi morale, cum ar fi: cinste, hărnicie, răbdare, bunătate, etc. Ghicitorile au fost folosite pentru a le verifica inteligenţa şi abilităţile.

Valoarea deosebită a şezătorilor este determinată, pe de o parte de conţinutul educativ al materialului utilizat ca şi calitatea artistică a acestuia, iar pe de altă parte de modul de organizare şi de antrenare al copiilor.

Obiceiul şezătorii se păstrează la sate datorită unor oameni inimoşi care nu vor uita niciodată datinile şi obiceiurile transmise din generaţie în generaţie.

BIBLIOGRAFIE

1. *CORMOS, R.(1996). Cântec, joc şi voie bună în grădiniţă. Oradea: Imprimeria de vest.*
2. *KISELEFF B. (2006), Proverbe, zicături, ghicitor, Editura Elis, București*

CÂRSTEA F. Serbările copilăriei- Dramatizări, Scenete, Poezii, Editura Tudor

TODERICĂ GEORGETA
UNITATE DE ÎNVĂȚĂMÂNT: GRĂDINIȚA CU P.P. NR. 21

LOCALITATE: BRAȘOV

Rolul activităţilor matematice în învăţământul preşcolar

Matematica este mai mult decât o ştiinţă, este considerată un element de cultură generală absolut necesară în orice domeniu de activitate umană. Matematica dispune de bogate valenţe formative, ea fiind o activitate mintală ce antrenează gândirea şi perfecţionează raţionamentul logic prin problematica diversă şi complexă care-i formează obiectul, prin cerințele și metodologia bogată, dar și prin antrenarea şi stimularea forţelor intelectuale ale copiilor, matematica contribuie la o mai bună dezvoltare a personalităţii lor.

Activităţile matematice sunt cuprinse în Curriculum pentru educație timpurie, alături de „Cunoaşterea mediului" în cadrul domeniului Ştiinţă. Ele reprezintă, din punct de vedere al numărului de activităţi repartizate pe grupe, un loc important în planul de învăţământ, dacă avem în vedere că la nivelul II se realizează două activităţi săptămânal.

Ţinând cont de particularităţile de vârstă ale copiilor, Curriculum pentru educație timpurie prevede un conţinut adecvat posibilităţilor copiilor de 3-6 ani gradat şi amplificat în mod eşalonat pe întreaga perioadă a preşcolarităţii. În predarea-învăţarea noţiunilor matematice din grădiniţă metodele şi procedeele didactice joacă un rol determinant deoarece prin folosirea lor eficientă de educatoare copiii sunt conduşi prin eforturi proprii să ajungă la descoperirea unor lucruri necunoscute lor, învaţă să gândească logic devenind astfel participanţi activi la propria lor formare matematică.

Unii cercetători precum: M. Bejat sau P. Popescu Neveanu susţin faptul că formarea primelor noţiuni matematice la preșcolari se realizează începând chiar din grădiniţă iar prin exemplele efectuate evidențiază posibilitatea preşcolarilor de a compara mulţimi (grupe) de obiecte, de a stabili corespondenţa între acestea, de a sesiza modificările numerice de mărire, de a sesiza raporturile de egalitate şi inegalitate. În procesul învăţării, formarea noţiunilor, este asociată cu formarea de deprinderi, priceperi şi abilităţi dobândite ca efect al parcurgerii traseului de la acţional spre cognitiv având la bază acţiuni sistematice de exersare, aplicare şi asimilare.

Activităţile cu conţinut matematic formează unele deprinderi de activitate intelectuală, şi anume: de a asculta cu atenţie cerinţele formulate de educatoare, de a acţiona corect în raport cu aceste cerinţe, de a răspunde la întrebări, de a completa sau corecta răspunsurile colegilor.

Priceperea se dobândeşte pe baza achiziţionării mai multor deprinderi şi se remarcă prin rezolvarea cu rapiditate a unei probleme, a unei situaţii noi. Activităţile matematică contribuie la formarea unor priceperi de grupare, ordonare, măsurare, de reprezentare grafică și de utilizare a unui limbaj matematic adecvat în rândul preşcolarilor etc. abilităţile specifice activităţilor matematice reprezintă un ansamblu de deprinderi, priceperi şi capacităţi ce se formează prin actiunea directă cu obiectele valorificând potenţialul senzorial şi perceptiv al copilului. Obiectivele specifice activităţilor de matematică din grădiniţă prin conţinutul şi succesiunea lor determină dezvoltarea următoarelor abilităţi: de identificare a obiectelor şi mulţimilor; de triere, sortare şi formare de mulţimi; de ordonare, clasare, seriere, invarianța cantităţii; aprecierea globală a cantităţii;de grupare, asociere a obiectelor în perechi; de sesizare a schimbărilor ce survin într-o cantitate.

Etapa de formare a abilităţilor matematice concretizată prin acţiuni şi operaţii logico-matematice asigură suportul învăţării oricărei noţiuni matematice (mulţime, număr) şi realizează o legătură firească între

etapa preşcolară şi şcolară. Formarea noţiunilor matematice necesită relevarea, compararea şi reuniunea mai multor caracteristici ca: numărul obiectelor într-o mulţime; relaţiile cantitative între mulţimi; relaţii de ordine (mai mare, mai mic); serierea după relaţie (înainte, între).

În învațământul preșcolar activitatea matematică contribuie la trecerea treptată la gândirea logică, abstractă, pregătind copiii pentru înțelegerea si însușirea matematicii în clasa întâi. Rolul activităților matematice nu este de a-i învăța pe copii anumite noțiuni abstracte, ci de a pune bazele formării deprinderii de muncă intelectuală, de a-i face apți să înțeleagă și să descopere relații abstracte.

Rolul activităților matematice în învațământul preșcolar este de a inița preșcolarul în procesul de matematizare. Acesta este conceput ca fiind o succesiune de activități precum: observare, deducere, concretizare, abstractizare, fiecare conducând la un anumit rezultat. Cercetările care au fost realizate în domeniul psihologiei învățării matematicii scot în evidență importanța acțiunii concrete cu obiectele, atât în învățământul preșcolar, dar și în învățământul primar, pentru înțelegerea operațiilor și pentru utilizarea proprietăților de comutativitate și asociativitate în scopul însușirii conștiente și depline a operațiilor aritmetice.

Activitățile cu conținut matematic care sunt desfășurate în grădiniță cu ajutorul unui material didactic variat contribuie la dezvoltarea capacităților intelectuale, asigurându-se astfel integrarea propice a copiilor în activitatea de tip școlar.

Bibliografie:

- Curriculum pentru educație timpurie (2019), Ministerul Educației Naționale, București
- Fotea, G., Curcan, M., Țenu, M., Popa, A., Păduraru, V.(coordonator); *Activităţi matematice în învățământul preșcolar*, Editura Polirom, Iași, 1999
- Neagu, M., Beraru, G.; *Activităţi matematice în grădiniță*, Editura As's, 1995
- Constantin Petrovici, *Didactica activităților matematice în grădiniță,* Editura Polirom, Iași, 2014
- Claudia Nicoleta Ispas, *Metodica predării matematicii și a domeniului științe pentru învățământul primar și preșcolar,* Editura Universitară, 2025

VINTILĂ MIHAELA
UNITATE DE ÎNVĂȚĂMÂNT: GRĂDINIȚA CU PRIGRAM PRELUNGIT NR.21
LOCALITATE: BRAȘOV

PROIECT DE ACTIVITATE

Tema: Protejarea mediului – „Povești din inima munților”
Grupa: Mare (5–6 ani)
Locul desfășurării: Centrul de vizitare „Piatra Craiului”, Zărnești / sala de grupă
Domeniul experiențial: Cunoașterea mediului
Tema anuală: Cum este, a fost și va fi aici pe pământ?

Motivația activității

Copiii sunt în mod natural atrași de natură și de lumea animalelor. Activitatea „Povești din inima munților” își propune să valorifice această curiozitate, oferindu-le copiilor ocazia de a descoperi frumusețea și bogăția naturii din zona montană. Prin intermediul unei vizite la Centrul de vizitare „Piatra Craiului” din Zărnești și prin activități interactive, copiii vor afla informații despre plantele și animalele care trăiesc în munți, dar și despre importanța protejării acestora.

Contactul direct cu mediul natural și cu materiale ilustrative îi ajută pe copii să înțeleagă mai bine legătura dintre om și natură și să dezvolte o atitudine responsabilă față de mediul înconjurător.

Obiective operaționale

La finalul activității, copiii vor fi capabili:

- să cunoască biodiversitatea și speciile protejate din Parcul Național „Piatra Craiului”;
- să recunoască câteva animale și plante specifice zonei montane;
- să descrie, pe înțelesul lor, rolul pădurii și al ecosistemelor montane;
- să-și formeze o atitudine responsabilă față de conservarea ecosistemelor montane;
- să manifeste interes și respect față de natură.

Domeniul vizat în educația pentru dezvoltare durabilă: **Păduri și viața terestră**

Metode și procedee :conversația, explicația, observația, povestirea, jocul didactic, învățarea prin descoperire

Mijloace de învățământ: imagini cu animale și plante din Parcul Național Piatra Craiului**;** panouri informative din cadrul centrului de vizitare**;** fișe ilustrate**;** materiale audio-vizuale**;** cartonașe pentru joc**.**

Forme de organizare :frontal**;** pe grupuri mici**;** individual
Desfășurarea activității
1. Moment organizatoric -Copiii sunt pregătiți pentru activitate și li se prezintă pe scurt tema zilei. Educatoarea creează o atmosferă plăcută și captivantă, spunând copiilor că vor porni într-o „călătorie imaginară” în inima munților.
2. Captarea atenției- Educatoarea începe cu o scurtă poveste despre un pui de animal din munți care își caută prietenii prin pădure. În timp ce povestea se desfășoară, copiii sunt invitați să ghicească ce animale ar putea trăi în munți. Sunt prezentate imagini cu animale precum ursul, capra neagră, râsul sau cerbul.

3. Anunțarea temei și a obiectivelor- Copiilor li se explică faptul că activitatea se numește „Povești din inima munților” și că vor descoperi lucruri interesante despre plantele și animalele care trăiesc în Parcul Național Piatra Craiului, dar și despre modul în care oamenii pot avea grijă de natură.

4. Dirijarea învățării- În cadrul vizitei la centrul de vizitare, copiii observă imagini, machete și panouri informative despre fauna și flora zonei. Educatoarea le explică, pe înțelesul lor, că munții sunt casa multor animale și plante rare și că acestea trebuie protejate.

Se discută despre rolul pădurii: pădurea oferă adăpost animalelor, curăță aerul și protejează solul. Copiii sunt încurajați să pună întrebări și să își exprime impresiile.

Se organizează un joc didactic: „Cine trăiește în pădure?”. Copiii primesc cartonașe cu imagini de animale și trebuie să le grupeze pe cele care trăiesc în munți. Prin acest joc, copiii își consolidează cunoștințele într-un mod plăcut și interactiv.

5. Fixarea cunoștințelor- Educatoarea revine asupra informațiilor discutate și adresează câteva întrebări: „Ce animale trăiesc în munți?”, „De ce trebuie să protejăm pădurea?”, „Ce putem face pentru a avea grijă de natură?”

Copiii oferă răspunsuri și împărtășesc ceea ce au învățat.

6. Evaluarea activității- Copiii primesc câte o fișă ilustrată în care trebuie să recunoască animalele din munți și să le coloreze. Educatoarea observă modul în care copiii identifică speciile prezentate și discută cu ei despre importanța protejării naturii.

7. Încheierea activității- Activitatea se încheie cu o discuție despre ceea ce i-a impresionat cel mai mult în timpul vizitei. Copiii sunt încurajați să spună cum ar putea ei să protejeze natura în viața de zi cu zi: să nu arunce gunoaie, să respecte animalele și să aibă grijă de mediul înconjurător.

BORDEAN ANDRA
UNITATE DE ÎNVĂȚĂMÂNT: GRĂDINIȚA CU PP MARTINICĂ NR. 17
LOCALITATE: BRAȘOV

Activități creative desfășurate cu copiii în cadrul unei activități integrate dedicate lui Mihai Eminescu

Activitățile creative reprezintă un pilon esențial al educației timpurii, contribuind semnificativ la dezvoltarea armonioasă a copilului, la stimularea expresivității, a imaginației și a gândirii simbolice. În acest context, activitatea integrată „O zi în lumea lui Mihai Eminescu", desfășurată cu grupa mijlocie, a valorificat potențialul creativ al copiilor prin îmbinarea armonioasă a jocului, artei, mișcării și explorării culturale, într-un demers educațional adaptat particularităților de vârstă. Dimensiunea creativă a activităților desfășurate a fost susținută nu doar prin metode și strategii didactice, ci și printr-un ambient educațional atent construit, cu rol stimulativ asupra imaginației și curiozității copiilor. Organizarea spațiului, selecția materialelor și utilizarea suporturilor vizuale au contribuit semnificativ la crearea unei experiențe de învățare multisenzoriale.

Încă din cadrul **Întâlnirii de dimineață**, climatul educațional a fost construit pe baze afective și ludice, favorizând exprimarea liberă și implicarea activă a copiilor. Salutul interactiv, realizat prin îmbrățișări sau bătutul palmei, precum și utilizarea poeziei ritmate pentru momentul prezenței au creat premisele unei atmosfere securizante, în care copiii s-au simțit valorizați și motivați să participe. Calendarul naturii și noutatea zilei au fost integrate creativ, prin raportarea la evenimentul aniversar dedicat poetului național, stimulând curiozitatea și interesul pentru tema propusă.

Fig.2

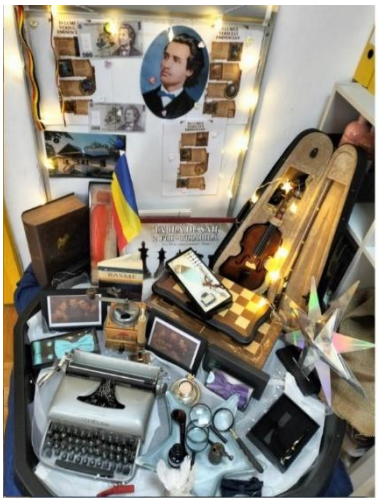

Un element cu impact vizual și emoțional deosebit a fost **colțul tematic dedicat lui Mihai Eminescu**, conceput ca un spațiu de explorare și descoperire. Acesta a inclus obiecte simbolice (cărți, condei, călimară, instrument muzical, imagini, steaua – simbol recurent în opera eminesciană), dispuse într-o manieră estetică și accesibilă copiilor, stimulând interesul spontan pentru subiectul abordat (Fig. 2). Iluminarea ambientală și elementele decorative au contribuit la crearea unei atmosfere sugestive, facilitând transpunerea copiilor într-o „călătorie în timp", adaptată nivelului lor de înțelegere. (Fig. 2).

Un rol important în declanșarea creativității l-a avut **captarea atenției**, realizată printr-un mesaj video în care poetul „le-a cerut ajutorul" copiilor. Această strategie narativă a transformat

Fig.3

activitatea într-o misiune simbolică, sporind implicarea emoțională și participarea activă a preșcolarilor, care au devenit parte a unei povești cu sens educativ.

De asemenea, utilizarea materialelor multimedia (imagini și secvențe video) a permis o **integrare coerentă a elementelor digitale** în demersul educațional, fără a diminua caracterul ludic și creativ al activităților. Mesajele video și imaginile animate au avut rolul de a capta atenția, de a menține interesul copiilor și de a oferi feedback într-o formă accesibilă și atractivă (Fig. 3).

În cadrul activității, au fost utilizate și **imagini artistice cu valoare sugestivă**, menite să faciliteze apropierea copiilor de universul cultural și uman al poetului. Reprezentările vizuale au fost valorificate ca punct de plecare pentru conversații, întrebări ghidate și formularea de ipoteze, contribuind la dezvoltarea limbajului expresiv și a gândirii simbolice (Fig. 1).

Fig.1

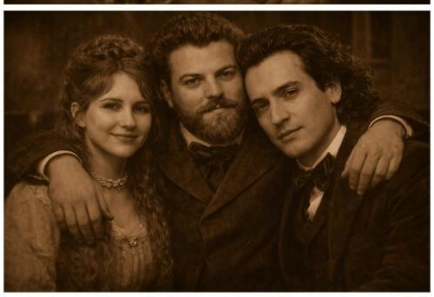

În cadrul **Activităților Liber Alese (ALA 1)**, creativitatea a fost stimulată diferențiat, în funcție de interesele copiilor. La centrul de Artă, activitatea „Trece lebăda pe ape” a permis exprimarea plastică prin lipire și asamblare, dezvoltând coordonarea oculo-motorie, simțul estetic și capacitatea de a transpune simboluri poetice în forme vizuale. Puzzle-urile inspirate din poezia „Somnoroase păsărele” au îmbinat jocul cognitiv cu explorarea imaginativă, iar fișa de lucru a sprijinit exersarea atenției și a gândirii logice. Libertatea de alegere a centrelor a favorizat autonomia și inițiativa personală, elemente esențiale ale creativității.

Dimensiunea creativă a fost aprofundată în cadrul **jocului didactic** de la Domeniul Educație pentru Societate, unde copiii au interacționat cu imagini, ghicitori și sarcini gradate, utilizând inclusiv suport digital. Metoda „Diamantul” a stimulat gândirea asociativă și capacitatea de sinteză, iar caracterul ludic al probelor a menținut un nivel ridicat de interes și motivație.

Punctul culminant al activităților creative l-a reprezentat **activitatea de Educație Plastică – „Călătorie printre stele”**, în care copiii au experimentat tehnici neconvenționale de pictură: amprentarea cu buretele și stropirea culorii cu pensula. Această activitate a valorificat creativitatea spontană, oferindu-le copiilor libertatea de a explora culorile, formele și efectele vizuale, fără constrângeri rigide. Fiecare lucrare a devenit o expresie unică a imaginației copilului, iar analiza lucrărilor în cadrul „Turului galeriei” a contribuit la dezvoltarea stimei de sine și a capacității de autoevaluare.

Activitatea s-a încheiat într-o notă artistică și relaxantă, prin **Dansul Steluțelor (ALA 2)**, care a integrat mișcarea, muzica și expresivitatea corporală. Dansul a oferit copiilor posibilitatea de a-și exprima emoțiile prin gest și ritm, consolidând coeziunea de grup și bucuria participării comune.

În concluzie, activitățile creative desfășurate au demonstrat că, printr-o abordare integrată și ludică, valorile culturale pot fi transmise copiilor într-o manieră accesibilă și atractivă. Creativitatea a fost stimulată constant, atât prin artă și joc, cât și prin interacțiune, poveste și mișcare, contribuind la formarea unor atitudini pozitive față de cultură, învățare și exprimare artistică.

Prin corelarea activităților practice cu suporturile vizuale și ambientul educațional creat, copiii au fost încurajați să exploreze, să pună întrebări și să se exprime liber, atât verbal, cât și artistic. Astfel, creativitatea a fost susținută nu doar ca produs final (lucrări plastice, dans), ci ca **proces continuu**, alimentat de stimuli vizuali, emoționali și cognitivi.

Fig. 1. Reprezentare artistică a unor personalități din epoca lui Mihai Eminescu
Suport vizual utilizat pentru stimularea dialogului, empatiei și imaginației copiilor.

Fig. 2. Colț tematic „Mihai Eminescu – Călătorie în timp”
Amenajare educațională cu rol de stimulare a curiozității, imaginației și dialogului dirijat. Materiale concrete utilizate ca suport pentru joc didactic, conversație și activități creative.

Fig. 3. Cadre din materialul video utilizat pentru captarea atenției și feedback
Resurse digitale integrate în activitate pentru susținerea motivației și implicării active.

OPREA DIANA - MANUELA
UNITATE DE ÎNVĂȚĂMÂNT: Școala Gimnazială Nr. 6
LOCALITATE: Râmnicu Sărat

Dezvoltarea competențelor socio-emoționale la elevii din clasa pregătitoare prin activități interactive

Dezvoltarea socio-emoțională a copiilor reprezintă un aspect fundamental al educației timpurii. În perioada clasei pregătitoare, copiii învață să își identifice emoțiile, să le exprime adecvat și să stabilească relații pozitive cu cei din jur. Mediul școlar oferă numeroase oportunități pentru formarea acestor competențe prin activități interactive și situații de învățare care stimulează comunicarea, colaborarea și respectul reciproc.

Educația socio-emoțională contribuie la dezvoltarea stimei de sine, la prevenirea conflictelor și la crearea unui climat pozitiv în clasă. Prin intermediul unor activități ludice și experiențiale, elevii pot învăța să își recunoască emoțiile și să înțeleagă sentimentele celorlalți.

Importanța educației socio-emoționale în ciclul primar

În primii ani de școală, copiii își dezvoltă treptat abilitățile de comunicare și relaționare. Activitățile socio-emoționale contribuie la:

- dezvoltarea empatiei și a respectului față de ceilalți;
- îmbunătățirea relațiilor dintre elevi;
- gestionarea emoțiilor și a conflictelor;
- creșterea motivației pentru învățare;
- dezvoltarea cooperării și a spiritului de echipă.

Cadrele didactice au rolul de a crea contexte educaționale în care elevii să își exprime liber emoțiile și să învețe comportamente sociale pozitive.

Exemple de activități pentru dezvoltarea socio-emoțională

1. Jocul „Roata emoțiilor”

Scop: recunoașterea și exprimarea emoțiilor.

Materiale: planșă cu imagini reprezentând emoții (bucurie, tristețe, surpriză, furie, frică).

Desfășurarea activității:

Elevii sunt invitați să identifice emoțiile prezentate pe planșă. Fiecare copil este rugat să povestească o situație în care a simțit una dintre emoțiile ilustrate. Activitatea este urmată de o discuție despre modalități de gestionare a emoțiilor negative.

Rezultate:

Copiii învață să își identifice emoțiile și să le exprime într-un mod adecvat.

2. Activitatea „Complimentul zilei”

Scop: dezvoltarea respectului și a relațiilor pozitive între elevi.

Desfășurarea activității:

Elevii sunt așezați în cerc. Fiecare copil spune un compliment colegului din dreapta sa. Complimentul poate face referire la comportament, implicare sau calități personale.

Beneficii:

Activitatea contribuie la dezvoltarea stimei de sine și la crearea unui climat pozitiv în clasă.

3. Jocul „Lucrăm împreună”

Scop: dezvoltarea colaborării și a spiritului de echipă.

Materiale: puzzle sau imagini care trebuie asamblate.

Desfășurarea activității:

Elevii sunt împărțiți în grupuri mici și primesc piese dintr-un puzzle. Pentru a finaliza imaginea, copiii trebuie să coopereze și să comunice între ei.

Rezultate:

Elevii învață să colaboreze, să își împartă sarcinile și să lucreze împreună pentru atingerea unui scop comun.

Rolul cadrului didactic

Profesorul are un rol esențial în dezvoltarea competențelor socio-emoționale ale elevilor. Acesta trebuie să creeze un mediu educațional sigur și stimulativ, în care copiii să se simtă acceptați și încurajați să își exprime ideile și emoțiile.

De asemenea, cadrul didactic poate utiliza metode interactive precum jocul didactic, învățarea prin cooperare, discuțiile de grup și activitățile creative pentru a sprijini dezvoltarea socio-emoțională a elevilor.

Educația socio-emoțională are un rol important în formarea personalității copilului și în dezvoltarea relațiilor armonioase între elevi. Activitățile interactive și jocurile educative contribuie la dezvoltarea empatiei, a cooperării și a abilităților de comunicare. Integrarea constantă a acestor activități în procesul instructiv-educativ poate conduce la crearea unui climat pozitiv în clasă și la formarea unor copii echilibrați și responsabili.

Bibliografie

Cucoș, C. (2014). *Pedagogie*. Iași: Editura Polirom.

Ionescu, M., Radu, I. (2001). *Didactica modernă*. Cluj-Napoca: Editura Dacia.

Neacșu, I. (2010). *Metode și tehnici de învățare eficientă*. București: Editura Polirom.

Păun, E. (2017). *Educația și dezvoltarea copilului*. București: Editura Didactică și Pedagogică.

Ministerul Educației (2013). *Programa școlară pentru clasa pregătitoare, clasa I și clasa a II-a*. București.

TRESTIANU VIORICA
UNITATE DE ÎNVĂȚĂMÂNT:CENTRUL ȘCOLAR DE EDUCAȚIE INCLUZIVĂ
LOCALITATE:RM.SĂRAT

Educația elevilor cu cerințe educaționale speciale

Educația elevilor cu cerințe educaționale speciale presupune o abordare complexă și integrată, în care colaborarea dintre școală și familie ocupă un loc central. Parteneriatul educațional dintre aceste două instituții reprezintă o condiție fundamentală pentru dezvoltarea armonioasă a copilului, pentru integrarea sa școlară și socială și pentru eficiența intervențiilor educaționale și terapeutice.

Ion Nicola subliniază importanța cooperării dintre factorii educativi, afirmând că:„educația copilului este rezultatul acțiunii conjugate a familiei și a școlii, instituții care trebuie să acționeze în mod unitar pentru formarea personalității elevului” (Nicola, 2000, p. 438).În același sens, psihopedagogia modernă evidențiază faptul că implicarea părinților în procesul educațional contribuie la îmbunătățirea performanțelor școlare și la dezvoltarea socio-emoțională a copiilor.

În cazul elevilor cu cerințe educaționale speciale, implicarea familiei este esențială pentru consolidarea achizițiilor dobândite în mediul școlar și pentru stimularea dezvoltării globale a copilului.Emil Verza evidențiază faptul că mediul familial are un rol determinant în evoluția copilului cu dificultăți de dezvoltare, afirmând că:„familia reprezintă factorul fundamental care poate susține sau, dimpotrivă, poate îngreuna procesul de recuperare și integrare a copilului cu dizabilități” (Verza, 2011, p. 219).În acest context, părinții devin parteneri activi ai cadrelor didactice și ai specialiștilor implicați în procesul educațional. Ei contribuie la aplicarea recomandărilor educaționale și terapeutice în mediul familial și oferă informații valoroase despre comportamentul și nevoile copilului.

Ecaterina Vrășmaș subliniază importanța implicării familiei în educația incluzivă, arătând că:„participarea părinților la procesul educațional reprezintă o condiție esențială pentru succesul incluziunii școlare a copiilor cu cerințe educaționale speciale” (Vrășmaș, 2014, p. 145).Prin urmare, familia nu este doar un beneficiar al serviciilor educaționale, ci și un partener activ în procesul de educație și recuperare.Colaborarea eficientă dintre școală și familie presupune stabilirea unor forme concrete de comunicare și cooperare. Acestea trebuie să fie permanente, deschise și orientate spre sprijinirea dezvoltării copilului.

Alois Gherguț subliniază faptul că:„parteneriatul dintre școală și familie reprezintă o componentă esențială a educației incluzive, contribuind la adaptarea intervențiilor educaționale la particularitățile individuale ale copilului” (Gherguț, 2016, p. 167).

Comunicarea eficientă între cadrele didactice și părinți facilitează identificarea timpurie a dificultăților de învățare și elaborarea unor strategii educaționale adecvate și contribuie la crearea unui climat de încredere și cooperare, care sprijină dezvoltarea emoțională și socială a copilului.

Pilonii unei colaborări eficiente sunt:comunicarea transparent prin schimbul constant de informații prin caiete de corespondență, e-mail sau întâlniri periodice,formarea comună prin participarea părinților la sesiuni de consiliere pentru a înțelege metodele pedagogice folosite la clasă,obiective realiste prin stabilirea unor ținte de învățare care pot fi susținute și exersate și în mediul casnic. Implicarea părinților în procesul educațional contribuie la reducerea dificultăților de comportament și la creșterea motivației pentru învățare. Atunci când părinții și cadrele didactice urmăresc obiective comune și utilizează strategii educaționale coerente, copilul beneficiază de un mediu educațional stabil și predictibil. Atunci când copilul observă o relație armonioasă între cele două instituții, nivelul de anxietate scade, iar motivația pentru învățare crește.

De multe ori, colaborarea este îngreunată de sentimente de vinovăție (din partea părinților) sau de lipsa de timp și resurse (din partea cadrelor didactice). Soluția constă în empatie și flexibilitate. Este crucial ca școala să nu devină un loc unde părinții primesc doar „vești proaste”, ci un spațiu de suport unde se celebrează și micile progrese.

Prin comunicare constantă, implicare reciprocă și stabilirea unor obiective comune, se poate crea un cadru educațional favorabil dezvoltării cognitive, emoționale și sociale a copilului.

În acest context, colaborarea dintre cadrele didactice și părinți trebuie să fie privită ca un proces continuu, bazat pe încredere, respect reciproc și responsabilitate comună în educația copilului. Colaborarea dintre școală și familie nu este doar o recomandare de bune practici, ci o necesitate fundamentală în educația specială. Pentru elevul cu Cerințe Educaționale Speciale acest parteneriat funcționează ca un sistem de susținere care asigură continuitatea între mediul de învățare și cel de acasă.

Bibliografie:

Gherguț, A. (2016). *Psihopedagogia persoanelor cu cerințe educaționale speciale*. Iași: Polirom.

Nicola, I. (2000). *Tratat de pedagogie școlară*. București: Aramis.

Verza, E. (2011). *Psihopedagogia specială*. București: Universității din București.

Vrășmaș, E. (2014). *Educația incluzivă*. București: Didactică și Pedagogică.

IONESCU MIHAELA GEORGIANA

UNITATE DE ÎNVĂȚĂMÂNT: ȘCOALA GIMNAZIALA GLODEANU SĂRAT, JUD BUZĂU

LOCALITATE: GLODEANU SĂRAT

STRATEGII DE MOTIVARE A ELEVILOR PENTRU ÎNVĂȚARE

Motivația pentru învățare reprezintă un factor esențial în procesul educațional, influențând nivelul de implicare, performanța școlară și dezvoltarea personală a elevilor. În contextul învățământului primar, unde se formează bazele atitudinii față de școală și cunoaștere, rolul profesorului în stimularea motivației devine fundamental.

Literatura de specialitate evidențiază faptul că elevii motivați manifestă o participare activă la activitățile didactice, o mai mare perseverență în realizarea sarcinilor și o capacitate crescută de autoreglare a învățării. Prin urmare, identificarea și aplicarea unor strategii eficiente de motivare reprezintă o prioritate pentru cadrele didactice din ciclul primar.

Motivația este definită ca ansamblul factorilor interni și externi care declanșează, susțin și orientează comportamentul individului spre atingerea unor obiective. În domeniul educației, se disting două forme principale ale motivației:

Motivația intrinsecă se referă la implicarea elevului în activitatea de învățare din interes personal, curiozitate sau plăcerea de a descoperi lucruri noi.

Motivația extrinsecă este determinată de factori externi, precum recompensele, aprecierea profesorului, competiția sau dorința de a obține rezultate bune.

În învățământul primar, cele două tipuri de motivație se îmbină, contribuind la dezvoltarea unei atitudini pozitive față de învățare. Profesorul are un rol central în crearea unui climat educațional stimulativ și suportiv. Prin metodele didactice utilizate, stilul de comunicare și relația pedagogică stabilită cu elevii, cadrul didactic poate influența semnificativ nivelul de motivație al acestora.

Un climat educațional pozitiv se caracterizează prin:

- respect reciproc între profesor și elevi;
- valorizarea progresului individual;
- încurajarea participării active;
- oferirea unui feedback constructiv.

În același timp, adaptarea strategiilor didactice la particularitățile de vârstă ale elevilor din ciclul primar contribuie la menținerea interesului și a curiozității pentru învățare. Jocul didactic constituie o metodă eficientă de stimulare a interesului elevilor pentru activitățile școlare, deoarece valorifică nevoia naturală de joc specifică vârstei școlare mici.

Exemplu de bună practică:

În cadrul orelor de matematică, se poate utiliza jocul „Lanțul calculelor”, în care elevii rezolvă pe rând operații matematice pentru a continua lanțul început de colegi. Activitatea stimulează participarea, atenția și cooperarea. Metodele interactive bazate pe colaborare contribuie la creșterea implicării elevilor și la dezvoltarea competențelor sociale.

La disciplina Limba și literatura română, elevii pot lucra în grupuri pentru a realiza o poveste colectivă pornind de la o imagine sau un set de cuvinte-cheie. Fiecare elev contribuie cu idei, iar produsul final este prezentat clasei. Feedbackul reprezintă un instrument pedagogic important pentru consolidarea motivației elevilor.

Profesorul poate utiliza strategii precum „mesajele de apreciere” sau „jurnalul progresului”, prin care elevii sunt încurajați să observe evoluția propriilor rezultate și să își dezvolte încrederea în capacitățile lor. Tehnologia digitală oferă oportunități variate pentru realizarea unor activități interactive și atractive. Utilizarea aplicațiilor educaționale pentru realizarea de quiz-uri interactive sau exerciții digitale poate transforma lecția într-o experiență dinamică, sporind implicarea elevilor. Elevii sunt mai motivați atunci când percep utilitatea practică a cunoștințelor dobândite.

La disciplina Matematică, profesorul poate organiza activități de tip „Magazinul clasei”, în care elevii realizează calcule folosind bani fictivi, simulând situații reale de cumpărare și vânzare.

Aplicarea unor strategii variate de motivare conduce la:

- creșterea participării active a elevilor la activitățile didactice;
- dezvoltarea autonomiei în învățare;
- îmbunătățirea performanțelor școlare;
- formarea unei atitudini pozitive față de procesul educațional.

În acest sens, diversificarea metodelor de predare și adaptarea lor la nevoile elevilor reprezintă o condiție esențială pentru eficiența procesului didactic. Motivarea elevilor pentru învățare constituie o dimensiune fundamentală a activității didactice, în special în învățământul primar. Strategiile didactice bazate pe joc, cooperare, feedback pozitiv, utilizarea tehnologiei și conectarea conținuturilor cu experiențele reale ale elevilor contribuie la dezvoltarea interesului pentru cunoaștere și la creșterea performanței școlare.

Bibliografie orientativă

1. Cucoș, C. – *Pedagogie*, Editura Polirom.
2. Cerghit, I. – *Metode de învățământ*, Editura Polirom.
3. Ionescu, M., Radu, I. – *Didactica modernă*, Editura Dacia.
4. Joița, E. – *Managementul clasei de elevi*, Editura Polirom.

MICU VICTORIȚA
UNITATE DE ÎNVĂȚĂMÂNT:ȘCOALA GIMNAZIALĂ MEREI
LOCALITATE:MEREI

Utilizarea tehnologiei digitale în activitatea didactică

Utilizarea tehnologiei digitale, s-ar putea folosi și termenul de gamificare a procesului didactic, este din ce în ce mai folosită și aplicabilă în activitatea didactică deoarece lecțiile devin mai atractive și favorizează învățarea activă.

Beneficiile gamificării în învățământ

-creșterea motivației elevilor-îi încurajează pe elevi să participe activ la lecții. Prin elementele ludice, elevii devin mai motivați să participe la lecții și să-și îmbunătățească informațiile. Ca de exemplu- jocul La fermă, pe care îl puteți vedea accesând linkul https://view.genially.com/691b6124913139893fd00758

Am aplicat acest joc cu scopul de a verifica însușirea semnelor de punctuație la o oră de comunicare în limba română la clasa aII-a. De obicei , elevii sunt reticenți să participe atunci când folosesc metode tradiționale și fac confuzii mai multe, dar au identificat și folosit mult mai ușor semnele de punctuație sub formă de joc.

-îmbunătățirea retenției informațiilor-informațiile se reține mai ușor prin această metodă interactivă și distractivă numită gamificare. În acest scop am folosit următorul joc.

https://kahoot.it/solo?quizId=5707b360-c09f-4e6c-909e-17fb73e5f078&gameMode=nano

Am aplicat acest joc la sfârșitul unității "**Universul. Sistemul Solar",** la o oră de matematică și explorarea mediului. Deși această unitate tematică a cuprins multe noțiuni teoretice dificile, elevii au manifestat interes și au dovedit că au înțeles prin intermediul răspunsurilor oferite. Pentru a întări retenția acestor noțiuni, înainte de a aplica acest joc am urmărit un scurt video despre Univers(Paxi și Sistemul solar), care a fost atractiv și interesant pentru elevi.

-dezvoltarea abilităților sociale, cum ar fi colaborarea, comunicarea și competiția sănătoasă, prin activități de grup și provocări comune

https://library.livresq.com/details/68cd65cfae035300097d7ae0

Intrând pe linkul de mai sus veți descoperi o lecție de recapitulare la disciplina comunicare în limba română. În aceast proiect de lecțieam împletit un joc în wordwall, un joc realizat în interacty education și un joc care conține exerciții luate din manual, pe care l-am transformat într-un joc colaborativ, interactiv. Scopul de dezvoltare a colaborării, a competiție sănătoase și interactivității a fost atins. Elevii au fost foarte interesați de jocurile de cuvinte propuse și au fost implicați în cadrul grupurilor cu toții.

În ceea ce privește utilizarea tehnologiei digitale în activitatea didactică consider că este foarte utilă și în acest sens folosesc foarte des **Wordwall,** care conține o multitudine de tipuri de jocuri. Cel

mai atractiv pentru copii este **învârte roata** . Pe acesta îl aplic după ce citim o nouă lectură pentru a verifica înțelegerea mesajului textului, dar poate fi aplicat la fel de bine și la orele de matematică(generator de calcule matematice). Am folosit jocuțe wordall atât la înmulțire, cât și la împărțire.Aplicarea acestora a făcut ca retenția și fixarea cunoștințelor să fie mai rapide.Mai jos atașez un link cu un joc aplicat la o oră de limba română și încă un link aplicat la o oră de matematică.

https://wordwall.net/ro/resource/102915991

https://wordwall.net/ro/resource/109360507

În concluzie, utilizarea tehnologiei digitale în activitatea didactică contribuie semnificativ la creșterea eficienței și atractivității procesului de învățare. Aceasta facilitează accesul rapid la resurse variate și sprijină metode interactive, adaptate nevoilor elevilor. În final, integrarea inteligentă a tehnologiei în educație favorizează o pregătire mai relevantă pentru societatea modernă.

CREȚU NICOLETA
UNITATE DE ÎNVĂȚĂMÂNT: ȘCOALA GIMNAZIALĂ MEREI – STRUCTURA LIPIA
LOCALITATE: LIPIA

„PRIETENA MEA - PĂDUREA”

❀ ***UNITATEA*** **:** Școala Gimnazială Lipia
❀ ***ADRESA*****:** Lipia
❀ ***GRUPUL ŢINTĂ***
* 16 elevi de la Școala Gimnazială Lipia
Comunitatea locală (factorii decizionali locali, părinţii etc.)
❀ ***ANUL DE DERULARE A PROIECTULUI*** **:** 2025-2026
❀ ***COORDONATORI PROIECT*** **:**
CREȚU NICOLETA – Prof .inv primar Școala Gimnazială Lipia

❀ *ARGUMENTAREA ALEGERII TEMEI PROIECTULUI*

„Omul de astăzi se întreba: Cum să nu te interesezi de ce se va întâmpla mâine în mediul tău, mediu care este împărţit între nevoia de a folosi pădurea ori dorinţa, nu mai puţin imperioasă, de a-i conserva caracterul natural…..Căci el consideră totdeauna pădurea ca o enclavă de libertate.’’
(Andrée Corvol - „Omul pădurii’’)

Ne-am propus derularea proiectului educaţional „**PRIETENA MEA - PĂDUREA**” pornind de la observaţia că se impune găsirea celor mai eficiente procedee de înţelegere şi conştientizare a copiilor asupra importanţei protejării pădurilor din orizontul local apropiat.

„Ecuaţia” fundamentală a lumii în care trăim constă în găsirea unui raport echilibrat între necesităţile de ordin economic şi capacitatea ecologică a planetei, înţeleasă ca un capital real al naţiunilor, clar limitat şi uşor perisabil, în condiţiile unei gospodăriri necorespunzătoare. Omul reprezintă un factor activ în dinamica spaţială şi temporală a mediului biotic, în general şi a pădurilor, în mod special. Acţiunile factorului antropic pot şi trebuie să fie doar cu finalitate pozitivă, mai ales că, azi, din ce în ce mai mulţi oameni de ştiinţă consideră degradarea mediului în ansamblu şi a pădurilor, în particular, drept cea mai dramatică criză a omenirii.

Cele afirmate anterior explică interesul manifestat şi de comunitatea noastră şcolară asupra implicării copiilor – viitori părinţi şi factori decizionali – în problema protejării pădurilor din comuna noastră.

În plus, se ştie că mutaţia esenţială produsă de actualul Curriculum punctează trecerea de la studierea disciplinelor (de exemplu geografie, biologie etc.) de tip descriptivist, către un demers de învăţare ce încurajează înţelegerea fenomenelor produse în mediul geografic şi relevanţa lor în viaţa cotidiană.

Astfel, profesorii din şcoala noastră încearcă în permanenţă trezirea interesului copiilor de a cunoaşte direct, de a investiga, de a înţelege faptul geografic imediat, precum şi importanţa unui mediu ambiant favorabil unei vieţi sănătoase şi echilibrate. Este evident că pentru a înţelege procesele din natură, mai bine, copilul trebuie să depăşească spaţiul îngust al clasei sau al bibliotecii, pădurea din apropiere fiind mediul cel mai potrivit de înţelegere a faptelor produse în cadrul ei.

Vom încerca în permanenţă mediatizarea proiectului încă de la lansare şi până la finalizare lui.

În concluzie, proiectul propus se va articula perfect cu documentele normative şi curriculare în vigoare valorificând aspectele educative, reorganizând şi flexibilizând educaţia, redimensionând

responsabilizarea elevilor în propria formare cât şi parteneriatul educaţional dintre preşcolari, cadre didactice, părinţi şi alţi factori decizionali.

❀ *OBIECTIVELE PROIECTULUI*

Fără a avea pretenţia că este tot ceea ce putem face în viitorul apropiat, pentru realizarea proiectului propus, menţionăm cele mai importante obiective urmărite:
* Înţelegerea de către copii a relaţiei dintre om şi mediu, interdependenţa dintre calitatea mediului forestier şi calitatea unei vieţi cu adevărat sănătoase;
* Formarea şi educarea elevilor în spiritul ocrotirii şi protecţiei mediului geografic în ansamblul său;
* Utilizarea şi prelucrarea constructivă a informaţiilor din sistemul mass-media şi corelarea acestora cu învăţarea şcolară şi aplicaţiile practice;
* Responsabilizarea copiilor în propria formare şi iniţierea acestora în redimensionarea parteneriatului educaţional pe baza realizării unor forme diverse de colaborare: proiecte legate de protecţia mediului, colaborări cu diverse instituţii şi factori decizionali, atragerea unor eventuali sponsori etc

❀ *COLECTAREA ŞI MOBILIZAREA RESURSELOR NECESARE*

Resurse materiale

Apreciem că există o mare varietate de resurse ce vor putea susţine realizarea proiectului:
a. literatura scrisă (cărţi şi articole necesare cadrelor didactice în faza de proiectare şi planificare, cât şi materiale scrise utile elevilor – atlase, culegeri de texte, articole etc.);
b. resurse vizuale şi audio: fotografii, planşe, folii, casete, CD –uri;
c. materiale informative (promoţionale) ce vor fi distribuite tuturor părţilor implicate;
e. note de teren realizate în timpul investigaţiilor realizate de elevi;
f. mijloacele de transport ale şcolii;
g. resurse financiare pentru plata carburanţilor;
h. aparat digital de fotografiat;
i. cameră video de filmat;
j. materiale consumabile: coli, carton, tuş etc.;
k. computer, imprimantă color, copiator pentru prelucrarea informaţiilor;
l. echipamentele sportive pentru realizarea excursiilor (rucsacuri, corturi, truse de prim ajutor, mingii, jocuri şah, palete de tenis şi alte jocuri).

Proiectul îşi propune utilizarea copiilor în calitate de cercetători, incitându-le astfel spiritul de muncă în echipă, precum şi prelucrarea într-un mod cât mai divers a informaţiilor brute preluate din diverse surse.

Resurse umane

- persoanele resursă – cele care deţin informaţiile necesare: cadre didactice, preşcolari, părinţi, reprezentanţi ai comunităţii locale şi a altor instituţii publice (protecţia consumatorului, mediu, sănătate etc.) de cultură.

CREATIVITATE ÎN EDUCAȚIE
Ediție digitală nr.15 - 2026
ISSN 2784 - 1146
www.star-kids.ro
www.miciiolimpici.ro

ȘTEFAN GABRIELA
UNITATE DE ÎNVĂȚĂMÂNT: GRĂDINIȚA PP PODGORIA
LOCALITATE: PODGORIA

COLABORAREA EFICIENTĂ ÎNTRE ȘCOALĂ ȘI FAMILIE

Colaborarea eficientă între școală și familie este esențială pentru dezvoltarea armonioasă a elevilor și pentru obținerea unor rezultae educaționale bune. Atunci când părinții și profesorii lucrează împreună, copilul beneficiază de sprijin constant atât acasă, cât și la școală.

Părinții și cadrele didactice trebuie să discute regulat despre progresul elevului, dificultăți sau comportament .Școala și familia trebuie să urmărească aceleași scopuri, cum ar fi: dezvoltarea intelectuală,emoțională și socială a copilului.Stabilirea unor reguli și așteptări comune ajută copilul să fie mai organizat și reponsabil.

Profesorii pot oferi sfaturi privind metodele de învățare, iar părinții pot transmite informații despre comportamentul copilului acasă. Astfel se crează o imagine completă asupra nevoilor elevului. Această relație trebuie să se bazeze pe respect reciproc.

Comunicarea trebuie să fie constantă, clară și sinceră și este forte important ca mesajele transmise să fie constructive, nu doar critice, și să includă atât aspecte pozitive, cât și dificultăți. Părinții pot contribui în educație prin crearea unui mediu adecvat de învățare acasă (spațiu liniștit, program stabil), prin încurajarea copilului și susținerea emoțională a acestuia, prin monitorizarea temelor și a progresului școlar și prin promovarea unei atitudini pozitive față de școală și profesori.

De asemenea,părinții trebuie să evite presiunea excesivă sau competițiile cu alți copii, care pot afecta încrederea elevului.

Profesorii au responsabilitatea de a informa corect și periodic părinții, de a adapta metodele de predare la nevoile copiilor, de a oferi feedback clar și util si de a crea un climat deschis în care părinții să se simtă confortabil să comunice.

Deci, colaborarea dintre școală și familie nu este opțională, ci necesară. Atunci când există comunicare, respect și implicare din ambele părți, copilul beneficiază de un mediu stabil și favorabil dezvoltării sale complete- atât intelectual, cât emoțional și social. În concluzie, trebuie spus că cei doi factori educativi, familia şi şcoala, trebuie să aibă acelaşi scop – formarea personalităţii umane integrale şi armonioase.

BIBLIOGRAFIE :

1. Cerghit, I.; Radu, I.T.; Popescu, E.; Vlăsceanu, L., „ Didactica”, manual pentru clasa a X-a, şcoli normale, E.D.P., R.A., 1997;

2. Kant, Im., Tratat de pedagogie. Iaşi, Editura Agora, 1992.

CRISTEA ANDRA
UNITATE DE ÎNVĂȚĂMÂNT: ȘCOALA GIMNAZIALĂ „TACHE ȘI ECATERINA TOCILESCU”
LOCALITATE: VINTILĂ-VODĂ, JUDEȚUL BUZĂU

Activități care dezvoltă empatia, respectul și colaborarea între copii (nivel preșcolar)

Introducere

Empatia, respectul și colaborarea sunt competențe socio-emoționale esențiale care se formează încă din primii ani de viață. La vârsta preșcolară, copiii învață în principal prin experiență directă, joc și interacțiune, iar grădinița devine un spațiu privilegiat pentru exersarea acestor valori. Prin activități atent alese, cadrul didactic poate ghida copiii spre înțelegerea emoțiilor proprii și ale celorlalți, spre acceptarea diferențelor și spre construirea unor relații bazate pe cooperare.

Repere teoretice

Din punct de vedere teoretic, dezvoltarea empatiei este strâns legată de dezvoltarea inteligenței emoționale. Copilul mic începe treptat să recunoască emoțiile celorlalți, să le denumească și să reacționeze adecvat. Respectul apare ca rezultat al internalizării unor reguli sociale și al modelării comportamentelor observate la adulți, iar colaborarea se dezvoltă prin activități comune în care copiii au scopuri împărtășite. Toate aceste competențe nu se predau direct, ci se construiesc prin situații concrete, repetate și semnificative.

Exemple concrete

Un prim tip de activitate eficientă este **jocul de rol**. De exemplu, copiii pot interpreta situații simple din viața de zi cu zi: „un copil trist”, „un prieten care are nevoie de ajutor”, „un coleg nou în grupă”. Prin asumarea rolurilor, ei sunt invitați să vadă lumea din perspectiva celuilalt. Educatoarea poate interveni cu întrebări deschise: „Cum crezi că se simte?”, „Ce ai putea face ca să-l ajuți?”, încurajând exprimarea emoțiilor și găsirea de soluții. Jocurile de rol precum „De-a doctorul”, „De-a vânzătoarea”, „De-a familia” sunt deosebit de eficiente, deoarece oferă copiilor contexte familiare în care pot exersa comportamente de ajutor, comunicare și respect, învățând treptat să înțeleagă nevoile și emoțiile celorlalți.

O altă activitate valoroasă este „**Cercul emoțiilor**”. Copiii stau în cerc și, pe rând, aleg o imagine sau un cartonaș cu o emoție (bucurie, tristețe, furie, frică) și povestesc un moment în care au simțit acea emoție. Ascultarea activă este încurajată, iar colegii pot oferi răspunsuri empatice, cum ar fi „Și eu m-am simțit așa” sau „Îmi pare rău că ai fost trist”. Astfel, copiii învață să-și valideze reciproc trăirile.

Pentru dezvoltarea respectului sunt utile activitățile numite Rutine, care implică **reguli clare, roluri și responsabilități comune** și care dezvoltă deopotrivă diferite dprinderi specifice (în principal de autonomie) și cooperarea, așteptarea rândului sau răbdarea. De exemplu, „responsabilul zilei” poate avea sarcini simple, precum distribuirea materialelor sau ajutorul oferit colegilor. Prin rotația rolurilor, fiecare copil experimentează atât responsabilitatea, cât și respectul pentru munca celorlalți. În același timp, se poate discuta despre reguli precum „ascultăm când cineva vorbește” sau „așteptăm rândul”, explicând de ce acestea sunt importante pentru buna funcționare a grupului.

Activitățile artistice de grup reprezintă un context excelent pentru colaborare. De exemplu, realizarea unui colaj mare cu tema „Primăvara” sau „Grupa noastră” presupune împărțirea sarcinilor, negocierea ideilor și cooperarea. Copiii pot lucra în echipe mici, fiecare contribuind cu o parte a lucrării. Educatoarea poate observa și încuraja comportamentele pozitive: „Îmi place cum ați decis împreună unde să lipiți florile”.

Jocurile de construcție în echipă, folosind cuburi sau alte materiale, sunt de asemenea eficiente. Copiii pot primi provocări precum „Construiți împreună o casă” sau „Realizați un parc”. În acest proces, apar inevitabil conflicte sau diferențe de opinie, care devin oportunități de învățare. Adultul nu oferă imediat soluții, ci ghidează discuția: „Cum puteți rezolva astfel încât toată lumea să fie mulțumită?”.

Poveștile au un rol esențial în dezvoltarea empatiei. Lectura unor povești cu personaje aflate în diverse situații emoționale permite copiilor să identifice și să discute trăiri. După lectură, se pot adresa întrebări precum: „De ce a fost supărat personajul?”, „Ce ai fi făcut tu în locul lui?”. De asemenea, copiii pot fi invitați să schimbe finalul poveștii sau să imagineze continuări, exersând gândirea empatică.

Un alt exemplu este jocul „**Complimentul zilei**”. La finalul zilei, fiecare copil spune ceva frumos despre un coleg. Această activitate contribuie la crearea unui climat pozitiv și la dezvoltarea respectului reciproc. Copiii învață să observe calitățile celorlalți și să le exprime verbal.

Activitățile în aer liber pot fi valorificate pentru colaborare și respect față de mediu. De exemplu, îngrijirea unei mici grădini sau plantarea unor flori implică muncă în echipă și responsabilitate. Copiii învață să colaboreze pentru un scop comun și să respecte natura.

De asemenea, **rezolvarea conflictelor** poate deveni o activitate în sine. Educatoarea poate crea situații simulate sau poate valorifica conflictele reale dintre copii pentru a discuta soluții. Se pot introduce pași simpli: exprimarea emoției („Sunt supărat pentru că…”), ascultarea celuilalt și găsirea unei soluții comune. Repetarea acestor pași ajută copiii să-și dezvolte abilități de comunicare și negociere.

Nu în ultimul rând, exemplul adultului este fundamental. Copiii imită comportamentele observate, astfel că modul în care educatoarea comunică, gestionează conflictele și își exprimă emoțiile devine un model direct pentru copii. Un climat cald, sigur și predictibil favorizează dezvoltarea empatiei, respectului și colaborării.

Considerații finale

În concluzie, dezvoltarea acestor competențe la nivel preșcolar nu presupune activități complicate, ci situații simple, repetate și bine ghidate. Prin jocuri de rol, discuții despre emoții, activități de grup și exemple concrete, copiii învață treptat să fie mai atenți la ceilalți, să respecte reguli și să colaboreze eficient. Investiția în aceste abilități timpurii are un impact semnificativ asupra adaptării sociale și emoționale ulterioare a copiilor.

Bibliografie:

Neacșu, I. (2010). *Psihologia educației*. București: Editura Polirom.

Vrășmaș, E. (2014). *Educația timpurie*. București: Editura Aramis.

Bocoș, M. (2013). *Instruirea interactivă*. Cluj-Napoca: Editura Presa Universitară Clujeană.

LEOPEA VIOLETA
UNITATE DE ÎNVĂȚĂMÂNT: ȘCOALA GIMNAZIALĂ COMUNA BUDA
LOCALITATE: BUDA

Utilizarea tehnologiei digitale în activitatea didactică

Tehnologia digitală a devenit parte integrantă avieții cotidiene, influiențând profund modul în care comunicăm, muncim și învățăm. De la această excepție nu faci nici Educația Timpurie. Utilizarea telefoanelor, tabletelor, calculatoarelor, aplicațiilor educaționale și a resurselor multimedia ridică atât oportunități valoroase pentru dezvoltarea copiilor, cât și limite dar și riscuri ce trebuie atent gestionate.

Tehnologia digitală în educația timpurie

Tehnologia digitală în educația timpurie se referă la folosirea dispozitivelor și aplicațiilor digitale ca instrument de sprijin în procesul educațional. Acestea nu pot înlocui jocul tradițional sau interacțiunea directă, ci pot completa activitățile clasice atunci când sunt adaptate corect vîrstei preșcolare.

Aplicații și platforme digitale în gradinită

Wordwoll- Jocuri interactive(asocieri, roata norocului, qui-zuri) adaptate vârstei preșcolare

Canva-Realizarea de fișe, postere, prezentări și materiale vizuale atractive

Plickers- Evaluare rapidă fără dispozitive pentru copil

Livresq-Lecții și materiale interactive digitale

Khan Academy- Lecții video- exerciții și teste gratuite pentru matemetică, științe și alte domenii.

StoryJumper- Creare de povești digitale cu imagini și text simulând imaginația.

LearningApps-Exerciții interactive simple pentru consolidarea cunoștințelor

Oportunitățile tehnologiei digitale

1. **Stimularea interesului pentru învățare**- Jocurile eductive, aplicațiile interactive, materialele audio-vizuale captează atenția copiilor și pot transforma învîțarea într-o experiență atractivă și plăcută. Culorile, sunetele și animațiile contribuie la menținerea interesului și la implementarea activă a copilului.
2. **Dezvoltarea competențelor cognitive**- Tehnologia digitală poate sprijini dezvoltarea gândirii logice, a memoriei și a capacității de rezolvare a problemelor. Jocurile educaționale pot stimula recunoașterea formelor, numerelor, literelor și pot încuraja învățarea prin explorare.
3. **Personalizarea învățării**- Multe aplicații permit adaptarea nivelului de dificultate în funcție de ritmul fiecărui copil. Astfel pot învăța în propriul ritm, fără presiune, iar educatoarele pot observa mai ușor progresul individual.

4. **Dezvoltarea competențelor digitale de bază-** Contactul timpuriu, controlat cu tehnologia, contribuie la formarea competențelor digitale de bază neesare în societatea modernă. Copiii învață sa folosească responsabil dispozitivele digitale și să înțeleagă rolul acestora în vița de zi cu zi.
5. **Limitele și riscurile tehnologiei digitale**

1.**Timpul excesiv petrecut în fața ecranelor-** Una dintre cele mai mari limite este riscul utilizării excesivea dispozitivelor digitale. Expunerea îndelungată la ecrane a copiilor, poate afecta sănătatea fizică și emoșională a copiilor, ducând la oboseală, probleme de vedere sau dificultăți de concentrare.

2.Reducerea interacțiunii sociale- Educația timpurie se bazeaă în mare măsură pe interacțiunea socială, comunicare și joc colaboratic. Utilizarea excesivă a tehnologiei poate diminua contactul direct cu alți copii și cu educatoarea, afectând dezvoltarea abilităților sociale.

3. **Conținut neadecvat sau slabă calitate-** Nu toate aplicațiile sau resursele digitale sunt potrivite pentru copiii mici. Unele pot conține informații neadaptate vârstei sau pot pune accent mai mult pe divertisment decât pe valoarea educativă

6. **Dependența de tehnologie-** Folosirea necontrolată a tehnologiei poate duce la dependență, copilul preferând activitățile digitale în deprimentul jocului fizic, al leccturii sau al activităților creative.

Rolul educatoarei și a familiei- Educatoarea și părinții au un rol esențial în ghidarea utilizării tehnologiei digitale. Aceștia trebuie să selecteze conținut de calitate, să stabilească limite clare privind timpul de utilizare și să încurajeze echilibrul între activitățile digitale și cele tradiționale.

În concluzie, tehnologia digitală poate reprezenta un instrument valoros în educația timpurie, oferind multiple oportunități pentru dezvoltarea copiilor, dacă este utilizată în mod echilibrat și responsabil. Cu toate acestea, limitele și riscurile asociate nu trebuie ignorate. Un echilibreu între tehnologie, joc, interacțiune socială și activități practice este esențial pentru o dezvoltare armonioasă a copiluui.

Bibliografie:

- Ministerul Educației- ”Curriculum pentru educație timpurie,,
- Horațiu Catalano și Ion Albulescu-”Educația timpurie digitală: cadre teoretice și aplicative”Editura DidacticăPublishing House. 2024

MUREȘAN DANIELA
UNITATE DE ÎNVĂȚĂMÂNT: ȘCOALA GIMNAZIALĂ ,,MIHAI EMINESCU”
LOCALITATE: DEJ

COLABORAREA EFICIENTĂ ÎNTRE ȘCOALĂ ȘI FAMILIE

Relația dintre familie, școală și societate constituie un parteneriat esențial pentru dezvoltarea copilului

În dezvoltarea armonioasă a copilului, interacțiunea dintre familie, grădiniță, școală și societate joacă un rol esențial. Aceste patru componente nu funcționează independent, ci formează un sistem interconectat, în care fiecare are un impact semnificativ asupra celorlalte. Coordonarea și colaborarea eficientă dintre ele asigură nu doar succesul educațional al copilului, ci și integrarea lui reușită în societate.

Familia – primul mediu educativ

Familia reprezintă primul mediu educativ al copilului. Este locul unde acesta își formează valorile fundamentale, deprinderile de bază, modul de comunicare și încrederea în sine. Părinții sunt primii educatori, iar atitudinile lor față de învățare, disciplină și societate vor influența profund comportamentul copilului în grădiniță și mai târziu în școală.

O familie implicată, care susține procesul educațional, creează premisele pentru o bună adaptare la cerințele sistemului educațional. În schimb, lipsa sprijinului familial poate duce la dificultăți de integrare și performanțe slabe.

Școala – locul de formare intelectuală și socială

Odată cu începerea școlii, copilul intră într-un mediu mai structurat, cu cerințe academice clare. Profesorii, alături de părinți, au responsabilitatea de a susține nu doar dezvoltarea cognitivă, ci și formarea caracterului.

Relația familie-școală trebuie să fie bazată pe comunicare deschisă, respect reciproc și implicare activă. Implicarea părinților în activitățile școlare, participarea la ședințe și colaborarea cu cadrele didactice contribuie la succesul școlar și la prevenirea problemelor de comportament sau abandonului școlar.

Societatea – cadrul larg al educației

Societatea oferă contextul general în care se desfășoară educația. Valorizarea educației la nivel social, politicile publice, accesul la resurse culturale și infrastructura educațională influențează în mod direct calitatea procesului educativ.

Mass-media, comunitatea locală, instituțiile culturale și autoritățile au un rol important în modelarea mentalităților și în susținerea unei culturi a învățării. O societate care sprijină educația va genera cetățeni responsabili, bine integrați și activi.

Concluzie

Familia, școala și societatea sunt pilonii esențiali ai dezvoltării copilului. Colaborarea strânsă între acești factori nu este doar benefică, ci necesară pentru a asigura o educație de calitate și o formare completă a viitorilor adulți. Doar printr-un parteneriat autentic între toate aceste entități putem construi o societate echilibrată, educată și empatică.

BIBLIOGRAFIE

Dolean, Ioan; „Meseria de părinte”, Editura Aramis, Bucureşti, 2002 Dolean, Dacian Dorin
Ecaterina Adina Vrasmas – Consilierea şi educaţia părinţilor, Editura Aramis, 2002;
Littauer, Florence „Personalitate plus – Cum să-i înţelegi pe ceilalţi înţelegându-te pe tine însuţi

CREATIVITATE ÎN EDUCAȚIE
Ediție digitală nr.15 - 2026
ISSN 2784 - 1146
www.star-kids.ro
www.miciiolimpici.ro
EDITURA STAR KIDS

TAMAȘ ANDREEA GABRIELA
UNITATE DE ÎNVĂȚĂMÂNT: ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR 1 GHERLA
LOCALITATE: GHERLA

Activități pentru dezvoltarea socio-emoțională a copiilor

Dezvoltarea socio-emoțională a copiilor reprezintă una dintre dimensiunile fundamentale ale formării personalității, având un impact major asupra adaptării școlare, a relațiilor interpersonale și a echilibrului psihic pe termen lung. În literatura pedagogică și psihologică, aceasta este definită ca procesul prin care copilul dobândește capacitatea de a-și recunoaște și gestiona emoțiile, de a stabili relații pozitive cu ceilalți și de a manifesta comportamente prosociale. În context educațional, cadrul didactic are un rol esențial în proiectarea și implementarea unor activități didactice care să susțină această dimensiune a dezvoltării.

Un prim tip de activitate cu valențe formative deosebite îl constituie jocul de rol, utilizat frecvent în învățământul preșcolar și primar. Acesta facilitează interiorizarea normelor sociale și dezvoltarea empatiei, prin asumarea unor roluri diverse și explorarea unor situații de viață. Conform teoriilor constructiviste, copilul învață prin experiență directă, iar jocul simbolic îi oferă oportunitatea de a experimenta comportamente și emoții într-un cadru securizant. De exemplu, simularea unor situații cotidiene contribuie la dezvoltarea abilităților de comunicare, negociere și rezolvare a conflictelor.

Lectura și activitățile de povestire ocupă, de asemenea, un loc central în dezvoltarea socio-emoțională. Prin intermediul textelor literare, copiii intră în contact cu o varietate de trăiri și contexte sociale, ceea ce le permite să își dezvolte capacitatea de identificare și interpretare a emoțiilor. Discuțiile dirijate de cadrul didactic, bazate pe întrebări deschise, stimulează reflecția și dezvoltarea gândirii critice. Astfel, copilul este încurajat să analizeze comportamentele personajelor și să formuleze propriile opinii, contribuind la formarea unei conduite morale.

Activitățile artistico-plastice constituie o altă modalitate eficientă de exprimare și reglare emoțională. Desenul, pictura sau modelajul permit exteriorizarea trăirilor într-o manieră nonverbală, facilitând astfel procesul de autocunoaștere. În plus, activitățile realizate în grup dezvoltă spiritul de cooperare, respectul față de diversitate și capacitatea de a accepta feedback-ul. Din perspectivă pedagogică, aceste activități contribuie la crearea unui climat educațional pozitiv și incluziv.

Jocurile de cooperare, în opoziție cu cele competitive, sunt esențiale pentru formarea comportamentelor prosociale. Acestea pun accent pe colaborare, comunicare și atingerea unui scop comun, diminuând tensiunile generate de competiție. Copiii învață să își asume responsabilități, să își gestioneze emoțiile negative și să dezvolte relații bazate pe încredere și respect reciproc. Astfel, se consolidează competențele sociale necesare integrării în grup.

Un alt aspect important îl reprezintă activitățile de educație emoțională, care vizează recunoașterea, exprimarea și reglarea emoțiilor. Acestea pot include jocuri didactice, exerciții de identificare a emoțiilor pe baza expresiilor faciale sau tehnici de relaxare și respirație. Implementarea acestor activități contribuie la dezvoltarea inteligenței emoționale, concept intens studiat în psihologia contemporană, și la prevenirea comportamentelor dezadaptative.

De asemenea, rutina zilnică și organizarea activităților în cadrul colectivului de elevi au un rol semnificativ în dezvoltarea socio-emoțională. Momentele precum întâlnirea de dimineață sau activitățile de reflecție de la finalul zilei oferă copiilor oportunitatea de a-și exprima emoțiile, de a-și împărtăși experiențele și de a consolida sentimentul de apartenență la grup. Un climat educațional bazat pe siguranță emoțională și respect reciproc favorizează implicarea activă a elevilor în procesul de învățare.

Rolul cadrului didactic este determinant în acest proces, acesta fiind nu doar un facilitator al învățării, ci și un model de comportament. Atitudinea empatică, capacitatea de ascultare activă și modul de gestionare a situațiilor conflictuale influențează în mod direct comportamentul copiilor. Prin urmare, este necesară o abordare conștientă și responsabilă a dimensiunii socio-emoționale în actul educațional.

În concluzie, dezvoltarea socio-emoțională a copiilor trebuie susținută printr-un ansamblu coerent de activități didactice, adaptate particularităților de vârstă și nevoilor individuale. Integrarea jocului de rol, a lecturii, a activităților artistice și a exercițiilor de educație emoțională contribuie la formarea unor indivizi echilibrați, capabili să stabilească relații armonioase și să facă față provocărilor vieții sociale. Educația nu trebuie să vizeze doar dimensiunea cognitivă, ci și pe cea emoțională, asigurând astfel o dezvoltare holistică a copilului.

Bibliografie

1. Goleman, D. (2001). *Inteligența emoțională*. București: Editura Curtea Veche.
2. Piaget, J. (1970). *Psihologia copilului*. București: Editura Didactică și Pedagogică.
3. Vygotsky, L.S. (1978). *Mind in Society: The Development of Higher Psychological Processes*. Cambridge: Harvard University Press.
4. Neacșu, I. (2010). *Psihopedagogie pentru formarea cadrelor didactice*. București: Editura Polirom.
5. Șchiopu, U., & Verza, E. (1997). *Psihologia vârstelor*. București: Editura Didactică și Pedagogică.
6. Denham, S.A. (2006). *Social-Emotional Competence as Support for School Readiness*. Early Education and Development.

DANIEL ELENA – GABRIELA
UNITATE DE ÎNVĂȚĂMÂNT: GRĂDINIȚA CU P.P. ”PARFUM DE TEI”
LOCALITATE: CLUJ – NAPOCA

UTILIZAREA TEHNOLOGIEI DIGITALE ÎN ACTIVITATEA DIDACTICĂ DIN ÎNVĂȚĂMÂNTUL PREȘCOLAR

Educația timpurie reprezintă fundamentul dezvoltării cognitive, emoționale și sociale a copilului. În contextul transformărilor rapide din societatea contemporană, tehnologia digitală devine un instrument din ce în ce mai prezent în viața copiilor, influențând modul în care aceștia comunică, se joacă și învață. În acest sens, integrarea responsabilă și echilibrată a tehnologiei digitale în activitatea didactică din învățământul preșcolar constituie o provocare, dar și o oportunitate pentru cadrele didactice.

Utilizarea tehnologiei nu trebuie să substituie jocul liber, explorarea directă sau interacțiunea umană, ci să completeze experiențele de învățare și să contribuie la dezvoltarea unor competențe esențiale pentru viitor.

Tehnologia digitală poate sprijini procesul educațional prin diversificarea strategiilor didactice și prin crearea unor contexte de învățare interactive și atractive. Copiii preșcolari învață predominant prin joc, mișcare și explorare senzorială, iar resursele digitale pot valorifica aceste particularități prin animații, aplicații educaționale, povești interactive sau materiale audio-vizuale.

Prin intermediul tehnologiei, educatoarea poate facilita înțelegerea unor concepte abstracte, poate stimula curiozitatea copiilor și poate crea situații de învățare colaborativă. De exemplu, utilizarea tablei interactive sau a proiectorului pentru vizionarea unor materiale despre natură, animale sau fenomenele anotimpurilor poate transforma activitatea într-o experiență multisenzorială.

Totodată, tehnologia contribuie la dezvoltarea competențelor digitale timpurii, precum familiarizarea cu dispozitivele, respectarea regulilor de utilizare și selectarea conținuturilor potrivite vârstei. Poate, de asemenea, sprijini incluziunea educațională, oferind suport vizual și auditiv copiilor cu dificultăți de învățare sau de comunicare.

În învățământul preșcolar, tehnologia digitală trebuie utilizată ca instrument complementar activităților tradiționale. Există numeroase modalități prin care aceasta poate fi integrată eficient:

1. Captarea atenției și motivarea pentru activitate – Filmulețele scurte, animațiile sau cântecele interactive pot fi utilizate pentru introducerea unei teme noi. De exemplu, o poveste digitală despre primăvară poate constitui punctul de plecare pentru activități artistice sau de observare a mediului.

2. Consolidarea cunoștințelor prin jocuri educaționale – Aplicațiile digitale interactive permit exersarea noțiunilor matematice, lingvistice sau de cunoaștere a mediului într-un mod ludic. Copiii pot sorta, număra, potrivi sau identifica elemente, primind feedback imediat.

3. Activități creative și expresive – Tehnologia oferă posibilitatea realizării unor desene digitale, colaje sau înregistrări audio-video. Astfel, copiii își pot exprima emoțiile și ideile în moduri variate, dezvoltându-și creativitatea.

4. Evaluarea formativă – Cadrele didactice pot utiliza aplicații simple pentru verificarea înțelegerii conținuturilor, observând progresul copiilor și adaptând activitățile în funcție de nevoile acestora.

5. Colaborarea cu familia – Platformele digitale pot facilita comunicarea cu părinții, transmiterea de informații despre activități și implicarea acestora în procesul educațional.

Rolul educatoarei este esențial în medierea experienței digitale, aceasta având responsabilitatea de a transforma tehnologia într-un instrument de învățare activă, nu într-un simplu mijloc de divertisment.

Integrarea tehnologiei digitale în grădiniță poate întâmpina dificultăți precum accesul limitat la echipamente, lipsa formării digitale a cadrelor didactice sau riscul supraexpunerii copiilor la ecrane. De asemenea, există pericolul reducerii interacțiunilor sociale autentice dacă tehnologia este utilizată excesiv. Prin urmare, este necesară o abordare echilibrată, centrată pe nevoile copilului și pe obiectivele educaționale.

Tehnologia digitală poate deveni un aliat valoros al educației timpurii atunci când este integrată creativ și responsabil în activitatea didactică. Aceasta sprijină învățarea prin joc, dezvoltarea competențelor cognitive și socio-emoționale, precum și pregătirea copiilor pentru cerințele societății moderne. Succesul utilizării tehnologiei în învățământul preșcolar depinde în mare măsură de competența pedagogică a cadrului didactic, de colaborarea cu familia și de menținerea unui echilibru între mediul digital și experiențele directe de învățare.

Bibliografie

1. Cucoș, C. (2014). *Pedagogie*. Iași: Editura Polirom.
2. Ionescu, M., Radu, I. (coord.) (2010). *Didactica modernă*. Cluj-Napoca: Editura Dacia.
3. Joița, E. (2006). *Strategii constructive în educație*. București: Editura Didactică și Pedagogică.
4. Ministerul Educației (2019). *Curriculum pentru educație timpurie*. București.
5. Neacșu, I. (2018). *Metode și tehnici de învățare eficientă*. București: Editura Polirom.
6. Papert, S. (1993). *The Children's Machine: Rethinking School in the Age of the Computer*. New York: Basic Books.
7. Plowman, L., McPake, J. (2013). *Seven myths about young children and technology*. Childhood Education.

PASCU ANA-MARIA
UNITATE DE ÎNVĂȚĂMÂNT: GRĂDINIȚA CU P. P. „PARFUM DE TEI”
LOCALITATE: CLUJ-NAPOCA

Activități pentru dezvoltarea gândirii critice

Dezvoltarea gândirii critice la grupa mijlocie (4-5 ani) reprezintă procesul prin care trecem de la simpla memorare a informațiilor la procesarea lor. La această vârstă, creierul copilului este extrem de plastic, iar conexiunile neuronale se consolidează prin explorare și interogație. Gândirea critică la preșcolari se sprijină pe trei piloni: observația, analiza și argumentarea.

La vârsta preșcolară, gândirea critică nu se referă la capacitatea de a analiza argumente logice complexe sau de a critica în sens negativ, ci reprezintă un proces cognitiv activ prin care copilul explorează, pune întrebări, face conexiuni și caută soluții la problemele întâlnite în mediul său imediat. Gândirea critică este capacitatea copilului de a prelucra informația primită prin simțuri, trecând-o prin filtrul propriei experiențe pentru a înțelege „cum” și „de ce” funcționează lucrurile. Este opusul învățării mecanice; este trecerea de la „ce este acesta?” la „ce s-ar întâmpla dacă?”.

Activități pe domenii de dezvoltare

Metoda „Pălăriilor Gânditoare” (Adaptată) - această metodă de Edward de Bono poate fi simplificată folosind doar 3 culori pentru a învăța copiii să privească o situație din mai multe unghiuri.

Pălăria Albă (Faptele): „Ce vedem în această imagine? (ex. un urs, o pădure, plouă)”.

Pălăria Roșie (Emoțiile): „Cum se simte ursul că e ud? Dar noi cum ne simțim când plouă?”.

Pălăria Galbenă (Soluțiile): „Ce poate face ursul ca să nu mai fie ud? Cine îl poate ajuta?”.

Experimentul „Inginerii naturii” (Cauză și Efect) - Provocarea: *„Cum putem ajuta o furnică să treacă peste o baltă fără să se ude?”*

Etapa 1 (Ipoteza): Copiii propun materiale (frunze, crenguțe, pietre, hârtie).

Etapa 2 (Testarea): Se pun materialele în apă.

Etapa 3 (Analiza): „De ce frunza plutește, dar piatra s-a dus la fund? Dacă punem piatra pe frunză, ce se întâmplă?”. Această etapă obligă copilul să facă deducții logice bazate pe observație directă.

„Detectivul de umbre” (Deducția) - folosește o lanternă și un paravan (sau o foaie albă). Proiectează umbra unui obiect familiar (o foarfecă, o cană, un dinozaur) dintr-un unghi neobișnuit.

Întrebare: „Ce ar putea fi asta? Ce indicii te fac să crezi că este un...?”

Extensie: Rotirea obiectului pentru a schimba forma umbrei. Copiii învață că, perspectivele diferite pot schimba realitatea percepută.

Sortarea multicriterială (Clasificare complexă) - oferă-le un coș cu obiecte eterogene (linguri de lemn, de metal, cuburi albastre, cuburi roșii, frunze).

Sarcina: „Grupați-le astfel încât să aparțină unei familii".

Provocarea: După ce le-au sortat după culoare, spune-le: „Acum stricăm tot și le sortăm după material. Acum după utilitate (ce folosim în bucătărie vs. ce folosim la joacă)". Acest exercițiu dezvoltă flexibilitatea cognitivă.

Strategii de interogare pentru educator - modul în care pui întrebarea determină profunzimea gândirii. Evită întrebările cu răspuns „Da/Nu".

În loc de: „Îți place povestea?", Întreabă: „Dacă tu ai fi fost personajul X, ce ai fi făcut diferit?"

În loc de: „Ce culoare are mărul?", Întreabă: „Prin ce se aseamănă acest măr cu o minge și prin ce se deosebesc?"

În loc de: „E corect ce a făcut?", Întreabă: „Ce crezi că s-ar fi întâmplat dacă personajul nu ar fi ajutat prietenul?"

Gândirea critică nu înseamnă că micuțul trebuie să aibă dreptate, ci să poată explica de ce a ales acea variantă. Chiar și un răspuns „greșit" din punct de vedere științific este un succes al gândirii critice dacă este susținut de un argument logic pentru vârsta lui.

Bibliografie:

Cucoș, Constantin (2014) – *Pedagogie. Ediția a III-a revăzută*, Editura Polirom;

Glăveanu, V. P. (2014) – *Creativitate și gândire critică în educație*. O perspectivă modernă asupra modului în care interogația stimulează intelectul preșcolarului;

Ministerul Educației (2019) – *Curriculum pentru educația timpurie*;

Pânișoară, I. O. (2015) – *Comunicarea eficientă*.

TITE ALINA
UNITATE DE ÎNVĂȚĂMÂNT: GRĂDINIȚA CU P.P „PARFUM DE TEI”
LOCALITATE: CLUJ-NAPOCA

Parteneriatul educațional - un prim pas pentru o bună colaborare

„Parteneriatul educaţional’’ ca și termen științific, este tratat de mulţi specialişti în domeniul pedagogiei şi este bazat pe premisa că partenerii, cei care sunt implicaţi în educaţia copiilor, au un obiectiv comun, acţionează în aceeaşi direcţie, au un spirit de iniţiativă, de reciprocitate, au abilitatea de a asculta, deţin competenţe şi valori, sunt pregătiţi profesional pentru acest demers educaţional. Parteneri au sarcina de a depune efort în ceea ce priveşte derularea activităţilor din cadrul parteneriatului. Părinţii, grădiniţa, şcoala, comunitatea, toţi partenerii implicaţi, au dorinţa de a-i sprijini pe copii în educarea şi dezvoltarea lor. ,, Profesorii pot oferi cadrul care să încurajeze dezvoltarea comportamentelor de parteneriat la părinţi” (Băran Pescaru, 2004). Cu alte cuvinte, factorii implicaţi în procesul de educare a copilului : familia, grădiniţa, şcoala, comunitatea, colaborează şi furnizează cele mai bune resurse şi experienţe posibile pentru a îmbunătăţi educaţia copiilor preşcolari. Parteneriatele educaţionale pot fi de mai multe tipuri: parteneriatul educaţional grădiniţă – familie, parteneriatul educaţional grădiniţă- şcoală, parteneriatul educaţional grădiniţă-biserică, parteneriatul educaţional grădiniţă- unităţile sanitare, parteneriatul educaţional grădiniţă-poliţie etc. Toate aceste parteneriate educaţionale implementează la nivel preşcolar un sistem de educaţie timpurie, un proces complex şi îndelungat care cere o colaborare strânsă şi continuă.

Parteneriatul grădiniţă-familie are ca punct de plecare continuarea de către familie a activităţilor desfăşurate în grădiniţă şi încurajarea copilului, în ceea ce priveşte reuşita şcolară. Preșcolarul dorește schimbare şi încearcă să rezolve problemele apărute aşa cum ştie, cum a învăţat pe parcursul anilor. De aceea are nevoie de susţinere din partea părinţilor, educatoarelor, a tuturor membrilor care se află în jurul lui. Reușita parteneriatului educaţional depinde, în primul rând, de o comunicare eficientă între toţi partenerii implicaţi.

Scopul parteneriatului educaţional se referă la cunoaşterea tuturor punctelor de vedere ale partenerilor, identificarea nevoilor grădiniţei şi ale copiilor, dar şi colaborarea partenerilor în îndeplinirea de responsabilităţi şi sarcini stabilite la începutul proiectului. Dacă toţi partenerii educaţionali, comunitatea, părinţi, cadre didactice cooperează, în jurul copiilor se formează o comunitate de suport, copiii se simt iubiţi, apreciaţi, comunică mai bine cu părinţii, cu cadrele didactice, se simt independenţi, dornici să participe la o activitate relaxantă şi distractivă, sunt puşi într-o lumină bună, echilibrantă şi toate aceste lucruri au un rol bine definit în educaţia şi dezvoltarea copilului. Cu alte cuvinte parteneriatele educaţionale sunt o componentă esenţială în organizarea şi desfăşurarea activităţilor în unitatea de învăţământ. (Vrășmaș, 2002)

Desfășurarea unor parteneriate eficiente între grădiniță-familie se bazează pe o relaţie deschisă între aceşti doi membri: educatoare-părinte, care să le ofere, celor din urmă, posibilitatea de a adresa întrebări, de a-şi spune punctul de vedere în legătură cu o situaţie dată, de a-şi exprima dorinţele dar şi îngrijorările, de a participa activ în luarea deciziilor. Lawrence-Lightfoot consideră că în relaţia familie-grădiniţă părinţii îşi doresc o persoană care să aibă grijă de copil, respect şi să fie consideraţi membri eficienţi ai echipei educaţionale, să vadă că opiniile le sunt respectate şi folosite în crearea mediului educaţional, competenţă din partea profesioniştilor care furnizează servicii educaţionale, o relaţie apropiată cu profesioniştii (Knopt H.T., Swick K.J., 2007). Implicarea părinţilor în activitățile educaționale ale preșcolarilor, presupune în esenţă activităţi recreative,interactive pe care aceştia le

desfăşoară împreună cu copiii lor în mediul instituțional. Dacă familia colaborează cu grădiniţa, participă la toate activităţile propuse în cadrul parteneriatului educaţional, se va constata o evoluție a copilului atât în plan social cât și emoțional.

Preşcolarul se simte valorizat, mai ales când este susţinut de părinte în tot ceea ce face. Legătura familie-grădiniţă trebuie să fie una continuă, perseverentă și trebuie să existe colaborare între aceşti doi membri cu rol definitit în educaţia copilului. Dacă această legătură este întreruptă sau nu există, se vor observa dificultăți în ceea ce priveşte performanţa copilului. Aşadar putem spune că familia şi grădiniţa sunt două elemente care trebuie să colaboreze în scopul dezvoltării armonioase a copilului, mai ales să fie parteneri egali în educarea acestora.

Specialiștii tratează în literatura neimplicarea părinţilor în cadrul parteneriatului grădiniţă-familie, motivele neimplicării sunt denumite în pedagogie ,,bariere''.În acest sens, educatoarea are rolul de a îmbunătăţi relaţia părinte-grădiniţă iniţiind proiecte educaţionale care vizează participarea activă a părintelui în ceea ce priveşte educarea copilului. Elena Bonchiş prezintă o serie de bariere care pot afecta interacţiunea dintre grădiniţă şi familie. La nivelul familiei se pot identifica următoarele categorii de bariere: structurale şi psihologice (Bonchiş E. , 2011).Barierele structurale întâlnite la nivelul familiei vizează absenţa informaţiilor despre resursele materialele şi umane implicate în realizarea parteneriatului grădiniţă-familie, mai precis absenţa mediului suportiv. Barierele psihologice întâlnite în cadrul familiei au la bază diferenţele lingvistice, culturale, suspiciuni asupra modului în care educatoarele se ocupă de procesul educaţional, percepţie eronată a receptivităţii la nevoile şi dorinţele părinţilor.

Personalitatea educatoarei, felul ei de a fi, comportamentul, atitudinea, temperamentul, au un rol bine definitit în dezvoltarea și întreținerea unei relații optime cu părinții. Educatoarea trebuie să fie un model atât pentru copii, cât şi pentru părinţi. Aşa va câştiga respectul cuvenit, va putea face faţă tuturor problemelor care apar, fiind susţinută de colectivul de părinţi din grupă.

Implicarea educaţională a familiei este definită ,,ca un set de activităţi pe care părinţii le îndeplinesc cu scopul de a susţine, direct sau indirect, procesul de instruire al copiilor" (Bonchiş E. , 2011). Participarea părinţilor, implicarea lor în procesul educaţional, prezenţa lor efectivă în cadrul activităţilor desfăşurate la grupă, toate acestea presupun o comunicarea eficientă între cadrul didactic şi părinte. Modalitatea prin care educatoarea informează părintele despre noutăţile apărute la nivel de grădiniţă se referă în mod concret la implicarea părinţilor în cadrul parteneriatului educaţional. Educatoarea îşi planifică activităţile pe care le desfăşoară în cadrul parteneriatului educaţional în funcţie de anumite criterii: timp, spaţiu, resurse umane-materiale, posibilităţi.

Activităţile desfăşurate în cadrul parteneriatului educaţional grădiniţă-familie sunt importante în educarea şi dezvoltarea preşcolarilor. Implicarea adulților este benefică atât pentru copil cât şi pentru părinte; pentru copil, deoarece acesta îşi dezvoltă anumite abilităţi, priceperi, deprinderi fiind susţinut în totalitate de părinte, iar pe de altă parte este benefică pentru părinte deoarece prin antrenarea lor în diferite acțiuni se simt puși în valoare, talentele şi cunoştinţele lor fiind fructificate, iar munca educatoarei este diminuată. Părintele îşi poate urmări copilul în variate situaţii de interacţiune zilnică, dar mai ales au posibilitatea să cunoască mai bine dificultăţile de integrare a acestuia în colectivul grupei sau în programul grădiniţei.

BIBLIOGRAFIE

Băran Pescaru, A. (2004). Parteneriat în educație. București: Editura Aramis Print.
Bonchiş, E. (2011). Familia şi rolul ei în educarea copilului. Iaşi: Editura Polirom.
Knopt H.T., Swick K.J. (2007). How Parents Feel About Their Child's Teacher
Vrășmaș, E. (2002). Consilierea și educația părinților. București: Editura Aramis

BĂLĂNESCU CAMELIA LEONTINA
UNITATE DE ÎNVĂȚĂMÂNT: Școala Gimnazială „Marius Șandru” Reșița
LOCALITATE: Reșița

Învățarea prin tehnologie – cheia unor lecții interactive și atractive la clasa pregătitoare

Societatea contemporană este profund influențată de evoluția tehnologică, iar educația nu face excepție de la această transformare. Integrarea tehnologiei în procesul didactic reprezintă o necesitate, dar și o oportunitate de a adapta metodele de predare la nevoile și interesele elevilor din generațiile actuale. La clasa pregătitoare, unde accentul cade pe formarea deprinderilor de bază și pe stimularea curiozității, utilizarea tehnologiei poate transforma lecțiile într-o experiență interactivă și captivantă.

Prezentul articol își propune să evidențieze modul în care tehnologia contribuie la creșterea interactivității lecțiilor, avantajele utilizării acesteia la vârste mici, precum și rolul cadrului didactic în valorificarea eficientă a resurselor digitale.

Rolul tehnologiei în procesul educațional la clasa pregătitoare

Tehnologia educațională include o gamă variată de instrumente: table interactive, aplicații educaționale, platforme online, jocuri digitale și resurse multimedia. Acestea oferă posibilitatea adaptării conținuturilor în funcție de ritmul și stilul de învățare al fiecărui elev.

La clasa pregătitoare, tehnologia nu trebuie să înlocuiască metodele tradiționale, ci să le completeze. De exemplu, o lecție despre litere poate deveni mai atractivă prin utilizarea unor aplicații interactive în care elevii recunosc, asociază și scriu literele într-un mod ludic. De asemenea, animațiile și materialele video contribuie la o mai bună înțelegere a conceptelor.

Beneficiile utilizării tehnologiei în lecțiile interactive

Integrarea tehnologiei în activitatea didactică aduce multiple beneficii:

Creșterea motivației pentru învățare – elevii sunt mai implicați atunci când lecțiile includ elemente vizuale și interactive;

Dezvoltarea gândirii critice și a creativității – aplicațiile digitale stimulează explorarea și descoperirea;

Învățare personalizată – elevii pot lucra în ritm propriu, revenind asupra conținuturilor atunci când este necesar;

Feedback imediat – multe aplicații oferă răspunsuri instantanee, facilitând corectarea greșelilor;

Dezvoltarea competențelor digitale – esențiale în societatea actuală.

Totodată, tehnologia contribuie la crearea unui mediu educațional dinamic, în care elevii participă activ la procesul de învățare.

Modalități de integrare a tehnologiei la clasă

Pentru a avea un impact pozitiv, utilizarea tehnologiei trebuie să fie planificată și adaptată vârstei elevilor. Printre cele mai eficiente modalități se numără:

utilizarea tablei interactive pentru exerciții de tip drag-and-drop;

jocuri educaționale online pentru consolidarea cunoștințelor;

prezentări multimedia (imagini, sunete, animații);

aplicații pentru desen și creație;

vizionarea de materiale video educative scurte.

De exemplu, în cadrul unei lecții despre animale, elevii pot viziona un videoclip, pot identifica sunetele specifice și pot participa la un joc interactiv de asociere.

Rolul cadrului didactic în utilizarea tehnologiei

Învățătorul rămâne factorul central al procesului educațional, chiar și în contextul digitalizării. Acesta trebuie să selecteze resursele potrivite, să stabilească obiective clare și să mențină echilibrul între activitățile digitale și cele tradiționale.

De asemenea, cadrul didactic trebuie să asigure un mediu sigur și controlat, în care elevii folosesc tehnologia în scop educativ. Este importantă și formarea continuă a profesorilor în domeniul competențelor digitale.

Limite și provocări

Deși tehnologia oferă numeroase avantaje, există și anumite limite:
accesul inegal la dispozitive;
riscul de supraexpunere la ecrane;
necesitatea unei selecții riguroase a resurselor;
dependența de tehnologie.

Aceste provocări pot fi depășite printr-o utilizare echilibrată și responsabilă, în care tehnologia este un mijloc, nu un scop.

Concluzii

Tehnologia are un rol esențial în transformarea lecțiilor în experiențe interactive și atractive pentru elevii din clasa pregătitoare. Utilizată corect, aceasta stimulează participarea activă, dezvoltă competențe diverse și contribuie la eficientizarea procesului educațional.

Succesul integrării tehnologiei depinde de creativitatea și implicarea cadrului didactic, precum și de colaborarea cu familia. Astfel, școala devine un spațiu adaptat nevoilor elevilor moderni.

Bibliografie

Neacșu, Ioan (2010), Metode și tehnici de învățare eficientă, București: Editura Universitară.
Ministerul Educației (2013), Programa școlară pentru clasa pregătitoare, București.
Vlăsceanu, Lazăr (coord.) (2011), Educație și tehnologie, București: Editura Comunicare.ro.
Popescu, Elena (2019), Utilizarea TIC în învățământul primar, București: Editura Didactică și Pedagogică.

CHIRILĂ RAMONA-MARIANA
UNITATE DE ÎNVĂȚĂMÂNT: ȘCOALA GIMNAZIALĂ „MARIUS ȘANDRU” REȘIȚA
LOCALITATE: Reșița

COLABORAREA DINTRE ȘCOALĂ – FAMILIE – SOCIETATE, O COMPONENTĂ IMPORTANTĂ A EDUCAȚIEI PERMANENTE

După cei șapte și, mai nou, șase ani de-acasă, școala are un rol primordial în educația copiilor, alături de familie, dar și de întreaga societate, deoarece educația permanentă presupune o învățare pe tot parcursul vieții. Colaborarea între toți factorii educaționali, în primul rând între școală și familie, este stringentă. Școala nu-și poate realiza pe deplin sarcinile, mai ales cu elevii care rămân în urmă la învățătură, dacă nu cunoaște condițiile familiale de muncă și de viață ale copiilor. Apoi o serie de aspecte ale comportamentului elevilor, absențe, disciplină, mod de reușită la învățătură, nu se pot cunoaște și rezolva în modul cel mai eficient fără contactul cu familia. Părinții nu pot cunoaște pe deplin psihologia copilului lor dacă nu află și modul lui de comportare în condițiile școlare. Activitatea de acasă este o continuare a activității pedagogice de la școală și invers. Întregul proces de educație și mai ales de instrucție se realizează atât la școală, cât și acasă. După cum spunea Maria Montessori, „Copilul care se naște nu intră într-o ambianță naturală, ci într-o civilizație”. Școala colaborează cu familia în domeniul învățării elevului, în domeniul comportamentului, în domeniul dezvoltării lui fizice și intelectuale, morale și estetice, în domeniul deprinderilor și priceperilor de muncă, igienico-sanitare, în domeniul activităților libere, angajării copilului în diferite domenii de activitate în afară de clasă și școală. La ședințele cu părinții vorbim pe larg despre modul în care aceștia își pot ajuta copiii la învățarea lecțiilor, dar mai ales în controlul temelor de acasă. Totodată părinții trebuie să cunoască dacă copilul lor are o comportare corectă față de învățătoare și de colegii de clasă, dacă purtarea lui pe stradă și în alte locuri este una corespunzătoare. „A-ți învăța copiii să facă binele înseamnă a le lăsa moștenirea cea mai prețioasă” (Mantegazza).

Rolul familiei în educația copilului nu se termină la vârsta școlarizării. Este greșită concepția unor părinți de felul: „L-am dat la școală, să-l învețe dascălul”. Școala și dascălul nu pot suplini cu totul lipsa de preocupare a unui părinte. Efortul educativ își găsește eficiența dorită atunci când între cei doi factori, școală și familie, există o conlucrare în interesul comun al educării copilului.Se constată că unele familii manifestă totală încredere în rolul pe care școala îl are asupra dezvoltării copilului, pe când altele sunt dezinteresate.

Parteneriatele dintre școală și familii pot:

a. ajuta profesorii în munca lor;
b. perfecționa abilitățile școlare ale elevilor;
c. îmbunătăți programele de studiu și climatul școlar;
d. îmbunătăți abilitățile educaționale ale părinților;
e. dezvolta abilitățile de lideri ale părinților;
f. conecta familiile cu membrii școlii.

În ceea ce privește relația școală-familie, se impun deschideri oferite părinților privind aspectele școlare, psihopedagogice, pe lângă aspectele medicale, juridice etc.

Un studiu realizat în ceea ce privește necesitatea colaborării școală-familie enumeră patru motive pentru care școala și familia se străduiesc să stabilească legături între ele:

1. părinții sunt juridic responsabili de educația copiilor lor;
2. învățământul nu este decât o parte din educația copilului; o bună parte a educației se petrece în afara școlii;
3. cercetările pun în evidență influența atitudinii parentale asupra rezultatelor școlare ale elevilor, în special asupra motivațiilor învățării, precum și faptul că unele comportamente ale părinților pot fi favorizate datorită dialogului cu școala;
4. grupurile sociale implicate în instituția școlară (în special părinții și profesorii) au dreptul să influențeze gestiunea școlară.

Colaborarea cu familia trebuie să se concretizeze într-un program comun de activități ale școlii cu aceasta (lectorate cu părinții, ședințe, consultații, vizite la domiciliul elevului, serbări școlare). Părinții trebuie să vadă în noi un prieten, un colaborator, un om adevărat, care-i poate ajuta prin atitudinea nepărtinitoare pe care trebuie să o afișeze. Așadar, e o sarcină a școlii să identifice situațiile-problemă din familiile copiilor, să dirijeze pe cât este posibil strategiile educative în favoarea elevului și să conștientizeze că relația de colaborare școală-familie este determinantă în educarea copiilor. Educația în familie devine astfel un proces de pregătire pentru viață, prin întâmpinarea și rezolvarea problemelor de viață. În școala noastră ne bazăm pe sprijinul părinților și desfășuram o sumedenie de activități în parteneriat cu aceștia.

După John Dewey, „educația este un proces al vieții, și nu o pregătire pentru viață. Cred că școala trebuie să reprezinte viața actuală, viață tot atât de reală și de vitală pentru copil ca aceea pe care el o duce în familia lui, cu vecinii săi, pe locurile lui de joacă”.

Fiecare copil este unic în felul lui, este o minune irepetabilă și ar fi păcat ca prin acțiunea noastră să uniformizăm aceste individualități. Personalitatea micului școlar este în formare, deoarece este rezultatul unei evoluții lungi, care are loc în primul rând în condițiile interacțiunii cu mediul social. Învățătorul este și va rămâne „izvorul viu” al unei vieți deloc ușoare, cu multe „cărări întortocheate”, pe care are misiunea de a-i conduce pe copii spre „ținta reușitei”.

CODILĂ MONICA
UNITATE DE ÎNVĂȚĂMÂNT: ȘCOALA GIMNAZIALĂ ”MARIUS ȘANDRU”
LOCALITATE: REȘIȚA

Valorificarea creativității elevilor cu risc de abandon școlar prin intermediul activităților extrașcolare

Activitățile extrașcolare sunt foarte importante pentru dezvoltarea armonioasă a copilului.

Studiile de specialitate susțin că acesta ajută elevii la formarea unei atitudini pozitive față de învățare, aceștia au performanțe școlare mai ridicate, li se formează abilități practice diversificate, dar și strategii adecvate de rezolvare de probleme.

Pe lângă toate acestea, activitățile extrașcolare acționează și asupra stimei de sine, iar sentimentul de împlinire este mult mai ridicat.

Activitățile extrașcolare vizează, de regulă, acele activități cu rol complementar orelor clasice de predare-învățare. Aria de desfășurare a acestora e greu de delimitat. Pot fi excursii, drumeții, vizite la muzee, la diverse instituții publice, la alte unități de învățământ, vizionarea de spectacole de teatru, operă, muzică clasică, activități artistice, cluburi tematice, activități sportive, legate de protecția mediului etc.

Iată câteva caracteristici de bază ale activităților extrașcolare:

- înglobează activitățile organizate de școală în afara mediului școlar sau/și de către alte instituții extrașcolare specializate (cluburi sportive, cluburi și palate ale copiilor, școli de artă/ muzică pentru copii, etc.);
- au rol complementar celui al școlii;
- dezvoltarea copiilor depinde de un întreg sistem de fenomene și relații, iar activitățile extrașcolare reprezintă un element fundamental în rețeaua școală-familie- comunitate;
- oferă posibilitatea de exprimare și explorare a identității, dezvoltă capitalul social al copiilor.

Aceste activități au menirea să atragă elevii, să îmbunătățească interacțiunea școală - elev și să crească motivația de implicare în activitățile educative, având pe termen lung impact pozitiv asupra prevenirii abandonului școlar.

Pentru un efect pozitiv și o implicare activă și voluntară a elevilor, activitățile propuse trebuie selectate cu atenție încât să se plieze cu interesele și talentele acestora. prilejuieşte însuşirea unei experienţe sociale importante, dar şi îmbogăţirea orizontului cultural ştiinţific. Prin excursii, elevii îşi suplimentează şi consolidează instrucţia şcolară dobândind însuşirea a noi cunoştinţe.

Taberele de vară de engleza (sau legate de alte discipline) sunt activităţi extraşcolare/ extracurriculare ce presupun reunirea mai multor elevi, ce fac parte din diferite instituţii de învăţământ, pe o anumită perioadă de timp, de regulă, în perioada vacanțelor școlare. Au rol de formare a abilităților sociale, de comunicare, relaționare etc.

Vizitele la muzee, expoziţii, monumente şi locuri istorice, case memoriale – organizate selectiv – constituie un mijloc de a intui şi preţui valorile culturale, folclorice şi istorice ale poporului nostru. Ele oferă elevilor prilejul de a observa obiectele şi fenomenele în starea lor naturală, procesul de producţie în desfăşurarea sa, operele de artă originale, momentele legate de trecutul istoric local, naţional, de viaţa şi activitatea unor personalităţi de seamă ale ştiinţei şi culturii universale şi naţionale, relaţiile dintre oameni şi rezultatele concrete ale muncii lor, stimulează activitatea de învăţare, întregesc şi desăvârşesc ceea ce elevii acumulează în cadrul lecţiilor.

Vizionarea unor filme, spectacole de teatru, operă, balet pot constitui surse de informații, dar în același timp și puncte de plecare în a face cunoștință cu lumea artei, a frumosului și de le educa gustul pentru frumos.

De asemenea, se pot organiza întâlniri cu personalități care pot constitui un model de conduită pentru elevi (scriitori, medici, avocaţi, preoţi, etc.).

Excursiile și vizitele didactice sunt forme organizate în natură sau la diferite instituții culturale sau agenți economici în vederea realizării unor obiective instructiv-educative legate de anumite teme prevăzute în programele de învățământ. Ele au menirea de a stimula activitatea de învățare, de a întregi și desăvârși ceea ce elevii au acumulat în cadrul activităților/ lecțiilor.

Excursiile și drumețiile tematice proiectate și organizate de instituțiile școlare au multiple valenţe de informare şi formare a elevilor, completând sau/ și aprofundând procesul de învăţământ. Conţinutul didactic al drumeţiilor şi excursiilor poate fi mult mai flexibil, mai variat şi complex decât al lecţiilor organizate în clasă, având de asemenea şi un caracter mai atractiv, elevii participând într-o atmosferă de optimism şi bună dispoziţie la asemenea activităţi.

Dacă excursia se organizează în muzee, monumente istorice, obiectivele urmărite ar putea fi: cunoaşterea istoriei ţinutului natal; însuşirea normelor de protecţie a monumentelor istorice (a valorilor naţionale); dezvoltarea ataşamentului, a dragostei faţă de trecutul glorios al poporului nostru.

Informațiile culese vor putea fi valorificate la disciplinele de învăţământ la care se pretează, astfel fixându-se, aprofundându-se cunoştinţele și îmbogăţindu-se cultura generală.
În valorificarea cunoştinţelor dobândite în timpul excursiilor, elevii pot veni cu nuanțe originale de natură afectivă, prin care își exprimă propriile impresii și sentimente faţă de cele văzute.

În cadrul activităţilor de tip excursii, drumeţii, elevii pot cunoaște diferite localități ale țării, pot cunoaște realizări ale semenilor lor, locurile unde s-au născut diferite personalități naționale, au trăit și au creat opere de artă.

În urma plimbărilor, a excursiilor în natură, a drumețiilor, elevii pot reda cu mai multă creativitate și sensibilitate, imaginea realității, în cadrul activităților de educație plastică și cunoașterea mediului, iar materialele pe care le adună, pot fi folosite la abilități practice, în diverse activități.

Bibliografie:

1. Ionescu, M., Chiş, V., "Mijloace de învăţământ şi integrarea acestora în activităţile deinstruire şi autoinstruire", Editura Presa Universitară Clujeană, Cluj-Napoca, 2001;
2. Bătrînu, E.. Educaţia în familie. Bucureşti: Editura Politică, 1980.

JURCA EUFEMIA
UNITATE DE ÎNVĂȚĂMÂNT: ȘCOALA GIMNAZIALĂ „MARIUS ȘANDRU”
LOCALITATE: REȘIȚA

„TAINELE PĂDURII”- PROIECT EDUCATIV ÎN CADRUL PROGRAMULUI LEAF (Learning about Ecosystems and Forests) „ SĂ ÎNVĂȚĂM DESPRE PĂDURE”

ARGUMENT

Prin plimbări, observații, povești și imagini, copiii descoperă frumusețea și echilibrul pădurii, învățând să privească atent, să gândească și să simtă cu inima. Activitățile din proiectul „Învățăm de la pădure” îi ajută pe cei mici să se apropie de natură, să redescopere valorile respectului față de mediul înconjurător și să înțeleagă cât de important este să iubească și să ocrotească pădurea, pentru ca aceasta să rămână mereu verde și vie. Observând ecosistemele pădurii, elevii descoperă legătura strânsă dintre om și natură și învață să adopte comportamente ecologice durabile. Astfel, pas cu pas, ei devin mici prieteni ai naturii și viitori adulți responsabili, inspirându-se din echilibrul și frumusețea pădurii pentru a trăi în armonie cu tot ceea ce îi înconjoară.

SCOP:

Formarea respectului față de natură și în special față de pădure, prin dezvoltarea curiozității, explorării și înțelegerii mediului înconjurător, precum și prin stimularea implicării conștiente a copiilor în protejarea acestuia.

OBIECTIVE:

- Formarea unei atitudini pozitive față de pădure și de mediul natural.
- Dezvoltarea capacității de observare și interpretare a fenomenelor din natură.
- Stimularea curiozității și a spiritului de explorare.
- Cultivarea comportamentelor ecologice: protejarea, îngrijirea și respectarea naturii.
- Dezvoltarea creativității și exprimării artistice prin activități inspirate de pădure.

GRUP ŢINTĂ

- elevii clasei I B

DURATA PROIECTULUI

- noiembrie 2025 - mai 2026

RESURSE:

- **umane**
- elevii clasei I B;
- părinți voluntari pentru activitățile practice;
- învățătorul coordonator și cadre didactice colaboratoare;
- reprezentant al ROMSILVA;
- **materiale**: consumabile, filme sau prezentări educative despre ecosisteme, instrumente simple pentru observații în natură, materiale din natură pentru confecționarea a diverse obiecte, album foto, portofoliul proiectului

REZULTATE AŞTEPTATE

- Copiii își vor forma o atitudine responsabilă și pozitivă față de natură.
- Vor învăța să aprecieze și să protejeze mediul înconjurător.
- Vor deveni mai curioși, mai empatici și mai creativi.
- Se va consolida colaborarea între școală, familie și comunitate.

MODALITĂŢI DE EVALUARE:

- observarea comportamentului elevilor în timpul activităților;
- analiza lucrărilor realizate (desene, colaje, jurnale);
- discuții de reflecție la finalul proiectului („Ce am învățat de la pădure?”);
- expoziție tematică cu participarea părinților.

ETAPIZAREA ACTIVITĂȚILOR

1. **Etapa de documentare** /noiembrie 2025

Formarea şi organizarea echipei de proiect;
- Alegerea unui comitet de monitorizare a proiectului;
- Stabilirea responsabilităţilor ;
- Stabilirea activităţilor ce se vor desfăşura pe parcursul anului şcolar 2025-2026
- Popularizarea proiectului la nivel de şcoală, familie, comunitatea locală.

2. **Etapa de lucru în pădure** /ianuarie 2026-aprilie 2026/ Poiana Golului/ Parcul Cărășana

Desfăşurarea activităţilor propuse:
- *Povestim despre pădure*
- *Am fost şi eu în pădure!* - povestirea unor întâmplări petrecute în pădure/ parc
- *Păduri de foioase și de conifer* - recunoașterea principalilor arbori din pădurile noastre;
- Micii exploratori ai naturii – vizită în pădure / plimbare tematică

Pădurea în culori - desene realizate în natură

3. **Etapa de evaluare** /mai 2026/sala de clasă, curtea școlii

- realizarea unei expoziţii cu lucrări ale elevilor;
- realizarea unui album cu fotografii realizate în natură;

realizarea raportului final.

SADOVAN LĂCRIMIOARA VERONICA
UNITATE DE ÎNVĂȚĂMÂNT: ȘCOALA GIMNAZIALĂ ,, MARIUS ȘANDRU" REȘIȚA
LOCALITATE: REȘIȚA

Utilizarea tehnologiei digitale în activitatea didactică

În ultimii ani, tehnologia digitală a devenit un element indispensabil în educație, una dintre cele mai importante resurse ale educației moderne. Aceasta nu mai este doar un „supliment" al predării tradiționale, ci un instrument care modelează învățarea activă și flexibilă. În contextul în care competențele digitale sunt tot mai necesare pentru viața cotidiană și profesională, integrarea tehnologiei în școală oferă oportunități educaționale semnificative pentru elevi și profesori deopotrivă. Nu este vorba doar de „a folosi un device", ci de a transforma procesul de predare-învățare într-un demers interactiv, adaptat ritmului și nevoilor elevilor. Integrarea resurselor digitale – de la platforme educaționale și fișe interactive până la aplicații colaborative – transformă modul în care cunoștințele sunt predate și asimilate în școli, motivând elevii și pregătindu-i pentru o societate digitalizată.

Importanța tehnologiei digitale în educație

Modernizarea predării

Tehnologia digitală extinde posibilitățile predării dincolo de limitele manualelor tradiționale prin resurse interactive, materiale multimedia sau platforme online. Profesori pot utiliza prezentări digitale sau simulări pentru a explica concepte abstracte și dificil de vizualizat în mod clasic.

Implicarea și motivarea elevilor

Platformele educaționale, jocurile didactice digitale sau evaluările interactive transformă lecțiile în activități atractive și captivante. Elevii au acces la materiale variate și pot învăța într-un mod personalizat, adaptându-și ritmul de lucru după propriile nevoi și interese. Studiile recente arată că un procent mare de români susțin utilizarea tehnologiei digitale în școli, considerând că aceasta poate îmbunătăți calitatea învățării și adapta ritmul instructiv nevoilor fiecărui elev.

Dezvoltarea competențelor digitale la profesori

Un rol cheie în utilizarea eficientă a tehnologiei îl are formarea continuă a cadrelor didactice. Profesorii care își dezvoltă competențele digitale pot crea lecții dinamice, pot integra instrumente digitale în planificarea curriculară și pot sprijini elevii să folosească tehnologia responsabil și creativ. Cercetările recente privind pregătirea profesorilor pentru integrarea tehnologiei arată tendința de creștere a competențelor digitale, deși există în continuare provocări în implementare.

Modalități practice de integrare a tehnologiei în activitatea didactică

• Prezentări și materiale multimedia

Utilizarea programelor de prezentare sau a videoclipurilor educaționale ajută la explicarea într-un mod vizual a unor concepte complexe, crescând claritatea și accesibilitatea informațiilor.

• Platforme educaționale și resurse online

Platforme ca Google Classroom sau Moodle facilitează organizarea temelor, comunicarea cu elevii și feedback-ul rapid. Ele permit și adaptarea exercițiilor la nivelul individual al elevilor, favorizând învățarea diferențiată.

• Evaluare digitală

Quiz-urile online, testele interactive și feedback-ul automatizat permit profesorilor să evalueze progresul elevilor în timp real și să identifice rapid zonele în care elevii întâmpină dificultăți.

• Colaborare digitală

Instrumente colaborative (de exemplu, Jamboard, Padlet) permit elevilor să lucreze în echipă, să partajeze idei și să dezvolte proiecte comune, indiferent de locul în care se află.

Provocări în integrarea tehnologiei digitale

În ciuda beneficiilor evidente, există provocări care trebuie abordate:

- diferențe de infrastructură – în unele școli, accesul la internet sau la echipamente digitale este limitat;
- competențe digitale variabile – unii profesori încă au dificultăți în utilizarea avansată a instrumentelor digitale;
- integrarea pedagogică – simpla folosire a tehnologiei nu garantează eficiență; este necesar un demers didactic bine structurat.

Un raport recent privind competențele digitale ale profesorilor din România arată că, deși cadrele didactice au competențe moderate, există lacune în facilitarea învățării colaborative și dezvoltarea competențelor digitale ale elevilor, ceea ce indică necesitatea sprijinului continuu în formare.

Utilizarea tehnologiei digitale în activitatea didactică reprezintă o componentă esențială a educației moderne. Aceasta oferă oportunități pentru predare interactivă, învățare personalizată și evaluare eficientă. Pentru integrarea completă și eficientă, este necesară atât pregătirea continuă a profesorilor, cât și accesul echitabil la resurse digitale. Tehnologia nu trebuie privită doar ca un gadget util, ci ca un instrument pedagogic strategic ce pregătește elevii pentru cerințele societății digitale.

Bibliografie

- „Raport privind competențele digitale ale profesorilor din România” (2025), Educația Digitală – analiza integrării instrumentelor digitale în predare și învățare
- Tita, D-V., Bold, N., Popescu, D. A., Oprea, M. G., & Trușcă, C. I. (2025). Study Regarding the Teacher Training Related to Digital Technology in Romanian Educational System, Didactica Danubiensis – studiu despre formarea profesorilor pentru integrarea tehnologiei digitale.
- Bîrjoveanu, V. (2025). Utilizarea tehnologiilor digitale în educație: eficiență, rol și beneficii, Eurostudy.ro – articol despre impactul tehnologiei în educație.

DRAGOMIR STELUȚA
UNITATE DE ÎNVĂȚĂMÂNT: ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 17 „ION MINULESCU”
LOCALITATE: CONSTANȚA

Tezaurul cultural al rromilor: o resursă prețioasă în didactica modernă

Într-o lume a globalizării, sala de clasă devine spațiul ideal pentru celebrarea diversității. Cultura tradițională a rromilor, cu ritualurile sale vibrante și calendarul său bogat, oferă educatorilor o oportunitate extraordinară de a construi punți de dialog între etnii. Deși se armonizează în mare parte cu tradițiile românești, universul rrom păstrează accente unice, precum *Joia Verde* sau *Hârdelezi*, care pot deveni puncte de plecare în lecții memorabile.

Educația plastică nu este doar despre formă și culoare, ci și despre exprimarea sinelui. Prin desen și pictură, copiii pot explora teme legate de viața de familie și evenimentele comunitare. Un loc central îl ocupă **costumul tradițional**. Explozia de nuanțe și varietatea formelor acestuia reprezintă un material didactic vizual de excepție.

Chiar dacă multe piese vestimentare au fost adaptate vremurilor moderne, mândria purtării lor în comunitățile tradiționale rămâne o lecție de demnitate. În clasă, prezentarea acestor costume poate fi transformată în activități ludice, precum concursurile de tipul *„Recunoaște costumul și neamul!”*, care stimulează spiritul de observație și respectul pentru moștenirea celuilalt.

Muzica reprezintă, fără îndoială, unul dintre cele mai puternice vehicule ale culturii rrome. Integrarea audițiilor de muzică tradițională și evidențierea influențelor acesteia asupra marilor compozitori universali transformă ora de curs într-o experiență fascinantă. Mai mult, elevii care stăpânesc deja un instrument pot fi încurajați să devină „profesori pentru o zi”, oferind exemple practice colegilor lor. Această valorizare a talentului nativ transformă o simplă teorie într-o lecție vie de apreciere interculturală.

Deoarece multe tradiții rrome s-au păstrat prin viu grai, ele riscă să se piardă în absența unui efort de documentare. Proiectele de mini-cercetare, în care elevii sunt încurajați să culeagă folclor din propriile familii, sunt esențiale. Fie că investighează obiceiuri de nuntă sau ritualuri de naștere, copiii devin detectivi ai propriei istorii.

Prezentarea acestor rezultate în fața colectivului are un impact dublu:

1. **Analitic:** Permite compararea tradițiilor și identificarea asemănărilor și deosebirilor dintre culturi.
2. **Psihologic:** Contribuie direct la creșterea stimei de sine și la recunoașterea valorii personale a fiecărui elev.

Implicarea părinților și a bunicilor în activitățile școlare nu doar că aduce interactivitate, dar creează un sentiment de comunitate. Într-o epocă a digitalizării, întoarcerea spre poveștile bătrânilor și transformarea lor în teme de compunere sau proiecte de cercetare reprezintă un act de rezistență culturală.

Valorificarea tradițiilor rrome în școală nu este doar o metodă didactică, ci o formă de educație pentru viitor – un viitor în care diversitatea este privită ca o bogăție, nu ca o barieră.

Bibliografie:

Grigore, D., Sarău, Ghe., 2006, *Istorie şi tradiţii rrome*, Organizaţia Salvaţi Copiii, Bucureşti.

ALEXANDRU LAURA-ROXANA
UNITATE DE ÎNVĂȚĂMÂNT: ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR.39 „NICOLAE TONITZA”
LOCALITATE: CONSTANȚA
JUDEȚUL: CONSTANȚA

Testul Sociometric

Criteriul aplicat: colegul de bancă

Subiecţii: elevii clasei I- G de la **Școala GIMNAZIALĂ NR.39 „NICOLAE TONITZA”** Constanța.

Instructajul

„ Iată o probă prin care vreau să aflu preferinţele voastre în legătură cu persoana pe care vreţi să o aveţi drept coleg/colegă de bancă. Persoana pe care o alegeţi trebuie să fie din clasa voastră. Sunt 4 întrebări prin care să vă exprimaţi alegerea. Menţionaţi primele 3 poziţii în ordinea preferinţelor numind pe locul I persoana cea mai potrivită, apoi descrescător persoanele mai puţin preferate. Apoi scrieţi primele 3 respingeri, în ordinea următoare: pe locul I persoana pe care nu o preferaţi deloc, pe locul al II-lea persoana pe care nu o preferaţi în mod deosebit şi pe locul al III-lea persoana puţin preferată. Motivaţi, vă rog preferinţele şi respingerile realizate. Dacă nu aveţi o persoană pentru un loc anumit, treceţi şi completaţi locurile în continuare.

Acest test vă asigură confidenţialitatea răspunsurilor, vă jută să vă cunoaşteţi mai bine. Eu nu vă voi spune cine v-a ales/respins. Dacă vreţi, vă voi spune de câte ori aţi fost aleşi/respinşi.

Iată întrebările:

1. Cu cine preferi să stai în bancă? De ce? 2. Cu cine nu ai prefera să stai în bancă? De ce?
3. Cine crezi că te-a ales pe locul I? De ce? 4. Cine crezi că nu te-a ales pe locul I? De ce?”

Pe baza analizei răspunsurilor fiecărui elev, am alcătuit apoi matricea sociometrică, sub forma unui tabel cu dublă intrare unde am notat pe orizontală şi pe verticală iniţiale elevilor din clasă. Am stabilit un punctaj acordat în ordine descrescătoare în funcţie de locul pe care îl ocupă fiecare subiect pe lista preferinţelor enunţate de fiecare membru.

Calculul coeziunii de grup a evidenţiat faptul că din cei 25 elevi ai clasei I- G , 9 elevi sunt preferaţi la limita inferioară, 9 elevi sunt mediu preferaţi, 7 elevi sunt superior integraţi, 4 elevi - ignoraţi, 6 - mediu respinşi şi 4 - excluşi.

Valoarea obţinută la acest calcul al coeziunii de grup a condus la concluzia că este un grup cu început de coeziune.

Conform indicilor obţinuţi la testul sociometric am stabilit valoarea preferenţială şi am constatat că un elev este foarte popular (***P.N.***), şapte elevi sunt populari (***C.S., M.A.M., M.S., L.M., C.B., G.S., S.P.***), şapte elevi sunt acceptaţi (***M.D., D.T., H.V., E.A., D.V., T.A., E.R.***), doi elevi sunt indiferenţi (***M.I., I.B.***) şi opt elevi sunt respinşi (***R.A., N.V., C.R., M.A., N.R., U.A, P.A., S.A***).

În ceea ce priveşte motivele respingerii am observat că foarte multe sunt şi cele legate de limbajul copiilor, rezultatele obţinute în cadrul probelor de evaluare, a concursurilor şcolare, auto-

includerea în jocurile colegilor, preferinţa unora pentru singurătate, sau dimpotrivă auto-impunerea propriei persoane în diferite activităţi.

Dintre elevii cu rezultate scăzute la învăţătură, unul este acceptat (***D.T.*** nu deranjează colegii prea mult în timpul orelor), unul este indiferent (***I.B.*** încearcă permanent să participe la jocurile celorlalţi, cu toate că în cea mai mare parte este ignorat) şi cinci sunt respinşi (***N.V., N.R., P.A., S.A., U.A.*** - primii patru numărându-se şi printre cei mai năzdrăvani elevi, iar ultimul preferând singurătatea, rar căutând compania colegilor).

Citind matricea sociometrică a clasei, mi-am putut da seama de poziţia ocupată în clasă de fiecare elev şi de relaţiile lui cu ceilalţi colegi şi am găsit informaţii cu privire la relaţiile interpersonale, microgrupurile create şi liderii acestora. Pe baza acestor informaţii am putut acţiona mai bine în vederea creşterii eficienţei activităţii educative.Realizând matricea sociometrică a clasei mele am încercat să aduc câteva argumente care să dovedească importanţa operativităţii gândirii în definirea adaptării şcolare. Am observat că unii elevi au foarte multe alegeri, aceştia fiind cei cu rezultate bune la învăţătură, iar unii nu au decât câteva alegeri sau nu au fost deloc aleşi, aceşti elevi având o situaţie medie sau slabă a calificativelor şcolare. De multe ori aceştia îşi pierd încrederea celor din jur din cauza unui comportament nefavorabil, uneori violent.

În cadrul clasei mele am observat că există grupuri care îşi fac temele împreună, colaborează în realizarea unor sarcini de grup, se antrenează împreună pentru diferite sporturi. De obicei copiii îşi pot motiva opţiunea pentru un grup sau altul. Chiar dacă relaţiile nu sunt foarte stabile, ele tind să se aşeze întrucât la această vârstă prieteniile se leagă foarte uşor dar se şi sfârşesc la fel de uşor.

Elevii care au primit cele mai multe preferinţe menţionate de membrii grupului sunt ***P.N.*** aceasta fiind lider în cadrul grupului şi ***C.S., M.A.M., M.S., L.M., C.B., G.S., S.P.*** cei mai populari în grup.

P.N. este o persoană care în timpul primului an de şcoală a fost mereu înconjurat de colegi, participând activ la toate activităţile şcolare cât şi la cele extraşcolare. Este o fire deschisă, foarte veselă, autoritară, un bun organizator, sociabil, vorbeşte cu toată lumea şi îi însufleţeşte pe ceilalţi. Este bine pregătit pentru activitatea şcolară, stăpâneşte multe cunoştinţe şi priceperi, este disciplinat şi atent în activitatea de învăţare, face totul cu seriozitate, este o fire echilibrată, are încredere în el, încercând mereu să ducă la bun sfârşit activităţile începute. Are o atitudine favorabilă faţă de învăţătură, fiind atent cu temele şi sarcinile şcolare pe care le tratează cu seriozitate. Este independent în activitate, fără să i se spună când şi cum trebuie făcute lucrurile, el solicitând sprijin doar în cazul în care nu se descurcă. A obţinut punctaje foarte bune la probele scrise – lb. română: 100, matematică: 100.

După cum se poate observa, elevii cu rezultate scăzute se situează pe ultimele poziţii. Printre aceştia mai sunt elevi care, deşi nu au obţinut un scor mic, au fost respinşi de către colegi din cauza comportamentului inadecvat pe parcursul desfăşurării activităţilor şcolare (în timpul orelor, dar şi al pauzelor).

LAZAR ANAMARIA NICOLETA
UNITATE DE ÎNVĂȚĂMÂNT:COLEGIUL NAȚIONAL MILITAR AL.I.CUZA CONSTANȚA/ STRUCTURĂ GRADINITA P.P. PESCĂRUȘ
LOCALITATE:MANGALIA

„ACTIVITĂȚI PENTRU EMPATIE, RESPECT ȘI COLABORARE ÎN GRĂDINIȚĂ”

Introducere

În educația timpurie, dezvoltarea competențelor socio-emoționale reprezintă o prioritate fundamentală, deoarece acestea influențează modul în care copiii relaționează, comunică și se integrează în comunitate. Empatia, respectul și colaborarea sunt competențe-cheie pentru formarea unei personalități echilibrate și pentru prevenirea comportamentelor problematice. Activitățile educaționale bine structurate pot transforma interacțiunile zilnice în contexte de învățare profundă, în care copiii exersează comportamente prosociale și își construiesc identitatea socială.
1.Activități pentru dezvoltarea empatiei.

Empatia se formează prin recunoașterea emoțiilor proprii și ale celorlalți, prin înțelegerea perspectivelor diferite și prin exersarea comportamentelor de sprijin.

„Roata emoțiilor”

Copiii identifică emoții reprezentate vizual și discută situații în care le-au trăit. Educatorul facilitează conversația prin întrebări deschise, stimulând exprimarea emoțională și înțelegerea trăirilor celorlalți.

Jocuri de rol

Prin scenarii simple („Un coleg este trist”, „Cineva are nevoie de ajutor”), copiii exersează reacții empatice: consolarea, oferirea de sprijin, ascultarea activă. Jocul de rol permite trăirea emoțiilor într-un cadru sigur.

„Cutia cu gesturi frumoase”

Copiii introduc bilețele cu gesturi pozitive observate în grup. Activitatea crește conștientizarea comportamentelor prosociale și întărește dorința de a face bine.

2. Activități pentru cultivarea respectului

Respectul se construiește prin reguli clare, modele pozitive și valorizarea diversității.

„Regulile clasei – create împreună”

Copiii participă la stabilirea regulilor, desenând sau lipind imagini care ilustrează comportamentele dorite. Implicarea lor crește responsabilitatea și înțelegerea sensului regulilor.

„Ziua complimentelor”

Copiii oferă complimente colegilor, învățând să observe calitățile celorlalți. Activitatea întărește respectul reciproc și stima de sine.

„Cartea diversității”

Fiecare copil contribuie cu o fotografie, un desen sau un obiect care îl reprezintă. Grupul descoperă asemănări și diferențe, învățând să respecte unicitatea fiecăruia.

3. Activități pentru dezvoltarea colaborării

Colaborarea se formează prin sarcini comune, în care succesul depinde de contribuția fiecărui copil.

Proiecte de grup

Copiii lucrează în echipe pentru a realiza colaje, construcții sau povești. Educatorul ghidează interacțiunile, încurajând negocierea, împărțirea sarcinilor și sprijinul reciproc.

Jocuri cooperative

Jocuri precum „Transportăm mingea fără să o scăpăm", „Parachute play" sau „Puzzle gigant" îi învață pe copii că reușita vine din coordonare și comunicare, nu din competiție.

„Atelierul de ajutor reciproc"

Copiii sunt încurajați să se ajute între ei în activități simple: strângerea materialelor, împărțirea resurselor, rezolvarea sarcinilor. Educatorul evidențiază comportamentele pozitive, consolidând colaborarea naturală.

4. Rolul educatorului

Educatorul este modelul principal de comportament prosocial. Prin modul în care comunică, gestionează conflictele și oferă feedback, el transmite valori fundamentale. Un climat afectiv securizant permite copiilor să își exprime emoțiile, să își asume riscuri sociale și să învețe din interacțiuni.

5. Impactul activităților socio-emoționale

Activitățile care cultivă empatia, respectul și colaborarea contribuie la:

dezvoltarea comunicării eficiente;

prevenirea comportamentelor agresive;

creșterea coeziunii grupului;

formarea unei identități sociale pozitive;

pregătirea copilului pentru integrarea în școală și societate.

Concluzie

Educația socio-emoțională este o componentă esențială a dezvoltării copilului. Prin activități bine alese și adaptate nevoilor grupului, educatorul poate transforma fiecare zi într-o oportunitate de a cultiva empatia, respectul și colaborarea — competențe fundamentale pentru viață.

Bibliografie

Bocoș, M. (2017). *Pedagogie. Suport pentru formarea profesorilor*. Polirom.

Cucoș, C. (2014). *Pedagogie*. Polirom.

Ionescu, M. (2019). *Educația timpurie: Repere teoretice și aplicații*. Editura Universitară.

Ministerul Educației. (2019). *Curriculum pentru educație timpurie*. București.

Pânișoară, I.-O., & Pânișoară, G. (2019). *Comunicarea eficientă*. Polirom.

NICEA ELENA - MARIA
UNITATE DE ÎNVĂȚĂMÂNT: LICEUL TEHNOLOGIC „ION PODARU”
LOCALITATE: OVIDIU

Învățarea experiențială ca metodă de învățare

Învățarea reprezintă procesul de schimbări constante la care sunt supuse persoanele care au o vârstă fragedă, observându-se modificarea performanței acestora. Aceasta implică o schimbare permenanetă a capacității, ceea ce sugerează că experiențele contribuie la aceste schimbări. În procesul de învățare, experiența nu doar facilitează schimbarea, dar o și transpune în contextul de viață al individului, devenind o parte permanentă a dezvoltării sale (Illeris, K. 2007, p.3).

Beard și Wilson (2006) afirmă că experiența reprezintă modalitatea prin care un individ reacționează în mod conștient asupra unui eveniment, fiind direct afectat de urmările acestuia.

Definită, într-una din primele teorii dedicate, de John Locke (1964), drept totalitatea rațiunilor și cunoștințelor pe care le deține un individ, experiența este o provocare analitică pentru numeroși alți specialiști.

Ideea lui Lewin se concentrează pe învățarea experiențială care se află în strânsă legătură cu spațiul de învățare, elevul fiind influențat în procesul său de învățare de obiectele înconjurătoare. Potrivit acestuia, mediul nu poate fi definit prin termeni obiectivi, fizici, ci trebuie înțeles prin modul în care este perceput de individul care interacționează cu el. Fiecare elev își formează propriul spațiu de învățare în care elementele mediului sunt percepute în moduri unice. Acesta devine un cadru care facilitează experiențele necesare învățării (citat în Kolb, 2012). Legătura dintre mediu și experiență subliniază ideea că învățarea este un proces experiențial: elevul nu învață doar pasiv, ci și prin interacțiunea directă și personală cu mediul.

Principalul beneficiar al învățării experiențiale este elevul. Printre tipurile de elevi cărora acest mod de învățare le facilitează experiențele școlare se numără: cei care au nevoie de sursă motivațională reintegrarea în sistemul academic, au nevoie să experimenteze în mod direct relevanța unui subiect pentru a-l învăța, întâmpină dificultăți în clasă și necesită o abordare alternativă de învățare, dar și elevii care au nevoie de mai multe exemple practice pentru a-și consolida învățarea teoretică (Cantor, 1995, p. 80).

Învățarea bazată pe experiență în sala de clasă poate fi implementată prin diverse metode, precum jocuri de rol, simulări, studii de caz, prezentări și activități de grup. În acest proces, fiecare student abordează problemele în mod diferit, iar experiențele individuale variază semnificativ. Sullivan și Rosin (2008) subliniază că misiunea învățământului ar trebui să fie reducerea decalajului dintre teorie

și practică. Bass (2012) completează această idee, sugerând că este necesară crearea deliberată de conexiuni între curricula formală și experiențială. Aceste abordări pot îmbunătăți semnificativ învățarea experiențială și relevanța acesteia pentru studenți.

Învățarea experiențială s-a dovedit a fi o metodă atractivă pentru majoritatea elevilor, studiile arătând în mod explicit că implicarea elevilor a avut efecte benefice asupra participării elevilor la ore (Acharya et al., 2020; Badami, Rubab, 2020; English et al., 2021; Gan, Gal, 2020). În cadrul activităților, copiii și-au menținut atenția și s-au implicat activ. Un studiu cantitativ efectuat pe un eșantion de 196 de elevi de clasa a doua, implicați în lecții de matematică, a relevat o creștere semnificativă a implicării acestora atunci când profesorii au utilizat metode moderne, comparativ cu abordările tradiționale (Holmes, 2022).

De asemenea, activitățile desfășurate în contexte reale au avut un impact pozitiv asupra motivației elevilor (Alvi, Gillies, 2021; Ecker, Mostow, 2015; Gresham, Shannon, 2017; Korfiatis, Petrou, 2021, etc). Studiile arată că, atunci când copiii percep o activitate cu scop semnificativ pentru ei, legată de viața lor cotidiană, prezintă mai mult interes și motivație (Korfiatis, Petrou, 2021; James, Williams, 2017). Un studiu realizat cu 90 de elevi din clasele a treia și a patra, a relevat că partixiparea la o activitate de învățare în aer liber, axată pe științe, a avut un impact mai mare asupra motivației lor comparativ cu învățarea acelorași concepe pe computer (Aflalo et al., 2020).

Există indicii clare că efectele pozitive ale învățării experiențiale asupra copiilor se pot menține pe termen lung, studiile arătând numeroase beneficii semnificative în cunoștințele și comportamentele elevilor (Bergman, 2016). Un studiu longitudinal realizat pe parcursul a patru ani, desfășurat cu 90 de elevi de clasa a patra, a arătat că un program de învățare experiențială în aer liber, contribuie la crearea unei culturi a schimbului de cunoștințe între elevi (Stapleton și Lynch, 2021). Aceste constatări subliniază valoarea pe termen lung a intervențiilor experiențiale în consolidarea învățării durabile la copii.

Bibliografie

Bass, R. (2012). Disrupting ourselves: The problem of learning in higher education. În *Educause Review, 47*(2), 23-33. https://eric.ed.gov/?id=EJ965240 (Accesat la data de 14.03.2026).

Beard, C., Wilson J. P. (2006). *Experiential Learning 2nd edition. A best practice handbook for educators and trainers.* Kogan Page: London. http://dspace.vnbrims.org:13000/jspui/bitstream/123456789/4267/1/Experiential%20Learning%

20A%20Handbook%20for%20Education%2C%20Training%20and%20Coaching.pdf (Accesat la data de 14.03.2026).

Bergman, B. G. (2016). Assessing Impacts of Locally Designed Environmental Education Projects on Students' Environmental Attitudes, Awareness, and Intention to Act. În Environmental Education Research, 22(4), 480-503. https://www.researchgate.net/publication/276322453_Assessing_impacts_of_locally_designed_environmental_education_projects_on_students'_environmental_attitudes_awareness_and_intention_to_act (Accesat la data de 14.03.2026).

Cantor, J.A. (1995). *Experiential Learning in Higher Education.* Washington, D.C.: ASHEERIC Higher Education Report No. 7. https://eric.ed.gov/?id=ED404949 (Accesat la data de 14.03.2026).

Illeris, K. (2007). *How We Learn: Learning and Non-learning in Schools and Beyond.* Londra/New York: Routledge. https://www.routledge.com/How-We-Learn-Learning-and-non-learning-in-school-and beyond/Illeris/p/book/9781138689817?srsltid=AfmBOoq-TM5xDZWsxj-zjEENiWWDDKdfMbVk528jJ-4Urat1bqozwnTU (Accesat la data de 14.03.2026).

Kolb, Alice Y., Kolb, David. (2012). Experiential Learning Theory. În *Academy of Management Learning & Education, Vol. 4, No. 2, 193-212.* https://www.researchgate.net/publication/302350842_Experiential_Learning_Theory (Accesat la data de 14.03.2026).

Lewin, L.H., Williams, C.J. (1994). Experiential learning: Past and present. În *New direction for adult and continuing education,* no. 62. San Francisco: Jossey-Bass. https://citeseerx.ist.psu.edu/document?repid=rep1&type=pdf&doi=e05dabcc394a580e9710492f440259381ae179c1 (Accesat la data de 14.03.2026).

Sullivan, W. M., & Rosin, M. S. (2008). A New Agenda for Higher Education: Shaping a Life of the Mind for Practice. New Jeresy US: John Wiley & Sons through simulations and games. *Simulation & Games, 44*(1), 51-72. https://www.researchgate.net/publication/277171016_A_New_Agenda_for_Higher_Education_Shaping_a_Life_of_the_Mind_for_Practice (Accesat la data de 14.03.2026).

TUDORACHE MARIA
UNITATE DE ÎNVĂȚĂMÂNT: Șc. Gimnazială „Sf. Nicolae”
LOCALITATE: Pietroșița

Valorile educative ale activităţilor din timpul liber la clasele primare

Timpul liber ocupă un loc important în viaţa copilului. După orele de studiu şi activităţile şcolare, copiii au nevoie de momente de relaxare, recreere şi dezvoltare personală. Modul în care elevii îşi petrec timpul liber are o influenţă directă asupra formării personalităţii, a dezvoltării intelectuale, morale şi fizice. De aceea, este esenţial ca acest timp să fie folosit în mod constructiv şi educativ.

Rolul educativ al activităţilor din timpul liber

Timpul liber nu este un timp pierdut, ci o oportunitate de învăţare nonformală. Prin activităţile desfăşurate în afara orelor de curs, elevii pot:

• să se relaxeze şi să se refacă după efortul şcolar;

• să îşi dezvolte aptitudinile şi interesele personale;

• să îşi formeze deprinderi de autodisciplină şi organizare a timpului;

• să îşi dezvolte relaţiile sociale prin cooperare, comunicare şi empatie;

• să îşi cultive gustul pentru frumos, mişcare şi cunoaştere.

Activităţile din timpul liber contribuie la educaţia integrală a copilului, completând educaţia intelectuală cu cea morală, estetică, civică şi fizică.

Tipuri de activităţi potrivite pentru elevii din clasele primare

• Activităţi sportive şi de mişcare: jocuri în aer liber, drumeţii, competiţii sportive, dans;

• Activităţi artistice: desen, pictură, muzică, teatru, lucru manual, dansuri populare;

• Activităţi cultural-educative: vizite la muzee, biblioteci, spectacole, expoziţii;

• Activităţi practice: grădinărit, reciclare creativă, confecţionarea de obiecte utile;

• Activităţi de voluntariat: acţiuni ecologice, campanii de ajutorare, implicare în comunitate;

• Jocuri educative digitale, utilizate cu măsură, care dezvoltă gândirea logică şi spiritul de echipă.

Valori formate prin activităţile din timpul liber

Prin participarea la activităţi variate, elevii îşi formează o gamă bogată de valori:

• Valori morale: respect, sinceritate, altruism, prietenie, empatie;

• Valori civice: cooperare, spirit de echipă, responsabilitate, implicare comunitară;

• Valori estetice: sensibilitate faţă de frumos, creativitate, expresivitate artistică;

• Valori intelectuale: curiozitate, iniţiativă, gândire critică, dorinţă de autoperfecţionare;

• Valori pentru o viaţă sănătoasă: echilibru între efort şi odihnă, mişcare, alimentaţie corectă.

Rolul familiei şi al şcolii

Educaţia pentru timpul liber este un proces comun al şcolii şi familiei. Învăţătorul are rolul de a propune şi coordona activităţi atractive, adaptate vârstei şi intereselor elevilor. Părinţii trebuie să îi sprijine pe copii în alegerea activităţilor benefice, să le ofere modele pozitive şi să limiteze utilizarea excesivă a tehnologiei. Colaborarea dintre şcoală, familie şi comunitate creează un cadru echilibrat, care asigură dezvoltarea armonioasă a copiilor.

Concluzie

Timpul liber al elevilor din clasele primare este o resursă valoroasă, care, folosită cu înţelepciune, devine un instrument educativ esenţial. Prin activităţi plăcute, variate şi creative, copiii îşi formează caracterul, îşi descoperă pasiunile şi deprind bucuria de a învăţa continuu. Astfel, timpul liber contribuie nu doar la relaxare, ci şi la formarea unor oameni echilibraţi, responsabili şi deschişi către lume.

Bibliografie: https://www.twinkl.ro/resource/timp-de-calitate-cu-copilul-tau-idei-pentru-acasa-ro1-t-1632602278

ILIUȚĂ AURELIA
GHEORGHE MARILENA
UNITATE DE ÎNVĂȚĂMÂNT: Grădinița Drăgăești Pământeni
LOCALITATE: Drăgăești Pământeni

TRADIȚII ȘI OBICEIURI LOCALE- NU UITA CĂ EȘTI ROMÂN!

Tradițiile românești reprezintă elementul definitoriu al culturii și identității naționale, reprezentând un mod de a păstra și celebra valorile și obiceiurile străvechi care ne definesc ca popor. Este datoria noastră, a cadrelor didactice de a le cultiva copiilor respectul față de moștenirea culturală și de a-i forma în direcția păstrării și promovării tradițiilor printr-o educație autentică. Județul Dâmbovița se bucură de o bogată moștenire istorică și culturală. Viața satului dâmbovițean cu meșteșuguri și obiceiuri străvechi stimulează curiozitatea copiilor și le cultivă sentimentul de apartenență la comunitate. Astfel, educația capătă sens și profunzime, fiind ancorată în realitățile și valorile locului.

Am primit în dar de la străbuni doina, am primit în dar tradiţiile nepreţuite, am primit veşminte deosebite, ii superbe cusute atât de mărunt, aproape ireal şi totodată perfect. Am primit piese vestimentare cu o puternică încărcătură sentimentală din lada de zestre a bunicilor, straie ce reprezintă o legătură trainică între generaţii, pentru care suntem datori să ne aducem aportul.

Imnul, drapelul, portul românesc, limba românească, sunt elemente definitorii ale neamului, pe care nu trebuie să le dăm uitării, în contextul în care, în zilele noastre nu se mai pune preţ pe adevăratele valori. Covorul bunicii, războiul de ţesut, oala cu lapte, strachina şi multe alte obiecte, ne poartă şi azi cu gândul la cei care au fost bunicii şi străbunicii noştri şi încercăm să ducem mai departe în lume cu farmec, cinste şi simplitate, tradiţiile şi valorile culturale ale noastre, ale românilor.

Un alt aspect important al tradițiilor românești este legat de folclorul și arta populară, de sărbătorile tradiționale și obiceiurile populare. Cântecele, dansurile, costumele populare, precum și meșteșugurile tradiționale, olăritul sau țesutul sunt părți esențiale ale moștenirii culturale românești, pe care trebuie să le facem cunoscute. Prin transmiterea acestor practici, a acestor valori inestimabile, putem asigura continuitatea și păstrarea identității noastre.

În acest sens, de Ziua Națională a României, prin intermediul Proiectul județean **„Tradiţii şi obiceiuri locale – Nu uita că ești român!”**, aflat la cea de-a X-a ediție, ne-am propus să deschidem o nouă poartă de tradiție, o poartă spre cunoaștere, spre unitate și promovare prin intermediul **Schimbului de experiență „ De la lume adunate și înapoi la lume date”, a mesei rotunde cu povești din gura satului** și **inaugurarea muzeului**, contribuind astfel la educaţia moral civică şi estetică a preşcolarilor, dar și a părinților. Ne dorim să prindem ca într-un buchet de suflet, toate amintirile din activitățile derulate în cadrul proiectului si cu drag de tradiție, să sărbătorim cei 10 ani împreună, participând cu elemente tradiționale la inaugurarea Muzeului sătesc**,** realizat cu mult suflet, cu migală, cu cinste și respect. Avem toată încrederea că proiectul va fi o reuşită pe termen lung, permanentizând astfel preocuparea cadrelor didactice, a părinţilor şi a copiilor din comunitate, din județul Dâmbovița și alte zece județe, în vederea conservării şi valorificării patrimoniului cultural naţional.

Fiecare sat, fiecare comunitate, are propria sa inimă, bătând în ritmul sărbătorilor, a cântecelor, a dansurilor și meșteșugurilor transmise din generație în generație. În fiecare gest, în fiecare obicei, se ascunde povestea celor care ne-au precedat – povești de muncă, bucurie, credință și speranță. Tradițiile nu sunt simple amintiri; ele sunt *fire nevăzute* care leagă trecutul de prezent și dau sens identității noastre.

Ne dorim ca aceste *fire nevăzute* să ne poarte pașii peste ani, ca într-o magie, în paginile unei cărți în care vom regăsi un crâmpei din zestrea noastră, a românilor, adunată cu sprijinul a 150 de cadre didactice, participante la schimbul de experientă, o culegere de dansuri tradiționale din toate zonele și povești locale adunate din gura satului în sânul muzeului local din Drăgăești Pământeni.

Cartea **„De la lume adunate și înapoi la lume date”** s-a născut din dorința de a păstra aceste comori vii și de a le împărtăși tuturor celor care doresc să le descopere. Se spune că tradițiile prind viață atunci când sunt trăite, nu doar admirate. Ele devin un pod între generații, o punte care leagă tinerii de rădăcinile lor și amintește tuturor că identitatea unei comunități nu se pierde dacă este cultivată și prețuită.

DINESCU MARIANA
UNITATE DE ÎNVĂȚĂMÂNT: Şcoala Gimnazială "Sfântul Nicolae"

LOCALITATE: Pietroşiţa, Jud. Dâmboviţa

Învăţarea colaborativă în activităţile de matematică

Învăţarea prin colaborare este o metodă de predare şi învăţare în care şcolarii lucrează împreună, uneori în perechi, alteori în grupuri mici, pentru a rezolva una şi aceeaşi problemă, pentru a explora o temă nouă sau a lansa idei noi, combinaţii noi sau chiar inovaţii autentice.

Metodele interactive de grup determină şi stimulează munca colaborativă desfăşurată de cei implicaţi în activitate, în cadrul căreia, toţi „vin" (participă) cu ceva şi nimeni nu „pleacă" cu nimic.

Elemente de bază ale învăţarii prin colaborare:

- *interdependenţa pozitivă* – şcolarii realizează că au nevoie unii de alţii pentru a duce la bun sfârşit sarcina grupului.
- *promovarea învăţării prin interacţiunea directă* – şcolarii se ajută unii pe alţii să înveţe, se încurajează şi îşi împărtăţesc ideile.
- *răspundere individuală* – performanţa fiecărui şcolar se evaluează frecvent şi rezultatul i se comunică atât acestuia, cât şi grupului.
- *deprinderile de comunicare interpersonală şi în grup mic* – grupurile nu pot exista şi nici funcţiona eficient dacă şcolarii nu au şi nu folosesc anumite abilităţi sociale absolut necesare.
- *monitorizarea activităţii de prelucrare a informaţiei în grup* – grupurile au nevoie de răgaz pentru a discuta cât de bine şi-au atins scopurile şi pentru a menţine relaţii eficiente de muncă între toţi membrii.

În exemplele pe care le prezint, ofer diverse alternative de lucru, însă acestea nu este cazul să fie considerate „reţete" miraculoase care garantează reuşita actului didactic.

Gândiţi – Lucraţi în perechi – Comunicaţi

Tehnica *Gândiţi – Lucraţi în perechi – Comunicaţi* implică un moment individual în care se caută răspunsuri la o problemă, un moment de confruntare a ideilor proprii cu ideile unui partener, ceea ce implică comunicare şi un moment în care se lucrează cu întregul grup. Partenerii dintr-o pereche pot avea sarcini diferite .

Tehnica are mai multe *etape*:

1. *Sarcina de lucru:* Formaţi grupe de obiecte şi scrieţi în căsuţa din dreapta numărul de obiecte din fiecare grupă
2. *Activitate individuală.*
3. *Activitate în perechi.* Până se scurge nisipul din clepsidră, arată-i colegului cum ai realizat sarcina de lucru, comparaţi modul de realizare al sarcinii şi formulaţi un răspuns comun cu care sunteţi de acord amândoi.
4. *Activitate frontală.* Am luat de la fiecare pereche câte un răspuns. Am notat pe tablă răspunsurile şcolarilor şi s-a analizat corectitudinea sarcinii de învăţare.

Faptul că perechea confirmă ideile face să crească încrederea în sine şi şcolarului mic nu-i este teamă să exprime public opinia sau răspunsul asupra căruia au reflectat cei doi.

Hârtia de un minut

Tehnica *Hârtiei de un minut* - determină şcolarii să-şi concentreze atenţia pentru a rezolva o sarcină de învăţare sau pentru a evoca anumite cunoştinţe învăţate anterior.
Sarcina de lucru. Scrie pe hârtie cifra corespunzătoare numărului de puişori rămaşi, după ce pisica a mâncat unul dintre ei.

Lanţul ideilor

Lanţul ideilor -este o tehnică orală frontală. La solicitarea învăţătorului, fiecare şcolar în ordinea locurilor în sala de clasă, enunţă pe rând câte o informaţie despre subiectul propus.
Sarcina de lucru: Fiecare dintre voi va formula, pe rând, câte un enunţ pentru exerciţiul „5+2”. Veţi formula întrebarea problemei.

Amestecaţi-vă – Îngheţaţi – Formaţi perechi

Bibliografie:

Flueraş, Vasile, *Teoria şi practica învăţării prin cooperare*, Editura Casa Cărţii de Ştiinţă, Cluj-Napoca, 2005
Neacşu, I., *Metode şi tehnici de învăţare eficientă*, Editura Militară, Bucureşti, 1990
Pintilie, Mariana, *Metode moderne de învăţare-evaluare*, Editura Eurodidact, Cluj-Napoca, 2002

BARALIU ANIȘOARA
UNITATE DE ÎNVĂȚĂMÂNT : Şcoala Gimnazială Bistreţ

LOCALITATE : Bistreţ

CREATIVITATE ŞI INOVAȚIE LA ȘCOLARII MICI

În şcoala contemporană eficienţa educaţiei depinde de gradul în care se pregăteşte copilul pentru participarea la dezvoltarea de sine şi de măsura în care reuşeşte să pună bazele formării personalităţii copiilor.

Complexitatea finalităţilor educaţionale impune îmbinarea activităţilor curriculare cu cele extracurriculare.

Activităţile şcolare se desfăşoară într-un cadru informal, ce permite elevilor cu dificultăţi de afirmare în mediul şcolar să reducă nivelul anxietăţii şi să-şi maximizeze potenţialul intelectual și creativ.

Vizitele la muzee, expoziţii, monumente şi locuri istorice, oferă elevilor prilejul de a observa obiectele şi fenomenele în starea lor naturală, procesul de producţie în desfăşurarea sa, operele de artă originale, momentele legate de trecutul istoric local, naţional, de viaţa şi activitatea unor personalităţi de seamă ale ştiinţei şi culturii universale şi naţionale, relaţiile dintre oameni şi rezultatele concrete ale muncii lor, stimulează activitatea de învăţare, întregesc şi desăvârşesc ceea ce elevii acumulează în cadrul lecţiilor.

Concursurile sportive vin ca şi o completare a activităţilor sportive, cei mici participând cu multă plăcere la concursurile sportive organizate, cum ar fi: atletism, concurs de săniuţe, de biciclete, de aruncat la ţintă, etc.

O mare contribuţie în dezvoltarea personalităţii copilului o au activităţile extraşcolare care susţin derularea lor, implicând în mod direct copilul prin personalitatea sa. Aplicată la clasă, metoda proiectului este acceptată cu plăcere de elevi, deoarece permite munca în echipă**,** unde poate contribui, potrivit înclinaţiilor individuale, la realizarea unui scop comun.

Activităţile școlare de mai sus enumerate şi analizate sunt apreciate atât de către copii, cât şi de factorii educaţionali în măsura în care :

- valorifică şi dezvoltă interesele şi aptitudinile copiilor;
- organizează într-o manieră plăcută şi relaxantă timpul liber al copiilor, contribuind la optimizarea procesului de învăţământ ;
- formele de organizare sunt din cele mai ingenioase, cu caracter recreativ ;
- copiii au teren liber pentru a-şi manifesta în voie spiritul de iniţiativă;
- participarea este liber consimţită, necodiţionată, constituind un suport puternic pentru o activitate susţinută;
- au un efect pozitiv pentru munca desfăşurată în grup;
- sunt caracterizare de optimism şi umor;
- creează un sentiment de siguranţă şi încredere tuturor participanţilor;
- urmăresc lărgirea şi adâncirea influenţelor exercitate în procesul de învăţământ;
- contribuie la dezvoltarea armonioasă a copiilor.

Activitatea școlare sunt o componentă educaţională valoroasă şi eficientă căreia orice cadru didactic trebuie să-i acorde atenţie, adoptând el, în primul rând, o atitudine creatoare, atât în modul de realizare al activităţii, cât şi în relaţiile cu elevii, asigurând astfel o atmosferă relaxantă care să permită stimularea creativă a elevilor. Diversitatea activităţilor extraşcolare oferite creşte interesul copiilor pentru şcoală şi pentru oferta educaţională.

În concluzie, cadrul didactic poate face multe pentru educarea spiritului creativ în cadrul activităţilor extracurriculare. Dar, se vede necesitatea de a modifica destul de mult modul de gândire, să evite critica în astfel de activităţi, să încurajeze elevii şi să realizeze un feed- back pozitiv.

Bibliografie:

Maria Montessori –„Descoperirea copilului”, Ed. Polirom, 2006, Buc.

Ioan Cerghit, „Metode de învăţământ”, E.D.P., Bucureşti,1973

Constantin Cucoş, Pedagogie, Ed. Polirom, Iaşi, 1996

MITI ADRIANA
UNITATE DE ÎNVĂȚĂMÂNT: LICEUL TEOLOGIC ADVENTIST
LOCALITATE: CRAIOVA

Colaborarea eficientă între grădiniță și familie – fundament al dezvoltării armonioase a copilului preșcolar

Colaborarea dintre grădiniță și familie reprezintă un pilon esențial în dezvoltarea echilibrată a copilului preșcolar. Acest parteneriat contribuie la crearea unui mediu coerent și sigur, în care copilul își dezvoltă competențele sociale, emoționale și cognitive. Lucrarea de față evidențiază importanța unei comunicări autentice, a implicării reciproce și a strategiilor practice prin care educatoarea și familia pot construi o relație bazată pe încredere și respect.

Importanța parteneriatului educațional

Din experiența mea la grupa de preșcolari, am observat că progresul copiilor este semnificativ mai vizibil atunci când există o colaborare constantă între educatoare și familie. Grădinița nu poate funcționa izolat, iar familia nu poate suplini pe deplin experiențele educaționale oferite în mediul instituțional. Împreună, cele două medii creează un cadru stabil și predictibil pentru copil.

Primii ani de viață sunt decisivi pentru formarea personalității, iar coerența mesajelor educaționale este esențială. Atunci când valorile și regulile sunt susținute atât acasă, cât și la grădiniță, copilul își dezvoltă mai ușor autonomia și comportamentele prosociale.

Rolul educatoarei în construirea relației cu familia

Educatoarea are un rol-cheie în inițierea și menținerea unei relații eficiente cu părinții. Din practică, consider că deschiderea, empatia și comunicarea clară sunt elemente esențiale. Întâlnirile periodice, discuțiile individuale și feedback-ul oferit părinților contribuie la o mai bună înțelegere a nevoilor copilului. De asemenea, este important ca educatoarea să valorizeze experiențele și opiniile părinților, evitând o poziție rigidă sau autoritară. O relație bazată pe parteneriat presupune colaborare, nu doar transmitere de informații.

Strategii de colaborare eficientă

În activitatea mea, am aplicat diverse metode care au facilitat apropierea dintre grădiniță și familie:

* Comunicarea constantă – prin grupuri de mesagerie, caiete de corespondență sau întâlniri regulate;
* Implicarea părinților în activități – participarea la ateliere, serbări sau proiecte tematice;

* Consilierea parentală – oferirea de sugestii privind gestionarea comportamentelor sau susținerea învățării acasă;

* Transparența – prezentarea clară a obiectivelor educaționale și a progresului copilului.

Aceste strategii contribuie la consolidarea încrederii și la crearea unui climat educațional pozitiv.

Provocări și soluții

Colaborarea nu este lipsită de dificultăți. Lipsa timpului, diferențele de viziune sau comunicarea deficitară pot afecta relația dintre educatoare și familie. În astfel de situații, soluția constă în flexibilitate, răbdare și adaptarea mesajului la nevoile fiecărei familii. Am constatat că abordarea non-critică și orientată spre soluții ajută la depășirea conflictelor și la menținerea unei relații constructive.

Colaborarea eficientă între grădiniță și familie nu este un obiectiv opțional, ci o necesitate în educația timpurie. Din perspectiva unei educatoare cu experiență, pot afirma că implicarea activă a părinților și comunicarea deschisă contribuie decisiv la dezvoltarea armonioasă a copilului. Investind în această relație, construim nu doar competențe, ci și caractere.

Bibliografie:

1. Bronfenbrenner, U. (1979). The Ecology of Human Development, Harvard University Press.
2. Ionescu, M., Bocoș, M. (coord.) (2017). Tratat de didactică modern, Editura Paralela 45.
3. Ministerul Educației (2019). Curriculum pentru educația timpurie.
4. Vrășmaș, E. (2014). Educația timpurie, Editura Aramis.

SBÎRNEA MIHAELA
UNITATE DE ÎNVĂȚĂMÂNT: LICEUL TEOLOGIC ADVENTIST
LOCALITATE: CRAIOVA

Strategii de integrare a copiilor cu nevoi educaționale speciale

Integrarea copiilor cu nevoi educaționale speciale (CES) în sistemul de învățământ de masă reprezintă una dintre cele mai importante provocări și, în același timp, oportunități ale educației contemporane. Conceptul de incluziune nu se limitează doar la prezența fizică a acestor copii în școli obișnuite, ci presupune participarea activă, valorizarea diferențelor și adaptarea mediului educațional astfel încât fiecare elev să își poată atinge potențialul maxim. Pentru a realiza acest deziderat, este necesară implementarea unor strategii coerente, flexibile și centrate pe elev.

Un prim pilon al integrării eficiente îl constituie **adaptarea curriculumului**. Copiii cu CES au ritmuri și stiluri de învățare diferite, iar programele școlare standard pot deveni uneori o barieră. De aceea, cadrele didactice trebuie să utilizeze curriculum diferențiat și personalizat, ajustând obiectivele, conținuturile și metodele de evaluare. Planurile educaționale individualizate (PEI) sunt instrumente esențiale în acest sens, deoarece permit stabilirea unor obiective realiste și monitorizarea progresului elevului. Flexibilitatea curriculară nu înseamnă scăderea standardelor, ci găsirea unor căi alternative prin care elevul să ajungă la aceleași competențe de bază.

Un alt aspect esențial este **formarea continuă a cadrelor didactice**. Profesorii joacă un rol central în procesul de incluziune, iar atitudinea și competențele lor pot face diferența între succes și eșec. Este important ca aceștia să fie pregătiți nu doar din punct de vedere teoretic, ci și practic, pentru a lucra cu elevi cu diverse tipuri de dificultăți: tulburări de învățare, deficiențe de vedere sau auz, tulburări de spectru autist sau dificultăți emoționale. Participarea la cursuri de formare, ateliere și schimburi de bune practici contribuie la dezvoltarea unor strategii didactice inovatoare și eficiente. **Colaborarea interdisciplinară** reprezintă o altă strategie-cheie. Integrarea copiilor cu CES nu este responsabilitatea exclusivă a profesorului de la clasă, ci implică o echipă formată din consilieri școlari, profesori de sprijin, logopezi, psihologi și, nu în ultimul rând, părinți. Comunicarea constantă între acești actori permite identificarea nevoilor reale ale copilului și adaptarea intervențiilor. De exemplu, profesorul poate observa dificultăți în învățare, psihologul poate evalua aspectele emoționale, iar părintele poate oferi informații relevante despre comportamentul copilului acasă. Un rol important îl are și **crearea unui climat educațional incluziv**. Elevii trebuie să se simtă acceptați, respectați și în siguranță. Acest lucru presupune combaterea stigmatizării și promovarea empatiei în rândul colegilor. Activitățile de grup, jocurile cooperative și discuțiile despre diversitate contribuie la dezvoltarea unei culturi școlare bazate pe respect reciproc. În plus, implicarea elevilor fără CES în activități de sprijin (peer tutoring) poate facilita integrarea socială și crește coeziunea grupului.

Utilizarea tehnologiei asistive este o altă strategie modernă și eficientă. Dispozitivele și aplicațiile digitale pot sprijini învățarea copiilor cu CES, oferindu-le acces la informație într-un mod adaptat nevoilor lor. De exemplu, aplicațiile de citire automată pot ajuta elevii cu dislexie, iar tabletele interactive pot facilita învățarea vizuală. Tehnologia nu trebuie privită ca un substitut al profesorului, ci ca un instrument complementar care îmbunătățește procesul educațional. Un alt element esențial este **implicarea familiei**. Părinții sunt parteneri fundamentali în educația copilului, iar colaborarea dintre școală și familie trebuie să fie una constantă și deschisă. Informarea părinților, consilierea acestora și implicarea în activități educaționale contribuie la crearea unui mediu coerent de dezvoltare pentru copil. Atunci când există o continuitate între ceea ce se întâmplă acasă și la școală, progresul elevului este mult mai vizibil. Nu în ultimul rând, este

necesară **adaptarea mediului fizic**. Accesibilitatea spațiilor școlare este esențială pentru integrarea copiilor cu dizabilități fizice. Rampele de acces, mobilierul adaptat, iluminarea adecvată și reducerea zgomotului sunt doar câteva dintre măsurile care pot face diferența. Un mediu fizic bine organizat contribuie la creșterea autonomiei elevului și la participarea sa activă în procesul educațional.

În concluzie, integrarea copiilor cu nevoi educaționale speciale este un proces complex, care necesită implicare, empatie și profesionalism. Nu există o soluție universală, ci un ansamblu de strategii care trebuie adaptate în funcție de fiecare copil. Educația incluzivă nu este doar un ideal, ci o necesitate într-o societate modernă, bazată pe egalitate de șanse și respect pentru diversitate. Prin eforturi comune și prin implementarea unor strategii eficiente, școala poate deveni un spațiu în care fiecare copil este valorizat și sprijinit să reușească.

DUGULEANĂ BIANCA-ELENA
UNITATE DE ÎNVĂȚĂMÂNT: ȘCOALA GIMNAZIALĂ NOVACI
LOCALITATE: NOVACI

Strategii de integrare a copiilor cu nevoi educaționale speciale în învățământul preșcolar

Rezumat:
Educația incluzivă reprezintă una dintre direcțiile fundamentale ale sistemului educațional modern, având ca scop asigurarea egalității de șanse pentru toți copiii. Integrarea copiilor cu nevoi educaționale speciale (CES) în învățământul de masă presupune adaptarea procesului educațional la particularitățile fiecărui copil, astfel încât acesta să poată participa activ la activitățile didactice și la viața grupului. Articolul evidențiază câteva strategii eficiente de integrare a copiilor cu CES în mediul preșcolar, precum adaptarea activităților didactice, învățarea prin cooperare, colaborarea cu familia și specialiștii, precum și utilizarea jocului ca metodă principală de învățare.

Cuvinte-cheie: educație incluzivă, nevoi educaționale speciale, integrare, învățământ preșcolar, strategii educaționale.

Introducere

Integrarea copiilor cu nevoi educaționale speciale în sistemul de învățământ de masă reprezintă un obiectiv important al politicilor educaționale contemporane. Conceptul de educație incluzivă promovează ideea că fiecare copil are dreptul la educație de calitate, într-un mediu care respectă diversitatea și valorizează diferențele individuale.

În învățământul preșcolar, integrarea copiilor cu CES are un rol deosebit, deoarece această etapă contribuie semnificativ la formarea competențelor sociale, emoționale și cognitive. Prin intermediul activităților desfășurate la grădiniță, copiii învață să coopereze, să comunice și să își dezvolte autonomia. De aceea, este esențial ca educatorii să adopte strategii didactice care să permită participarea activă a tuturor copiilor, inclusiv a celor care prezintă dificultăți de învățare sau de adaptare.

Strategii de integrare a copiilor cu CES

Una dintre cele mai importante strategii de integrare este **adaptarea activităților didactice**. Educatorul trebuie să țină cont de nivelul de dezvoltare al fiecărui copil și să diferențieze sarcinile de lucru. Activitățile pot fi simplificate sau explicate pas cu pas, iar materialele didactice pot include suport vizual, imagini sau obiecte concrete. Aceste adaptări facilitează înțelegerea sarcinilor și participarea copiilor cu CES la activitățile de grup.

O altă strategie eficientă este **învățarea prin cooperare**. Activitățile desfășurate în perechi sau în grupuri mici stimulează interacțiunea socială și sprijinul reciproc. Copiii învață să colaboreze, să își împărtășească ideile și să își ofere ajutor unul altuia. În acest context, copiii cu CES se simt acceptați și sprijiniți de colegii lor, ceea ce contribuie la dezvoltarea stimei de sine și a sentimentului de apartenență la grup.

Crearea unui climat educațional pozitiv reprezintă o condiție esențială pentru integrarea copiilor cu nevoi educaționale speciale. Educatorul are rolul de a promova respectul, toleranța și empatia în

rândul copiilor. Prin discuții, povești sau activități de grup, copiii pot învăța să accepte diferențele și să manifeste comportamente prosociale.

Un alt element important în procesul de integrare este **colaborarea cu familia**. Părinții reprezintă parteneri esențiali în procesul educațional, deoarece cunosc cel mai bine nevoile și particularitățile copilului. Comunicarea constantă dintre educator și familie permite identificarea unor strategii eficiente de sprijin și facilitează adaptarea activităților educaționale.

De asemenea, **colaborarea cu specialiștii** (psiholog, logoped, profesor de sprijin) contribuie la identificarea celor mai potrivite metode de intervenție. Elaborarea unui plan educațional individualizat permite stabilirea unor obiective adaptate nevoilor copilului și monitorizarea progresului acestuia.

În învățământul preșcolar, **jocul reprezintă principala metodă de învățare**, motiv pentru care utilizarea strategiilor ludice este extrem de eficientă în integrarea copiilor cu CES. Jocurile de rol, activitățile artistice, jocurile senzoriale sau cele de mișcare contribuie la dezvoltarea abilităților cognitive, sociale și emoționale ale copiilor.

Nu în ultimul rând, **adaptarea mediului educațional** este o strategie importantă. Organizarea spațiului pe centre de interes, utilizarea materialelor didactice accesibile și stabilirea unor rutine clare ajută copiii să se orienteze mai ușor în activitățile zilnice. Un mediu structurat și predictibil oferă siguranță și sprijin copiilor care întâmpină dificultăți de adaptare.

Concluzii

Integrarea copiilor cu nevoi educaționale speciale în învățământul preșcolar reprezintă un proces complex, care necesită implicare, flexibilitate și profesionalism din partea cadrelor didactice. Prin utilizarea unor strategii educaționale adecvate, prin colaborarea cu familia și cu specialiștii și prin crearea unui climat educațional pozitiv, copiii cu CES pot participa activ la procesul de învățare și la viața grupului.

Educația incluzivă nu presupune doar integrarea copiilor cu CES în colectivul de copii, ci și construirea unei comunități educaționale bazate pe respect, empatie și acceptarea diversității. În acest fel, grădinița devine un spațiu în care fiecare copil are posibilitatea de a se dezvolta armonios și de a-și valorifica potențialul.

Bibliografie

Cucoș, C. (2006). *Pedagogie*. Iași: Polirom.
Vrășmaș, T. (2010). *Educația incluzivă în grădiniță*. București: Editura DidacticăPedagogică.
Ministerul Educației (2018). *Educația incluzivă în învățământul preuniversitar*.

SUCIU ANA-MARIA
UNITATE DE ÎNVĂȚĂMÂNT:SCOALA GIMNAZIALA NOVACI
LOCALITATE:NOVACI

Activități pentru dezvoltarea socio-emoțională a copiilor

„Sentimentele mele”

Scopul activității:Copilul învață să identifice diferitele emoții în funcție de figura adoptată de adulți când resimt aceste emoții.La vârsta de 13-18 luni un copil poate deosebi 4 tipuri de emoții:fericire,tristețe,surpriză și enervare. Copilul observă cu atenție figurile adulților, căutând să le perceapă emoțiile.

Desfășurarea activității: Începem jocul spunând :„Hai să ne jucăm un joc!”;„Vreau să vă uitați la mine!”Arat o figură fericită.Încurajăm să ghicească sentimentul de fericire. „Bravo, mă bucur că ai ghicit!” Dacă copilul răspunde cu un alt sentiment , de exemplu surpriză, demonstrăm cum arată o figură surprinsă. Repetăm figura fericită și întrebăm din nou copiii:„Ghici ce simt eu acum? Uită-te la mine!” Arătăm pe rând cele 4 emoții de bază.

„Ia-mă în brațe”

Scopul activității: Prin această activitate se stimulează dezvoltarea emoțională a copilului învățându-l că este capabil să exprime apropiere și afecțiune. Această activitate îl învață pe copil că poate primi afecțiune, sub multe forme de la oamenii din jurul său, care simt afecțiune față de el. Atunci când unui copil i se arată afecțiune, acesta învață, la rândul lui, cum să exprime aceste sentimente față de ceilalți.

Materiale: o păpușă sau o jucărie din pluș moale.

Pregătirea activității: Această activitate se poate desfășura în orice moment atunci când copilul și educatoarea sunt împreună. Ea poate avea loc atunci când copilul de 18-20 de luni este receptiv și relaxat, dar nu atunci când desfășoară cu pasiune o altă activitate. Alegem momentele când copilul nu este întrerupt în timp ce face o altă activitate.

Desfășurarea activității: Arătați copilului cum să mângâie cu afecțiune păpușa sau animalul de jucărie din material moale, apoi arătați-i cum să-l îmbrățișeze și să-l mângâie pe piept. Încurajați copilul să facă acest lucru la fel de ușor, cu animalele de companie preferate sau cu alți copii- prieteni. Asigurați un contact direct cu copilul ținându-l în brațe, îmbrățișându-l și fiind aproape de el cât mai mult posibil.

„Mica sirenă”

Cum ne jucăm?Se lucrează cu doi-trei copii de 19-36 luni.„Copii astăzi vom vedea împreună filmul „Mica sirenă”.În timpul vizionării desenului animat vom analiza expresiile personajelor.”

Educatoarea va insista în recunoașterea de către copii a emoțiilor prin care trec personajele, încurajându-i să redea aceste stări prin mimica feței.„Bravo, așa arată sirena fericită, speriată, tristă, etc!”

„Fețe vesele sau triste”

Cum ne jucăm?Se lucrează cu doi-trei copii de 19-36 de luni.

„Copii, astăzi vom desena fețe vesele sau triste pe siluetele pe care le-ați primit.Știți că fețele le cunoaștem dacă sunt vesele sau triste după gură, care zâmbește sau nu și ochi.”

Fiecare își desenează păpușa, verbalizează starea pe care i-a transmis-o, după care, sub supravegherea educatoarei, inițiază un joc de rol în care fiecare păpușă transmite starea emoțională.Educatoarea încurajează și apreciază copiii în permanență.

„Știi cum este ?”

Cum ne jucăm?Se lucrează cu doi-trei copii de 19-36 de luni.

„Copii, o să ne jucăm jocul Știi cum este?Eu am imagini cu personaje din povești.Voi aveți jetoane cu fețe vesele sau triste.Eu am să vă vorbesc despre fiecare personaj iar voi ve-ți ridica jetonul potrivit

emoției pe care personajul la trăit.Exemplu: Scufița roșie adună flori pentru bunicuța.Ridicăm jetonul cu fața veselă.”

Copiii sunt încurajați să recunoască emoțiile personajelor îndrăgite din povești.

„Ce știu despre mine?”

Cum ne jucăm? Se lucrează cu 2-3 copii de 19-36 luni.

„Copii, haideți să ne jucăm jocul: Ce știu despre mine? O să ne așezăm pe scăunele. Pe rând vom spune cum ne cheamă, câți ani avem ,ce suntem: băiat sau fetiță. Copiii care răspund corect primesc coronița copilului care știe despre sine…și aplauzele celorlalți copii. Coronița va fi purtată în ziua respectivă atât cât va dori fiecare copil.”

„Spun ce simt!”

Scopul activității: copilul învață să-și exprime emoțiile, să recunoască sentimente și să descrie evenimente care se petrec în jurul lui.Prin această activitate, copilul de 18-24 luni, dezvoltă structura primară cu ajutorul căreia formează limbajul și dă o formă experiențelor din lumea înconjurătoare.

Materiale: cele care vin în contact în orice moment cu copilul.

Desfășurarea activității: atunci când îi arătați copilului o carte simplă cu povești, explicați cum se simt copiii sau personajele din poveste: „A fost foarte surprins să vadă cățelul acolo!” sau „A fost tristă pentru că și-a pierdut pantoful!”Atunci când copilul resimte o emoție simplă, spuneți-i cum se simte: „Ești bucuros că vine bunica la tine!”; „Ești bucuros când te joci în apă!”;„Ești trist când pleacă acasă și tu rămâi la creșă.”Atunci când copilul are sentimentele descrise, cereți-i să vă spună cum se simte.Atunci când copilul se joacă sau desfășoară diferite activități întrebați-l ce confecționează, unde îl va păstra, ce este distractiv la el.

„Spune cum este…”

Cum ne jucăm?Se lucrează cu doi-trei copii de 19-36 luni.

„Copii, ne vom juca jocul Spune cum este…

Pe masă sunt jetoane.Pe rând veți veni, veți alege un jeton și veți spune ce face copilul din imagine.Cum crezi că este el: vesel, trist, speriat? Poți fi și tu ca el?”

Copiii sunt încurajați să folosească onomatopee în redarea plânsului, râsului, vor fi apreciați și aplaudați.

„Arată ce simți…”

Cum ne jucăm?Se lucrează cu doi-trei copii de 19-36 luni.

„Copii o să ne jucăm jocul Arată ce simți… Voi sunteți iepurași și vreți să ajungeți la grădinița din pădure, dar nu cunoașteți drumul.Eu sunt zâna iepurașilor și am venit să vă ajut.Pentru asta, faceți ce vă spun eu.Mergem pe cărare unul după altul.Se aud zgomote.Oare o fi un lup?Cum vă simțiți?V-ați speriat!Era o pasăre care a zburat.Ce bine că nu a fost lupul!Cum vă simțiți?Uite un fluturaș!Hai să alergăm ca el.Cum vă simțiți?Sunteți bucuroși!Se aud cântece!Se vede grădinița!Uraa, am ajuns!Cum vă simțiți?Sunteți veseli!”

Copii sunt îndemnați să folosească expresia feței, mișcări ale corpului, onomatopee, pentru exprimarea emoțiilor.Educatoarea îi încurajează continuu și trăiește împreună cu ei emoțiile.

STĂNOIU NICOLETA- GIORGIANA
UNITATE DE ÎNVĂȚĂMÂNT: Liceul Tehnologic Bâlteni/ Grădinița nr.2 Pești-Jiu
LOCALITATE: Pești-Jiu

MEDIUL EDUCAȚIONAL ÎN GRĂDINIȚA DE COPII

Spaţiul educaţional oferă siguranţă emoţională şi afectivă atunci când educatoarea, cunoscându-şi bine copiii din grupă, organizează şi amenajează ambientul astfel încât aceştia să poată desfăşura activităţi potrivite dezvoltării individuale. Lucrând în grupuri mici, copiii pun întrebări, comunică între ei şi cu educatoarea, antrenându-şi structurile de bază ale limbajului.

Grădiniţa este mediul unde copiii preşcolari sunt primiţi, se mişcă şi se joacă, unde totul trebuie gândit si amenajat, astfel încât acesta sa fie o sursă din care copiii se inspiră şi învaţă, un loc plăcut, frumos, în care se simt bine, în siguranţă, un loc care le vorbeşte lor şi tuturor celor care îi vizitează, despre tot ce se întâmplă acolo.

Prin organizarea spaţiului grupei pe centre de activitate procesul de învăţare este unul activ,de socializare,în care copii interacţionează direct cu materialele, cu alţi copii, cu adulţii, individual, în perechi sau în grupuri mici. Acest tip de organizare permite dezvoltarea liberă a copilului pe domeniile de dezvoltare: dezvoltare fizică, sănătate şi igienă personală ; dezvoltarea socio-emoţională; dezvoltarea capacităţilor şi atitudinilor în învăţare ; dezvoltarea limbajului, a comunicării şi premisele citirii şi scrierii ; dezvoltarea cognitivă şi cunoaşterea lumii.

Centrul tematic este locul unde expunem materiale legate de tema proiectului în aşa fel încât copiii să le poată privi şi mânui, să se poată juca cu ele, să vorbească şi să citească, să li se citească despre ele, să poată adăuga altele noi, produse sau procurate de ei. Acesta poate fi un dulăpior, un raft, o cutie de carton, unde vom expune titlul temei şi materialele legate de aceasta.

Procurarea materialelor necesare pentru acest centru tematic se va face în urma studierii cu atenţie a temei de către educatoare. Materialele vor fi aduse, de regulă, de către copii pentru a fi arătate şi pentru a discuta despre ele, pentru a le studia.

Prin felul în care este amenajată, ea oferă copilului ocazii să se simtă bine în intimitatea lui, stimulându-i interesul şi invitându-l la învăţare prin descoperire şi explorare. Sala de grupă îi vorbeşte copilului prin ceea ce oferă ca posibilitate de acţiune şi experienţă. Aflat în faţa mai multor posibilităţi, copilul este invitat să aleagă ceea ce i se potriveşte, să decidă.

Organizarea spaţiului educativ prin delimitarea Centrelor oferă atât părinţilor, cât şi

educatorului oportunitatea de a-i observa mai bine pe copii în intracţiunea lor cu materialele, cu alţi copii sau cu adulţii.

La colţul *Bibliotecă* este amenajat un raft pe care sunt aşezate cărţi cu imagini, cărţi cu poveşti, jetoane ilustrate, CD Player, cd-uri,etc. Cărţile trebuie schimbate des pentru a menţine interesul copiilor. Tot la acest colţ pe o măsuţă este aşezat un televizor, un calculator pentru a oferi copiilor prilejul de a viziona desene animate, CD-uri cu poveşti, jocuri. La această vârstă, copiii au preferinţe pentru unele povestiri şi cer să le fie repetate. Sunt atraşi de imaginile viu colorate, devin sensibili la muzică, la ritm, la melodie, la cântece pentru copii, la jocurile muzicale. Le place să cânte şi să danseze. Colţul Bibliotecă fiind dotat cu cd player, dă posibilitatea copiilor de a audia jocuri muzicale şi cântece pentru copii.

Aria de stimulare *joc de masă* cuprinde o măsuţă şi un raft pe care se găsesc jucării mici şi jocuri de masă. Este o zonă în care copilul capătă achiziţii în toate domeniile: cognitiv, socio afectiv, fizic.

Colţul *Construcţii* este adesea spaţiul cel mai frecventat de copii. Jocul de construcţii oferă posibilităţi multiple de dezvoltare a copilului. Acest colţ trebuie plasat într-un loc îndepărtat de zona liniştită, pentru a nu deranja. Materialele vor fi dispuse în cutii rotunjite la colţuri sau rafturi, pe categorii: cuburi, figuri geometrice, Lego, maşinuţe, animale mici de jucărie.

Jocul de rol îşi are sursa în imaginaţia copiilor. Adulţii pot încuraja un joc de rol bogat confecţionând şi păstrând la îndemână echipamente speciale care sunt, în esenţă, cutii (truse) umplute cu diferite obiecte pe care copiii le vor utiliza jucându-se de-a doctorul, de-a poştaşul, de-a mecanicul, de-a vânzătorul, de-a frizerul, etc. Materialele confecţionate trebuie să reflecte viaţa comunităţii în care trăim.

Sectorul Ştiinţă (plante, mici animale de casă, acvariu cu peştişori, seminţe, vase pentru experimente, etc.). Aici este locul unde copiii îşi asumă diferite responsabilităţi, realizează mici experimente sub îndrumarea educatoarei, fac diferite observaţii.

Colţul *Artă* oferă posibilitatea copiilor să exprime ce gândesc, să simtă şi să vadă lumea şi astfel îşi pot exprima şi potenţialul creator. Rolul cel mai important al educatoarei este să asigure un mediu, o atmosferă care încurajează şi sprijină potenţialul de exprimare creatoare al copilului. Spaţiul acestui colţ trebuie să fie suficient pentru copiii care lucrează, astfel încât să nu se stânjenească, să nu existe senzaţia de înghesuială. Trebuie să fie ales în aşa fel, încât lumina să vină din partea stângă şi să nu fie o zonă de trecere, pentru a nu fi deranjaţi micuţii artişti.

Spaţiul amenajat pe arii de stimulare ajută copiii să-şi dezvolte personalitatea prin faptul că le lasă posibilitatea de a alege singuri unde, cu ce, cu cine şi cât se joacă, îşi asumă responsabilităţi pentru alegerile făcute, percep activităţile ca fiind reuşite deoarece sunt

potrivite nivelului lor de dezvoltare şi nu vor resimţi o frustrare ca urmare a faptului că sunt constrânşi să participe la activităţi care sunt fie prea dificile, fie prea uşoare.

Bibliografie:

1. Curriculum pentru invatamant prescolar, (2008), Editura Didactica Publicing House.

2. Proiectul pentru Reforma Educaţiei Timpurii;

VLĂDUȚESCU GEORGETA
UNITATE DE ÎNVĂȚĂMÂNT: LICEUL TEHNOLOGIC BÂLTENI
LOCALITATE: BÂLTENI

Utilizarea TIC în activitățile școlare

Utilizarea tehnologiei digitale în activitatea didactică transformă procesul de învățare dintr-un model tradițional, centrat pe profesor, într-unul interactiv, centrat pe elev. Această integrare nu este doar o opțiune modernă, ci o necesitate pentru dezvoltarea competențelor digitale esențiale în secolul XXI.

Dezvoltarea tehnologiilor informațiilor și comunicării și avantajele folosirii acestora reprezintă o realitate a lumii actuale față de care școala prin specialiștii săi trebuie să manifeste deschidere, capacitate de asimilare, adaptare și valorificare eficientă în raport cu beneficiarii săi direcți. Atât timp cât acceptăm, ca profesori, că tehnologia modernă care facilitează accesul la informații și relaționarea rapidă și complexă cu medii dintre cele mai diverse ocupă astăzi un loc foarte important în viața elevilor noștri, trebuie să înțelegem și că acest aspect poate și trebuie valorificat și în activitatea noastră.

Rolul și Beneficiile Tehnologiei în Educație

Integrarea instrumentelor digitale eficientizează actul didactic prin:

- **Accesibilitate:** Acces rapid și centralizat la materiale educaționale prin platforme precum Google Classroom.
- **Interactivitate:** Creșterea implicării elevilor prin activități multimedia și jocuri educaționale.
- **Personalizare:** Posibilitatea de a adapta ritmul de învățare la nevoile fiecărui elev.
- **Eficiență administrativă:** Economisirea timpului în procesul de corectare a temelor și evaluare.

Instrumente și Resurse Digitale Utilizate

Activitatea didactică modernă se bazează pe o varietate de resurse care pot fi adaptate pentru diverse niveluri de învățământ, de la preșcolar la liceu:

- **Platforme de e-learning:** Google Classroom, Moodle, sau Microsoft Teams pentru managementul cursurilor.
- **Aplicații de evaluare interactivă:** Kahoot!, Quizizz sau Wordwall pentru testarea cunoștințelor într-un mod ludic.
- **Resurse educaționale deschise (RED):** Biblioteci virtuale, simulări (ex. PhET) și platforme de conținut precum Didactic.ro.
- **Instrumente de colaborare:** Table virtuale (ex. Padlet, Jamboard) care permit elevilor să lucreze simultan la același proiect.

Strategii de Integrare (Blended Learning)

Utilizarea tehnologiei facilitează modelul de învățare mixtă (*blended learning*), combinând predarea tradițională „față în față” cu activități online. Această abordare permite:

- **Clasa inversată (*Flipped Classroom*):** Elevii studiază teoria acasă prin materiale video/digitale, iar timpul la clasă este dedicat exercițiilor și dezbaterilor.
- **Proiecte digitale:** Elevii creează conținut (prezentări, videoclipuri, bloguri) în loc să fie doar consumatori pasivi de informație.

Provocări și Direcții de Dezvoltare

Deși beneficiile sunt clare, integrarea digitală vine cu provocări ce necesită atenție:

• **Siguranța online:** Necesitatea definirii unor reguli clare pentru utilizarea dispozitivelor și protecția datelor.

• **Formarea cadrelor didactice:** Profesorii trebuie să își dezvolte continuu competențele pedagogice digitale.

Accesul echitabil: Riscul adâncirii decalajelor dintre elevii care au acces la tehnologie performantă și cei care nu au.

Se poate spune că integrarea resurselor TIC în educaţie este benefică şi duce la o creştere a performanţelor şcolare, cu condiţia ca elevii să posede cunoştinţe de utilizare a calculatorului. Calculatorul nu trebuie să fie doar un instrument pentru a prezenta conţinuturile existente într-o altă manieră, ci trebuie să ducă la modificarea modului de gândire şi stilului de lucru la clasă al profesorilor, cristalizate în secole de învăţământ tradiţional, în care eram prea puţin preocupaţi de personalitatea şi de posibilităţile elevului.

Tehnologia digitală nu înlocuiește rolul profesorului, ci îi oferă instrumente noi pentru a transforma învățarea într-o experiență relevantă și motivantă. Succesul depinde de echilibrul între metodele clasice și cele moderne, punând mereu accent pe nevoile de dezvoltare ale elevului

Bibliografie:

- Istrate, Olimpius – *Efecte si rezultate ale utilizării TIC în educaţie* în Lucrările Conferinţei Naţionale de Învăţământ Virtual , Ediţia a VIII-a, 29 octombrie – 31 octombrie 2010, Tehnologii Moderne în Educatie **s**i Cercetare, Editura Universităţii din Bucureşti, 2010
- Thorne, Kaye. *Blended Learning – How to Integrate Online and Traditional Learning*, 2003, Kogan Page Limited

CREATIVITATE ÎN EDUCAȚIE
Ediție digitală nr.15 - 2026
ISSN 2784 - 1146
www.star-kids.ro
www.miciiolimpici.ro

ZESTREANU DANIELA
UNITATE DE ÎNVĂȚĂMÂNT: Liceul Tehnologic Bâlteni
LOCALITATE: Bâlteni

COLABORAREA EFICIENTĂ ÎNTRE GRĂDINIȚĂ ȘI FAMILIE

Educația timpurie reprezintă fundamentul dezvoltării copilului, iar succesul acestui proces depinde în mare măsură de colaborarea dintre grădiniță și familie. Copilul își petrece cea mai mare parte a timpului în aceste două medii, iar coerența dintre ele contribuie la formarea unor comportamente, valori și competențe stabile. O colaborare eficientă între cadrele didactice și părinți favorizează dezvoltarea armonioasă a copilului și facilitează integrarea acestuia în mediul educațional.

Importanța colaborării dintre grădiniță și familie

Familia este primul mediu educativ al copilului, iar grădinița continuă și completează procesul de formare început acasă. Relația de parteneriat dintre educatori și părinți asigură continuitate în educație și sprijină dezvoltarea emoțională, socială și cognitivă a copilului. O comunicare constantă între cele două părți permite:

- cunoașterea mai bună a nevoilor copilului;
- identificarea timpurie a eventualelor dificultăți de adaptare sau învățare;
- crearea unui climat educațional stabil și predictibil;
- implicarea activă a părinților în activitățile educative.

Copiii ai căror părinți sunt implicați în viața grădiniței manifestă, de regulă, o motivație mai mare pentru învățare, o mai bună adaptare socială și rezultate educaționale mai bune.

Forme de colaborare între grădiniță și familie

Colaborarea dintre grădiniță și familie poate fi realizată prin diverse activități și metode de comunicare.

1. Ședințele cu părinții Acestea reprezintă una dintre cele mai frecvente forme de comunicare. În cadrul lor sunt discutate aspecte legate de dezvoltarea copiilor, programul educațional, regulile grupei și modalitățile prin care părinții pot sprijini procesul educativ.

2. Consilierea individuală a părinților Discuțiile individuale oferă posibilitatea abordării unor probleme specifice fiecărui copil, precum dificultăți de adaptare, comportamente problematice sau nevoi educaționale speciale.

3. Activități comune părinți–copii–educatori

Serbările, atelierele creative, excursiile sau proiectele educaționale sunt oportunități excelente pentru consolidarea relației dintre familie și grădiniță. Prin participarea la astfel de activități, părinții înțeleg mai bine modul în care învață și se dezvoltă copilul.

4. Comunicarea permanent Utilizarea caietului de corespondență, a platformelor online sau a grupurilor de comunicare facilitează transmiterea rapidă a informațiilor și menținerea unei relații constante între educatori și părinți.

Principii ale unei colaborări eficiente

Pentru ca parteneriatul dintre grădiniță și familie să fie eficient, este important să fie respectate câteva principii fundamentale:

- Respectul reciproc – educatorii și părinții trebuie să se considere parteneri egali în educația copilului.
- Comunicarea deschisă – schimbul sincer de informații contribuie la înțelegerea nevoilor copilului.
- Încrederea – o relație bazată pe încredere facilitează colaborarea și implicarea activă a părinților.
- Implicarea activă – participarea părinților la activități și proiecte educaționale întărește legătura dintre familie și instituția de învățământ.

Rolul educatorului în relația cu familia

Educatorul are un rol esențial în inițierea și menținerea colaborării cu familia. Acesta trebuie să manifeste empatie, disponibilitate pentru dialog și capacitatea de a oferi părinților sprijin și îndrumare. De asemenea, educatorul are responsabilitatea de a crea un climat de încredere și de a încuraja participarea părinților la activitățile grădiniței. Colaborarea eficientă dintre grădiniță și familie este o condiție esențială pentru dezvoltarea armonioasă a copilului. Prin comunicare constantă, respect reciproc și implicare activă, educatorii și părinții pot construi un parteneriat educațional solid, care să sprijine formarea personalității copilului și integrarea acestuia în societate.

Bibliografie

1. Cucoș, Constantin – *Pedagogie*, Editura Polirom, Iași, 2014.
2. Vrășmaș, Ecaterina – *Educația timpurie*, Editura Aramis, București, 2012.
3. Nicola, Ioan – *Tratat de pedagogie școlară*, Editura Didactică și Pedagogică, București, 2003.
4. Stan, Emil – *Managementul clasei de elevi*, Editura Institutul European, Iași, 2016.
5. Ministerul Educației – *Curriculum pentru educație timpurie*, București, 2019.

ZESTREANU MIHAELA
UNITATE DE ÎNVĂȚĂMÂNT: Liceul Tehnologic Bâlteni
LOCALITATE: Bâlteni

ACTIVITĂȚI PENTRU DEZVOLTAREA GÂNDIRII CRITICE LA CLASA I

Dezvoltarea gândirii critice reprezintă unul dintre obiectivele importante ale educației contemporane, fiind esențială încă din primii ani de școală. La clasa I, elevii încep să își formeze deprinderile de analiză, comparație și argumentare, iar activitățile didactice pot fi organizate astfel încât să stimuleze curiozitatea, reflecția și exprimarea opiniilor proprii. Prin metode interactive și situații de învățare adaptate vârstei, cadrul didactic poate crea un mediu educațional în care elevii sunt încurajați să pună întrebări, să exploreze și să găsească soluții.

Importanța dezvoltării gândirii critice la elevii mici

Gândirea critică presupune capacitatea de a analiza informații, de a formula întrebări, de a identifica relații între idei și de a lua decizii argumentate. În ciclul primar, aceste competențe se dezvoltă treptat, prin activități care stimulează observația, dialogul și rezolvarea de probleme.

La elevii de clasa I, gândirea critică contribuie la:

- dezvoltarea capacității de exprimare și argumentare;
- formarea autonomiei în învățare;
- dezvoltarea creativității și a imaginației;
- îmbunătățirea capacității de cooperare și comunicare.

Activități pentru stimularea gândirii critice

1. Jocul „De ce crezi că…?”

Profesorul prezintă o imagine sau o scurtă poveste, iar elevii sunt încurajați să răspundă la întrebări precum:

- „De ce crezi că personajul a făcut acest lucru?”
- „Ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi ales altă soluție?”

Această activitate îi ajută pe elevi să formuleze ipoteze și să își argumenteze opiniile.

2. Compară și găsește diferențele

Elevilor li se prezintă două imagini asemănătoare sau două obiecte. Ei trebuie să identifice asemănări și diferențe. Activitatea dezvoltă capacitatea de analiză și observație.

3. Povestea cu final deschis

Profesorul începe o poveste și se oprește înainte de final. Elevii sunt invitați să imagineze și să propună diferite finaluri. Această activitate stimulează creativitatea și capacitatea de a anticipa consecințe.

4. Alegerea soluției potrivite

Se prezintă o situație-problemă simplă, de exemplu:„Un copil și-a uitat creionul acasă. Ce ar putea face?”Elevii propun mai multe soluții și discută care ar fi cea mai potrivită și de ce.

5. Întrebări gândite de elevi

După citirea unui text scurt, elevii sunt invitați să formuleze propriile întrebări despre text. Activitatea îi ajută să devină mai implicați în procesul de învățare și să analizeze informațiile.

6. Clasificarea obiectelor

Elevii primesc imagini sau cartonașe cu diferite obiecte și trebuie să le grupeze după anumite criterii: culoare, formă, utilitate. Apoi sunt încurajați să explice de ce au ales acel criteriu.

Rolul cadrului didactic

Profesorul are rolul de facilitator al învățării, încurajând dialogul, cooperarea și exprimarea liberă a ideilor. Prin întrebări deschise, activități interactive și feedback constructiv, cadrul didactic poate crea un climat educațional favorabil dezvoltării gândirii critice.

Dezvoltarea gândirii critice la clasa I trebuie realizată prin activități ludice, interactive și adaptate nivelului de dezvoltare al elevilor. Prin jocuri didactice, discuții și situații-problemă, elevii sunt încurajați să observe, să analizeze și să își exprime opiniile. Astfel, gândirea critică devine o componentă esențială a formării lor intelectuale și sociale.

Bibliografie

1. Cerghit, I. (2006). *Metode de învățământ*. Iași: Editura Polirom.
2. Cucoș, C. (2014). *Pedagogie*. Iași: Editura Polirom.
3. Joița, E. (2006). *Instruirea constructivistă – o alternativă*. București: Editura Aramis.
4. Lipman, M. (2003). *Thinking in Education*. Cambridge: Cambridge University Press.
5. Ministerul Educației (2013). *Programa școlară pentru clasa pregătitoare, clasa I și clasa a II-a*. București.

VÎLCEANU ECATERINA
UNITATE DE ÎNVĂȚĂMÂNT: Școala Gimnazială Nicolae Costescu
LOCALITATE: Bolboși, Gorj

Dezoltarea gândirii critice prin lectiile de matematică la clasele primare

Educația contemporană nu mai poate fi limitată la simpla transmitere de cunoștințe factuale, ci trebuie să se concentreze pe formarea unor minți capabile să analizeze și să evalueze informația. Gândirea critică reprezintă fundamentul unei personalități autonome, iar primele cărămizi ale acestui edificiu se pun încă din primii ani de școală. Deși adesea percepută ca o disciplină rigidă, bazată pe memorarea unor algoritmi de calcul, matematica în ciclul primar constituie unul dintre cele mai eficiente vehicule pentru antrenarea raționamentului logic și a spiritului critic.

Procesul de dezvoltare a acestor abilități începe prin redefinirea modului în care elevul interacționează cu problema matematică. Gândirea critică în acest context nu înseamnă doar găsirea rapidă a rezultatului corect, ci înțelegerea profundă a mecanismelor care conduc la acesta. La clasele primare, acest lucru se traduce prin capacitatea copilului de a analiza datele unei probleme și de a distinge între informațiile relevante și cele redundante. Atunci când un elev este pus în fața unei situații-problemă, el nu trebuie să caute imediat o operație aritmetică, ci să vizualizeze contextul, să fragmenteze dificultatea în pași logici și să anticipeze un ordin de mărime al soluției, evitând astfel automatismele intelectuale.

O strategie didactică deosebit de eficientă pentru stimularea analizei este utilizarea problemelor cu date incomplete sau a celor care conțin capcane logice. Prin expunerea elevului la enunțuri care par, la prima vedere, insolubile, cadrul didactic stimulează vigilența intelectuală a școlarului mic. În loc să aplice mecanic o adunare sau o scădere doar pentru că vede două numere pe foaie, copilul învață să pună întrebări, să identifice lipsa de logică și să argumenteze de ce o anumită cale nu este viabilă. Această atitudine interogativă este esența gândirii critice, transformând elevul dintr-un receptor pasiv într-un cercetător activ.

Argumentarea reprezintă, de altfel, coloana vertebrală a oricărei lecții de matematică ce vizează dezvoltarea cognitivă superioară. Întrebarea „De ce?” devine, în acest cadru, mai importantă decât „Cât?”. Atunci când un copil este încurajat să își explice parcursul logic în fața colegilor, el își obiectivează propriile gânduri și devine conștient de modul în care funcționează mintea sa. Mai mult, observând că o problemă poate avea mai multe metode de rezolvare, elevul învață flexibilitatea gândirii și acceptarea perspectivelor alternative, înțelegând că adevărul matematic poate fi atins prin rute diverse.

De asemenea, rolul erorii în lecția de matematică trebuie reevaluat radical pentru a permite dezvoltarea unui spirit critic sănătos. Pentru a gândi liber, elevul trebuie să exploreze fără teama de a greși. Eroarea nu trebuie privită ca un eșec sancționat prin notă, ci ca o oportunitate de reflexie. Analiza colectivă a unei greșeli permite clasei să identifice exact momentul în care s-a produs ruptura logică. Această metodă cultivă reziliența intelectuală și capacitatea de autoreglare, elevul devenind capabil să își verifice singur rezultatele și să își corecteze raționamentul pe parcurs.

Integrarea situațiilor concrete din universul cotidian al copilului fortifică, în final, relevanța acestui demers pedagogic. Atunci când matematica părăsește spațiul abstract al manualului și devine un instrument pentru a gestiona un buget de buzunar, pentru a măsura un spațiu de joacă sau pentru a organiza timpul, elevul înțelege utilitatea raționamentului riguros. Gândirea critică se manifestă aici prin capacitatea de a lua decizii informate bazate pe date verificabile, nu pe impulsuri.

În concluzie, lecțiile de matematică la clasele primare sunt mult mai mult decât simple exerciții de calcul; ele sunt adevărate laboratoare de gândire. Prin încurajarea curiozității, a analizei sistematice și a curajului de a pune sub semnul întrebării certitudinile, școala pregătește nu doar buni calculatori, ci cetățeni capabili să gândească independent. Matematica devine astfel o unealtă de bază pentru viață, învățându-i pe cei mici că soluțiile cele mai bune vin întotdeauna în urma unei analize atente și a unui efort de înțelegere profundă, proces ce depășește cu mult granițele unei simple clase de curs.

CATALINA ALISA
UNITATE DE ÎNVĂȚĂMÂNT: SCOALA GIMNAZIALA NR 1 POLOVRAGI
LOCALITATE: POLOVRAGI

Utilizarea tehnologiei digitale în activitatea didactică în învățământul primar

Societatea contemporană este caracterizată de o dezvoltare accelerată a tehnologiei digitale, fapt care influențează profund toate domeniile, inclusiv educația. În acest context, integrarea tehnologiei în activitatea didactică din învățământul primar devine o necesitate, nu doar o opțiune. Elevii de astăzi sunt „nativi digitali", iar procesul educațional trebuie adaptat nevoilor și intereselor acestora.

Rolul tehnologiei digitale în procesul de predare-învățare

Tehnologia digitală contribuie la modernizarea strategiilor didactice și la crearea unui mediu educațional interactiv. Utilizarea instrumentelor digitale permite cadrului didactic să organizeze lecții atractive, să capteze atenția elevilor și să faciliteze înțelegerea conținuturilor.

Integrarea tehnologiei poate avea loc în toate etapele lecției: captarea atenției, predarea noilor cunoștințe, fixarea acestora și evaluare. De asemenea, aceasta contribuie la dezvoltarea competențelor esențiale pentru secolul XXI, precum gândirea critică, colaborarea și rezolvarea de probleme ().

Beneficiile utilizării tehnologiei digitale

Utilizarea tehnologiilor digitale în învățământul primar aduce numeroase avantaje:

Creșterea motivației elevilor – aplicațiile interactive și elementele de gamificare fac învățarea mai atractivă și mai plăcută ();

Individualizarea învățării – conținuturile pot fi adaptate ritmului și nivelului fiecărui elev;

Feedback rapid și eficient – instrumentele digitale permit evaluarea imediată a răspunsurilor elevilor;

Dezvoltarea competențelor digitale – elevii învață să utilizeze responsabil tehnologia;

Îmbunătățirea relației profesor–elev – interacțiunea devine mai dinamică și colaborativă ().

Studiile arată că utilizarea instrumentelor digitale poate conduce la îmbunătățirea rezultatelor școlare, prin creșterea implicării elevilor și a eficienței învățării.

Utilizarea tehnologiei digitale în evaluare

Evaluarea asistată de tehnologie reprezintă o componentă importantă a procesului educațional modern. Instrumentele digitale (teste interactive, platforme online, portofolii digitale) oferă posibilitatea monitorizării progresului elevilor în timp real și adaptării demersului didactic în funcție de nevoile acestora.

Evaluarea formativă devine mai eficientă datorită feedback-ului imediat, iar cea sumativă oferă o imagine clară asupra nivelului de performanță al elevilor ().

Provocări și limite

În ciuda avantajelor, utilizarea tehnologiei digitale implică și anumite provocări:

lipsa dotărilor corespunzătoare în unele școli;

nivelul diferit de competențe digitale al cadrelor didactice;

riscul utilizării excesive a tehnologiei;

necesitatea unei selecții riguroase a resurselor digitale.

De aceea, integrarea tehnologiei trebuie realizată echilibrat, în completarea metodelor tradiționale, nu înlocuirea acestora.

Concluzii

Tehnologia digitală reprezintă un instrument valoros în activitatea didactică din învățământul primar, contribuind la creșterea calității procesului educațional. Utilizată eficient, aceasta stimulează interesul elevilor, facilitează învățarea diferențiată și sprijină dezvoltarea competențelor necesare în societatea actuală.

Succesul integrării tehnologiei depinde însă de competențele digitale ale cadrelor didactice, de resursele disponibile și de modul în care aceasta este utilizată în mod pedagogic.

Bibliografie

Chirilă, G. M. – *Instrumente și resurse digitale în învățământul primar*, TeachHub, 2024. ()

Arsene, D. – *Tehnologiile digitale în învățământul primar: între oportunitate și provocare*, iTeach, 2025. ()

Utilizarea tehnologiei digitale în evaluare la ciclul primar, EDICT, 2026. ()

Rolul tehnologiilor informaționale în dezvoltarea abilităților de bază la ciclul primar, Revista Profesorului, 2026. ()

Cucoș, C. (2014). *Pedagogie*. Iași: Polirom. ()

Joița, E. (2018). *Didactica învățământului primar*. București: Editura Didactică și Pedagogică. ()

European Commission (2018). *Digital Education Action Plan*. ()

TIVIG GABRIELA NATALIA
UNITATE DE ÎNVĂȚĂMÂNT: Grădinița Pocruia, Liceul Tehnologic Tismana
LOCALITATE: TISMANA, JUDET GORJ

ACTIVITĂȚI PENTRU DEZVOLTAREA SOCIO-EMOȚIONALĂ A COPIILOR

Dezvoltarea socio-emoțională a copiilor este un proces esențial care influențează nu doar relațiile interumane ale acestora, ci și realizările academice și bunăstarea personală pe parcursul vieții. Activitățile care contribuie la această dezvoltare sunt diverse și pot fi integrate atât în mediul educațional, cât și în cadrul familial.

Dezvoltarea socio-emoțională se referă la abilitatea copiilor de a-și exprima emoțiile, de a-și înțelege propriile sentimente și pe cele ale altora, de a forma relații interumane sănătoase și de a face față provocărilor sociale. Aceasta include competențe precum:

- Empatia
- Rezolvarea conflictelor
- Comunicare eficientă
- Îngrijirea și sprijinirea celorlalți

1. Jocuri de rol

Jocurile de rol sunt o metodă excelentă prin care copiii pot explora diferite situații sociale și emoții. Acestea îi ajută să se pună în pielea altora, dezvoltând empatia și înțelegerea.

Exemplu: Organizează o activitate în care copiii joacă diferite roluri (de exemplu, doctor, profesor, părinți), ajutându-i să discute despre emoțiile și provocările cu care se confruntă persoanele în aceste roluri.

2. Activități de grup

Activitățile de grup, precum jocurile de echipă sau proiectele colaborative, permit copiilor să își dezvolte abilitățile de comunicare și colaborare. Aceste activități îi învață pe copii să lucreze împreună și să-și exprime opiniile într-un mod respectuos.

Exemplu: Proiecte de artă în grup în care copiii trebuie să colaboreze pentru a crea o operă comună.

3. Discuții despre emoții

Încurajarea copiilor să discute despre emoțiile lor este esențială. Părinții și educatorii pot organiza sesiuni în care copiii să își împărtășească sentimentele și să discute despre cum se simt într-o anumită situație.

Exemplu: Crearea unui „jurnal de emoții” în care copiii să își scrie gândurile și sentimentele în fiecare săptămână.

4. Tehnici de mindfulness

Exercițiile de mindfulness ajută copiii să-și înțeleagă și să-și gestioneze emoțiile. Aceastea pot include exerciții de respirație, meditație sau activități de relaxare care îi ajută să devină mai conștienți de sine.

Exemplu: Sesiuni scurte de meditație la începutul zilei, pentru a ajuta copiii să se concentreze și să își gestioneze anxietatea.

5. Activități artistice

Arta este o modalitate excelentă de a exprima emoții. Activitățile artistice, cum ar fi pictura sau teatrul, permit copiilor să exploreze și să comunice sentimentele într-un mod creativ.

Exemplu: Organizează un atelier de artă în care copiii să creeze lucrări care reflectă sentimentele lor.

Dezvoltarea socio-emoțională a copiilor este crucială pentru formarea lor ca indivizi echilibrați și responsabili în societate. Activitățile menționate mai sus sunt doar câteva dintre numeroasele modalități prin care părinții și educatorii pot contribui la această dezvoltare. Este important ca aceste activități să fie integrate în rutina zilnică a copiilor, asigurându-se astfel un mediu propice pentru învățare și creștere.

Bibliografie:

Eisenberg, N., Spinrad, T. L. (2004). Emotion regulation and children's maladjustment. *Annual Review of Clinical Psychology*, 3, 65-90.

Denham, S. A. (2006). Social-emotional competence as support for school readiness: What is it and how do we assess it? *Early Education and Development*, 17(1), 57-89.

Goleman, D. (1995). Emotional Intelligence: Why It Can Matter More Than IQ. *Bantam Books*.

Zins, J. E., Weissberg, R. P., Wang, M. C., & Walberg, H. J. (2004). Building Academic Success on Social and Emotional Learning: What Does the Research Say? *Teachers College Press*.

Collaborative for Academic, Social, and Emotional Learning (CASEL). (2020). *Core SEL Competencies*. [Online] Disponibil la: https://casel.org/core-competencies/

BRADU ANDREEA AMALIA
UNITATE DE ÎNVĂȚĂMÂNT:GRĂDINIȚA CU P.P. MIHAI EMINESCU
LOCALITATE:TÂRGU JIU

EDUCAȚIA ȘI INTELIGENȚA ARTIFICIALĂ

Inteligența artificială a devenit, în ultimii ani, un termen foarte des utilizat. De la instrumente care generează texte și imagini până la sisteme folosite în medicină, transporturi sau economie, inteligența artificială schimbă modul în care lucrăm și învățăm. Apare astfel întrebarea esențială: cum îi pregătim pe copii pentru o lume în care inteligența artificială este prezentă în aproape orice domeniu? Ca atare, educația este nevoită să răspundă rapid acestei provocări solicitând, sistemelor de învățământ să devină mai flexibile, mai aplicate și mai conectate la realitățile actuale.

Inteligența artificială a început să fie integrată în educația copiilor de la o vârstă fragedă, începând cu grădinița. Părinții și educatorii adoptă diverse abordări în utilizarea acestei tehnologii, manifestând atât entuziasmul, dar și îngrijorările legate de impactul său asupra dezvoltării cognitive și sociale a celor mici. Deși inteligența artificială oferă acces rapid la informații și instrumente educaționale inovative, există totuși și riscuri asociate, cum ar fi dependența sau chiar influența asupra imaginației copiilor.

Utilizarea inteligenței artificiale în educație poate avea un impact profund asupra modului în care copiii învață și interacționează cu informațiile. Aceasta poate stimula curiozitatea și creativitatea, dar, în același timp, poate duce la o dependență de tehnologie pentru obținerea răspunsurilor mult mai ușor fără o gândire aprofundată. Am putea spune astfel, că deși inteligența artificială ușurează procesul de învățare, este esențial ca, totuși, copiii să dezvolte gândirea critică și să nu se bazeze exclusiv pe răspunsurile generate de algoritmi.

În ciuda beneficiilor oferite, integrarea inteligenței artificială în viața copiilor ridică totuși și probleme complexe. Spre exemplu, expunerea excesivă la ecrane ce poate provoca grave probleme medicale, dar și dependența de tehnologie, care poate afecta dezvoltarea socială și emoțională prin reducerea interacțiunilor directe cu adulții și ceilalți copii, esențiale pentru dezvoltarea empatiei și abilităților sociale.

Mai mult, accesul la tehnologie și conținut digital implică riscuri privind confidențialitatea datelor și siguranța online. Copiii pot fi vulnerabili la colectarea neautorizată a informațiilor sau la expunerea la conținut inadecvat. În acest caz devine vitală supravegherea atentă dar și implementarea unor reguli clare privind utilizarea dispozitivelor digitale.

Responsabilitatea folosirii inteligenței artificiale de către copii, revine în primul rând părinților dar și educatorilor, care trebuie să stabilească limite clare. Este important ca adulții să fie ei înșiși

informați și pregătiți să discute cu copiii despre tehnologie, să îi învețe să folosească responsabil resursele digitale și să încurajeze activități offline.

Pe măsură ce inteligența artificială evoluează, impactul asupra generațiilor viitoare va fi tot mai profund. Pentru copii, această tehnologie poate deschide uși către oportunități educaționale și profesionale moderne. Dar succesul acestei integrări depinde de modul în care societatea gestionează echilibrul între beneficiile tehnologiei și protecția dezvoltării sănătoase a copiilor.

Putem spune astfel că inteligența artificială reprezintă un instrument puternic care, folosit cu responsabilitate, poate sprijini dezvoltarea copiilor. Pentru a evita riscurile, este esențial să creeze un echilibru între utilizarea tehnologică și experiențele reale, iar părinții și educatorii să fie parteneri activi în acest proces complex.

Copiii cresc cu inteligența artificială, iar părinților și educatorilor le revine sarcina de a adoptă diverse strategii pentru integrarea acesteia în educație.

Concluzie

Integrarea inteligenței artificiale în educația timpurie creează un sistem de învățare dinamic și în același timp adaptat dezvoltării cognitive în primii ani de viață. Prin intermediul jocurilor interactive și al celorlalte activităților, inteligența artificială ușurează dezvoltarea abilităților motorii, cognitive, sociale și emoționale. Elementele de *JOC,* atent selectate pentru vârsta timpurie, transformă procesul educațional într-o aventură captivantă, în care copiii explorează concepte fundamentale prin joc și descoperire. Această abordare personalizată asigură dezvoltarea armonioasă a competențelor de bază dar și cultivarea unei atitudini pozitive față de învățare, încă din primii ani de educație.

Astfel, în fața unui viitor în care tehnologia și educația se împletesc tot mai strâns, este impetuos necesar ca părinții și educatorii să gestioneze cu prudență universul complex al inteligenței artificiale, gândind nu doar la beneficiile imediate, dar și la impactul pe termen lung al acesteia asupra dezvoltării cognitive și etice a noii generații**.**

BIBLIOGRAFIE:

Istrate, O. (2022). Instrumente cu inteligență artificială pentru educație. Educația Digitală

Istrate, O. (2023). How to cite ChatGPT and AI products. Revista de Pedagogie Digitală, 2(1) 3-8. București: Institutul pentru Educație.

CREATIVITATE ÎN EDUCAȚIE
Ediție digitală nr.15 - 2026
ISSN 2784 - 1146
www.star-kids.ro
www.miciiolimpici.ro

POPESCU ELENA
UNITATE DE ÎNVĂȚĂMÂNT: ȘCOALAGIMNAZIALĂ ”ION VÎLCEANU”
LOCALITATE: DRĂGOTEȘTI

Strategii/tehnici de creștere a motivației pentru învățare

Elementele care determina optiunea pentru o anumita strategie didactica in general, si interactiva, in special:

- stilul de conducere a activitatii instuctiv - educative;

- modul in care se va produce invatarea (prin cooperare, prin competitie, prin cercetare, prin descoperire, prin problematizare, prin experimentare, prin aplicatii practice, prin receptare activa etc.);

- caile si modalitatile care vor conduce la provocarea invatarii dorite: metodele, procedeele, tehnicile, mijloacele de invatamant

(materialele didactice, echipamente, noi tehnologii etc.);

- formele de organizare a activitatii (frontala, colectiva, in microgrupe, in perechi, individuala, mixta);

- tipul de dezvoltare vizat (cognitiva, afectiva, sociala, practic-aplicativa);

- modul de prezentare a continuturilor (de la inalt structurate catre cele mai putin struc-turate, de la algoritmice catre cele euristice, incluzand si nivelurile intermediare);

- cadrul in care are loc experienta de invatare (in clasa, in afara clasei, in laborator etc.)

Etapele elaborarii unei strategii didactice eficiente:

Examinarea scopurilor si a obiectivelor de atins;

Alegerea continuturilor corespunzatoare, adaptarea, organizarea acestora;

Examinarea exigentelor si orientarilor impuse de normele si principiile didactice;

Analiza resurselor disponibile: umane (particularitatile elevilor), materiale (mijloace didactice, materiale didactice), de continut (manuale, ghiduri, caiete tip, materiale biblio-grafice), de timp scolar etc.Optarea pentru o anumita forma de grupare a colectivului de elevi;

Aprecierea evolutiei elevilor trebuie sa se faca in termeni pozitivi (lauda, incurajare, evidentiere), deoarece dezaprobarea este mai putin eficienta in stimularea motivatiei invatarii. Sa ne reamintim aici si faptul ca recompensele si pedepsele nu au acelasi efect asupra motivatiei invatarii. Pe langa recomandarile facute intr-un capitol anterior, tinem sa subliniem ca atat recompensele, cat si pedepsele trebuie folosite cu discernamant, mai ales atunci cand se urmareste cresterea motivatiei

invatarii. in urma unor cercetari efectuate cu scopul de a vedea efectul recompenselor asupr profesorul trebuie sa-i invete pe elevi sa gandeasca pozitiv atunci cand se afla in fata unei activitati dificile („este greu, dar sunt capabil sa reusesc');

O reusita neasteptata reda unui elev increderea in sine si creste astfel motivatia sa de a se angaja intr-o activitate si de a persevera cu scopul de a-si ameliora performantele. Pentru aceas-ta, profesorul trebuie sa conceapa activitati de invatare care sa nu fie nici prea facile (pentru ca nu mai reprezinta o provocare pentru elevi), dar nici prea dificile (pentru ca elevii se descurajea-za rapid si abandoneaza). El poate aduce drept argument si faptul ca o mare parte din reusita elevilor buni se datoreaza efortului.

O atentie deosebita trebuie acordata elevilor slabi si nemotivati. in practica educationala s-a constatat ca profesorii comunica putin cu elevii slabi si nemotivati, se multumesc cu raspunsuri incomplete ale acestora la lectie, sunt tentati sa-i critice frecvent si manifesta dispret fata de ei atunci cand esueaza. in fata unor astfel de comportamente, elevii perceputi ca slabi si nemotivati nu fac nici un efort pentru a invata, deoarece ei stiu ca profesorii ii solicita foarte rar si ca lor li se adreseaza doar pentru a le face observatii. Profesorul trebuie sa se straduiasca sa acorde atentie in mod egal tuturor elevilor, indiferent care sunt capacitatile lor. Fata de elevii considerati slabi si nemotivati, profesorul ar trebui sa adopte urmatoarele comportamente:

- sa-si exprime increderea in capacitatea lor de a reusi;
- sa le acorde aceeasi atentie ca si elevilor buni;
- sa evite crearea de situatii competitive in care ei nu pot decat sa piarda;
- sa manifeste interes pentru reusitele lor.

Bibliografie :

1. Wikipedia

2. https://acced.isjtulcea.ro/wp-content/uploads/2019/02/Absenteism-si-abandon-scolar-in-comunitatile-din-proiect-1.pdf

3. Clerget, Stephane, (2008), Criza adolescenţei, Editura Trei, Bucureşti.

4. Moisin, Anton, (2007), Arta educării copiilor şi adolescenţilor în familie şi în şcoală, Editura Didactică şi Pedagogică, Bucureşti.

MISĂILĂ CONSTANTINA
UNITATE DE ÎNVĂȚĂMÂNT: LICEUL TEORETIC ”MIRCEA ELIADE”
LOCALITATE: GALAȚI

ROLUL LECTURII ÎN FORMAREA ȘI DEZVOLTAREA PERSONALITĂȚII ELEVILOR

„O carte bună de citit la vârstă fragedă, este, poate, una din împrejurările cele mai hotărâtoare ale vieţii unui om. Multe cariere intelectuale nu se datoresc altei împrejurări decât unei cărţi căzute la vreme bună în mâinile unui copil” (I.L. Caragiale).

Cartea este o comoară fără de preţ, în care îşi adună cele mai frumoase gânduri, ca să le poată folosi în voie. Dar, din păcate, lectura are acum rivali redutabili, care amăgesc cel mai mult pe cei mici. Televizorul, calculatorul, internetul, au devenit repere pereche pentru fiecare generaţie din ultimii ani. Lectura a devenit fragilă şi din cauza concurenţei neloiale cu acestea, şi cartea este cea care suportă consecinţele. Lectura are un rol important în dezvoltarea şi formarea personalităţii și este evident că, deprinderea lecturii rămâne o bază solidă pentru toată viaţa.

Știm că anumite comportamente ale copiilor se învață prin urmarea exemplului părinților și a celor apropiați. Să determini un copil să-și petreacă mai mult timp citind, din timpul său liber, este o adevărată provocare pentru orice învățător și o misiune aproape imposibilă fără sprijinul familie.

În ziua de astăzi foarte mulţi şcolari nu simt nevoia de a citi. Așa că, numai o lectură îndrumată poate să dezvolte un interes continuu. Acest fapt generează interesul de a citi din plăcere, de a pătrunde în lumea misterioasă a cărţii.

Procesul de stimulare a interesului pentru lectură trebuie să înceapă încă din clasa pregătitoare. Oferind primul exemplu, prin citirea la școală, la orele de comunicare în limba română și a celor de lectură, a unor povești, pe marginea cărora ulterior se discută cu copiii elementele de conținut.

Pentru copii, în general, lectura este o problemă deosebit de grea. Dacă li se impune un anumit tip de poveste clasică, ei își manifestă reticența prin refuzul de a citi. De aceea, rolul învățătorului este de a fi informat despre noile tendințe în domeniul lecturii, adică să se familiarizeze cu noul stil de carte (scris mare, aerisită, cu multe imagini, cu subiecte actuale).

Alegerea cărţilor potrivite este doar un prim pas. Textele suport trebuie să fie scurte, dublate de imagini sugestive cât mai bine realizate cu scopul de a trezi interesul și curiozitate elevilor pentru textul ce însoțește imaginea, deci pentru lectură. Al doilea pas şi tot atât de important este deprinderea lecturii, obţinerea eficienţei ei maxime în urma citirii unei cărţi, atunci când pentru ei noţiunea de carte este bine definită, încep să „citească” imaginile, verbalizând, iar dacă acest lucru le este stimulat, vor ajunge ca ei să preţuiască ceea ce au în mână.

Importanţa lecturii este evidentă şi mereu actuală. Lectura este un instrument care dezvoltă posibilitatea de comunicare între oameni, făcându-se ecoul capacităţilor de gândire şilimbaj. Lectura elevilor este un act intelectual esenţial, care trebuie îndrumat şi supravegheat de şcoală şi familie.

Importanţa lecturii este dată de aspectele educative pe care le implică:

aspectul cognitiv: prin lectură elevii îşi îmbogăţesc cunoştinţele despre lume, despre realitate;

aspectul educativ: lectura contribuie esenţial la educarea copiilor în dimensiunile etice şi estetice;

aspectul formativ constă în faptul că lectura are drept consecinţă formarea şi consolidarea deprinderilor de muncă intelectuală, dezvoltarea gândirii, a imaginaţiei, acapacităţii de exprimare corectă şi expresivă.

Chiar dacă la început este mai greu să-i convingem pe elevi să renunțe la jocurile pe internet, la timpul petrecut pe telefon sau calculator în favoarea cărții, trebuie insistat cu răbdare deoarece beneficiile lecturii sunt enorme:

formarea şi dezvoltarea gustului pentru lectură;

lărgirea ariei de informaţie a elevilor;

creşterea interesului pentru cunoaşterea realităţii, în general;

cunoașterea, îmbogăţirea şi dezvoltarea sentimentelor într-o gamă complexă;

cunoaşterea şi înţelegerea valorilor etice;

cultivarea sentimentelor, convingerilor şi comportamentelor morale;

Desigur, sunt multe de adăugat în ceea ce priveşte lectura, ca mijloc de educare a şcolarilor, dar aş concluziona faptul că, noi, învăţătorii, avem dificila misiune de a-i apropiape copil de carte, de a-i convinge că nu trebuie înlocuită cartea cu nici o altă formă sau mijloc de informare, indiferent de evoluţia societăţii, de cuceririle ştiinţifice.

Bibliografie:

Silvia Nuţă, Metodica predării limbii române în clasele primare, Editura Aramis, Bucureşti,2000.

Ioan Şerdean, Didactica limbii române în şcoala primară, Editura Teora, Bucureşti 1998

Damșa, Ioan, Damșa-Toma, Maria, Ivănuș, Zoe, (1996), „Dezvoltarea vorbirii în grădinița de copii și în clasele I și a II-a”, Ghid metodic, Editura Didactică și pedagogică, R. A, București;

LĂCUSTĂ NICOLETA
UNITATE DE ÎNVĂȚĂMÂNT:GRĂDINIȚA CU PROGRAM PRELUNGIT ''LICURICI '' , STRUCTURĂ A GRĂDINIȚEI CU P.P. NR.64
LOCALITATE: GALAȚI

FORMAREA COMPETENȚELOR SOCIO-EMOȚIONALE LA PREȘCOLARI – FUNDAMENT AL ADAPTĂRII ȘCOLARE ȘI SOCIALE

Abilitățile socio-emoționale reprezintă un element esențial în dezvoltarea armonioasă a copilului, contribuind direct la adaptarea acestuia la mediul școlar și social. Aceste competențe se formează încă din perioada preșcolară, în cadrul relațiilor cu adulții și cu ceilalți copii, fiind influențate semnificativ de mediul familial și educațional.

Comportamentele sociale sunt dobândite în principal prin observare și modelare. Copilul învață prin imitarea reacțiilor și atitudinilor adulților, motiv pentru care cadrul didactic și familia au un rol fundamental în formarea unor modele comportamentale pozitive. Echilibrul emoțional, empatia și consecvența adultului constituie condiții esențiale în dezvoltarea autoreglării emoționale și a comportamentului adaptativ.

Dezvoltarea empatiei reprezintă un obiectiv central al educației socio-emoționale. Aceasta poate fi stimulată prin activități interactive în care copiii sunt încurajați să identifice emoțiile celorlalți, să ofere sprijin și să participe la rezolvarea situațiilor problematice. Astfel, se dezvoltă comportamentele prosociale și se consolidează relațiile interpersonale din grupul de copii.

Un rol esențial îl are modul în care adultul interpretează comportamentele copilului. Reacțiile impulsive sau punitive pot fi înlocuite cu intervenții educative, bazate pe identificarea cauzelor comportamentului (nevoie de atenție, dificultăți de autoreglare, lipsa abilităților sociale) și pe ghidarea copilului către comportamente alternative adecvate. Această abordare contribuie la formarea autocontrolului și a responsabilității.

Competențele emoționale includ recunoașterea, exprimarea, înțelegerea și reglarea emoțiilor. Acestea pot fi dezvoltate prin activități ludice și experiențiale, adaptate particularităților de vârstă ale preșcolarilor, care favorizează învățarea activă și participativă.

Jocul didactic „Cum mă simt?” are ca scop dezvoltarea capacității de identificare și exprimare a emoțiilor. Copiii sunt așezați în cerc și primesc cartonașe cu expresii faciale care ilustrează emoții de bază (bucurie, tristețe, furie, surpriză). Fiecare copil alege un cartonaș, mimează emoția, iar ceilalți o recunosc și o numesc. Activitatea contribuie la dezvoltarea vocabularului emoțional și la conștientizarea expresiilor afective.

Activitatea de grup „Ajută-l pe prietenul tău” se desfășoară sub forma unui joc de rol. Un copil este plasat într-o situație problemă (de exemplu, este trist deoarece i s-a stricat jucăria sau a pierdut un obiect). Ceilalți copii sunt încurajați să ofere soluții și sprijin emoțional sau practic. Activitatea dezvoltă empatia, cooperarea, capacitatea de rezolvare a problemelor și comportamentele prosociale. Povestea terapeutică reprezintă o metodă eficientă de educație emoțională. Copiii ascultă o poveste în care personajele trăiesc emoții diverse, apoi sunt implicați în discuții ghidate privind identificarea acestor emoții și modul de gestionare a situațiilor. Ulterior, sunt încurajați să relateze experiențe personale similare. Această activitate facilitează înțelegerea emoțiilor și dezvoltarea autoreglării emoționale.

Activitatea „Regulile grupei” are rolul de a forma comportamente sociale adecvate prin stabilirea unor norme clare de conduită. Împreună cu copiii sunt formulate reguli simple și accesibile, precum „vorbim pe rând”, „așteptăm rândul” sau „împărțim jucăriile”. Acestea sunt ilustrate vizual și afișate în sala de grupă. Repetarea constantă și aplicarea lor în contexte reale contribuie la interiorizarea regulilor și la dezvoltarea autocontrolului.

Activitatea „Semaforul emoțiilor” este o strategie de autoreglare comportamentală. Copiii sunt învățați să își gestioneze reacțiile emoționale prin asocierea cu culorile semaforului: roșu – mă opresc, galben – mă gândesc, verde – aleg o soluție. Această metodă sprijină dezvoltarea capacității de autocontrol și luarea deciziilor adecvate în situații conflictuale.

Pe lângă competențele emoționale, competențele sociale includ cooperarea, respectarea regulilor, inițierea și menținerea relațiilor de prietenie, precum și integrarea în grup. Activitățile de grup, jocurile de rol și sarcinile colaborative oferă contexte autentice de exersare a acestor abilități. Cadrul didactic are rol de mediator, ghidând interacțiunile și sprijinind rezolvarea conflictelor într-un mod constructiv.

În activitatea didactică, dezvoltarea competențelor socio-emoționale trebuie realizată constant, prin integrarea lor în toate tipurile de activități, nu doar în activități punctuale. Astfel, copilul învață prin experiență directă, prin relaționare și prin repetarea comportamentelor adecvate în contexte variate.

În concluzie, formarea competențelor socio-emoționale în perioada preșcolară reprezintă un fundament esențial al adaptării școlare și sociale. Acestea contribuie semnificativ la dezvoltarea echilibrului emoțional, a comportamentelor prosociale și a capacității copilului de a se integra armonios în mediul educațional și social.

Bibliografie:

1. Antonesei, L. (2017), *Fundamentele pedagogiei. Teoria și metodologia curriculumului*, Editura Polirom, Iași.
2. Goleman, D. (2018), *Inteligența emoțională*, Editura Curtea Veche, București.
3. Ministerul Educației Naționale (2019), *Curriculum pentru educație timpurie (0–6 ani)*, aprobat prin Ordinul nr. 4.694/02.08.2019, București.
4. Piaget, J. (2005), *Psihologia copilului*, Editura Cartier, Chișinău.
5. Vlăsceanu, L. (coord.) (2018), *Psihopedagogia educației timpurii*, Editura Polirom, Iași.

ROȘCA MIHAELA CRISTINA
UNITATE DE ÎNVĂȚĂMÂNT: Grădinița cu program prelungit Nr. 64
LOCALITATE: Galați

Povestea curcubeului: o activitate de literație pentru dezvoltarea empatiei și a toleranței la preșcolari
-Exemplu de bună practică în educația timpurie-

Educația timpurie reprezintă un context esențial pentru formarea personalității copilului, iar activitățile de literație contribuie în mod semnificativ la dezvoltarea limbajului, a imaginației și a competențelor socio-emoționale. Prin intermediul poveștilor, copiii descoperă modele de comportament, învață să își exprime emoțiile și să înțeleagă relațiile dintre oameni. Activitățile de lectură desfășurate în mediul educațional pot deveni, astfel, instrumente valoroase pentru cultivarea empatiei, a prieteniei și a toleranței.

Un exemplu de bună practică în acest sens îl reprezintă activitatea de literație intitulată „O poveste în culori, e un zâmbet printre nori- Povestea curcubeului. Ce culoare are toleranța?”, desfășurată cu preșcolarii grupei mici, cu ocazia Zilei Naționale a Cititului. Activitatea a avut o durată de aproximativ 60 de minute și s-a desfășurat în sala de grupă, cu participarea copiilor, a educatoarelor și a unor părinți voluntari.

Scopul principal al activității a fost conștientizarea rolului pe care lectura îl are în dezvoltarea armonioasă a copilului, precum și stimularea implicării părinților în activitățile educative din grădiniță. Totodată, activitatea a urmărit dezvoltarea abilităților de comunicare și relaționare dintre copii și adulți, precum și familiarizarea copiilor cu valori fundamentale ale conviețuirii sociale: bunătatea, empatia, prietenia și toleranța.

Pentru realizarea activității, părinții au fost invitați să participe în calitate de cititori, fiecare dintre ei citind câte un fragment din povestea aleasă. Alegerea acestei modalități de desfășurare a avut drept scop consolidarea relației dintre familie și grădiniță și sensibilizarea părinților cu privire la importanța cititului zilnic în viața copilului. Lectura realizată de către părinți a fost primită cu entuziasm de către copii, aceștia manifestând interes și curiozitate față de poveste și față de momentul petrecut împreună cu părinții lor.

Povestea aleasă, „Povestea curcubeului – Ce culoare are toleranța?”, a fost prezentată într-o manieră interactivă. Pe parcursul lecturii, copiii au participat la o activitate creativă numită „tricoul povestitor”, prin care au realizat amprente colorate cu palma pe un tricou alb, corespunzătoare culorilor despre care se citea în acel moment. Această metodă a îmbinat activitatea de lectură cu exprimarea artistică, contribuind la consolidarea mesajului poveștii și la implicarea activă a copiilor în procesul de învățare.

După finalizarea poveștii, activitatea a continuat cu un joc didactic intitulat „Culorile vorbărețe”. Educatoarea a utilizat o centură cu panglici multicolore, fiecare reprezentând o culoare din poveste. Copiii au ales câte o panglică și au participat la un joc de atenție și dezvoltare a limbajului: atunci când educatoarea rostea o culoare, copiii care țineau panglica respectivă trebuiau să numească obiecte din mediul înconjurător care au acea culoare. Prin această activitate, copiii au fost încurajați să își dezvolte vocabularul, să comunice și să își exprime ideile, imaginându-se în rolul personajelor din poveste.

Mesajul central al activității a fost acela că fiecare copil este unic și valoros, iar diversitatea contribuie la armonia grupului, la fel cum culorile diferite alcătuiesc împreună curcubeul. Discuțiile finale au subliniat importanța acceptării diferențelor dintre oameni și a respectului față de cei din jur.

Rezultatele activității au fost deosebit de pozitive. Opt părinți au participat activ la activitate, manifestând interes și deschidere față de implicarea în viața educațională a copiilor lor. În urma experienței trăite, părinții și-au exprimat dorința de a continua obiceiul lecturii acasă, angajându-se să citească zilnic câte o poveste copiilor. Unul dintre părinți a propus chiar realizarea unui mic schimb de cărți între familii, pentru a încuraja lectura în rândul copiilor.

Din perspectiva dezvoltării copiilor, activitatea a contribuit la stimularea imaginației, la dezvoltarea vocabularului și la formarea abilităților de ascultare activă. În același timp, poveștile cu personaje provenite din contexte diferite au oferit copiilor ocazia de a înțelege și de a empatiza cu diverse situații și experiențe de viață. Activitățile de literație au facilitat schimbul de idei, cooperarea și comunicarea între copii, consolidând relațiile din cadrul grupului.

În concluzie, activitățile de lectură desfășurate într-un cadru interactiv și participativ pot deveni instrumente educaționale extrem de eficiente pentru dezvoltarea competențelor socio-emoționale ale copiilor. Implicarea părinților în astfel de activități contribuie la consolidarea parteneriatului educațional dintre familie și grădiniță și creează experiențe memorabile pentru copii. Povestea curcubeului a demonstrat că lectura poate deveni nu doar o activitate de dezvoltare a limbajului, ci și o modalitate de a cultiva empatia, toleranța și respectul față de diversitate încă din primii ani de viață.

CREATIVITATE ÎN EDUCAȚIE
Ediție digitală nr.15 - 2026
ISSN 2784 - 1146
www.star-kids.ro
www.miciiolimpici.ro

LAZĂR GIGIANA
UNITATE DE ÎNVĂȚĂMÂNT: ȘCOALA GIMNAZIALA NR.1
LOCALITATE: DRĂGĂNEȘTI, GALAȚI

FAMILIA ȘI EDUCAȚIA COPIILOR

Școala și societatea, în general, sunt mijloace importante de educație și instrucție însă parinții sunt cei care pun baza în educarea copilului. *Familia,* prima școală a vieții, este cea care oferă copiilor primele cunoștințe, primele deprinderi, dar și primele modele comportamentale, echivalentul psiho-afectiv-stimulativ necesar debutului socio-familial.

Factorii care influențează azi mediul educativ sunt noua concepție care se cristalizează asupra educației ca serviciu social și extinderea mass-media. Părinții trebuie să-și întărească fundamentarea relațiilor pe baza dragostei lor față de propriii copii și pe dorința lor ca aceștia să aibă performanțe și succes în viață. În activitatea de educație în familie, un rol important îl are *climatul* care este rezultatul raporturilor dintre membrii familiei. Aceste raporturi și caraterul lor pot forma climatul pozitiv (*favorabil*) sau climatul negativ (*nefavorabil*) educației, adică formarea copilului ca cetățean, ca om.

Atitidinile, comportamentul nostru, vorbele noastre, ale părinților, influențează atitudinile, comportamentul și modul de a fi al copiilorca în exemplele:

- *familia severă*

- în anumite limite imprimă ordine, disciplină, seriozitate, asigură unitate și echilibru familiei; severitatea este necesară în raporturile educaționale din familie, dar cu măsură.

În cazul în care părinții aplică copiilor pentru orice abatere pedepse acesta crește timorat ascunde greșelile făcute, se îndepărtează afectiv și efectiv de părinți și își caută înțelegerea în altă parte(*găștile* și *bandele* de minori). Mai gravă este situația când părinții sunt împărțiți în *tabere:* unul sever și unul indulgent. Astfel se formează viitorul demagog, viitorul ipocrit, trăsături de personalitate pe care nu și le dorește niciun părinte pentru copilul său.

- *familia permisivă*

- stă la polul opus al familiei severe, are un *climat de puf.*

În acest context copilul va fi neajutorat, un egoist, căci în familie îi este permis orice, el are numai drepturi, în timp ce părinții, doar datorii. Un asemenea copil se adaptează și se încadrează cu mari dificultăți în colectivele de școală sau, mai târziu, la locul de muncă.

- *familia rigidă*

- prejudiciază maturizarea copiilor, generând lipsa de încredere în sine, teama de nereușită și sancțiune.

Învățătorul trebuie să intervină, prin vizite la domiciliu, discuții cu părinții în particular, sugerându-le cu discreție sub ce formă se poate atenua și echilibra severitatea.

familia libertină

- creează o atmosferă lejeră, prezentând riscul de a întârzia sau împedica maturizarea socială a copiilor datorită preocupării excesive a unui părinte sau a ambilor pentru ei înșiși.

Învățătorul trebuie să intervină pentru a dezvolta siguranța de sine, spiritul de independență. Punerea fermă în gardă a părinților în legătură cu pericolul evoluției nefavorabile a copiilor este posibilă și necesară. Părinții trebuie să înțeleagă bine relația dintre fapta și măsura ei educațională. În climatul educațional sunt necesare toate ipostazele acestuia (severitatea și blândețea, afectivitatea și sobrietatea, larghețea și strictețea), toate însă cu măsură și la timp, orice exces fiind păgubitor în sfera formării umane.

BIBLIOGRAFIE

Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educaţiei*, Editura Polirom, Iaşi.

NECOARĂ ANA-MARIA
UNITATE DE ÎNVĂȚĂMÂNT: Liceul Tehnologic „Costache Conachi”
LOCALITATE: Pechea, jud. Galați

Strategii de integrarea a copiilor cu nevoi educaționale speciale (CES)

Integrarea copiilor cu nevoi educaționale speciale reprezintă o provocare pentru cadrele didactice aflate la început de drum și nu numai. Perioada de acomodare la clasă a copilului diferă în funcție de vârstă, condițiile de școlarizare, implicarea activă a părinților și adaptarea conținutului didactic la nivelul de înțelegere a copilului. De cele mai multe ori, principala „barieră” în integrarea unui copil în mediul școlar o crează părinții, deoarece nu pot accepta problema reală cu care se confruntă copilul lor. În acest caz, procesul de integrare a copilului va fi îngreunat, dar nu sortit eșecului.

Pentru început, se analizează componența orarului sau a programului pe care îl are elevul în fiecare zi, iar mai apoi se vor adăuga activități la care acesta poate participa, realizând o punte de legătură între copil-colegi-profesor. Se recomandă, ca în unele activități, copilul cu nevoi educaționale speciale să fie ajutat de un alt coleg pentru a consolita și caracteristica socială.

Planul de strategii de integrare a copiilor cu nevoi educaționale speciale trebuie realizat în conformitate cu specificațiile din certificatul emis de CJRAE, în care sunt menționate clar problemele cu care se confruntă copilul. Astfel, voi prezenta un model de plan de strategii pentru un copil din clasa I, abordând disciplina „Comunicare în limba română”. De reținut, planul trebuie realizat pentru fiecare disciplină în parte predată de profesorul din învățământul primar sau preșcolar.

Strategii de integrarea a copiilor cu nevoi educaționale speciale

Data:

Disciplina: Comunicare în limba română (CLR)

Aria curriculară: Comunicare

Unitatea de învățare: Căsuțe, daruri, noi povești

Subiectul: Sunetul și litera „t”

Tipul lecției: Predare

Copilul este încurajat să răspundă în timpul activității atât la întrebările adresate de profesor, cât și la cele la care dorește să participe benevol.

La începutul lecției se va face o comparație între litera de mână și cea de tipar, care a fost învățată în clasa pregătitoare. Se va analiza imaginea pe baza textului suport. Este încurajat să precizeze orice element identificat în imagine, fiind una dintre activitățile la care acesta poate participa.

Etapa de lectură a textului:

După lectura model realizată de cadrul didactic, se va identifica o propoziție scurtă pe care acesta o poate citi. Va fi încurajat și ajutat să ducă sarcina la capăt.

Exercițiile care însoțesc textul:

Copilul este ghitat spre un cuvânt accesibil, pe care îl va citi. În cazul în care nu va reuși, i se va arăta o imagine reprezentativă acelui cuvânt. Mai apoi, va încerca să numere silabele marcare cu linii verzi. Cadru didactic citește silaba, îi sugerează copilului să pună degetul pe ea și să o repete, iar la final să rostească din nou cuvântul. Va încercui litera, fără a menționa poziția acesteia.

Realizare literei pe spațiul indicat:

Cadrul didactic îl ajută să scrie litera mai întâi pe folia de laminare, după ce a exersat suficient, va scie litera pe caiet. Va fi lipită o etichetă cu pașii de realizare a literei. Copilul va fi încurajat să scrie cel puțin cinci litere și să coloreze desenul atașat, reprezentativ literei învățate. Poate corespunde cu imaginea arătată în etapa de citire a cuvintelor. În momentul în care ne dorim să adaugăm și cuvinte, pe care acesta să le transcrie, vom alege un cuvânt mai simplu, alcătuit dintr-o silabă sau două silabe. Acestea vor fi verificate de cadrul didactic și vor fi marcate cu ștampilă sau sticker.

Trebuie să fim atenți și la starea pe care o are copilul în acea zi, fără să punem o presiune excesivă, cu scopul de a realiza toate obiectivele propuse. Nu trebuie să uităm faptul că, fiecare copil evoluează în ritmul lui!

CALAPOD VALERIA
UNITATE DE ÎNVĂȚĂMÂNT: ȘCOALA GIMNAZIALĂ ,,SFÂNTUL IERARH NICOLAE”
LOCALITATE: VLĂDEȘTI

Tehnici inovative de predare la clasa cregătitoare: între digital și experiențial

Introducere: provocarea clasei pregătitoare

Trecerea de la grădiniță la școală reprezintă unul dintre cele mai critice momente în dezvoltarea copilului. La clasa pregătitoare, cadrul didactic nu este doar un transmițător de informații, ci un arhitect de experiențe. Într-o eră dominată de stimuli vizuali rapizi, metodele tradiționale de predare „la catedră” își pierd eficiența. Articolul de față explorează modul în care tehnologia, reprezentată de software-urile educaționale (precum cele de la Editura EDU), se poate împleti armonios cu tehnici moderne de pedagogie activă pentru a crea un mediu de învățare vibrant și eficient.

Pilonul digital: Software-ul EDU ca ancoră vizuală

Utilizarea tablei interactive și a software-ului de la Editura EDU constituie fundamentul lecției moderne. Aceste resurse oferă:

- Dualitatea învățării: combină stimulul auditiv cu cel vizual, facilitând memorarea pe termen lung;
- Interactivitate imediată: elevul nu mai este un spectator, ci devine parte din poveste, atingând tabla pentru a sorta obiecte, a trasa litere sau a rezolva puzzle-uri logice. Softulware-ul de la EDU oferă fundamentul: povești animate, jocuri de logică și exerciții grafice care captează imediat atenția. Este „motorul” care stârnește curiozitatea elevilor prin stimuli multisenzoriali.

Cu toate acestea, inovația nu se oprește la ecran. Software-ul trebuie să funcționeze ca o „trambulină” către activități fizice și colaborative.

Wand.education – personalizarea și interactivitatea avansată: Dacă EDU oferă conținutul, Wand.education oferă „atelierul” de creație. Folosind Wand, cadrul didactic poate:

- crea galerii de imagini și etichetări interactive: de exemplu, pentru o lecție despre corpul uman, poți încărca o imagine și ruga copiii să tragă „etichetele” cu denumirile părților corpului direct pe tablă.
- integra teste-joc (Quizz-uri):la finalul unei lecții pornite de la EDU, poți rula un mic test creat în Wand, unde copiii răspund prin atingerea ecranului, primind feedback instant (sunete vesele, animații de succes).

Gamificarea: Învățarea deghizată în distracție

Gamificarea nu înseamnă doar a lăsa copiii să se joace pe tabletă, ci a împrumuta mecanica jocurilor video pentru obiectivele curriculare.

1. Sistemul de Misiuni și recompense

În loc de clasicele stimulente, putem organiza unitatea de învățare ca pe o „Aventură în jungla literelor”. Fiecare fișă de lucru finalizată corect reprezintă un punct de experiență (XP). La acumularea unui număr de puncte, clasa deblochează o „putere specială” (de exemplu, 5 minute de joacă suplimentară sau alegerea poveștii de la sfârșitul zilei).

2. Tehnica "Escape Room" pedagogic

Această metodă dezvoltă gândirea critică și colaborarea. Fiecare grupă primește un „plic misterios” cu trei sarcini (o numărătoare, o sortare de culori și o recunoaștere de sunete). Rezolvarea fiecăreia oferă un indiciu către locația „comorii” (un set de abțibilduri sau o carte nouă pentru colțul de lectură).

Pedagogia mișcării: învățarea kinestezică

Cercetările neuroștiințifice confirmă faptul că mișcarea stimulează neurogeneza. La clasa pregătitoare, „starea în bancă” mai mult de 15-20 de minute este contraproductivă.

1. Dictarea Mută și Traseele Motrice

Putem folosi podeaua clasei ca spațiu de lucru. Crearea unui traseu cu obstacole unde copiii trebuie să sară doar pe cercurile care conțin vocale transformă o lecție teoretică într-o provocare sportivă.

2. Metoda „Oglinzii vii”

Pentru formarea literelor și cifrelor, înainte de a folosi creionul, elevii folosesc întreg corpul. Modelarea literei „S” prin unduirea corpului sau formarea literei „A” în echipe de câte doi copii consolidează schema corporală și reprezentarea mentală a simbolului grafic.

Strategii de gândire vizuală (Visual Thinking Strategies - VTS)

Într-o lume saturată de imagini, copiii trebuie învățați cum să privească. Tehnica VTS este o metodă de facilitare a discuțiilor bazate pe artă sau imagini complexe, care nu necesită cunoștințe anterioare.

Procesul este simplu și democratic:

- Observația tăcută: Copiii privesc o imagine proiectată pe tabla digitală timp de un minut.
- Întrebarea deschisă: „Ce se întâmplă în această imagine?” (Nu există răspuns greșit).
- Argumentarea: Când un copil oferă o interpretare, cadrul didactic întreabă: „Ce te face să spui asta?”. Elevul este obligat să indice un element vizual concret.
- Extensia: „Ce altceva mai putem găsi?”.

Această tehnică dezvoltă vocabularul, toleranța față de opiniile celorlalți și capacitatea de a face deducții logice.

Metoda proiectelor Mici (Micro-PBL)

Învățarea bazată pe proiecte (Project-Based Learning) poate fi adaptată vârstei de 6 ani prin „Micro-Proiecte” de o săptămână.

- Exemplu: „Hotelul insectelor”. Lecția de Științe ale Naturii nu se rezumă la poze. Elevii ies în curtea școlii, colectează materiale naturale (crenguțe, frunze), le observă la microscopul digital (conectat la tabla EDU) și construiesc un mic adăpost.
- Impact: Copilul înțelege utilitatea cunoștințelor și dezvoltă o legătură empatică cu mediul înconjurător.

Monitorizarea progresului: feedback fără stres

Un avantaj major al platformei Wand.education este posibilitatea de a vedea rezultatele elevilor în timp real. La clasa pregătitoare, acest lucru nu servește notării, ci adaptării instruirii:

Dacă observi în raportul platformei că jumătate din clasă a întâmpinat dificultăți la un joc de sortare a sunetelor, poți relua explicația folosind materialele intuitive de la EDU într-o manieră diferită.

Concluzii

Inovația la clasa pregătitoare nu înseamnă abandonarea metodelor clasice, ci recontextualizarea lor. Prin utilizarea combinată a software-ului EDU, a platformei Wand.education și a tehnicilor kinestezice, sala de clasă devine un laborator viu.

Succesul la această clasă nu se măsoară în numărul de fișe completate, ci în sclipirea din ochii elevilor atunci când descoperă că școala nu este un loc unde „trebuie să stea cuminți”, ci un univers pe care sunt invitați să îl exploreze cu toate simțurile.

Bibliografie

Ministerul Educației Naționale, Programa școlară pentru Matematică și explorarea mediului – clasa pregătitoare, 2013

Wand.education, Platformă de creare lecții interactive, www.wand.education, 2024

Editura EDU, Ghid metodologic pentru utilizarea software-ului educațional. www.edituraedu.ro, 2024

BOBOC ANTON RAMONA
UNITATE DE ÎNVĂȚĂMÂNT:Grădiniţa cu PP. „Motanul Încălţat” Galați
LOCALITATE:Galați

Colaborarea între grădiniță și familie: esența dezvoltării armonioase a copilului

Colaborarea între grădiniță și familie nu reprezintă doar un deziderat teoretic, ci constituie o practică esențială pentru dezvoltarea armonioasă a copilului. Cercetările în domeniul educației timpurii evidențiază faptul că implicarea părinților în activitățile educative contribuie semnificativ la consolidarea competențelor cognitive și la dezvoltarea abilităților socio-emoționale ale copiilor. Totuși, dincolo de date statistice și teorii pedagogice, această colaborare capătă sens deplin în fiecare zâmbet, în fiecare descoperire a copilului și în fiecare moment în care părintele și educatorul devin parteneri reali în călătoria micuțului către cunoaștere.

Importanța colaborării

Copiii își petrec o parte importantă din zi la grădiniță, în timp ce familia rămâne principala sursă de sprijin emoțional și moral. O colaborare eficientă între aceste două medii aduce multiple beneficii:

Continuitate în educație și disciplină – părinții și educatorii care aplică principii coerente oferă copilului stabilitate și predictibilitate.

Sprijin pentru dezvoltarea abilităților sociale și emoționale – implicarea părinților în activități educative facilitează învățarea socială și gestionarea emoțiilor.

Identificarea rapidă a nevoilor speciale – comunicarea deschisă permite detectarea timpurie a eventualelor dificultăți de dezvoltare sau necesități speciale ale copilului.

Modalități de colaborare

Există numeroase strategii prin care grădinița și familia pot colabora eficient, printre care:

a) Comunicarea regulată

Educatoarele pot trimite săptămânal părinților un rezumat al activităților copilului, însoțit de sugestii de jocuri pentru acasă.

Părinții pot completa un jurnal scurt despre starea copilului sau evenimente relevante din familie.

b) Participarea părinților la diverse activități

Organizarea atelierelor creative în care părinții lucrează alături de copii la decorațiuni sau proiecte artistice.

Invitarea părinților la prezentări tematice, cum ar fi „Săptămâna fructelor și legumelor”, Paşti etc pentru a contribui cu idei și activități practice.

c) Consiliere și sprijin educațional

Ședințe periodice pentru discutarea progresului copilului, provocărilor și strategiilor de dezvoltare personalizate.

Sesiuni de informare pentru părinți despre tehnici de învățare și dezvoltare emoțională a copiilor.

d) Proiecte comune

Activități ecologice, precum plantarea unei grădini sau reciclarea creativă, implicând atât copii, cât și părinți.

Crearea unui album comun cu fotografii și povești din activitățile copilului la grădiniță.

Beneficiile colaborării

Colaborarea eficientă între grădiniță și familie generează efecte vizibile atât asupra copiilor, cât și asupra adulților implicați:

Copiii se simt sprijiniți și înțeleși în ambele medii de dezvoltare.

Se construiește o relație de încredere între părinți și cadrele didactice.

Intervențiile educaționale devin mai eficiente, adaptate nevoilor și ritmului fiecărui copil.

Concluzie

Colaborarea între grădiniță și familie nu este doar recomandată, ci esențială pentru creșterea armonioasă a copiilor. Prin comunicare deschisă, implicare activă și proiecte comune, educatorii și părinții pot crea un mediu sigur, stimulant și plin de înțelegere pentru cei mici, transformând fiecare zi într-o oportunitate de învățare și dezvoltare.

BIBLIOGRAFIE:

1.****, CURRICULUM PENTRU EDUCAŢIE TIMPURIE, Bucuresti, 2019

2.Repere fundamentale în învățarea și dezvoltarea timpurie a copilului de la naștere la 7 ani, Editura VANEMONDE

3.Chombart de Lauwe, P.H., Educaţia şi familia, E.D.P, Bucureşti, 1972;

4.Ezechil, I., Paişi Lăzărescu, M., Laborator preşcolar. Ghid metodologic, Editura V&I Integral, Bucureşti 2001

MAZILU DIANA TEODORA
UNITATE DE ÎNVĂȚĂMÂNT: GRĂDINIȚA CU P.P. „MOTANUL ÎNCĂLȚAT” GALAȚI
LOCALITATE: GALAȚI

Strategii de motivare a preșcolarilor pentru învățare

Motivația pentru învățare reprezintă un factor esențial în procesul educațional, influențând modul în care copiii participă la activități, își dezvoltă cunoștințele și își formează atitudinea față de învățare. În învățământul preșcolar, rolul educatoarei este deosebit de important în stimularea interesului copiilor pentru activitățile educative, prin utilizarea unor strategii adaptate vârstei și particularităților individuale ale acestora.

Una dintre cele mai eficiente strategii de motivare este învățarea prin joc. Jocul reprezintă activitatea fundamentală a copilului preșcolar și constituie un mijloc eficient de dezvoltare cognitivă, socială și emoțională. Prin jocuri didactice, activități interactive și situații de învățare atractive, copiii sunt implicați activ în procesul de descoperire și înțelegere a noilor informații.

O altă strategie importantă este utilizarea recompenselor și a aprecierilor pozitive. La vârsta preșcolară, copiii răspund foarte bine la încurajări, laude și mici recompense simbolice, precum abțibilduri sau diplome. Acestea contribuie la creșterea încrederii în sine și la dezvoltarea dorinței de a participa la activități și de a obține rezultate bune.

Crearea unui mediu educațional atractiv și stimulativ reprezintă, de asemenea, o strategie eficientă de motivare. Amenajarea spațiului educațional cu materiale didactice variate, colțuri tematice și resurse vizuale contribuie la stimularea curiozității copiilor și la menținerea interesului pentru activitățile de învățare.

Implicarea copiilor în activități practice și creative constituie o altă modalitate de motivare. Activitățile de experimentare, desen, modelaj, construcții sau explorare a mediului înconjurător îi ajută pe copii să învețe prin experiență directă și să își dezvolte gândirea și imaginația.

Nu în ultimul rând, relația pozitivă dintre educatoare și copii joacă un rol important în motivarea pentru învățare. Atunci când educatoarea manifestă empatie, răbdare și sprijin, copiii se simt în siguranță și sunt mai dispuși să participe activ la activități și să își exprime ideile.

În concluzie, motivarea copiilor pentru învățare în învățământul preșcolar se realizează prin utilizarea unor strategii variate, adaptate nevoilor și intereselor lor. Prin joc, încurajare, activități

creative și un mediu educațional stimulativ, educatoarea contribuie la formarea unei atitudini pozitive față de învățare și la dezvoltarea armonioasă a copilului.

RADU MONICA
UNITATE DE ÎNVĂȚĂMÂNT: GRĂDINIȚA CU PROGRAM PRELUNGIT „MOTANUL ÎNCĂLȚAT”
LOCALITATE: GALAȚI

STRATEGII ȘI ACTIVITĂȚI PENTRU DEZVOLTAREA EMPATIEI, RESPECTULUI ȘI COLABORĂRII LA GRUPA MIJLOCIE

Perioada preșcolarității reprezintă un moment marcant în dezvoltarea ontogenetică a copilului, marcând tranziția de la gândirea egocentrică spre o conștientizare socială extinsă. În conformitate cu Curriculumul pentru Educație Timpurie, domeniul de dezvoltare socio-emoțională nu este doar o componentă adiacentă, ci fundamentul pe care se construiește întreaga arhitectură a învățării de mai târziu. La această vârstă, structurile cerebrale responsabile pentru autoreglare și empatie sunt într-un proces intens de remodelare, ceea ce face ca intervenția educatoarei să fie decisivă. Empatia, respectul și colaborarea nu sunt trăsături înnăscute care apar spontan, ci competențe ce trebuie exersate într-un mediu sigur, predictibil și stimulativ. Un copil care învață să recunoască tristețea pe chipul unui coleg sau care înțelege valoarea împărțirii unei resurse limitate își dezvoltă, de fapt, inteligența emoțională, factor predictiv mai important pentru succesul în viață decât coeficientul de inteligență cognitivă. Educatoarea încetează să mai fie doar un transmițător de informații, devenind un facilitator al interacțiunilor umane, un „arhitect” de contexte sociale în care micuții învață să navigheze prin complexitatea relațiilor cu ceilalți.

Empatia la grupa mijlocie începe cu alfabetizarea emoțională, adică abilitatea de a numi corect ceea ce simțim. O activitate de impact este „Calendarul emoțiilor de dimineață”, unde fiecare copil își așază fotografia în dreptul unui simbol (soare pentru bucurie, nor pentru tristețe, fulger pentru furie). Acest exercițiu nu doar că validează starea copilului, dar îi învață pe ceilalți că emoțiile sunt trecătoare și universale. Pentru a trece de la sine la celălalt, se recomandă jocul „În papucii tăi”, unde copiii primesc scenarii scurte: „Andrei a scăpat înghețata pe jos. Cum crezi că se simte? Ce ai face tu dacă ai fi lângă el?”. Bibliografia de specialitate (Lantieri, 2015) subliniază că poveștile terapeutice sunt instrumente de neegalat; prin ele, copilul experimentează indirect conflicte și rezolvări, învățând să identifice indicii non-verbale ale suferinței sau bucuriei. Activitatea „Cutia cu mângâieri” presupune ca micuții să deseneze sau să ofere un obiect simbolic unui coleg care pare retras, încurajând gesturile de consolare proactivă. Prin aceste metode, empatia încetează să fie un concept abstract și devine o acțiune concretă, vizibilă în climatul grupei, reducând semnificativ actele de agresivitate sau excludere socială.

Respectul la vârsta preșcolară se manifestă prin recunoașterea limitelor personale și a valorii fiecărui individ. Un pilon central în acest sens este „Scaunul Special” sau „Autorul Zilei”. Pe parcursul unei zile, un copil ales prin rotație este pus într-o lumină pozitivă, iar colegii sunt invitați să îi adreseze complimente sau să evidențieze ceva ce apreciază la el. Această activitate nu doar crește stima de sine a celui vizat, dar îi forțează pe ceilalți să caute aspecte pozitive în semenii lor, exersând respectul prin apreciere. Un alt instrument metodologic este „Regulile grupei”, realizat prin desene și simboluri, unde copiii participă la stabilirea regulilor: „vorbim încet”, „cerem voie înainte de a lua un obiect care nu ne aparține”, „ascultăm când cineva povestește”. Implicarea lor în procesul decizional transformă regula dintr-o constrângere externă într-o valoare asumată. Respectul față de diversitate poate fi introdus prin activități multiculturale sau prin celebrarea unicității fiecăruia: „Ce ne face diferiți ne face speciali”. Educatoarea trebuie să folosească tehnica întăririi pozitive, subliniind momentele de respect: „Am observat cum l-ai așteptat pe Matei să termine propoziția, acesta este un gest care sugerează respect”. Astfel, respectul devine „codul de onoare” al micii comunități din sala de grupă.

Colaborarea este forma superioară de interacțiune socială la grupa mijlocie, marcând succesul integrării în grup. Spre deosebire de competiție, care divide, colaborarea unește resursele individuale pentru

un scop comun. O activitate fundamentală este „Pictura pe pânză uriașă”, unde copiii nu au spații delimitate și trebuie să decidă împreună cum să completeze un peisaj fără a se suprapune haotic. Aici apar primele negocieri reale: „Eu fac copacul aici, tu poți face florile dedesubt”. Un alt exercițiu valoros este „Transportul obiectului fragil”, unde doi sau trei copii trebuie să ducă o minge de tenis pe o bucată de carton, deplasându-se în același ritm pentru a nu o scăpa. Această activitate dezvoltă coordonarea și conștientizarea prezenței celuilalt. Jocurile de tip „Puzzle gigant” sau „Castelul fermecat” necesită diviziunea muncii, oferind educatoarei ocazia de a observa liderii naturali și de a-i încuraja pe copiii timizi să își aducă contribuția. Colaborarea învață copilul că succesul grupului depinde de efortul fiecăruia și că ajutorul oferit nu este o slăbiciune, ci o resursă esențială. Prin aceste experiențe, copiii deprind arta compromisului și plăcerea de a lucra împreună, elemente vitale pentru adaptarea lor socială pe termen lung.

Eficiența acestor activități depinde de continuitatea lor și de autenticitatea modelului oferit de adult. Nu putem cere respect dacă nu oferim respect copiilor, adresându-ne de la înălțimea ochilor lor și folosind un ton calm. Evaluarea progresului nu se face prin calificative, ci prin observarea micro-comportamentelor: un copil care oferă o jucărie fără a fi rugat, doi copii care rezolvă un conflict prin dialog sau o echipă care se bucură împreună de o construcție finalizată. Investiția în aceste competențe socio-emoționale reprezintă cea mai sigură cale către formarea unor cetățeni empatici, responsabili și capabili de cooperare, într-o lume care are nevoie de aceste valori mai mult ca oricând.

Bibliografie de specialitate:

- „Curriculum pentru educația timpurie”, Ministerul Educației Naționale, București, 2019
- Goleman, D., „Inteligența emoțională”, Editura Curtea Veche, București, 2001
- Lantieri, L., „Dezvoltarea inteligenței emoționale a copiilor”, Editura Curtea Veche, București, 2015
- Mitu, F., & Lupu, S., „Metodica activităților de educare a limbajului în învățământul preșcolar”, Editura Humanitas, București, (2018).

TACEA FLORENTINA SIMONA
UNITATE DE ÎNVĂȚĂMÂNT: GRĂDINIȚA CU P.P. „MOTANUL ÎNCĂLȚAT” GALAȚI
LOCALITATE: GALAȚI

Colaborarea eficientă între școală și familie

Educația copilului reprezintă un proces complex care implică participarea activă a mai multor factori educaționali. În perioada preșcolară, familia și grădinița constituie cele mai importante medii de formare și dezvoltare a copilului. Colaborarea eficientă între aceste două instituții educaționale contribuie semnificativ la dezvoltarea armonioasă a personalității copilului, la formarea deprinderilor sociale și la consolidarea procesului educativ.

Familia este primul mediu educațional în care copilul își formează primele deprinderi, valori și comportamente. În cadrul familiei, copilul învață să comunice, să relaționeze cu ceilalți și să își exprime emoțiile. Pe de altă parte, grădinița completează și dezvoltă experiențele copilului prin activități educative organizate, adaptate particularităților de vârstă și nevoilor individuale ale fiecărui copil. Astfel, pentru a asigura o educație coerentă și eficientă, este esențială existența unei relații de parteneriat între educatori și părinți.

Colaborarea dintre grădiniță și familie se realizează prin diverse modalități, precum întâlnirile cu părinții, activitățile comune, consilierea parentală sau comunicarea permanentă privind evoluția copilului. Prin aceste forme de cooperare, părinții sunt informați despre progresul copilului, despre comportamentul acestuia în colectiv și despre modalitățile prin care îl pot sprijini în dezvoltarea sa. În același timp, educatoarea poate înțelege mai bine particularitățile fiecărui copil, mediul familial și nevoile specifice ale acestuia.

Un aspect important al colaborării eficiente îl reprezintă comunicarea deschisă și bazată pe respect reciproc. Atunci când părinții și cadrele didactice comunică constant și își împărtășesc observațiile și experiențele, se creează un climat de încredere care favorizează dezvoltarea copilului. Implicarea părinților în activitățile organizate în grădiniță contribuie la consolidarea relației dintre familie și instituția educațională și oferă copilului sentimentul de siguranță și sprijin.

De asemenea, parteneriatul dintre școală și familie are un rol esențial în prevenirea dificultăților de adaptare și în sprijinirea dezvoltării socio-emoționale a copiilor. Prin colaborare, educatorii și părinții pot identifica mai ușor eventualele probleme și pot găsi împreună soluții adecvate pentru sprijinirea copilului.

În concluzie, colaborarea eficientă între școală și familie reprezintă un element fundamental al educației preșcolare. Un parteneriat bazat pe comunicare, respect și implicare reciprocă contribuie la crearea unui mediu educațional echilibrat, favorabil dezvoltării armonioase a copilului și pregătirii acestuia pentru etapele viitoare ale educației.

LUPU NICOLETA
UNITATE DE ÎNVĂȚĂMÂNT: GRĂDINIȚA CU PROGRAM PRELUNGIT NR.39 GALAȚI
LOCALITATE: GALAȚI

Strategii de integrare a copiilor cu nevoi educaționale speciale (CES)
CURRICULUM ADAPTAT PERSONALIZAT
Nivel de studiu 3-4/5 ani

Tulburări/Dificutăți de învățare:
- *Întârziere în dezvoltarea limbajului expresiv*
- *Opoziționism*
- *Intelect normal de nivel inferior*
- *Agitație psihomotorie*

Activitățile de învățare în educația timpurie sunt acțiuni planificate, bazate pe colaborarea dintre educatori, părinți și comunitate. Acestea pun accent pe inițiativa copilului și pe învățarea prin experiment, pregătind competențele viitoare ale tinerilor.
Programa este structurată pe domenii de dezvoltare, dimensiuni și comportamente, aplicate prin trei categorii de activități: ADE, ALA și ADP. Acestea permit individualizarea educației, ajutându-i pe educatori să identifice înclinațiile, interesele sau dificultățile fiecărui copil.
În acest context, o atenție deosebită este acordată copiilor cu cerințe educaționale speciale (CES). Pentru aceștia, activitățile sunt adaptate prin strategii incluzive, materiale didactice specifice și intervenții personalizate. Scopul este integrarea lor deplină în grupul de copii, asigurându-le un parcurs de dezvoltare echitabil, care să le valorifice potențialul individual în ciuda barierelor de învățare.

B. DEZVOLTAREA SOCIO-EMOŢIONALĂ

vizează debutul vieţii sociale a copilului, capacitatea lui de a stabili şi menţine interacţiuni cu adulţi şi copii. Interacţiunile sociale mediază modul în care copiii se privesc pe ei înşişi şi lumea din jur. Dezvoltarea emoţională vizează îndeosebi capacitatea copiilor de a-şi percepe şi exprima emoţiile, de a înţelege şi răspunde emoţiilor celorlalţi, precum şi dezvoltarea conceptului de sine, crucial pentru acest domeniu. În strânsă corelaţie cu conceptul de sine se dezvoltă imaginea despre sine a copilului, care influenţează decisiv procesul de învăţare.
Domeniul de dezvoltare: B. DEZVOLTAREA SOCIO-EMOŢIONALĂ
Dimensiuni ale dezvoltării:
B.2.Comportamente prosociale, de acceptare și de respectare a diversității
B.4. Autocontrol și expresivitate emoțională
Comportamente:
2.2. Își însușește și respectă reguli; înțelege efectele acestora în planul relațiilor sociale, în contexte familiare
2.3. Exersează, cu sprijin, asumarea unor responsabilități specifice vârstei, în contexte variate
2.4. Exersează, cu sprijin, abilități de negociere şi de participare la luarea deciziilor
2.5. Demonstrează acceptare și înțelegere față de celelalte persoane din mediul apropiat
4.1. Recunoaște și exprimă emoții de bază, produse de piese muzicale, texte literare, obiecte de artă etc.
4.2. Demonstrează abilităţi de autocontrol emoţional
Conținuturi: Reguli de conviețuire socială; Cooperarea în vederea realizării anumitor sarcini; Responsabilităţi proprii în familie/la grădiniţă; Norme de conviețuire socială; Diferenţe de gen; Diferenţe etnice; Controlul emoțiilor; Capacitatea de adaptare emoțională la diferite contexte de viață; Norme de conduita;

D. DEZVOLTAREA LIMBAJULUI, A COMUNICĂRII ŞI A PREMISELOR CITIRII ŞI SCRIERII

vizează dezvoltarea limbajului (sub aspectele vocabularului, gramaticii, sintaxei, dar şi a înţelegerii semnificaţiei), a comunicării (cuprinzând abilităţi de ascultare, comunicare orală şi scrisă, nonverbală şi verbală) şi preachiziţiile pentru scris-citit şi însoţeşte dezvoltarea în fiecare dintre celelalte domenii.

Domeniul de dezvoltare: D. DEZVOLTAREA LIMBAJULUI, A COMUNICĂRII ŞI A PREMISELOR CITIRII ŞI SCRIERII

Dimensiuni ale dezvoltării

D.1. Mesaje orale în contexte de comunicare cunoscute

D.2. Mesaje orale în diverse situaţii de comunicare

Comportamente

1.1. Exersează, cu sprijin, ascultarea activă a unui mesaj, în vederea înțelegerii și receptării lui (comunicare receptivă)

1.2. Demonstrează înțelegerea unui mesaj oral, ca urmare a valorificării ideilor, emoțiilor, semnificațiilor etc. (comunicare expresivă)

2.1. Demonstrează capacitate de comunicare clară a unor idei, nevoi, curiozități, acțiuni, emoții proprii (comunicare expresivă) 2.2. Respectă regulile de exprimare corectă, în diferite contexte de comunicare

2.3. Demonstrează extinderea progresivă a vocabularului

Conținuturi: Ia parte la discuții în mici grupuri informale; Întreabă și răspunde la întrebări; Învață să se prezinte; Recunoaște/identifică emoții atât la sine cât și la ceilalți; Manifestă o emoție congruentă cu o anumită situație; Învață cuvinte noi și le utilizează în cadrul jocurilor sau activităților de învățare; Transmite un mesaj simplu; Primește mesaje, îndeplinește instrucțiuni simple;

ARSENE CULETA
UNITATE DE ÎNVĂȚĂMÂNT: UNITATE DE ÎNVĂȚĂMÂNT: GRĂDINIȚA CU PROGRAM PRELUNGIT „CAMIL RESSU”, GALAȚI
LOCALITATE: GALAȚI

Strategii de integrare a copiilor cu nevoi educaționale speciale

Integrarea copiilor cu nevoi educaționale speciale (CES) în grădiniță reprezintă una dintre cele mai importante direcții ale educației incluzive moderne. În contextul actual, în care diversitatea este o realitate prezentă în toate mediile educaționale, cadrele didactice sunt chemate să creeze un climat în care fiecare copil, indiferent de particularitățile sale, să se simtă acceptat, valorizat și sprijinit. Educația incluzivă nu înseamnă doar prezența fizică a copilului cu CES în colectiv, ci și participarea activă, adaptarea curriculumului, colaborarea cu specialiștii și implicarea familiei.

Copiii cu CES pot prezenta dificultăți variate: tulburări de spectru autist, tulburări de limbaj, deficiențe intelectuale, tulburări de comportament, deficiențe senzoriale sau motorii, întârzieri în dezvoltare ori dificultăți emoționale. Fiecare copil are un ritm propriu de învățare, iar integrarea sa necesită o abordare individualizată, bazată pe observație, empatie și profesionalism. Rolul educatorului este esențial, deoarece el este cel care facilitează adaptarea copilului la mediul școlar și creează condițiile necesare pentru progres.

Una dintre cele mai importante strategii de integrare este **adaptarea curriculară**. Aceasta presupune ajustarea obiectivelor, a conținuturilor, a metodelor și a materialelor didactice în funcție de nevoile copilului. Adaptările pot fi minime — cum ar fi simplificarea sarcinilor, oferirea de timp suplimentar sau utilizarea unor materiale vizuale — sau complexe, implicând restructurarea activităților, utilizarea unor instrumente alternative de evaluare sau introducerea unor obiective specifice în planul educațional individualizat (PEI). Adaptarea nu înseamnă reducerea calității actului educațional, ci personalizarea lui pentru a asigura accesul egal la învățare.

O altă strategie fundamentală este **crearea unui climat afectiv securizant**. Copilul cu CES are nevoie de predictibilitate, stabilitate emoțională și relații pozitive cu adulții și colegii. Educatorul trebuie să folosească un limbaj calm, clar, să ofere rutine stabile și să încurajeze comportamentele pozitive. Un mediu prietenos, lipsit de presiune și judecată, contribuie la reducerea anxietății și la creșterea încrederii în sine. De asemenea, este important ca educatorul să promoveze acceptarea diversității în rândul copiilor tipici, încurajând empatia, cooperarea și sprijinul reciproc.

Colaborarea cu familia reprezintă un alt pilon al integrării reușite. Părinții sunt cei care cunosc cel mai bine nevoile copilului, iar comunicarea constantă între familie și grădiniță permite stabilirea unor obiective comune și monitorizarea progresului. Întâlnirile periodice, consilierea părinților și implicarea acestora în activități contribuie la crearea unei continuități între mediul de acasă și cel educațional. În plus, familia trebuie să fie informată cu privire la strategiile utilizate în grădiniță, pentru a putea continua sprijinul și în mediul familial.

Un alt element esențial este **colaborarea interdisciplinară**. Integrarea copiilor cu CES nu poate fi realizată doar de educator, ci necesită implicarea psihologului școlar, a profesorului de sprijin, a logopezilor, kinetoterapeuților sau altor specialiști. Echipa multidisciplinară elaborează planul educațional individualizat, stabilește obiective realiste și monitorizează evoluția copilului. Intervențiile specializate contribuie la dezvoltarea limbajului, a motricității, a comportamentului adaptativ și a abilităților cognitive, facilitând participarea copilului la activitățile de grup.

Utilizarea metodelor interactive și multisenzoriale este o altă strategie eficientă. Copiii cu CES învață mai bine atunci când informația este prezentată prin imagini, obiecte, sunete, mișcare sau joc. Metode precum jocul de rol, poveștile sociale, materialele vizuale, pictogramele, activitățile practice și exercițiile de stimulare senzorială facilitează înțelegerea și participarea. De asemenea, activitățile structurate, cu pași clari și repere vizuale, sunt de mare ajutor pentru copiii cu tulburări de spectru autist sau cu dificultăți de atenție.

Strategiile de management comportamental sunt, de asemenea, indispensabile. Copiii cu CES pot manifesta comportamente provocatoare, cauzate de dificultăți de comunicare, frustrare sau suprastimulare. Educatorul trebuie să identifice cauzele comportamentului, să folosească tehnici de prevenire (rutine clare, anticiparea schimbărilor), să ofere alternative de exprimare și să aplice consecințe pozitive. Recompensele simbolice, laudele, sistemele de puncte sau activitățile preferate pot fi utilizate pentru a întări comportamentele adecvate.

Nu în ultimul rând, **promovarea interacțiunilor pozitive între copii** este o strategie esențială. Copiii tipici pot deveni modele pentru colegii lor cu CES, iar activitățile de cooperare, jocurile în perechi sau grupurile mici facilitează integrarea socială. Educatorul trebuie să încurajeze sprijinul reciproc, să prevină excluderea și să creeze contexte în care fiecare copil să se simtă valoros

În concluzie, integrarea copiilor cu nevoi educaționale speciale în grădiniță este un proces complex, dar esențial pentru dezvoltarea lor armonioasă. Prin adaptări curriculare, climat afectiv securizant, colaborare interdisciplinară, implicarea familiei și utilizarea unor metode adecvate, educatorul poate asigura participarea reală a copilului cu CES la viața grupei. Educația incluzivă nu este doar o obligație legală, ci o expresie a respectului față de diversitate și a angajamentului pentru egalitatea de șanse. Atunci când copilul cu CES este sprijinit corespunzător, întreaga comunitate educațională are de câștigat: copiii devin mai empatici, educatorii mai creativi, iar grădinița un spațiu în care fiecare copil își găsește locul.

Bibliografie:

1. Băban, A. – *Consiliere educațională*, Editura ASCR.
2. Gherguț, A. – *Psihopedagogia persoanelor cu cerințe educative speciale*, Editura Polirom.
3. Păun, E. – *Școala și diversitatea*, Editura Polirom.
4. Stan, E. – *Psihologia copilului preșcolar*, Editura Polirom.
5. Curriculum pentru educație timpurie (2019), Ministerul Educației.
6. UNICEF – *Educația incluzivă: ghid pentru cadre didactice*.

RANGA GEANINA
UNITATE DE ÎNVĂȚĂMÂNT: GRĂDINIȚA P.P. ”Camil Ressu”,structură a Grădiniței P.P. ”Tedi”
LOCALITATE:Galați

Dezvoltarea socio-emoțională a copiilor

Dezvoltarea socio-emoțională reprezintă un aspect esențial în evoluția armonioasă a copilului, mai ales în perioada preșcolară. În această etapă, copiii învață să își recunoască emoțiile, să le exprime într-un mod adecvat și să stabilească relații pozitive cu cei din jur. Grădinița are un rol important în formarea acestor competențe, oferind copiilor un mediu sigur în care pot experimenta interacțiuni sociale, pot coopera și își pot dezvolta empatia.

Activitățile socio-emoționale contribuie la dezvoltarea încrederii în sine, a capacității de comunicare și a respectului față de ceilalți. Prin joc, povestiri, activități artistice și exerciții de cooperare, copiii învață să își gestioneze emoțiile și să se adapteze diferitelor situații sociale.

Dezvoltarea socio-emoțională îi ajută pe copii să își formeze abilități importante pentru viață. Aceasta presupune recunoașterea propriilor emoții, înțelegerea emoțiilor celorlalți și dezvoltarea unor comportamente sociale adecvate. Copiii care își dezvoltă aceste competențe reușesc mai ușor să se integreze în grup, să coopereze cu colegii și să își rezolve conflictele într-un mod pașnic.

De asemenea, dezvoltarea socio-emoțională contribuie la formarea unei imagini de sine pozitive și la creșterea stimei de sine. Copiii învață să își exprime opiniile, să respecte regulile și să își asume responsabilități.

Exemple de activități pentru dezvoltarea socio-emoțională

Jocuri de recunoaștere a emoțiilor

Jocuri de cooperare

Jocuri de rol.

Activități artistice

Povestiri și discuții

Exemplu de activitate desfășurată cu grupa mea, grupa mare:Curcubeul emoțiilor,având ca scop educativ-dezvoltarea competențelor socio-emoționale ale copiilor prin recunoașterea, exprimarea și gestionarea emoțiilor, precum și dezvoltarea empatiei și a relațiilor pozitive în cadrul grupului.

Obiective operaționale:

O1-să recunoască ,denumind emoții de bază (bucurie, tristețe, furie, frică, surpriză);

O2-să asocieze emoțiile cu culori și situații din viața lor;

O3-să exprime verbal sau prin mimică emoțiile trăite;

O4-să respecte opiniile colegilor;

O5-să dezvolte empatia și cooperarea în cadrul grupului.

Desfășurarea activității

1. Moment organizatoric
Copiii sunt așezați în semicerc. Educatoarea pregătește materialele: imagini cu emoții, cartonașe colorate, un curcubeu realizat din hârtie sau carton.

2. Captarea atenției
Educatoarea prezintă copiilor un curcubeu al emoțiilor și explică faptul că fiecare culoare poate reprezenta o emoție. Se discută pe scurt despre ce sunt emoțiile și când apar.

3. Defășurarea propriu-zisă a activității

Fiecare culoare a curcubeului este asociată cu o emoție:

galben – bucurie

albastru – tristețe

roșu – furie

verde – liniște

mov – surpriză

Copiii primesc cartonașe cu fețe care exprimă emoții sau imagini cu diferite situații.

Ei trebuie să aleagă culoarea potrivită emoției și să o așeze pe curcubeu.

Fiecare copil povestește pe scurt o situație în care a simțit acea emoție.

4. Joc de mimă a emoțiilor
Copiii mimează diferite emoții, iar colegii încearcă să le ghicească.

5. Încheierea activității
Se realizează o scurtă discuție despre faptul că toate emoțiile sunt normale, dar este important să știm cum să le exprimăm și să le controlăm. Copiii sunt încurajați să spună ce emoție simt în acel moment.

Activitatea a contribuit la dezvoltarea empatiei, comunicării și autocunoașterii emoționale la copiii din grupa mare.

În concluzie,activitățile socio-emoționale contribuie la dezvoltarea empatiei, a comunicării și a încrederii în sine. Prin aceste activități, copiii învață să își gestioneze emoțiile și să stabilească relații armonioase cu cei din jur.

RONCEA GABRIELA
UNITATE DE ÎNVĂȚĂMÂNT: UNITATE DE ÎNVĂȚĂMÂNT: GRĂDINIȚA CU PROGRAM PRELUNGIT „CAMIL RESSU”, GALAȚI
LOCALITATE: GALAȚI

Dezvoltarea socio-emoțională a preșcolarilor

Dezvoltarea socio-emoțională a copilului preșcolar reprezintă o componentă fundamentală a educației timpurii, deoarece influențează în mod direct modul în care copilul interacționează cu lumea, își reglează emoțiile, stabilește relații și își construiește identitatea personală. În această etapă de vârstă, copilul se află într-un proces intens de formare a competențelor emoționale și sociale, iar grădinița devine mediul privilegiat în care aceste achiziții pot fi stimulate, consolidate și modelate prin activități specifice, adaptate nivelului de dezvoltare al fiecărui copil.

În primii ani de viață, copilul experimentează emoțiile într-o manieră spontană și intensă, fără a avea însă capacitatea de a le înțelege sau controla pe deplin. De aceea, activitățile socio-emoționale au rolul de a-l ajuta să își identifice emoțiile, să le exprime adecvat și să înțeleagă emoțiile celorlalți. Recunoașterea emoțiilor de bază — bucurie, tristețe, furie, frică, surpriză — reprezintă primul pas în dezvoltarea inteligenței emoționale. Prin jocuri cu imagini, povești ilustrate, marionete sau „roata emoțiilor”, copiii învață să diferențieze trăirile și să le verbalizeze. Această verbalizare contribuie la reducerea comportamentelor impulsive și la creșterea capacității de autoreglare.

Un alt aspect esențial îl constituie dezvoltarea empatiei. Empatia nu este o abilitate înnăscută, ci una care se formează treptat, prin expunerea la situații sociale variate și prin ghidajul adultului. Activitățile de tipul „Cum se simte prietenul meu?”, discuțiile despre reacțiile personajelor din povești, jocurile de rol sau observarea situațiilor din viața reală îi ajută pe copii să înțeleagă că ceilalți pot avea emoții diferite de ale lor. De asemenea, activitățile de îngrijire a plantelor sau a animalelor, sarcinile de responsabilitate în cadrul grupei și colaborarea în proiecte comune contribuie la formarea comportamentelor prosociale, precum ajutorul, cooperarea și respectul.

Cooperarea și lucrul în echipă sunt alte dimensiuni importante ale dezvoltării socio-emoționale. În cadrul grădiniței, copiii sunt implicați în activități care necesită colaborare, negociere și respectarea regulilor: jocuri de construcție în grup, activități artistice realizate în perechi, jocuri de mișcare sau proiecte tematice. Aceste contexte îi ajută să își dezvolte răbdarea, capacitatea de a aștepta rândul, de a împărți materialele și de a comunica eficient. Educatorul are rolul de a observa interacțiunile, de a interveni atunci când apar conflicte și de a modela comportamentele pozitive.

Autocontrolul emoțional este o altă competență esențială în această etapă. Copiii trebuie să învețe să își gestioneze impulsurile, să își controleze reacțiile și să găsească modalități adecvate de calmare. Activitățile precum exercițiile de respirație, jocurile de inhibiție („Statuile”, „Semaforul emoțiilor”), tehnicile de relaxare sau utilizarea unui „colț al liniștii” îi ajută să își dezvolte treptat capacitatea de autoreglare. Aceste strategii sunt utile nu doar în mediul școlar, ci și în viața de zi cu zi, contribuind la formarea unui comportament echilibrat.

Un alt aspect esențial îl constituie dezvoltarea empatiei. Empatia nu este o abilitate înnăscută, ci una care se formează treptat, prin expunerea la situații sociale variate și prin ghidajul adultului. Activitățile de tipul „Cum se simte prietenul meu?”, discuțiile despre reacțiile personajelor din povești, jocurile de rol sau observarea situațiilor din viața reală îi ajută pe copii să înțeleagă că ceilalți

pot avea emoții diferite de ale lor. De asemenea, activitățile de îngrijire a plantelor sau a animalelor, sarcinile de responsabilitate în cadrul grupei și colaborarea în proiecte comune contribuie la formarea comportamentelor prosociale, precum ajutorul, cooperarea și respectul.

Cooperarea și lucrul în echipă sunt alte dimensiuni importante ale dezvoltării socio-emoționale. În cadrul grădiniței, copiii sunt implicați în activități care necesită colaborare, negociere și respectarea regulilor: jocuri de construcție în grup, activități artistice realizate în perechi, jocuri de mișcare sau proiecte tematice. Aceste contexte îi ajută să își dezvolte răbdarea, capacitatea de a aștepta rândul, de a împărți materialele și de a comunica eficient. Educatorul are rolul de a observa interacțiunile, de a interveni atunci când apar conflicte și de a modela comportamentele pozitive.

Autocontrolul emoțional este o altă competență esențială în această etapă. Copiii trebuie să învețe să își gestioneze impulsurile, să își controleze reacțiile și să găsească modalități adecvate de calmare. Activitățile precum exercițiile de respirație, jocurile de inhibiție), tehnicile de relaxare sau utilizarea unui „colț al liniștii” îi ajută să își dezvolte treptat capacitatea de autoreglare. Aceste strategii sunt utile nu doar în mediul școlar, ci și în viața de zi cu zi, contribuind la formarea unui comportament echilibrat.

În concluzie, activitățile pentru dezvoltarea socio-emoțională a preșcolarilor reprezintă o componentă esențială a educației timpurii. Ele contribuie la formarea unor copii echilibrați, empatici, cooperanți și capabili să facă față provocărilor vieții sociale. Prin intermediul jocului, al poveștii, al interacțiunilor și al experiențelor trăite în grupă, copiii își dezvoltă treptat competențele socio-emoționale care vor sta la baza succesului lor școlar și personal. Grădinița devine astfel un spațiu în care copilul nu doar învață, ci și crește emoțional, se descoperă pe sine și învață să trăiască în armonie cu ceilalți.

Bibliografie:

1. Goleman, D. – *Inteligența emoțională*, Editura Curtea Veche.
2. Pânișoară, I.-O., Pânișoară, G. – *Comunicarea eficientă*, Editura Polirom.
3. Vrășmaș, E. – *Educația timpurie și dezvoltarea copilului*, Editura Didactică și Pedagogică.
4. Stan, E. – *Psihologia copilului preșcolar*, Editura Polirom.

Munteanu, A. – *Dezvoltarea socio-emoțională în grădiniță*, Editura Aramis.

CHIȚU FLORENTINA ADINA
UNITATE DE ÎNVĂȚĂMÂNT: GRĂDINIȚA CUP.P. ”SCUFIȚA ROȘIE” structură a Grădiniței cu P.P. ”Prichindeii”

LOCALITATE: GIURGIU

De la poveste la realitate: dezvoltarea empatiei, respectului și colaborării la preșcolari prin valorificarea poveștii „Ridichea uriașă”

Dezvoltarea competențelor socio-emoționale în educația timpurie reprezintă un obiectiv fundamental în formarea armonioasă a personalității copilului preșcolar. În această etapă, empatia, respectul față de ceilalți și capacitatea de colaborare se formează progresiv prin experiențe de învățare variate, în care jocul, povestea și interacțiunea socială ocupă un loc esențial.

În activitatea didactică desfășurată la grupa mare, am valorificat povestea populară „Ridichea uriașă” ca suport educațional pentru realizarea conexiunii dintre universul ficțional și realitatea copilului. Mesajul central al poveștii – reușita prin cooperare – oferă un cadru accesibil și semnificativ pentru înțelegerea importanței ajutorului reciproc și a implicării fiecărui membru al grupului în atingerea unui scop comun.

Demersul didactic a urmărit atât comprehensiunea conținutului narativ, cât și transpunerea acestuia în situații de viață cotidiene. În cadrul lecturii realizate de cadrul didactic, copiii au fost implicați activ în înțelegerea conținutului prin intermediul unor întrebări ghidate, menite să faciliteze analiza comportamentelor personajelor și identificarea emoțiilor acestora. Astfel, au fost formulate întrebări precum: „De ce crezi că personajele au avut nevoie unele de altele?”, „Cum crezi că s-au simțit când nu reușeau singure?” sau „Ce emoție exprimă bucuria reușitei în echipă?”. Aceste întrebări au orientat atenția copiilor către semnificația cooperării și au sprijinit dezvoltarea empatiei și a capacității de înțelegere a perspectivelor celorlalți.

Ulterior, printr-o conversație dirijată, preșcolarii au fost sprijiniți să realizeze conexiuni între evenimentele din poveste și experiențele personale. Întrebări precum „Când ai avut nevoie de ajutorul colegilor?”, „Cum te-ai simțit când ai lucrat împreună cu ceilalți?” sau „De ce este important să ne ajutăm unii pe alții?” au continuat procesul de reflecție asupra emoțiilor și au consolidat dimensiunea empatică a învățării.

Pentru consolidarea acestei dimensiuni, a fost integrată o activitate digitală interactivă realizată pe platforma Wordwall, având ca scop identificarea și exprimarea emoțiilor:https://wordwall.net/resource/102470306/spune-o-situa%C8%9Bie-%C3%AEn-care-ai-sim%C8%9Bit-emo%C8%9Bia-sau-s%C4%83-identific%C4%83

În cadrul acestei activități, copiii au identificat emoții reprezentate în imagini sau au descris situații personale în care au experimentat emoția respectivă. Activitatea a contribuit la dezvoltarea vocabularului emoțional și la realizarea transferului între experiențele personajelor din poveste și trăirile proprii ale copiilor.

În continuare, s-a desfășurat un joc de rol inspirat din secvențele poveștii „Ridichea uriașă”, în care copiii au reconstituit momentul scoaterii ridichii. Fiecare copil a avut un rol activ, iar succesul activității a depins de colaborarea întregului grup. Această experiență a evidențiat în mod concret faptul că reușita unei sarcini comune este condiționată de implicarea, coordonarea și sprijinul reciproc.

Pentru extinderea învățării, copiii au fost implicați în activități pe echipe, în cadrul cărora au realizat reprezentări grafice ale situațiilor de cooperare și ajutor reciproc, inspirate atât din poveste, cât și din experiențele personale. Aceste activități au consolidat comportamente sociale pozitive, precum respectarea regulilor de grup, ascultarea activă, cooperarea și acceptarea celorlalți.

Prin îmbinarea poveștii populare cu metode interactive, joc de rol și resurse digitale, demersul didactic a favorizat o abordare integrată a învățării, în care dimensiunea cognitivă s-a completat cu cea socio-emoțională. Copiii au fost implicați activ în interpretarea mesajului poveștii și în aplicarea acestuia în contexte familiare, relevante pentru dezvoltarea lor.

În concluzie, valorificarea poveștii „Ridichea uriașă” în activitatea didactică, prin conectarea acesteia la realitatea copilului și prin utilizarea instrumentelor digitale interactive, reprezintă o strategie eficientă pentru dezvoltarea empatiei, respectului și colaborării la preșcolari. Acest tip de demers contribuie la formarea unor comportamente sociale pozitive, esențiale pentru integrarea armonioasă în colectivul de copii și în viața socială.

Bibliografie:

1.Curriculum pentru educația timpurie (2019), Ministerul Educației Naționale, București.

2.Brebenel, M., Gongea, E., Ruiu, G. (2002), Metode interactive de grup, Editura Arves, București.

3.Cristea, S. (2010), Pedagogie generală, Editura Didactică și Pedagogică, București.

4.Ionescu, M., Radu, I. (2001), Didactica modernă, Editura Dacia, Cluj-Napoca.

5.Grecu, Marius-Valeriu I. (2013), Sinteze de literatura română veche și modernă, Editura Presa Universitară Clujeană, Cluj-Napoca, ISBN 978-973-595-531-1.

6.Grecu, Marius-Valeriu I. (2023), Elemente fantastico-mitice şi viziuni cosmice în literatura română veche şi modernă – ediţia a III-a, Editura Universitaria, Craiova, ISBN 978-606-14-1927-2.

7.Povești populare românești – Ridichea uriașă, variantă adaptată pentru preșcolari.

8.https://wordwall.net/resource/102470306/spune-o-situa%C8%9Bie-%C3%AEn-care-ai-sim%C8%9Bit-emo%C8%9Bia-sau-s%C4%83-identific%C4%83

COTÎRȚĂ CAMELIA
UNITATE DE ÎNVĂȚĂMÂNT: ȘCOALA GIMNAZIALĂ ,,I.G.DUCA''
LOCALITATE: PETROȘANI

Digitalizarea și inteligența artificială în promovarea imaginii școlii

Digitalizarea și inteligența artificială au un rol tot mai important în promovarea imaginii școlii. Prin utilizarea corectă a instrumentelor digitale moderne, o instituție de învățământ poate deveni mai vizibilă, mai atractivă și mai conectată la nevoile comunității. În același timp, este esențial ca aceste tehnologii să fie folosite responsabil, astfel încât scopul principal al școlii – educația și formarea elevilor – să rămână pe primul loc.

Digitalizarea și inteligența artificială (IA) au devenit instrumente importante nu doar pentru procesul de predare-învățare, ci și pentru modul în care o școală își construiește și își promovează imaginea în comunitate. O instituție de învățământ modernă nu mai este definită doar prin rezultatele academice, ci și prin prezența sa online, prin modul în care comunică și prin capacitatea de a folosi tehnologia pentru a se face cunoscută și apreciată.

Digitalizarea nu mai este opțională; ea reprezintă "cartea de vizită" modernă a școlii. Inteligența Artificială (IA) vine ca un accelerator, permițând personalizarea comunicării și eficientizarea proceselor de promovare.

Digitalizarea reprezintă procesul prin care activitățile tradiționale sunt transformate și susținute prin mijloace digitale. În cazul școlilor, acest lucru înseamnă utilizarea platformelor educaționale, a cataloagelor electronice, a site-urilor web, a rețelelor sociale și a materialelor digitale de prezentare.

Prin digitalizare, școala poate:

- să comunice mai eficient cu elevii, părinții și comunitatea locală;
- să își prezinte oferta educațională prin site-uri și pagini de social media;
- să publice rapid noutăți, rezultate, proiecte și activități extracurriculare;
- să creeze o imagine modernă, deschisă și adaptată cerințelor societății actuale.

O școală care are un site bine organizat, pagini active pe rețelele sociale și materiale digitale atractive este percepută ca fiind mai transparentă, mai dinamică și mai interesată de progres.

Astfel, printre cele mai folosite instrumente pentru promovarea imaginii școlii se numără:

- site-ul oficial al școlii, care prezintă informații despre profesori, elevi, rezultate și proiecte;
- paginile de social media, unde sunt publicate fotografii și știri despre activitățile școlare;
- platformele video, unde pot fi încărcate prezentări, interviuri sau filmări de la evenimente;
- aplicațiile de design și editare, unele bazate pe inteligență artificială, care ajută la realizarea de materiale atractive.

De exemplu, o școală poate realiza un videoclip de prezentare folosind instrumente digitale moderne și îl poate distribui online pentru a atrage viitori elevi și pentru a-și consolida reputația.

Folosirea acestor tehnologii aduce numeroase avantaje:

- crește vizibilitatea școlii în comunitate și în mediul online;
- îmbunătățește comunicarea cu părinții și elevii;
- oferă o imagine modernă și inovatoare instituției;
- reduce timpul necesar pentru realizarea materialelor de promovare;
- permite adaptarea mesajelor la publicul țintă.

În plus, elevii pot fi implicați direct în realizarea conținutului digital, ceea ce le dezvoltă competențele digitale și spiritul de echipă.

Inteligența artificială reprezintă un pas înainte față de simpla digitalizare, deoarece permite automatizarea și personalizarea multor activități. În promovarea imaginii școlii, IA poate fi folosită în mai multe moduri.

De exemplu, aplicațiile bazate pe inteligență artificială pot:

- să creeze texte de prezentare, afișe sau postări pentru rețelele sociale;
- să editeze automat imagini și videoclipuri de la evenimentele școlare;
- să analizeze reacțiile publicului online și să sugereze ce tip de conținut este mai atractiv;

Beneficii și impact:

❖ **Transparență:** Părinții pot vedea proiectele în care sunt implicați copiii lor.

❖ **Atractivitate:** O școală care folosește tehnologie de vârf în propria promovare sugerează că va folosi aceleași standarde și în actul educațional.

❖ **Comunitate:** Facilitarea unei comunicări bidirecționale între școală, absolvenți (alumni) și parteneri economici.

Digitalizarea și IA nu înlocuiesc valorile umane ale educației, ci le fac vizibile. O școală care adoptă aceste tehnologii demonstrează adaptabilitate, pregătind simbolic elevii pentru o lume dominată de tehnologie. Imaginea unei școli moderne este construită prin echilibrul dintre **performanța academică** și **abilitatea de a comunica digital** acea performanță.

Bibliografie:

➢ Istrate, O., Velea, S., & Ceobanu, C. (2025). *Pedagogie digitală*. Editura Polirom.

➢ Cioranu-Rădulescu, C. (2024). *Educația și conștientizarea etică a tehnologiilor IA și folosirea lor în mediul academic*, *Revista de Pedagogie Digitală*, 3(1).

BECIU FELICIA CRISTINA
UNITATE DE ÎNVĂȚĂMÂNT:LICEUL TEHNOLOGIC „MATEI CORVIN”
LOCALITATE: HUNEDOARA

Importanța educației în familie și a colaborării cu școala

Factorii de bază care ajută copilul în desăvârșirea propriei educaţii sunt şcoala şi familia. Funcţia educativă a familiei constă în formarea priceperilor, deprinderilor de viaţă, sentimente. Rolul familiei este important în dezvoltarea copilului din punct de vedere fizic, intelectual, moral si estetic. Şcoala, alături de familie, influenţează, prin condiţiile concrete în care se desfăşoară procesul de învățământ, personalitatea copilului.

Şcoala eficientă realizează un parteneriat cu elevul, prin valorizarea si respectarea identităţii sale cu familia, prin recunoaşterea importanţei acesteia şi atragerea în procesul didactic şi cu toate resursele educative ale societaţii pe care le identifică şi le foloseşte activ. Este nevoie a se dezvolta un nou concept care să întărească schimbarea în relaţiile şcoală-familie. Acest concept este parteneriatul educaţional.

Părinţii, copiii şi comunităţile se influentează puternic unii pe alţii. Mediul în care trăiesc părinţii poate sprijini sau devia vieţile lor, poate determina multe dintre valorile lor. De asemenea , părinţii pot influenţa comunitatea şi pot contribui la dezvoltarea valorilor comunităţii. Activitatea educativă ce se realizează în şcoală nu poate fi separată, izolată de alte influenţe educative ce se exercită asupra copilului. Educaţia este cea care desăvârşeşte fiinţa umană, educaţia pe care copilul o primeşte în familie, în şcoală şi de la comunitate. Implicarea părinţilor joacă un rol important în cadrul intervenţiei şcolare. Acţiunile care implică părinţii produc o schimbare în ambientul familiei şi cresc aspiraţiile, atât ale părinţilor pentru copiii lor, cât şi ale copiilor înşişi. Copilul obţine rezultatele şcolare în funcţie de modul în care părinţii se implică în procesul de învăţare, asigurându-i copilului cele necesare studiului.

Tot în familie se formează cele mai importante deprinderi de comportament : respectul, politeţea, cinstea, sinceritatea, decenţa în vorbire şi atitudine, adică ,, cei şapte ani de acasă ’’. Uneori părinţii uită că trebuie să facă front comun cu profesorii, deoarece şi unii şi alţii nu doresc decât dezvoltarea armonioasă a elevului, educarea şi îmbogăţirea cunoştinţelor acestuia. Se întâmplă totuşi ca ceea ce consideră părinţii a fi o măsură corectă pentru copilul lor într-o anumită situaţie, să nu fie tocmai ceea ce are nevoie copilul în acel moment. De aici apar conflictele, rupturile dintre membrii familiei, renunţarea la intervenţii din partea părinţilor care sunt depăşiţi de situaţie .

Un parteneriat familie – şcoală este relaţia cea mai profitabilă pentru toti cei ce participă la acest demers. Parteneriatul va fi eficient dacă fiecare parte va reţine că acelaşi subiect este copilul nostru şi şcolarul nostru. Cadrele didactice află cum este fiecare copil, în ce mod ajunge mai repede la succes, ce îl interesează şi-l pasionează, iar părinţii vor cunoaşte în ce momente să-l susţină pe şcolar, în ce fel să-l motiveze şi să-l ajute . Şcoala este instituţia socială în care se realizează educaţia organizată a tinerei generaţii . Ea este factorul decisive şi pentru formarea unui om apt să contribuie la dezvoltarea societaţii, să ia parte activă la viaţa, să fie pregătit pentru muncă. Procesul de învăţământ este cel care conferă şcolii rolul decisiv în formarea omului. Menirea şcolii nu este numai de a înzestra elevii cu un bagaj de cunoştinţe cât mai mare, ci şi de a stimula calitatea de om.

Implicarea părinţilor în problemele şcolii se referă la construirea unor relaţii pozitive între familie şi şcoală . Colaborarea şi cooperarea părinţilor cu şcoala sunt eficiente ambilor factori.

Implicarea părinţilor în rezolvarea problemelor şcolare şi în sprijinirea procesului instructiv-educativ are o serie de motivaţii, dintre care enumerăm : părinţii îşi cunosc copiii şi doresc să îi descopere ca elevi, părinţii au nevoie de informaţii referitoare la îndeplinirea rolului de elev de către copilul lor.

O comunicare optimă învăţător/ familie are rolul de a acţiona în mod pozitiv asupra copilului şi de a stopa comportamentele negative. De multe ori apar dificultăţi de comunicare şi de dezvoltare a relaţiei şcoală- familie. De aceea trebuie cunoscuţi factorii care favorizeaza dar şi blochează o comunicare eficientă. Lipsa de comunicare din partea uneia dintre ele afectează evoluţia elevului, rezultatele şcolare şi natura comportamentului.

Există două teorii importante privind relaţia şcoală- familie : teoria profesionalismului şi teoria schimbului. Teoria profesionalismului consideră ca un element esenţial serviciul făcut altora, fără a se gândi la avantaje personale, având drept criterii competenţa, un cod de etică profesională. Teoria schimbului consideră acţiunea umană în funcţie de un câştig personal , un salariu asigurat, o competiţie restrânsă. Cooperarea cu familia poate fi un test profesional şi poate fi considerată ca făcând parte din datoria profesională a profesorului deoarece : părinţii sunt parteneri ai şcolii , eficacitatea învăţământului poate fi ameliorată prin cooperarea între şcoală şi familie, părinţii sunt responsabili legali de educaţia copiilor. Atât părinţii, cât şi cadrele didactice beneficiază de avantajele unei astfel de colaborări. Influenţele pe care familia le exercită asupra copilului sunt directe sau indirecte, determinând în mare măsură dezvoltarea personalităţii acestuia. Modelul moral-civic propus de şcoală (comportament civilizat, demn, tolerant, bazat pe cinste , corectitudine) găseşte un răspuns pozitiv în familiile unde aceste valori sunt puse la loc de cinste.

Părinţii trebuie să vadă în şcoală un prieten, un colaborator, un om adevărat care-i poate ajuta prin atitudinea nepărtinitoare pe care trebuie să o afişăm. Asadar, e o sarcină a şcolii să identifice situaţiile problemă, din familiile copiilor, să dirijeze pe cât posibil strategiile educative în favoarea elevului şi să conştientizeze că relaţia de colaborare şcoală-familie este determinantă în educarea copiilor.

Se accentuează azi ideea de a sprijini părinţii şi nu de a-i substitui. Se identifică tot mai clar ideea unor intervenţii asupra familiei şi deci, în primul rând, asupra părinţilor pentru a-i ajuta, forma și susține în sarcinile lor educative .

BIBLIOGRAFIE SELECTIVĂ

1. Bunescu Ghe., Alecu G. , Badea D. – Educaţia părinţilor . Strategii şi programe, E.D.P., Bucureşti, 1997;
2. Ecaterina Adina Vrasmas – Consilierea şi educaţia părinţilor , Editura Aramis, 2002;
3. Nica I., Ţopa L. – Colaborarea şcolii cu familia elevilor de clasa I , E.D.P. , Bucureşti, 1974;
4. Stoian M. – Abecedarul părinţilor, E.D.P., Bucureşti, 1972.

BOGDAN ILDIKO
UNITATE DE ÎNVĂȚĂMÂNT: COLEGIUL NAȚIONAL "MIHAI EMINESCU".
LOCALITATE: PETROȘANI

Activități care dezvoltă empatia, respectul și colaborarea între copiii preșcolari

Educația timpurie are un rol esențial în formarea competențelor sociale și emoționale ale copiilor. În perioada preșcolară, cei mici învață prin joc și interacțiune, iar dezvoltarea empatiei, a respectului și a spiritului de colaborare contribuie la integrarea lor armonioasă în colectivitate.

Empatia reprezintă capacitatea copilului de a înțelege și de a recunoaște emoțiile celorlalți. Respectul se manifestă prin acceptarea diferențelor și comportamente adecvate față de cei din jur, iar colaborarea presupune lucrul în echipă pentru atingerea unui scop comun. Aceste valori pot fi cultivate prin activități simple, adaptate vârstei.

Un exemplu eficient îl constituie jocurile de recunoaștere a emoțiilor, în care copiii identifică stări precum bucuria, tristețea sau furia, fie prin imagini, fie prin mimă. Astfel, ei învață să își exprime propriile emoții și să le înțeleagă pe ale colegilor.

Jocurile de rol sunt, de asemenea, utile, deoarece oferă copiilor ocazia de a simula situații din viața reală, precum ajutorarea unui coleg sau rezolvarea unui conflict. Prin aceste activități, copiii învață să adopte comportamente pozitive și să privească lucrurile din perspective diferite.

Activitățile de grup, cum ar fi realizarea unui puzzle sau construirea unor obiecte, contribuie la dezvoltarea colaborării. Copiii învață să împartă sarcini, să comunice și să coopereze pentru a finaliza o activitate comună.

Lectura poveștilor cu conținut moral reprezintă o altă metodă eficientă. Discuțiile despre comportamentul personajelor îi ajută pe copii să înțeleagă consecințele acțiunilor și să își formeze propriile valori.

De asemenea, „cercul aprecierilor", în care copiii spun lucruri frumoase despre colegii lor, contribuie la dezvoltarea respectului reciproc și la creșterea stimei de sine. Jocurile cooperative, în care accentul nu este pus pe competiție, ci pe participare și sprijin reciproc, întăresc relațiile dintre copii.

Implicarea în proiecte artistice comune, precum realizarea unui desen colectiv, stimulează creativitatea și capacitatea de a lucra în echipă. Totodată, atribuirea unor responsabilități zilnice, cum ar fi rolul de „ajutor al zilei", dezvoltă simțul responsabilității și al grijii față de ceilalți.

Nu în ultimul rând, educarea copiilor în gestionarea conflictelor prin exprimarea emoțiilor („M-am simțit...", „Aș vrea...") îi ajută să comunice eficient și să rezolve neînțelegerile într-un mod pașnic.

În concluzie, prin activități variate și adaptate nivelului de dezvoltare, cadrele didactice pot contribui semnificativ la formarea unor comportamente bazate pe empatie, respect și colaborare. Aceste competențe reprezintă fundamentul unor relații sănătoase și al unei dezvoltări armonioase pe termen lung.

Bibliografie:

- Goleman, D. (2008). *Inteligența emoțională*. București: Editura Curtea Veche.
- Siegel, D. J., & Bryson, T. P. (2013). *Creierul copilului tău*. București: Editura For You.
- Ionescu, M. (2010). *Didactica educației preșcolare*. Cluj-Napoca: Editura Eikon.
- Oprea, C. L. (2009). *Strategii didactice interactive*. București: Editura Didactică și Pedagogică.
- UNICEF (2012). *Dezvoltarea timpurie a copilului*.
- Ministerul Educației (2019). *Curriculum pentru educație timpurie*. București.

VULC ELENA MIHAELA
UNITATE DE ÎNVĂȚĂMÂNT: COLEGIUL NAȚIONAL ,,MIHAI EMINESCU" PETROȘANI
LOCALITATE: PETROȘANI

Școala Viitorului: Sinergia dintre Tehnologie, Empatie și Gândire Critică în Clasa Incluzivă

Introducere

Educația modernă nu se mai rezumă demult la simpla transmitere de cunoștințe academice. În societatea actuală, sala de clasă a devenit un micro-univers în care formarea competențelor socio-emoționale, stimularea gândirii critice și utilizarea responsabilă a tehnologiei digitale trebuie să funcționeze în perfectă armonie. Provocarea majoră a cadrului didactic contemporan este de a crea un mediu incluziv, în care fiecare copil – inclusiv cei cu nevoi educaționale speciale (CES) – să se simtă valorizat, motivat și pregătit pentru viitor. Acest articol își propune să prezinte un exemplu de bună practică printr-un proiect interdisciplinar care îmbină tehnologia cu dezvoltarea umană.

Exemplu de Bună Practică: Proiectul Interdisciplinar „Detectivii Eco-Digitali"

Pentru a adresa simultan mai multe dimensiuni educaționale, am implementat proiectul **„Detectivii Eco-Digitali"**, o activitate care a implicat colaborarea strânsă între elevi, utilizarea tehnologiei și protecția mediului.

1. Dezvoltarea socio-emoțională: Empatie și Colaborare

Elevii au fost împărțiți în echipe eterogene de câte 4-5 membri. Regula principală a fost ca fiecare echipă să includă roluri bine definite (Lider, Raportor, Designer, Cercetător), asigurându-ne că sarcinile sunt distribuite în funcție de punctele tari ale fiecărui elev.

- **Activitate-cheie:** *„Oglinda Emoțiilor"*. Înainte de a începe lucrul efectiv, fiecare echipă a avut un moment de reflecție în care membrii trebuiau să își exprime starea de spirit folosind cartonașe colorate. Acest exercițiu a dezvoltat empatia, copiii învățând să își asculte colegii și să își adapteze comportamentul în funcție de starea celuilalt.

2. Integrarea copiilor cu CES: Strategii personalizate

În colectivul clasei avem doi elevi cu cerințe educaționale speciale (tulburare de spectru autist și dislexie). Integrarea lor a fost realizată natural prin designul universal al învățării:

- Elevul cu dislexie a primit rolul de „Reporter Video", utilizând tableta pentru a înregistra ideile grupului (evitând astfel frustrarea scrisului academic).
- Elevul cu TSA, pasionat de detalii și structură, a fost „Managerul de Resurse", organizând materialele și cronometrând timpul. Coechipierii au fost instruiți subtil să folosească instrucțiuni clare și predictibile, dezvoltând un climat de respect și sprijin reciproc.

3. Protejarea mediului și Gândirea Critică

Misiunea echipelor a fost de a identifica o problemă ecologică din curtea școlii sau din cartier (ex: risipa de hârtie, gestionarea defectuoasă a deșeurilor din plastic) și de a găsi soluții fezabile.

- **Stimularea gândirii critice:** Elevii nu au primit soluții de-a gata. Au aplicat metoda *„Celor 5 De ce-uri"* pentru a ajunge la rădăcina problemei. *De ce se aruncă plastic pe jos? Pentru*

că nu sunt coșuri de reciclare vizibile. De ce nu sunt vizibile? Pentru că sunt toate de aceeași culoare., etc.

4. Utilizarea Tehnologiei Digitale

Tehnologia a fost un mijloc, nu un scop în sine. Elevii au folosit:

- **Tabletele/Telefoanele** pentru a fotografia problemele identificate.
- **Aplicația Canva** pentru a crea postere digitale de conștientizare ecologică.
- **Platformele Mentimeter și Padlet** pentru a centraliza ideile și pentru a vota cele mai bune soluții propuse de colegi.

5.Strategii de motivare pentru învățare aplicate

Pe parcursul proiectului, motivația intrinsecă a elevilor a fost susținută prin:

- **Autonomie:** Elevii au avut libertatea de a-și alege singuri problema ecologică pe care doresc să o studieze.
- **Relevanță:** Conectarea lecției cu realitatea imediată (curtea școlii lor) a crescut masiv interesul.
- **Gamificare:** Prezentarea proiectului sub formă de „misiune secretă de detectivi" a transformat efortul cognitiv într-o activitate ludică și atractivă.

6.**Parteneriatul Școală-Familie: Extinderea învățării acasă**

Proiectul nu s-ar fi bucurat de același succes fără implicarea părinților. Colaborarea a fost eficientizată prin:

- **Ghidul „Eco-Familia":** O fișă digitală trimisă pe grupul de comunicare al clasei, prin care părinții au fost invitați să continue acasă monitorizarea risipei de resurse (apă, energie), alături de copii.
- **Expoziția Digitală:** La finalul proiectului, părinții au fost invitați la o ședință hibrid (fizic și pe Zoom) unde copiii și-au prezentat posterele Canva și soluțiile eco. Acest lucru a sporit mândria copiilor și a întărit încrederea părinților în actul educațional.

Concluzii

Rezultatele proiectului „Detectivii Eco-Digitali" au demonstrat că atunci când tehnologia este ghidată de valori umane, învățarea devine profundă. Elevii nu doar că au asimilat noțiuni de ecologie și abilități digitale, dar au învățat să colaboreze, să includă copiii cu CES și să gândească critic. Școala devine astfel un spațiu viu, o comunitate în care se pun bazele nu doar ale unui viitor absolvent de succes, ci ale unui cetățean empatic și responsabil.

RADU IOANA ROXANA
UNITATE DE ÎNVĂȚĂMÂNT: GRĂDINIȚA ”LUMEA COPIILOR”
LOCALITATE: LUPENI

IMPACTUL TEHNOLOGIEI DIGITALE ASUPRA DEZVOLTĂRII COPILULUI PREȘCOLAR

În societatea contemporană, tehnologia digitală a devenit o parte esențială a vieții cotidiene, influențând inclusiv domeniul educației. Încă de la vârste fragede, copiii intră în contact cu diverse dispozitive digitale, ceea ce face necesară integrarea acestora într-un mod echilibrat și eficient în procesul instructiv-educativ din grădiniță.

Rolul tehnologiei digitale în educația timpurie

Tehnologia digitală poate sprijini dezvoltarea cognitivă, emoțională și socială a copiilor preșcolari. Prin intermediul aplicațiilor educaționale, jocurilor interactive și materialelor multimedia, copiii pot învăța într-un mod atractiv și adaptat ritmului propriu. Astfel, procesul de învățare devine mai dinamic, stimulând curiozitatea și motivația pentru descoperire.

Avantajele utilizării tehnologiei digitale

Un prim avantaj este accesul la o varietate mare de resurse educaționale: imagini, videoclipuri, povești animate sau cântece. Acestea facilitează înțelegerea conceptelor abstracte și contribuie la dezvoltarea limbajului și a imaginației.

De asemenea, tehnologia permite personalizarea învățării, fiecare copil putând progresa în funcție de nivelul său de dezvoltare. Activitățile interactive contribuie la dezvoltarea atenției, a memoriei și a gândirii logice.

Un alt beneficiu important este stimularea colaborării și comunicării, atunci când copiii lucrează în echipă folosind dispozitive digitale.

Modalități de integrare în activitatea didactică

În grădiniță, tehnologia digitală poate fi utilizată prin:

- prezentări interactive realizate de educatoare;
- jocuri educative pe tabletă sau tablă interactivă;
- vizionarea de materiale video educative;
- utilizarea aplicațiilor pentru desen, muzică sau povești digitale.

Este important ca aceste activități să fie bine planificate și adaptate vârstei copiilor, având un scop educativ clar.

Limite și riscuri

Deși tehnologia oferă numeroase avantaje, utilizarea excesivă poate avea efecte negative asupra sănătății și dezvoltării copiilor. Timpul petrecut în fața ecranelor trebuie limitat, iar activitățile digitale trebuie să fie echilibrate cu jocul liber, mișcarea și interacțiunea directă.

De asemenea, este necesară supravegherea atentă a conținutului accesat, pentru a asigura un mediu sigur și adecvat.

Concluzie

Integrarea tehnologiei digitale în activitatea didactică la grădiniță reprezintă o oportunitate valoroasă de modernizare a procesului educațional. Folosită corect și echilibrat, aceasta poate contribui semnificativ la dezvoltarea armonioasă a copiilor, pregătindu-i pentru cerințele societății actuale. Rolul educatoarei este esențial în ghidarea utilizării tehnologiei, astfel încât aceasta să devină un instrument eficient de învățare și nu un scop în sine.

SCORȚAR LARISA
UNITATE DE ÎNVĂȚĂMÂNT: GRĂDINIȚA LUMEA COPIILOR
LOCALITATE: LUPENI

”Planeta noastră veselă

Cum avem grijă de Pământ pentru o viață sănătoasă?”

Pământul este casa noastră, locul unde trăim, ne jucăm și creștem. În fiecare an, oamenii din întreaga lume sărbătoresc Ziua Pământului, un moment special în care ne amintim cât de important este să avem grijă de natură. Pentru copiii de vârstă preșcolară, această idee poate fi înțeleasă prin lucruri simple: să păstrăm curățenia, să iubim animalele și să protejăm plantele.

Un Pământ curat înseamnă un loc sănătos pentru toți. Dacă aruncăm gunoaiele la întâmplare, natura suferă. Animalele pot fi rănite, iar aerul și apa devin murdare. De aceea, este important să învățăm de mici să folosim coșul de gunoi, să reciclăm și să păstrăm curățenia în jurul nostru, fie că suntem acasă, la grădiniță sau în parc.Plantele și copacii sunt prietenii noștri. Ei ne oferă aer curat și umbră în zilele călduroase. Copiii pot învăța să îngrijească o floare, să ude plantele sau chiar să participe la plantarea unui copac. Astfel, ei înțeleg cât de important este să protejăm natura și să o ajutăm să crească.

De asemenea, apa este foarte prețioasă. Nu trebuie să o risipim. Închidem robinetul când nu avem nevoie de apă și folosim doar cât este necesar. La fel și energia: stingem lumina când ieșim din cameră și învățăm să fim responsabili. Prin gesturi mici, fiecare copil poate deveni un „prieten al Pământului”. Împreună, putem avea o planetă mai curată și o viață mai sănătoasă. Dacă avem grijă de Pământ, și el va avea grijă de noi, oferindu-ne un mediu frumos, plin de viață și bucurie.

Ziua Pământului poate fi sărbătorită la grădiniță prin activități atractive și educative pentru copii. Preșcolarii pot realiza desene cu natura, colaje din materiale reciclabile sau pot participa la jocuri tematice despre protejarea mediului. De asemenea, pot învăța cântecele și poezii despre natură, dezvoltând astfel dragostea pentru mediul înconjurător. Prin astfel de activități, copiii nu doar că se distrează, ci își formează și comportamente pozitive față de natură, învățând să fie responsabili și grijulii cu planeta încă de la o vârstă fragedă.

Bibliografie:

1. Ministerul Educației – *Curriculum pentru educație timpurie*
2. *Educația ecologică la vârste timpurii*, Editura Didactică și Pedagogică
3. *Ghid de activități pentru preșcolari*, Editura Aramis
4. Ziua Pământului – materiale informative și resurse educaționale online
5. www.didactic.ro – resurse educaționale pentru cadre didactice

CREATIVITATE ÎN EDUCAȚIE
Ediție digitală nr.15 - 2026
ISSN 2784 - 1146
www.star-kids.ro
www.miciiolimpici.ro
EDITURA STAR KIDS

ȚURLEA MARIA DIANA
UNITATE DE ÎNVĂȚĂMÂNT: ȘCOALA GIMNAZIALA „PROF. GHEORGHE COSTAFORU”
LOCALITATE: POPEȘTI-LEORDENI

Activități care dezvoltă empatia, respectul și colaborarea între copii (3–7 ani)

Dezvoltarea empatiei, respectului și spiritului de colaborare reprezintă obiective esențiale în educația timpurie. Între 3 și 7 ani, copiii își formează bazele comportamentului social, învață să își exprime emoțiile și să îi înțeleagă pe cei din jur. Activitățile desfășurate în grădiniță sau acasă pot avea un rol decisiv în cultivarea acestor valori, dacă sunt adaptate vârstei și nevoilor copiilor.

Un prim tip de activitate eficientă este jocul de rol. Prin dramatizări simple, copiii pot învăța să se pună în locul altora. De exemplu, educatoarea poate organiza o activitate în care copiii interpretează situații precum „un prieten trist”, „un copil care are nevoie de ajutor” sau „rezolvarea unui conflict”. În aceste scenarii, copiii sunt încurajați să găsească soluții, să ofere sprijin și să comunice calm. Această practică dezvoltă empatia, deoarece îi ajută să recunoască emoțiile altora și să reacționeze adecvat.

O altă activitate importantă este „cercul emoțiilor”. Copiii sunt invitați să se așeze în cerc și să vorbească despre cum se simt într-un anumit moment. Se pot folosi cartonașe cu fețe expresive (vesel, trist, supărat, speriat), iar fiecare copil își alege emoția și explică de ce o simte. Prin această activitate, copiii învață să își exprime propriile trăiri, dar și să îi asculte pe ceilalți, dezvoltând respectul și capacitatea de a înțelege perspective diferite.

Activitățile de grup, precum realizarea unui proiect comun, contribuie semnificativ la dezvoltarea colaborării. De exemplu, copiii pot construi împreună un oraș din cuburi sau pot realiza un colaj mare pe o temă dată (anotimpuri, familie, natură). În timpul acestor activități, fiecare copil are un rol (lipire, desen, decorare), iar rezultatul final depinde de contribuția tuturor. Astfel, copiii învață să coopereze, să împartă materiale și să își respecte colegii.

Lectura poveștilor cu mesaj moral este o altă metodă eficientă. După citirea unei povești, educatoarea poate iniția o discuție despre comportamentul personajelor: „De ce crezi că personajul a fost trist?”, „Ce ai fi făcut tu în locul lui?”. Exemplele de bune practici includ implicarea copiilor în găsirea unor soluții alternative și în exprimarea propriilor opinii. Acest tip de activitate stimulează gândirea critică și empatia.

Jocurile cooperative sunt de asemenea foarte utile. Spre deosebire de cele competitive, acestea presupun atingerea unui scop comun. De exemplu, copiii trebuie să transporte un obiect mare împreună sau să rezolve un puzzle în echipă. Aceste activități îi învață să comunice, să se ajute reciproc și să aprecieze efortul de grup.

Nu în ultimul rând, activitățile de voluntariat adaptate vârstei pot avea un impact puternic. De exemplu, copiii pot participa la strângerea de jucării pentru alți copii sau la îngrijirea unui spațiu verde. Astfel, ei învață despre generozitate, responsabilitate și respect față de comunitate.

În concluzie, dezvoltarea empatiei, respectului și colaborării la copiii cu vârste între 3 și 7 ani se realizează prin activități variate, interactive și adaptate nivelului lor de înțelegere. Jocurile de rol, discuțiile despre emoții, proiectele de grup și poveștile educative sunt doar câteva exemple de bune practici care contribuie la formarea unor comportamente sociale sănătoase. Prin implicarea activă a educatorilor și a părinților, copiii pot învăța să devină mai înțelegători, mai respectuoși și mai cooperanți.

TĂNASE VALENTINA
UNITATE DE ÎNVĂȚĂMÂNT: G.P.P. ”JUNIOR”
LOCALITATE: SLOBOZIA, IALOMIȚA

IMPORTANȚA ACTIVITĂȚILOR DE EDUCAREA LIMBAJULUI ÎN EDUCAȚIA TIMPURIE

Educația timpurie reprezintă fundamentul dezvoltării armonioase a copilului, având un rol esențial în formarea competențelor cognitive, socio-emoționale și comportamentale. În acest context, activitățile de educarea limbajului ocupă un loc central, deoarece limbajul constituie principalul instrument de comunicare, învățare și integrare socială. Dezvoltarea limbajului în primii ani de viață influențează semnificativ parcursul școlar ulterior și adaptarea copilului la mediul educațional formal.

Potrivit teoriei dezvoltării cognitive formulate de Jean Piaget, limbajul este strâns legat de dezvoltarea gândirii, iar în perioada preoperațională (2-7 ani), copilul își structurează realitatea prin intermediul simbolurilor și al comunicării verbale. De asemenea, Lev Vygotsky subliniază rolul interacțiunii sociale în dezvoltarea limbajului și introduce conceptul de „zonă a dezvoltării proxime”, evidențiind importanța adultului în sprijinirea progresului verbal al copilului.

Dezvoltarea capacităţilor de comunicare verbală constituie una din sarcinile foarte importante ale educaţiei din instituţiile preşcolare, pentru că limba este condiţia de bază în formarea, fixarea, diferenţierea noţiunilor şi transmiterea informaţiei. Ea contribuie la realizarea sarcinilor de pregătire intelectuală, morală, la dezvoltarea gândirii şi a capacităţii creatoare.

Dezvoltarea şi perfecţionarea vocabularului constituie un lucru mult mai greu de realizat decât însuşirea regulilor gramaticale ale limbii materne. Încă de la vârstă preşcolară, copilul stăpâneşte în linii mari sistemul gramatical al limbii pe care o vorbeşte însă achiziţionarea de noi cuvinte şi folosirea lor corectă rămân un deziterat permanent de-a lungul întregii vieţi. Grădiniţa trebuie să-l înzestreze pe copil cu un vocabular bogat şi nuanţat. Ea poate şi trebuie să reprezinte acea minunată cutie de rezonanţă în care cuvântul ca material sonor specific primei trepte a copilăriei se poate tranforma în cuvântul muzică în care corespondenţa mentală către idee duce vădit la progres.

Educația timpurie vizează copiii de la naștere până la vârsta de 6/7 ani și include atât educația antepreșcolară (0-3 ani), cât și cea preșcolară (3-6 ani). În România, cadrul curricular este reglementat prin documente elaborate de Ministerul Educației, care subliniază dezvoltarea globală a copilului.

În cadrul domeniilor experiențiale, „Limbă și comunicare” reprezintă un domeniu fundamental, urmărind dezvoltarea competențelor de exprimare orală, înțelegere a mesajului, îmbogățirea vocabularului și formarea premiselor pentru citit-scris.

Dezvoltarea limbajului este un proces complex, care include:

- dezvoltarea vocabularului;
- dezvoltarea pronunției corecte;
- dezvoltarea structurii gramaticale;
- dezvoltarea capacității de exprimare coerentă.

Între 3 și 6 ani, copilul:

- își îmbogățește semnificativ vocabularul;
- formulează propoziții dezvoltate;
- pune întrebări frecvente;
- manifestă interes pentru povești și dialog.

Conform cercetărilor psihologice, stimularea verbală constantă în această perioadă favorizează dezvoltarea inteligenței și a competențelor sociale.

Activitățile de educarea limbajului au multiple funcții:

a) Funcția cognitivă

Limbajul sprijină dezvoltarea gândirii, a memoriei și a imaginației. Prin povestiri, conversații și jocuri didactice, copilul învață să descrie, să compare, să argumenteze.

b) Funcția socială

Prin comunicare, copilul învață regulile dialogului, își exprimă emoțiile și stabilește relații cu ceilalți.

c) Funcția formativă

Activitățile contribuie la formarea unei exprimări corecte, coerente și expresive, pregătind copilul pentru învățarea citit-scrisului în ciclul primar.

În grădiniță, educarea limbajului se realizează prin: conversații dirijate; povestiri ale educatoarei; repovestiri; memorizări de poezii; jocuri didactice; dramatizări; lecturi după imagini.

De exemplu, activitatea de repovestire dezvoltă memoria, coerența exprimării și capacitatea de structurare logică a ideilor. Dramatizarea stimulează expresivitatea și creativitatea verbală.

Printre metodele utilizate se numără: conversația euristică; explicația; demonstrația; jocul didactic; metoda povestirii; brainstorming-ul adaptat vârstei.

Strategiile moderne pun accent pe învățarea prin joc, pe interacțiune și pe crearea unui mediu bogat în stimuli verbali.

Familia are un rol esențial în dezvoltarea limbajului. Copiii expuși la lectură zilnică, dialog constant și explicații clare dezvoltă un vocabular mai bogat. Colaborarea dintre educatoare și părinți asigură coerența intervenției educative și prevenirea eventualelor tulburări de limbaj.

Uneori pot apărea dificultăți precum: dislalia; bâlbâiala; întârzierea în dezvoltarea limbajului. Identificarea timpurie și intervenția logopedică sunt esențiale pentru prevenirea dificultăților școlare ulterioare.

În concluzie activitățile de educarea limbajului în educația timpurie au o importanță majoră în dezvoltarea globală a copilului. Limbajul nu reprezintă doar un mijloc de comunicare, ci și un instrument al gândirii și al integrării sociale. Printr-o abordare didactică adecvată, adaptată particularităților de vârstă, educatoarea contribuie decisiv la formarea competențelor fundamentale necesare succesului școlar și personal.

Investiția în dezvoltarea limbajului la vârste fragede reprezintă o investiție în viitorul copilului.

Bibliografie:

1. Jean Piaget (1970). *Psihologia copilului*. București: Editura Didactică și Pedagogică.
2. Lev Vygotsky (1978). *Mind in Society: The Development of Higher Psychological Processes*. Cambridge: Harvard University Press.
3. Ministerul Educației (2019). *Curriculum pentru educație timpurie*. București.
4. Verza, E. (2003). *Tratat de logopedie*. București: Editura Fundației Humanitas.
5. Glava, A., Glava, C. (2002). *Introducere în pedagogia preșcolară*. Cluj-Napoca: Editura Dacia.

CADAR LUANA CLAUDIA
UNITATE DE ÎNVĂȚĂMÂNT: Grădinița cu Program Prelungit Grigore Vieru
LOCALITATE: Iași

Grădinița – Spațiu de joacă pentru inteligența emoțională: Strategii practice pentru grupa mare

Educația timpurie nu se rezumă doar la transmiterea de cunoștințe teoretice, ci reprezintă, în primul rând, perioada în care copilul învață să se descopere pe sine și să interacționeze cu ceilalți. Dezvoltarea socio-emoțională la vârsta preșcolară este fundamentul pe care se construiește personalitatea viitorului adult, oferindu-i instrumentele necesare pentru a gestiona provocările vieții într-o societate aflată în continuă schimbare. O inteligență emoțională bine dezvoltată reprezintă garanția unei adaptări școlare reușite și a unei stări de bine care va însoți copilul pe parcursul întregii sale evoluții.

Primul pas în alfabetizarea emoțională este capacitatea copilului de a identifica ceea ce simte. O strategie eficientă utilizată la grupă este „Calendarul Emoțiilor”. În fiecare dimineață, în cadrul Întâlnirii de dimineață, copiii sunt invitați să își așeze fotografia sau un simbol personal în dreptul unei imagini care reprezintă o stare: bucurie, tristețe, furie sau frică. Acest exercițiu simplu normalizează trăirile interioare și îi învață pe copii că toate emoțiile sunt acceptabile, chiar dacă unele comportamente nu sunt. Discuțiile ghidate despre cauzele acestor stări îi ajută pe preșcolari să facă legătura între evenimentele externe și trăirile lor interne, dezvoltându-le un vocabular emoțional bogat și nuanțat.

Furia și frustrarea sunt emoții intense care apar frecvent în mediul grădiniței, mai ales în timpul jocurilor libere sau al activităților care implică partajarea resurselor. Pentru a îi ajuta pe preșcolari să își gestioneze aceste stări, am implementat tehnica „Țestoasei” sau „Colțul de liniște”. Acesta nu este un spațiu de pedeapsă, ci un loc dotat cu perne moi, jucării senzoriale și cărți despre emoții, unde copilul se poate retrage voluntar pentru a se calma. Învățarea respirației conștiente, prin exerciții precum „Mirosim floarea și stingem lumânarea”, le oferă micuților control asupra propriilor reacții fiziologice în momente de tensiune. Această autogestionare este esențială pentru a preveni escaladarea conflictelor și pentru a promova un climat de siguranță în sala de grupă.

O metodă cu un impact major în mediul preșcolar este utilizarea poveștilor terapeutice și a metaforei. Prin intermediul personajelor care trec prin situații similare cu cele ale copiilor, cum ar fi teama de separare, dorința de a câștiga mereu sau timiditatea, preșcolarii proiectează propriile trăiri și găsesc soluții într-un cadru sigur, simbolic. După lectură, utilizăm „Scaunul Povestitorului”, unde copiii pot schimba finalul unei întâmplări sau pot oferi sfaturi personajului aflat în dificultate. Această externalizare a problemelor facilitează procesarea fricilor fără ca micuții să se simtă judecați sau expuși direct în fața colegilor.

Jocul de rol completează acest demers, oferind ocazia de a exersa empatia prin acțiune directă. Când un copil interpretează rolul unui medic, al unui părinte sau chiar al unui coleg care a fost supărat, el învață să privească lumea prin ochii celuilalt. Aceste momente de decentrare sunt esențiale pentru diminuarea egocentrismului specific vârstei și pentru dezvoltarea unui comportament prosocial autentic. Prin simularea unor situații de viață, copiii învață strategii de negociere și de rezolvare creativă a problemelor, abilități care le vor fi utile în toate interacțiunile lor viitoare.

Jocul liber ales nu este doar o formă de recreere, ci reprezintă contextul cel mai autentic în care preșcolarul își exersează inteligența emoțională. În cadrul centrelor de interes, precum „Colțul păpușii” sau „Construcții”, copiii reproduc situații din viața reală, procesând astfel temeri sau bucurii pe care nu le pot exprima mereu prin cuvinte. Observarea atentă a acestor momente permite cadrului didactic să identifice dinamica grupului și să intervină subtil atunci când apar blocaje comunicaționale. Prin joc, copilul învață să își asume riscuri, să facă față eșecului atunci când un turn de cuburi se dărâmă și să găsească resurse interne pentru a o lua de la capăt, dezvoltându-se astfel o reziliență timpurie esențială.

Conflictele între preșcolari sunt inevitabile și, privite corect, ele devin lecții valoroase de negociere. În loc de o intervenție autoritară care să ofere o soluție imediată, strategia noastră se concentrează pe mediere. Învățăm copiii să folosească „mesajele la persoana I”, de tipul: „Eu m-am simțit supărat când mi-ai luat mașinuța, te rog să mi-o dai înapoi”. Această tehnică mută accentul de pe acuzarea celuilalt pe exprimarea propriilor nevoi. Procesul de soluționare a problemelor în mod pașnic îi ajută pe copii să înțeleagă că opiniile diferite sunt firești și că armonia grupului depinde de capacitatea fiecăruia de a face mici compromisuri pentru binele comun.

Activitățile interdisciplinare oferă contextul ideal pentru dezvoltarea spiritului de echipă. De exemplu, în cadrul proiectelor de construcție sau al jocurilor de mișcare, copiii sunt puși în situația de a negocia roluri și de a împărți resurse. Rolul educatorului este acela de mediator, încurajând dialogul prin întrebări reflexive care invită la introspecție. În loc să oferim soluții de-a gata, îi provocăm pe copii să gândească: „Cum putem rezolva această problemă împreună pentru ca toată lumea să fie mulțumită?”. Această abordare transformă conflictul dintr-un obstacol într-o oportunitate prețioasă de învățare socială și de exersare a răbdării.

Designul sălii de grupă joacă un rol crucial în susținerea dezvoltării socio-emoționale. Un mediu care oferă predictibilitate prin afișarea vizuală a programului zilei și a regulilor grupei, formulate pozitiv, reduce anxietatea preșcolarilor. Mai mult, prezența elementelor naturale, a culorilor calde și a spațiilor care permit atât interacțiunea, cât și retragerea individuală, contribuie la menținerea unui tonus psihic optim. Atunci când copilul se simte stăpân pe spațiul său și înțelege limitele acestuia, el devine mult mai dispus să colaboreze și să își exprime creativitatea fără teama de a fi judecat sau marginalizat de grup.

Investiția în inteligența emoțională a preșcolarilor reduce incidența comportamentelor de bullying și crește gradul de implicare în procesul de învățare. Un copil care se simte înțeles și în siguranță din punct de vedere emoțional va fi un copil curios, dornic să exploreze și capabil să lege prietenii durabile. Această abordare holistică transformă grădinița într-o adevărată comunitate de învățare, unde respectul, toleranța și bunătatea devin valori trăite zilnic prin fapte, nu doar noțiuni teoretice transmise formal. Doar prin cultivarea sufletului în egală măsură cu mintea putem spera la o generație de tineri echilibrați și empatici.

MATRIȘ LILIANA
UNITATE DE ÎNVĂȚĂMÂNT:ȘCOALA GIMNAZIALĂ „ION CREANGĂ”, TG FRUMOS
LOCALITATE: TG FRUMOS, JUD. IAȘI

Implicarea copiilor în protejarea mediului – un pas esențial pentru viitor

Într-o lume tot mai afectată de schimbările climatice, poluare și pierderea biodiversității, protejarea mediului a devenit o responsabilitate comună. Deși adesea considerăm că adulții sunt principalii actori ai schimbării, implicarea copiilor în acest proces este nu doar benefică, ci esențială. Educația ecologică timpurie și participarea activă a celor mici pot contribui la formarea unei generații conștiente, responsabile și implicate în protejarea planetei.

În primul rând, copiii au o capacitate extraordinară de a învăța și de a adopta obiceiuri noi. Dacă li se explică, pe înțelesul lor, importanța protejării mediului, aceștia pot deveni rapid promotori ai comportamentelor ecologice. De exemplu, reciclarea, economisirea apei sau evitarea risipei alimentare pot fi transformate în activități zilnice simple, dar cu impact semnificativ. Prin jocuri, povești și activități practice, copiii pot înțelege mai ușor relația dintre acțiunile lor și efectele asupra naturii.

În al doilea rând, implicarea copiilor în activități de protejare a mediului contribuie la dezvoltarea lor personală. Participarea la plantări de copaci, acțiuni de curățenie în natură sau proiecte școlare ecologice îi ajută să dezvolte simțul responsabilității, spiritul de echipă și empatia față de mediul înconjurător. În plus, aceste experiențe le oferă satisfacția de a contribui la o cauză importantă, ceea ce le crește încrederea în propriile forțe.

Un alt aspect important este influența pe care copiii o pot avea asupra adulților. De multe ori, cei mici devin mesageri ai schimbării în propriile familii. Atunci când un copil învață la școală despre importanța reciclării sau a reducerii consumului de plastic, el poate transmite aceste informații și părinților, contribuind astfel la schimbarea comportamentului întregii familii. Astfel, impactul educației ecologice se extinde dincolo de sala de clasă.

Școala joacă un rol crucial în acest proces. Introducerea educației pentru mediu în curriculum și organizarea de activități extracurriculare dedicate acestui domeniu pot face o diferență semnificativă. Profesorii au oportunitatea de a transforma lecțiile teoretice în experiențe practice, captivante și relevante. De asemenea, colaborarea cu organizații de mediu sau participarea la proiecte internaționale poate oferi elevilor o perspectivă mai largă asupra problemelor globale.

Tehnologia poate fi, de asemenea, un aliat important. Aplicațiile educaționale, documentarele și platformele interactive pot ajuta copiii să înțeleagă mai bine problemele de mediu și soluțiile posibile. Totuși, este important ca utilizarea tehnologiei să fie echilibrată cu activități în aer liber, care să le permită copiilor să se conecteze direct cu natura.

Nu în ultimul rând, este esențial ca adulții să ofere un exemplu pozitiv. Copiii învață cel mai bine prin imitație, iar comportamentul părinților și al profesorilor are un impact major asupra formării obiceiurilor lor. Adoptarea unui stil de viață sustenabil în familie – reducerea consumului, reciclarea, utilizarea transportului ecologic – poate consolida valorile transmise copiilor.

În concluzie, implicarea copiilor în protejarea mediului nu este doar o investiție în prezent, ci și în viitor. Prin educație, exemplu personal și oportunități de participare activă, putem forma o generație care nu doar înțelege importanța naturii, ci și acționează pentru a o proteja. Schimbarea începe cu pași mici, iar copiii pot fi cei care deschid drumul către un viitor mai verde și mai sustenabil.

Bibliografie

1. Ministerul Educației. *Educație pentru dezvoltare durabilă – ghid pentru profesori*. București, 2020.
2. Programul Națiunilor Unite pentru Mediu (UNEP). *Environmental Education and Youth Engagement*. 2019.
3. Organizația Națiunilor Unite pentru Educație, Știință și Cultură (UNESCO). *Education for Sustainable Development Goals: Learning Objectives*. Paris, 2017.
4. World Wildlife Fund (WWF). *Living Planet Report*. 2022.

CORCHEZ CAMELIA
UNITATE SCOLARA: GRADINITA PN NR 26

JUDET: IASI

Importanța comunicării eficiente dintre părinți și educatoare.

Relația familie–școală.

Introducere.

Educația timpurie reprezintă fundamentul dezvoltării armonioase a copilului, iar succesul acestui proces depinde în mare măsură de calitatea relației dintre familie și școală. Grădinița nu poate suplini rolul familiei, la fel cum familia nu poate înlocui mediul educațional organizat. Doar printr-un parteneriat autentic între părinți și educatoare se pot crea condițiile optime pentru dezvoltarea cognitivă, emoțională, socială și comportamentală a copilului.

Rolul familiei în educația copilului.

Familia este primul mediu educațional al copilului, locul în care acesta își formează primele deprinderi, valori și atitudini. Atitudinea părinților față de educație, modul de comunicare și implicarea lor în viața copilului influențează direct adaptarea acestuia la grădiniță. Un părinte informat și implicat contribuie la:

dezvoltarea sentimentului de siguranță emoțională;

formarea unui comportament social adecvat;

susținerea învățării prin continuitate educațională.

Rolul educatoarei în relația cu familia.

Educatoarea are un rol esențial în construirea și menținerea relației cu familia. Aceasta nu este doar un furnizor de informații, ci un partener educațional, un mediator între copil și cerințele mediului școlar. Prin profesionalism, empatie și deschidere, educatoarea:

informează părinții cu privire la progresul și dificultățile copilului;

oferă sprijin și îndrumare parentală;

creează un climat de încredere și colaborare.

Comunicarea părinte–educatoare – cheia succesului educațional

Comunicarea eficientă reprezintă elementul central al relației familie–școală. Aceasta trebuie să fie constantă, deschisă, clară și adaptată nevoilor ambelor părți. Modalitățile de comunicare pot include: discuții zilnice informale, ședințe cu părinții, consultații individuale, mesaje scrise (platforme digitale, caiet de observații), activități comune părinte–copil–educatoare.

O comunicare eficientă contribuie la prevenirea conflictelor, la identificarea timpurie a dificultăților și la găsirea celor mai bune soluții pentru copil.

Beneficiile parteneriatului familie–grădiniță

Un parteneriat solid între familie și grădiniță are efecte pozitive multiple:

copilul se adaptează mai ușor la mediul educațional;

crește motivația pentru învățare;

se dezvoltă comportamente sociale pozitive;

se consolidează stima de sine;

se asigură coerența între educația de acasă și cea din grădiniță.

Copilul percepe unitatea dintre cele două medii ca pe o sursă de stabilitate și siguranță, ceea ce favorizează dezvoltarea armonioasă.

Tipuri de activități pentru Relația familie–grădiniță:

1. Activități comune copil–părinte: ateliere de creație (colaje, desene, felicitări), gătit gustări sănătoase, povestiri sau teatru de păpuși.

2. Activități de comunicare: ședințe informale, jurnal săptămânal al copilului, prezentarea obiectelor sau fotografiilor de acasă.

3. Activități festive: zile tematice (Ziua Mamei, Crăciun), expoziții de lucrări realizate împreună cu părinții.

4. Activități practice: plantări sau grădinărit, proiecte mici de curățenie în comunitate.

5. Activități de informare pentru părinți: workshop-uri (alimentatie sănătoasă, dezvoltarea limbajului), sesiuni de consiliere privind comportamentul și progresul copilului.

Concluzie

Relația familie–grădiniță nu trebuie privită ca o obligație formală, ci ca un parteneriat educațional bazat pe respect, comunicare și colaborare. În educația timpurie, implicarea activă a părinților și comunicarea eficientă cu educatoarea reprezintă premise esențiale pentru succesul educațional al copilului. Investiția în această relație este, de fapt, o investiție în viitorul copilulu

FĂGĂRĂȘANU MARIANA
UNITATE DE ÎNVĂȚĂMÂNT: Școala Gimnazială Deleni – Grădinița cu Program Normal Deleni
LOCALITATE: Deleni, jud. Iași

„PARTENERI ÎN EDUCAȚIE”

Proiect de Educațional

Parteneriat Grădiniță – Familie

(articol pentru publicare în Revista digitală - „Creativitate în Educație” nr. 15 - Micii Olimpici nr. 34, etapa martie 2026)

Echipa pentru derularea proiectului: educatoare, comitet de părinți.

Perioada: an școlar 2025 – 2026

Argument

Parteneriatul educațional cu familia este esențial pentru dezvoltarea armonioasă a copilului, deoarece continuitatea dintre mediul de acasă și cel școlar susține adaptarea, progresul și bunăstarea acestuia. Implicarea părinților în activitățile grădiniței permite o comunicare constantă și eficientă, facilitând înțelegerea nevoilor individuale ale fiecărui copil și stabilirea unor obiective educaționale comune. Planificarea structurată a acestui parteneriat asigură coerență, responsabilitate și colaborare activă, contribuind la crearea unui climat educațional predictibil, sigur și stimulativ, în care copilul beneficiază de sprijin unitar din partea ambelor medii de viață.

Scopul proiectului: consolidarea colaborării dintre cadrul didactic și părinți pentru a sprijini dezvoltarea globală a copilului prin acțiuni educative comune, comunicare eficientă și continuitate între mediul familial și cel preșcolar.

Obiective vizate în proiect:

-îmbunătățirea comunicării dintre educatoare și părinți prin întâlniri periodice și canale de informare clare;
-implicarea părinților în activități educative, culturale sau recreative organizate de grădiniță;
-sprijinirea dezvoltării socio-emoționale a copiilor prin acțiuni comune grădiniță–familie;
-creșterea nivelului de implicare a familiei în formarea deprinderilor de autonomie și comportament prosocial;
-realizarea unor activități de consiliere pentru părinți privind nevoile și etapele de dezvoltare ale copilului;
-promovarea unui climat de încredere și colaborare între părțile implicate.

Grup țintă: preșcolarii grupei ,,Mijlocie A".
Resurse umane: copii, părinți, educatoare, consilier școlar.
Resurse materiale: spațiile grupei, dotările grupei, aparatură foto, PC, monitor LCD, materiale de birotică, materiale și auxiliare didactice.
Resurse financiare: sponsorizări din partea părinților și a comunității locale.

Mediatizare: panou informativ, publicații de specialitate, comisie pentru curriculum.

Monitorizare și Evaluare parteneriat:
-parteneriatul va fi monitorizat de către partenerii implicați în proiect;
-derularea poriectului va fi urmărită în fiecare etapă;
-întocmirea unui raport de evaluare a activităților desfășurate în parteneriat.
Diseminarea rezultatelor: raportul de evaluare a parteneriatului va fi popularizat în cadru activităților metodice desfășurate la nivelul unității.

Bibliografie:
*Ecaterina Adina Vrăjmaș, Consiliere și educația părinților, București, Editura "Aramis",2002;
*Ecaterina Adina Vrăjmaș, Educația copilului preșcolar, București, Editura Pro Humanitas, 1999;
*Stern, H.H., Educația părinților în lume, București, Editura Didactică și Pedagogică, 1972

-Calendar de Acțiuni-

Perioada	Conținuturi	Modalități de realizare	Locația	Responsabilități
Septembrie	**„Grădiniţa noastră, casa copiilor dumneavoastră!”** *(masă rotundă)*	-acţiuni organizatorice, procurare de rechizite, caiete speciale; -alegerea comitetului de părinți; -informarea părinţilor asupra necesităţii derulării acestui proiect; -stabilirea acţiunilor şi a modului de desfăşurare a acestora;	-sala de grupă	-educatoare -părinţi
Octombrie	,,Chestionare pentru părinți”	Culegerea de informaţii referitoare la copii	-II-	-educatoare -părinţi
Noiembrie	**„Bostaniada – Festivalul Toamnei”** *(activitate interactivă)*	-moment artistic, expoziție cu lucrări și produse handmade; -compoziții de toamnă din dovleac (,,Chipuri amuzante”); -lucrări plastice: ,,Dovleacul uriaș”; -cântece și poezii cu tematică; -parada costumelor realizate de părinți; -degustare ,,Plăcinta cu dovleac”;	-II-	-educatoare -părinţi -copii
Decembrie	„**Vine, vine, Mos Crăciun**” *(program artistic, workshop)*	-confecţionare de ornamente şi amenajarea sălii de grupă; -părinții pregătesc costumațiile copiilor; -prezentarea de către copii a unui program artistic;	-II-	-educatoare -părinţi -copii
Ianuarie	**„Rolul grădiniţei în dezvoltarea copilului meu!”**	-masă rotundă, referat, dezbateri;	-II-	-educatoare -părinţi
Februarie	**„Copilul hiperactiv”** *(lectorat/dezbateri)*	-cunoaşterea unor caracteristici specifice copilului hiperactiv; -prezentarea unor situaţii concrete; -precizarea unor tehnici de lucru;	-II-	-educatoare -părinţi -consilier școlar, Pricope Adelina
Martie	**„De ziua mamei mele”** *(activitate artistică)*	-activitate demonstrativă pentru părinți; -prezentarea unui program artistic;	-II-	-educatoare -părinţi

				-copii
Aprilie 	**„În așteptarea Iepurașului de Paște”** *(activitate creativă)*	-activitate practică copii - părinţi; -pictură pe figurine de ipsos, ouă din polistiren, confecționare de felicitări cu tematică; -expoziţie cu lucrări realizate de copii și părinți;	-II-	-educatoare -părinţi -copii
Mai 	**„Să ne cunoaştem împrejurimile!”**	-excursie tematică	-în aer liber	-educatoare -părinţi -copii
Iunie 	**„La mulți ani, copii!”**	-program artistic de 1 Iunie	-în aer liber	-educatoare -părinţi -copii -trupa Andirino

AVĂDĂNI MARILENA

Proiect didactic

Grupa: Mijlocie

Tema anuală: ,,Când, cum și de ce se întâmplă?”

Tema proiect: „ Anotimpurile”

Tema săptămânală: ,,A venit vara!”

Tema activităţii: „ Vara”

Domeniul de activitate: Domeniul Ştiinţe

Categoria de activitate: Cunoașterea mediului

Mijloc de realizare: Lectură după imagini

Tipul activităţii: Transmitere și însușire de noi cunoștințe

Dimensiuni ale dezvoltării: Caracteristici structurale şi funcţionale ale lumii înconjurătoare

Comportamente vizate: Identifică și valorifică unele caracteristici ale lumii vii, ale Pământului și spațiului

Scopul: Îmbogățirea cunoștințelor copiilor despre anotimpul vara.
Obiective operaţionale:
O1: să enumere cel puțin 3 fructe de vară;
O2: să analizeze imaginea prezentată, numind activitățile desfășurate de copii la mare; ;
O3: să sistematizeze cunoștințele despre anotimpul vara printr-o vorbire clară, corectă, coerentă ;
O4 : să denumească aspectele specifice anotimpului de vară;
O5: să sorteze și să prindă jetoanele cu imagini de vară pe soare ;
Strategia didactică:

Metode şi procedee: surpriza conversaţia, explicatia, lectură după imagini exercițiul.

Mijloace și material didactic: surpriza, planșe reprezentând imagini sugestive cu anotimpul vara, soare de pluș, jetoane, cârlige,buline.

Forma de organizare: frontal, individual, pe grupe.
Resurse: temporale: 25 minute; umane: 25 preşcolari ;
Forme de evaluare: verificare orală, observare permanentă a comportamentului, aprecieri stimulative, analiza răspunsurilor, corectarea imediată a răspunsurilor, aplauze.

Desfășurarea activității

Copiii vor fi așezați pe scăunele, în semicerc. Le spun copiilor că, în drum spre grădiniță, m-am întânit cu „soarele vesel”. I-am zis că am astăzi activitate la grupa voastră și a fost încântat deoarece el căuta aceeași grădiniță, dar nu o găsea. “Soarele” are o mapă și întreb copiii dacă vor să afle ce este acolo.

Astăzi, prietenul nostru ne va ajuta să aflăm multe lucruri despre anotimpul “Vara”. Se prezintă obiectivele pe înțelesul copiilor. Veți afla cum este vremea, care sunt fructele care se coc vara și ce activități desfășurăm în acest anotimp. Le spun copiilor că anotimpul vara începe cu o zi foarte importantă pentru copiii din lumea întreagă. Îi intreb dacă știu despre ce zi este vorba. (1 Iunie- Ziua Copilului).Vara are, ca și celelalte anotimpuri,trei luni (iunie, iulie și august). Planșele reprezentând aspecte importante ale anotimpului vara sunt așezate în fața copiilor, fiind întoarse pe rând. Le adresez întrebări despre prima imagine:

- Ce vedeți în această imagine?(o familie care culege fructe)
- În ce culeg ei fructele? (în coș, găleata, ladă)
- Cu ce sunt îmbrăcate persoanele din imagine?(rochie, pantaloni, tricou, sandale)
- Cum se numesc fructele pe care le culege fetița?(căpșuni)
- Cum se numesc fructele pe care le adună băiatul ?(zmeură)
- Ce fructe culeg părinții copiilor?(cireșe) În ce culeg ei fructele? (în coș, găleata, ladă) În ce culeg ei fructele? (în coș, găleata, ladă)
- Ce credeți că vor facă ei din aceste fructe?(le servesc proaspete, fac compot,gem,dulceață, tarta…et.)
- Care sunt fructele care se coc în anotimpul de vară?

Pe baza răspunsurile copiilor se face sinteza parțială de către educatoare: “ În anotimpul de vară se coc căpsunile, zmeura, corcodușele, caisele și ciresele. Dragii mei, în anotimpul vara începe vacanța mare. Toți ne dorim să mergem în excursii, la bunici, la munte sau la mare.Le prezint a doua imagine, după care le adresez câteva întrebări:

- Ce vedeți în această imagine?(copii la mare)
- Cum este vremea? (cald)
- Ce fac copiii din imagine? (joacă fotbal, construiesc castele, înnoată)
- De ce poartă copiii pălărie sau șapcă?(pentru a se proteja de soare)
- Ce construiesc copiii din nisip?(castel)
- Ce obiecte folosesc la construirea castelului? (galetușă, lopată,scoici)
- Ce credeți că face băiatul care stă pe prosop?(se bronzează)
- Cum sunt toți copiii de pe plajă?(fericiți)

Pe baza răspunsurile copiilor se face sinteza parțială de către educatoare: “ Vara mergem la mare, construim castele de nisip, ne bronzăm, ne facem prieteni noi, ne jucăm cu mingea, înotăm.

Se realizează sinteza finală cu ajutorul plașei a treia,prin intermediul căreia care se vor repeta caracteristicile anotimpului de vara:

- Cum este vremea vara? (cald, soarele strălucește pe cer)
- Ce purtăm vara? (rochii, tricouri, fuste, pantaloni scurți)
- Ce fructe se coc în acest anotimp?(cireșe, caise, zmeura)
- Unde mergem noi vara? (la mare, la bunici, la munte..etc)

Voi împărți copiii în grupe de câte cinci. Fiecare grupă va primi câte un soare decupat și jetoane reprezentând imagini caracteristice anotimpului de vară, dar și imagini care reprezintă celelalte anotimpuri. Copiii trebuie să sorteze și să prindă pe soare, cu ajutorul cârligelor,jetoanele pe care sunt imagini caracteristice anotimpului de vară. Vor avea ca timp de lucru patru minute.

Va câștiga grupa care va găsi cele mai multe jetoane în timpul alocat.Voi numi câte un copil din fiecare grupă să ne spună câte un lucru specific anotimpului de vară.Aplaudăm grupa câștigătoare, dar și celelalte grupe. Repet tema activității “Vara”.
Voi face aprecieri privind modul de desfășurare a activității și voi oferi stimulente copiilor.

RETEZANU ALISS-ERMINA
UNITATE DE ÎNVĂȚĂMÂNT: ȘCOALA GIMNAZIALĂ „DIMITRIE GRECESCU”
LOCALITATE:DROBETA TURNU-SEVERIN, MEHEDINȚI

Strategii de motivare a preșcolarilor pentru învățare

Motivația reprezintă „motorul” activității umane, iar în cazul preșcolarului, aceasta este strâns legată de curiozitatea nativă și de nevoia de explorare. La această vârstă, nu vorbim despre o motivație conștientă pentru performanță, ci despre o motivare intrinsecă alimentată de plăcerea de a descoperi. Rolul educatorului este de a transforma această curiozitate într-un interes constant pentru cunoaștere prin strategii adaptate nivelului de dezvoltare psiho-individuală.

Jocul nu este doar o activitate recreativă, ci principala metodă de învățare la vârsta preșcolară.

- ***Utilizarea jocului de rol:*** Această strategie permite copilului să „testeze” realitatea. Prin asumarea unor identități diferite (medic, vânzător, explorator), preșcolarul devine motivat să învețe reguli sociale, termeni noi și concepte matematice fără a simți presiunea unei sarcini școlare.

- ***Elementul de noutate și surpriză:*** Introducerea unor materiale didactice inedite sau a unor „personaje-surpriză” (o marionetă care are nevoie de ajutorul copiilor pentru a rezolva o problemă) captează instantaneu atenția și crește implicarea activă.

- ***Învățarea prin descoperire:*** În loc să primească informații gata elaborate, copiii trebuie încurajați să experimenteze (de exemplu, amestecarea culorilor sau observarea germinației unei semințe). Satisfacția reușitei proprii este cea mai puternică formă de auto-motivare.

Spațiul în care copilul își desfășoară activitatea are un impact direct asupra dorinței sale de a participa la activități.

- ***Organizarea pe centre de interes:*** Existența unor colțuri tematice (Colțul Bibliotecii, Colțul Construcțiilor, Știință, Artă) oferă copilului posibilitatea de a alege. Libertatea de alegere crește sentimentul de control și, implicit, motivația pentru sarcina respectivă.

- ***Mediul vizual stimulativ, dar echilibrat:*** Decorarea grupei cu lucrările proprii ale copiilor le conferă acestora un sentiment de apartenență și mândrie, motivându-i să depună efort în activitățile viitoare pentru a-și vedea rezultatele expuse.

La vârsta preșcolară, motivarea este profund afectivă. Copilul învață adesea din dorința de a fi pe placul adultului semnificativ sau pentru a obține validarea acestuia.

- ***Lauda și recompensa simbolică:*** Aprecierea efortului, nu doar a rezultatului final, este esențială. Utilizarea unor simboluri (stickere, medalii, „soare vesel”) funcționează ca o motivare extrinsecă care, în timp, se interiorizează.

- ***Feedback-ul pozitiv și imediat:*** Preșcolarul are nevoie de confirmare rapidă. Un zâmbet, o îmbrățișare sau un „Bravo, ai găsit o soluție foarte interesantă!” sunt motorul care îl determină să treacă la următoarea sarcină.

- ***Valorizarea erorii:*** O strategie crucială este transformarea greșelii într-o oportunitate de învățare. Dacă un copil nu se simte sancționat pentru eșec, el va fi motivat să încerce din nou, dezvoltându-și reziliența.

Motivarea pentru învățare începută la grădiniță trebuie susținută acasă. Părinții trebuie informați despre progresele copilului și încurajați să manifeste interes față de ceea ce acesta a „descoperit" la grădiniță, consolidând astfel importanța actului de învățare în ochii copilului.

Pentru a pune în aplicare strategiile menționate, educatorul poate utiliza jocuri specifice care transformă efortul de învățare într-o experiență captivantă:

1. **Joc de Rol: „De-a detectivii Naturii"**
   - **Scop:** Motivarea pentru observarea mediului înconjurător și dezvoltarea limbajului.
   - **Desfășurare:** Copiii primesc „lupe de detectiv" și o listă cu indicii (ex: „Găsește ceva fin ca mătasea" sau „Ceva care are culoarea soarelui"). Motivarea vine din satisfacția descoperirii și din rolul activ de explorator pe care îl asumă.
2. **Joc Didactic: „Săculețul Fermecat"**
   - **Scop:** Stimularea curiozității și a percepției tactile.
   - **Desfășurare:** Într-un săculeț opac sunt introduse obiecte cu texturi și forme diferite. Copilul trebuie să pipăie și să ghicească obiectul înainte de a-l scoate. Elementul de mister și surpriză menține un nivel ridicat de atenție și implicare voluntară.
3. **Joc de Construcție: „Orașul Viitorului"**
   - **Scop:** Motivarea pentru rezolvarea de probleme și lucru în echipă.
   - **Desfășurare:** Copiii lucrează în grupuri mici în Centrul Construcții pentru a crea o structură care să rezolve o nevoie (ex: „Un pod peste un râu imaginar"). Utilizarea materialelor diverse (lemn, plastic, materiale reciclabile) îi motivează să caute soluții creative.
4. **Joc de Mișcare: „Statuiile muzicale" cu sarcini**
   - **Scop:** Motivarea pentru respectarea regulilor și procesarea rapidă a informației.
   - **Desfășurare:** Când muzica se oprește, copiii trebuie să „înghețe" într-o poziție care reprezintă un concept învățat (ex: „O cifră", „Un animal de la fermă"). Combinația dintre mișcare și învățare crește plăcerea activității.

Succesul motivării preșcolarilor depinde de capacitatea cadrului didactic de a îmbina creativitatea cu empatia. O strategie de succes nu impune învățarea, ci o face irezistibilă prin joc, explorare și un suport afectiv constant. Un preșcolar motivat este un viitor elev dornic să descopere lumea cu încredere și entuziasm.

Bibliografie

- **Ministerul Educației (2024) „***Repere fundamentale în învățarea și dezvoltarea timpurie a copilului de la naștere la 7 ani"*, București.
- **Petre, G.-E. (coord.) (2022).** „*Strategii interactive aplicate în învățământul preșcolar*" Cernica: Editura Universității Adventus.
- **Balan, V., et al. (2022).** *Educație incluzivă: Unitate de curs*.
- **Ionescu, M. (2020).** *Repere ale educației timpurii*. București: Editura Didactică și Pedagogică.
- **Pânișoară, I. O. (2021).** *Profesorul de succes. 59 de principii de pedagogie practică*. Iași: Editura Polirom.

RETEZANU ALISS-ERMINA
UNITATE DE ÎNVĂȚĂMÂNT: ȘCOALA GIMNAZIALĂ „DIMITRIE GRECESCU”
LOCALITATE:DROBETA TURNU-SEVERIN, MEHEDINȚI

Strategii de motivare a preșcolarilor pentru învățare

Motivația reprezintă „motorul” activității umane, iar în cazul preșcolarului, aceasta este strâns legată de curiozitatea nativă și de nevoia de explorare. La această vârstă, nu vorbim despre o motivație conștientă pentru performanță, ci despre o motivare intrinsecă alimentată de plăcerea de a descoperi. Rolul educatorului este de a transforma această curiozitate într-un interes constant pentru cunoaștere prin strategii adaptate nivelului de dezvoltare psiho-individuală.

Jocul nu este doar o activitate recreativă, ci principala metodă de învățare la vârsta preșcolară.

- ***Utilizarea jocului de rol:*** Această strategie permite copilului să „testeze” realitatea. Prin asumarea unor identități diferite (medic, vânzător, explorator), preșcolarul devine motivat să învețe reguli sociale, termeni noi și concepte matematice fără a simți presiunea unei sarcini școlare.

- ***Elementul de noutate și surpriză:*** Introducerea unor materiale didactice inedite sau a unor „personaje-surpriză” (o marionetă care are nevoie de ajutorul copiilor pentru a rezolva o problemă) captează instantaneu atenția și crește implicarea activă.

- ***Învățarea prin descoperire:*** În loc să primească informații gata elaborate, copiii trebuie încurajați să experimenteze (de exemplu, amestecarea culorilor sau observarea germinației unei semințe). Satisfacția reușitei proprii este cea mai puternică formă de auto-motivare.

Spațiul în care copilul își desfășoară activitatea are un impact direct asupra dorinței sale de a participa la activități.

- ***Organizarea pe centre de interes:*** Existența unor colțuri tematice (Colțul Bibliotecii, Colțul Construcțiilor, Știință, Artă) oferă copilului posibilitatea de a alege. Libertatea de alegere crește sentimentul de control și, implicit, motivația pentru sarcina respectivă.

- ***Mediul vizual stimulativ, dar echilibrat:*** Decorarea grupei cu lucrările proprii ale copiilor le conferă acestora un sentiment de apartenență și mândrie, motivându-i să depună efort în activitățile viitoare pentru a-și vedea rezultatele expuse.

La vârsta preșcolară, motivarea este profund afectivă. Copilul învață adesea din dorința de a fi pe placul adultului semnificativ sau pentru a obține validarea acestuia.

- ***Lauda și recompensa simbolică:*** Aprecierea efortului, nu doar a rezultatului final, este esențială. Utilizarea unor simboluri (stickere, medalii, „soare vesel”) funcționează ca o motivare extrinsecă care, în timp, se interiorizează.

- ***Feedback-ul pozitiv și imediat:*** Preșcolarul are nevoie de confirmare rapidă. Un zâmbet, o îmbrățișare sau un „Bravo, ai găsit o soluție foarte interesantă!” sunt motorul care îl determină să treacă la următoarea sarcină.

- ***Valorizarea erorii:*** O strategie crucială este transformarea greșelii într-o oportunitate de învățare. Dacă un copil nu se simte sancționat pentru eșec, el va fi motivat să încerce din nou, dezvoltându-și reziliența.

Motivarea pentru învățare începută la grădiniță trebuie susținută acasă. Părinții trebuie informați despre progresele copilului și încurajați să manifeste interes față de ceea ce acesta a „descoperit” la grădiniță, consolidând astfel importanța actului de învățare în ochii copilului.

Pentru a pune în aplicare strategiile menționate, educatorul poate utiliza jocuri specifice care transformă efortul de învățare într-o experiență captivantă:

5. **Joc de Rol: „De-a detectivii Naturii”**
   - **Scop:** Motivarea pentru observarea mediului înconjurător și dezvoltarea limbajului.
   - **Desfășurare:** Copiii primesc „lupe de detectiv” și o listă cu indicii (ex: „Găsește ceva fin ca mătasea” sau „Ceva care are culoarea soarelui”). Motivarea vine din satisfacția descoperirii și din rolul activ de explorator pe care îl asumă.
6. **Joc Didactic: „Săculețul Fermecat”**
   - **Scop:** Stimularea curiozității și a percepției tactile.
   - **Desfășurare:** Într-un săculeț opac sunt introduse obiecte cu texturi și forme diferite. Copilul trebuie să pipăie și să ghicească obiectul înainte de a-l scoate. Elementul de mister și surpriză menține un nivel ridicat de atenție și implicare voluntară.
7. **Joc de Construcție: „Orașul Viitorului”**
   - **Scop:** Motivarea pentru rezolvarea de probleme și lucru în echipă.
   - **Desfășurare:** Copiii lucrează în grupuri mici în Centrul Construcții pentru a crea o structură care să rezolve o nevoie (ex: „Un pod peste un râu imaginar”). Utilizarea materialelor diverse (lemn, plastic, materiale reciclabile) îi motivează să caute soluții creative.
8. **Joc de Mișcare: „Statuiile muzicale” cu sarcini**
   - **Scop:** Motivarea pentru respectarea regulilor și procesarea rapidă a informației.
   - **Desfășurare:** Când muzica se oprește, copiii trebuie să „înghețe” într-o poziție care reprezintă un concept învățat (ex: „O cifră”, „Un animal de la fermă”). Combinația dintre mișcare și învățare crește plăcerea activității.

Succesul motivării preșcolarilor depinde de capacitatea cadrului didactic de a îmbina creativitatea cu empatia. O strategie de succes nu impune învățarea, ci o face irezistibilă prin joc, explorare și un suport afectiv constant. Un preșcolar motivat este un viitor elev dornic să descopere lumea cu încredere și entuziasm.

Bibliografie

- **Ministerul Educației (2024) „***Repere fundamentale în învățarea și dezvoltarea timpurie a copilului de la naștere la 7 ani”*, București.
- **Petre, G.-E. (coord.) (2022).** „*Strategii interactive aplicate în învățământul preșcolar*” Cernica: Editura Universității Adventus.
- **Balan, V., et al. (2022).** *Educație incluzivă: Unitate de curs*.
- **Ionescu, M. (2020).** *Repere ale educației timpurii*. București: Editura Didactică și Pedagogică.
- **Pânișoară, I. O. (2021).** *Profesorul de succes. 59 de principii de pedagogie practică*. Iași: Editura Polirom.

POPA LOREDANA
UNITATE DE ÎNVĂȚĂMÂNT: ȘCOALA GIMNAZIALĂ,,DIMITRIE GRECESCU”
LOCALITATE: DROBETA TURNU SEVERIN

ABORDARE INCLUZIVĂ ÎN DEZVOLTAREA SOCIO-EMOȚIONALĂ A PREȘCOLARILOR

În perioada preşcolară, copilul denumeşte şi recunoaşte emoţiile proprii şi ale persoanelor din jur, acest lucru permiţându-i să răspundă adecvat la propriile trăiri emoţionale, cât şi la ale celorlalţi.

La vârsta de 3 ani, copilul denumește și recunoaște emoţii precum: bucuria, furia, frica şi tristeţea, ajungând ca la vârsta de 5-6 ani această paletă de etichete verbale să fie mult mai amplă, fiind incluse de exemplu și ruşinea, vinovăţia sau jena.

În perioada preșcolară, limbajul emoțiilor câștigă rapid în acuratețe, claritate și complexitate și, ceea ce este cel mai semnificativ, raportarea la posibilele cauze ale sentimentelor oamenilor este din ce în ce mai frecventă.

Din moment ce sunt capabli să vorbească despre emoții înseamnă că pot avea o viziune mai obiectivă asupra emoțiilor, pot să încerce să înțeleagă propriile emoții și să asculte ce spun alții despre emoțiile lor.

Emoțiile, ca parte esențială a vieții noastre, influențează profund comportamentele și deciziile copiilor. Abilitatea de a recunoaște și de a gestiona emoțiile este esențială pentru o dezvoltare armonioasă a tuturor, inclusiv a copiilor.

Copiii mici experimentează emoții variate, iar educația lor emoțională se construiește în cadrul unui mediu securizant, în care educatorii au un rol cheie. Aceștia trebuie să medieze experiențele emoționale pozitive, să creeze relații afectuoase și să sprijine dezvoltarea unui climat emoțional pozitiv.

În educația incluzivă, activitățile de grup, care încurajează cooperarea și gestionarea sănătoasă a emoțiilor, sunt esențiale. Aceste activități trebuie să fie atent ghidate de educatori pentru a ajuta preșcolarii să își înțeleagă emoțiile și să formeze relații bazate pe respect și empatie.

O abordare incluzivă a educației preșcolare, care pune accent pe dezvoltarea emoțiilor pozitive, este esențială pentru formarea unor copii echilibrați din punct de vedere emoțional și social, capabili să se integreze armonios în societate.

Având în vedere diversitatea experiențelor și a ritmului de dezvoltare al copiilor, o abordare incluzivă în formarea orientării emoționale devine esențială.

Incluziunea în educație presupune adaptarea continuă a practicilor pedagogice pentru a răspunde nevoilor individuale ale fiecărui copil, promovând egalitatea de șanse și valorizând unicitatea fiecărui preșcolar.

Activitățile muzicale, audierea poveștilor și povestirilor, explorarea naturii locului natal, dramatizările și desenul contribuie esențial la cultivarea trăirilor estetice ale copiilor. Aceste activități oferă prilejul de a descoperi frumusețea din jur și de a experimenta emoții pozitive în relație cu lumea înconjurătoare. Totodată activitățile și jocurile didactice sunt esențiale în stimularea curiozității și entuziasmului preșcolarilor, îmbogățind atât cunoștințele acestora, cât și sfera lor emoțională, facilitând învățarea, care promovează emoții pozitive precum satisfacția de a învăța și bucuria descoperirii.

Pentru preșcolari, în general, dezvoltarea acestor emoții pozitive este esențială în formarea abilităților sociale și emoționale care le vor sprijini evoluția armonioasă iar, în cazul copiilor cu cerințe educaționale speciale, cultivarea emoțiilor pozitive devine și mai importantă.

Acești copii beneficiază în mod special de un mediu incluziv care le oferă siguranță emoțională și sprijin.Un cadru educațional adaptat nevoilor lor, orientat spre dezvoltarea emoțiilor pozitive, contribuie la integrarea socială și la o mai bună adaptabilitate, facilitând progresul în plan emoțional și social. Astfel, procesul educațional contribuie la crearea unui climat emoțional pozitiv, în care copiii se simt motivați și dornici să participe activ la învățare, dezvoltând o atitudine de încredere și optimism. Sentimentele morale se cultivă în mod natural în cadrul acestor activități, prin îndeplinirea unor cerințe și comportamente prosociale, care ajută preșcolarii să internalizeze valori fundamentale precum respectul, empatia și cooperarea.

Bibliografie/ webgrafie:

- Vrasmaş, E., Nicolae, S., Vrasmaş, T., (2008), Paşi spre educaţia incluzivă în România, Bucureşti, UNICEF.
- Bulat, G., Solovei, R., Balan, V. Educația incluzivă: Suport de curs pentru formarea continuă a cadrelor didactice în domeniul educației incluzive centrate pe copil.
- www.unesco.org/inclusive education

VULPE GICA
UNITATE DE ÎNVĂȚĂMÂNT: Liceul Tehnologic Tudorv Vladimirescu-
Structura Școala Gimnazială Cerneți
LOCALITATE: Cerneți

Strategii de integrare a copiilor cu nevoi educaționale speciale (CES)

1. Introducere

Integrarea copiilor cu nevoi educaționale speciale (CES) reprezintă un obiectiv esențial al sistemului educațional modern, urmărind asigurarea șanselor egale pentru toți elevii. Acești copii pot întâmpina dificultăți de învățare din cauza unor tulburări de dezvoltare, deficiențe fizice sau probleme emoționale și comportamentale. Integrarea lor în școlile de masă nu doar că le oferă oportunitatea de a se dezvolta în mediul social, dar contribuie și la construirea unei societăți incluzive.Integrarea eficientă necesită adaptarea strategiilor educaționale, a materialelor și a metodelor de predare, precum și colaborarea strânsă între profesori, părinți și specialiști.

2. Principii de bază ale integrării

Respectarea individualității copilului – fiecare copil cu CES are nevoi, ritm de învățare și stiluri de comunicare specifice.

Acces egal la educație – asigurarea condițiilor pentru participarea activă a copilului la activitățile școlare.

Adaptarea curriculumului – flexibilizarea obiectivelor și a materialelor didactice pentru a răspunde nevoilor copiilor.

Colaborarea între specialiști – profesorii trebuie să lucreze împreună cu psihologi, logopezi, kinetoterapeuți sau consilieri educaționali.

Implicarea familiei – părinții sunt parteneri activi în procesul educațional, contribuind la susținerea dezvoltării copilului.

3. Strategii de integrare

3.1 Adaptarea curriculumului și a metodei de predare

Utilizarea materialelor didactice diferențiate, cu niveluri de dificultate adaptate.

Predarea prin metode vizuale, auditive și practice pentru a răspunde diverselor stiluri de învățare.

Fragmentarea lecțiilor în pași mai mici și oferirea de feedback imediat.

3.2 Sprijin individual și în grup

Organizarea de ore de suport sau tutorat pentru consolidarea cunoștințelor.

Crearea unor grupuri mici de lucru în clasă, unde copilul CES poate participa activ.

Folosirea planurilor individualizate de învățare (PIE – Plan Individualizat de Educație).

3.3 Integrarea socială

Activități de grup care stimulează colaborarea și comunicarea între copii.

Jocuri și proiecte care dezvoltă empatia și respectul față de diversitate.

Rolul profesorului de mediator pentru prevenirea excluziunii sau bullying-ului.

3.4 Suport emoțional și motivațional

Încurajarea reușitelor, oricât de mici, pentru creșterea stimei de sine.

Crearea unui mediu sigur în care copilul să se simtă acceptat.

Dezvoltarea abilităților de autoreglare emoțională prin activități specifice.

3.5 Formarea cadrelor didactice

Cursuri și workshopuri pe tema educației incluzive.

Dezvoltarea competențelor pentru identificarea și adaptarea strategiilor pedagogice.

Colaborarea cu specialiști în nevoi educaționale speciale pentru consultanță și consiliere.

4. Exemple practice de integrare

În școli, un copil cu tulburări de atenție poate avea sarcini reduse sau pauze suplimentare.

Un elev cu deficiențe de vedere poate utiliza materiale tactile, audio sau aplicații digitale adaptate.

Activitățile artistice și sportive sunt metode excelente de integrare, deoarece permit exprimarea personală fără presiunea evaluării standard.

5. Concluzii

Integrarea copiilor cu nevoi educaționale speciale este un proces complex, care necesită implicarea tuturor factorilor educaționali și o abordare flexibilă. Strategiile de integrare trebuie să fie personalizate, adaptând metodele de predare, materialele didactice și mediul social al școlii. Prin aplicarea acestor strategii, copiii CES pot beneficia de oportunități egale, se pot dezvolta armonios și pot fi membri activi ai comunității școlare.

Integrarea nu este doar un act educațional, ci și un pas esențial spre construirea unei societăți incluzive, unde diversitatea este apreciată și respectată.

Bibliografie

Vlăsceanu, L., & Ţigănaș, L. (2018). *Educația incluzivă – perspective și strategii*. București: Editura Didactică și Pedagogică.

Mogoș, C. (2016). *Integrarea copiilor cu cerințe educaționale speciale în școala de masă*. Cluj-Napoca: Presa Universitară Clujeană.

Tomșa, R. (2017). „Strategii didactice pentru elevii cu nevoi speciale”. *Revista de Pedagogie*, 65(3), 45–52.

UNESCO. (2020). *Inclusive Education: Policy Guidelines*. Paris: United Nations Educational, Scientific and Cultural Organization. Disponibil online: https://unesdoc.unesco.org

Romanian Ministry of Education. (2021). *Ghid pentru incluziunea elevilor cu CES*. București: Ministerul Educației.

BALINT KLARA-BIANCA
UNITATE DE ÎNVĂȚĂMÂNT: Școala Gimnazială „Octavian Goga”
LOCALITATE: Baia Mare

Activități care dezvoltă empatia, respectul și colaborarea între copii

În societatea contemporană, educația nu mai vizează doar acumularea de cunoștințe, ci și formarea unor competențe socio-emoționale esențiale pentru viața de zi cu zi. Printre acestea, empatia, respectul și colaborarea ocupă un loc central, contribuind la dezvoltarea armonioasă a copiilor și la integrarea lor eficientă în comunitate. Aceste valori nu sunt înnăscute, ci se formează treptat, prin experiențe de învățare și interacțiuni sociale, în special în mediul școlar.

Empatia, definită ca abilitatea de a înțelege și de a simți emoțiile celorlalți, reprezintă fundamentul relațiilor interumane sănătoase. Un copil empatic este mai atent la nevoile celor din jur, mai puțin predispus la comportamente agresive și mai deschis către cooperare. În acest sens, activitățile precum jocurile de rol au un impact semnificativ. Atunci când copiii sunt puși în situația de a interpreta diferite roluri, ei învață să privească realitatea din perspective diverse. De asemenea, utilizarea poveștilor și a discuțiilor ghidate îi ajută să identifice emoțiile personajelor și să reflecteze asupra propriilor reacții.

Respectul, ca valoare fundamentală, presupune acceptarea diferențelor dintre indivizi și recunoașterea demnității fiecărei persoane. În mediul educațional, respectul poate fi cultivat prin implicarea copiilor în stabilirea regulilor de grup. Atunci când elevii contribuie la elaborarea acestora, ei devin mai responsabili și mai conștienți de importanța respectării lor. În plus, activitățile care pun accent pe diversitate contribuie la dezvoltarea toleranței și a acceptării. Exercițiile de tipul „complimentelor în cerc” creează un climat pozitiv și întăresc relațiile dintre copii.

Colaborarea este o competență indispensabilă într-o lume în care lucrul în echipă este din ce în ce mai valorizat. Copiii trebuie să învețe să comunice eficient, să își împartă responsabilitățile și să contribuie la atingerea unui scop comun. Proiectele de grup reprezintă o metodă eficientă de dezvoltare a acestei abilități, deoarece implică negociere, cooperare și asumarea unor roluri. De asemenea, jocurile cooperative îi învață pe copii importanța sprijinului reciproc.

Un rol esențial în formarea acestor competențe îl are cadrul didactic. Profesorul nu este doar un furnizor de informații, ci și un model de comportament. Prin atitudinea sa, prin modul în care gestionează conflictele și prin felul în care încurajează participarea activă a elevilor,

acesta contribuie la crearea unui mediu sigur și incluziv.

În concluzie, empatia, respectul și colaborarea sunt competențe fundamentale care trebuie cultivate încă din copilărie. Prin activități adecvate și prin implicarea activă a cadrelor didactice, școala poate deveni un spațiu în care copiii nu doar învață, ci și se dezvoltă ca indivizi capabili să construiască relații sănătoase și să contribuie pozitiv la societate.

Bibliografie:

Goleman, D. – Inteligența emoțională

Vrasmaș, E. – Educația incluzivă

Neacșu, I. – Psihologia educației

Elias, M. J. – Promoting Social and Emotional Learning

Piaget, J. – Psihologia copilului

SĂSĂRAN COSMINA-MELISA
UNITATE DE ÎNVĂȚĂMÂNT: ȘCOALA GIMNAZIALĂ „VASILE ALECSANDRI”
LOCALITATE: BAIA MARE

ROLUL ACTIVITĂȚILOR DE CONSILIERE ÎN PREVENIREA ABANDONULUI ȘCOLAR ÎN RÂNDUL ELEVILOR DE ETNIE ROMĂ DIN CICLUL PRIMAR

Abandonul școlar reprezintă una dintre cele mai alarmante probleme ale sistemului educațional românesc, afectând în mod semnificativ dezvoltarea socio-economică pe termen lung, în special în mediile defavorizate. Comunitatea de etnie romă se confruntă cu cea mai ridicată rată a abandonului școlar, fiind expusă unei serii de bariere complexe care îngreunează accesul la educație și integrarea în mediul școlii. În acest context, consilierul școlar devine un actor esențial în prevenirea și reducerea acestui fenomen.

Consilierea școlară este un proces de colaborare care implică explorarea problemelor personale într-un cadru confidențial, cu scopul de a facilita schimbarea comportamentală, dezvoltarea emoțională și luarea deciziilor eficiente. Aceasta se adresează elevilor, părinților și profesorilor, cu scopul abilitării acestora cu metode și tehnici eficiente de rezolvare a problemelor educaționale. Rolul consilierului școlar este multidimensional: oferă sprijin personalizat prin sesiuni individuale și de grup, acționează ca mediator cultural între elevi și comunitate, intervine pentru a preveni situații de criză și abandon, și stimulează dezvoltarea competențelor socio-emoționale. Prin activități de consiliere diverse, de la consilierea individuală la exercițiile de grup, de la gestionarea emoțiilor la orientarea vocațională, consilierul contribuie la crearea unui mediu educațional incluziv și la consolidarea stimei de sine a elevilor vulnerabili.

Elevii romi din ciclul primar se confruntă cu o combinație complexă de factori de risc. Factorii socio-economici includ sărăcia și locuințele inadecvate, care determină copiii să pună pe primul loc munca. Factorii culturali și sociali cuprind discriminarea și prejudecățile persistente, căsătoriile timpurii și lipsa modelelor educaționale pozitive în comunitățile rome. Factorii educaționali se referă la lipsa sprijinului familial, părinții cu acces limitat la educație nu pot oferi suport în efectuarea temelor și la medii educaționale neincluzive care nu dispun de programe de consiliere adaptate.

Consilierea interculturală presupune ca persoana de sprijin, consilierul, să dezvolte o înțelegere profundă a culturii rome, construind relații bazate pe respect și încredere. Activități practice precum „Ziua Culturilor", jocul „Steagul Prieteniei" și discuții ghidate despre

stereotipuri contribuie la promovarea diversității și la demontarea prejudecăților. Dezvoltarea stimei de sine și a încrederii se realizează prin exerciții de autocunoaștere și activități de promovare a abilităților. Ateliere precum „Descoperă-ți calitățile", „Panoul de succes" și sesiuni de gestionare a emoțiilor ajută elevii să-și identifice punctele tari și să-și exprime sentimentele într-un mod sănătos. Orientarea vocațională identifică aptitudinile și interesele elevilor romi, explorând opțiuni educaționale și profesionale realiste, inclusiv modele de succes din comunitățile rome.

Un factor esențial în prevenirea abandonului este parteneriatul dintre: școală – familie – comunitate. Sesiunile de consiliere parentală subliniază importanța educației și a implicării parentale, oferind strategii practice pentru sprijinirea copiilor. Evenimente deschise și activități școlare încurajează participarea părinților în viața școlară. Parteneriatele cu organizații non-guvernamentale și servicii sociale oferă resurse adiționale familiilor defavorizate, iar mediatorii școlari facilitează legătura între comunitate și instituția educațională.

Consilierea școlară constituie un instrument esențial în prevenirea abandonului în rândul elevilor de etnie romă. Prin intervențiile personalizate, adaptate cultural și emoțional, consilierul creează medii educaționale incluzive, dezvoltă competențe socio-emoționale, construiește relații de încredere și previne abandonul prin motivație și suport continuu. Pentru eficiență pe termen lung, sunt necesare investiții în formarea consilierilor, resurse adecvate pentru implementare și o colaborare strânsă între școli, familii și comunități.

Bibliografie

Băban, A. (2001). Consiliere educațională: Ghid metodologic. Cluj-Napoca: Editura ASCR.

Dumitru, I. Al. (2008). Consiliere psihopedagogică. Bazele teoretice și sugestii practice. Iași: Editura Polirom.

Dumitru, M. (2017). Consilierea școlară în comunitățile rome: Provocări și strategii. Revista de Psihologie Educațională, 67-79.

Neamțu, I. (2003). *Abandonul școlar în România: O analiză a fenomenului și măsuri de prevenire*. București: Editura Universitară.

Opre, A. (2008). *Psihologia consilierii educaționale*. București: Editura Polirom.

Petrescu, M. (2020). *Rolul consilierului școlar în combaterea absenteismului*. Cluj-Napoca: Editura ASCR. Petrescu, M. (2021). *Lucrul cu familiile rome în mediul educațional*. Iași: Editura Polirom. Sandu, A. (2019). *Consilierea și managementul educațional*. București: Editura Universitară.

BÂRDA MARIA-ANA
UNITATE DE ÎNVĂȚĂMÂNT: Școala Profesională Dumbrăvița, Maramureș
LOCALITATE: Rus

Comunicarea școală–familie

Educația este un proces complex în care sunt implicați mai mulți factori, însă cei mai importanți sunt familia și școala. Familia este primul mediu în care copilul învață valori, comportamente și reguli de viață, iar școala are rolul de a continua și dezvolta această educație.

Pentru ca dezvoltarea copilului să fie armonioasă, este necesară o relația bazată pe colaborare și comunicare între aceste două instituții. Comunicarea școală–familie contribuie la formarea unei imagini clare asupra evoluției elevului și la găsirea celor mai potrivite soluții.

Familia este primul mediu în care copilul învață regulile de comportament, respectul față de celalți și responsabilitatea. Părinții sunt primii educatori ai copilului și au un rol important în formarea valorilor morale.

Școala continuă procesul de educație prin transmiterea cunoștințelor și dezvoltarea abilităților necesare în viață. Profesorii îi ajută pe elevi să învețe, să colaboreze cu ceilalți și să respecte regulile.

Pentru ca aceste două roluri să se completeze, este necesară o comunicare constantă între familie și școală.

Comunicarea ajută la cunoașterea mai bună a elevului. Prin dialog, părinții pot afla cum evoluează copilul la școală, iar profesorii pot înțelege mai bine situația acestuia acasă.

O comunicare eficientă contribuie la:

prevenirea problemelor de învățare;

rezolvarea dificultăților comportamentale;

creșterea motivației pentru învățare;

dezvoltarea încrederii copilului în sine.

Atunci când există colaborare, elevul se simte sprijinit și încurajat.

Legătura dintre școală și familie se poate realiza prin mai multe metode:

ședințe cu părinții;

întâlniri individuale;

telefonic sau prin mesaje;

carnetul de elev;

platforme educaționale online.

Aceste forme de comunicare permit transmiterea informațiilor importante despre activitatea școlară, comportament și rezultate.

O colaborare bună între școală și familie aduce mulți beneficii. Elevii devin mai responsabili și mai motivați. De asemenea, performanțele școlare se îmbunătățesc, iar comportamentul devine mai disciplinat.

În plus, atunci când părinții sunt implicați în viața școlară a copilului, acesta capătă mai multă încredere în sine și se simte susținut în orice situație.

Comunicarea dintre școală și familie un element esențial în educația elevilor. Prin dialog, cooperare și implicare reciprocă, părinții și profesorii pot contribui la dezvoltarea armonioasă a copiilor. O relație bazată pe respect și încredere ajuta la formarea unor elevi responsabili, motivați și bine pregătiți

În concluzie, comunicarea eficientă dintre școală și familie este esențială pentru dezvoltarea completă a elevului. Parteneriatul dintre părinți și profesori contribuie la creșterea rezultatelor școlare, la formarea unui comportament adecvat și la creșterea încrederii în sine. Doar prin colaborare se poate asigura un parcurs educațional de succes.

Bibliografie:

Cucoș, Constantin – *Pedagogie* . Editura Polirom, Iași 1996.

Joița, Elena – *Pedagogie și elemente de psihologia educației* . Editura Arves, Craiova, 2003.

COMAN IOANA CODRUȚA
UNITATE DE ÎNVĂȚĂMÂNT: Școala Gimnazială Nr.1
LOCALITATE: Moisei

Nr. _____/_____ Avizat,

Director, prof.

PROIECT EDUCAȚIONAL
„ZIUA MONDIALĂ A APEI”

ARGUMENT:

Sărbătorirea **Zilei Mondiale a Apei** are ca scop aducere în atenția opiniei publice a problemelor legate de necesitatea protejării cantitative și calitative a apelor și de a pune în adevărata lumină rolul, îndatoririle și responsabilitățile celor cu atribuții în întreținerea, valorificarea și protejarea surselor de apă.

Natura în care trăim ne oferă totul. De noi depinde ca generațiile viitoare să se bucure de aceleași frumuseți și bogății naturale ca și noi.Elevii, viitorii cetățeni ai planetei albastre trebuie să conștientizeze importanța apei pentru viața Terrei.

SCOPUL PROIECTULUI

- conștientizarea elevilor cu privire la importanța apei în existența noastră zilnică;
- sensibilizarea elevilor în păstrarea și protejarea calității apei;
- realizarea unor desene, colaje cu tema APA.

OBIECTIVELE PROIECTULUI:

- ❖ Să cunoască semnificaţia zilei de 22 martie – Ziua Mondiala a apei;
- ❖ Să urmărească cu atenție prezentarea ppt și să formuleze enunțuri corecte în legătură cu cele văzute;
- ❖ Să enumere activitățile în care omul are nevoie de apă;
- ❖ Să observe circuitul apei în natură;

GRUPUL ŢINTĂ: elevii clasei

LOCUL DESFĂŞURĂRII: sala de clasă, curtea școlii

PERIOADA DE DESFĂŞURARE:

DISCIPLINE IMPLICATE ÎN PROIECT:

Comunicare în limba română, Arte vizuale şi abilităţi practice, Muzică şi mişcare, Dezvoltare personală

METODE DE EVALUARE:

Expozitie cu lucrările elevilor pe tema prezentată.

Realizarea unui colaj cu secvențe din activitatea derulată.

METODE DIDACTICE :

expunerea ,conversaţia ,demonstraţia ,exerciţiul, problematizarea ,jocul, explicația.

RESURSE:

Resurse umane: elevii**,** cadru didactic

Resurse materiale: laptop, coli de desen, creioane colorate, carioca, acuarele, creion, gumă de șters, foarfecă, lipici, coli colorate, imagini, postere.

Activități programate

1. **Importanța apei în viața noastră**
-Ziua mondială a apei
-discuții
-prezentare ppt

2. **Importața apei în natură**
-Circuitul apei în natură
-Importanța apei pentru un mediu sănătos
3. **APA - prin ochii copiilor**
- realizarea unor desene, colaje cu tema APA

4. **Audierea/intonarea unor cântece**
Vine ploaia , Ploaia , Rățuștele mele , Picurii de ploaie

TOMOIAGĂ SINORICA
UNITATE DE ÎNVĂȚĂMÂNT:ŞCOALA GIMNAZIALĂ NR 1
LOCALITATE:MOISEI

Proiect educaţional – Împreună pentru un mediu mai curat

Argument

Protejarea mediului este esenţială pentru existenţa şi bunăstarea generaţiilor prezente şi viitoare. Poluarea aerului, apei şi solului afectează nu doar natura, ci şi sănătatea oamenilor. Prin activităţi de ecologizare şi prin adoptarea unor obiceiuri responsabile, precum reciclarea sau reducerea consumului de plastic, fiecare persoană poate contribui la un mediu curat. În plus, educaţia ecologică joacă un rol important în formarea unor cetăţeni conştienţi şi implicaţi. Astfel, protejarea mediului nu este doar o responsabilitate individuală, ci şi una colectivă, necesară pentru un viitor sustenabil.

Scopul proiectului

Creșterea gradului de conștientizare privind protejarea mediului și adoptarea comportamentelor ecologice.

Obiective

- Informarea elevilor despre poluare şi efectele ei
- Promovarea reciclării şi reutilizării
- Dezvoltarea spiritului civic prin activităţi de ecologizare
- Încurajarea reducerii consumului de plastic

Grup țintă

Elevii claselor primare/ gimnaziale/ preşcolarii

profesori, educatoare

comunitatea locală

Activități propuse:

1. Lecții interactive- prezentări despre tipuri de poluare(aer, apă, sol)

- discuţii despre schimbările climatice

2. Campanie de informare – realizarea de afişe, pliante

- mesaje ecologice realizate şi expuse în şcoală

3. Activitate de ecologizare- curăţarea unui parc, a curţii şcolii, a unei zone verzi de prin împrejurimi

- colectarea selectivă a deşeurilor

4. Atelier de reciclare creativă- crearea de obiecte din materiale reciclabile

- concurs ,, Cel mai creativ obiect eco”

5. Ziua fără plastic- elevii sunt încurajaţi să evite o zi produsele din plastic

Resurse necesare

saci menajeri, mănuși

materiale reciclabile

laptop, proiector

hârtie, markere pentru afișe

Durata proiectului

1–2 săptămâni (sau adaptabil)

Evaluare

participare activă a elevilor

feedback (chestionare)

cantitatea de deșeuri colectate

impactul asupra comportamentului elevilor

Rezultate așteptate

Elevi mai conștienți de problemele de mediu

mediu mai curat

obiceiuri ecologice formate(reciclare, reducerea risipei)

GHERGHEL CARMEN ANDREEA
UNITATE DE ÎNVĂȚĂMÂNT: ȘCOALA GIMNAZIALĂ *AUGUSTIN BUZURA*, COPALNIC MĂNĂȘTUR
LOCALITATE: COPALNIC MĂNĂȘTUR

COLABORAREA EFICIENTĂ ÎNTRE ȘCOALĂ ȘI FAMILIE

Relația școală – comunitate poate fi dezvoltată prin intermediul activităților desfășurate și în cadrul parteneriatelor realizate între școală și reprezentanți din cadrul comunității: bibliotecă, parohia, poliția și nu în ultimul rând părinți. În continuare, voi propune câteva activități prin intermediul cărora se obține eficientizarea relației școală-comunitate. Mai întâi ne vom îndrepta atenția asupra atelierelor și sesiunilor de formare pentru părinți și comunitate

Organizarea activităților tematice în care să fie implicați și părinții alături de copiii lor sunt utile pentru a eficientiza relația dintre toți factorii procesului instructiv-educativ. Prin intermediul workshopurilor, părinților li se pot oferi informații esențiale despre importanța grădiniței în dezvoltarea unui copil. Pe lângă faptul că se obține o relație mai bună între părinte și cadrul didactic, se poate obține și reducerea absenteismului în rândul preșcolarilor. La aceste workshopuri pot participa invitați profesioniști din diverse domenii de activitate și se pot dezvolta teme precum educația parentală, siguranța online, sănătatea sau orientarea profesională. Invitații pot fi și din cadrul comunității din care fac parte preșcolarii, astfel încât să se realizeze o promovare a valorilor locale și fixarea unor repere culturale constructive.

Parteneriatele educaționale cu instituții și agenți economici locali reprezintă o altă modalitate de eficientizare a relației școală – familie.

Eu mi-am imaginat întotdeauna Paradisul sub forma unei biblioteci, alte persoane consideră că ar fi o grădină, alţii şi-l pot închipui ca un palat, eu l-am imaginat întotdeauna ca o bibliotecă şi aici mă aflam eu. (Jorge Luis Borges)

Organizarea de vizite, ateliere practice sau stagii de observare în colaborare cu biblioteci, muzee, firme locale, ONG-uri sau instituții publice contribuie la eficientizarea relației școală-comunitate. Acestea ajută elevii să înțeleagă aplicabilitatea cunoștințelor și consolidează legătura dintre școală și mediul socio-economic. Aspecte ce țin de educația rutieră pot fi foarte bine formate în cadrul parteneriatelor desfășurate cu reprezentanți din cadrul postului de poliție. Printr-un astfel de parteneriat se obține îmbogăţirea cunoştinţelor preşcolarilor privind normele de conduită preventivă, stabilirea unor reguli de comportament civic și însuşirea noţiunilor specifice unui comportament de prevenire a accidentelor de circulaţie.

Importanța lecturii și frumusețea acesteia pot fi evidențiate în cadrul proiectelor de parteneriat dintre instituția de învățământ și biblioteca. În astfel de activități pot fi implicați și părinții care pot deveni cititori (*Cititor pentru o zi*) în cadrul activităților organizate de cadrul didactic. Activitățile din cadrul proiectului contribuie la descoperirea şi stimularea talentelor, aptitudinilor elevilor, la cultivarea interesului şi a pasiunii pentru literatură şi lectură, precum şi la cunoaşterea şi însuşirea temeinică a limbii române. Scopul unui astfel de parteneriat este de a motiva copiii să p*ătrundă* lumea cărţilor şi de a întări parteneriatul dintre ei şi bibliotecă.

La rândul ei, biblioteca va trezi în sufletele elevilor curiozitatea şi plăcerea de a parcurge paginile cărţilor, multiple, variate şi pline de învăţături. Copiii vor deveni mai responsabili, mai atenţi, mai pregătiţi pentru viitor. Pentru a-și atinge scopul, la astfel de activități trebuie implicați și părinții pentru că doar dacă părinții le vor citi copiilor, se va trasmite dragostea de lectură mai departe, iar preșcolarii vor deveni la rândul lor cititori responsabili.

Aplicabilitatea unor informații importante se poate realiza prin vizite la brutărie, croitorie, stomatologie, etc.

Proiectele de voluntariat și implicare civică ocupă un loc deosebit în consolidarea acestei relații. Preșcolarii și cadrele didactice pot participa la activități de ecologizare, campanii caritabile, sprijin pentru persoane vulnerabile sau acțiuni de promovare a valorilor civice. Aceste proiecte dezvoltă responsabilitatea socială și întăresc colaborarea cu comunitatea locală. Acțiuni simple precum plantarea de flori în curtea grădiniței, colectarea de jucării pentru alți copii sau activități ecologice ușoare dezvoltă spiritul civic încă de la vârste fragede.

Evenimentele comunitare organizate de școală contribuie, de asemenea, la fixarea și consolidarea relației școală – familie. Părinții și membrii comunității sunt invitați să participe la activități ludice, ateliere creative sau jocuri alături de copii. Această activitate consolidează încrederea părinților și crește transparența actului educațional. Eficiente sunt și zile ale porților deschise, târguri educaționale, spectacole artistice, expoziții sau festivaluri tematice la care sunt invitați părinții și membrii comunității. Astfel, școala devine un centru cultural și social al comunității.

Așadar, prin intermediul unor astfel de activități se obține eficientizarea relației școală – comunitate.

PUȚ VERONICA MIHAELA
UNITATE DE ÎNVĂȚĂMÂNT: ȘCOALA GIMNAZIALĂ „AUGUSTIN BUZURA”
LOCALITATE: COPALNIC MĂNĂȘTUR / MARAMUREȘ

Măsuri și intervenții pentru copiii cu CES în educația timpurie

Educația timpurie joacă un rol esențial în dezvoltarea armonioasă a tuturor copiilor, inclusiv a celor cu cerințe educaționale speciale (CES). Integrarea și incluziunea acestora în mediul educațional reprezintă nu doar o obligație legală, ci și una morală, având ca scop asigurarea egalității de șanse. Copiii cu CES pot prezenta dificultăți de învățare, de comportament sau de adaptare socială, ceea ce impune adoptarea unor măsuri și intervenții specifice.

Intervenția timpurie este fundamentală deoarece primii ani de viață sunt decisivi pentru dezvoltarea creierului și formarea abilităților de bază. Studiile arată că intervențiile realizate la vârste mici au un impact mult mai mare decât cele aplicate ulterior. Prin urmare, identificarea precoce a nevoilor și aplicarea unor strategii adecvate pot preveni agravarea dificultăților.

Un argument important în favoarea intervenției timpurii este plasticitatea creierului copilului, care permite recuperarea sau ameliorarea unor întârzieri de dezvoltare. În plus, copiii învață mai ușor comportamente sociale și emoționale într-un mediu structurat și suportiv.

Tipuri:

1. Adaptarea curriculară:

Adaptarea curriculumului presupune ajustarea conținuturilor, metodelor și ritmului de predare în funcție de nevoile copilului. Aceasta poate include simplificarea sarcinilor, utilizarea materialelor vizuale sau oferirea de timp suplimentar.

Argument: Adaptarea curriculară permite copilului să participe activ la procesul educațional și să experimenteze succesul, ceea ce crește motivația și stima de sine.

2. Individualizarea învățării:

Planurile educaționale individualizate (PEI) sunt esențiale pentru copiii cu CES. Acestea stabilesc obiective clare, metode și modalități de evaluare adaptate.

Argument: Fiecare copil are un profil unic de dezvoltare, iar intervențiile standard nu sunt eficiente în toate cazurile.

3. Sprijinul specializat:

Colaborarea cu specialiști (psiholog, logoped, profesor de sprijin) este esențială pentru progresul copilului.

Argument: Abordarea interdisciplinară permite intervenții complexe și eficiente.

Strategii de intervenție:

1. Învățarea prin joc:

Jocul este principalul mijloc de învățare în educația timpurie. Pentru copiii cu CES, jocul poate fi adaptat pentru a dezvolta abilități cognitive, sociale și motorii.

Argument: Jocul reduce anxietatea și facilitează implicarea activă a copilului.

2. Tehnici de întărire pozitivă:

Recompensarea comportamentelor adecvate contribuie la consolidarea acestora.

Argument: Copiii răspund mai bine la încurajare decât la sancțiuni.

3. Rutina și structura:

Un mediu predictibil ajută copiii să se simtă în siguranță.

Argument: Stabilitatea reduce comportamentele problematice și crește capacitatea de adaptare.

4. Dezvoltarea abilităților sociale:

Activitățile de grup și jocurile de rol contribuie la dezvoltarea interacțiunilor sociale.

Familia are un rol central în susținerea copilului, iar colaborarea cu grădinița este esențială. Comunicarea constantă între părinți și educatori contribuie la coerența intervențiilor.

Cadrul didactic trebuie să manifeste empatie, flexibilitate și profesionalism. Acesta trebuie să creeze un climat incluziv și să adapteze strategiile didactice în funcție de nevoile copiilor.

Educația copiilor cu CES în etapa timpurie necesită o abordare complexă și personalizată. Măsurile și intervențiile propuse trebuie să fie adaptate fiecărui copil și să implice colaborarea dintre familie și specialiști. Printr-o intervenție adecvată, copiii cu CES pot atinge un nivel optim de dezvoltare și integrare socială.

Incluziunea nu înseamnă doar prezența copilului în grup, ci participarea activă și valorizarea potențialului său.

Bibliografie:

Păun, E. (2009). Managementul clasei de elevi. Polirom.

Ionescu, M. (2013). Educația timpurie și dezvoltarea copilului. EDP.

Ministerul Educației (2019). Curriculum pentru educație timpurie.

UNICEF (2020). Educație incluzivă – ghiduri și practici.

RUS DANIELA
UNITATE DE ÎNVĂȚĂMÂNT: LICEUL TEORETIC „SAMUIL MICU”

LOCALITATE: SĂRMAȘU, JUD. MUREȘ

DEZVOLTAREA SOCIO-EMOȚIONALĂ A COPIILOR

CU AJUTORUL POEZIILOR

În educatia desfăşurată in grădiniţă un loc central îl ocupă însuşirea deprinderilor de comportare civilizată. În acest scop am programat în cadrul activităţilor de educarea limbajului memorizări prin care am urmărit familiarizarea copiilor cu regulile elementare de purtare, înţelegerea importanţei lor şi totodată necesitatea respectării lor, în activitatea practică, în condiţiile concrete ale vieţii în colectiv, în grădiniţă sau familie.

Astfel, prin intermediul poeziilor „Salutul”, „Bună ziua”, „Te rog”, „Mulţumesc” de George Zarafu, copiii au fost familiarizaţi cu unele formule de salut şi politeţe şi au înţeles că: „Bună ziua!”, „Mulţumesc”/Şi „Te rog” sunt dragi cuvinte/Ce le spune cu folos/Orişice copil cuminte.

Din poezia Lidiei Constantinescu „Cum e bine”, copiii au înţeles că trebuie să cedeze locul în tramvai sau în alte ocazii, persoanelor mai în vârstă.

Utilizarea poeziilor „Prietenii” de Elena Faur, „Apa rece” de Mihai Negulescu, „Ghetele” de Mălina Cajal şi „Ce e bine şi ce e rău” de Vladimir Maiakovski a constituit un prilej de familiarizare a copiilor cu unele deprinderi igienice şi cu necesitatea respectării lor. Prin intermediul poeziei „Jucăriile” de Florin Iordăchescu, copiii au înţeles că trebuie să fie ordonaţi în tot ceea ce fac, pentru că:„Orice lucru, mic sau mare, /Locul lui anume are./Şi de-aceea , după joc,/Eu le pun toate la loc;”

Un rol deosebit de important în educaţia morală a preşcolarilor îl are însuşirea noţiunii de „faptă bună” şi mai ales înţelegerea semnificaţiei acestei noţiuni. Pentru familiarizarea copilului cu această noţiune am prezentat copiilor poezia „O faptă bună” de Gheorghe Zarafu, în care este prezentat un băieţel, Florinel, care, găsind un porumbel cu aripa ruptă, l-a dus acasă şi l-a îngrijit până când aripa i s-a vindecat. Apoi i-a dat drumul să zboare, iar porumbelul „”...prin zborul său rotit/ Mai întâi i-a mulţumit.” După ce am recitat poezia am purtat o scurtă convorbire cu copiii prin care am analizat faptele lui Florinel: „Ce a făcut Florinel?”, „A făcut bine?”, „De ce credeţi că a făcut bine?”. Motivaţia din răspunsurile copiilor oglindea doar în aparenţă nota de generozitate pe care o ţintea de fapt întrebarea. În realitate era o enumerare a faptelor descrise în poezie: „l-a luat acasă”, „l-a spălat”, „l-a pansat”, „i-a legat aripa”. Întrebarea „Ce s-ar fi întâmplt dacă Florinel nu l-ar fi ridicat să-l ducă acasă?” a dus la înţelegerea esenţei problemei, a legăturii existente între acţiunea intreprinsă şi consecinţele ei. Copiii au răspuns foarte supăraţi de ceea ce s-ar fi putut

întâmpla: „Ar fi murit de foame!”, „L-ar fi mâncat pisica!”, „Poate călca cineva peste el!”. Punându-le o altă întrebare: „De ce se spune despre Florinel că a făcut o faptă bună?”, copiii au reuşit să dea răspunsul adecvat: „A făcut bine fiindcă nu l-a lăsat să moară.”, „L-a scăpat de pisică.”, „L-a scăpat de greu.”. Analiza faptelor i-a pus pe copii în situaţia de a face relaţia între faptă şi acţiune, dar mai ales să expună judecăţile făcute.

Pentru a le da noţiunea de „faptă bună”, le-am pus întrebarea : „Cum numim fapta lui Florinel dacă ştim că el a făcut bine, a făcut un lucru bun?”. Copiii au răspuns: „Florinel a făcut o faptă bună.”, ceea ce a dus la înţelegerea sensului acestor cuvinte.

Tot despre fapte rele au avut copii posibilitatea să afle şi prin intermediul poeziilor: „Căţeluşul şchiop” şi „Gândăcelul” de Elena Farago.

Pentru ca preşcolarul să percepeapă sensul pozitiv al conduitei morale atunci când situaţia morală ne oferă un exemplu negativ, trebuie să o transforme în contrariul său, aceasta prin aprecierea copiilor. Preşcolarul percepe conduita negativă a băiatului din „Căţelulşul şchiop” sau din „Gândăcelul”, dar el trebuie să rămână cu imaginea corectă din punct de vedere moral. Atunci când textul nu ne permite, trebuie să valorificăm şi să stimulăm potenţialul creativ al vârstei cu întrebări de genul: „Voi cum credeţi că ar fi trebuit să procedeze?”

Formarea trăsăurilor pozitive de voinţă şi caracter constituie o altă sarcină a educaţiei morale care se poate realiza cu sprijinul memorizărilor. La vârsta preşcolară nu poate fi vorba încă de caracter ca totalitate a trăsăturilor esenţiale şi stabile ale copilului, ca sinteză a celor mai importante trăsături şi relaţii ale acestuia cu lumea înconjurătoare, ca chintesenţă a personalităţii. La această vârstă, procesul de formare al trăsăturilor tipice ale personalităţii este de-abia la început; încep să apară o serie de însuşiri morale, de elemente care vor sta la baza trăsăturilor viitoare de caracter. Aceste însuşiri trebuie dezvoltate, însă în procesul educativ, prin cele mai adecvate mijloace.

A educa copiii preşcolari în spiritul cinstei înseamnă a le forma o atitudine de respect faţă de bunul colectiv şi individual, a le dezvolta repulsia şi dispreţul faţă de orice acţiune de înşelătorie şi furt, a-i deprinde să îndeplinească şi să respecte cu corectitudine regulile de joc, relaţiile corecte în muncă şi în colectivitate.

În acest sens, poeziile „Hoţul” de C. Theodorescu, „Pedeapsa mâţei” de Elena Farago şi „Tâlharul pedepsit” de Tudor Arghezi, mi-au folosit ca prilej de combatere a unor trăsături opuse cinstei ca: lăcomia, înşelăciunea, furtul.

Strâns legată de cinste, sinceritatea este o altă calitate morală pe care am încercat să o educ copiilor prin intermediul poeziilor. Educarea sincerităţii înseamnă educarea dragostei pentru adevăr, formarea deprinderii de a spune în orice împrejurare adevărul: lipsa de prefăcătorie, afirmarea deschisă a gândurilor.

Pentru realizarea acestei calităţi morale am folosit poezia „Spune adevărul”. După ce am stabilit cu copiii momentele cele mai semnificative ale întâmplării, le-am arătat consecinţele atitudinii sincere a copilului care şi-a recunoscut greşeala, ocolind minciuna. Le-am

prezentat copiilor şi proverbul „O greşeală recunoscută, este pe jumătate iertată”, şi am comentat împreună proverbul „De adevăr n-ai unde să te ascunzi”, insistând asupra cerinţei de a recunoaşte în orice împrejurare adevărul. De asemenea, le-am arătat ce urmări pot avea minciunile: cel care minte nu mai este crezut nici atunci când spune adevărul, cei din jur dispreţuindu-l, pentru că este o mare ruşine să fii prins cu minciuna.

În încheiere ţin să afirm că educaţia morală este un proces complex care nu trebuie condus numai cu ştiinţa, ci cu artă şi înaltă măiestrie pedagogică, pentru a reuşi să facem ca tineretul nostru să-şi însuşească bine, încă din anii copilăriei, principiile eticii şi să le promoveze consecvent în viată, iar valorificarea literaturii pentru preşcolari este un mijloc sigur de formare a unor trăsături incipiente de caracter.

TRIFU ELENA - MARIA
UNITATE DE ÎNVĂȚĂMÂNT: Liceul Teoretic „Samuil Micu”
LOCALITATE: Sărmașu, județul Mureș

Dezvoltarea empatiei, a respectului și a colaborării între copii la nivel preșcolar

Perioada preșcolară reprezintă o etapă esențială în formarea personalității copilului. În această etapă, copiii își dezvoltă nu doar abilitățile cognitive, ci și competențele socio-emoționale. Empatia, respectul și colaborarea sunt valori fundamentale care contribuie la integrarea armonioasă a copilului în colectivitate și la dezvoltarea unor relații sănătoase atât cu cei de vârsta lui cât și cu adulții.

Empatia reprezintă capacitatea de a înțelege și de a simți emoțiile celorlalți. La vârsta preșcolară, copiii învață să recunoască emoțiile și să reacționeze adecvat la acestea.

Dezvoltarea empatiei:

contribuie la reducerea comportamentelor agresive;

favorizează relații pozitive între copii;

dezvoltă capacitatea de ajutor și sprijin reciproc.

Educatorul are un rol esențial în cultivarea empatiei prin activități precum povestirea, jocurile de rol și discuțiile despre emoții.

Respectul presupune acceptarea și valorizarea celorlalți, indiferent de diferențe. În mediul preșcolar, copiii învață să:

respecte reguli simple de conviețuire;

își aștepte rândul;

asculte opiniile colegilor;

accepte diversitatea.

Respectul se formează prin exemplul oferit de adult și prin stabilirea unui climat educațional bazat pe încredere și siguranță.

Colaborarea reprezintă capacitatea copiilor de a lucra împreună pentru atingerea unui scop comun. Activitățile de grup sunt esențiale pentru:

dezvoltarea spiritului de echipă;

învățarea negocierii și a compromisului;

asumarea unor roluri în cadrul grupului.

Jocurile de echipă, proiectele comune și activitățile practice stimulează cooperarea și responsabilitatea.

Pentru a dezvolta empatia, respectul și colaborarea, educatorii pot utiliza:

jocuri de rol (ex: „Cum mă simt?”);

povești terapeutice și discuții ghidate;

activități de grup (realizarea unui desen comun, construcții);

recompensarea comportamentelor pozitive;

modelarea comportamentului prin exemplu personal.

Exemple de activități ce pet fii folosite în grădiniță:

Cercul emoțiilor – copiii își exprimă emoțiile și învață să le recunoască la ceilalți.

Jocul „Ajută-ți colegul” – copiii lucrează în perechi și se sprijină reciproc.

Povestea prieteniei – discutarea unor situații în care personajele dau dovadă de empatie și respect.

Construim împreună – realizarea unui proiect comun (ex: un oraș din cuburi).

Educatorul și familia au un rol complementar în formarea acestor valori. Colaborarea dintre grădiniță și familie este esențială pentru:

consolidarea comportamentelor pozitive;

oferirea unor modele coerente copilului;

susținerea dezvoltării emoționale.

Dezvoltarea empatiei, a respectului și a colaborării la vârsta preșcolară este fundamentală pentru formarea unor viitori adulți echilibrați și responsabili. Prin activități adecvate și printr-un mediu educațional pozitiv, copiii pot învăța să relaționeze armonios și să contribuie la crearea unei comunități bazate pe înțelegere și cooperare.

Bibliografie

Ministerul Educației – Curriculum pentru educație timpurie

Goleman, Daniel – *Inteligența emoțională*

Neacșu, Ioan – *Psihologia educației*

Vrășmaș, Ecaterina – *Educația timpurie*

ȘERBAN VERONICA NATALIA
UNITATE DE ÎNVĂȚĂMÂNT: Grădinița cu Program Prelungit Nr. 6
LOCALITATE: Târgu-Mureș

CULTIVAREA DRAGOSTEI PENTRU OBICEIURILE ȘI TRADIȚIILE STRĂBUNE ÎN CADRUL ACTIVITĂȚILOR DESFĂȘURATE ÎN GRĂDINIȚĂ

Tradiția face parte din cultura noastră populară și constituie un element esențial al identității. A renunța la tradiție, înseamnă a renunța la identitate. Astăzi, în era calculatoarelor, când copiii nu mai ascultă poveștile bătrânilor există riscul de a ne pierde comoara inestimabilă, tradiția.

Cultura este percepută ca fiind ceva făcut de om. Adesea, analiza culturii implică analiza interacţiunii culturilor. Diferenţele aparente dintre cum gândesc oamenii, simt şi acţionează, sunt cele care ne fac conştienţi de propria cultură. Cunoașterea și păstrarea tradițiilor și obiceiurilor specifice comunității locale, dar și cele ale poporului român din diferite zone ale țării, constituie un obiectiv fundamental al activității educative încă de la vârste fragede.

Obiceiurile și creația populară manifestată în port, țesut, prelucrarea lemnului, dansurile populare încărcate de voioșie și dragoste de neam trebuie să fie practicate de la cele mai fragede vârste întrucât sunt expresia fiecărui colț de țară cu obiceiurile, oamenii și cultura lor. Costumele populare reflectă măiestria și meticulozitatea româncelor de pretutindeni.

În acest context, îmi propun să prezint un model de activitate prin intermediul căreia putem cultiva dragostea pentru patrie, tradiții și obiceiuri românești.

,,Drag mi-i portul românesc!''

Obiective:

- Să înțeleagă noțiunea de costum popular național;
- Să cunoască părțile componente ale costumului;
- Să aprecieze munca, hărnicia și priceperea poporului nostru, autorul costumului popular;
- Să identifice costumul popular din zona noastră.

Conținut:

Într-un cadru frumos aranjat sub formă de casă țărănească, patul cu perne îmbrăcate în fețe cusute cu motive populare, masa acoperită cu față de masă țesută cu motive, ștergare cusute cu flori și costume naționale expuse pe un perete, se va desfășura o șezătoare cu titlul ,,Drag mi-i portul românesc''.

În acel cadru românesc, într-un colț vor fi aranjate scăunelele copiilor în semicerc. Nu vor lipsi nici caierele de lână, vârtelnițele pentru depănat și fusele cu lână toarsă pentru răsucit. După ce s-a organizat intrarea copiilor și după anunțarea temei vor fi familiarizați cu acțiunea din șezătoare. Vor afla că aici se toarce lână, se răsucesc firele, apoi se deapănă de pe fus în gheme, se cântă din când în când câte un cântec popular, se spun ghicitori, proverbe și se joacă

dansuri populare din zonă. Sub formă de surpriză își fac apariția doi copii, din altă grupă, îmbrăcați în costume naționale românești, baiat și fată. Aceștia își motivează prezența lor acolo spunând că au aflat de această șezătoare și ar fi interesant să își prezinte costumul național pentru că este împodobit cu mai multe motive naționale și flori decât cele purtate în șezătoare. Fetița țărăncuță începe și descrie costumul național bărbătesc, acesta este format dintr-o cămașă mai lungă până deasupra genunchilor, cusută la guler, mâneci și poale cu motive național. La mijloc se poartă o curea cusută cu mărgele sau tricolor.

În loc de pantaloni se poartă cioareci confecționați dintr-un material țesut de femeile de la țară, din lână și bumbac de culoare albă. În picioare se poartă opinci din piele de porc, iar pe cap o căciulă neagră sau brumărie, din blană de miel. În cele ce urmează, băiatul descrie costumul național al fetelor și femeilor. Acesta este format dintr-o cămașă, fie cusută la piept și la mâneci cu motive naționale, fie cu mărgele și paiete. În loc de fustă se poartă poale cusute pe părțile laterale cu motivele naționale care se află cusute și pe ie. Acestea au același material subțire țesut de femeile de la țară, din bumbac de culoare albă ca neaua. La mijloc poartă un brâu tricolor care se așază peste cele două cătrințe, una în față și alta în spate de culoare roșie sau neagră, mai groase decât pânza din costum, având cusute pe ele pe orizontală, sub formă de linii, motive naționale cu mărgele și paiete. Cătrințele sunt țesute tot de femeile de la țară, la război (stative), din lână de oaie și bumbac, vopsite. În picioare se poartă opinci, iar pe cap năframă albă sau roșie cusută cu flori.

După explicarea și observarea costumului național, copiii vor afla că aceasta este îmbrăcămintea poporului nostru din cele mai vechi timpuri, din vremea dacilor, dar și astăzi se mai poartă în zonele de munte. În restul zonelor, costumele populare sunt purtate la sărbători, la horele satului. După prezentarea și observarea costumelor, oaspeții vor rămâne în șezătoare unde participanții se vor întrece în muncă, vor cânta, vor recita, vor spune ghicitori și vor dansa dansul ,,De-a lungul''.

Bibliografie:

Ruiu G., Hogiu G., Bartoș E., (1996), Consultații pentru activitatea în grădiniță, Editura Eurobit

Albu G., Neacșu I., Preda V.,(2006), Laborator metodic, Editura Miniped

CROITORIU-DUMITRU GIANINA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 2
PIATRA-NEAMȚ

Rolul educației în societatea contemporană

Motto: „Educația este mișcarea din întuneric către lumină.”
– Allan Bloom

Educația reprezintă fundamentul dezvoltării societății contemporane, având un rol esențial în formarea indivizilor și în progresul comunităților. Într-o lume marcată de schimbări rapide, de avans tehnologic și de globalizare, educația nu mai este doar un mijloc de transmitere a cunoștințelor, ci și un proces de dezvoltare a gândirii critice, a adaptabilității și a competențelor necesare pentru a face față provocărilor actuale. Un sistem educațional eficient poate reduce inegalitățile sociale, contribui la creșterea economică și îmbunătăți calitatea vieții, oferind fiecărui individ oportunitatea de a-și valorifica potențialul.

Importanța educației pentru dezvoltarea personală

Educația joacă un rol crucial în dezvoltarea fiecărui individ, având un impact direct asupra formării personalității, a valorilor și a abilităților necesare pentru integrarea în societate. Prin educație, indivizii își dezvoltă gândirea critică, creativitatea și capacitatea de a lua decizii informate. În plus, educația formală, nonformală și informală contribuie la formarea unor atitudini responsabile și la crearea unui sentiment de apartenență la comunitate.

Într-o lume în continuă schimbare, abilitatea de a învăța pe tot parcursul vieții devine esențială. Educația continuă și formarea profesională permit adaptarea la noile cerințe ale pieței muncii, oferind fiecărui individ posibilitatea de a evolua și de a-și îmbunătăți competențele. Astfel, educația devine un instrument al progresului personal și profesional, contribuind la crearea unei societăți mai dinamice și mai inovatoare.

Rolul educației în reducerea inegalităților sociale

Educația este unul dintre cei mai puternici factori care pot reduce inegalitățile sociale și economice. Prin asigurarea unui acces echitabil la educație, societatea poate oferi fiecărui individ șansa de a-și construi un viitor mai bun, indiferent de mediul social sau economic din care provine. Sistemele educaționale incluzive promovează egalitatea de șanse și combat discriminarea, contribuind la o mai bună coeziune socială.

În special în comunitățile dezavantajate, investițiile în educație pot avea un impact major asupra calității vieții. Programele de sprijin educațional, bursele și inițiativele de integrare școlară pot ajuta copiii și tinerii să depășească barierele sociale și economice, oferindu-le perspective mai bune pentru viitor. Astfel, educația devine un motor al mobilității sociale și un factor esențial în construirea unei societăți mai echitabile.

Educația și dezvoltarea economică

Un sistem educațional performant este esențial pentru dezvoltarea economică a unei națiuni. Educația contribuie la formarea unei forțe de muncă calificate, capabile să răspundă cerințelor unei economii moderne și competitive. Țările care investesc în educație înregistrează o productivitate mai mare, o capacitate sporită de inovare și o creștere economică susținută.

De asemenea, educația stimulează antreprenoriatul, oferind indivizilor cunoștințele și abilitățile necesare pentru a iniția și gestiona afaceri. Prin dezvoltarea competențelor digitale, financiare și de leadership, educația sprijină crearea unor locuri de muncă mai bine plătite și a unor oportunități economice mai diverse. Astfel, investiția în educație nu doar că îmbunătățește nivelul de trai al indivizilor, dar contribuie și la progresul întregii societăți.

Educația în era digitalizării

Transformările digitale au un impact semnificativ asupra educației, oferind noi modalități de învățare și acces la resurse educaționale diversificate. Platformele online, cursurile digitale și instrumentele interactive permit un proces de învățare flexibil, adaptat

nevoilor fiecărui individ. Tehnologia facilitează colaborarea și comunicarea, creând oportunități noi de educație la nivel global.

Cu toate acestea, digitalizarea educației ridică și provocări, precum asigurarea accesului echitabil la tehnologie și dezvoltarea competențelor digitale necesare pentru utilizarea eficientă a resurselor online. În acest context, este esențial ca sistemele educaționale să adopte strategii inovatoare, care să valorifice potențialul tehnologic și să pregătească elevii și studenții pentru cerințele societății digitale.

Educația ca mijloc de formare a cetățeniei active

Un sistem educațional de calitate nu se limitează la transmiterea de cunoștințe, ci contribuie și la formarea unor cetățeni activi și responsabili. Educația dezvoltă valorile democratice, respectul pentru drepturile omului și capacitatea de implicare civică. Prin promovarea gândirii critice și a dialogului, educația sprijină construirea unei societăți bazate pe toleranță, solidaritate și respect reciproc.

De asemenea, educația contribuie la conștientizarea problemelor globale, precum schimbările climatice, inegalitățile sociale și sustenabilitatea economică. Prin programe educaționale adaptate realităților contemporane, indivizii sunt încurajați să participe activ la soluționarea acestor probleme, devenind agenți ai schimbării pozitive.

Pentru crearea unui mediu educațional atractiv, incluziv și eficient, în care elevii sunt motivați să învețe, să participe activ și să își dezvolte competențele necesare pentru viață propun câteva exemple de bune practici:

Organizarea unui **colț de lectură** în clasă implică amenajarea unui spațiu atractiv cu cărți ilustrate, pernuțe și materiale vizuale. Elevii aleg liber o carte și o răsfoiesc sau o „prezintă” colegilor. Această inițiativă stimulează interesul pentru lectură și autonomia în învățare.

Organizarea unui **miniteatru de păpuși sau de dramatizare** în cadrul căruia elevii interpretează roluri din povești folosind marionete sau costume simple și pot crea scenarii scurte sau finaluri alternative. Beneficiul obținut dezvoltă creativitatea, exprimarea și colaborarea.

Organizarea de **activități interdisciplinare** ce presupun asocierea lecturii cu desenul, muzica sau activitățile practice. De exemplu: ilustrarea unei poezii sau crearea unui colaj inspirat din poveste. Acestea dezvoltă creativitatea și înțelegerea integrată.

Educația reprezintă un pilon esențial al dezvoltării societății contemporane, având un impact profund asupra indivizilor, economiei și comunității. Prin accesul la educație de calitate, fiecare persoană are oportunitatea de a-și dezvolta potențialul, de a contribui la progresul societății și de a construi un viitor mai bun. Într-o lume aflată într-o continuă schimbare, investiția în educație rămâne cel mai important factor pentru asigurarea unei dezvoltări durabile și echitabile.

Bibliografie

Cerghit, I. (2006). *Metode de învățământ*. București: Editura Polirom.

Cucoș, C. (2009). *Pedagogie*. București: Editura Polirom.

OECD (2019). *Trends Shaping Education 2019*. Paris: OECD Publishing.

Păun, E. (2017). *Școala - abordare sociopedagogică*. București: Editura Polirom.

UNESCO (2021). *Reimagining Our Futures Together: A New Social Contract for Education*. Paris: UNESCO Publishing.

Fullan, M. (2013). *The New Meaning of Educational Change*. New York: Teachers College Press.

PÂRLEA MARIA
UNITATE DE ÎNVĂȚĂMÂNT: ȘCOALA GIMNAZIALĂ, COMUNA URECHENI

LOCALITATE: URECHENI

PROIECT EDUCAŢIONAL "*AJUTĂ-MĂ SĂ AJUT!*"

Coordonator: Profesor pentru învăţământul primar, Pârlea Maria
Grup ţintă: Elevii clasei a IV-a B
Scopul proiectului: Valorificarea unor produse şi servicii în vederea obţinerii de venituri destinate ajutorării persoanelor nevoiaşe.
Obiectivele proiectului:
Realizarea de produse, donarea de obiecte, desfăşurarea unor activităţi artistice în vederea obţinerii unor venituri; promovarea şi valorificarea bunurilor şi serviciilor prestate; achiziţionarea de alimente şi distribuirea acestora unor persoane nevoiaşe din localitate.
Activităţile proiectului:
1.Ştiu să-mi vând marfa?; 2. Târgul de jucării; 3. Bunătăţi ca la mama acasă; 4. Uite ce pot face...mai multe mâini dibace!; 5. Micii artişti; 6. Cu banii ce-am adunat, hai la cumpărat!; 7. Suntem mici, dar avem inimi mari!; Puterea exemplului.
Descrierea activităţilor:
Activitatea nr. 1: Ştiu să-mi vând marfa?
Este o activitate de promovare şi prezentare a activităţilor ce se vor desfăşura în cadrul proiectului. În cadrul acesteia, elevii clasei a IV-a B vor realiza afişe, pliante şi invitaţii în care vor fi trecute numele activităţilor, o scurtă descriere a acestora, data şi locul desfăşurării precum şi scopul caritabil al acestora. Se va realiza un anunţ ce va fi difuzat şi pe postul local de televiziune.
Termen: 1 aprilie 2026
Grup ţintă: elevii clasei a IV-a B ai Şcolii Gimnaziale Urecheni
Locul desfăşurării activităţii: sala de clasă
Activitatea nr. 2: Târgul de jucării
Fiecare elev va aduce de-acasă una sau mai multe jucării pentru a fi puse în vânzare în scop caritabil. Apoi, va fi amenajată sala de clasă pentru a semăna cu un raion de jucării, vor fi afişate preţurile. Aici, vor aştepta elevi din celelalte clase să achiziţioneze jucării. Copiii îşi vor promova produsele, vor negocia preţurile.
La sfârşit, banii strânşi vor fi predaţi casierului ales de ei.
Termen: 4 mai 2026
Grup ţintă: elevii Şcolii Gimnaziale Urecheni
Locul desfăşurării activităţii: sala de clasă
Activitatea nr. 3: Bunătăţi ca la mama acasă

Copiii vor aduce de acasă produse de patiserie sau cofetărie realizate de mămicile lor. Vor organiza în sala de clasă un târg de dulciuri pe care le vor vinde colegilor din clasele mai mici sau mai mari în condiţii de igienă. Sumele încasate le vor preda la sfârşit casierului.
Termen: 8 mai 2026
Grup ţintă: elevii Şcolii Gimnaziale Urecheni
Locul desfăşurării activităţii: sala de clasă
Activitatea nr. 4: Uite ce pot face...mai multe mâini dibace!
Această activitate va consta în realizarea unor desene sau lucrări practice (felicitări, tablouri, jucării) obţinute din diverse materiale. Lucrările obţinute vor fi expuse în sala de clasă şi vândute în schimbul unor sume negociate cu cei care vor fi interesaţi de acestea. Banii încasaţi se vor adăuga fondurilor existente.
Termen: 22 mai 2026
Grup ţintă: elevii Şcolii Gimnaziale Urecheni
Locul desfăşurării activităţii: sala de clasă
Activitatea nr. 5: Micii artişti
În cadrul acestei activităţi, copiii vor susţine un spectacol de cântece, poezii, dansuri, scenete în sala de festivităţi a Căminului Cultural al Comunei Urecheni. Intrarea la acest spectacol se va face pe bază de bilete, preţul acestora fiind anunţat prin afişele, pliantele, invitaţiile realizate anterior. La spectacol sunt aşteptaţi, pe lângă toţi elevii şcolii, părinţi, cadre didactice, membri ai comunităţii locale.
Termen: 29 mai 2026
Grup ţintă: elevii Şcolii Gimnaziale Urecheni, părinţi, cadre didactice, membri ai comunităţii locale
Locul desfăşurării activităţii: sala de festivităţi a Căminului Cultural al Comunei Urecheni
Activitatea nr. 6: Cu banii ce-am adunat, hai la cumpărat!
Casierul clasei prezintă colegilor situaţia banilor adunaţi în urma activităţilor desfăşurate.
După identificarea persoanelor cele mai nevoiaşe din localitate, se realizează o listă de bunuri ce trebuie cumpărate.
Se face o testare a pieţei şi se achiziţionează produsele cu cel mai bun raport calitate/ preţ.
Termen: 5 iunie 2026
Grup ţintă: elevii clasei a IV-a B ai Şcolii Gimnaziale Urecheni
Locul desfăşurării activităţii: sala de clasă, magazinele din localitate
Activitatea nr. 7: Suntem mici, dar avem inimi mari!
După cumpărarea produselor, elevii le împachetează conform listei realizate pentru fiecare persoană/ familie.
Se trece la ultima acţiune a proiectului, îndeplinindu-se astfel scopul acestuia: distribuirea pachetelor celor mai nevoiaşe persoane/ familii din localitate.
Termen: 12 iunie 2026
Grup ţintă: elevii clasei a IV-a B ai Şcolii Gimnaziale Urecheni, persoane nevoiaşe din localitate
Locul desfăşurării activităţii: sala de clasă, domiciliul familiilor cărora le sunt destinate produsele achiziţionate
Activitatea nr. 8: Puterea exemplului

În sala de festivităţi a Căminului Cultural al Comunei Urecheni va avea loc diseminarea proiectului prin realizarea bilanţului activităţilor desfăşurate, prezentarea de fotografii şi filmuleţe din timpul acestora, prezentarea interesului de a continua şi pe viitor şi invitarea elevilor din celelalte clase de a urma acest exemplu şi de a desfăşura activităţi similare.
Termen: 19 iunie 2026
Grup ţintă: elevii Şcolii Gimnaziale Urecheni, părinţi, cadre didactice, membri ai comunităţii locale
Locul desfăşurării activităţii: sala de festivităţi a Căminului Cultural al Comunei Urecheni

GHERVASĂ RALUCA-NICOLETA
UNITATE DE ÎNVĂȚĂMÂNT: Liceul Teologic „Episcop Melchisedec”
LOCALITATE: Roman

INTEGRAREA ECHIPAMENTELOR TEHNICE ÎN ACTIVITĂȚILE EDUCAȚIONALE – OPORTUNITĂȚI, LIMITE ȘI PROVOCĂRI

Digitalizarea nu trebuie privită ca o modă, ci ca o *necesitate adaptată copilului modern*, care trăiește într-un univers vizual și interactiv. În grădiniță, integrarea echipamentelor tehnice trebuie să susțină dezvoltarea armonioasă a copilului, să încurajeze creativitatea și să contribuie la formarea competențelor digitale de bază.

Rolul echipamentelor tehnice în educația preșcolară

Folosirea tehnologiei în grădiniță nu înseamnă exclusiv acces la conținuturi media sau internet, ci sprijinirea procesului educativ prin integrarea mijloacelor tehnologice. Educatoarele folosesc în activitatea didactică: laptopuri, tablete, videoproiectoare, table interactive, mese luminoase, imprimante, microfoane, camere web sau sisteme audio.

Rolul acestora nu este de a înlocui activitatea educatoarei, ci de a diversifica metodele de învățare, de a stimula interesul copiilor și de a aduce lumea reală mai aproape de sala de grupă.

Exemple de utilizare:

Proiecția poveștilor animate („Scufița Roșie”, „Punguța cu doi bani”) cu ajutorul videoproiectorului, pentru dezvoltarea limbajului și a atenției auditive.

Tableta educatoarei utilizată pentru jocuri interactive de asociere (forme, animale, culori).

Tabla interactivă folosită în activități de grup – copiii ating imaginile corecte, potrivesc umbre, completează secvențe logice.

Aparatul foto digital utilizat pentru realizarea unui „Jurnal vizual al grupei”, cu imagini din activități, apoi discutate împreună cu copiii.

Laptopul folosit pentru redarea cântecelor, poeziilor, filmulețelor tematice.

Prin astfel de activități, echipamentele tehnice devin instrumente de explorare activă. Copilul nu este spectator pasiv, ci participant direct în procesul de învățare.

Platforme și aplicații educaționale utile pentru preșcolari

ABCya! www.abcya.com - Jocuri interactive pentru recunoașterea literelor, cifrelor, logicii și memoriei.

eDiscovery - Platformă de testare şi pregătire educaţională românească, are jocuri şi activităţi interactive.

Dodedu https://www.dodedu.ro - Platformă românească pentru preşcolari: fişe, planşe, jetoane, poveşti interactive

Buddy's Kids Club https://buddyskidsclub.ro : materiale audio, video, text, jocuri conform programei.

VOXi https://www.voxivers.com - Resurse digitale în limba română, pentru grădiniţe şi şcoli, inclusiv exerciţii interactive.

Twinkl https://www.eduapps.ro/aplicatii-educatie/twinkl-pentru-scoala-ta.com. Deşi este internaţională, are secţiune în limba română cu resurse pentru învățământul preşcolar şi primar.

Exemple de activități practice cu echipamente tehnice

„Povești animate la proiector" – Proiectarea poveștii „Albă ca Zăpada" urmată de discuții despre personaje. Copiii identifică pe tablă imaginile corespunzătoare fiecărui episod.

„Colțul digital al culorilor" – Folosirea tabletei pentru jocuri de recunoaștere a culorilor; copiii asociază obiecte reale cu imaginile de pe ecran.

„Sunete din natură" – Redarea de sunete (ploaie, vânt, animale) prin boxe, urmată de identificarea acestora.

„Albumul digital al grupei" – Educatoarea fotografiază momente din activități, iar copiii selectează și denumesc imaginile.

„Puzzle digital de iarnă" – Copiii rezolvă puzzle-uri pe tablă interactivă, apoi confecționează unul real, din carton.

„Micii exploratori" – Utilizarea aplicației Google Earth pentru a arăta imagini din diverse țări și a compara peisaje, clădiri sau animale.

„Atelierul muzical" – Folosirea aplicației *Chrome Music Lab* pentru a crea scurte secvențe muzicale.

Aceste activități permit integrarea armonioasă a tehnologiei, menținând accentul pe joc, cooperare și explorare.

Oportunități și beneficii

Integrarea tehnologiei oferă numeroase avantaje în educația timpurie:

Accesul la informații și resurse educaționale

Personalizarea procesului de învățare

Învățarea interactivă și captivantă

Comunicarea și colaborarea eficiente

Diversificarea metodelor didactice

Sprijină incluziunea

Promovează învățarea continuă

Limite și provocări

Cu toate avantajele pe care le aduce, integrarea tehnologiei în clasă vine și cu provocări și riscuri, iar utilizarea sa necontrolată poate produce efecte negative.

Suprasolicitarea digitală – expunerea excesivă la ecrane poate afecta sănătatea fizică și mentală, poate influența negativ atenția și vederea copilului.

Dependența de tehnologie poate reduce interacțiunile autentice, concentrarea și interesul pentru activitățile practice.

Formarea insuficientă a cadrelor didactice - Profesorii nepregătiți pot implementa tehnologia ineficient și limitează valorificarea echipamentelor.

Inegalitate digital - Diferențele de acces la resurse, accesul limitat la echipamente și internet poate accentua decalajele educaționale și creează inechități între grădinițe.

Riscuri legate de siguranță digitală, precum accesul la conținut neadecvat vârstei sau protecția datelor personale devine o provocare majoră.

Concluzii

Integrarea echipamentelor tehnice în activitățile educaționale preșcolare este o componentă indispensabilă a educației moderne. Viitorul educației este strâns legat de evoluția tehnologiei. Tehnologia poate deveni un aliat valoros al educatoarei, dacă este utilizată în mod echilibrat, creativ și în beneficiul copilului. Echipamentele tehnice sprijină dezvoltarea gândirii logice, a limbajului, a spiritului de colaborare și a curiozității. Ele facilitează accesul la resurse educaționale de calitate și stimulează interesul copiilor pentru descoperire.

Bibliografie

Chiș, V. (2020), *Pedagogia modernă – provocări și tendințe actuale*. Cluj-Napoca: Presa Universitară Clujeană;

Drăghicescu, M. (2022), *Tehnologii moderne în educația timpurie*. Editura Didactică și Pedagogică;

S.M. Cioflica, B. Iliescu, „Prietenul meu, calculatorul”, (Ghid de utilizare pentru preşcolari), Ed. Tehno-Art, Petroşani, 2013.

JOIȚOIU ALINA-IONICA
UNITATE DE ÎNVĂȚĂMÂNT: ȘCOALA GIMNAZIALĂ „GEORGE POBORAN”
LOCALITATE: SLATINA

Colaborarea eficientă între școală și familie

Educația copilului este rezultatul unei colaborări permanente între școală și familie. Acești doi parteneri nu poat acționa izolat dacă își propun formarea armonioasă a elevului, dezvoltarea competențelor sale și integrarea acestuia într-o societate aflată în continuă schimbare. Relația dintre școală și familie nu trebuie privită doar ca o obligație administrativă sau formală, ci ca un parteneriat autentic, bazat pe comunicare, respect reciproc și responsabilitate comună.

Familia este primul mediu educațional al copilului, locul în care acesta își formează primele deprinderi, valori și atitudini, concepții despre viață. Părinții au un rol semnificativ în dezvoltarea emoțională, comportamentală și socială a copilului, oferindu-i elevului modele de conduită și sprijin afectiv. Pe de altă parte, școala completează acest proces prin instruire sistematică, prin dezvoltarea competențelor intelectuale și prin integrarea copilului într-un cadru social mai larg. Atunci când cele două medii educaționale colaborează eficient, elevul beneficiază de stabilitate și susținere în procesul de învățare.

Una dintre cele mai importante condiții ale colaborării eficiente este comunicarea deschisă și constantă. Dialogul dintre cadrele didactice și părinți trebuie să depășească limitele ședințelor formale și să devină un schimb real de informații despre evoluția copilului. Profesorul poate semnala dificultăți de învățare, probleme de comportament sau nevoi speciale, iar părintele poate oferi detalii relevante despre mediul familial, starea emoțională sau particularitățile copilului. În acest mod, deciziile educaționale devin mai bine fundamentate și mai adaptate nevoilor reale ale elevului, parteneriatul fiind unul constructiv.

În multe situații, lipsa colaborării duce la confuzii și tensiuni. Dacă părintele consideră că responsabilitatea educației copilului său, aparține exclusiv școlii, iar profesorul așteaptă implicare totală din partea familiei, copilul ajunge într-un spațiu de incertitudine. El primește mesaje contradictorii și poate manifesta scăderea motivației, lipsa disciplinei sau dezinteres față de activitatea școlară. De aceea, este esențial ca rolurile să fie clar înțelese: profesorul educă și ghidează în mediul școlar, iar părintele susține, și consolidează acasă ceea ce se formează în clasă.

Implicarea părinților în viața școlii contribuie semnificativ la succesul educațional. Participarea la activități școlare, proiecte educative, serbări dar și la excursii sau acțiuni de voluntariat creează un climat de încredere și apropiere ce contribuie ficient la dezvoltarea elevului. Elevul percepe interesul părinților pentru viața sa școlară și devine mai motivat să se implice activ. În același timp, părinții înțeleg mai bine cerințele școlii și pot sprijini mai mai mult procesul instructiv-educativ.

În contextul actual, tehnologia facilitează semnificativ relația dintre familie și școală. Platformele educaționale, grupurile de comunicare și catalogul electronic permit transmiterea rapidă a informațiilor și monitorizarea progresului școlar al elevului. Totuși, comunicarea digitală nu trebuie să înlocuiască relația umană directă, ci doar să o completeze. Empatia, dialogul față în față și încrederea reciprocă dintre părinți și profesori rămân elemente esențiale în construirea unui parteneriat autentic.

În concluzie, succesul educațional al elevului depinde în mare măsură de calitatea relației dintre școală și familie. Această colaborare nu este un proces spontan, ci unul construit prin dialog, implicare și responsabilitate comună. Atunci când profesorii și părinții cooperează, copilul se simte sprijinit, valorizat și încurajat să își atingă potențialul.

Bibliografie

1. Cucoș, C., Pedagogie, Editura Polirom, Iași, 2014.

2. Joița, E., Management educațional. Profesorul și rolurile sale, Editura Polirom, Iași, 2000.

LĂCHESCU GEORGIANA-ROBERTA
UNITATE DE ÎNVĂȚĂMÂNT: ȘCOALA GIMNAZIALĂ „NICOLAE IORGA”
LOCALITATE: SLATINA

Rolul competiției în mediul școlar: între motivație și conflict

Introducere

Competiția reprezintă un element central al mediului educațional contemporan, fiind prezentă atât în forme instituționalizate, precum evaluările standardizate și concursurile școlare, cât și în interacțiunile cotidiene dintre elevi. În mod tradițional, competiția este considerată un factor esențial al progresului academic, întrucât stimulează performanța și dorința de autodepășire. Cu toate acestea, cercetările recente evidențiază și dimensiunea problematică a acesteia, subliniind riscurile asociate unei competiții excesive sau inadecvat gestionate.

În acest context, lucrarea de față își propune să analizeze rolul competiției în mediul școlar dintr-o perspectivă dual, evidențiind atât funcția sa motivațională, cât și potențialul de a genera conflicte și disfuncționalități în plan socio-emoțional. Obiectivul este de a identifica condițiile în care competiția devine un instrument educațional eficient, respectiv situațiile în care aceasta produce efecte negative asupra elevilor.

Competiția ca factor motivațional în procesul educațional

Din perspectiva psihologiei educației, competiția este adesea corelată cu motivația extrinsecă, dar poate susține și dezvoltarea motivației intrinseci în anumite condiții. Dorința de a obține rezultate superioare, de a fi recunoscut sau de a ocupa o poziție favorabilă într-un clasament îi determină pe elevi să depună un efort susținut în procesul de învățare.

Competiția contribuie la formarea unor competențe esențiale, precum perseverența, autodisciplina și capacitatea de gestionare a obiectivelor. Elevii implicați în contexte competitive tind să își dezvolte strategii de învățare mai eficiente și să manifeste o orientare clară către performanță. În plus, participarea la olimpiade și concursuri școlare oferă oportunități de afirmare și validare socială, consolidând încrederea în sine și identitatea academică. Un alt beneficiu al competiției constă în stimularea progresului individual. Compararea rezultatelor poate funcționa ca un reper pentru autoevaluare, facilitând conștientizarea propriului nivel și identificarea ariilor ce necesită îmbunătățire. În acest sens, competiția poate avea un rol constructiv, atunci când este percepută ca o provocare personală, nu ca o amenințare.

Dimensiunea conflictuală a competiției școlare

În pofida avantajelor sale, competiția poate genera efecte negative semnificative, mai ales atunci când devine excesivă sau este centrată exclusiv pe rezultate. Presiunea de a performa constant poate conduce la stres, anxietate și epuizare emoțională, afectând echilibrul psihologic al elevilor. De asemenea, competiția intensă poate deteriora relațiile interpersonale din cadrul colectivului școlar. În loc să promoveze colaborarea și solidaritatea, aceasta poate favoriza rivalitatea, invidia și chiar comportamentele neloiale. Elevii ajung să se perceapă reciproc ca adversari, ceea ce poate genera conflicte deschise sau tensiuni latente.

Un alt risc important îl constituie dezvoltarea unei stime de sine condiționate de performanță. Într-un mediu puternic competitiv, valoarea personală a elevilor ajunge să fie asociată exclusiv cu rezultatele academice, ceea ce poate avea consecințe negative pe termen lung, inclusiv demotivare sau abandon școlar în cazul eșecului repetat.

Mai mult, competiția poate accentua inegalitățile existente între elevi, favorizându-i pe cei cu resurse mai bune (sprijin familial, acces la meditații etc.) și marginalizându-i pe cei aflați în

dezavantaj. Astfel, în loc să fie un mecanism de stimulare a progresului, competiția poate deveni un factor de excludere.

Necesitatea unui echilibru între competiție și cooperare

Având în vedere efectele ambivalente ale competiției, literatura de specialitate subliniază importanța echilibrării acesteia cu forme de învățare colaborativă. Un mediu educațional eficient nu elimină competiția, ci o integrează într-un cadru mai larg, care valorizează și cooperarea, empatia și sprijinul reciproc.

Profesorii joacă un rol esențial în gestionarea competiției, prin modul în care structurează activitățile didactice și prin mesajele pe care le transmit elevilor. Promovarea unei competiții sănătoase presupune accentuarea progresului individual, nu numai a comparației cu ceilalți, precum și recunoașterea diversității de abilități și ritmuri de învățare.

De asemenea, este important ca evaluarea să fie percepută ca un instrument de dezvoltare, nu ca un mijloc de ierarhizare rigidă. În acest fel, competiția poate fi menținută la un nivel constructiv, fără a genera tensiuni sau efecte negative asupra climatului educațional.

Exemple de activități și bune practici pentru gestionarea competiției în mediul școlar

Una dintre bunele practici este utilizarea concursurilor educaționale cu caracter formativ, în care accentul nu cade exclusiv pe ierarhizare, ci pe progresul individual. Profesorul poate organiza teste sau quiz-uri interactive în care elevii își urmăresc propria evoluție în timp, nu doar poziția în clasă. Astfel, competiția devine una cu sine însuși, nu cu ceilalți.

O altă activitate eficientă este învățarea prin cooperare (cooperative learning), în care elevii sunt organizați în echipe eterogene și lucrează împreună pentru atingerea unui obiectiv comun. În acest caz, competiția poate exista între echipe, dar este temperată de responsabilitatea individuală față de grup. Această metodă reduce conflictele și încurajează solidaritatea.

De asemenea, pot fi utilizate proiectele interdisciplinare, în care elevii contribuie cu abilități diferite la realizarea unui produs final (prezentare, poster, referat). Evaluarea poate include atât componenta de echipă, cât și contribuția individuală, evitând astfel accentuarea exclusivă a competiției.

O bună practică importantă este și feedback-ul constructiv individualizat, prin care profesorul evidențiază progresul fiecărui elev, nu doar performanța comparativă. Acest tip de feedback reduce anxietatea și susține motivația intrinsecă. În plus, activitățile de tip „peer learning” (învățare între colegi) contribuie la diminuarea tensiunilor competiționale, deoarece elevii sunt încurajați să se ajute reciproc, să explice concepte și să colaboreze în rezolvarea sarcinilor.

Concluzii

Competiția în mediul școlar reprezintă un fenomen complex, cu implicații atât pozitive, cât și negative. Pe de o parte, aceasta poate stimula motivația, performanța și dezvoltarea personală a elevilor. Pe de altă parte, în absența unui cadru adecvat, competiția poate genera stres, conflicte și inegalități.

Prin urmare, eficiența competiției ca instrument educațional depinde de modul în care este integrată în procesul de învățare. Un echilibru între competiție și cooperare, susținut de practici pedagogice adecvate, este esențial pentru formarea unor elevi competenți, dar și echilibrați din punct de vedere emoțional și social.

BIBLIOGRAFIE

Nicola, Ioan (2003). *Tratat de pedagogie școlară*. București: Editura Aramis.
Păun, Emil (1999). *Școala – abordare sociopedagogică*. Iași: Editura Polirom.
Sălăvăstru, Dorina (2004). *Psihologia educației*. Iași: Editura Polirom.
Stan, Emil (2009). *Managementul clasei*. Iași: Editura Institutul European.
Șoitu, Laurențiu (2002). *Pedagogia comunicării*. Iași: Editura Institutul European.

DÎRSTARU LUISA
UNITATE DE ÎNVĂȚĂMÂNT:Școala Primară Lisa
LOCALITATE:Comuna Schitu

Strategii de integrare a copiilor cu CES din ciclul primar

În ciclul primar, integrarea copiilor cu CES este esențială, deoarece această etapă contribuie decisiv la formarea competențelor de bază și la dezvoltarea personalității. Un mediu educațional incluziv favorizează nu doar progresul elevilor cu CES, ci și dezvoltarea empatiei, toleranței și spiritului de cooperare în rândul tuturor ele. Cerințele educaționale speciale desemnează necesitățile suplimentare de sprijin educațional ale unor copii care întâmpină dificultăți în procesul de învățare.

Elevii cu CES nu sunt lipsiți de capacități, ci au nevoie de metode adaptate pentru a-și valorifica potențialul. Educația incluzivă se bazează pe ideea că școala trebuie să se adapteze elevului, nu invers. Aceasta promovează participarea tuturor copiilor la activitățile școlare și eliminarea barierelor în învățare.

Adaptarea curriculară este una dintre cele mai importante strategii. Aceasta poate include:

- simplificarea conținuturilor;
- reducerea volumului de informații;
- utilizarea unor metode vizuale și interactive;
- adaptarea evaluării.

Exemplu: Un elev cu dificultăți de citire poate primi texte scurte, însoțite de imagini explicative.

Învățarea diferențiată presupune organizarea activității didactice astfel încât fiecare elev să învețe în funcție de propriul ritm și nivel.

Metode utilizate:

- sarcini pe niveluri de dificultate;
- lucru individual și pe grupe;
- utilizarea jocurilor didactice.

Beneficii:

- crește motivația elevilor;
- reduce frustrarea;
- încurajează participarea activă.

Învățarea prin cooperare presupune implicarea elevilor în activități de grup, unde aceștia colaborează pentru atingerea unui scop comun.

Avantaje:

- dezvoltă abilități sociale;
- stimulează empatia;
- facilitează integrarea elevilor cu CES.

Exemplu: Un elev cu dificultăți poate fi ajutat de colegi într-un proiect de grup.

Sprijinul individualizat este realizat de:

- profesorul de sprijin;
- consilierul școlar;
- logopedul.

Acesta poate include:

- programe educaționale personalizate (PEP);
- activități de recuperare;
- consiliere psihologică.

Utilizarea tehnologiei are un rol tot mai important în integrarea elevilor cu CES:

- aplicații educaționale interactive;
- materiale audio pentru elevii cu dificultăți de citire;

tablete și dispositive necesare.

Exemplu: Un elev cu dizabilitate motorie poate utiliza un laptop pentru a scrie.

Exemple concrete de integrare în ciclul primar

Exemplul 1 – Elev cu dislexie

Profesorul:

oferă texte scurte;

utilizează suport audio;

evită supraîncărcarea cu sarcini.

Exemplul 2 – Elev cu ADHD

Se aplică:

sarcini scurte și variate;

pauze regulate;

activități interactive.

Exemplul 3 – Elev cu autism

Se utilizează:

rutină zilnică clară;

suport vizual (pictograme);

reguli bine definite.

Exemplul 4 – Elev cu dizabilitate motorie

Adaptări:

utilizarea tehnologiei;

spațiu adaptat în clasă;

timp suplimentar pentru sarcini.

Profesorul este factorul cheie în integrarea elevilor cu CES. Un profesor bine pregătit poate transforma dificultățile în oportunități de învățare.

Familia are un rol esențial în susținerea copilului:

colaborarea cu școala;

sprijin emotional;

implicarea în activități educaționale.

De asemenea, **comunitatea** trebuie să susțină incluziunea prin:

programe educaționale;

servicii de consiliere;

campanii de informare.

Integrarea nu este lipsită de provocări:

lipsa resurselor materiale;

numărul mare de elevi în clasă;

pregătirea insuficientă a cadrelor didactice;

prejudecăți sociale.

Depășirea acestor dificultăți necesită implicare și politici educaționale eficiente. Integrarea copiilor cu CES în ciclul primar reprezintă o necesitate pentru construirea unei societăți echitabile și incluzive.

Bibliografie

Ministerul Educației – Ghid de educație incluzivă;

Gherguț, A. (2011) – Educația incluzivă și pedagogia diversității;

Cucoș, C. (2002) – Pedagogie;

Verza, E. (2010) – Psihopedagogie special.

ARION ENIKO MELINDA
UNITATE DE ÎNVĂȚĂMÂNT: LICEUL TEHNOLOGIC SPECIAL PENTRU DEFICIENȚI DE AUZ CLUJ-NAPOCA
LOCALITATE: CLUJ-NAPOCA

Terapia ocupațională la copiii cu tulburări din spectrul autist (TSA): abordări, beneficii și perspective actuale

Introducere
Tulburările din spectrul autist (TSA) reprezintă un grup heterogen de condiții neurodezvoltamentale caracterizate prin dificultăți în comunicare și interacțiune socială, precum și prin comportamente repetitive și interese restrânse. În acest context, terapia ocupațională (TO) joacă un rol esențial în susținerea dezvoltării funcționale a copilului, facilitând dobândirea abilităților necesare pentru participarea activă la viața de zi cu zi.

Rolul terapiei ocupaționale în TSA
Terapia ocupațională se concentrează pe dezvoltarea autonomiei și a independenței copilului în activitățile zilnice (activități de autoîngrijire, joc, participare școlară). La copiii cu TSA, intervențiile sunt personalizate, având în vedere particularitățile senzoriale, cognitive și comportamentale.

Un element central al terapiei ocupaționale în TSA este integrarea senzorială. Mulți copii prezintă hipersensibilitate sau hiposensibilitate la stimuli (sunete, texturi, lumină), ceea ce poate afecta comportamentul și capacitatea de adaptare. Terapeuții ocupaționali utilizează tehnici specifice pentru a regla răspunsurile senzoriale și pentru a îmbunătăți procesarea informațiilor din mediu.

Principalele domenii de intervenție

1. **Dezvoltarea abilităților de autoîngrijire**
   Copiii cu TSA pot întâmpina dificultăți în realizarea activităților de bază precum îmbrăcatul, igiena personală sau alimentația. Terapia ocupațională oferă strategii structurate, folosind suport vizual și rutine predictibile pentru a facilita învățarea acestor deprinderi.

2. **Integrarea senzorială**
   Intervențiile bazate pe integrarea senzorială urmăresc reglarea răspunsurilor la stimuli. Activitățile pot include jocuri care implică mișcare, echilibru, presiune profundă sau manipularea diferitelor texturi. Scopul este de a crește toleranța copilului la stimuli și de a îmbunătăți capacitatea de autoreglare.

3. **Dezvoltarea abilităților motorii**
   Copiii cu TSA pot prezenta dificultăți în coordonarea motrică fină și grosieră. Terapia ocupațională include exerciții pentru îmbunătățirea dexterității, coordonării ochi-mână și controlului postural, esențiale pentru activități precum scrisul sau jocul.

4. **Participarea socială și jocul**
   Jocul este un instrument fundamental în dezvoltarea copilului. Terapeuții ocupaționali folosesc jocul structurat pentru a dezvolta abilități sociale, precum inițierea interacțiunii, menținerea contactului vizual și respectarea regulilor.

5. **Adaptarea mediului**
   Un alt aspect important este modificarea mediului pentru a reduce barierele și a sprijini participarea copilului. Aceasta poate include organizarea spațiului, utilizarea materialelor vizuale sau ajustarea cerințelor activităților.

Metode și tehnici utilizate
Intervențiile în terapia ocupațională sunt variate și bazate pe dovezi. Printre cele mai utilizate metode se numără:

- **Integrarea senzorială** – abordare care vizează organizarea informațiilor senzoriale pentru a produce răspunsuri adaptative.
- **Modelarea comportamentală** – utilizarea întăririi pozitive pentru a încuraja comportamentele dorite.
- **Task analysis (analiza sarcinii)** – descompunerea activităților complexe în pași simpli și ușor de învățat.
- **Tehnici vizuale** – utilizarea pictogramelor, programelor vizuale și secvențelor pentru a crește predictibilitatea.
- **Intervenții bazate pe joc** – învățarea prin activități ludice adaptate intereselor copilului.

Beneficiile terapiei ocupaționale
Numeroase studii evidențiază impactul pozitiv al terapiei ocupaționale asupra dezvoltării copiilor cu TSA. Printre beneficiile principale se numără:

- Creșterea nivelului de independență în activitățile zilnice
- Îmbunătățirea reglării emoționale și comportamentale
- Dezvoltarea abilităților motorii și senzoriale
- Creșterea capacității de adaptare la mediu
- Îmbunătățirea interacțiunilor sociale și a participării școlare

Colaborarea interdisciplinară
Eficiența intervenției este maximă atunci când terapia ocupațională este integrată într-o abordare multidisciplinară. Colaborarea cu psihologi, logopezi, medici și cadre didactice este esențială pentru a asigura coerența și continuitatea intervenției. Implicarea familiei este, de asemenea, crucială, părinții fiind parteneri activi în procesul terapeutic.

Provocări și limite
În ciuda beneficiilor, terapia ocupațională se confruntă cu anumite provocări. Accesul limitat la servicii specializate, lipsa resurselor și variabilitatea răspunsului la intervenție pot influența rezultatele. De asemenea, este necesară adaptarea constantă a strategiilor, în funcție de evoluția copilului.

Perspective actuale și direcții viitoare
Cercetările recente se concentrează pe dezvoltarea intervențiilor personalizate, bazate pe profilul senzorial și cognitiv al copilului. De asemenea, utilizarea tehnologiei (aplicații digitale, realitate virtuală) începe să fie integrată în practica terapiei ocupaționale.

Concluzie

Terapia ocupațională reprezintă o componentă esențială în intervenția adresată copiilor cu tulburări din spectrul autist. Prin abordarea holistică și adaptată nevoilor individuale, aceasta contribuie la dezvoltarea autonomiei, îmbunătățirea calității vieții și integrarea socială a copilului. În viitor, accentul va fi pus pe personalizarea intervențiilor și pe integrarea noilor tehnologii, pentru a răspunde cât mai eficient diversității din spectrul autist.

HARVATESCU-MATACHE FLORINA
UNITATE DE ÎNVĂȚĂMÂNT: LICEUL TEHNOLOGIC DE SERVICII „SFÂNTUL APOSTOL ANDREI”
LOCALITATE: PLOIEȘTI

Fundament al Dezvoltării în învățământul primar

Introducere

Creativitatea reprezintă una dintre competențele-cheie ale secolului XXI, fiind esențială pentru formarea unor indivizi capabili să se adapteze schimbărilor rapide ale societății contemporane. În contextul învățământului primar, dezvoltarea creativității nu este doar un obiectiv educațional, ci o necesitate pentru stimularea gândirii critice, a imaginației și a autonomiei elevilor.

Conceptul de creativitate în educație

Creativitatea poate fi definită ca abilitatea de a genera idei originale, utile și relevante într-un anumit context. În mediul școlar, aceasta se manifestă prin capacitatea elevilor de a găsi soluții inovatoare, de a realiza conexiuni între cunoștințe și de a se exprima liber. Educația modernă nu mai pune accent exclusiv pe acumularea de informații, ci pe dezvoltarea competențelor care permit utilizarea acestora în mod creativ.

Rolul cadrului didactic

Învățătorul are un rol esențial în cultivarea creativității elevilor. Acesta trebuie să creeze un climat educațional deschis, bazat pe încurajare, acceptare și libertate de exprimare. Printre strategiile didactice eficiente se numără:

utilizarea metodelor interactive și participative;

promovarea învățării prin descoperire;

integrarea jocului didactic;

stimularea întrebărilor și a curiozității.

De asemenea, este important ca profesorul să valorizeze ideile originale ale elevilor și să evite sancționarea greșelilor, privindu-le ca oportunități de învățare.

Metode și tehnici de stimulare a creativității

În învățământul primar, creativitatea poate fi dezvoltată printr-o varietate de metode și activități:

Brainstorming-ul – încurajează exprimarea liberă a ideilor;

Jocul de rol – dezvoltă empatia și imaginația;

Proiectele tematice – integrează cunoștințe din mai multe domenii;

Învățarea prin artă – desen, muzică, teatru;

Metoda cubului – stimulează analizarea unei teme din perspective diferite.

Aceste metode contribuie la dezvoltarea gândirii divergente și la implicarea activă a elevilor în procesul de învățare.

Beneficiile dezvoltării creativității

Promovarea creativității în școală aduce numeroase beneficii:

creșterea motivației pentru învățare;

dezvoltarea încrederii în sine;

îmbunătățirea capacității de rezolvare a problemelor;

formarea unei atitudini deschise față de nou;

dezvoltarea competențelor sociale și emoționale.

Elevii creativi devin mai independenți și mai pregătiți pentru provocările viitorului.

Provocări și limite

În ciuda importanței sale, creativitatea este uneori insuficient valorificată în sistemul educațional, din cauza:

programelor încărcate;

accentului pe evaluarea standardizată;

lipsei de formare a cadrelor didactice în acest domeniu.

Depășirea acestor obstacole necesită o schimbare de paradigmă în educație, orientată spre flexibilitate și adaptabilitate.

Concluzii

Creativitatea în educație reprezintă un pilon fundamental al dezvoltării armonioase a elevilor din învățământul primar. Prin adoptarea unor metode didactice inovatoare și prin crearea unui mediu stimulativ, cadrele didactice pot contribui semnificativ la formarea unor generații capabile să gândească liber, să creeze și să inoveze. Educația creativă nu este doar o opțiune, ci o necesitate pentru viitorul societății.

Bibliografie orientativă

Robinson, K. – *Out of Our Minds: Learning to be Creative*

Sternberg, R. – *Creativity in Education*

Vygotsky, L. S. – *Imagination and Creativity in Childhood*

Ministerul Educației – Documente curriculare pentru învățământul primar

Dacă vrei, pot să-l adaptez pe cerințe exacte (număr de pagini, stil APA/MLA, cu studiu de caz sau exemple concrete din clasă).

MATACHE OANA IRINA
UNITATE DE ÎNVĂȚĂMÂNT: SCOALA GIMNZ.,,MIHAI EMINESCU”,PLOIESTI

LOCALITATE: Ploiesti

Eminescu-rol in educatia copiilor

Copilăria, cu jocurile, bucuriile şi suferinţele ei a inspirat prin sensibilitate artă si creația poeților, care s-au aplecat cu întelegere si dragoste, asupra unui univers cu bogate rezonante afective si morale, in planul expresiei artistice. In tezaurul literaturii pentru copii au patruns, prin paginile publicatiilor de specialitate, un mare numar de poezii valoroase ale marelui poet Mihai Eminescu. Având o tematica variată, poezia lui Eminescu dezvoltă o complexitate de idei si sentimente si de aceea are o deosebită valoare instructiv educativă si artistică. Poezia destinată copiilor se bazează pe intelegerea profundă a universului infantil definit prin deschidere si cunoastere fata de bine si frumos. Frumoasa copilărie a poetului reprezintă o sursă de inspirație pentru cei mici. Astfel, ei pot înțelege că și scriitorii au fost copii și că au trecut prin tot felul de întâmplări și experiențe, care i-au modelat ca oameni și artiști. De asemenea, povestea micului poet le insuflă copiilor iubirea pentru natură, trezind în sufletele lor emoții și trăiri complexe. Pornind de la relația dintre poet și tatăl său, acesta este un bun prilej de a-i încuraja să-și urmeze pasiunile și de a-ți exprima sprijinul în calitate de părinte.Poveştile şi creaţiile lirice pătrund în viaţa copiilor încă de mici.

Cu o valoare artistică și educativă deosebită, poeziile deschid calea micuților spre cunoaşterea lumii în care trăiesc şi pe care sunt atât de dornici să o exploreze și să o înţeleagă. Prin versuri și rime jucăușe, copiii învață arta exprimării creative, dezvoltându-și abilitățile verbale și de scriere. De asemenea, poezia îi ajută să-și antreneze simțurile, memoria și concentrarea, dar și să-și exprime emoțiile și trăirile. Când învață poezii, cei mici intră în contact cu metafore și expresii artistice deosebite, îmbogățindu-și vocabularul. Totodată, ei își dezvoltă gândirea abstractă.Și astfel, cu fiecare poem pe care îl citesc, îl recită sau îl ascultă, micuții sunt mai aproape de tainele lumii. Putem împărtăși bucuria versurilor cu elevii noștri, ajutandu-i să iubească poezia de la cele mai fragede vârste. Citind poezii adaptate vârstei,copiii află ce le-a plăcut, dacă există cuvinte sau idei pe care nu le-au înțeles sau imagini pe care le-ar plăcea să le deseneze. Împreună cu lectura poeziilor descoperă cele mai frumoase expresii, cuvintele necunoscute, recitatand versurile pe voci, explorează frumoasele poeme în cele mai creative

moduri. Poezia este plină de frumusețe și farmec! Mihai Eminescu mărturisise cândva că „copilului nu aur, nu mătase, nu viață bună, ci iubire îi trebuie. Iar basmele sunt iubire”. Cu adevărat, basmele lui Mihai Eminescu inspiră copiilor dragoste față de oameni, față de viață, față de natură, față de tot ce e frumos pe lume, trezindu-le revolta față de hapsânie, viclenie, lenevie, minciună, prostia omenească și alte vicii rele. Haideți să facem o lume frumoasa a copilăriei prin poezie și natura!

Împreună cu copiii vom reuși!

BOJINĂ MIRELA TATIANA
UNITATE DE ÎNVĂȚĂMÂNT:ȘCOALA GIMNAZIALĂ „ING. GHEORGHE PĂNCULESCU”
LOCALITATE:VĂLENII DE MUNTE

ABORDARE INTEGRATĂ PENTRU FORMAREA UNEI ATITUDINI POZITIVE ÎN RAPORT CU ISTORIA LOCALĂ

Abordarea integrată a istoriei locale în procesul educativ are ca obiectiv principal formarea unor atitudini pozitive față de valorile istorice, culturale și spirituale ale comunității. Această metodă promovează o înțelegere profundă a trecutului local prin utilizarea unor demersuri didactice creative, menite să stimuleze curiozitatea și interesul elevilor pentru istorie.

“Istoria este o lecție de viață, iar învățătura este comoara care nu se pierde niciodată.”

Prin intermediul acestui citat este subliniată legătura profundă dintre cunoașterea trecutului și formarea unei identități colective. Istoria nu este doar o sumă de evenimente, ci o lecție care contribuie la conturarea valorilor și la înțelegerea critică a lumii în care trăim. Nicolae Iorga consideră că, prin educație, generațiile tinere pot învăța din lecțiile trecutului, contribuind astfel la consolidarea unei națiuni conștiente de moștenirea sa culturală.

Istoria locală joacă un rol esențial în conturarea identității naționale și regionale, oferind o perspectivă amplă asupra evoluției culturale și sociale a unei comunități. În acest context, casele memoriale și muzeele dedicate marilor personalități istorice devin repere fundamentale pentru educația elevilor, creând un cadru autentic și interactiv de explorare a trecutului. Totodată, predarea istoriei locale contribuie la dezvoltarea spiritului de observație și gândire critică, la cultivarea sentimentelor patriotice și a respectului față de valorile comunității și la fundamentarea unor cunoștințe solide despre trecutul local, în relație cu istoria națională și universală. Lecțiile de istorie în care integrăm elemente de istorie locală, nu reprezintă doar o oportunitate de a învăța despre trecut, ci și un prilej de a reflecta asupra importanței educației în formarea unei atitudini pozitive față de istoria și identitatea unui loc, iar elevii sunt încurajați să exploreze faptele și evenimentele istorice, să își formeze o atitudine activă față de cunoaștere și să își dezvolte creativitatea prin investigarea mediului înconjurător

Principalele metode creative pentru predarea istoriei locale sunt:

Povestirea și Explicația- Prin povești despre evenimente și personalități locale, profesorul contribuie la stimularea interesului elevilor, menținându-le atenția și trezindu-le atenția.

Demonstrația- această metodă implică utilizarea obiectelor și documentelor istorice autentice, cum ar fi: hrisoave și diplome, fotografii și scrisori, artefacte arheologice, Prin contactul direct cu aceste materiale, elevii își pot forma o percepție concretă asupra trecutului.

Învățarea prin cercetare și descoperire- această metodă promovează investigarea independentă a istoriei locale de către elevi. Profesorul are rolul de a-i îndruma pe elevi să realizeze mici proiecte de cercetare pe diferite teme, să exploreze surse istorice primare și să își dezvolte abilitățile de analiză și interpretare critică.

Jocul didactic- prin activități ludice, cum ar fi reconstituiri istorice și jocuri de rol, elevii pot înțelege mai bine evenimentele și contextul istoric, stimulându-le colaborarea și implicarea.

Activități extracurriculare: Vizite tematice la muzee și situri istorice, organizarea de întâlniri cu persoane care au cunoștințe despre istoria locală (veterani, istorici, etc.)

Totodata, sub aspect formativ, predarea istoriei locale contribuie la formarea unor valori morale pozitive, stimularea respectului față de patrimoniul cultural și dezvoltarea sentimentului de apartenență la comunitate. Prin intermediul metodelor creative, elevii își dezvoltă atât competențele intelectuale, cât și atitudinile civice și patriotice, esențiale pentru o societate responsabilă. Astfel de activități permit elevilor să interacționeze direct cu trecutul, consolidând legătura dintre teorie și practică. Abordarea integrată și creativă a istoriei locale reprezintă un demers esențial în formarea unei generații conștiente de valorile sale culturale și istorice. Prin utilizarea unor metode didactice variate, profesorii pot transforma lecțiile de istorie într-o experiență captivantă și formativă, care să inspire respect și dragoste față de patrimoniul local. Adoptând abordări creative și interactive, educația istorică poate deveni un proces captivant care formează nu doar cunoștințe academice, dar și atitudini pozitive față de istoria locală, contribuind la construirea unui caracter puternic, bazat pe respectul față de tradiții și valori istorice. Prin metode active de învățare, cercetare și învățare experiențială, elevii pot deveni păstrători ai istoriei locale, având un rol activ în înțelegerea și promovarea acestora.

Demersurile didactice creative pentru abordarea integrată a istoriei locale sunt esențiale în formarea unei atitudini pozitive față de trecutul regiunii și al națiunii. Prin implicarea activă a elevilor în activități care le permit să exploreze istoria locală într-un mod personal și creativ, profesorii pot contribui la dezvoltarea unui sentiment de mândrie și respect față de patrimoniul cultural și istoric al comunității. Aceste demersuri nu doar că facilitează învățarea istoriei, dar contribuie și la formarea unor cetățeni responsabili, conștienți de importanța păstrării și promovării valorilor culturale locale.

BIBLIOGRAFIE

Bolovan, S. P. (2007). Didactica istoriei. Noi orizonturi în predarea, învățarea și evaluarea istoriei prin metode active. Editura Presa Universitară Clujeană.
Alexandru, G. (1999). Metodica predării istoriei în învățământul preuniversitar. Editura Gheorghe Alexandru- Craiova.

GONȚEA IONELA CRISTINA
UNITATE DE ÎNVĂȚĂMÂNT: ȘCOALA GIMNAZIALĂ ”ING. GHE. PĂNCULESCU”
LOCALITATE: VĂLENII DE MUNTE

Colaborarea eficientă între școală și familie

Succesul educațional al copilului nu se construiește doar între pereții școlii. O dezvoltare armonioasă apare atunci când școala și familia acționează ca parteneri, împărtășind același scop: formarea unei personalități echilibrate, responsabile și pregătite pentru viață.

Familia reprezintă primul spațiu educativ al copilului. Aici se formează deprinderile de bază, atitudinile față de învățătură, valori precum respectul, empatia și perseverența. Un părinte implicat, care sprijină efortul școlar și încurajează autonomia copilului, susține direct procesul de învățare.

Totuși, implicarea eficientă nu înseamnă control permanent, ci comunicare și încredere. Copilul trebuie să simtă că părintele și profesorul sunt aliați, nu adversari.

Profesorul este mai mult decât un furnizor de cunoștințe. El joacă un rol de mentor, de model pentru elev și familie. Printr-un dialog constant și deschis cu părinții, cadrul didactic poate identifica mai ușor nevoile individuale ale elevilor și poate adapta strategiile educaționale.

Școala deschisă colaborării cu familia cultivă transparență, încredere și respect reciproc. Activitățile comune – ateliere, proiecte, ședințe tematice, consiliere – transformă relația formală într-un parteneriat viu și benefic.

Unul dintre cele mai frecvente obstacole este lipsa dialogului real. Comunicarea eficientă se bazează pe ascultare activă, empatie și obiectivitate. Părinții trebuie să înțeleagă că rolul școlii nu este doar nota, ci dezvoltarea competențelor și a caracterului. În același timp, profesorii au datoria să construiască un climat de încredere în care părinții se simt bineveniți, nu judecați.

Un parteneriat autentic între școală și familie aduce numeroase avantaje:

- creșterea motivației elevului pentru învățătură;
- reducerea comportamentelor problematice;
- adaptare emoțională mai bună;
- susținerea unei atmosfere pozitive în clasă;
- rezultate școlare mai bune și relații sociale mai armonioase.

Educația modernă presupune unitate de acțiune între școală și familie. Părintele și profesorul nu concurează pentru influență asupra copilului, ci colaborează în sprijinul lui. Numai prin deschidere, respect și implicare reciprocă putem construi o comunitate educațională capabilă să formeze oameni responsabili, creativi și echilibrați.

PISĂU GABRIELA
UNITATE DE ÎNVĂȚĂMÂNT: Școala Gimnazială ,,Inginer Gheorghe Pănculescu,,
LOCALITATE: Vălenii de Munte, Prahova

Dezvoltarea socio-emoțională a elevilor din învățământul primar prin activități educative interactive și experiențiale

În învățământul primar, formarea competențelor socio-emoționale reprezintă un aspect esențial al dezvoltării armonioase a copilului. În această etapă, elevii își formează abilitățile de relaționare, de exprimare a emoțiilor și de înțelegere a celorlalți. Școala are rolul de a sprijini acest proces prin activități educative variate și adaptate vârstei.

Dezvoltarea socio-emoțională contribuie la creșterea stimei de sine, la dezvoltarea empatiei, la gestionarea conflictelor și la îmbunătățirea relațiilor interpersonale. Un copil echilibrat emoțional va avea rezultate mai bune la învățătură și va comunica mai eficient.

Jocurile de rol sunt o metodă eficientă de dezvoltare a empatiei și a abilităților de comunicare. Prin interpretarea unor situații din viața reală sau din povești, elevii învață să înțeleagă perspective diferite și să își exprime emoțiile.

De exemplu, jocuri precum „La magazin”, „La doctor” sau dramatizări ale poveștilor îi ajută pe copii să exerseze comportamente sociale și să înțeleagă consecințele acțiunilor.

Poveștile au un impact puternic asupra dezvoltării emoționale. După citirea unui text, profesorul poate iniția discuții despre sentimentele personajelor, deciziile acestora și alternativele posibile.

Întrebări precum „Cum crezi că s-a simțit personajul?” sau „Tu ce ai fi făcut în locul lui?” stimulează gândirea emoțională, capacitatea de reflecție și exprimarea emoțiilor.

Lucrul în echipă îi ajută pe elevi să își dezvolte abilitățile sociale și să învețe importanța colaborării. Activități precum realizarea unui poster, rezolvarea unei sarcini comune sau proiectele tematice îi învață să comunice eficient și să respecte opiniile celorlalți. Prin cooperare, copiii învață să își gestioneze conflictele și să își asume responsabilități.

Jurnalul emoțiilor ajută copiii să își recunoască trăirile, să le înțeleagă și să le gestioneze mai bine. Este o metodă eficientă de dezvoltare a autocunoașterii. Această activitate presupune ca elevii să își exprime zilnic sau săptămânal emoțiile prin desene sau cuvinte simple.

Activitățile artistice și creative precum desenul, muzica și teatrul oferă copiilor posibilitatea de a-și exprima emoțiile într-un mod creativ și liber.

Profesorul are un rol esențial în crearea unui mediu sigur și prietenos, în care elevii se simt acceptați și încurajați să se exprime.

Un cadru didactic empatic:

- încurajează exprimarea emoțiilor;
- oferă feedback pozitiv;
- gestionează conflictele într-un mod constructiv;
- promovează respectul și cooperarea.

De asemenea, profesorul devine un model de comportament social și emoțional pentru elevi.

Dezvoltarea socio-emoțională a copilului nu este influențată exclusiv de mediul școlar, ci și de mediul familial, motiv pentru care colaborarea dintre școală și familie este esențială. Părinții au un rol important în susținerea comportamentelor pozitive, în încurajarea exprimării emoțiilor și în formarea unor relații sănătoase cu ceilalți. Atunci când există o comunicare eficientă între cadrele didactice și familie, copilul beneficiază de coerență în educație și de sprijin constant în gestionarea emoțiilor și a relațiilor sociale.

Activitățile comune, precum ședințele cu părinții, atelierele educaționale sau proiectele tematice, contribuie la crearea unui mediu educațional unitar. În acest mod, elevii percep școala și familia ca parteneri în procesul de învățare, ceea ce le oferă siguranță emoțională și încredere în propriile abilități.

În concluzie, dezvoltarea socio-emoțională a elevilor din învățământul primar este un proces complex și continuu, care influențează în mod direct succesul școlar și integrarea socială a copilului. Prin activități variate, interactive și adaptate vârstei, școala contribuie la formarea unor copii echilibrați emoțional, capabili să comunice eficient, să colaboreze și să își gestioneze propriile emoții. Educația socio-emoțională nu este un element secundar, ci o componentă fundamentală a formării unei personalități armonioase și autonome.

Bibliografie

1. Goleman, D. – *Inteligența emoțională*, Editura Curtea Veche, București
2. Cucoș, C. – *Pedagogie*, Editura Polirom, Iași

Ionescu, M., Radu, I. – *Didactica modernă*, Editura Dacia, Cluj-Napoca

STOICA GEORGIANA- MARIA
UNITATE DE ÎNVĂȚĂMÂNT: ȘCOALA GIMNAZIALĂ "ING. GH. PĂNCULESCU", VĂLENII DE MUNTE
LOCALITATE: VĂLENII DE MUNTE-PH

TITLU-Activități care dezvoltă empatia, respectul și colaborarea între copii

Introducere

Dezvoltarea socio-emoțională a copiilor este la fel de importantă ca formarea competențelor academice. Empatia, respectul și capacitatea de colaborare contribuie la integrarea armonioasă în grup și la construirea unor relații sănătoase. Activitățile extrașcolare și jocurile educative reprezintă contexte ideale prin care aceste valori pot fi cultivate într-un mod natural, atractiv și eficient.

1. Rolul activităților extrașcolare în formarea valorilor sociale

Activitățile desfășurate în afara orelor de curs oferă copiilor oportunitatea de a interacționa într-un cadru mai relaxat, unde regulile sunt învățate prin experiență directă. Fie că este vorba despre ateliere de creație, activități sportive sau proiecte de voluntariat, copiii învață să își exprime emoțiile, să asculte opiniile celorlalți și să colaboreze pentru atingerea unui scop comun.

Participarea constantă la astfel de activități contribuie la dezvoltarea responsabilității, a toleranței și a spiritului de echipă.

2. Jocuri educative pentru dezvoltarea empatiei

Empatia presupune capacitatea de a înțelege și de a simți emoțiile celorlalți. Aceasta poate fi dezvoltată prin jocuri simple, dar bine structurate:

- **„Schimb de roluri"** – copiii interpretează diferite situații (de exemplu, un coleg trist sau unul exclus din grup), învățând să privească lucrurile din perspectiva altuia.
- **„Cum mă simt?"** – fiecare copil descrie o emoție, iar ceilalți încearcă să o identifice și să ofere soluții de sprijin.
- **Povești terapeutice** – citirea și discutarea unor povești cu teme emoționale ajută copiii să recunoască și să gestioneze sentimentele.

Aceste activități stimulează sensibilitatea și înțelegerea față de cei din jur.

3. Activități pentru cultivarea respectului

Respectul se învață prin reguli clare și prin exemplu. Printre activitățile eficiente se numără:

- **„Regulile grupului”** – copiii stabilesc împreună reguli de comportament, ceea ce le oferă un sentiment de responsabilitate.
- **Dezbateri simple** – în care fiecare copil își exprimă opinia, învățând să asculte fără a întrerupe.
- **Jocuri de cooperare** – în care succesul depinde de implicarea tuturor, nu de competiție.

Prin aceste exerciții, copiii înțeleg importanța respectării diferențelor și a regulilor comune.

4. Jocuri și activități pentru dezvoltarea colaborării

Colaborarea presupune lucrul în echipă și asumarea unor roluri. Activitățile recomandate includ:

- **Proiecte de grup** – realizarea unui poster, a unei machete sau a unei prezentări.
- **Jocuri de construcție** – unde copiii trebuie să coopereze pentru a finaliza o sarcină.
- **Activități sportive de echipă** – care dezvoltă coordonarea și comunicarea.

Aceste activități contribuie la dezvoltarea abilităților de comunicare și la consolidarea relațiilor dintre copii.

Concluzie

Activitățile extrașcolare și jocurile educative reprezintă instrumente esențiale în formarea empatiei, respectului și spiritului de colaborare. Prin implicarea activă în astfel de experiențe, copiii își dezvoltă competențe sociale fundamentale pentru viața de zi cu zi. Rolul cadrului didactic este de a crea contexte variate și stimulative, în care fiecare copil să se simtă valorizat și încurajat să participe.

MARIN CRISTINA FLORENTINA
UNITATE DE ÎNVĂȚĂMÂNT: ȘCOALA GIMNAZIALĂ, ÎNVĂȚĂTOR MIU STANA, COMUNA BRAZI, JUDEȚUL PRAHOVA.
LOCALITATE: BRAZI

Colaborarea eficientă între școală și familie – pilon esențial în formarea elevului

În contextul educațional actual, marcat de schimbări rapide și provocări diverse, colaborarea dintre școală și familie devine un factor determinant în dezvoltarea armonioasă a elevilor.

Relația dintre acești doi actori educaționali nu mai poate fi privită ca una formală sau ocazională, ci trebuie construită pe baze solide, prin comunicare constantă, respect reciproc și implicare activă.

Familia reprezintă primul mediu educațional al copilului, locul unde acesta își formează valorile, comportamentele și atitudinile.

Școala, pe de altă parte, are rolul de a completa și dezvolta aceste achiziții, oferind cunoștințe, competențe și experiențe sociale. Atunci când cele două medii colaborează eficient, copilul beneficiază de un cadru coerent și stabil, favorabil învățării și dezvoltării personale.

Un prim element esențial al colaborării îl constituie comunicarea. Cadrele didactice și părinții trebuie să mențină un dialog deschis, bazat pe sinceritate și transparență. Întâlnirile periodice, ședințele cu părinții, dar și comunicarea informală contribuie la o mai bună înțelegere a nevoilor elevului. De asemenea, utilizarea platformelor digitale facilitează transmiterea rapidă a informațiilor și implicarea activă a părinților în viața școlară.

În al doilea rând, încrederea reciprocă joacă un rol fundamental. Părinții trebuie să aibă încredere în profesionalismul cadrului didactic, iar acesta, la rândul său, trebuie să respecte valorile și particularitățile fiecărei familii. Doar într-un climat de respect și cooperare se pot găsi soluții eficiente pentru dificultățile întâmpinate de elevi.

Implicarea părinților în activitățile școlare reprezintă un alt aspect important. Participarea la proiecte educaționale, activități extracurriculare sau evenimente organizate de școală contribuie la consolidarea relației școală–familie și la crearea unui sentiment de apartenență. Elevii resimt această implicare ca pe un sprijin real, ceea ce le crește motivația și încrederea în sine.

Totodată, este important ca părinții să susțină procesul educațional și acasă. Crearea unui mediu propice învățării, stabilirea unui program echilibrat și încurajarea responsabilității sunt elemente care completează activitatea desfășurată la școală. În același timp, cadrul didactic trebuie să ofere feedback constructiv și să adapteze strategiile didactice în funcție de particularitățile fiecărui elev.

Nu în ultimul rând, colaborarea eficientă presupune asumarea unui scop comun: binele copilului. Atunci când școala și familia acționează în aceeași direcție, elevul se simte susținut și înțeles, ceea ce contribuie la dezvoltarea sa academică și emoțională.

În concluzie, parteneriatul dintre școală și familie nu este doar recomandat, ci necesar. Prin comunicare, încredere și implicare activă, acest parteneriat devine un sprijin real în formarea unei generații echilibrate, responsabile și bine pregătite pentru viitor.

POPA MĂDĂLINA
UNITATE DE ÎNVĂȚĂMÂNT:ȘCOALA GIMNAZIALĂ, SAT DÂRVARI

LOCALITATE: VALEA CĂLUGĂREASCĂ, PRAHOVA

ROLUL ŞI IMPORTANȚA ACTIVITĂȚILOR EXTRACURRICULARE

„Să nu-i educăm pe copiii noştri pentru lumea de azi. Această lume nu va mai exista când ei vor fi mari şi nimic nu ne permite să ştim cum va fi lumea lor. Atunci să-i învăţăm să se adapteze.”
(Maria Montessori –“Descoperirea copilului”)

Desfășurarea procesului instructiv-educativ constă în îmbinarea activităţilor şcolare cu activităţi extracurriculare ce au numeroase valenţe formative, permițând manifestarea creativităţii întregului grup de elevi, a relaţiilor creative, astfel învățătorul putându-și afirma spiritul inovator, creativitatea didactică, totodată atrăgându-i si pe elevi.Dezvoltarea personalității elevilor este preocuparea primordială a învățătorilor în scopul modelării întregii activități psihice a elevilor și a conduitei acestora conform cerințelor societății în care se trăiesc.

Activităţile extracurriculare sunt activităţi complementare activităţilor de învăţare realizate în clasă, urmăresc lărgirea şi adâncirea informaţiei, cultivă interesul pentru diferite ramuri ale ştiinţei, atrag individul la viaţa socială, la folosirea timpului liber într-un mod plăcut şi util, contribuind la formarea personalităţii. În acest sens şcoala trebuie să fie deschisă spre acest tip de activitate care îmbracă cele mai variate forme.

În cadrul acestor activități elevii deprind folosirea diverselor surse informaționale, se autodisciplinează învață să învețe, iar cadrul didactic poate să le influențeze dezvoltarea, să-i pregătească pentru viață.Aceste activități au ca scop dezvoltarea unor aptitudini speciale, antrenarea elevilor în activități cât mai variate și bogate în conținut, cultivarea interesului pentru activități socio-culturale, oferirea de suport pentru reușita școlară în ansamblul ei.

Astfel, vizitele la muzee, monumente și locuri istorice, case memoriale au oferit elevilor prilejul de a observa obiectele și fenomenele în starea lor naturală, operele de artă originale, momentele legate de trecutul istoric local, național,ceea ce a ușurat procesul formării reprezentărilor despre acestea.Vizionarea spectacolelor de teatru pentru copii, au stimulat și orientat copiii spre aceste domenii de activitate.Excursiile școlare au contribuit la îmbogățirea cunoștințelor copiilor despre frumusețile țării,respectul pentru frumusețile naturii ,artă și cultură.

Am constatat că aceste activităţi au îmbogăţit cunoştinţele elevilor despre viaţa plantelor şi a animalelor, dar au încurajat şi exprimarea liberă a copiilor în afara clasei . Ei pot reprezenta cu mai multă creativitate realitatea atunci când desenează, modelează sau au de alcătuit scurte texte .

Serbările școlare marchează evenimente importante din viața școlarilor. Aceste activități constau în dezvoltarea artistică a copiilor dar și într-o atmosferă de sărbătoare instalată cu acest prilej.

Am realizat astfel de activități cu ocazia zilei de 1 Decembrie, a Crăciunului, și la sfârșit de an școlar, oferindu-le elevilor posibilitatea de a se exprima liber oral ,în scris sau prin muzică.

Concursurile sunt forme competiţionale de activitate extraşcolară, organizate pe diferite teme.Am organizat la nivel de școală concursuri de matematică, de limba română, de creaţii artistice, de desen, dar am participat şi la concursuri județene de creatii plastice,unde am obținut multe premii .

În școala noastră toate cadrele didactice sunt extrem de preocupate atât de desfășurarea activităților școlare cât și a celor extrașcolare, acestea ducând la dezvoltarea gândirii critice,la stimularea implicării viitorilor adolescenți/tineri în luarea deciziilor, în asumarea responsabilităților sociale,astfel realizându-se o legatură între latura cognitivă și cea comportamentală.

Consider că în orice şcoală cadrele didactice trebuie să promoveze activităţile extracurriculare, stimulând astfel inventivitatea şi creativitatea elevilor.

Activitățile extracurriculare au un caracter interdisciplinar, oferă cele mai eficiente modalități de formare a caracterului copiilor încă din clasele primare deoarece sunt factorii educativi cei mai apreciați și mai accesibili sufletelor acestora.

In concluzie putem spune ca activitatea extracurriculară e o componentă educaţională valoroasă şi eficientă căreia orice cadru didactic trebuie să-i acorde atenţie, adoptând el, în primul rând, o atitudine creatoare, atât în modul de realizare al activităţii, cât şi în relaţiile cu elevii, asigurând astfel o atmosferă relaxantă care să permită stimularea creativă a elevilor.

Cadrul didactic poate face multe pentru educarea spiritului creativ în cadrul activităţilor extracurriculare.Dar, se vede necesitatea de a modifica destul de mult modul de gândire, să evite critica, în astfel de activităţi, să încurajeze elevii şi să realizeze un feed- back pozitiv.

BIBLIOGRAFIE

1. Ministerul Educatiei si Cercetarii, Institutul de Stiinte ale Educatiei *Revista invatamantului prescolar, 3-4/2006,*

2. IONESCU, M.; CHIŞ, V.,*Mijloace de învăţământ şi integrarea acestora în activităţile de instruire şi autoinstruire*, Editura Presa Universitară Clujeană, Cluj-Napoca, 2001

3. PREDA. VIORICA, *Metodica activităţilor instructiv educative în grădiniţa de copii,* Editura « Gheorghe Cârţu Alexandru », Craiova 2009

4. LESPEZEANU M., *Tradiţional şi modern în învăţământul preşcolar*, Editura S.C. Omfal, Bucureşti, 2007

SÎRCĂ RALUCA
UNITATE DE ÎNVĂȚĂMÂNT: ȘCOALA GIMNAZIALĂ LILIEȘTI, ORAȘUL BĂICOI
GRĂDINIȚA CU PN LILIEȘTI, STRUCTURĂ
LOCALITATE: BĂICOI

”Mărțișorul, simbolul primăverii” – exemplu de bună practică

Activităţile extracurriculare, în literatura de specialitate, sunt definite ca activităţi educative organizate şi planificate în instituţiile de învăţământ sau în alte instituţii cu scop educaţional, mai puţin riguroase decât cele formale şi desfăşurate în afara activităţilor prevăzute de programele şcolare, conduse de cadrele didactice, cu scopul formării şi dezvoltării unei personalităţi armonioase a copiilor. Acestea sunt acele activități realizate, de regulă, în afara mediului educațional și pot fi vizite la diverse instituții publice, la muzee, excursii, vizionarea de spectacole de teatru, activități artistice, activități sportive, concursuri, competiţii, serbări.

Activitățile extrașcolare includ activitățile organizate de grădiniţă în afara mediului educaţional, au rol complementar activităților formale şi reprezintă elementul principal în parteneriatele grădiniţă - familie şi grădiniţă - comunitate.

În cadrul parteneriatului „Să-i educăm împreună!”, încheiat cu părinţii preşcolarilor grupei mari, una dintre activităţile propuse a fost ”Mărțișorul, simbolul primăverii”, desfășurată sub forma unei activități practice, în cadrul căreia s-au confecționat mărțisoare și felicitări pentru mame și bunici, cu ocazia zilei de 1 Martie.

Scopul activităţii a fost cunoaşterea, respectarea, păstrarea şi transmiterea valorilor, tradiţiilor, obiceiurilor populare, autentice româneşti, formarea unor atitudini și comportamente pozitive față de valorile culturale si tradiţionale ale poporului român.

Obiectivele activităţii au fost cunoaşterea tradiţiilor de mărţişor, identificarea valorilor şi tradiţiilor autentice româneşti, realizarea mărţişoarelor şi a felicitărilor, prin combinarea diferitelor tehnici de lucru, stimularea creativităţii preşcolarilor, prin realizarea unor lucrări armonioase din punct de vedere estetic, formarea şi dezvoltarea simţului estetic şi a gustului pentru frumos, participarea și implicarea părinţilor în activităţile educative desfăşurate în grădiniţă.

Locul de desfăşurare a fost grădiniţa, grupul ţintă a fost format din preşcolari şi părinţi, resursele utilizate au fost resurse umane: preşcolari, educatoare, părinţi, bunici, resurse materiale: carton, hârtie creponată, hârtie colorată, foarfece, lipici, creioane colorate, diplome, laptop şi resurse temporale: activitatea desfăşurându-se pe parcursul a una – două ore.

Rezultatele aşteptate au fost respectarea tradiţiilor şi obiceiurilor populare, autentice româneşti, dezvoltarea simțului estetic, manifestarea potențialului creativ, exprimarea unor stări afective, creşterea implicării părinţilor în activităţile derulate de grădiniţă, realizarea unei expoziţii de mărţişoare.

Activitatea a debutat cu o scurtă prezentare a semnificaţiei mărţişorului, a unor obiceiuri de mărţişor şi cu vizionarea unui clip video ”Legenda Mărţişorului”.

Prima zi de primăvară, 1 Martie, aduce un frumos obicei românesc – dăruirea mărțișorului - care este un obiect mic, simbolic, legat cu două fire de aţă împletite, unul alb și celălalt roșu. Mărțișorul este considerat simbolul primăverii şi revenirii la viaţă a naturii.

În funcţie de zonă, mărţişorul are o multitudine de semnificaţii: lupta vieții împotriva morții, lupta sănătății împotriva bolii, este un talisman aducător de sănătate, noroc şi bunăstare, optimism și credință.

Dăruirea mărţişorului este încărcată, de asemenea, de diverse semnificaţii, este un îndemn la preţuire, respect, iubire şi bună intelegere. Băieţii sau bărbații, de regulă, oferă soţiilor, fiicelor, mamelor, prietenelor, colegelor mărțișoare, în semn de respect și admirație, dar sunt şi regiuni ale ţării noastre, în care fetele sau femeile oferă mărțișoare băieţilor/bărbaţilor.

De prima zi din luna martie, se leagă mai multe legende ale mărţişorului care sunt transmise din generaţie în generaţie şi care dezvăluie modul în care au apărut primii "vestitori ai primăverii" și cum apariția acestora este legată de cele două culori, alb și roșu.

Preşcolarii au fost aşezaţi la măsuţe alături de părinții participanți, au fost intuite materialele de lucru, au fost prezentate câteva modele de mărţişoare şi felicitări, descrise tehnicile de lucru precum şi etapele realizării acestora.

Sub îndrumarea educatoarei, preșcolarii au decupat, au lipit, au colorat, au îndoit sau au rupt hârtia, realizând mărţişoare şi/sau felicitări. Fiecare echipă, părinte – copil, a expus produsele realizate pe un panou, lucrările fiind apreciate, analizate, iar la final au fost oferite diplome.

Activitatea a fost una colaborativă, atmosfera a fost plăcută, emoţionantă, a dezvoltat spiritul de echipă, comunicarea, prietenia, disciplina, a stimulat creativitatea preşcolarilor și a avut rol în procesul de formare a deprinderilor practice, psiho-motrice, a permis cunoașterea obiceiurilor tradiționale şi a semnificaţiei mărţişorului. Prin prezența părinților, copiii s-au simțit valorizați, mândri ca au participat împreună cu aceștia la un atelier de confecţionat mărţişoare, ajutându-i astfel în creșterea stimei de sine. Colaborarea între grădiniță și familie, dar şi între grădiniță şi alţi parteneri educaționali este necesară, eficientă iar principalii beneficiari sunt copiii.

Activităţile extracurriculare au rol în formarea unei atitudini pozitive faţă de şcoală sau grădiniţă, formează şi dezvoltă abilităţi practice, spiritul competitiv şi de echipă, stimulează creativitatea, oferă modalităţi concrete de cunoaştere a lumii înconjurătoare şi soluţii diverse de rezolvare a problemelor, acţionează pozitiv asupra stimei de sine, îmbunătăţesc performanţele şcolare, implică participarea copiilor, dar şi a părinţilor şi a altor parteneri educaţionali din comunitate, sunt complementare activităților formale, curriculare, reprezentând componenta principală a parteneriatelor grădiniţă - familie - comunitate.

BRATOSIN CĂTĂLINA
UNITATE DE ÎNVĂȚĂMÂNT: Școala Gimnazială Liliești
LOCALITATE: Băicoi

Internetul în educația preșcolară

În contextul societății contemporane, profund influențată de evoluția rapidă a tehnologiei digitale, educația preșcolară se confruntă cu necesitatea de a-și adapta strategiile și metodele de predare la noile realități sociale și culturale. Copiii de vârstă preșcolară cresc într-un mediu în care internetul și dispozitivele digitale fac parte din viața cotidiană, fiind prezente atât în familie, cât și în spațiul public. În acest cadru, grădinița are responsabilitatea de a orienta și valorifica pedagogic contactul copilului cu mediul digital, astfel încât acesta să devină un sprijin al dezvoltării globale și nu un factor perturbator. Printr-o utilizare atentă, controlată și adaptată vârstei, internetul poate fi transformat într-un aliat al educației preșcolare, contribuind nu doar la transmiterea cunoștințelor, ci și la stimularea interesului, entuziasmului și motivației pentru învățare.

Unul dintre aspectele esențiale care justifică integrarea internetului în activitățile educative desfășurate la nivel preșcolar îl constituie capacitatea acestuia de a genera entuziasm și implicare afectivă în rândul copiilor. La această vârstă, învățarea este strâns legată de emoții, iar trăirile pozitive favorizează participarea activă și dorința de explorare. Resursele digitale, prin caracterul lor dinamic, interactiv și vizual, reușesc să capteze atenția copiilor și să transforme activitățile educative în experiențe atractive. Poveștile animate, jocurile educative și materialele audiovizuale creează un climat de învățare plăcut, în care copiii manifestă curiozitate, bucurie și interes, elemente care stau la baza unei învățări autentice și durabile.

Entuziasmul generat de utilizarea internetului nu trebuie înțeles ca o simplă reacție de moment la stimulii vizuali, ci ca o stare afectivă care poate fi valorificată pedagogic. Atunci când copiii sunt implicați emoțional, ei sunt mai dispuși să participe, să comunice și să își exprime ideile, ceea ce contribuie la dezvoltarea limbajului și a competențelor sociale. Activitățile online bine alese pot stimula dorința de a descoperi lucruri noi, de a pune întrebări și de a interacționa cu colegii, favorizând astfel învățarea prin cooperare. În acest sens, internetul devine un mijloc prin care educatoarea poate menține interesul copiilor și poate transforma procesul educațional într-o experiență semnificativă și atractivă.

Pe lângă dimensiunea emoțională, utilizarea internetului în educația preșcolară contribuie și la dezvoltarea cognitivă a copiilor. Materialele digitale atent selectate pot sprijini formarea gândirii logice, dezvoltarea atenției, a memoriei vizuale și auditive, precum și îmbogățirea vocabularului. Entuziasmul manifestat de copii în timpul activităților online facilitează menținerea concentrării și implicarea activă, aspecte esențiale pentru eficiența procesului de învățare. Prin jocuri educative interactive, copiii pot învăța prin experimentare și descoperire, având posibilitatea de a primi feedback imediat, ceea ce le consolidează încrederea în propriile capacități.

Rolul educatoarei este fundamental în valorificarea entuziasmului generat de utilizarea internetului. Aceasta are responsabilitatea de a selecta conținuturi adecvate, de a stabili obiective educaționale clare și de a integra resursele online în activități didactice coerente. Internetul nu trebuie utilizat ca un scop în sine, ci ca un mijloc prin care educatoarea susține învățarea și dezvoltarea copilului. Activitățile digitale trebuie să fie de scurtă durată și să fie alternate cu jocuri de mișcare, activități practice și interacțiuni directe, astfel încât entuziasmul copiilor să fie canalizat spre învățare activă și relaționare autentică. În lipsa medierii adulte, entuziasmul poate deveni superficial, însă ghidat corespunzător, acesta se transformă într-un factor motivațional puternic.

În ceea ce privește educația morală, internetul poate constitui un suport educativ atractiv și eficient atunci când este utilizat responsabil. Poveștile digitale, filmele educative și materialele audio-vizuale pot transmite mesaje morale într-o formă accesibilă și captivantă pentru copii. Entuziasmul cu care copiii urmăresc aceste materiale creează premisele pentru discuții ghidate despre comportamente, valori și relații interpersonale. Educatoarea are rolul de a valorifica interesul copiilor pentru aceste resurse, facilitând înțelegerea diferenței dintre bine și rău și sprijinind formarea comportamentelor prosociale.

În concluzie, internetul poate deveni un aliat valoros al educației preșcolare nu doar prin resursele educaționale pe care le oferă, ci și prin capacitatea sa de a genera entuziasm, motivație și implicare afectivă în rândul copiilor. Integrat pedagogic și utilizat responsabil, acesta contribuie la crearea unui mediu educațional stimulativ, favorabil dezvoltării cognitive, emoționale și morale a copilului, consolidând rolul educatoarei ca mediator al procesului de învățare și partener al familiei în formarea personalității copilului.

GHEORGHE GABRIELA
UNITATE DE ÎNVĂȚĂMÂNT: Școala Gimnazială, Comuna Podenii Noi, structura Grădinița cu PN Valea Dulce
LOCALITATE: Podenii Noi

SUB ARIPA EMOȚIILOR,
ACTIVITĂȚI CARE CRESC COPII ÎNTREGI

Există în fiecare copil o lume care pulsează tăcut, ca o sămânță sub pământ, așteptând căldura potrivită ca să încolțească. Dezvoltarea socio-emoțională nu este un „opțional”, ci însăși grădina în care crește viitorul lor fel de a fi: felul în care se vor privi pe ei înșiși, felul în care vor privi lumea, felul în care vor iubi.

În grădiniță, emoțiile nu sunt simple treceri de nori. Ele sunt limbaj, busolă, poveste. Copiii învață să fie oameni înainte de a învăța literele, iar noi, adulții, suntem martorii și grădinarii acestei creșteri. Activitățile socio-emoționale nu sunt lecții, ci întâlniri: între copil și sine, între copil și celălalt, între copil și lume.

1. Cercurile de lumină – ritualuri de conectare

Dimineața poate începe cu un cerc al salutului, în care fiecare copil spune cum se simte, folosind o piatră, o floare sau o imagine-emoție. Acest ritual simplu îi ajută să își recunoască trăirile și să le exprime fără teamă. Când un copil spune „astăzi sunt un nor”, ceilalți învață să asculte, să primească, să fie martori.

2. Cutia emoțiilor – un spațiu sigur pentru interior

O cutie decorată împreună devine locul în care copiii pot pune desene, bilețele sau obiecte care reprezintă ce simt. La finalul săptămânii, cutia se deschide și emoțiile sunt povestite. Este o activitate care transformă vulnerabilitatea în curaj și exprimarea în firesc.

3. Teatrul umbrelor – emoțiile care prind formă

Cu o lampă și câteva siluete din carton, copiii pot crea mici scenete despre frică, bucurie, furie sau surpriză. Umbrele îi ajută să vorbească despre emoții fără să se expună direct. Uneori, un dragon furios spune mai mult decât un copil care încă nu găsește cuvintele.

4. Atelierele de empatie – „Cum crezi că se simte?”

Pornind de la imagini, povești sau situații reale din grupă, copiii sunt invitați să ghicească emoțiile personajelor. Învățarea empatiei nu se face prin definiții, ci prin exercițiul de a privi cu ochii celuilalt. Așa se nasc primele punți între copii, primele gesturi de grijă, primele „hai că te ajut”.

5. Grădina prieteniei – proiecte comune

Plantarea unei semințe, construirea unui colaj sau realizarea unei machete în echipă îi învață pe copii cooperarea. În aceste activități, fiecare copil are un rol, iar rolurile se împletesc într-un rezultat comun. Copiii descoperă că împreună pot crea ceva mai mare decât ar putea singuri.

6. Jurnalul de recunoștință – „Ce mi-a plăcut astăzi?”

La finalul zilei, copiii pot desena sau spune un lucru pentru care sunt recunoscători. Recunoștința nu este doar un exercițiu frumos, ci o ancoră emoțională: îi ajută să vadă binele, chiar și în zilele tulburi.

În concluzie, emoțiile sunt rădăcini. Dezvoltarea socio-emoțională nu se predă, ci se trăiește. Se construiește în fiecare îmbrățișare, în fiecare conflict rezolvat cu blândețe, în fiecare

„te înțeleg”, în fiecare activitate care îi ajută pe copii să se vadă pe ei înșiși și să îi vadă pe ceilalți.

Când un copil învață să își numească emoțiile, învață de fapt să își locuiască inima. Când învață să asculte, învață să fie prieten. Când învață să coopereze, învață să fie parte din lume.

Iar noi, educatorii, suntem acolo ca să le ținem spațiul deschis, cald, sigur — ca o grădină în care fiecare copil poate înflori în ritmul lui.

Și poate că adevărata noastră misiune nu este să modelăm copiii, ci să le oferim spațiul, lumina și încrederea de care au nevoie ca să devină, în ritmul lor, oameni întregi.

RADU RODICA
UNITATE DE ÎNVĂȚĂMÂNT: GRĂDINIȚA CU P.N. PODENII NOI
LOCALITATE: PODENII NOI

CUM ÎI AJUTĂM PE COPII SĂ ÎNVEȚE SĂ SIMTĂ ȘI SĂ RELAȚIONEZE

Motto: *„Ajută-mă să fac singur.”* – Maria Montessori

Primii ani de viață sunt esențiali pentru formarea copilului, nu doar din punct de vedere cognitiv, ci mai ales emoțional și social. În grădiniță, copiii nu învață doar culori, forme sau poezii, ci învață să fie împreună, să își exprime trăirile, să lege prietenii și să se descopere pe ei înșiși. Dezvoltarea socio-emoțională se construiește zi de zi, în fiecare interacțiune, în fiecare joc și în fiecare experiență trăită în colectiv.

Copiii mici simt intens, dar nu știu întotdeauna să își exprime emoțiile sau să le înțeleagă. De aceea, rolul educatoarei este de a-i ghida cu blândețe, de a-i ajuta să pună în cuvinte ceea ce simt și de a le arăta că toate emoțiile sunt firești. Un copil care învață să spună „sunt supărat” sau „mă bucur” face un pas important spre echilibru emoțional. Aceste lucruri nu se învață prin explicații teoretice, ci prin activități simple, apropiate de universul lor.

Jocul este cel mai important mijloc prin care copiii își dezvoltă abilitățile socio-emoționale. În jocurile de rol, de exemplu, copiii intră în pielea unor personaje, își exprimă emoțiile și învață să îi înțeleagă pe ceilalți. Când „se joacă de-a familia” sau „de-a magazinul”, ei exersează comunicarea, cooperarea și rezolvarea unor mici conflicte. În aceste momente, educatoarea are ocazia să observe, să intervină cu tact și să îi încurajeze să găsească soluții.

Activitățile de grup sunt, de asemenea, foarte valoroase. Atunci când construiesc împreună, desenează sau participă la un joc, copiii învață să împartă, să aștepte și să colaboreze. Chiar dacă la început apar conflicte, acestea sunt oportunități de învățare. Cu sprijinul educatoarei, copiii descoperă cum să își exprime nemulțumirea fără a răni și cum să găsească soluții împreună.

Poveștile au un impact deosebit asupra dezvoltării emoționale. Prin intermediul personajelor, copiii descoperă emoții, situații și comportamente. După o poveste, o simplă întrebare precum „Tu cum crezi că s-a simțit personajul?” poate deschide discuții valoroase. Copiii încep să recunoască emoții și să le asocieze cu experiențe proprii, ceea ce contribuie la dezvoltarea empatiei.

Un exemplu de activitate îndrăgită de copii este „Roata emoțiilor”. Aceasta conține imagini cu diferite stări – bucurie, tristețe, furie, frică – iar copiii sunt invitați să aleagă o emoție și să povestească un moment în care au simțit-o. Atmosfera trebuie să fie una caldă și lipsită de judecată, astfel încât fiecare copil să se simtă în siguranță să se exprime.

O altă activitate simplă, dar cu impact, este jocul „Spune ceva frumos”. Copiii sunt încurajați să spună lucruri pozitive despre colegii lor. Chiar dacă la început le este greu, treptat învață să observe calitățile celorlalți și să își exprime aprecierea. Acest lucru contribuie la creșterea încrederii în sine și la crearea unui climat pozitiv în grupă.

Rutinele zilnice au și ele un rol important. Salutul de dimineață, cântecele, regulile simple și constante îi ajută pe copii să se simtă în siguranță. Un copil care se simte în siguranță este mai deschis, mai liniștit și mai dispus să relaționeze. De asemenea, momentele de tranziție pot fi valorificate pentru a consolida relațiile și pentru a crea o atmosferă plăcută.

Rolul educatoarei este esențial în toate aceste demersuri. Ea nu este doar un organizator de activități, ci și un model de comportament. Modul în care vorbește, reacționează și gestionează situațiile este observat și imitat de copii. Empatia, răbdarea și consecvența sunt calități care fac diferența în relația cu cei mici.

În concluzie, dezvoltarea socio-emoțională a copiilor nu se realizează prin activități complicate, ci prin momente simple, autentice și pline de sens. Grădinița este locul în care copiii învață să fie împreună, să se cunoască și să se accepte. Prin joc, povești și interacțiuni zilnice, ei își construiesc treptat abilități esențiale pentru viață, devenind mai încrezători, mai empatici și mai deschiși către ceilalți.

Bibliografie:

- Vrășmaș, Ecaterina, *Educația timpurie*, Editura Aramis, București, 2014, p. 90–110.
- Daniel Goleman, *Inteligența emoțională*, Editura Curtea Veche, București, 2008, p. 40–60.
- Cucoș, Constantin, *Pedagogie*, Editura Polirom, Iași, 2006, p. 150–165.
- Ministerul Educației, *Curriculum pentru educație timpurie*, București, 2019, p. 25–35.
- Șchiopu, Ursula, *Psihologia copilului*, Editura Didactică și Pedagogică, București, 2006, p. 70–85.

MOCANU ANGELICA-OANA
UNITATE DE ÎNVĂȚĂMÂNT: GRĂDINIȚA CU PROGRAM NORMAL NR. 51 PLOIEȘTI
LOCALITATE: PLOIEȘTI

DIGITALIZAREA- o nouă etapă în educație

În societatea contemporană, digitalizarea a devenit un proces inevitabil, care influențează profund toate domeniile vieții, inclusiv educația. Tehnologia a transformat modul în care elevii și profesorii interacționează, cum se transmite informația și cum se desfășoară procesul de învățare.

Educația digitală oferă numeroase beneficii, printre care se numără creșterea accesului la informație, diversificarea metodelor de predare și personalizarea procesului de învățare. Prin intermediul platformelor educaționale, elevii pot participa la cursuri online, pot colabora în timp real cu colegii lor și pot accesa resurse educaționale variate, de la manuale digitale la materiale video și aplicații interactive. Astfel, procesul de învățare devine mai atractiv, mai dinamic și mai adaptat nevoilor fiecărui copil.

Pentru cadrele didactice, digitalizarea reprezintă o oportunitate de a inova și de a-și dezvolta competențele profesionale. Profesorii pot utiliza instrumente digitale pentru a crea lecții interactive, pentru a evalua progresul elevilor în timp real și pentru a le oferi feedback personalizat. De asemenea, resursele online și rețelele educaționale oferă posibilitatea colaborării între cadre didactice din diferite regiuni, schimbului de bune practici și actualizării continue a cunoștințelor pedagogice.

Un aspect important al digitalizării în educație este și incluziunea. Tehnologia poate contribui la integrarea copiilor cu cerințe educaționale speciale, prin programe și aplicații adaptate nevoilor individualeTotuși, procesul de digitalizare vine și cu provocări. Printre acestea se numără lipsa echipamentelor și a conexiunilor la internet în unele instituții de învățământ, nevoia de formare continuă a cadrelor didactice, precum și riscurile legate de dependența de tehnologie. Este esențial ca digitalizarea educației să fie însoțită de programe de alfabetizare digitală și de politici publice coerente, care să asigure echitatea și calitatea învățării.

De asemenea, este importantă menținerea echilibrului între metodele tradiționale și cele moderne de predare. Tehnologia nu trebuie să înlocuiască complet contactul direct dintre profesor și elev, ci să-l completeze, oferind instrumente suplimentare care stimulează interesul

și motivația pentru învățare. Rolul profesorului rămâne esențial în ghidarea elevilor și în cultivarea gândirii critice, a creativității și a valorilor morale.

În concluzie, digitalizarea reprezintă o etapă indispensabilă în modernizarea educației și pregătirea tinerei generații pentru viitor. O educație adaptată erei digitale formează nu doar competențe tehnice, ci și abilități de comunicare, colaborare și adaptabilitate — competențe esențiale pentru succesul într-o lume în continuă schimbare. Implementată responsabil și echitabil, digitalizarea poate deveni un motor al progresului și al incluziunii educaționale.

Bibliografie

1. European Commission. (2020). Digital Education Action Plan 2021–2027: Resetting education and training for the digital age. Bruxelles.
2. Ministerul Educației. (2021). Strategia privind digitalizarea educației din România – SMART-Edu. București.
3. Prensky, M. (2001). Digital Natives, Digital Immigrants. On the Horizon, 9(5), 1–6.
4. Voinea, M. (2020). Tehnologia și educația în era digitală. Editura Didactică și Pedagogică, București.
5. UNICEF România. (2022). Educația digitală în școlile din România – provocări și oportunități.

NEGULESCU IRINA GABRIELA
UNITATE DE ÎNVĂȚĂMÂNT: Grădinița cu Program Normal Nr 51 Ploiesti structură a Școlii Gimnaziale Nicolae Titulescu
LOCALITATE: Ploiești

Strategii de integrare a copiilor cu nevoi educaționale speciale (CES)

Integrarea copiilor cu nevoi educaționale speciale (CES) reprezintă o direcție fundamentală a educației moderne, bazată pe principiile incluziunii, egalității de șanse și respectului pentru diversitate. Aceasta nu presupune doar integrarea fizică a elevilor în clasele de masă, ci și participarea lor activă la procesul de învățare, dezvoltarea abilităților și valorificarea potențialului individual.

Un prim aspect esențial îl constituie individualizarea procesului educațional. Fiecare copil cu CES are particularități proprii, motiv pentru care este necesară adaptarea conținuturilor, metodelor și strategiilor de predare. Planul Educațional Individualizat (PEI) reprezintă un instrument eficient prin care se stabilesc obiective clare, adaptate nivelului de dezvoltare al elevului, precum și modalități adecvate de evaluare.

Utilizarea metodelor didactice interactive contribuie semnificativ la integrarea copiilor cu CES. Activitățile bazate pe joc, învățarea prin cooperare și utilizarea materialelor vizuale sau tactile stimulează implicarea activă și cresc motivația pentru învățare. Aceste metode facilitează înțelegerea informațiilor și dezvoltarea abilităților sociale.

Colaborarea între specialiști reprezintă un alt factor important. Profesorii, consilierii școlari, psihologii, logopezii și familia trebuie să lucreze împreună pentru a asigura o intervenție coerentă și eficientă. Comunicarea constantă între aceștia permite monitorizarea progresului și adaptarea strategiilor educaționale.

Crearea unui climat educațional incluziv este esențială pentru succesul integrării. Elevii trebuie încurajați să manifeste empatie, respect și toleranță față de colegii lor. Profesorul are rolul de a preveni comportamentele discriminatorii și de a promova un mediu sigur și prietenos.

Formarea continuă a cadrelor didactice este necesară pentru a răspunde diversității din clasă. Profesorii trebuie să dobândească competențe în domeniul educației incluzive, să utilizeze metode moderne și să adapteze strategiile didactice în funcție de nevoile elevilor.

Implicarea familiei joacă un rol esențial în procesul de integrare. Părinții trebuie să fie parteneri activi în educația copiilor, să colaboreze cu școala și să susțină activitățile de învățare.

Utilizarea tehnologiei asistive oferă oportunități suplimentare pentru sprijinirea copiilor cu CES. Aplicațiile educaționale și instrumentele digitale pot facilita accesul la informație și pot contribui la dezvoltarea autonomiei.

În concluzie, integrarea copiilor cu nevoi educaționale speciale este un proces complex, care necesită implicarea tuturor factorilor educaționali. Prin aplicarea unor strategii adecvate și prin promovarea unui mediu incluziv, fiecare copil poate beneficia de șanse reale de dezvoltare și integrare socială.

ȚACĂ IULIA ECATERINA
UNITATE DE ÎNVĂȚĂMÂNT: COLEGIUL FERDINAND I
LOCALITATE: MĂNECIU

ACTIVITĂȚI DE DEZVOLTARE A GÂNDIRII CRITICE

Gândirea critică semnifică o gândire de nivel superior ce presupune abilități de analiză, sinteză, argumentare și care este în același timp o gândire autocorectivă, menită să înlăture în viitor raționamentele eronate.

La vârsta micii școlarități formarea deprinderilor de a gândi critic este o necesitate deoarece, nu de puține ori se întâmplă ca elevi cu rezultate foarte bune să greșească la teste pentru că s-au bazat pe memoria de scurtă durată și nu au verificat periodic în text informațiile, sau greșesc problemele încurcând datele acestora. La fel de grav este când permanent temele lor sunt copiate de pe internet, când sunt utilizate surse care lasă de dorit, când elevii nu își pot exprima opinia, sau când lucrând în echipă au rezultate mult mai slabe decât atunci când lucrează individual.

Pentru a reuși să formăm deprinderile de a gândi critic, în primul rând trebuie ca noi, profesorii să fim cei care ne găsim timp pentru experiențele de gândire critică.

Conform Alverno College, condițiile pe care trebuie să le îndeplinească un profesor pentru a favoriza dezvoltarea gândirii critice la elevii săi sunt: să fie sensibil la fiecare elev în parte (să fie disponibil, să acorde atenție și comentarii încurajatoare), să faciliteze participarea elevilor în clasă (elevii să participe atât la stabilirea obiectivelor lecției, la realizarea lor și la evaluarea propriului randament), să organizeze activități în grupuri mici de elevi, să valorizeze toate contribuțiile elevilor și să favorizeze lărgirea perspectivei (interesul pentru gândirea critică vizează realitatea înconjurătoare) (College A., apud Nicu A., 2007).

În ce privește proiectarea lecțiilor, pentru a forma deprinderile de a gândi critic la elevi, aceasta se va realiza conform cadrului Evocare – Realizarea sensului – Reflecție.

Dintre metodele de predare – învățare utilizate pentru formarea și dezvoltarea gândirii critice amintim: Știu/Vreau să știu/Am învățat, Jurnalul dublu, Eseul de cinci minute, Cubul, Cvintetul, Organizatorul grafic/Harta conceptuală, metoda S.I.N.E.L.G., Ghidul de anticipație, Metoda termenilor predictivi, Prelegerea intensificată, etc.

Evaluarea se face și ea vizând dezvoltarea gândirii critice. Deosebit de utile sunt metodele: Turul galeriei (metodă care implică luarea de decizii și argumentarea alegerii făcute), autoevaluarea (elevii își apreciază propriul progres și își asumă responsabilitatea lui), interevaluarea (unde trebuie să argumenteze pertinent), dar și Observarea sistematică unde sunt evaluare clar deprinderile de gândire critică formate.

O altă metodă de evaluare care se pliază pe formarea și dezvoltarea acestor deprinderi de gândire critică este Portofoliul, metodă în care elevul trebuie să aleagă dintre lucrările lui pe acelea care trebuie să îl reprezinte și să argumenteze alegerea acestora.

La clasa mea, clasa a II-a, în vederea dezvoltării la elevi a acestor deprinderi am propus realizarea unei reviste a clasei, unde elevii, lucrând în perechi, scriu săptămânal articole pe teme de interes pentru nivelul lor de vârstă, accesând informații din surse credibile, scriu poezii, desenează, realizează cvintete. Se interevaluează, argumentând opiniile avute.

De asemenea avem un parteneriat educațional cu biblioteca din comună astfel încât elevii citesc poveștile recomandate, caută date despre autori, joacă rolurile personajelor preferate (motivând de ce au ales respectivul personaj), creează costume pentru diversele roluri, realizează benzi desenate, alcătuiesc dialoguri între personaje din diferite povești, recomandă cărți colegilor și se interevaluează.

De cele mai multe ori lucrează în mici echipe, sau în perechi astfel încât să existe o permanentă socializare și un schimb continuu de idei, iar pentru prezentarea produselor acestor activități trebuie să selecteze cele mai bune idei ale echipei, într-un discurs coerent și atractiv.

Important este ca toți profesorii să dorească ca aceste deprinderi de gândire critică să fie formate și dezvoltate, căci este datoria noastră să formăm elevii și pentru viață, deoarece acest tip de gândire este deosebit de necesar într-o lume tehnologizată, în permanentă schimbare.

Bibliografie: Nicu, A. (2007). *Strategii de formare a gândirii critice*. Bucureşti: Editura Didactică şi Pedagogică.

VIȘAN NADIA
UNITATE DE ÎNVĂȚĂMÂNT: GRĂDINIȚA P.N. BERTEA
LOCALITATE: BERTEA

GRĂDINIȚA ȘI FAMILIA-PARTENERI ÎN EDUCAȚIE

Educația unei persoane începe încă de la naștere și se continuă pe tot parcursul vieții. Scopul acțiunii educative îl reprezintă formarea şi dezvoltarea permanentă a personalităţii individului, în vederea integrării sociale optime. O condiție esențială în vederea creșterii eficienței demersurilor educaționale o constituie asigurarea unei unităţi de vedere și acțiune între toți factorii educativi. Sarcinile acestora ar trebui să se împletească și să se sprijine reciproc.

Familia reprezintă primul mediu educativ și socializator din care face parte copilul și a cărui influență îi marchează esențial dezvoltarea ca individ. Familia este modelul pe care copilul îl imită, iar modul de viață este principalul reper în viață al copilului și internalizat în anii copilăriei. Influențele educative exercitate de familie asupra copilului se pot manifesta fie **direct**, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate, fie **indirec**t, prin modelul de conduită oferit de membrii familiei sau prin **climatul psiho-social** existent în familie.De asemenea, **strategiile educative** folosite în familie, mai mult sau mai puțin conștientizate, își pun amprenta asupra dezvoltării copilului. Referitor la acest lucru, PaulPopescu Neveanu afirma că ”***pecetea pe care părinţii o lasă asupra structurii şi profilului spiritual-moral al personalităţii propriilor copii se menţine toată viaţa”*** (4, pg. 87).

Grădinița reprezintă primul mediu instituționalizat de socializare. Aici influența educativă crește, până ce devine dominantă. În grădiniță, copiii sunt integrați într-un sistem formal de educație, care urmărește atingerea unor finalități ce decurg din curriculumul pentru educație timpurie, în conformitate cu particularitățile de vârstă și individuale.

Însă, activitatea educativă din grădiniţă nu poate fi separată de alte influenţe educative exercitate asupra copilului, mai ales de cea din familie. În pedagogia tradițională, această temă era tratată sub denumirea de,,colaborarea dintre gradiniță și familie”. Actualmente, conceptul de colaborare se lărgește spre cel de comunicare prin cooperare și astfel, dimensiunea relației dintre grădiniță și familie este mai cuprinzătoare, în care ambii participanți sunt parteneri în educație. Acest parteneriat exprimă o abordare pozitivă și democratică a relațiilor educative, o valorizare a experienței și statusului fiecărui partener, în egală măsură (5, p 110).

Parteneriatul grădiniță–familie pornește de la premisa că cei doi parteneri au un fundament comun de acțiune și un principiu al reciprocității și presupune realizarea unui alianțe pentru atingerea unui țel comun. Pentru ca parteneriatul să funcţioneze este nevoie de comunicare între cei doi parteneri, respect și încredere reciprocă, consens în ceea ce privește scopurile acţiunii şi a strategiilor folosite pentru atingerea lor, precum şi asumarea în comun a drepturilor şi responsabilităţilor.

Parteneriatul trebuie inițiat de instituția preșcolara, rolul coordonator avându-l educatoarea. Punctul de plecare în această relație este cunoașterea familiei de către educatoare, a trăsăturilor și a potențialului educativ al acesteia. Ulterior, aceasta, având pregatire psiho-pedagogică, selectează și valorifică influențele pozitive din familie și, în același timp, îndrumă familia în vederea întreprinderii unor acțiuni educative care să fie în concordanță cu idealul educativ. Educatoarea trebuie, de asemenea, să asigure membrilor familiei ocazia de a cunoaște și de a se implica în programul educativ. Astfel, părinții vor percepe corect importanța colaborării cu grădinița, implicarea acestora va fi conștientă și interesată, iar beneficiile vor fi reciproc avantajoase.

Principalele modalități prin care se poate realiza parteneriatul dintre grădiniţă şi familie sunt următoarele:

- ❖ *Şedinţele cu părinţii*
- ❖ *Lectoratele*
- ❖ *Consultaţiile individuale*
- ❖ *Participarea părinților la activitățile din grădiniță*
- ❖ *Serbările.*
- ❖ *Excursiile, drumeţiile*
- ❖ *Voluntariatul*
- ❖ *Corespondenţa cu părinţii*

Fiecare dintre aceste modalități de realizare, dacă sunt valorificate corespunzător, contribuie la consolidarea relației dintre grădiniță și familie. Uneori, însă, în cadrul acestei relații pot apărea unele ,,fisuri", sunt semnalate unele impedimente, ce se datorează fie părinților, fie cadrelor didactice.

Impedimente ce țin de părinți:

- ➢ indiferența unor părinți față de orice acțiune educativă;
- ➢ contacte minime cu grădinița (numai în situaţiile de criză din comportamentul copilului);
- ➢ lipsa de responsabilitate, așteptând ca inițiativa să vină din partea grădiniței;
- ➢ pretențiile unor familii în ceea ce privește deprinderile de învățare, forțarea copiilor în achiziția acestor deprinderi, neținând cont de nivelul lor de dezvoltare;
- ➢ neînțelegerea corectă a rolului parental, a contribuției lor în educația copilului;
- ➢ conservatorismul părinților, prin manifestarea unor reacții negative la ideile noi;
- ➢ unii copii nu sunt crescuți de părinții lor, iar mediile educaționale capricioase și superficiale în care cresc se reflectă în comportamentul acestora și în relația cu grădinița.

Impedimente ce țin de cadrul didactic:

- ➢ lipsa transparenței privind procesul educativ;
- ➢ dificultatea în a stabili relații de colaborare cu părinții, oscilând între modul tradițional și cel modern de relaționare cu aceștia;
- ➢ atitudine autoritară și de superioritate față de părinți, tratându-i pe aceștia ca pe copii;
- ➢ motivarea insuficientă a părinților de a se implica în activitatea grădiniței.

Cum educatoarea este liantul dintre cei doi factori educaționali, îi revine o sarcină delicată, ce presupune luciditate și generozitate. Intervenția ei în cadrul acestui parteneriat trebuie să fie marcată de bunăvoință și profesionalism. Meritul ei va fi deosebit dacă va reuși să păstreze un echilibru, fără a forța lucrurile și fără a tranforma a o situație tensionată în conflict.

În concluzie, putem spune că atunci când relația dintre **grădinița** și **familie** este bună, va fi benefică pentru copii, ce vor putea fi sprijiniți mult mai bine să treacă cu succes prin această perioadă educațională. Cultivarea relației de parteneriat între grădiniță și familie reprezintă cheia atingerii scopului educaţional şi anume, dezvoltarea globală a copilului, adaptarea și integrarea lui in societate.

Bibliografie

1. Dumitrana Magdalena, „*Copilul, familia şi grădinița*", Editura Compania, Bucureşti, 2000;
2. Ezenchil Liliana, Lăzărescu Mihaela PăișI, ,,Laborartor preșcolar", Editura V&Integral, București,2002;
3. Gheorghe Doina, ,,*Implicarea părinţilor în activitatea de joc din învățamântul preşcolar*, Editura Confession, 2004;
4. Popescu Neveanu Paul, *Curs de psihologie generală*, București,1977;
5. ***MECT-Unitatea de Management al Proiectelor pentru Învațamântul Preuniversitar, ,,*Ghid de bune practice pentru educația timpurie a copiilor între 3-6/ani*", 2008;

PAVEL ELENA CRISTINA
UNITATE DE ÎNVĂȚĂMÂNT: Școala Profesională,Sângeru

LOCALITATE:Sângeru

Activități care dezvoltă empatia, respectul și colaborarea între copii la clasa I

Dezvoltarea competențelor socio-emoționale în primii ani de școală reprezintă o prioritate esențială pentru formarea unor viitori adulți echilibrați, capabili să relaționeze armonios cu cei din jur. În clasa I, elevii se află într-o etapă crucială de adaptare la mediul școlar, iar activitățile didactice care promovează empatia, respectul și colaborarea contribuie semnificativ la crearea unui climat educațional pozitiv și incluziv.

Empatia, definită ca abilitatea de a înțelege și de a împărtăși sentimentele celorlalți, poate fi cultivată prin activități simple, dar eficiente. Așa cum subliniază autorii români din domeniul psihopedagogiei, „dezvoltarea afectivă a copilului este strâns legată de capacitatea acestuia de a relaționa și de a înțelege trăirile celorlalți” (Cucoș, 2006). Una dintre cele mai utilizate metode este lectura și discutarea poveștilor cu conținut moral. Prin intermediul personajelor, elevii sunt invitați să identifice emoțiile trăite de acestea și să reflecteze asupra propriilor reacții în situații similare.

Jocurile de rol reprezintă o altă strategie eficientă pentru dezvoltarea empatiei. Elevii pot interpreta diferite situații din viața de zi cu zi, cum ar fi rezolvarea unui conflict sau oferirea de ajutor unui coleg. Potrivit lui Constantin Cucoș, „învățarea autentică se realizează prin implicarea activă a elevului în situații de viață semnificative” (Cucoș, 2014), ceea ce evidențiază importanța acestor activități interactive.

Respectul, ca valoare fundamentală în relațiile interumane, poate fi încurajat prin stabilirea unor reguli clare de comportament în clasă. Implicarea elevilor în elaborarea acestor reguli contribuie la asumarea lor și la respectarea acestora. De asemenea, cadrul didactic poate utiliza tehnici de întărire pozitivă, precum aprecierea publică a comportamentelor respectuoase, pentru a consolida aceste atitudini.

Activitățile de grup joacă un rol esențial în dezvoltarea colaborării între elevi. Sarcinile comune, precum realizarea unui proiect sau rezolvarea unei probleme, îi determină pe copii

să comunice, să își împartă responsabilitățile și să își valorifice abilitățile individuale în beneficiul grupului. Conform lui Sorin Cristea, „educația modernă pune accent pe cooperare și interacțiune, ca factori esențiali ai învățării eficiente” (Cristea, 2010).

Jocurile cooperative, în care succesul depinde de implicarea tuturor participanților, sunt deosebit de eficiente în promovarea spiritului de echipă. Spre deosebire de jocurile competitive, acestea reduc presiunea performanței individuale și încurajează sprijinul reciproc.

Un alt aspect important îl reprezintă dezvoltarea abilităților de comunicare. Exercițiile de ascultare activă, în care elevii sunt încurajați să își exprime opiniile și să le respecte pe ale celorlalți, contribuie la formarea unui climat de încredere. Profesorul poate organiza cercuri de discuții în care fiecare copil are oportunitatea de a vorbi, iar colegii sunt încurajați să asculte fără a întrerupe.

De asemenea, activitățile artistice, precum desenul sau realizarea de colaje în echipă, oferă un cadru relaxat pentru exprimarea emoțiilor și colaborarea între elevi.

În concluzie, dezvoltarea empatiei, respectului și colaborării în rândul elevilor de clasa I necesită o abordare didactică intenționată și diversificată. Prin integrarea activităților interactive și prin crearea unui mediu sigur, cadrul didactic poate contribui semnificativ la formarea unor relații sănătoase între elevi și la dezvoltarea unor competențe esențiale pentru viață.

Bibliografie

Cristea, S. (2010). *Fundamentele pedagogiei*, București, Editura Didactică și Pedagogică.

Cucoș, C. (2006). *Pedagogie*, Iași, Editura Polirom.

Cucoș, C. (2014). *Pedagogie, Ediția a II-a revizuită și adăugită*, Iași, Editura Polirom.

BRĂTULESCU ELENA CĂTĂLINA
UNITATE DE ÎNVĂȚĂMÂNT: LICEUL TEHNOLOGIC „TEODOR DIAMANT”
LOCALITATE: BOLDEȘTI-SCĂENI

Cheia succesului în clasă
Strategii eficiente de motivare a elevilor pentru învățare

Motivarea elevilor reprezintă una dintre cele mai importante provocări ale cadrului didactic contemporan. Într-o societate în continuă schimbare, în care accesul la informație este rapid, iar stimulii externi sunt numeroși, interesul elevilor pentru învățare nu mai poate fi menținut doar prin metode tradiționale. Astfel, profesorul devine nu doar un furnizor de informații, ci un facilitator al învățării, un ghid și un model care inspiră și susține elevii în dezvoltarea lor.

Motivația pentru învățare poate fi definită ca totalitatea factorilor interni și externi care determină elevul să se implice activ în procesul educațional. Aceasta poate fi intrinsecă – atunci când elevul învață din plăcere, din curiozitate sau dorință de autodepășire – sau extrinsecă, atunci când este stimulat de recompense externe, precum note, aprecieri sau premii. Obiectivul principal al cadrului didactic este de a cultiva motivația intrinsecă, aceasta fiind cea mai durabilă și eficientă pe termen lung.

Un prim pas în motivarea elevilor este crearea unui climat educațional pozitiv. Elevii trebuie să se simtă în siguranță, respectați și încurajați. Un mediu în care greșeala este privită ca o oportunitate de învățare, și nu ca un eșec, stimulează participarea activă și reduce teama de a răspunde. Profesorul care adoptă o atitudine empatică, deschisă și echilibrată contribuie semnificativ la creșterea încrederii elevilor în propriile forțe.

O altă strategie eficientă este adaptarea conținutului didactic la interesele și nivelul de dezvoltare al elevilor. Lecțiile interactive, bazate pe exemple din viața reală, pe jocuri didactice sau activități practice, sunt mult mai atractive decât expunerile teoretice rigide. Elevii învață mai bine atunci când pot face conexiuni între ceea ce li se predă și experiențele lor cotidiene. De asemenea, utilizarea tehnologiei moderne – prezentări multimedia, aplicații educaționale, platforme interactive – poate transforma învățarea într-un proces captivant.

Diversificarea metodelor de predare este esențială pentru menținerea interesului elevilor. Metode precum învățarea prin descoperire, lucrul în echipă, proiectele sau studiile de caz oferă elevilor oportunitatea de a deveni activi în propriul proces de învățare. În acest context, rolul profesorului este de a crea situații de învățare relevante și de a ghida elevii în explorarea cunoștințelor.

Feedback-ul constructiv reprezintă o altă componentă importantă în motivarea elevilor. Aprecierea efortului, nu doar a rezultatelor, contribuie la dezvoltarea unei mentalități de creștere. Elevii trebuie să înțeleagă că progresul este mai important decât perfecțiunea. Comentariile pozitive, însoțite de sugestii clare de îmbunătățire, îi ajută să-și conștientizeze punctele forte și să lucreze asupra celor slabe.

Stabilirea unor obiective clare și realizabile este, de asemenea, o strategie eficientă. Elevii sunt mai motivați atunci când știu ce se așteaptă de la ei și când pot observa progresul realizat. Împărțirea sarcinilor complexe în pași mici și accesibili contribuie la creșterea încrederii și la evitarea sentimentului de copleșire.

Recompensele pot avea un rol important, mai ales la vârstele mici, însă trebuie utilizate cu măsură. Lauda sinceră, diplomele simbolice sau responsabilitățile oferite elevilor pot stimula implicarea, fără a crea dependență de recompense externe. În timp, acestea trebuie înlocuite treptat cu satisfacția reușitei personale.

Implicarea elevilor în procesul decizional reprezintă o altă metodă de creștere a motivației. Atunci când elevii au posibilitatea de a alege teme, metode de lucru sau modalități de evaluare, se simt valorizați și devin mai responsabili. Această autonomie contribuie la dezvoltarea spiritului critic și a încrederii în sine.

Nu în ultimul rând, relația profesor–elev joacă un rol esențial în motivarea pentru învățare. Un profesor care își cunoaște elevii, le înțelege nevoile și le valorifică potențialul reușește să creeze o conexiune autentică. Această relație bazată pe respect și încredere devine fundamentul unei învățări eficiente.

În concluzie, motivarea elevilor pentru învățare este un proces complex, care necesită implicare, creativitate și adaptabilitate din partea cadrului didactic. Nu există o rețetă universală, însă aplicarea unor strategii variate și centrate pe elev poate transforma experiența educațională într-una plăcută și valoroasă. Profesorul care reușește să aprindă dorința de cunoaștere în sufletul elevilor săi contribuie nu doar la succesul lor școlar, ci și la formarea unor adulți responsabili și dornici de dezvoltare continuă.

PĂUN MARIA LUCIA
UNITATE DE ÎNVĂȚĂMÂNT: LICEUL TEHNOLOGIC „TEODOR DIAMANT”,
ORAȘUL BOLDEȘTI-SCĂENI
LOCALITATE: BOLDEȘTI-SCĂENI

Strategii de integrare a copiilor cu nevoi educaționale speciale (CES)

Integrarea copiilor cu nevoi educaționale speciale (CES) în învățământul de masă reprezintă una dintre direcțiile fundamentale ale reformei educaționale contemporane, fiind susținută de principiile educației incluzive, ale echității și ale respectării drepturilor copilului. Într-o societate democratică, școala trebuie să ofere oportunități egale tuturor elevilor, indiferent de particularitățile lor de dezvoltare, statut socio-economic sau tipul de dizabilitate. Astfel, integrarea nu presupune doar prezența fizică a copilului în clasă, ci participarea activă și valorizarea acestuia în cadrul comunității școlare.

Conceptul de cerințe educaționale speciale include o gamă largă de dificultăți: tulburări de învățare, dizabilități intelectuale, tulburări de spectru autist, deficiențe senzoriale sau motorii, dar și dificultăți emoționale și comportamentale. În acest context, abordarea educațională trebuie să fie una individualizată, centrată pe nevoile și potențialul fiecărui elev.

Un element esențial al integrării îl constituie evaluarea inițială și continuă. Evaluarea complexă are rolul de a identifica nivelul de dezvoltare al copilului, stilul de învățare, punctele forte și dificultățile întâmpinate. Aceasta este realizată de o echipă multidisciplinară și stă la baza elaborării Planului Educațional Individualizat (PEI). PEI-ul reprezintă un instrument fundamental, deoarece stabilește obiective clare, realiste și măsurabile, precum și strategiile didactice adecvate. De asemenea, evaluarea continuă permite ajustarea intervențiilor în funcție de progresul elevului.

Adaptarea curriculară constituie o altă strategie centrală. Aceasta poate fi realizată la nivel de conținut, proces și produs. Adaptarea conținutului presupune selectarea informațiilor esențiale și simplificarea acestora, fără a compromite valoarea educațională. Adaptarea procesului implică utilizarea unor metode didactice variate, cum ar fi învățarea prin descoperire, jocul didactic sau metoda proiectului. Adaptarea produsului vizează modul în care elevul demonstrează ceea ce a învățat, oferindu-i alternative (prezentări orale, desene, proiecte practice). Aceste adaptări contribuie la creșterea accesibilității actului educațional.

Strategiile didactice incluzive sunt esențiale pentru integrarea eficientă a copiilor cu CES. Învățarea colaborativă, de exemplu, favorizează interacțiunea socială și dezvoltarea abilităților de comunicare. În cadrul grupurilor eterogene, elevii învață să colaboreze, să se sprijine reciproc și să accepte diversitatea. De asemenea, utilizarea tehnologiei asistive (software educațional, aplicații interactive, dispozitive de comunicare augmentativă) facilitează accesul la informație și stimulează autonomia elevilor.

Un alt aspect important este managementul clasei incluzive. Profesorul trebuie să creeze un mediu structurat, predictibil și sigur, în care toți elevii să se simtă acceptați. Stabilirea unor reguli clare, utilizarea rutinei și oferirea de feedback pozitiv contribuie la dezvoltarea unui climat favorabil învățării. În același timp, este necesară utilizarea unor strategii de gestionare a comportamentului, precum întărirea pozitivă, modelarea comportamentului sau contractele comportamentale.

Formarea și atitudinea cadrelor didactice joacă un rol decisiv în succesul integrării. Profesorii trebuie să dețină competențe specifice în domeniul educației incluzive, inclusiv capacitatea de a adapta conținuturile, de a utiliza metode diferențiate și de a colabora cu specialiștii. De asemenea, atitudinea

pozitivă față de diversitate și disponibilitatea de a învăța continuu sunt esențiale. Studiile arată că percepțiile profesorilor influențează semnificativ succesul incluziunii.

Colaborarea interdisciplinară reprezintă o altă componentă fundamentală. Integrarea copiilor cu CES nu poate fi realizată exclusiv de către profesorul de la clasă, ci necesită implicarea unei echipe formate din profesor de sprijin, psiholog școlar, logoped și consilier educațional. Această colaborare permite o abordare holistică a nevoilor copilului și asigură coerența intervențiilor.

Implicarea familiei este un factor determinant în procesul de integrare. Părinții oferă informații valoroase despre comportamentul și nevoile copilului și pot susține procesul educațional în mediul familial. Parteneriatul școală–familie trebuie să se bazeze pe comunicare deschisă, respect reciproc și colaborare constantă. Activitățile comune și consilierea parentală pot contribui la creșterea eficienței intervențiilor educaționale.

La nivel instituțional, școala trebuie să promoveze o cultură incluzivă. Aceasta presupune nu doar adaptări materiale, ci și implementarea unor politici și practici care să susțină diversitatea. Activitățile extracurriculare, campaniile de sensibilizare și programele de educație interculturală contribuie la dezvoltarea unei atitudini pozitive față de diferențe.

În plan legislativ, integrarea copiilor cu CES este susținută de reglementări naționale și internaționale, precum Convenția ONU privind drepturile persoanelor cu dizabilități și politicile UNESCO privind educația incluzivă. Acestea subliniază dreptul fiecărui copil la educație de calitate și necesitatea eliminării barierelor din calea participării.

Cu toate acestea, procesul de integrare se confruntă și cu provocări, precum lipsa resurselor, formarea insuficientă a cadrelor didactice sau atitudinile negative. Depășirea acestor obstacole necesită eforturi susținute din partea tuturor actorilor implicați: cadre didactice, părinți, autorități și comunitate.

În concluzie, integrarea copiilor cu nevoi educaționale speciale este un proces complex, multidimensional, care presupune adaptare, colaborare și deschidere. Prin implementarea unor strategii eficiente și prin promovarea unei culturi incluzive, școala poate deveni un spațiu în care fiecare copil este valorizat și sprijinit să își atingă potențialul maxim.

Bibliografie

Gherguț, A. (2018). *Psihopedagogia persoanelor cu cerințe educaționale speciale*. Iași: Editura Polirom.

Gherguț, A. (2016). *Educația incluzivă și pedagogia diversității*. Iași: Editura Polirom.

Vrășmaș, E. (2017). *Educația incluzivă și integrarea copiilor cu CES*. București: Editura Didactică și Pedagogică.

Ungureanu, D. (2019). *Educația integrată și școala incluzivă*. Iași: Editura Polirom.

Ministerul Educației Naționale (2017). *Educația incluzivă – ghid metodologic*. București.

CIORBA NICOLETA SIMONA
UNITATE DE ÎNVĂȚĂMÂNT: LICEUL TEORETIC NEGREȘTI OAȘ
LOCALITATE: NEGREȘTI OAȘ

Colaborarea eficientă între școală și familie prin „Jurnalul Familiei” – un instrument inovativ de comunicare și reflecție

Una dintre cele mai mari provocări ale activității educaționale la clasa pregătitoare o reprezintă construirea unei legături autentice între cele trei părți implicate direct în procesul de formare: copilul, cadrul didactic și familia. Pentru ca dezvoltarea copilului să fie armonioasă, este nevoie de o colaborare permanentă, deschisă și creativă. În acest sens, am introdus în activitatea mea o metodă inovativă de parteneriat educațional intitulată „Jurnalul Familiei”, care s-a dovedit un instrument atractiv și eficient în consolidarea relației școală–familie.

„Jurnalul Familiei” este un caiet comun al învățătoarei, copilului și părinților, în care, săptămânal, fiecare își notează impresii, gânduri și observații legate de activitatea școlară. Copilul desenează sau lipește imagini despre ce l-a impresionat mai mult în săptămâna respectivă, părintele scrie o scurtă reflecție despre progresul sau starea emoțională a copilului acasă, iar învățătoarea completează cu aprecieri, recomandări și cuvinte de încurajare. Astfel, caietul conține o comunicare triadică – un dialog real și continuu între cele trei perspective.

Această modalitate a adus numeroase beneficii. În primul rând, a dezvoltat încrederea reciprocă: părinții s-au simțit ascultați și valorizați, iar copiii au înțeles că școala și familia colaborează pentru binele lor. În al doilea rând, „Jurnalul Familiei” a devenit un instrument de observare a progresului emoțional și social al elevilor. Prin desenele și relatările copiilor, am descoperit uneori temeri, bucurii sau preocupări pe care altfel nu le-ar fi exprimat spontan.

Un alt avantaj important este caracterul motivațional și creativ al activității. Copiii așteaptă cu entuziasm să completeze jurnalul, părinții îl consultă cu plăcere, iar eu, ca învățătoare, pot personaliza mai bine intervențiile educative. Spre exemplu, într-o săptămână dedicată valorii „prieteniei”, un elev a scris împreună cu mama sa o scurtă poveste despre cum a ajutat un coleg timid să participe la jocurile din pauză. Astfel de momente ajută copilul să conștientizeze propriile comportamente pozitive și să le repete.

Pe lângă componenta scrisă, am introdus și „Săptămâna Jurnalului Deschis”, când părinții sunt invitați în clasă pentru a răsfoi împreună cu copiii și colegii lor aceste caiete pline de culoare și emoție. Activitatea se transformă într-o adevărată sărbătoare a colaborării, în care fiecare familie își exprimă bucuria și mândria pentru munca depusă în comun. Energia

pozitivă din acele momente întărește sentimentul de comunitate și contribuie la crearea unei atmosfere calde, de sprijin reciproc.

În concluzie, colaborarea eficientă între școală și familie nu se rezumă la comunicarea formală, ci se construiește prin experiențe autentice și implicare activă. „Jurnalul Familiei” este o modalitate simplă, dar creativă și profundă, de a menține un dialog constant între toți factorii educaționali. Prin reflecție, empatie și cooperare, acest instrument transformă relația învățătoare–părinte–elev într-un parteneriat real, bazat pe respect, încredere și bucuria de a crește împreună.

SACU ALINA-RAMONA
UNITATE DE ÎNVĂȚĂMÂNT: Școala Gimnazială Nr. 1
LOCALITATE: Suceava

Strategii de Integrare a Elevilor cu Nevoi Educaționale Speciale (CES) în Învățământul Primar

Integrarea școlară a copiilor cu nevoi educaționale speciale reprezintă una dintre cele mai mari provocări ale sistemului educațional modern. Mai ales la nivelul clasei I, acest proces necesită o abordare pluridisciplinară, sensibilitate pedagogică și o structurare riguroasă a actului didactic, într-un context în care realitatea socială contrazice adesea manualele de incluziune.

Definirea Elevilor cu CES și Tipologia Acestora

Elevii cu nevoi educaționale speciale (CES) sunt acei copii care prezintă dificultăți de învățare, dizabilități fizice, senzoriale, cognitive sau tulburări de comportament care necesită o adaptare a curriculei și a metodelor de predare pentru a asigura accesul egal la educație.

În contextul unei clase de elevi de vârstă școlară mică (6-7 ani), întâlnim diverse tipuri de CES:

- Tulburări din spectrul autist (TSA): Dificultăți de interacțiune socială și comunicare verbală/non-verbală.
- ADHD: Deficit de atenție și hiperactivitate, manifestat prin impulsivitate.
- Tulburări specifice de învățare (TSI): Dislexia, disgrafia sau discalculia.
- Tulburări de comportament opoziționist: Manifestări de agresivitate sau rezistență la autoritate.

Strategii de Integrare și Realități Educaționale

Pentru o integrare de succes, cadrul didactic trebuie să implementeze strategii specifice, pe care le voi puncta și dezvolta ulterior, fără a ignora dificultățile sistemice:

1. Managementul Crizelor și Reglementarea Emoțională
2. Educația Empatiei pentru Grupul de Elevi Tipici
3. Adaptarea Curriculară și Diferențierea Instruirii
4. Amenajarea Mediului Fizic (Zona de Decompresie)

1. Managementul Crizelor și Reglementarea Emoțională

Din punctul meu de vedere, una dintre cele mai mari bariere în incluziune este impactul crizelor comportamentale asupra restului colectivului. Părerea mea este că nu putem ignora faptul că elevii tipici sunt adesea deranjați și nu se pot concentra atunci când un coleg cu CES manifestă episoade de agitație psihomotorie sau crize de afect. Dezvoltarea acestei strategii implică prezența unui cadru didactic de sprijin (shadow) care să poată extrage discret elevul din contextul tensionat, protejând astfel dreptul la liniște al întregii clase.

2. Educația Empatiei pentru Grupul de Elevi Tipici

Eu cred că un aspect adesea neglijat este reticența colegilor de a accepta un copil cu CES. La clasa I, copiii pot fi extrem de sinceri, dar și excludenți. Strategia de integrare trebuie

să cuprindă „ore de toleranță” în care diferențele sunt explicate pe înțelesul lor. Fără o mediere constantă, elevii ceilalți pot dezvolta mecanisme de respingere, percepându-l pe colegul cu CES doar ca pe un factor perturbator.

3. Adaptarea Curriculară și Diferențierea Instruirii

În clasa I, trecerea la activitatea academică este critică. Din punctul meu de vedere, adaptarea curriculară trebuie să fie dublată de o gestionare a timpului care să nu îi lase pe ceilalți elevi să „stagneze”. În timp ce elevul cu CES lucrează pe fișe adaptate, restul clasei trebuie să fie implicat în sarcini de învățare provocatoare, pentru a minimiza sentimentul că ritmul orei este dictat exclusiv de nevoile speciale ale unui singur individ.

4. Amenajarea Mediului Fizic (Zona de Decompresie)

Eu cred că un „colț de liniște” este esențial. Această strategie presupune crearea unui spațiu în sala de clasă unde elevul cu CES se poate retrage pentru a-și regla emoțiile. Acest lucru previne escaladarea unei crize care ar putea bloca procesul de predare pentru ceilalți 25-30 de elevi.

Reflecții Personale și Concluzii

Părerea mea este că succesul integrării depinde în egală măsură de resursele materiale și de echilibrul psihologic al cadrului didactic. Nu putem nega faptul că există momente de tensiune în care elevii ceilalți nu îl acceptă pe copilul cu CES din cauza comportamentelor disruptive care le fragmentează atenția. Eu cred că o incluziune forțată, fără suport specializat, face rău ambelor tabere.

În concluzie, integrarea elevilor cu CES în clasa I este un proces de uzură care necesită onestitate pedagogică. Din punctul meu de vedere, trebuie să recunoaștem provocările reale, inclusiv oboseala elevilor tipici și dificultatea menținerii concentrării în timpul crizelor, pentru a putea aplica soluții viabile. Doar printr-o colaborare strânsă între școală, familie și terapeuți, mediul școlar poate deveni un spațiu în care diversitatea nu este doar tolerată, ci și gestionată cu profesionalism.

Bibliografie:

Alois, G. (2006). Tratat de psihopedagogie specială. Editura Polirom, Iași.

Gherguț, A. (2013). Sinteze de psihopedagogie specială. Ghid pentru concursuri și examene de definitivare și grade didactice. Editura Polirom, Iași.

Ungureanu, D. (2000). Educația integrată și școala incluzivă. Editura de Vest, Timișoara.

CORTEZ GABRIELA VANDA
UNITATE DE ÎNVĂȚĂMÂNT: LICEUL TEHNOLOGIC ,,NICOLAI NANU”
LOCALITATE:BROȘTENI

PARTENERIATUL ȘCOALĂ-FAMILIE , PREMIZA EFICIENȚEI PROCESULUI EDUCATIV

Familia are o importanță majoră în dezvoltarea psihosocială a copilului, în construirea concepției sale despre lume și despre sine.

Tactul și înțelepciunea cu care părinții îl îndrumă, respectul cu care îl tratează, vor avea un impact benefic asupra personalității acestuia. Totodată, responsabilizarea sa, o anume libertate supravegheată, stimularea creativității, sunt și ei factori care duc la formarea unei personalități echilibrate.

Școala intervine în educația copilului diversificând, aprofundând, organizând procesul educațional. Familia și școala, prin comunicare și colaborare eficientă pot să potențeze reciproc, acțiunile benefice în ceea ce privește educația copilului.

Colaborarea școlii cu familia se bazează pe relații de susținere, respect, înțelegere, dragoste și înțelegerea rolului fiecărui actor implicat în educația copilului. Formarea-dezvoltarea permanentă a elevului, depinde de această relație între școală și familie pe tot parcursul perioadei școlare. Lipsa colaborării dintre familie și școală conduce la o lipsă de eficiență a procesului educativ.

Este deosebit de important ca părinții să fie conștientizați de responsabilitatea pe care o au în educația copiilor lor și în colaborarea cu instituțiile de învățământ. De asemenea, pentru educația copiilor este esențial ca părinții să fie implicat și motivați în luarea unor decizii.

Nici o instituție de învățământ nu poate să înlocuiască relația între părinți și copii, și niciodată, un profesor oricât de valoros ar putea fi el, nu va putea suplini rolul unui părinte. În societatea actuală este necesar ca părinții să beneficieze de colaborarea cu diverși specialiști din diferite domenii, care să inițieze și să susțină părinții în formarea și dezvoltarea competențelor parentale..

Pe lângă școală și familie, un rol educativ extrem de important îl au palatele copiilor, centrele de creație, bibliotecile, teatrele, asociațiile nonguvernamentale, biserica și întreaga societate civilă.

Faptul că familia determină într-o foarte mare măsură calitatea educației și părinții influențează formarea copilului, reliefează faptul că este necesar ca părinții să beneficieze de sprijinul specialiștilor în actuala societate, aflată în continuă schimbare.

1. Lipsa unuia sau a ambilor părinți și implicarea bunicilor sau a altor membri ai familiei în educația copiilor,
2. situația socială și economică precară a unor familii, generatoare de dificultăți în relația cu școala,
3. cunoașterea de efectuată a finalităților curriculumului învățământului primar dau naștere multor probleme în dezvoltarea și formarea personalității copilului.

Din motivele enumerate mai sus se evidențiază necesitatea acordării unui sprijin de specialitate părinților pentru a putea să participe activ și pozitiv în educația copiilor lor.

Procesul de educațional poate deveni eficient, uman și valoros în cazul în care va exista o colaborare permanentă între părinți, copiii și cadre didactice precum și alte instituții de educație care au ca obiectiv integrarea optimă a copilului în societate.

Bibliografie:

Băran-Pescaru A. Parteneriat în educaţie – familie-şcoală-comunitate. Bucureşti: Aramis

Print, 2004. 79 p.

Bătrînu E. Educaţia în familie. Bucureşti: Editura Politică, 1980. 211 p.

Braghiș, M., Strategii pedagogice de optimizare a parteneriatului școală, familie, comunitate în treapta învățământului primar

Cosmovici A., Iacob, L. (coord), Psihologie şcolară. Iaşi: Polirom, 2008

Cristea S. Fundamentele ştiinţelor educaţiei. Teoria generală a educaţiei. Chişinău: Litera

Internaţional, 2003.

Cucoş C. Pedagogie. Iaşi: Polirom, 2006.

PITIC CRISTINA MARIA
UNITATE DE ÎNVĂȚĂMÂNT: LICEUL TEHNOLOGIC ”ION NISTOR”
LOCALITATE: VICOVU DE SUS

Activități care dezvoltă empatia, respectul și colaborarea între copii în ciclul primar

Introducere

În ciclul primar, formarea competențelor sociale și emoționale este la fel de importantă ca dezvoltarea abilităților academice. Empatia, respectul și colaborarea reprezintă valori fundamentale care contribuie la crearea unui climat educațional pozitiv și la dezvoltarea armonioasă a copilului.

Importanța dezvoltării empatiei, respectului și colaborării

Dezvoltarea acestor competențe contribuie la reducerea conflictelor, creșterea încrederii în sine, îmbunătățirea comunicării și formarea comportamentelor prosociale.

Activități pentru dezvoltarea empatiei

Jocurile de rol, povestirile și jurnalul emoțiilor îi ajută pe elevi să înțeleagă și să exprime emoțiile proprii și ale celorlalți.

Activități pentru dezvoltarea respectului

Stabilirea regulilor clasei, folosirea cuvintelor pozitive și activitățile despre diversitate contribuie la dezvoltarea respectului reciproc.

Activități pentru dezvoltarea colaborării

Lucrul în echipă, jocurile cooperative și proiectele tematice dezvoltă spiritul de colaborare și responsabilitatea.

Rolul cadrului didactic

Învățătorul modelează comportamentele elevilor și creează un mediu sigur și incluziv.

Concluzii

Integrarea acestor activități în procesul didactic contribuie la dezvoltarea armonioasă a elevilor și la crearea unui climat pozitiv în clasă.

Bibliografie

Goleman, D. (2008). Inteligența emoțională. București: Curtea Veche.

Neacșu, I. (2010). Psihologia educației. București: Polirom.

Vrășmaș, E. (2014). Educația incluzivă în școală. București: EDP.

UNICEF (2012). Dezvoltarea socio-emoțională a copiilor.

Ministerul Educației (2017). Curriculum pentru învățământul primar.

TABARCEA IOANA
UNITATE DE ÎNVĂȚĂMÂNT: ȘCOALA GIMNAZIALĂ TODIREȘTI
LOCALITATE: TODIREȘTI, JUD. SUCEAVA

Activități pentru dezvoltarea socio-emoțională a copiilor

Rezumat
Dezvoltarea socio-emoțională reprezintă un pilon esențial în formarea armonioasă a elevilor din învățământul primar. Prezentul articol propune o serie de activități interactive și aplicative, utilizate în cadrul participării la un concurs dedicat micilor olimpici, care au contribuit la îmbunătățirea competențelor sociale și emoționale ale elevilor. Activitățile prezentate pot fi utilizate ca Resursă Educațională Deschisă (RED), fiind adaptabile diverselor contexte educaționale.

Cuvinte-cheie: dezvoltare socio-emoțională, învățământ primar, empatie, colaborare, activități educative, RED

1. Introducere

În contextul educațional actual, accentul nu mai este pus exclusiv pe achizițiile cognitive, ci și pe dezvoltarea competențelor socio-emoționale ale elevilor. Acestea contribuie la formarea unor indivizi echilibrați, capabili să gestioneze emoții, să colaboreze eficient și să dezvolte relații sănătoase.

Participarea la concursuri școlare oferă un cadru ideal pentru exersarea acestor competențe, elevii fiind implicați în activități care stimulează atât performanța academică, cât și inteligența emoțională.

2. Importanța dezvoltării socio-emoționale

Dezvoltarea socio-emoțională include capacitatea de recunoaștere și gestionare a emoțiilor, empatia, abilitățile de comunicare și cooperarea. În ciclul primar, aceste competențe se formează prin experiențe directe și activități interactive.

Beneficiile includ:

creșterea încrederii în sine;

îmbunătățirea relațiilor interpersonale;

reducerea comportamentelor conflictuale;

creșterea motivației pentru învățare.

3. Integrarea activităților în context competițional

În cadrul concursului la care elevii au participat, aceste activități au fost integrate în programul de pregătire și desfășurare. Ele au contribuit la:

reducerea anxietății de performanță;

creșterea coeziunii grupului;

îmbunătățirea rezultatelor prin echilibru emoțional.

4. Concluzii

Activitățile pentru dezvoltarea socio-emoțională sunt esențiale în formarea elevilor din învățământul primar. Integrarea acestora în activități didactice și extracurriculare, inclusiv în contexte competitive, contribuie la dezvoltarea armonioasă a copiilor.

Resursa educațională propusă poate fi utilizată și adaptată de cadrele didactice interesate de promovarea unui climat educațional pozitiv și incluziv.

5. Bibliografie orientativă

CASEL (Collaborative for Academic, Social, and Emotional Learning)

Goleman, D. – *Inteligența emoțională*

Ministerul Educației – documente curriculare pentru învățământul primar

LAZAR ELENA
UNITATEA DE ÎNVĂȚĂMÂNT: Școala Gimnazială Nr.3- GPN Nr. 3
LOCALITATE: Marginea

EDUCAȚIA MONTESSORI ÎN DEZVOLTAREA COPILULUI

Maria Montessori a elaborat o teorie pedagogică bazată pe respectul pentru copil, pentru nevoile sale. Educaţia echivalează cu a învăţa copilul să gândească şi să acţioneze independent, întro manieră responsabilă. Educatorul este mai degrabă un creator al situaţiilor de învăţare, decât o persoană care predă în mod direct anumite cunoştinţe, mai mult un ghid, decât un lider.

Filosofia educaţională a Maria Montessori încurajează dezvoltarea copilului într-un mediu care să inspire siguranţă, sprijin, diversitate culturală, libertate de a explora. Principala menire a educatorilor este de a crea un astfel de mediu, care să ducă la o dezvoltare armonioasă intelectuală, socială, fizică şi artistică. Ei pot ajuta copilul să dea un sens informaţiilor, să înveţe să distingă, să diferenţieze, să categorisească şi să emită judecăţi. Aceste aptitudini vor sta la baza întregii învăţături viitoare.

Adultul nu trebuie *să facă niciodată pentru copil ceea ce acesta poate să facă singur*, pentru că, astfel, îi fură posibilitatea de a învăţa singur, îl face dependent. Ne dezvoltăm încrederea în noi atunci când vedem că putem face anumite lucruri, că „ne iese”. Când unui copil nu îi iese ceva din prima, apare o „frustrare sănătoasă” și este nevoie să îl lăsăm să o trăiască, nu să „îl salvăm” și să facem în locul lui. Un copil poate face mult mai multe lucruri decât îl crede în stare părintele sau educatorul său. Făcând lucrurile în locul lui îi răpim bucuria realizării și șansa de a vedea că poate să facă el singur lucruri, și în felul acesta să îi crească încrederea în sine. Atunci când a invățat să meargă, la început a căzut. Însă de fiecare dată când a căzut s-a ridicat și a mai încercat, până a reușit să meargă.

Experiența de educatoare și lucrul cu părinții mi-a întărit ideea că ceea ce își doresc parinții cel mai intens pentru copiii lor este ca aceștia să aibă încredere în ei. Afirm acest lucru în cunoștință de cauză deoarece lucrez ca educatoare într-o grădiniță tradițională de aproape patru decenii.

Consider că încrederea în sine a copiilor se clădește treptat si reprezintă suma momentelor de viață în care copilul a concluzionat „Eu pot”. Cum concluzionează că poate? Atunci când părintele sau educatorul nu face în locul lui activități potrivite vârstei. Educația

alternativă Montessori, își propune să învețe copilul să gândească și să acționeze independent, într-o manieră responsabilă. Un model alternativ de educare bazat pe cultivarea încrederii in sine. Fiecare copil se naște cu un potențial unic ce trebuie valorificat, copilul nefiind doar un "vas gol" care așteaptă să fie umplut. Filosofia ei a pornit de la premiza fundamentală că toți copiii învață cel mai bine atunci când li se dă posibilitatea să aleagă și să descopere în felul lor propriu.

Copiii învaţă singuri, folosind materialele specifice, timp în care rolul adultului este să direcţioneze, să stimuleze şi să ghideze activitatea acestora. Educatorul nu se amestecă niciodată atunci când un copil este concentrat şi nu intervine decât dacă a constatat că acesta are nevoie de ajutor, nu ştie ce să facă sau îi deranjează pe colegi. Ajutorul pe care educatorul îl oferă copilului este întotdeauna limitat, doar atât cât să se asigure că acesta a ieşit din impas.

Copilul este liber să aleagă dintre materialele care i s-au prezentat şi după ce termină de lucrat cu ele ştie că trebuie să le aşeze pe raft în acelaşi loc şi în aceleaşi condiţii, pregătite pentru următorul copil interesat de aceeaşi activitate. Rolul educatorului este de a facilita contactul copilului cu materialele. Acesta se angajează într-o activitate, pe care poate să o repete de câte ori simte nevoia, în funcţie de interesul personal.

Teoria pedagogică elaborată de Maria Montessori s-a răspândit cu repeziciune în întreaga lume, câştigând numeroşi adepţi şi contribuind la crearea unui adevărat curent: montessorianismul. Ea a atras atenţia contemporanilor asupra copilului, asupra drepturilor sale şi a necesităţii de a i se crea condiţii de dezvoltare pe măsura vârstei lui, realizându-se un echilibru între activitatea liberă şi cea dirijată.

Bibliografie:

- Albulescu, I., *Alternative educaționale*, suport de curs, 2018
- *Curriculum pentru educaţia timpurie* a copiilor de la naștere până vârsta de 6 ani, Bucureşti, 2019
- Ghid de bune practici pentru educaţia timpurie a copiilor între 3– 6/7 ani, Bucureşti, 2008

BANEA LAURETA SPERANȚA
UNITATE DE ÎNVĂȚĂMÂNT: LICEUL TEORETIC „G.M.MURGOCI”
LOCALITATE: MĂCIN, JUD. TULCEA

COPIII ȘI VALORILE RELAȚIONALE

Dezvoltarea armonioasă a copiilor nu presupune doar acumularea de cunoștințe academice, ci și formarea unor valori esențiale precum empatia, respectul și capacitatea de a colabora cu ceilalți. Aceste abilități sociale și emoționale sunt fundamentale pentru integrarea în societate și pentru construirea unor relații sănătoase. În acest sens, activitățile educative și recreative joacă un rol crucial în formarea comportamentelor pozitive încă de la vârste fragede.

Empatia reprezintă capacitatea de a înțelege și de a simți emoțiile celorlalți. Pentru a dezvolta această abilitate, cadrele didactice și părinții pot organiza activități precum jocurile de rol. De exemplu, copiii pot interpreta diferite situații din viața de zi cu zi, cum ar fi ajutorarea unui coleg trist sau rezolvarea unui conflict. Prin aceste exerciții, ei învață să se pună în locul celorlalți și să reacționeze într-un mod adecvat. De asemenea, citirea poveștilor și discutarea personajelor contribuie la dezvoltarea empatiei, deoarece copiii analizează emoțiile și acțiunile acestora.

Respectul este o valoare esențială care se construiește prin exemplu și prin interacțiuni constante. Activitățile de grup, în care fiecare copil are un rol bine definit, contribuie la dezvoltarea respectului reciproc. De exemplu, lucrul în echipă pentru realizarea unui proiect (desen, colaj, construcție) îi ajută pe copii să înțeleagă importanța opiniilor diferite și să aprecieze contribuția fiecăruia. Regulile stabilite împreună în cadrul grupului îi învață să respecte limitele și să accepte diversitatea.

Colaborarea este strâns legată de respect și empatie, fiind o abilitate esențială în viața de zi cu zi. Jocurile de echipă, precum cele sportive sau cele de cooperare (de exemplu, construirea unui obiect din materiale simple), îi învață pe copii să lucreze împreună pentru atingerea unui scop comun. Aceste activități dezvoltă comunicarea, răbdarea și capacitatea de a rezolva probleme în mod colectiv. În plus, copiii învață să își gestioneze emoțiile și să accepte atât succesul, cât și eșecul.

Un alt tip de activitate eficient este implicarea în proiecte de voluntariat adaptate vârstei. Chiar și acțiunile simple, precum ajutorarea unui coleg sau participarea la activități de curățenie în clasă, contribuie la dezvoltarea responsabilității și a respectului față de mediul înconjurător și față de ceilalți. Astfel, copiii devin mai conștienți de impactul acțiunilor lor asupra comunității.

De asemenea, jocurile de tip „cooperativ”, în care nu există un câștigător individual, ci succesul depinde de implicarea tuturor, sunt foarte eficiente. Acestea reduc competiția excesivă și încurajează sprijinul reciproc. Copiii învață că succesul este mai valoros atunci când este împărtășit.

Rolul adultului este esențial în toate aceste activități. Profesorii și părinții trebuie să ofere un model pozitiv de comportament, să încurajeze dialogul și să creeze un mediu sigur, în

care copiii să se simtă ascultați și respectați. Feedback-ul constructiv și încurajările contribuie la consolidarea comportamentelor dorite.

Exemple de activități pentru dezvoltarea empatiei, respectului și colaborării

1. „Schimbă rolul" (joc de rol) - Scop: Dezvoltarea empatiei.
Copiii interpretează diferite situații (un coleg trist, un conflict, o neînțelegere) și își schimbă rolurile pentru a înțelege perspective diferite.

2. „Cercul aprecierilor" - Scop: Dezvoltarea respectului și a stimei de sine.
Fiecare copil spune ceva pozitiv despre colegul din dreapta sa. Activitatea încurajează exprimarea aprecierii și creează o atmosferă pozitivă.

3. „Construim împreună" - Scop: Dezvoltarea colaborării.
Copiii sunt împărțiți în echipe și trebuie să construiască un obiect (turn, casă, pod) folosind materiale simple (hârtie, cuburi, paie). Reușita depinde de cooperare.

4. „Povestea continuată" - Scop: Stimularea comunicării și a lucrului în echipă.
Un copil începe o poveste, iar ceilalți o continuă pe rând. Activitatea îi învață să asculte și să contribuie la un rezultat comun.

5. „Ajutorul secret" - Scop: Dezvoltarea empatiei și a comportamentului prosocial.
Fiecare copil primește în secret numele unui coleg pe care trebuie să-l ajute pe parcursul zilei, fără a dezvălui acest lucru.

6. „Regulile noastre" - Scop: Încurajarea respectului reciproc.
Copiii stabilesc împreună regulile clasei sau ale grupului. Astfel, înțeleg mai bine importanța respectării lor.

7. „Labirintul în echipă" - Scop: Dezvoltarea încrederii și a colaborării.
Un copil este legat la ochi, iar colegii îl ghidează verbal printr-un traseu. Activitatea dezvoltă comunicarea și încrederea în ceilalți.

8. „Cutia cu emoții" - Scop: Recunoașterea și exprimarea emoțiilor.
Copiii extrag bilețele cu diferite emoții și povestesc o situație în care au simțit acel lucru, învățând să-și înțeleagă propriile trăiri și pe ale altora.

9. „Puzzle în echipă" - Scop: Colaborare și rezolvare de probleme.
Fiecare copil primește o piesă dintr-un puzzle comun și trebuie să colaboreze pentru a-l finaliza.

În concluzie, empatia, respectul și colaborarea nu sunt abilități înnăscute, ci se dezvoltă prin experiențe și interacțiuni. Prin activități bine alese, adaptate vârstei copiilor, aceste valori pot fi cultivate eficient, contribuind la formarea unor indivizi echilibrați, responsabili și capabili să relaționeze armonios cu cei din jur. Educația emoțională trebuie să fie o prioritate, deoarece ea stă la baza unei societăți sănătoase și solidare.

PARASCHIV VIORICA LOREDANA
UNITATE DE ÎNVĂȚĂMÂNT: LICEUL TEORETIC ,,GHEORGHE MUNTEANU MURGOCI
LOCALITATE: MĂCIN, TULCEA

DEZVOLTAREA SOCIO-EMOȚIONALĂ A PREȘCOLARILOR

Conform declarației adoptată la Summitul Mondial pentru Copii :

" Copiii acestei lumi sunt inocenți, vulnerabili si dependenți. Ei sunt de asemenea curioși, activi, plini de speranță . Viața lor ar trebui sa fie una de bucurie si pace, de joc si învățare si creștere. Viitorul lor ar trebui modelat in armonie si cooperare. Ei ar trebui sa se formeze prin lărgirea orizonturilor si dobândirea de experiență."

Între 3 și 6 ani se produc însemnate schimbări în viața afectivă a copilului. Emoțiile și sentimentele preșcolarului însoțesc toate manifestările lui, fie că este vorba de jocuri, de cântece, de activități educative, fie de îndeplinirea sarcinilor primite de la adulți. Ele ocupă un loc important în viața copilului și exercită o puternică influență asupra conduitei lui. Emoția este o trăire a unei persoane față de un eveniment important pentru aceasta.

Pentru a favoriza o bună adaptare socială și menținerea unei bune sănătăți mentale, copiii trebuie să învețe să recunoască ce simt pentru a putea vorbi despre emoția pe care o au, trebuie să învețe cum să facă deosebire între sentimentele interne și exprimarea externă și nu în ultimul rând să învețe să identifice emoția unei persoane din expresia ei exterioară pentru a putea, în felul acesta, să răspundă corespunzător.

Dezvoltarea emoțională și socială a copilului sunt aspecte esențiale în evoluția sa și în special în procesualitatea învățării, de aceea atât educatorii, cât și părinții trebuie să acorde o importanță deosebită și acestui segment de educație.

Îmbrățișăm de asemenea ideea că promovarea educației emoționale și sociale trebuie să vizeze orice vârstă, urmând principiul învățării permanente, pe tot parcursul vieții, întrucât niciodată nu e prea târziu să devenim conștienți de propriile emoții și sentimente (devenind capabili de autocontrol), precum și de cele ale celor din jur.

Jocul reprezintă principala formă de activitate a copilului preșcolar și, totodată, unul dintre cele mai eficiente mijloace de dezvoltare socio-emoțională. Prin intermediul jocului, copilul învață să își exprime emoțiile, să respecte reguli, să coopereze cu ceilalți și să își aștepte rândul. În cadrul jocurilor de rol, al jocurilor de grup sau al activităților liber alese, preșcolarul își dezvoltă empatia, capacitatea de comunicare și abilitatea de a rezolva conflicte într-un mod pașnic. Astfel, jocul contribuie în mod esențial la formarea unei personalități echilibrate și la integrarea eficientă a copilului în colectivitate.

În grădiniță, dezvoltarea socio-emoțională poate fi susținută prin numeroase activități adaptate vârstei copiilor. Dintre acestea, amintim jocurile de recunoaștere și denumire a emoțiilor, povestirile după imagini, jocurile de rol, activitățile artistico-plastice, precum și exercițiile de cooperare în perechi sau în grupuri mici. De asemenea, foarte utile sunt momentele de reflecție de la începutul sau sfârșitul zilei, în care copiii sunt încurajați să vorbească despre stările lor emoționale, despre relațiile cu ceilalți și despre modul în care au rezolvat anumite situații.

Familia are, la rândul său, un rol fundamental în formarea competențelor socio-emoționale ale copilului. Mediul familial este primul spațiu în care copilul învață să iubească, să comunice, să își manifeste emoțiile și să relaționeze cu cei din jur. Atunci când părinții oferă un model pozitiv de comportament, ascultă copilul, îi validează emoțiile și îl învață să gestioneze situațiile dificile, dezvoltarea acestuia este armonioasă. Prin urmare, colaborarea dintre grădiniță și familie este esențială pentru susținerea echilibrului emoțional și social al preșcolarului.

Dezvoltarea abilităților emoționale ale copiilor este importantă pentru că ajută la formarea și menținerea relațiilor cu ceilalți, pentru că ajută copiii să se adapteze la grădiniță și la școală, pentru că previne apariția problemelor emoționale și de comportament, în copilăria timpurie și în cea mijlocie. Aceasta ocupă un loc central în dezvoltarea armonioasă a copilului preșcolar. Prin activități adecvate, prin implicarea cadrelor didactice și a familiei, dar și prin crearea unui mediu educațional bazat pe respect, cooperare și sprijin emoțional, copilul dobândește competențe esențiale pentru viață. Dezvoltarea socio-emoțională nu trebuie privită ca un aspect secundar al educației, ci ca o condiție fundamentală pentru integrarea școlară și socială a viitorului adult.

MUNTEANU FLORENȚA
UNITATE DE ÎNVĂȚĂMÂNT: GRĂDINIȚA CU P.N/STRUCTURĂ A LICEULUI DE ARTE „GEORGE GEORGESCU''
LOCALITATE:TULCEA

ACTIVITĂȚI CARE DEZVOLTĂ EMPATIA, RESPECTUL ȘI COLABORAREA ÎNTRE COPII

Într-o lume tot mai complexă și interconectată, copiii se confruntă de timpuriu cu situații sociale diverse. De aceea, dezvoltarea abilităților sociale și emoționale devine esențială pentru formarea unei personalități echilibrate. Competențele precum empatia, respectul și colaborarea nu doar că favorizează relațiile armonioase cu ceilalți, dar contribuie și la creșterea stimei de sine și a încrederii în propriile forțe. În școală, dar și în familie, aceste competențe ajută copilul să gestioneze conflictele, să comunice clar și să se integreze armonios în grupuri diverse.

Educația pentru empatie și respect nu se limitează la transmiterea unor reguli; ea presupune experiențe practice, jocuri interactive și reflecție asupra emoțiilor proprii și ale celorlalți. În plus, activitățile de colaborare îi învață pe copii cum să împartă responsabilități, să negocieze și să atingă împreună obiective comune. Prin urmare, implicarea profesorilor, educatorilor și părinților în crearea acestor experiențe este crucială pentru dezvoltarea copiilor.

1.Jocuri de rol

Jocurile de rol permit copiilor să experimenteze situații sociale variate și să se pună în pielea altor persoane.

De exemplu, un copil poate interpreta rolul unui coleg care se simte exclus dintr-un joc, iar ceilalți trebuie să găsească modalități de a-l integra. Această practică le dezvoltă capacitatea de a recunoaște emoțiile celorlalți, de a reacționa cu empatie și de a identifica soluții pentru problemele sociale.

Un alt exemplu de joc de rol este simularea unui conflict între doi colegi, unde ceilalți copii trebuie să intervină constructiv. Prin astfel de experiențe, copiii învață să-și gestioneze emoțiile, să folosească cuvinte potrivite și să practice respectul în comunicare. Jocurile de rol, repetate periodic, devin un instrument valoros pentru formarea unor abilități sociale durabile.

2.Povestiri și discuții ghidate

Citirea unor povești cu personaje diverse și discutarea acțiunilor acestora reprezintă o metodă eficientă de dezvoltare a empatiei. După fiecare poveste, profesorul sau educatorul poate pune întrebări precum: „Cum crezi că s-a simțit personajul principal?” sau „Ce ai fi făcut tu în locul lui?”. Aceste discuții îi ajută pe copii să exploreze perspective diferite și să învețe să respecte opiniile colegilor.

De exemplu, o poveste despre un copil care își ajută fratele să facă temele poate fi folosită pentru a discuta despre importanța sprijinului și a colaborării în familie și la școală. Astfel, copiii își dezvoltă atât empatia, cât și capacitatea de a identifica comportamente pozitive care pot fi aplicate în viața reală.

3.Proiecte de grup

Proiectele de grup sunt esențiale pentru dezvoltarea colaborării. Activități precum realizarea unui colaj, a unui poster tematic sau a unui mic spectacol de teatru le permit copiilor să învețe să împartă sarcini, să asculte ideile colegilor și să lucreze împreună pentru un scop comun.

De exemplu, în cadrul unui proiect de grup pe tema „Prietenia”, copiii pot crea împreună un jurnal ilustrat, unde fiecare contribuie cu idei și desene. Succesul proiectului depinde de efortul comun, ceea ce le arată că respectul reciproc și colaborarea duc la rezultate mai bune decât acțiunile individuale.

4.„Cercul apreciativ”

Activitatea numită „cercul apreciativ” presupune ca fiecare copil să spună ceva pozitiv despre colegul de lângă el. Această practică simplă dezvoltă respectul și încrederea în grup, oferind copiilor ocazia de a observa și recunoaște calitățile celorlalți.

Pe lângă efectele imediate asupra climatului clasei, cercul apreciativ ajută copiii să învețe recunoașterea emoțiilor pozitive și importanța exprimării apreciative, reducând rivalitățile și conflictele. În timp, aceste mici gesturi contribuie la crearea unui mediu social armonios, în care fiecare copil se simte valorizat.

5. Jocuri de cooperare

Jocurile de cooperare includ activități care necesită colaborare pentru a atinge un obiectiv comun, fără ca vreun copil să fie „câștigător” individual. Exemple: construirea unui puzzle mare, traversarea unui traseu cu obstacole fără să se piardă obiectele sau jocuri de echipă în aer liber.

Astfel de jocuri îi învață pe copii că succesul depinde de sprijinul reciproc, planificare comună și comunicare eficientă. Participarea la aceste activități dezvoltă răbdarea, perseverența și respectul față de ceilalți, competențe esențiale pentru viața socială și școlară.

6. Activități de voluntariat

Implicarea copiilor în acțiuni comunitare, chiar mici, cum ar fi strângerea de jucării pentru copii nevoiași, plantarea de flori sau ajutorul în grădina școlii, dezvoltă empatia și responsabilitatea socială. Această experiență le arată că acțiunile lor pot avea un impact pozitiv asupra celorlalți și că respectul și compasiunea sunt valori practice.

Astfel, copiii învață să fie atenți la nevoile celor din jur și să acționeze cu responsabilitate, cultivând un sentiment de apartenență la comunitate și solidaritate față de ceilalți.

În concluzie, pot spune că dezvoltarea empatiei, a respectului și a colaborării nu se realizează în mod întâmplător; necesită experiențe concrete și ghidare atentă. Activitățile creative și interactive le oferă copiilor ocazia de a recunoaște emoțiile celorlalți, de a-și exprima sentimentele într-un mod respectuos și de a colabora eficient. Astfel, ei se formează ca persoane echilibrate și devin membri activi și responsabili ai comunității lor.

Bibliografie:

1.Marcu, L. (2015). Dezvoltarea abilităților sociale la copii. București: Editura Didactică și Pedagogică.
2.Popescu, A. (2017). Empatia și comunicarea între copii. Cluj-Napoca: Casa Cărții de Știință.
3.Ionescu, M. (2018). Colaborarea în activitățile educative pentru copii. Iași: Polirom Educațional.
4.Dobre, R. (2016). Formarea respectului și responsabilității în școală. București: Editura Trei.
5.Goleman, D. (2006). Inteligența emoțională. București: Curtea Veche.

CIURARIU ANDREEA LORENA
UNITATE DE ÎNVĂȚĂMÂNT: LICEUL TEHNOLOGIC ELECTROTIMIȘ. ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 20
LOCALITATE: TIMIȘOARA

UTILIZAREA TEHNOLOGIEI ÎN ACTIVITATEA DIDACTICĂ ÎN ALTERNATIVA EDUCAȚIONALĂ STEP BY STEP

Integrarea tehnologiei în spațiul educațional contemporan a încetat de mult să fie o simplă opțiune, devenind o necesitate imperativă pentru pregătirea noilor generații. În cadrul alternativei educaționale Step by Step, acest proces capătă valențe specifice, deoarece trebuie să se armonizeze cu o filozofie care pune mare preț pe interacțiunea umană, pe manipularea obiectelor concrete și pe învățarea experiențială. Provocarea majoră a acestui model pedagogic nu este aceea de a înlocui materialele tradiționale cu ecrane, ci de a utiliza instrumentele digitale ca pe niște extensii ale curiozității naturale a copilului. Tehnologia, atunci când este implementată corect în acest context, nu izolează elevul, ci devine un pod între explorarea individuală și colaborarea socială, respectând în același timp ritmul propriu de dezvoltare al fiecărui participant la procesul de învățare.

Din perspectivă teoretică, utilizarea tehnologiei în Step by Step se sprijină pe principiile constructivismului digital și pe teoria inteligențelor multiple a lui Howard Gardner. Teoria susține că mediile digitale pot oferi diverse modalități de reprezentare a realității, satisfăcând astfel nevoile elevilor cu stiluri de învățare variate, fie că sunt vizuali, auditivi sau kinestezici. În această alternativă, tehnologia este privită ca o „unealtă a minții”, conform conceptului dezvoltat de David Jonassen, servind drept partener intelectual care ajută elevul să articuleze ceea ce știe și să construiască noi înțelesuri. Această abordare teoretică subliniază faptul că dispozitivele digitale nu trebuie folosite pentru consum pasiv de conținut, ci pentru creație, cercetare și rezolvare de probleme, menținând controlul procesului de învățare în mâinile copilului, nu ale software-ului.

Strategiile de implementare pornesc de la organizarea centrelor de activitate, unde centrul de alfabetizare sau cel de științe poate fi îmbogățit cu resurse tehnologice specifice. O strategie eficientă este „cercetarea ghidată prin WebQuest”, unde elevii, împărțiți în grupuri mici, explorează resurse online selectate în prealabil de cadru didactic pentru a soluționa o provocare sau a finaliza un proiect. Această metodă previne pierderea elevului într-un flux informațional nesigur și îi dezvoltă abilitățile de selectare și evaluare a informației încă de la o vârstă fragedă. De asemenea, tehnologia este integrată în momentele de reflecție prin utilizarea portofoliilor digitale, care permit elevilor să înregistreze mesaje audio sau video despre propriile realizări, oferind o perspectivă mult mai bogată asupra progresului lor decât ar putea face un simplu test pe hârtie.

Activitățile practice pot include utilizarea aplicațiilor de realitate augmentată în centrul de științe, unde copiii pot „vizita” spațiul cosmic sau pot observa structura internă a unei plante, transformând conceptele abstracte în experiențe vizuale memorabile. În centrul de construcții, utilizarea unor kituri simple de robotică sau a programării vizuale cu blocuri logice poate completa joaca tradițională cu cuburi, învățându-i pe elevi bazele gândirii algoritmice și ale cauzalității. O altă activitate de succes este crearea de povești digitale, unde copiii colaborează

pentru a scrie, ilustra și înregistra narativ un text, folosind tablete pentru a asambla produsul final. Această activitate nu doar că dezvoltă competențe lingvistice și digitale, dar consolidează și abilitățile de negociere și cooperare, esențiale în modelul Step by Step.

Relația dintre tehnologie și cadrul didactic în această alternativă rămâne una de facilitare, unde educatorul nu devine un tehnician, ci un arhitect al experiențelor de învățare. Profesorul utilizează tabla interactivă sau platformele de comunicare nu pentru a preda frontal, ci pentru a prezenta stimuli vizuali care să declanșeze discuții aprinse în timpul întâlnirii de dimineață. Tehnologia devine astfel un catalizator pentru dialogul critic și pentru schimbul de idei între copii. Mai mult, utilizarea mediului digital facilitează o legătură mult mai strânsă cu familia, părinții putând accesa fragmente din activitatea zilnică a copiilor, ceea ce sporește transparența și încrederea în parteneriatul educațional, elemente vitale pentru succesul acestui model pedagogic.

Este important de subliniat că, în Step by Step, tehnologia este întotdeauna echilibrată de activitățile în aer liber, de manipularea materialelor din natură și de interacțiunea față în față. Această abordare holistică previne sedentarismul și suprastimularea digitală, asigurându-se că ecranele sunt folosite doar atunci când aduc o valoare adăugată reală pe care materialele analogice nu o pot oferi. Elevii învață astfel o formă de igienă digitală, înțelegând că tehnologia este un instrument puternic, dar care trebuie utilizat cu discernământ și responsabilitate. Această educație pentru utilizarea conștientă a tehnologiei îi pregătește pe elevi să fie nu doar utilizatori competenți, ci și cetățeni digitali etici.

În concluzie, utilizarea tehnologiei în alternativa Step by Step reprezintă o fuziune armonioasă între tradiția pedagogiei centrate pe copil și cerințele lumii moderne. Departe de a altera spiritul acestei metode, instrumentele digitale îi potențează capacitatea de a stimula autonomia, creativitatea și gândirea critică a elevilor. Prin integrarea lor strategică în activitățile de la centre și prin menținerea unui echilibru sănătos între digital și analogic, se creează un mediu de învățare dinamic și relevant. Astfel, Step by Step reușește să rămână o alternativă educațională de avangardă, formând indivizi capabili să navigheze cu succes și integritate într-un viitor în care tehnologia și umanitatea sunt indisolubil legate.

HULBER LIA VIOLETA
UNITATE DE ÎNVĂȚĂMÂNT: LICEUL TEHNOLOGIC ELECTROTIMIȘ. ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 20
LOCALITATE: TIMIȘOARA

STRATEGII DE MOTIVARE A ELEVILOR DIN ÎNVĂȚĂMÂNTUL PRIMAR ÎN ALTERNATIVA EDUCAȚIONALĂ STEP BY STEP

Evoluția sistemului educațional contemporan a demonstrat că motivația elevului nu este un factor static, ci un proces dinamic, profund influențat de contextul pedagogic și de calitatea relațiilor interumane din mediul școlar. În peisajul alternativelor educaționale din România, programul Step by Step se distinge printr-o abordare umanistă și democratică, reușind să redefinească succesul școlar dincolo de ierarhiile rigide și de notarea standardizată. Implementată oficial începând cu anul 1994, această alternativă pedagogică a fost concepută pentru a răspunde nevoilor de dezvoltare ale copilului într-o societate aflată în continuă schimbare, punând bazele unei personalități autonome, creative și capabile de gândire critică. Motivația elevilor în acest sistem nu este generată de teama de sancțiune sau de dorința de a obține recompense externe, ci este ancorată în curiozitatea naturală a copilului și în plăcerea descoperirii, fiind susținută de un mediu educațional care valorizează progresul individual și colaborarea în detrimentul competiției acerbe.

Un aspect fundamental al strategiei de motivare în alternativa Step by Step este organizarea spațiului fizic, care încetează să mai fie un cadru rigid și devine un al treilea educator. Sala de clasă este structurată pe centre de activitate, delimitate fizic și tematic, cum ar fi centrele de citire, scriere, matematică, științe, arte și construcții. Această organizare nu este doar estetică, ci servește scopului de a oferi elevului libertate de mișcare și posibilitatea de a alege ordinea în care abordează sarcinile de lucru. Prezența meselor mobile în locul băncilor tradiționale și a spațiilor mochetate, unde copiii se pot așeza pentru activități de grup, reduce tensiunea psihologică asociată adesea cu mediul școlar restrictiv.

Ziua de activitate în clasa Step by Step începe cu Întâlnirea de dimineață, o strategie ritualizată care are un impact profund asupra stării emoționale a elevilor și asupra pregătirii lor cognitive pentru efort. Acest moment debutează cu salutul, în care fiecare copil este recunoscut și validat prin utilizarea numelui, consolidând astfel coeziunea grupului și sentimentul de siguranță. Urmează momentul noutăților, unde elevii sunt încurajați să împărtășească experiențe personale, succesul acestei activități constând în transformarea clasei într-un spațiu de ascultare activă și empatie. Prin această practică, elevii își dezvoltă nu doar abilitățile de comunicare orală, ci și încrederea că ideile și trăirile lor sunt importante pentru ceilalți, ceea ce crește dorința de participare activă la viața clasei.

Un alt element cheie al întâlnirii de dimineață este Mesajul zilei, conceput de cadrele didactice pentru a capta atenția elevilor asupra temei principale a zilei și pentru a introduce concepte noi într-o manieră interactivă. Mesajul este adesea însoțit de Agenda zilei, care prezintă planificarea activităților, oferindu-le copiilor predictibilitate și reducând anxietatea legată de necunoscut. Implicarea elevilor în discutarea și acceptarea planului de lucru le oferă acestora un sentiment de responsabilitate și autonomie, ei înțelegând că sunt parteneri în procesul educațional, nu doar simpli executanți ai unor comenzi venite din partea adultului.

Această abordare democratică transformă învățarea dintr-o obligație într-o alegere conștientă și asumată.

Individualizarea învățării, ca strategie centrală de motivare, se realizează în mod concret prin lucrul la centrele de activitate, unde sarcinile sunt proiectate pentru a răspunde nivelurilor diferite de abilități din cadrul aceleiași clase. În alternativa Step by Step, cadrele didactice nu predau frontal întregului colectiv în mod predominant, ci facilitează învățarea în grupuri mici, ceea ce permite o monitorizare atentă a progresului fiecărui elev. La centrul de matematică, de exemplu, elevii pot folosi materiale manipulabile pentru a înțelege concepte abstracte, transformând calculul într-o experiență tactilă și vizuală plină de sens. La centrul de științe, motivația este susținută prin experimente și observații directe, adesea desfășurate în aer liber, unde copiii pot interacționa cu natura și pot formula ipoteze pe baza propriilor descoperiri.

Evaluarea în sistemul Step by Step este o componentă intrinsecă a învățării și este concepută pentru a susține, nu pentru a sancționa. Absența notelor și a calificativelor în învățământul primar elimină stresul competiției și frica de eșec, permițând elevului să se concentreze pe înțelegerea procesului, nu doar pe rezultatul final. Instrumentul principal este Caietul de evaluare, în care învățătoarele consemnează observații descriptive privind competențele specifice ale elevului, evidențiind succesele și identificând zonele care necesită consolidare. Această formă de evaluare oferă o imagine nuanțată a dezvoltării copilului și încurajează autoevaluarea, deoarece elevul învață să își monitorizeze propriul parcurs și să se compare cu performanțele sale anterioare, nu cu ale colegilor.

Scaunul autorului reprezintă o metodă de evaluare și motivare cu o puternică încărcătură simbolică în clasa Step by Step. Așezat pe un scaun deosebit, copilul își prezintă rezultatele muncii în fața colegilor, asumându-și rolul de expert în propria creație. Această postură îi acordă fiecărui elev un moment de importanță și vizibilitate, clădindu-i încrederea în forțele proprii și capacitatea de a vorbi în public. Feedback-ul oferit de colegi și profesori în acest cadru este unul pozitiv și constructiv, axat pe întrebări care să conducă la clarificarea ideilor și la îmbunătățirea demersurilor mentale, fără a recurge la clasificări stigmatizante. Astfel, scaunul autorului devine un loc al succesului accesibil fiecărui copil, indiferent de ritmul său de învățare.

Proiectele tematice complexe, cum este cel intitulat O sută de zile de școală, oferă numeroase exemple de activități care integrează diverse domenii ale cunoașterii într-o manieră motivantă și plină de viață. În cadrul acestui proiect, elevii pot realiza colecții de 100 de obiecte, pot scrie poezii cu exact 100 de cuvinte sau pot propune liste cu 100 de lucruri pe care le-au învățat de la începutul anului. Aceste activități nu sunt doar exerciții academice, ci momente de reflecție asupra propriului progres, oferind elevilor satisfacția de a vedea cât de mult au evoluat într-un interval de timp determinat. Utilizarea unor teme de interes din lumea înconjurătoare, cum ar fi vizita la piață sau studiul tradițiilor locale, transformă curriculumul național într-o experiență relevantă pentru viața cotidiană a elevului.

În concluzie, strategiile de motivare utilizate în alternativa Step by Step reprezintă un model de bune practici pentru un învățământ centrat cu adevărat pe elev. Prin combinarea solidă a fundamentelor teoretice cu o organizare flexibilă a timpului și spațiului, și prin utilizarea unor metode de evaluare descriptive și încurajatoare, acest sistem reușește să formeze elevi motivați

intrinsec, capabili de performanțe remarcabile fără presiunea ierarhizării. Succesul acestui model rezidă în respectul profund față de personalitatea copilului și în recunoașterea faptului că educația de calitate este cea care pregătește omul nu doar pentru examene, ci pentru întreaga viață, oferindu-i abilitățile și încrederea necesare pentru a naviga cu succes în complexitatea secolului XXI.

IORDACHE LOREDANA IOANA
UNITATE DE ÎNVĂȚĂMÂNT: LICEUL TEHNOLOGIC ELECTROTIMIȘ. ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 20
LOCALITATE: TIMIȘOARA

COLABORAREA EFICIENTĂ ÎNTRE ȘCOALĂ ȘI FAMILIE, CHEIA SUCCESULUI EDUCAȚIONAL

Parteneriatul dintre școală și familie nu reprezintă doar un deziderat administrativ, ci fundamentul pe care se construiește arhitectura emoțională și intelectuală a viitorului adult. Într-o epocă marcată de o viteză uluitoare a informației și de o diversificare a modelelor sociale, educația încetează să mai fie un proces liniar, desfășurat exclusiv între pereții clasei. Ea devine un ecosistem complex, unde succesul elevului depinde de coerența mesajelor primite de la cele două autorități centrale din viața sa. Această simbioză educațională transformă actul de învățare dintr-o obligație instituțională într-o experiență de viață asumată, oferind copilului sentimentul de siguranță necesar pentru a explora și a-și atinge potențialul maxim.

Relația dintre mediul familial și cel școlar trebuie privită prin prisma complementarității, nu a competiției sau a delegării totale de responsabilitate. Familia este depozitarul primelor repere morale și al securității afective, în timp ce școala este laboratorul în care aceste valori sunt testate într-un context social larg. Dacă părintele cultivă curiozitatea acasă, iar profesorul o hrănește la școală prin metode interactive, copilul va percepe cunoașterea ca pe o valoare universală, nu ca pe o sarcină fragmentată între „acasă” și „la ore”. Disonanța cognitivă apare atunci când aceste două lumi se ignoră sau se contrazic; de aceea, armonizarea viziunilor pedagogice și a sistemelor de recompense sau sancțiuni este vitală pentru a evita confuzia valorică a elevului.

Comunicarea eficientă, motorul acestui parteneriat, a depășit barierele clasicei ședințe cu părinții, care adesea se limita la o informare unilaterală asupra notelor. În prezent, dialogul trebuie să fie proactiv și centrat pe soluții, nu doar pe semnalarea problemelor. Un profesor care împărtășește nu doar dificultățile, ci și micile succese sau talente observate la elev, construiește o punte de încredere cu familia. În oglindă, părintele care comunică schimbările din viața personală a copilului – fie că este vorba de o problemă de sănătate, un divorț în familie sau o pasiune nouă – îi oferă cadrului didactic instrumentele necesare pentru a personaliza abordarea pedagogică. Această transparență transformă relația rece profesor-părinte într-o echipă de suport dedicată evoluției copilului.

Implicarea activă a familiei în viața școlii are un impact psihologic profund asupra motivației elevului. Atunci când un copil își vede părinții participând la proiecte comunitare, evenimente culturale sau procese decizionale ale școlii, el primește un mesaj non-verbal puternic: „Educația ta este o prioritate pentru noi toți”. Această validare socială a spațiului școlar crește respectul elevului față de instituție și față de efortul de învățare. Mai mult, prezența

părinților în mediul școlar umanizează instituția și reduce anxietatea de performanță, transformând școala dintr-un spațiu de examinare într-un spațiu de apartenență.

Respectul reciproc rămâne însă piatra de încercare a acestei colaborări. În contextul actual, există riscul ca părinții să intervină excesiv în procesul didactic sau, dimpotrivă, ca profesorii să manifeste o atitudine defensivă în fața sugestiilor familiei. Un parteneriat matur presupune recunoașterea expertizei fiecărei părți: profesorul este specialistul în pedagogie și metodologie, în timp ce părintele este expertul în unicitatea propriului copil. Empatia față de provocările fiecăruia – presiunea curriculei pentru profesori și stresul cotidian pentru părinți – facilitează o colaborare lipsită de prejudecăți, în care interesul superior al copilului primează asupra orgoliilor personale.

Integrarea tehnologiei în acest parteneriat acționează ca un catalizator, eliminând barierele de timp și spațiu. Catalogul electronic, platformele de învățare și grupurile de comunicare rapidă permit o monitorizare în timp real a parcursului școlar, prevenind acumularea de lacune sau escaladarea conflictelor. Totuși, digitalizarea nu trebuie să conducă la o supraveghere intruzivă care să anuleze autonomia elevului. Tehnologia este utilă doar în măsura în care facilitează suportul, nu controlul excesiv. Interacțiunea „față în față” rămâne esențială pentru a discuta nuanțele comportamentale și emoționale care nu pot fi traduse în cifre sau mesaje scurte.

În concluzie, succesul educațional nu este o destinație la care elevul ajunge singur, ci un parcurs pe care îl parcurge susținut de o rețea de siguranță formată din școală și familie. Această alianță strategică asigură nu doar transmiterea de informații, ci și formarea caracterului și a rezilienței. Când școala și familia vorbesc aceeași limbă, barierele dintre viața reală și cea academică dispar, iar elevul învață nu pentru notă, ci pentru a deveni un membru valoros al comunității. Un parteneriat solid este, în definitiv, cea mai bună investiție pe care o societate o poate face în propriul său viitor.

MANCIU DORINA
UNITATE DE ÎNVĂȚĂMÂNT: LICEUL TEHNOLOGIC ELECTROTIMIȘ. ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 20
LOCALITATE: TIMIȘOARA

DEZVOLTAREA GÂNDIRII CRITICE ÎN ALTERNATIVA EDUCAȚIONALĂ STEP BY STEP

Dezvoltarea gândirii critice reprezintă unul dintre pilonii fundamentali ai educației contemporane, fiind procesul prin care elevii învață să analizeze, să evalueze și să sintetizeze informațiile într-un mod obiectiv. În peisajul pedagogic actual, alternativa educațională Step by Step se distinge prin abordarea sa centrată pe copil, oferind un cadru propice pentru formarea unor minți interogative și autonome. Această metodologie nu se limitează doar la transmiterea unor cunoștințe teoretice, ci pune accent pe modul în care individul interacționează cu realitatea înconjurătoare, încurajând o atitudine reflexivă încă de la cele mai fragede vârste. Prin crearea unui mediu de învățare democratic, Step by Step transformă sala de clasă într-un laborator de idei unde fiecare opinie este valorizată, iar greșeala este privită ca o etapă firească în procesul de descoperire.

Fundamentul teoretic al gândirii critice în această alternativă își are rădăcinile în teoriile socioconstructiviste, care susțin că învățarea este un proces activ și social. Jean Piaget și Lev Vygotsky au subliniat importanța interacțiunii dintre subiect și obiect, dar și rolul esențial al dialogului în structurarea proceselor cognitive superioare. În contextul Step by Step, gândirea critică nu este tratată ca o disciplină separată, ci ca o competență transversală ce infuzează întregul curriculum. Teoria susține că un copil capabil să gândească critic este acela care poate să identifice argumente valide, să recunoască prejudecățile și să ia decizii bazate pe dovezi, nu pe impulsuri sau autoritate nejustificată. Această structură intelectuală îi permite elevului să devină un cetățean activ, capabil să navigheze într-o lume suprasaturată de informații.

Un aspect esențial în implementarea acestui concept este organizarea spațiului educațional prin centre de activitate, care facilitează explorarea individualizată și colaborarea. Întâlnirea de dimineață este prima strategie de bază unde gândirea critică este pusă în mișcare prin intermediul mesajului zilei. Elevii sunt invitați să analizeze conținutul mesajului, să facă predicții despre activitățile ce vor urma și să își exprime curiozitățile într-un cadru securizat emoțional. Această rutină nu are doar un rol administrativ, ci reprezintă un exercițiu zilnic de logică și anticipare. Prin întrebări deschise precum „De ce credeți că s-a întâmplat acest lucru?” sau „Ce s-ar fi schimbat dacă personajul lua o altă decizie?”, cadrul didactic ghidează elevii spre niveluri superioare de analiză, evitând răspunsurile monosilabice.

Strategiile de lectură și scriere pentru dezvoltarea gândirii critice, cunoscute sub acronimul RWCT, sunt integrate organic în activitățile de la centrele de alfabetizare. Metoda „Știu / Vreau să știu / Am învățat” este un exemplu clasic de strategie care îi ajută pe elevi să își monitorizeze propriul proces cognitiv. Înainte de a aborda un text nou, copiii își inventariază cunoștințele anterioare, stabilesc obiective de învățare și, la final, evaluează progresul realizat. Acest tip de metacogniție este vital pentru gândirea critică, deoarece îl învață pe copil să fie conștient de ceea ce știe și de zonele unde mai are nevoie de clarificări. Totodată, tehnica

„Scaunului autorului” le oferă elevilor ocazia de a-și prezenta propriile creații și de a primi feedback constructiv de la colegi, proces ce implică atât analiza critică a muncii altuia, cât și capacitatea de a accepta argumente externe.

Activitățile practice la centrul de științe sau matematică sunt concepute pentru a stimula spiritul de observație și investigația. În loc să primească formule gata făcute, elevii sunt puși în situația de a rezolva probleme reale. De exemplu, în cadrul unui proiect despre mediu, aceștia pot fi provocați să găsească soluții pentru reducerea deșeurilor în școală. Acest proces presupune colectarea de date, analiza cauzelor, generarea de ipoteze și testarea soluțiilor propuse. Prin acest demers, gândirea critică este aplicată în mod pragmatic, elevii înțelegând că o problemă poate avea multiple rezolvări și că este necesară evaluarea costurilor și beneficiilor pentru fiecare opțiune. Această abordare elimină pasivitatea și transformă elevul într-un mic cercetător care nu acceptă adevăruri absolute fără a le trece prin filtrul propriei rațiuni.

Colaborarea în grupuri mici este o altă trăsătură distinctivă a alternativei Step by Step care favorizează schimbul de perspective. În timpul lucrului la centre, copiii trebuie să negocieze responsabilități, să medieze conflicte și să ajungă la un consens asupra modului de prezentare a unui produs final. În aceste interacțiuni, gândirea critică se manifestă prin capacitatea de a asculta activ punctul de vedere al celuilalt și de a construi argumente care să susțină o idee comună. Învățarea prin cooperare îi obligă pe elevi să își confrunte propriile limite și să înțeleagă diversitatea de gândire, ceea ce duce la o flexibilitate cognitivă esențială în societatea modernă. Cadrul didactic acționează aici ca un facilitator, intervenind doar pentru a lansa întrebări provocatoare care să adâncească reflecția grupului.

Evaluarea în Step by Step sprijină, de asemenea, dezvoltarea gândirii critice prin utilizarea portofoliului și a autoevaluării. Elevul nu este doar un obiect al evaluării, ci un participant activ care decide, împreună cu educatorul, care sunt lucrările ce îi reprezintă cel mai bine evoluția. Analizând propriul parcurs, copilul învață să identifice punctele forte și ariile care necesită îmbunătățire, dezvoltând o capacitate de autocritică sănătoasă. Această reflexie asupra propriului progres este motorul unei învățări pe tot parcursul vieții, deoarece elimină dependența de recompensele externe și cultivă motivația intrinsecă. Elevul înțelege că procesul de învățare este la fel de important ca rezultatul final, iar capacitatea de a analiza cum a ajuns la o anumită concluzie este mai valoroasă decât memorarea unei definiții.

În concluzie, alternativa educațională Step by Step oferă un sol fertil pentru creșterea unor indivizi capabili să gândească liber și critic. Prin structura sa flexibilă, prin accentul pus pe întrebare și explorare și prin respectul profund față de ritmul propriu al fiecărui copil, acest sistem pregătește viitorii adulți pentru complexitatea provocărilor globale. Gândirea critică nu este privită doar ca o abilitate academică, ci ca un instrument de viață care permite adaptabilitatea, empatia și responsabilitatea socială. Într-o epocă a schimbărilor rapide, capacitatea de a cerne informația și de a lua hotărâri conștiente rămâne cea mai de preț achiziție a educației, asigurând formarea unor personalități integre și autonome, gata să contribuie constructiv la evoluția societății.

BUSE GABRIELA
UNITATE DE ÎNVĂȚĂMÂNT: SCOALA GIMNAZIALA EFTIMIE MURGU
LOCALITATE: LUGOJ

Puterea cititului: cum ne formează cărțile mintea și caracterul

Cititul a fost dintotdeauna una dintre cele mai importante activități prin care omul își dezvoltă gândirea, imaginația și personalitatea. De-a lungul timpului, cărțile au reprezentat o sursă esențială de cunoaștere, dar și un mijloc prin care oamenii își pot înțelege mai bine lumea și pe ei înșiși.

Într-o societate în care informația este la îndemâna oricui, cititul rămâne o activitate fundamentală pentru dezvoltarea intelectuală și emoțională a fiecărei persoane. În primul rând, cititul îi ajută pe elevi să acumuleze cunoștințe noi. Prin lectură, aceștia pot descoperi informații din diferite domenii, precum istoria, literatura, științele sau cultura generală. Fiecare carte citită contribuie la îmbogățirea vocabularului și la dezvoltarea capacității de a înțelege mai bine textele și informațiile. Elevii care citesc frecvent reușesc, de multe ori, să se exprime mai clar și să înțeleagă mai ușor lecțiile predate la școală.

Un alt rol important al cititului este dezvoltarea imaginației. Atunci când elevii citesc povești, romane sau basme, ei își imaginează personajele, locurile și întâmplările descrise în carte. Acest proces stimulează creativitatea și îi ajută să gândească mai liber și mai original. Imaginația dezvoltată prin lectură poate contribui și la îmbunătățirea rezultatelor școlare, deoarece elevii devin mai capabili să găsească soluții și să privească lucrurile din perspective diferite.

De asemenea, cititul contribuie la formarea caracterului elevilor. În multe cărți, personajele trec prin diferite situații dificile și învață lecții importante despre prietenie, respect, curaj sau responsabilitate. Elevii pot învăța din experiențele acestor personaje și pot înțelege mai bine importanța valorilor morale. Astfel, lectura îi ajută să devină mai empatici și mai conștienți de comportamentul lor în societate.

Cititul are și un rol important în dezvoltarea capacității de concentrare. În timpul lecturii, elevii trebuie să fie atenți la firul poveștii și la detaliile prezentate. Acest lucru le antrenează răbdarea și capacitatea de a se concentra pentru perioade mai lungi de timp, abilități esențiale pentru procesul de învățare. Într-o perioadă în care tehnologia și rețelele sociale pot distrage ușor atenția, cititul rămâne o activitate care îi ajută pe elevi să își dezvolte disciplina mentală.

Un alt avantaj al cititului este că îi ajută pe elevi să își dezvolte capacitatea de exprimare. Persoanele care citesc des au un vocabular mai bogat și pot comunica mai eficient. Acest lucru este important atât în activitățile școlare, cât și în viața de zi cu zi, deoarece o exprimare clară și corectă contribuie la o mai bună înțelegere între oameni.

În concluzie, cititul este esențial pentru dezvoltarea elevilor. Prin lectură, aceștia își îmbogățesc cunoștințele, își dezvoltă imaginația, își formează caracterul și își îmbunătățesc capacitatea de exprimare și concentrare. De aceea, elevii ar trebui să fie încurajați să citească cât mai mult, deoarece fiecare carte citită reprezintă un pas important în formarea lor ca oameni și ca viitori membri ai societății.

LAZĂR ELENA GEORGIANA
UNITATE DE ÎNVĂȚĂMÂNT: GRĂDINIȚA CU PROGRAM NORMAL NR. 6
LOCALITATE: ROȘIORI DE VEDE, JUD. TELEORMAN

TEHNOLOGIA DIGITALĂ LA GRĂDINIȚĂ

Jocul este principala formă de organizare a procesului instructiv-educativ din grădiniță, iar ”*utilizarea calculatorului este pentru copil un mod de a învăța, jucându-se*”. (Elena Nica)

În activitățile desfășurate cu preșcolarii se poate folosi ca metodă învățarea asistată pe calculator dacă sunt îndeplinite cumulativ trei coordonate esențiale: cadrele didactice dispun de pregătirea necesară care să le permită utilizarea calculatorului, grădinița să dețină baza materială necesară desfășurării activităților asistate de calculator, timpul alocat să fie în concordanță deplină cu nevoile și nivelul de vârstă al preșcolarilor.

În activitatea cu preșcolarii, utilizarea tehnologiei informației are un ecou pozitiv. În demersul de pregătire se pornește de la premisa că, alături de mijloacele didactice clasice, calculatorul este un instrument didactic ce poate fi folosit în scopul eficientizării activităților.

Utilizarea calculatorului în activitatea didactică crește randamentul profesorului, încurajează inovația/ modernizarea procesului didactic, facilitează înțelegerea fenomenelor de către copii, promovează învățarea cooperativă, dezvoltând abilități de lucru în echipă, permite o învățare individualizată, personalizată. TIC se poate utiliza pentru următoarele tipuri de activități: predarea și învățarea ce se poate face utilizând lecții electronice, interactive, multimedia (un film documentar sau didactic, o pagină web, o prezentare pe calculator), softuri educaționale, activități în care se cere copiilor să fie creativi, să exploreze și să inoveze, utilizând Internetul, îmbogățindu-și cunoștințele cu informații din domenii variate. Jocurile dezvoltă viteza de reacție, gândirea logică, spiritul competitiv.

Copilul poate învăța prin joc, într-un mod plăcut și accesibil, culorile, cifrele, literele, formele geometrice, compunerea și descompunerea numerelor naturale, ordonarea obiectelor după diferite criterii etc.

Unele instrumente digitale – table interactive, aplicații educaționale simple, povești animate, materiale vizuale proiectate – pot stimula curiozitatea copiilor și pot facilita învățarea unor conținuturi noi într-o manieră atractivă. De exemplu, în cadrul activităților tematice despre natură, un scurt film educativ despre metamorfoza fluturelui poate sprijini înțelegerea unui fenomen dificil de observat pe viu în grădiniță. Tot astfel, aplicațiile de exersare a formelor, culorilor sau numerelor pot consolida noile achiziții într-un mod ludic.

Calculatorul, prin intermediul softurilor educaționale, poate, în egală măsură, să instruiască, să ajute în rezolvarea unor sarcini și să distreze. Ambianța educațională specifică situațiilor de învățare face to face este înlocuită cu mediul virtual de învățare.

Folosirea calculatorului în activitățile cu preșcolarii are unele avantaje și dezavantaje pe care le-am sintetizat astfel:

Avantaje:

- reprezintă un mijloc de învățare preferat de copii, pentru că este animat, viu și interactiv
- stimulează interesul, curiozitatea, independența în rezolvarea sarcinilor, în căutarea soluțiilor
- permite minții și mâinii să se joace până la găsirea soluției, creând din instinct, imaginație, simplă plăcere ludică
- dezvoltă perspicacitatea, gândirea logică, creativitatea, puterea de concentrare, îndemânarea
- accesibilitate, flexibilitate, confortabilitate

- utilizatorul poate învăța în propriul său ritm, controlându-și rapid progresele, beneficiind de un feedback rapid și permanent
- petrecerea timpului liber într-un mod plăcut și util
- instrumentele și aplicațiile sunt ușor de folosit.

Dezavantaje:

- lucrul la calculator implică o poziție statică, solicitând coloana vertebrală și generând poziții defectuoase
- poate afecta vederea
- unele jocuri dezvoltă și încurajează violența
- nu favorizează relațiile sociale, putând duce la așa numita ”singurătate computerizată” și, în final, la izolarea individului
- creează dependență
- este o ”fabrică” uriașă de cunoaștere, dar care exploatată excesiv provoacă pierderea unor aspecte din lumea basmelor, poveștilor, a jocurilor în aer liber
- folosirea excesivă poate conduce la îngrădirea și limitarea dezvoltării afective firești a copiilor.

Proiectată și desfășurată corect, predarea-învățarea-evaluarea cu ajutorul tehnologiei digitale poate deveni o metodă prin care preșcolarii descoperă și se dezvoltă în mod planificat, ajutându-i să învețe prin acțiuni logice, evitându-se dezvoltarea unor deprinderi mecanice.

Folosirea softului educațional poate fi o metodă motivantă, ce contribuie la eficientizarea și modernizarea demersului didactic, la susținerea inovației didactice, la accesibilizarea cunoștințelor.

Utilizarea digitalului în grădiniță este și o lecție implicită despre cum se folosește tehnologia în mod sănătos. Dacă noi, ca educatori, arătăm că digitalul este doar un instrument, nu un refugiu sau o soluție constantă, copiii vor crește cu această mentalitate. Un educator care alege cu grijă momentele potrivite – o animație scurtă, un cântec proiectat, o imagine mare pentru ilustrare – transmite copilului ideea de echilibru.

Îmi exprim deschiderea către utilizarea tehnologiilor informaționale în grădiniță, dar grădinița nu ar mai avea farmecul specific dacă s-ar renunța la jocuri, poezii, povești care modelează suflete și îi ajută pe copii să înțeleagă lumea pe care o trăim.

Bibliografie:

1. TEHNE- Centrul pentru Inovare în Educație. Impactul formativ al utilizării AEL în educație. București, 2004. Online: http://www.tehne.ro/resurse/TEHNE_Impact_formativ_AEL_2005.pdf
2. Neacșu, I. Metode și tehnici de învățare eficientă. Editura Militara, București, 1990.
3. Oprea, C. L. Strategii didactice interactive. Editura Didactică și Pedagogică, București, 2007.

TETICI VALENTINA
UNITATE DE ÎNVĂȚĂMÂNT: ȘCOALA GIMNAZIALĂ CRÂNGENI
LOCALITATE: CRÂNGENI, JUDEȚUL TELEORMAN

UTILIZAREA TEHNOLOGIEI DIGITALE ÎN ACTIVITATEA DIDACTICĂ

Transformările rapide din societatea contemporană, determinate de dezvoltarea tehnologiei informației și comunicațiilor, influențează în mod semnificativ și domeniul educației. În acest context, integrarea tehnologiei digitale în activitatea didactică devine o direcție importantă pentru modernizarea procesului instructiv-educativ. În învățământul primar, utilizarea tehnologiilor digitale trebuie realizată într-un mod adaptat particularităților de vârstă ale elevilor, astfel încât acestea să sprijine învățarea, să stimuleze interesul pentru cunoaștere și să contribuie la formarea competențelor esențiale pentru societatea actuală.

Tehnologia digitală nu reprezintă doar un suport tehnic pentru transmiterea informației, ci poate deveni un instrument pedagogic valoros, capabil să faciliteze înțelegerea conținuturilor și să diversifice strategiile de predare-învățare. Prin utilizarea adecvată a resurselor digitale, profesorul poate crea contexte de învățare interactive și motivante, care să valorifice potențialul fiecărui elev.

În ciclul primar, activitatea didactică urmărește dezvoltarea unor competențe fundamentale, precum comunicarea, gândirea logică, creativitatea și capacitatea de colaborare. Tehnologia digitală poate sprijini realizarea acestor obiective prin diversificarea modalităților de prezentare a informației și prin crearea unor situații de învățare interactive. Utilizarea prezentărilor multimedia, a aplicațiilor educaționale sau a materialelor video contribuie la o mai bună înțelegere a conținuturilor și facilitează implicarea activă a elevilor în procesul de învățare. De asemenea, platformele educaționale și resursele digitale permit accesul la o varietate de materiale didactice care pot completa manualele școlare și pot oferi exemple concrete, adaptate nivelului de vârstă al elevilor.

Un alt avantaj al utilizării tehnologiei digitale constă în posibilitatea adaptării activităților didactice la ritmul de învățare al fiecărui elev. Prin intermediul aplicațiilor interactive sau al exercițiilor digitale, elevii pot exersa în mod individual, pot primi feedback imediat și își pot consolida cunoștințele într-un mod atractiv. În același timp, aceste instrumente pot încuraja colaborarea între elevi, prin realizarea unor activități de grup sau a unor proiecte digitale.

Pe lângă rolul său în procesul de predare-învățare, tehnologia digitală poate fi utilizată și în activitatea de evaluare. În învățământul primar, evaluarea are un rol formativ important, urmărind nu doar verificarea cunoștințelor, ci și sprijinirea progresului elevilor.

Instrumentele digitale permit realizarea unor activități de evaluare interactive, precum chestionare online, exerciții de tip joc sau portofolii digitale. Aceste metode contribuie la creșterea interesului elevilor pentru evaluare și reduc anxietatea asociată formelor tradiționale de testare. De asemenea, feedbackul rapid oferit de platformele digitale permite identificarea imediată a dificultăților și intervenția promptă a cadrului didactic.

Prin utilizarea acestor instrumente, profesorul poate monitoriza mai eficient progresul elevilor și poate adapta strategiile didactice în funcție de nevoile acestora. Astfel, evaluarea devine un proces continuu, integrat în activitatea de învățare.

Integrarea tehnologiei digitale în activitatea didactică oferă numeroase beneficii. În primul rând, aceasta contribuie la creșterea motivației pentru învățare, deoarece elevii sunt atrași de activitățile interactive și de utilizarea dispozitivelor digitale. În al doilea rând, tehnologia facilitează accesul la o gamă variată de resurse educaționale și permite adaptarea activităților la stilurile de învățare ale elevilor.

Tehnologia digitală reprezintă un element important în modernizarea procesului educațional din ciclul primar. Prin integrarea adecvată a resurselor digitale în activitatea didactică, profesorii pot crea un mediu de învățare dinamic și interactiv, care să răspundă nevoilor elevilor și cerințelor societății contemporane.

Utilizarea tehnologiei trebuie însă realizată în mod responsabil și pedagogic fundamentat, astfel încât aceasta să sprijine dezvoltarea intelectuală și socială a elevilor. În acest sens, rolul cadrului didactic rămâne esențial, deoarece profesorul este cel care selectează și valorifică resursele digitale pentru a asigura un proces educațional eficient și echilibrat.

Bibliografie

1. Arsene, Daniela. **“Tehnologiile digitale în învățământul primar: între oportunitate și provocare”.** iTeach, 2025.
2. Nica, Iuliana Amalia. **"Evaluarea formativă și gamificarea în ciclul primar: experiment pedagogic cu resurse digitale."** Univers Pedagogic 88.4 (2025): 137-141.

POPA MIHAELA ANGELA
UNITATE DE ÎNVĂȚĂMÂNT: ȘCOALA GIMNAZIALĂ MĂGURA
LOCALITATE: MĂGURA

Colaborarea eficientă între școală și familie

Colaborarea eficientă între școală și familie reprezintă unul dintre pilonii fundamentali ai succesului educațional al elevilor. Într-o societate aflată în continuă schimbare, în care cerințele educaționale devin tot mai complexe, parteneriatul dintre cadrele didactice și părinți capătă o importanță deosebită. Educația nu este responsabilitatea exclusivă a școlii, ci un proces comun, în care familia joacă un rol esențial.

Familia este primul mediu în care copilul își dezvoltă personalitatea, își formează deprinderile de bază și își conturează valorile morale. În acest context, părinții au rolul de a oferi sprijin emoțional, stabilitate și modele de comportament. Școala vine în completarea acestui proces, oferind cadrul formal de învățare, dezvoltând competențele cognitive și sociale ale elevului. Atunci când cele două medii educaționale colaborează eficient, copilul beneficiază de coerență și continuitate în procesul de formare.

Un element central al colaborării este comunicarea. O comunicare deschisă, sinceră și constantă între profesori și părinți contribuie la crearea unui climat de încredere și sprijin reciproc. Aceasta se poate realiza prin intermediul ședințelor cu părinții, al întâlnirilor individuale, al carnetului de corespondență sau al platformelor digitale moderne. Informarea periodică a părinților cu privire la progresul școlar, la dificultățile întâmpinate de elev sau la comportamentul acestuia permite intervenții rapide și eficiente.

Pe lângă comunicare, implicarea activă a părinților în viața școlară este un factor determinant al succesului educațional. Participarea la activități extracurriculare, la proiecte educaționale sau la evenimente organizate de școală contribuie la consolidarea relației dintre cele două părți. În același timp, copilul percepe interesul părinților față de educația sa, ceea ce îi crește motivația pentru învățare și încrederea în sine.

Un alt aspect important este stabilirea unor obiective educaționale comune. Atât familia, cât și școala trebuie să urmărească dezvoltarea armonioasă a copilului, nu doar din punct de vedere academic, ci și emoțional și social. Stabilirea unor reguli clare și consecvente, atât acasă, cât și la școală, contribuie la formarea unui comportament responsabil și autonom. În lipsa unei

coerențe între cele două medii, copilul poate deveni confuz și poate manifesta dificultăți de adaptare.

De asemenea, respectul reciproc și încrederea sunt esențiale în construirea unui parteneriat solid. Profesorii trebuie să manifeste deschidere, empatie și profesionalism, iar părinții trebuie să recunoască rolul și competențele cadrelor didactice. Conflictele pot apărea, însă acestea trebuie gestionate prin dialog și cooperare, având în vedere interesul superior al copilului.

În contextul actual, tehnologia joacă un rol important în facilitarea colaborării dintre școală și familie. Platformele educaționale online, grupurile de comunicare și aplicațiile dedicate permit o interacțiune rapidă și eficientă. Aceste instrumente contribuie la monitorizarea progresului elevului și la menținerea unei legături permanente între profesori și părinți.

Nu trebuie neglijate nici dificultățile care pot apărea în acest parteneriat. Lipsa de timp a părinților, diferențele de mentalitate sau comunicarea deficitară pot constitui obstacole în calea unei colaborări eficiente. Cu toate acestea, prin deschidere, flexibilitate și dorința de implicare, aceste bariere pot fi depășite.

În concluzie, colaborarea eficientă între școală și familie este esențială pentru dezvoltarea echilibrată a elevului. Prin comunicare constantă, implicare activă, respect reciproc și stabilirea unor obiective comune, cele două instituții pot crea un mediu educațional favorabil. Investiția în acest parteneriat aduce beneficii pe termen lung, contribuind la formarea unor indivizi responsabili, bine pregătiți și integrați social.

Bibliografie

1. Cucoș, C. (2002). *Pedagogie*. Iași: Editura Polirom.
2. Iucu, R. (2008). *Managementul clasei de elevi*. București: Editura Polirom.
3. Epstein, J. L. (2011). *School, Family, and Community Partnerships*. Boulder: Westview Press.

GHERGA CRISTINA
UNITATE DE ÎNVĂȚĂMÂNT: Școala Gimnazială Plosca
LOCALITATE: Plosca

Activități care dezvoltă empatia, respectul și colaborarea între copiii de grupa mare

În perioada preșcolară, dezvoltarea socio-emoțională a copiilor are un rol esențial în formarea personalității și în integrarea lor armonioasă în colectivitate. Ca educatoare la grupa mare, am observat că activitățile bine alese pot contribui semnificativ la cultivarea empatiei, respectului și spiritului de colaborare între copii. Aceste valori nu se formează spontan, ci prin experiențe repetate, modele pozitive și contexte educaționale adecvate.

Empatia, capacitatea de a înțelege și de a simți emoțiile celorlalți, poate fi stimulată prin activități de povestire și jocuri de rol. De exemplu, citirea unor povești cu conținut moral, urmată de discuții ghidate, îi ajută pe copii să identifice emoțiile personajelor și să reflecteze asupra comportamentelor acestora. Întrebări precum „Cum crezi că s-a simțit personajul?” sau „Tu ce ai fi făcut în locul lui?” încurajează exprimarea emoțiilor și dezvoltarea gândirii empatice. Jocurile de rol, în care copiii interpretează diverse situații (de exemplu, ajutorarea unui coleg sau rezolvarea unui conflict), contribuie la înțelegerea perspectivelor diferite.

Respectul se formează prin stabilirea unor reguli clare și prin modelarea comportamentului de către adult. Activitățile de grup, în care fiecare copil are un rol bine definit, îi învață pe preșcolari să asculte, să aștepte rândul și să accepte opiniile celorlalți. De asemenea, jocurile de tip „Spune ceva frumos despre colegul tău” sau „Roata complimentelor” îi ajută pe copii să aprecieze calitățile celor din jur și să își exprime respectul în mod verbal. Este important ca educatoarea să ofere constant feedback pozitiv și să evidențieze comportamentele dezirabile.

Colaborarea se dezvoltă cel mai eficient prin activități de lucru în echipă. Proiectele tematice, realizarea unor colaje sau construcții comune îi determină pe copii să coopereze pentru atingerea unui scop comun. De exemplu, realizarea unui „oraș din cuburi” sau a unui afiș colectiv presupune împărțirea sarcinilor, comunicare și sprijin reciproc. Jocurile de echipă,

atât în clasă, cât și în aer liber, contribuie la consolidarea spiritului de grup și la dezvoltarea abilităților sociale.

Un alt tip de activitate eficient este cercul de dimineață, unde copiii au ocazia să își exprime emoțiile, să împărtășească experiențe și să asculte activ. Acest moment creează un climat de siguranță și încredere, favorizând relațiile pozitive între copii. De asemenea, implicarea copiilor în rezolvarea conflictelor, prin discuții mediate, îi ajută să găsească soluții pașnice și să înțeleagă consecințele comportamentelor lor.

Un alt aspect important în dezvoltarea empatiei și a relațiilor pozitive între copii îl reprezintă utilizarea jocurilor de cooperare, în care accentul nu este pus pe competiție, ci pe atingerea unui scop comun. În cadrul acestor activități, copiii sunt încurajați să lucreze împreună pentru a rezolva o sarcină, cum ar fi transportarea unor obiecte fără a le scăpa sau realizarea unui puzzle în echipă. Aceste jocuri reduc tendințele de rivalitate și stimulează ajutorul reciproc, comunicarea eficientă și susținerea colegilor. Copiii învață astfel că succesul grupului depinde de contribuția fiecăruia, iar acest lucru consolidează sentimentul de apartenență și solidaritate.

De asemenea, activitățile care implică voluntariat simbolic sau gesturi de bunătate pot avea un impact semnificativ asupra dezvoltării valorilor morale. De exemplu, realizarea unor felicitări pentru colegi, implicarea în mici acțiuni de ajutor în cadrul grupei sau participarea la activități tematice dedicate prieteniei și generozității contribuie la formarea unei atitudini pozitive față de ceilalți. Prin astfel de experiențe, copiii învață să ofere sprijin, să manifeste grijă și să aprecieze importanța faptelor bune, ceea ce întărește comportamentele empatice și respectuoase în viața de zi cu zi.

În concluzie, dezvoltarea empatiei, respectului și colaborării la copiii de grupa mare necesită o abordare intenționată și consecventă din partea educatoarei. Prin activități variate, interactive și adaptate nivelului de vârstă, copiii învață să relaționeze armonios, să se respecte reciproc și să lucreze împreună. Aceste competențe sociale reprezintă baza unei dezvoltări echilibrate și a unei integrări reușite în societate.

CROITORU-PĂDUREŢU CAMELIA-MARIA
ŞCOALA GIMNAZIALĂ MIRON RADU PARASCHIVESCU
ZIMNICEA

Strategii și Activități pentru dezvoltarea socio-emoțională a copiilor

Dezvoltarea socio-emoțională (DSE) nu mai este privită astăzi ca o simplă abilitate ci ca fundamentul neurobiologic al învățării. Într-un context global marcat de digitalizare și izolare socială, capacitatea unui copil de a-și gestiona trăirile interioare și de a naviga relații complexe devine critică.

Conform cercetărilor recente, succesul pe termen lung al unui individ este determinat în proporție de peste 80% de inteligența emoțională (EQ) și doar 20% de coeficientul de inteligență (IQ). Dezvoltarea socio-emoțională presupune un set de competențe care permit copilului să înțeleagă semnalele propriului corp, să eticheteze corect emoțiile, să manifeste empatie și să ia decizii etice.

Metodologia Activităților pe Etape de Dezvoltare

1. **Etapa preșcolară (3-6 ani): Alfabetizarea emoțională**

La această vârstă, obiectivul principal este învățarea „vocabularului emoțiilor”. Copiii care pot numi ceea ce simt sunt mult mai puțin predispuși la agresivitate fizică.

- **Activitatea „Roata Alegerilor pentru Calmare”:** Se creează un poster circular cu diverse opțiuni de liniștire (a desena, a respira adânc, a număra până la 10, a cere o îmbrățișare). Atunci când copilul este supărat, este ghidat către roată pentru a alege o strategie activă de autoreglare.

- **„Povestea fără cuvinte”:** Se folosesc cărți cu ilustrații bogate, dar fără text. Copilul este rugat să „citească” fețele personajelor și să inventeze dialoguri bazate pe emoțiile observate. Aceasta dezvoltă inferența socială și empatia.

2. Etapa Școlară Mică (7-11 ani): Empatia și rezolvarea conflictelor

În această fază, interacțiunea cu colegii devine centrală. Activitățile trebuie să se concentreze pe colaborare și pe înțelegerea consecințelor sociale.

- **„Mesajele la persoana I” (I-Messages):** Este o tehnică de comunicare non-agresivă. Copiii învață formula: „Mă simt [EMOȚIE] atunci când tu [COMPORTAMENT] și aș vrea ca pe viitor să [SOLUȚIE]”. Exemplu: „Mă simt trist când îmi iei creionul fără să ceri și aș vrea să mă întrebi data viitoare”.

- **Tehnica „Filtrelor Gândirii”:** Înainte de a spune ceva ce ar putea răni, copiii sunt învățați să treacă gândul prin trei filtre: *Este adevărat? Este necesar? Este blând?* Dacă răspunsul la una dintre întrebări este „Nu”, gândul rămâne nerostit.

3. Etapa pre-adolescenței (12-14 ani): Identitate și reziliență

Activitățile devin mai introspective, vizând stima de sine și gestionarea presiunii sociale.

- **„Harta Valorilor Mele”:** Elevii creează un colaj sau un mind-map cu lucrurile care contează cel mai mult pentru ei (prietenia, onestitatea, curajul). Aceasta le oferă o ancoră internă în fața influențelor externe.
- **Dezbaterea pe Dileme Morale:** Discutarea unor situații ipotetice complexe (ex: „Ai văzut un prieten furând ceva mic dintr-un magazin. Ce faci?”). Acest tip de activitate dezvoltă gândirea critică și luarea deciziilor responsabile.

Dezvoltarea socio-emoțională nu poate fi predată prin prelegeri, ci prin **modelare**. Adultul trebuie să devină un „antrenor emoțional”.

Etapele antrenamentului emoțional (după John Gottman):

1. Conștientizarea emoției copilului (chiar și a celor de intensitate mică).
2. Recunoașterea emoției ca pe o oportunitate de apropiere și instruire.
3. Ascultarea cu empatie și validarea sentimentelor („Înțeleg de ce te simți așa”).
4. Ajutarea copilului să găsească cuvinte pentru a numi emoția.
5. Stabilirea limitelor în timp ce se explorează soluții de rezolvare a problemelor.

Spre deosebire de matematică, progresul aici se măsoară prin schimbări de comportament:

- O scădere a frecvenței conflictelor violente.
- Capacitatea de a cere ajutor atunci când apare o dificultate.
- Creșterea inițiativei în activități de grup.
- Manifestarea curiozității față de sentimentele celorlalți.

Investiția în competențele socio-emoționale este singura modalitate de a pregăti copiii pentru o lume imprevizibilă. Un copil care știe să își gestioneze frica va avea curajul să inoveze. Un copil care înțelege tristețea altuia va fi un lider empatic. În concluzie, educația emoțională este, în esență, educația pentru umanitate.

Bibliografie:

1. **Goleman, Daniel** – *Inteligența emoțională*, Editura Curtea Veche, București, 2008.
2. **Siegel, Daniel J.; Bryson, Tina Payne** – *Creierul copilului explicat părinților: 12 strategii revoluționare de cultivare a minții în curs de dezvoltare a copilului tău*, Editura For You, București, 2014.
3. **Elias, Maurice J.** – *Dezvoltarea inteligenței emoționale a copiilor*, Editura Curtea Veche, 2010.

ANCUȚA BIANCA
UNITATE DE ÎNVĂȚĂMÂNT: C.N.I. MATEI BASARAB
LOCALITATE: RM. VÂLCEA

DEZVOLTAREA COMPETENȚEI DIGITALE LA ELEVI – O NECESITATE

Tehnologia digitală este inovația secolului XXI și ne modelează felul în care trăim, gândim și ne creștem copiii. Copiii noștri sunt printre primele generații care se nasc, cresc și trăiesc în această lume digitalizată și sunt așa-numiții „copii digitali”.

Indiferent de țară, de contextul cultural și de specificul național, sistemele de educație trec la aceste reforme pentru adecvarea școlii la o nouă epocă, unde absolventului i se cere mult mai mult decât o specializare și/sau o cultură generală. Provocarea cea mai mare este aceea că – dincolo de orice fel de retorici – absolventul chiar trebuie să învețe pe tot parcursul vieții.

Ca urmare a eforturilor de optimizare a educaţiei la nivel european, din perspectiva adecvării şcolii la caracteristicile pieţei muncii, un grup de lucru al Comisiei Europene a redactat şi promovat în 2006 un document care îşi propune să ofere un „profil de formare european” structurat pe baza a opt competențe cheie: comunicare în limba maternă, comunicare în limbi străine, competenţe matematice și competențe de bază în ştiinţe şi tehnologii, competența digitală, a învăța să înveți, competenţe sociale şi civice, spirit de inițiativă și antreprenoriat, sensibilizare şi exprimare culturală.

Competenţele cheie sunt prezentate ca rezultate ale învățării, fiind ansambluri de cunoştinţe, abilități şi atitudini care urmează să fie formate tuturor tinerilor, ca instrumente culturale pentru învățarea pe parcursul întregii vieți.

Competența digitală este una dintre cele opt competențe-cheie, concretizându-se în utilizarea cu încredere și în mod critic a întregii game de tehnologii ale informației și comunicațiilor pentru informare, comunicare și soluționare a problemelor în toate domeniile vieții. Ea ne ajută să stăpânim şi alte competenţe-cheie, cum ar fi comunicarea, competenţele lingvistice sau cele de bază în matematică şi ştiinţe,fiind esențială pentru educație, viață profesională și participare activă în societate.

Dobândirea acestei competente si stăpânirea ei se realizează structurat în cinci domenii: alfabetizarea digitală și informațională, comunicare și colaborare, creare de conținut digital, siguranță și soluționare de probleme.

Competenţa digitală (abr – TSI – Tehnologia societăţii informaţiei) Cunoştinţe – înţelegerea şi cunoaşterea naturii, a rolului şi a oportunităţilor TSI în contexte cotidiene: în viaţa personală, socială, profesională. Include aplicaţiile principale de tipul: procesor word, foi de calcul, baze de date, stocarea şi gestionarea informaţiilor; înţelegerea oportunităţilor şi a riscurilor potenţiale ale internetului şi ale comunicării prin mediul electronic (e-mail, reţea) în contexte de: muncă, petrecerea timpului liber, schimbul de experienţe, colaborarea în reţea, învăţare, cercetare; înţelegerea modului prin care TSI sprijină creativitatea şi inovaţia, conştientizarea aspectelor care ţin de validitatea şi autenticitatea informaţiilor disponibile precum şi de principiile legale şi etice implicate de folosirea interactivă a TSI. Abilități – abilitatea de a căuta, colecta şi procesa informaţia şi a o folosi într-o manieră critică şi sistematică, apreciind relevanţa acesteia, diferenţiind între real şi virtual şi recunoscând legăturile dintre acestea; abilităţi de a folosi instrumente digitale pentru a produce, prezenta şi înţelege informaţii complexe; abilitatea de a accesa, căuta şi folosi servicii bazate pe internet; folosirea TSI pentru sprijinirea gândirii critice, a creativităţii şi a inovaţiei. Atitudini – atitudine critică şi reflexivă faţă de informaţia disponibilă, responsabilitate în folosirea mijloacelor

interactive, interes pentru implicarea în comunităţi şi reţele pentru scopuri culturale, sociale şi/ sau profesionale.

Este larg acceptat faptul că formarea competenței digitale trebuie să înceapă de la o vârstă mică, însă deciziile legate de tipologia tehnologiilor și timpul alocat acestora trebuie bine cântărite.

În cazul învăţământului primar, formarea şi dezvoltarea competenţelor digitale se va efectua atât în cadrul disciplinelor de bază, cât şi în cadrul componentelor curriculare opţionale (exemplu Jocul cu calculatorul). Un rol important în formarea şi dezvoltarea competenţelor digitale la acest nivel de învăţământ îi revine învăţământului nonformal şi celui informal. Contexte nonformale şi informale de învăţare a utilizării TIC:

- vizite la instituţii din comunitate în cadrul cărora sunt utilizate tehnologiile de informare şi comunicare (bancă, studio fotografic, întreprinderi, primărie, magazine etc.);
- vizite la muzee tehnice sau expoziţii de specialitate;
- înregistrarea audio sau video cu ocazia unor evenimente speciale (vizite, serbări, expoziţii etc.) cu ajutorul diferitelor aparate şi softuri digitale;
- concursuri de jocuri educative pe calculator.

Există resurse și aplicații de învățare pe care le poate crea profesorul sau resurse deja existente sub formă de prezentări, lecții, fișe, imagini și clipuri pe care le putem folosi atât în timpul lecțiilor live, cât și ca teme de lucru pentru acasă. Aici lista e mai lungă și include aplicații precum ASQ, Kahoot, Quizziz, Wordwall, Padlet, Twinkl sau Digitaliada, precum și surse de inspirație pentru filme, teme și studiu individual.

Evoluția tehnologiei și integrarea ei în toate sectoarele de activitate ale societății a condus la solicitarea sistemului educației de a face față noilor cerințe și provocări pentru școală, pentru actorii ei, dar și pentru cei responsabili cu formarea lor.

Cadrele didactice au analizat noile resurse tehnologice,punând accent pe nivelul de utilizare a acestora pentru pregătirea, organizarea și desfășurarea activităților educative și tipurile de aplicații folosite ,au utilizat manualele digitale. Cu toate că transformarea erei digitale a impus, favorizat și îmbunătățit accesul la resurse TIC în școli, există diferențe semnificative între acestea, în funcție de mediul în care funcționează, urban sau rural, în detrimentul celor din urmă, cărora încă le lipsesc dispozitivele tehnologice de bază. Acest aspect constituie o dificultate majoră, în condițiile în care se așteaptă asigurarea de șanse egale la o educație de calitate, la acces la tehnologie, într-o societate care cere tineri pregătiți din punct de vedere tehnologic și digital.

Interesul evident al elevilor pentru activități ce presupun utilizarea internetului și observând scorurile mari pentru competențele de lucru cu motoare de căutare pe Internet se conturează nevoia alfabetizării informaționale a elevilor, întrucât cei mai mulți nu posedă competențe de utilizare etică și legală a informațiilor din mediul online . Astfel, este necesară acordarea unei atenții sporite sarcinilor care ar putea viza alfabetizarea informațională și pe cea tehnologico-pedagogică, care să fie incluse în activitățile desfășurate cu ajutorul resurselor digitale.

Bibliografie

1.Făt, Silvia; Labăr, Adrian Vicențiu, 2009, Eficiența utilizării noilor tehnologii în educație, EduTIC 2009, Raport de cercetare evaluativă.

2.*** Repere pentru proiectarea şi actualizarea curriculumului naţional. Document de politici educaţionale, versiune de lucru, Institutul de Ştiinţe ale Educaţiei, mai, 2016. Disponibil la adresa www.ise.ro/?s=document+politici%2C+mai+2016

3.Noveanu, E.; Potolea, D., 2008, Informatizarea sistemului de învățământ: Programul S.E.I., Editura Agata, București.

4.www.edict.ro

STÎRCEA DENISA
UNITATE DE ÎNVĂȚĂMÂNT:C.N.I.MATEI BASARAB
LOCALITATE:RM. VÂLCEA

CARIERA DIDACTICĂ

Prof.înv.primar Stîrcea Denisa, C.N.I.Matei Basarab, Rm. Vâlcea

Activitatea instructiv-educativă este o activitate structurată social, bazată atât pe vocaţie cât şi pe tehnicitatea practicilor ori atât pe cunoştinţe specifice, organizateşi legitimate social, cât şi pe valori care construiesc un context axiologic specific.Pentru Ph. Perrenoud (1994) şi Michel Lemosse, profesiunea didactică implică:

- activitate intelectuală responsabilă;
- activitate nonrutinieră, nonrecurentă;
- practica efectivă şi nu numai teoretizare speculativă;
- formare pe termen lung;
- un grup puternic organizat, coeziv;
- activitatea altruistă în beneficiul comunităţii.

Astazi, o nouă cultură profesională se construieşte pe ideea de autonomie,ghidată de obiective explicit formulate şi transparente, pe cooperare şi autoritate negociată, pe proiecte şi contracte, pe o gestiune a riscurilor şi a (auto)evaluării permanente.Reguli clare, corelaţii solide teorie-practică, autonomia, responsabilizarea şi motivarea cadrului didactic întregesc imaginea şi conturează mai clar profilul profesionistului autentic.Pentru profesionalismul deschis capacitatea de reflecţie este o capacitate cheie, iar abordarea reflectivă o necesitate. Abordarea reflectivă poate „crea o nouă identitate a formării profesorilor— (G. Grigoroiu, 2003).

Predarea este o activitate interpersonală, interactivă, „marcată de complexitate,instabilitate şi incertitudine— (D.A. Schön, 1983) şi ea nu se poate confunda cu implicarea unor sarcini predeterminate ori cu simpla aplicare a unor „reţete—...Intre creaţie şi tehnicitate, între autonomie şi necesitatea de a se conforma,profesionistul educaţiei trebuie să facă faţă diversităţii şi complexităţii, dar şi să înfrunte libertatea pe care i-o conferă o cultură a alegerii. Stăpâni pe propriile alegeri şi pe modularea soluţiilor personalizate de formare, actorii educaţiei au de înfruntat în acelaşi timp responsabilitatea pentru eşecuri, greşeli, involuţii posibile.

Astăzi, evaluarea profesorilor se axează pe competențe, pe capacități de a face, de a rezolva probleme concrete, specifice domeniului educațional, dar si pe rezultatele elevilor, pe performanțele acestora. La datele obținute în acest fel se adauga opiniile părinților si ale elevilor. Afirmarea unei noi viziuni asupra profesionalismului şi evaluării expertizei

profesionale în variate domenii aduce in prim plan evaluarea performantelor elevilor(D.Potolea, 2008).

După unii autori rolurile profesorului pot fi definite insă și in alte moduri, lista posibilităților rămânând deschisă :Specialist care învață continuu; Orientator al elevilor; Gestionar al situațiilor conflictuale; Consilier;Organizator al învățării; Evaluator.Organizare si conducere a clasei ca grup social; Consiliere si orientare scolara si profesională; Îndrumare a activității extrașcolare; Perfecționare profesională;Cercetare pedagogică; Activitate socioculturală.(D.Potolea).

Experienţa acumulată în domeniul formării ne determină să susţinem necesitatea de a reflecta permanent asupra propriilor practici, ca posibilă sursă de dobândire a certitudinilor. Cunoaşterea şi înţelegerea căilor personale de cunoaştere şi acţiune în câmpul practicilor educaţionale reprezintă o modalitate de a progresa în plan profesional, una dintre cele mai sigure, mai la îndemână şi mai eficiente.A prevedea, a anticipa dificultăţile, a planifica reuşitele, înseamnă a evalua oportunităţile şi a te dezvolta durabil pe baza cunoaşterii de sine. Un profesionist reflexiv separă ceea ce ştie şi face de modul prin care dobândeşte ceea ce ştie să facă.

Bibliografie:

Chiş, V., (2005), Pedagogie contemporană. Pedagogie pentru competenţe,Casa Cărţii de Ştiinţă, Cluj-Napoca.

Cristea, S., (2008), Curriculum pedagogic, I, EDP, Bucureşti

Voiculescu, F., Analiza resurse-nevoi şi managementul strategic în învăţământ, Aramis,Bucureşti, 2004

POPA DIANA FLORENTINA
UNITATE DE ÎNVĂȚĂMÂNT: SCOALA GIMNAZIALA I.GH. DUCA
LOCALITATE: RM. VÂLCEA

Creativitatea in lectiile de muzica la ciclul primar

Creativitatea în educația muzicală dezvoltă sensibilitatea, gândirea și inteligența emoțională a elevilor, fiind esențială în procesul educațional. Aceasta este stimulată prin improvizații ritmice, audiții muzicale active, compunerea de mici piese și jocuri de creație, transformând lecția într-un act artistic personalizat.

Metode de stimulare a creativității:

- **Improvizația:** Utilizarea vocii sau a instrumentelor de percuție pentru a crea ritmuri sau melodii spontane.
- **Audiția activă:** Încurajarea elevilor să asocieze muzica cu imagini, mișcări sau povești.
- **Jocuri ritmice și muzicale:** Activități care implică rearanjarea elementelor muzicale cunoscute.
- **Utilizarea instrumentelor:** Folosirea instrumentelor muzicale pentru a exprima emoții și idei, nu doar pentru a reproduce sunete.

Această abordare transformă elevul din receptor pasiv în creator activ, contribuind la dezvoltarea personală și la cultivarea sensibilității artistice.

Educația muzicală dezvoltă sensibilitatea, creativitatea și gândirea copiilor, fiind esențială în formarea lor emoțională și cognitivă. Activitățile extracurriculare oferă un cadru practic și expresiv pentru explorarea muzicii.

Educația muzicală – ce este și cum o integrăm în
activitățile extracurriculare?
Educația este arta universală de a învăța pe toți totul.
J. A. Comenius

Educația muzicală reprezintă mai mult decât o activitate artistică: este un proces profund de dezvoltare a sensibilității, creativității și gândirii abstracte. Termenul „educație” derivă din latinescul educare – „a hrăni, a crește” – și educere – „a conduce, a scoate la lumină”. Astfel, educația este un demers activ de formare, iar componenta muzicală adaugă valențe cognitive, estetice și emoționale acestui proces.
Muzica este un mijloc universal prin care societatea poate transmite

valori, modele de comportament și tradiții culturale. În acest context, educația muzicală devine o punte între individ și patrimoniul spiritual al umanității, cultivând gustul pentru frumos, armonie și cooperare.

„Educația muzicală pornește de la cântec pentru a ajunge la marea muzică, pas cu pas, de la cunoașterea concretă până la aprofundarea semnificațiilor superioare ale acesteia. Cântecul este factorul de bază al educației muzicale în școală considera Aurel Ivășcanu definindu-l ca fiind un tot unitar care rezultă din îmbinarea sunetelor muzicale cu cuvântul (1973).”

În învățământul formal, orele de muzică sunt limitate ca durată și conținut practic. De aceea, activitățile extracurriculare (cercuri muzicale, coruri, ansambluri, ateliere creative) devin esențiale pentru aprofundarea relației copilului cu muzica. Aici, procesul de învățare este susținut de motivația personală, participarea activă și libertatea de expresie artistică. Astfel de activități favorizează nu doar dezvoltarea talentului, ci și formarea unor abilități esențiale precum spiritul de echipă, autodisciplina, perseverența și empatia.

Muzica influențează direct emoțiile și stimulează ambele emisfere cerebrale: emisfera stângă (ritm, logică, limbaj) și emisfera dreaptă (melodie, intuiție, imaginație). Prin urmare, activitățile muzicale contribuie la o dezvoltare echilibrată a copilului. Participarea la coruri, ateliere instrumentale sau festivaluri dezvoltă atenția, coordonarea, încrederea în sine și simțul responsabilității. În plus, cântatul în grup încurajează colaborarea, respectul și exprimarea emoțională într-un cadru constructiv.

Copiii pot fi implicați în:

• cursuri de chitară, pian, percuție;
• ateliere interdisciplinare: „muzica și mișcarea”, „muzica și teatrul”;
• compoziție muzicală și improvizație;
• participări la concursuri și festivaluri tematice.

Aceste activități nu doar dezvoltă competențe artistice, ci și capacitatea de a gestiona emoții, de a respecta reguli și de a învăța din experiențele altora.

Un cadru didactic sau coordonator inspirat este cheia unei educații muzicale reușite. Alegerea repertoriului, adaptarea metodologiei la vârsta și nivelul elevilor, crearea unui mediu sigur pentru

exprimare – toate acestea sunt responsabilități ale unui educator care formează nu doar artiști, ci oameni. Educatorul trebuie să stimuleze curiozitatea muzicală, fără presiune, și să transforme actul de învățare într-o experiență plăcută și semnificativă.

Scopul esențial al educației muzicale este formarea deprinderii de a practica muzica într-un mod conștient, activ și cu sens. De la cântecele simple din primii ani de școală până la înțelegerea structurii și expresivității muzicii clasice, parcursul educațional se bazează pe acumularea treptată de cunoștințe, experiențe și trăiri estetice. După cum sublinia Aurel Ivășcanu: „Educația muzicală pornește de la cântec pentru a ajunge la marea muzică."

Educația muzicală nu înseamnă doar învățarea unor noțiuni teoretice sau memorarea unui repertoriu. Ea își propune, prin intermediul acestor instrumente, să trezească interesul copiilor pentru muzică și să le cultive simțul estetic. Intervențiile practice, în special cele instrumentale, joacă un rol central. În cadrul orelor și atelierelor muzicale, instrumentele de percuție sunt frecvent utilizate, datorită tehnicii accesibile și potențialului ludic pe care îl oferă.

Pentru copii, aceste instrumente nu sunt doar mijloace de producere a sunetului, ci devin jucării muzicale, prin care ei percep fenomenul sonor ca pe o experiență interactivă. Ei nu mai sunt doar spectatori, ci devin interpreți, iar uneori chiar mici compozitori, exprimându-se creativ și autentic.

Această trecere de la concret la abstract, de la joc la învățare profundă, reflectă misiunea fundamentală a educației muzicale: formarea unui individ echilibrat, sensibil, creativ și deschis către cunoaștere continuă.

Educația muzicală este mai mult decât o componentă opțională a formării copiilor – este o cale prin care aceștia își pot descoperi identitatea, își pot exprima emoțiile și pot construi relații armonioase cu cei din jur. Prin integrarea muzicii în activitățile extracurriculare, le oferim tinerilor șansa de a experimenta bucuria creației, de a învăța într-un mod activ și de a-și dezvolta inteligența emoțională, alături de abilități cognitive și sociale valoroase. Muzica devine astfel un liant între educație și viață, între suflet și rațiune, între individ și comunitate.

O educație muzicală bine gândită, susținută de cadre didactice

inspirate și de activități variate, contribuie la dezvoltarea unui copil echilibrat, curios și deschis către frumos. Într-o lume tot mai grăbită și tehnologizată, muzica oferă un spațiu de liniște, reflecție și conexiune autentică. De aceea, este esențial ca muzica să fie valorizată în toate formele ei – de la cântecul simplu la compozițiile elaborate – ca parte integrantă a unei educații pentru viață.

Bibliografie

1. Ivășcanu, Aurel. Educația muzicală a copiilor și tineretului. București: Editura Didactică și Pedagogică, 1973.
2. Bălan, Liana. Muzica și educația estetică. Iași: Editura Spiru Haret, 2005.
3. Gagiu, Maria. Educația muzicală – între tradiție și inovație. București: Editura Muzicală, 2010.

CREATIVITATE ÎN EDUCAȚIE
Ediție digitală nr.15 - 2026
ISSN 2784 - 1146
www.star-kids.ro
www.miciiolimpici.ro
EDITURA STAR KIDS

COMAN ANDREEA CRISTINA

Proiect final

Programul StartFIN - Formarea personalului didactic din învăţământul primar în domeniul financiar

Seria 5 , grupa 4

Circulația banilor

Realizat de : **Coman Andreea Cristina**

Rm. Vâlcea, 20.03.2026

Cuprins

pg.

Proiect didactic 3

Resurse materiale 13

Fișa de lucru 1..... 15

Fișa de lucru 2..... 16

Test de evaluare..... 17

Bibliografie 19

Proiect didactic – activitate online

Profesor: **Coman Andreea Cristina**

Unitatea de învățământ: Școala Gimnazială Nicolae Bălcescu- Rotărăști, Vâlcea

Disciplina: Educație financiară

Clasa: a II-a

Unitatea de învăţare: Relaţia consumatorului cu instituţiile bancare şi financiare nebancare

Tema / Subiectul: Circulația banilor

Tipul lecţiei: Lecţie de fixare şi sistematizare a cunoştinţelor

Obiectivul fundamental: Fixarea și sistematizarea cunoștințelor referitoare la circulația banilor și utilizarea acestora în viața de zi cu zi

Competențe generale:

Utilizarea conceptelor financiare de bază în situații din viața cotidiană

Manifestarea unui comportament responsabil în utilizarea banilor

Înțelegerea relațiilor economice simple din viața de zi cu zi

Competențe specifice:

Identificarea modului în care circulă banii între persoane și activități

Recunoașterea modurilor de utilizare a banilor (nevoi, dorințe, economii)

Aplicarea cunoștințelor financiare în situații concrete din viața reală

Obiective operaționale:

La sfârșitul lecției, elevii vor fi capabili:

O1 – să identifice traseul banilor în situații concrete din viața de zi cu zi (ex: cumpărarea unui produs), cu ajutorul exemplelor discutate în clasă

O2 – să explice, în cuvinte proprii, modul în care banii circulă între oameni și activități (magazin, producător, angajat)

O3 – să ofere exemple personale privind circulația banilor în viața cotidiană

O4 – să clasifice utilizarea banilor în funcție de categorie: nevoi, dorințe și economii

Strategii didactice:

Metode și procedee didactice: conversația**,** explicația**,** problematizarea**,** jocul didactic**,** ciorchinele**,** exercițiul**,** observația**,** povestirea

Forme de organizare a activității: frontal, individual

Evaluarea: evaluare orală (întrebări, răspunsuri)**,** observarea sistematică a elevilor**,** evaluare scrisă (fișă online – Google Forms)

Resurse:

dispozitive digitale (telefon, tabletă, laptop), fotografii- copac cu bancnote, schema nevoi/dorințe/economii, platforma Padlet

-

Detaliere activităţi:

În cadrul lecției, elevii vor participa la realizarea unui ciorchine digital pe platforma Padlet, vor analiza situații concrete din viața de zi cu zi și vor urmări traseul banilor pornind de la exemple familiare (achiziționarea unor produse, plata serviciilor, primirea salariului).

Prin intermediul jocurilor didactice și al situațiilor-problemă, elevii vor fi implicați activ în descoperirea modului în care banii circulă între oameni și activități, precum și în înțelegerea modului în care aceștia sunt utilizați pentru nevoi, dorințe și economii

Bibliografie:

Cerghit, Ioan – *Metode de învățământ*, Editura Polirom, Iași, 2006

Cucoș, Constantin – *Pedagogie*, Editura Polirom, Iași, 2014

Dumitrescu, Anca; Ionescu, Radu – *Educație financiară pe înțelesul tuturor*, Editura Publica, București, 2018

Ionescu, Miron; Radu, Ion – *Didactica modernă*, Editura Dacia, Cluj-Napoca, 2001

Neguț, Silviu – *Educație economică și financiară*, Editura Didactică și Pedagogică, București, 2017

Zubenschi, Mariana; Drăgălin, Iuliana; Crudu, Rodica; Lîsîi, Aliona; Gribincea, Tatiana – *Ghid de educație financiară*, Chișinău, 2019

DESFĂȘURAREA LECȚIEI

ETAPELE LECȚIEI	ACTIVITATEA DEPUSĂ DE:		STRATEGIA DIDACTICĂ			Evaluare
	profesor	elevi	metode	mijloace	organizare	
1.Moment organizatoric	Asigură condițiile și climatul favorabil pentru buna desfășurare a lecției on-line	Se pregătesc pentru lecție: verifică funcționarea dispozitivelor și confirmă prezența	conversația	dispozitive platformă online (ex: Zoom / Meet)	frontal	observarea sistematică a comportamentului elevilor
2.Actualizarea cunoștințelor dobândite în lecția anterioară	• creează un spațiu de lucru pe platforma Padlet • propune realizarea unui ciorchine digital pornind de la cuvântul „bani” • solicită elevilor să scrie idei despre utilizarea, provenienta, utilitatea banilor	•accesează platforma •adaugă idei (ex: „cumpărăm”, „economisim”, „mergem la magazin”) •participă la completarea ciorchinelui	ciorchinele, conversația	Aplicația Padlet	frontal individual	observarea participării elevilor aprecierea răspunsurilor formulate

3.Captarea atenției	•prezintă elevilor o imagine sugestivă reprezentând un copac în care cresc bani (anexa 1) •solicită elevilor să observe și să descrie ceea ce văd •adresează întrebări stimulative: „Credeți că banii cresc în copaci?" „De unde vin, de fapt, banii?" •conduce discuția către ideea că banii nu apar singuri, ci circulă între oameni	• observă imaginea • formulează opinii • răspund la întrebări • participă la discuție	conversația, observația	Imagine copac cu bancnote	frontal	răspunsuri orale observarea interesului și implicării elevilor
4.Anunțarea lecției noi si a competențelor	• realizează trecerea de la captarea atenției la lectia nouă prin întrebarea: „Am văzut că banii nu cresc în copaci... dar atunci cum ajung ei la noi?" • anunță tema lecției: „Astăzi vom învăța despre **circulația banilor**." • prezintă pe înțelesul elevilor obiectivele lecției: „La sfârșitul lecției, veți ști:	• ascultă anunțarea temei • conștientizează obiectivele lecției	conversația, explicația		frontal	
	○ cum circulă banii între oameni ○ de unde vin și unde ajung banii ○ cum folosim banii în viața de zi cu zi"					
5.Desfasurarea lecției	**1)Bănuțul călător** • prezintă o situație concretă și apropiată de experiența elevilor: ghidează răspunsurile elevilor astfel încât să descopere circulația banului, extinzând traseul acestuia: „Bănuțul pleacă de la Andrei, ajunge la cofetărie, apoi la cofetar. Cofetarul folosește banii pentru a plăti ingredientele necesare, cumpărând făină, zahăr și lapte de la furnizori. Furnizorii, la rândul lor, plătesc producătorii." • continuă firul logic al circulației banilor, explicând: „Producătorii folosesc banii	• ascultă situația prezentată • răspund la întrebările profesorului • identifică și completează traseul banului • formulează exemple din viața personală • oferă exemple similare din experiența personală	povestirea, conversația, explicația, jocul didactic, problematizarea		frontal, individual	valuare orală observarea sistematică a participării elevilor aprecierea corectitudinii răspunsurilor

	pentru a plăti salariile angajaților. Astfel, o parte din bani ajunge la un alt copil, Matei, prin salariul părinților săi." • propune, astfel, o nouă situație: „Matei folosește bănuțul pentru a cumpăra un caiet de la librărie." • solicită elevilor să continue traseul banului și să observe că acesta circulă în mod continuu între oameni și activități • implică elevii în activitate, solicitându-le să ofere exemple din viața personală: „Gândește-te la un lucru pe care l-ai cumpărat. Unde au ajuns banii mai departe?" • valorifică răspunsurile elevilor și subliniază ideea principală: „Banii nu stau pe loc, circulă de la o persoană la alta și ajung înapoi la oameni sub formă de salarii."					

	2) Nevoi/dorințe/economii • propune o situație problemă: „Părinții lui Matei au primit ieri salariul. Ce credeți că fac cu banii?" • solicită elevilor să identifice diferite modalități de utilizare a banilor • ghidează răspunsurile elevilor către trei categorii: - nevoi (mâncare, facturi) - dorințe (jucării, distracții) - economii (pentru vacanță, situații neprevăzute) • notează răspunsurile elevilor într-un tabel prezintă o schema cu modul de utilizare a banilor/salariului (Anexa 2) și formulează concluzia conform căreia *Circulația banilor este strâns legată de modul în care îi folosim: pentru nevoi, dorințe și economii.*	•formulează răspunsuri •oferă exemple din viața personală •clasifică cheltuielile în funcție de categorie	conversația, problematizarea, exercițiul	schema cu modul de utilizare a banilor/salariului	frontal, individual	evaluare orală observarea sistematică a participării elevilor aprecierea corectitudinii clasificării

6.Asigurarea feed-back-ului (Fixarea noilor cunoștințe)	• propune desfășurarea unui joc didactic de rol intitulat „Călătoria bănuțului” • explică regulile jocului și atribuie elevilor roluri (ex: copil, vânzător, cofetar, agricultor, angajat etc.) • oferă fiecărui elev o „misiune” (ex: cumpără un produs, vinde un produs, plătește un serviciu) • introduce „bănutul” în joc și ghidează circulația acestuia între roluri, adresând întrebări: „Unde merge bănutul acum?” „Ce face persoana care îl primește?” • coordonează activitatea și sprijină elevii în identificarea corectă a traseului banilor • formulează concluzia: *Banii circulă între oameni și activități și sunt folosiți pentru nevoi, dorințe și economii.*	• participă activ la joc își asumă rolurile primite • respectă regulile jocului • urmăresc traseul bănutului • răspund la întrebările profesorului • formulează concluzii privind circulația banilor	joc didactic, conversația, problematizarea		frontal	observarea participării elevilor corectitudinea răspunsurilor implicarea în activitate

7.Evaluarea cunostiințelor	• propune elevilor o sarcină de lucru individuală sub forma unei fișe de lucru/ • solicită elevilor să rezolve exercițiile propuse, care vizează circulația banilor și utilizarea acestora • oferă indicații și sprijin, acolo unde este necesar	• rezolvă sarcinile de lucru • aplică noile cunoștințe dobândite • formulează răspunsuri corecte	exercițiul	Fișă de lucru/	individual	evaluare scrisă aprecierea corectitudinii răspunsurilor
8. Încheierea lecției	• realizează o scurtă recapitulare a ideilor principale ale lecției: „Ce am învățat astăzi despre bani?” • evidențiază faptul că banii circulă permanent între oameni și activități • apreciază participarea elevilor și oferă feedback pozitiv • formulează o concluzie: „Banii nu stau pe loc, ci circulă de la o persoană la alta.”	• formulează răspunsuri • participă la recapitulare • primesc aprecieri	conversația			apreciere verbală

Anexa 1

Anexa 2:

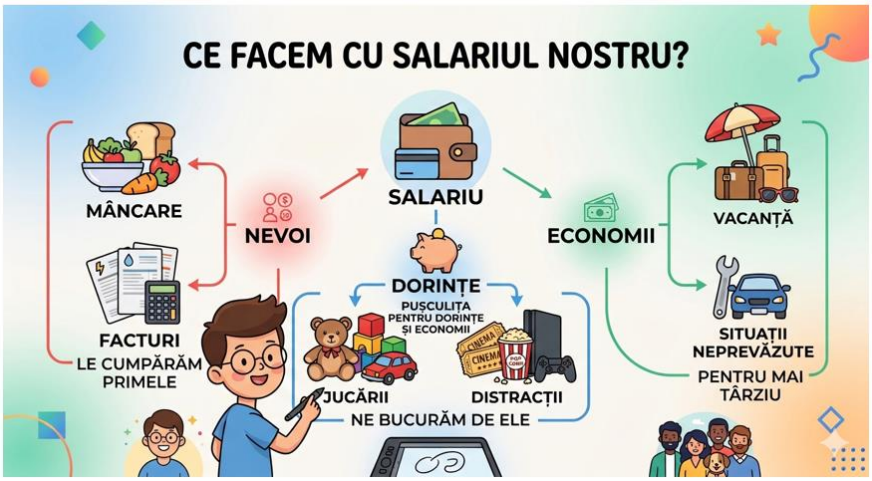

Fișă de lucru nr. 1

1. Pune în ordine călătoria lui Leuț!

Leuț s-a încurcat! Ajută-l să își amintească drumul corect. Numerotează etapele (1–4):

☐ agricultorul produce grâul
☐ Andrei cumpără o prăjitură
☐ cofetarul vinde prăjitura
☐ furnizorul aduce ingredientele

2. Creează finalul poveștii!

Unde ajunge Leuț la final?

3. Andrei primește săptămânal 20 de lei. Își dorește foarte mult o bicicletă care costă 200 de lei.

Ce ar trebui să facă Andrei? (Bifează varianta corectă)

☐ Să cheltuiască toți banii în fiecare săptămână pe sucuri și chipsuri.

☐ Să pună deoparte 15 lei în fiecare săptămână și să aștepte până strânge suma necesară.

☐ Să renunțe la dorința de a avea o bicicletă pentru că este prea scumpă.

În cat timp reușește să strângă banii necesari achiziționării bicicletei?

Fișă de lucru nr. 2

A. Grupează următoarele elemente în tabelul de mai jos, în funcție de utilitatea lor:
Elemente: Medicamente, Abonament Netflix, Pâine, Pantofi sport de firmă, Încălzirea locuinței, Joc video, Curs de limbi străine, Jucărie nouă.

NEVOI (Esențiale)	DORINȚE (Opționale)

B.Ai un buget limitat de **60 de lei**. Trebuie să alegi obiectele de care ai nevoie, încadrându-te în sumă.

Obiect	Preț	Alegerea ta (Bifează)
Caiet de matematică	5 lei	
Sandviș (prânz)	15 lei	
Bilet de autobuz	3 lei	
Set de carioci colorate	25 lei	
Revistă cu abțibilduri	18 lei	
Măr (gustare)	2 lei	

1. Calculează suma totală a obiectelor alese: _____ lei.
2. Calculează restul de bani: lei.

Nume și prenume elev: _____

TEST DE EVALUARE

1. **Adevărat sau Provocare (3 puncte)**
Notează cu A (Adevărat) sau F (Fals) următoarele afirmații:
a. Banii circulă între oameni și activități. _____
b. După ce cumpărăm ceva, banii rămân la noi. _____
c. O parte din bani/salariu poate fi economisită pentru mai târziu. _____

2. **Tabloul Alegerilor (2 puncte)**
Imaginează-ți că ai primit 50 de lei. Completează tabelul de mai jos cu câte un exemplu personal, astfel încât suma să fie folosită inteligent:

Destinație banilor	Ce alegi să faci cu ei? (Exemplu concret)
O NEVOIE	
O DORINȚĂ	
ECONOMII	

3. **„Povestea unui Leu călător" – Provocarea Creativă (4 puncte)**
Misiune: Completează enunțurile pentru a descrie drumul unei bancnote de 10 lei. *Atenție: Nu ai voie să folosești exemplul cu Andrei din clasă! Fii original!*
START: Eu am folosit 10 lei pentru a cumpăra ..... de la ..... .
URMA: Vânzătorul a luat acești bani și i-a folosit să plătească ..... .
CONTINUARE: Mai departe, banii au ajuns la ..... pentru că ..... .
DESTINAȚIE: În final, acești bani au devenit o parte din salariul unui ..... .

Notă: 1 punct din oficiu. | Timp de lucru: 25 de minute de aventură economică!

Barem de corectare și notare

Subiectul 1 (3p- 1p pentru fiecare răspuns corect):

A

F

A.

Subiectul 2 (2p): Se punctează realismul și clasificarea corectă.

Exemplu Nevoie: un caiet, o pâine, bilet de autobuz.

Exemplu Dorință: o înghețată, o jucărie, un sticker.

Subiectul 3 (4p): * 1p pentru fiecare etapă logică.

Se urmărește dacă elevul înțelege că banii trec de la Consumator ➞ Comerciant ➞ Furnizor/Servicii ➞ Salariu.

Exemple:

- „Am luat o minge de la magazin ➞ Magazinul a plătit lumina ➞ Compania de electricitate a plătit inginerul ➞ Inginerul e tatăl meu și mi-a luat o carte.”
- „Am cumpărat lapte de la magazin ➞ Magazinul a plătit furnizorul ➞ Furnizorul a plătit fabrica ➞ Fabrica a plătit angajații ➞ Unul dintre angajați este mama mea și mi-a cumpărat haine.”

„Am plătit biletul de autobuz ➞ Firma de transport plătește șoferul ➞ Șoferul merge la magazin ➞ Cumpără mâncare pentru familie.”

Bibliografie:

Cerghit, Ioan – *Metode de învățământ*, Editura Polirom, Iași, 2006

Cucoș, Constantin – *Pedagogie*, Editura Polirom, Iași, 2014

Dumitrescu, Anca; Ionescu, Radu – *Educație financiară pe înțelesul tuturor*, Editura Publica, București, 2018

Ionescu, Miron; Radu, Ion – *Didactica modernă*, Editura Dacia, Cluj-Napoca, 2001

Neguț, Silviu – *Educație economică și financiară*, Editura Didactică și Pedagogică, București, 2017

Zubenschi, Mariana; Drăgălin, Iuliana; Crudu, Rodica; Lîsîi, Aliona; Gribincea, Tatiana – *Ghid de educație financiară*, Chișinău, 2019

Resurse digitale:

- Google Gemini- instrument AI utilizat pentru crearea materialelor vizuale suport în cadrul lecției (imagini sugestive)

BĂDIȚĂ ELENA-ADELINA
UNITATE DE ÎNVĂȚĂMÂNT: Școala Gimnaziala Sat Bodești
LOCALITATE: Bărbătești,jud.Vâlcea

Colaborarea eficientă între școală și familie

Școala este principalul cadru formal pentru învătarea academică și dezvoltarea abilităților cognitive.Prin intermediul școlii ,elevii dobândesc cunoștințe și completențe necesare pentru integrarea în societate și pentru dezvoltarea lor profesională ulterioară.

Familia constituie primul cadru educațional al copilului și este esențială pentru dezvoltarea valorilor, comportamentelor și atitudinilor acestuia.Familia influențează în mod direct siguranța emoțională a copilului și îl susține în realizările sale școlare.

Parteneriatele dintre şcoală şi familie sunt relații de colaborare și activități care implică personalul școlii, părinții și alți membri ai familiei elevilor dintr-o școală. Parteneriatele eficiente se bazează pe încrederea și respectul reciproc și pe responsabilitatea partajată pentru educația copiilor și a tinerilor la școală. Familiile sunt primii educatori ai copiilor lor și continuă să influențeze procesul de învățare și dezvoltare al copiilor lor în anii școlari și mult timp după aceea. Pe de altă parte, școlile au o responsabilitate importantă în a contribui la educarea generațiilor viitoare, iar familiile au încredere în școli pentru a oferi fundații educaționale pentru viitorul copiilor lor. În același timp, școlile trebuie să recunoască rolul primar al familiei în educație. De aceea este important ca familiile și școlile să colaboreze în parteneriat.
Comunicarea eficientă este esențială pentru construirea parteneriatelor școală-familie. Acesta constituie fundamentul tuturor celorlalte forme de implicare a familiei în educație.
Dezvoltarea parteneriatelor școlare cu familia nu este întotdeauna ușoară. Ea necesită angajament și timp. Din cauza presiunilor și circumstanțelor, multe familii vor avea nevoie de aranjamente speciale sau de sprijin suplimentar pentru a le permite să se implice activ în viața școlară a copiilor lor și pentru a ajuta copiii lor să profite la maxim de la școală.

Rezultatele acestui efort vor fi semnificative. Familiile care înțeleg sistemul educațional și dificultățile întâmpinate de școli sunt o sursă valoroasă de sprijin pe care școlile nu-și pot permite să le subestimeze. Școlile care angajează familii în procesul de învățare a copiilor lor se bazează pe o sursă bogată de informații și expertiză și pot ajuta la construirea comunităților.

Comunicarea pozitivă dintre părinte-școală este in avantajul părinților. Ca educatori primari ai copiilor lor, părinții și familiile au o influență de durată asupra atitudinilor și realizărilor copiilor lor în școală. Ele pot încuraja învățarea copiilor lor în și din școală și pot, de asemenea, să sprijine obiectivele, direcțiile și ethosul școlar. Părinții se aşteaptă ca școlile să poată oferi copiilor lor un mediu sigur și grijuliu. Modul în care școlile comunică și interacționează cu părinții afectează amploarea și calitatea implicării părinților in învățarea copiilor lor. De exemplu, școlile care transmit știri proaste despre performanța elevilor mai

des decât recunoașterea meritelor elevilor vor descuraja implicarea părinților, făcând părinții să se simtă că nu își pot ajuta în mod eficient copiii.

Părinții vor putea fi implicați în educația copiilor lor dacă pot obține idei de la școală cu privire la modul în care își pot ajuta și susține copiii . Poate că cel mai important este faptul că părinții pot astfel deveni mai încrezători în valoarea implicării lor în școală. Părinții dezvoltă o apreciere mai mare pentru rolul important pe care îl joacă în educația copiilor lor.

Există dovezi substanțiale care arată că implicarea părinților aduce beneficii elevilor, inclusiv îmbunătăţirea rezultatelor lor academice. Există și alte avantaje pentru copii atunci când părinții se implică – și anume, o motivație sporită pentru învățare, un comportament îmbunătățit, o prezență mai frecventă și o atitudine mai pozitivă legata de teme și școală în general.

Cercetările arată că implicarea părinților poate ajuta profesorii să se concentreze mai mult pe sarcina de predare. De asemenea, având mai mult contact cu părinții, cadrele didactice învață mai multe despre nevoile elevilor și despre mediul de acasă, ceea ce reprezintă informații pe care le pot aplica pentru a răspunde mai bine acestor nevoi. Părinții care sunt implicați tind să aibă o viziune mai pozitivă asupra cadrelor didactice, ceea ce duce la îmbunătățirea relației cu profesorii. O abordare incluzivă în luarea deciziilor școlare și implicarea părinților creează un sentiment de responsabilitate partajată între părinți, membrii comunității, profesorii și liderii școlari. Părinții au dreptul să fie consultați și să participe la deciziile privind copiii lor. Părinții pot juca roluri semnificative în procesul decizional școlar. Formarea și informarea pentru a profita la maximum de aceste oportunități pot fi furnizate ca parte a activităților de parteneriat.

Contactul personal, inclusiv ședințe, vizite la domiciliu, apeluri telefonice par a fi cea mai eficientă formă de comunicare și poate fi printre cele mai familiare. Cu toate acestea, stabilirea unei comunicări efective între școală și casă a devenit mai complexă pe măsură ce societatea s-a schimbat. Marea diversitate în rândul familiilor înseamnă că nu este posibil să se bazeze pe o singură metodă de comunicare care va ajunge la toate familiile cu un mesaj dat. Este esențial ca o varietate de strategii, adaptate nevoilor anumitor familii și ale programelor acestora, să fie integrate într-un plan general.

Bibliografie

Family-School Partnerships. Framework. A guide for schools and families. Department of Education, Employment and Workplace Relations, Australia, 2008.

Bucur, A. I. (2015). Importanța colaborării între școală, biserică și familie în educația copiilor.

POPA ANA-MARIA
UNITATE DE ÎNVĂȚĂMÂNT:ŞCOALA GIMNAZIALĂ SAT BODEŞTI
LOCALITATE: BĂRBĂTEŞTI

Utilizarea tehnologiei digitale în activitatea didactică

În contextul societății contemporane, caracterizată printr-o dezvoltare accelerată a tehnologiei, integrarea instrumentelor digitale în activitatea didactică devine o necesitate. Educația nu mai poate fi concepută în afara mediului digital, iar profesorii sunt chemați să își adapteze strategiile de predare pentru a răspunde nevoilor elevilor din era informațională.

Tehnologia digitală oferă numeroase oportunități de îmbunătățire a procesului instructiv-educativ. Utilizarea platformelor educaționale, a aplicațiilor interactive și a resurselor multimedia contribuie la creșterea interesului elevilor pentru învățare. De asemenea, aceste instrumente facilitează accesul rapid la informație și permit diversificarea metodelor de predare, în funcție de stilurile de învățare ale elevilor.

Un alt avantaj important al tehnologiei digitale îl reprezintă posibilitatea realizării unui învățământ centrat pe elev. Prin intermediul resurselor digitale, elevii pot învăța în ritm propriu, pot accesa materiale suplimentare și pot participa activ la procesul de învățare. Astfel, rolul profesorului se transformă dintr-un simplu furnizor de informații într-un facilitator al învățării.

În același timp, tehnologia digitală sprijină evaluarea continuă și obiectivă a elevilor. Platformele online permit realizarea de teste interactive, oferind feedback imediat și contribuind la monitorizarea progresului școlar. De asemenea, comunicarea dintre profesor și elevi, precum și cea cu părinții, este îmbunătățită prin utilizarea mijloacelor digitale.

Cu toate acestea, utilizarea tehnologiei în educație presupune și anumite provocări. Lipsa infrastructurii adecvate, competențele digitale insuficiente ale cadrelor didactice sau riscul utilizării excesive a dispozitivelor sunt aspecte care trebuie gestionate cu atenție. Este esențial ca profesorii să beneficieze de formare continuă pentru a integra eficient tehnologia în activitatea didactică.

În concluzie, tehnologia digitală reprezintă un instrument valoros în educație, contribuind la modernizarea procesului de predare-învățare. Integrarea acesteia trebuie realizată în mod echilibrat, astfel încât să sprijine dezvoltarea competențelor elevilor și să asigure un act educațional de calitate.

PETRICAN MARIA ROXANA
UNITATE DE ÎNVĂȚĂMÂNT:ȘCOALA GIMNAZIALĂ MATTEȘTI
LOCALITATE: MATEEȘTI
JUD.VÂLCEA

Colaborarea eficientă între grădiniță și familie

Introducere

Educația copilului începe în familie și continuă în instituțiile de învățământ, iar grădinița reprezintă primul contact al copilului cu mediul educațional organizat. Pentru dezvoltarea armonioasă a copilului, este esențială o colaborare eficientă între familie și grădiniță. Această colaborare contribuie la formarea unor comportamente pozitive, la dezvoltarea abilităților sociale și la crearea unui mediu stabil și sigur pentru copil.

Familia are rolul principal în formarea personalității copilului, oferindu-i primele modele de comportament și valori morale. În același timp, grădinița completează educația primită în familie prin activități educative planificate și prin socializarea copilului cu alți copii. Prin urmare, comunicarea și cooperarea dintre educatori și părinți sunt esențiale pentru succesul educațional al copilului.

Rolul familiei în educația copilului

Familia este primul mediu educativ al copilului. În cadrul acesteia, copilul învață să comunice, să respecte reguli și să își exprime emoțiile. Părinții oferă sprijin emoțional, siguranță și îndrumare, contribuind la dezvoltarea echilibrată a copilului.

Un aspect important al rolului familiei este implicarea în activitățile educative ale copilului. Părinții trebuie să manifeste interes față de activitățile desfășurate la grădiniță, să discute cu educatorii despre evoluția copilului și să susțină acasă ceea ce copilul învață în mediul educațional.De asemenea, părinții trebuie să creeze un climat favorabil dezvoltării copilului, bazat pe încredere, comunicare și respect. Atitudinea pozitivă a părinților față de educație influențează semnificativ motivația copilului pentru învățare.

Rolul grădiniței în educația copilului

Grădinița are rolul de a completa educația oferită de familie și de a contribui la dezvoltarea intelectuală, socială și emoțională a copilului. În grădiniță, copiii învață să interacționeze cu alți copii, să respecte reguli și să participe la activități educative organizate.

Educatorul are un rol important în acest proces, deoarece el coordonează activitățile educative și sprijină dezvoltarea copiilor în funcție de particularitățile fiecăruia. De asemenea, educatorul este mediatorul relației dintre grădiniță și familie, asigurând comunicarea și colaborarea cu părinții.Prin activități educative variate, jocuri și proiecte, grădinița contribuie la dezvoltarea creativității, a gândirii și a abilităților sociale ale copiilor.

Forme de colaborare între grădiniță și familie

Colaborarea dintre grădiniță și familie poate lua mai multe forme, toate având scopul de a sprijini dezvoltarea copilului.

Una dintre cele mai importante forme este **comunicarea permanentă** dintre educator și părinți. Aceasta poate avea loc prin discuții directe, ședințe cu părinții sau prin diverse mijloace de comunicare.**Ședințele cu părinții** reprezintă o ocazie importantă pentru prezentarea activităților desfășurate la grădiniță, pentru discutarea progresului copiilor și pentru identificarea eventualelor dificultăți.

De asemenea, **activitățile comune** organizate în grădiniță, precum serbările, atelierele sau proiectele educative, oferă posibilitatea părinților de a se implica activ în viața grădiniței și de a consolida relația cu educatorii.Un alt mod de colaborare este **consilierea părinților**, prin care educatorii oferă recomandări privind educația copilului și modul de gestionare a diferitelor situații din viața acestuia.

Beneficiile colaborării dintre grădiniță și familie

Colaborarea eficientă dintre grădiniță și familie aduce numeroase beneficii pentru copil. În primul rând, copilul se simte sprijinit și înțeles atât acasă, cât și la grădiniță, ceea ce îi oferă siguranță emoțională.Această colaborare contribuie la identificarea timpurie a eventualelor dificultăți de învățare sau de adaptare și la găsirea unor soluții adecvate.

Prin implicarea părinților în activitățile educative, copilul devine mai motivat și mai interesat de procesul de învățare. În același timp, relația dintre educator și familie devine una bazată pe încredere și respect reciproc.

Concluzie

Colaborarea dintre grădiniță și familie reprezintă un element esențial în educația timpurie a copilului. Prin comunicare, implicare și cooperare, părinții și educatorii pot contribui împreună la dezvoltarea armonioasă a copilului.O relație bazată pe respect, încredere și sprijin reciproc facilitează adaptarea copilului la mediul educațional și îi oferă condițiile necesare pentru a se dezvolta din punct de vedere intelectual, emoțional și social. Prin urmare, parteneriatul dintre familie și grădiniță trebuie încurajat și consolidat permanent.

Bibliografie

1.Cucoș, C. – *Pedagogie,* Editura Polirom, Iași, 2006.

2.Vrăsmaș, T. – *Educația timpurie*, Editura Aramis, București, 2014.

3.Bocoș, M. – *Didactica disciplinelor pedagogice*, Editura Paralela 45, Pitești, 2017.

4.Ministerul Educației – *Curriculum pentru educație timpurie*, București, 2019.

STOIAN AMALIA
UNITATE DE ÎNVĂȚĂMÂNT: Liceul Preda Buzescu/G.P.N.NR.2
LOCALITATE: Berbești

Strategii de integrare a copiilor cu nevoi educaționale speciale (CES) în grădiniță

Educația incluzivă reprezintă un principiu fundamental al sistemelor moderne de învățământ, având ca scop asigurarea accesului egal la educație pentru toți copiii, indiferent de particularitățile lor de dezvoltare. Copiii cu cerințe educaționale speciale (CES) pot întâmpina dificultăți de învățare, adaptare socială sau comunicare, motiv pentru care este necesară implementarea unor strategii educaționale adecvate încă din perioada preșcolară.

Grădinița are un rol esențial în integrarea copiilor cu CES, deoarece reprezintă primul mediu educațional formal în care copilul interacționează cu alți copii și cu cadre didactice. Prin utilizarea unor metode și strategii adaptate, educatoarea poate facilita dezvoltarea armonioasă a copilului și integrarea acestuia în colectivul de preșcolari.

Pentru o integrare eficientă a copiilor cu CES, activitatea educațională trebuie să respecte câteva principii fundamentale:

- Respectarea individualității copilului – fiecare copil are ritmul său de dezvoltare.
- Participarea activă la activități – copilul trebuie încurajat să participe la toate activitățile grupului.
- Adaptarea curriculumului – activitățile și materialele trebuie ajustate în funcție de nevoile copilului.
- Colaborarea între specialiști și familie – succesul integrării depinde de cooperarea dintre educatoare, părinți și specialiști (psiholog, logoped, profesor de sprijin).

Strategii de integrare a copiilor cu CES în grădiniță

1. Adaptarea activităților didactice

Activitățile educaționale trebuie adaptate nivelului de dezvoltare al copilului cu CES. Educatoarea poate utiliza materiale didactice variate, sarcini simplificate sau explicații suplimentare pentru a facilita înțelegerea. De asemenea, este importantă folosirea unor metode interactive, precum jocul didactic, învățarea prin descoperire sau activitățile practice.

2. Învățarea prin joc

Jocul reprezintă principala formă de activitate în grădiniță și un instrument eficient pentru integrarea copiilor cu CES. Prin joc, copilul își dezvoltă abilitățile sociale, comunicarea și capacitatea de cooperare. Jocurile de rol, jocurile de construcție sau jocurile de grup pot contribui la dezvoltarea relațiilor dintre copii.

3. Organizarea mediului educațional

Un mediu educațional structurat și prietenos facilitează adaptarea copiilor cu CES. Spațiul clasei trebuie organizat astfel încât să fie accesibil și stimulativ. Colțurile tematice, materialele vizuale și rutinele zilnice contribuie la crearea unui climat de siguranță și stabilitate pentru copil.

4. Sprijinul emoțional și social

Copiii cu CES au nevoie de încurajare și sprijin constant. Educatoarea trebuie să creeze un climat pozitiv, bazat pe acceptare și respect. Activitățile de grup și exercițiile de cooperare îi ajută pe copii să dezvolte empatie și toleranță față de colegii lor.

5. Colaborarea cu familia și specialiștii

Un element esențial în integrarea copiilor cu CES este colaborarea cu familia și cu specialiștii din domeniul educației speciale. Comunicarea constantă cu părinții permite identificarea nevoilor copilului și adaptarea strategiilor educaționale. De asemenea, intervenția logopedului, psihologului sau profesorului de sprijin poate contribui la dezvoltarea copilului.

Educatoarea are un rol central în procesul de integrare, fiind responsabilă de crearea unui mediu educațional incluziv. Aceasta trebuie să manifeste empatie, răbdare și flexibilitate în abordarea activităților didactice. Prin observarea atentă a comportamentului copiilor și adaptarea strategiilor educaționale, educatoarea poate contribui la dezvoltarea potențialului fiecărui copil.

Integrarea copiilor cu cerințe educaționale speciale în grădiniță reprezintă un proces complex, care necesită implicarea educatoarei, a familiei și a specialiștilor. Prin utilizarea unor strategii educaționale adaptate, crearea unui climat pozitiv și promovarea cooperării între copii, grădinița poate deveni un spațiu incluziv în care fiecare copil are șansa de a se dezvolta armonios.

Educația incluzivă nu presupune doar integrarea fizică a copiilor cu CES în colectivul de preșcolari, ci și asigurarea unor condiții optime pentru participarea lor activă la procesul educațional.

Bibliografie

1. Cucoș, Constantin – *Pedagogie*, Editura Polirom, Iași, 2014.
2. Vrășmaș, Ecaterina – *Educația copiilor cu cerințe educaționale speciale*, Editura Pro Humanitate, București, 2001.
3. UNESCO – *Educația incluzivă: Ghid pentru profesori*, 2009.
4. Ministerul Educației – *Curriculum pentru educația timpurie*, București, 2019.

Gherguț, Alois – *Psihopedagogia persoanelor cu cerințe speciale*, Editura Polirom, Iași, 2013.

VIVORAN IOANA CODRUȚA
UNITATE DE ÎNVĂȚĂMÂNT: Școala gimnazială Lungești
CLASĂ/GRUPĂ:CP, I, a II a
LOCALITATE: Lungești

Programul național Săptămâna Verde

Proiect de activitate- ziua 3

Tema: Animalele în tradiția pascală- simbol și responsabilitate

Ziua:

Clasa:

Durata: 4 ore

Tipul activității: activitate integrată (științe ale naturii, educație civică, comunicare, arte).

1.Scopul activității

Dezvoltarea empatiei și responsabilității față de animale prin cunoașterea rolului acestora în natură și a simbolisticii lor în tradițiile pascale.

2.Competențe vizate

Dezvoltarea conștiinței ecologice.

Manifestarea respectului față de animale.

Înțelegerea relației dintre om și natură.

Participarea activă la activități educative despre protecția animalelor.

Exprimarea ideilor și opiniilor despre comportamentul responsabil.

3.Obiective operaționale

La finalul activității elevii vor fi capabili:

O1-să identifice animale asociate tradiției pascale

O2-să explice semnificația simbolistică a unor animale

O3-să descrie rolul animalelor în natură

O4-să manifeste empatie față de animale

O5-să formuleze reguli de protejare a animalelor

O6-să realizeze produse tematice

4.Resurse:

-materiale: imagini cu animale (miei, iepurași, puișori), fișe de lucru, planșe, tabla digitală, coli, carton, carioci, forfecuțe.

-umane: elevii clasei, cadrele didactice, invitați.

5.Strategii didactice:

- metode si procedee: conversația, explicația, brainstormingul, jocul didactic, problematizare, activitatea practică.

-forma de organizare: frontal, pe grupe.

6.Desfășurarea activității

ORA 1.Descoperim animalele tradiției pascale

Moment organizatoric

Pregătesc materialele și verific prezența. Prezint elevilor imagini cu miei, iepurași, puișori. Întreb elevii: Ce animale recunoașteți? Unde le-ați mai întâlnit? Cu ce sărbătoare sunt asociate aceste animale? Elevii răspund liber întrebărilor.

Anunț tema zilei:Astăzi vom descoperi ce animale sunt legate de tradiția pascală și cum trebuie să avem grijă de ele. Explic copiilor simbolistica celor trei animale:

-mielul (simbolul blândeții și purității).

-iepurașul (simbolul primăverii și reînvierii naturii).

-puișorul (simbolul vieții și al oului).

ORA 2. Brainstorming

Întreb elevii: De ce sunt importante animalele? Elevii oferă diferite răspunsuri (oferă hrană, mențin echilibrul naturii, fac parte din ecosistem).

Împart copiii în trei grupe și fiecare grupă primește o sarcină:

Sarcina 1- Cum îngrijim animalele?

Sarcina 2- Ce se întâmplă dacă oamenii nu protejează animalele?

Sarcina 3 – Ce putem face pentru a proteja animalele?

ORA 3. Activitate practică

Dau sarcină copiilor să realizeze diferite desene sau colaje cu tema ” Animalele și natura ”.

Sarcini: -să deseneze un animal

-să ilustreze mediul în care trăiește

-să adauge un mesaj de protecție (Protejați animalele! Animalele sunt prietenii noștri!)

ORA 4.Concluzii și reflecții

Joc de rol. Propun elevilor o situație" Ai găsit un animal rănit. Ce vei face în această situație? "

Elevii propun soluții. Împreună vom formula reguli pentru protejarea animalelor:

-nu le rănim

-le oferim hrană

-nu le distrugem căsuțele

-avem grijă de animalele care trăiesc pe lângă noi

7. Evaluare

Evaluarea activităților o voi realiza prin: observare sistematică, analiza produselor realizate, participarea la discuții, răspunsurile copiilor.

8. Contribuția activității

Activitatea contribuie la dezvoltarea empatiei față de animale, formarea responsabilității ecologice, înțelegerea relației dintre om și natură, stimulează creativitatea copiilor.

PĂUN FLORENTINA NICOLETA
UNITATE DE ÎNVĂȚĂMÂNT: ȘCOALA GIMNAZIALĂ MILCOVUL
LOCALITATE: MILCOVUL

Educația copiilor cu cerințe educative speciale

C.E.S. este uneori folosită ca formulă alternativă a sintagmei cerințe/nevoi speciale acestea incluzând pe lângă copii cu deficiențe tulburări de învățare și copii din medii socile și familii defavorizate, copii delicvenți sau uneori copii din anumite grupuri entice. Termenii care au desemnat această categorie copii au evoluat de-a lungul timpului de la copii handicap, la copii cu deficiențe apoi la copii cu nevoi speciale pentru ca să se ajungă la sintagma "copii cu cerinte educative speciale".

În anul 1988, UNESCO a elaborat și lansat o nouă teză care, ulterior, a stat la baza directivelor de acțiune ale Conferinței Mondiale a Educației Speciale de la Salamanca1 din anul 1994: "Educația integrată (incluzivă) și reabilitarea pe bază resurselor comunitare reprezintă abordări complementare care se sprijină reciproc în favoarea acordării de servicii pentru persoanele cu cerințe speciale" (UNESCO,1998).

În această teză se arată că reabilitarea în comunitate a persoanelor cu deficiențe este parte componentă a dezvoltării unei comunități și vizează implicarea prin eforturi combinate a persoanelor deficiente, a familiilor lor și a membrilor comunității din care fac parte, împreună cu serviciile de sănătate, educație, profesionale și sociale, pornind de la unele principii modern impuse de noile orientări în domeniul asistenței persoanelor cu cerințe speciale și sunt cuprinse în Rezoluția ONU nr.48/96 din 1993.

PRINCIPII

Principiul drepturilor egale reglementează accesul efectiv al persoanelor cu cerințe speciale la educație și alte servicii comunitare, precum și eliminarea unor obstacole sociale care împiedică satisfacerea în condiții de egalitate a unor necesități individuale pentru persoanele cu handicap.

Principiul egalizării șanselor in domeniul educației presunune ca școlarizarea copiilor cu cerințe educative speciale să se facă, pe cât pozibil, în cadrul sistemului general de învățământ, prin eliminarea oricăror practice discriminatorii.

Principiul asigurării serviciilor de sprijin are în vedere atât copii cu cerințe educative special, cât și persoanele care lucrează cu aceștia, inclisiv serviciilor de consultanță/consilierea acestora și presupune existent mai multor categorii de resurse:

- **Resurse umane** sunt persoane cu cerințe educative speciale, părinți, membrii familiilor acestora, specialiști din comunitate sunt: cadrele didactice, psihopedagogi, psihoterapeuți, consilieri, profesori de sprijin, profesori itinerant, kinetoterapeuți, ergoterapeuți, medici, asisitenți sociali etc;
- **Resurse instituționale** sunt școli, comisii de expertiză, centre de zi, centre de asistență și ocrotire, centre de orientare, instruire, consiliere, cercetare, formare profesională etc;
- **Resurse materiale**
- **Resurse financiare**
- **Servicii guvernamentale** cum ar fi : sănătate, învățământ, asistență socială.

Principiul intervenției timpurii indică eficiența intervenției de reabilitare\reeducare și de integrare la vârste mici, deoarece diferențele dintre copii obișnuiți și cei cu deficiențe sunt mai greu observabile, iar șansele de integrare ulterioară în viața școlară sunt mult mai mari pentru copii care au acces la învățământul preșcolar alături de copii obisnuiți.

Principiul cooperării și parteneriatului are în vedere experiența practică unde s-a observant că integrarea și normalizarea se pot realiza dacă există o colaborare între partenerii implicați cum ar fi: elevi, profesori, părinți, organizații neguvernamentale, consilieri etc.

În domeniul educației integrate, cooperarea dintre copii și procesul de învățare, cât și între cadrele didactice și alți specialiști, constituie un element determinant pentru realizarea succesului integrării.

Ideea educației integrate a apărut ca o reacție firescă a societății la obligația acesteia de a asigura cadrul necesar și condițiile impuse de specificul educației persoanelor cu cerințe educative speciale.

Conform principiilor promovate în educație de către organismele internaționale și a prevederilor din Declarația drepturilor persoanelor cu diferite tipuri de handicap, se menționează că persoanele cu handicap/deficiențe au aceleași drepturi fundamentale ca și ceilalși cetățeni de aceeași vârstă, fără discriminare pe motive de sex, limbă vorbită, religie, opinii politice, origine națională sau socială, stare financiară, sau orice alta caracteristică a persoanei în cauză sau a familiei sale. Aceste personae au dreptul la tratament medical, psihologic și funcțional, la recuperare medicală și socială, la școlarizare, pregatire educare/reeducare profesioanală, la servicii de consiliere, la asistență pentru încadrarea în muncă preum și la alte servicii care să le permită dezvoltarea și manifestarea aptitudinilor și capacităților de care aceștia dispun și sa le faciliteze procesul de integrare/reintegrare socială.

La Conferința mondială pe tema educației speciale, desfășurată sub egida UNESCO, la Salamanca, Spania, între 7 și 10 iunie 1994, delegații a 88 de guverne și 25 de organizații internaționale au adoptat o declarație comună care conține următoarele puncte:

- "fiecare copil are dreptul fundamnetal la educație, și la fiecare copil trebuie să se ofere șansa de a ajunge și de a se putea menține la un nivel acceptabil de învățare";
- "fiecare copil posedă caracteristici, interese, aptitudini și necesități de învățare proprii";
- "proiectarea sitemelor educaționale și implementarea programelor educaționale trebuie să țină seama de marea diversitate a caracteristicilor și trebuințelor copiilor incluși în procesul educațional";
- "persoanele cu cerințe educative speciale trebuie să aibă acces în școlile obișnuite(școli de masă), iar aceste școli trebuie să-si adapteze procesul didactic conform unei pedagogii centrate asupra copilului, capabil de a veni în întampinarea nevoilor de cunoaștere ale fiecărui copil în parte";
- "școlile obișnuite, care au adoptat această orientare, sunt cele mai utile mijloace de combatere a atitudinilor discriminatorii, construind o societate bazată spiritual de toleranță și acceptare și oferind șanse egale la educație pentru toți";
- "școlile asigură o educație utilă pentru majoritatea copiilor, îmbunătățind eficiența și gradul de utilitate socială a întregului sistem educațional"(Declarația Conferinței de la Salamanca).

Procesul educației intră într-o nouă eră cum ar fi trecerea de la atitudinea și abordarea segregaționistă actului de învățare la atitudinea integratoare, profund umanistă.

Dupa anii 1990 sunt aduse noi nuanțe în atitudinea socială față de persoanele cu cerințe educative speciale(mai ales cele cu diferite tipuri de deficiențe) în sensul orientării politicii și practicii asistenței și educației în direcția integrării sau a includrerii copiilor și persoanelor cu handicap în medii educaționale și de viața cât mai apropiate de cele obișnuite,normale,ale unei comunități.

Structurile educative de tip integrative au devenit o prezenta familiară în numeroase țări cum ar fi: Danemarca, Suedia, Norvegia, Italia, Spania, Portugalia,unde exista o tradiție a integrării, promovată prin intermediul unei legislații naționale atent elaborate și lipsit de echivoc.

Și în țara noastră, prin Legea învățământului din 1995 se consfintește legalitatea și oportunitatea diversificării structurilor și modalităților de integrare școlară a copiilor cu cerințe educative speciala (art.41.al.2), introducând alături de unitățile școlare speciale două modalități

noi de școlarizare cum ar fi: grupele/clasele speciale din unități școlare obișnuite și integrarea directă, și individuală în unități obișnuite de învățământ.

Regulamentul de organizare și funcționare a învățmântului special din Romania oferă premise favorabile pentru atingerea obiectivelor integrării. Acest document prezintă o descriere largă a conceptelor și priincipiilor educației speciale " O noțiune diferită și mai cuprinzatoare decât cea a învățământului special", care pot fi asigurate copiilor și în alte instituții de învățământ decât cele cuprinse în rețeau învățământului special, cu precadere în școlile de masă. La sfârșitul anului 1995 a fost aprobat "Planul de acțiune în favoarea copilului" care conține o serie de prevederi centrate pe integrarea copiilor cu cerințe educative speciale în comunitate cum ar fi:

- "accesul copiilor cu cerințe educative speciale sau deficiențe, în funcție de potențialul acestora,la structurile și programele învățământului de masă, precum și educația șolară în comunitate a acestor copii";
- dezinstuționalizarea;
- "restructurarea instituțiilor rezidențiale și a celorlalte instituții specializate la nivel național";
- "egalitatea șanselor prevenirea excluderii și marginalizării" prin Hotărârea de Guvern nr. 972/1995.

Bibliografie

1. Alois Gherghuț – Psihopedagogia Persoanelor cu Cerințe Speciale –Strategii de educație integrată,Asistență Socială,-Iași,Editura Polirom,2001
2. Alois Gherguț - Psihopedagogia Persoanelor cu Cerințe Speciale – Strategii diferențiate și incluzive în educație,Științele educației Ediția a-II-a revăzută și adăugată,-Iași,Editura Polirom,2006
3. Alois Gherguț – Sinteze de psihopedagogie specială – Ghid pentru concursuri și examene de obșinere a gradelor didactice,Științele educației,Structuri,conținuturi,tehnici,-Iași,Editura Polirom,2005;
4. Adriana Albu,Constantin Albu – Asistența Psihopedagogică și medicalăa copilului deficient fizic,-Iași,Editura Polirom,2000;
5. Coman,S.(2001). Parteneriat în educația integrată a copiilor cu cerințe educative specile, Ed. Spiru Haret,Iași;
6. Constantin Păunescu și Ionel Musu – Psihopedagogie specială integrată –handicapul mintal,intelectual,etiologie,caracteristici diferențiate,terapii educative, recuperare, readaptare,integrare- București;Pro Humanitate,1997 Psihologie;
7. Cojocaru Ștefan – Metode apreciative în asistența socială,Ed.Polirom,Iași 2005;

8. Cristina Neamțu,Alois Gherguț – Psihopedagogie specială –Ghid practic pentru învățământul deschis la distanță, Științele educației,Structuri,conținuturi,tehnici,Editura Polirom Iași,2000;
9. Cristian B.Buică – Bazele defectologiei,Editura Aramis,2004;
10. Legea educației naționale Legea nr.1/2011;
11. Mușu,I., Taflan,A. (1997), Terapia educațională integrată,Ed. Pro Humanitate,București;
12. Neamțu George, Dumitru Stan, -Asistența socială –Studii și aplicații,Ed.,Polirom,2005;
13. Popescu,E.;Pleșa,O (coord),(1998),Handicap,retardare,integrare,Ed.Pro Humanitas,București;
14. Popovici,D.V. (1999), Elemente de psihopedagogie integrată,Ed. Pro Humanitate,București;
15. Traian Vrășmaș – Învățământ integrat și/sau incluziv pentru copii cu cerințe educative speciale Ed. S.C. Aramis Print S.R.L.,(2001);
16. Verza Emil Florin – Introducere în psihopedagogia specială și asistentă socială,Ed.Fundației Humanitas,2002;
17. Verza,E.,Păun,E.,(1998),Educația integrată a copiilor cu handicap,UNICEF;
18. Vrășmaș E.,Stănică C.- Terapia tulburărilor de limbaj-Intervenții logopedice EDP,București,1997;
19. Vrășmaș, T.(2004) Școala și educația pentru toți Ed.Miniped București;

*** Ordin nr.5573 din 7. 10.2011,privind aprobarea Regulamentului de organizare și funcționare a învățământului special și special integrat;

*** Ordin nr.5555 din 7.10.2011,pentru aprobarea Regulamentului privind organizarea și funcționarea Centrelor Județene/al municipiului București de Resurde și asistență educațională;

*** Ordin nr.6552 pentru aprobarea Metodologiei privind evaluarea,asistența psihopedagogică, orientarea școlară și orientarea profesională a copiilor/elevilor și tinerilor cu Cerințe Educative Speciale;

SĂVESCU CĂTĂLINA-CAMELIA
UNITATE DE ÎNVĂȚĂMÂNT: ȘCOALA GIMNAZIALĂ ”MIHAIL ARMENCEA”
LOCALITATE: ADJUD

Școala și familia: un parteneriat pentru sufletul copilului

Educația nu este un proces care se desfășoară între pereții unei instituții, ci un parcurs continuu care prinde viață la intersecția dintre școală și acasă. Într-o epocă a vitezei și a tehnologiei, întrebarea fundamentală pe care trebuie să ne-o punem ca dascăli și părinți nu este „cine este responsabil?”, ci „cum putem colabora mai bine?”.

O colaborare eficientă nu se rezumă la prezența părinților la ședințele semestriale pentru a semna procese-verbale. Ea se construiește pe trei piloni invizibili, dar esențiali:

- **Transparența:** Informarea părinților nu doar despre note, ci și despre evoluția emoțională și socială a copilului.
- **Ascultarea activă:** Recunoașterea faptului că părintele este expertul principal în ceea ce privește personalitatea copilului său, în timp ce profesorul este expertul în pedagogie.
- **Empatia:** Înțelegerea contextului familial și a provocărilor cu care se confruntă părinții în viața de zi cu zi.

Atunci când aceste elemente există, copilul percepe o unitate de viziune. El nu mai vede „două lumi” diferite, ci un front comun care îl susține necondiționat.

De ce insistăm pe acest parteneriat? Studiile de specialitate (precum cele ale cercetătoarei Joyce Epstein) demonstrează că implicarea părinților are efecte cuantificabile:

1. **Performanță academică:** Elevii sprijiniți de familie au o rată mai mare de reușită la examene și o atitudine mai serioasă față de sarcini.
2. **Stabilitate emoțională:** Copilul se simte în siguranță știind că părinții și profesorii „vorbesc aceeași limbă”.
3. **Reducerea conflictelor:** Problemele de disciplină scad drastic atunci când comunicarea este fluidă și proactivă.

Studiu de caz: „Atelierul de Crăciun – Magia creativității”

Pentru a ilustra cum poate fi dărâmat zidul dintre școală și familie, vă propunem un exemplu practic, ușor de implementat și cu un impact emoțional uriaș: **Atelierul creativ de Crăciun.**

Conceptul: În locul serbării clasice, unde părinții stau în public și copiii pe scenă, atelierul propune o **inversare a rolurilor** și o **colaborare directă**. Clasa devine un laborator al bucuriei.

Cum funcționează?

- **Pregătirea:** Elevii confecționează invitații personalizate („Te invit să modelăm împreună un glob pentru bradul nostru!”).
- **Activitatea:** Se organizează 3 stații de lucru: una pentru decorat turtă dulce, una pentru felicitări cu mesaje pozitive și una pentru obiecte din materiale reciclate.
- **Parteneriatul în acțiune:** Părintele nu mai este un observator critic, ci devine colegul de echipă al copilului său. Profesorul nu mai este cel care „predă”, ci cel care facilitează o experiență de familie.
- **Finalitatea:** Obiectele realizate pot fi scoase la o licitație caritabilă în incinta școlii, fondurile fiind direcționate către un proiect al clasei ales de toți participanții.

Rezultatul? O seară în care s-au creat amintiri, s-au dizolvat tensiuni și s-a format o adevărată comunitate.

Concluzii

Colaborarea școală-familie nu trebuie să fie un efort eroic, ci un obicei zilnic. Un simplu mesaj pozitiv trimis unui părinte („Astăzi, Andrei a pus o întrebare excelentă!”) poate cântări mai mult decât zece observații în carnet.

Școala de mâine este o școală a porților deschise, unde educația este un dialog, nu un monolog. Să transformăm, așadar, fiecare ocazie într-o punte spre viitorul copiilor noștri.

Bibliografie

- **Agabrian, M.** (2006). *Școala și familia. Parteneriate de succes*. Editura Institutul European, Iași.
- **Băran-Pescaru, A.** (2004). *Parteneriatul școală-familie*. Editura Aramis, București.
- **Epstein, J. L.** (2018). *School, Family, and Community Partnerships: Preparing Educators and Improving Schools*. Westview Press.
- **Păun, E.** (2017). *Pedagogie. Provocări și dileme privind școala și profesia didactică*. Editura Polirom, Iași.
- **UNICEF România.** (2021). *Ghid de bune practici: Participarea părinților la viața școlii*

ALDEA NICOLETA

UNITATE DE ÎNVĂȚĂMÂNT: Grădiniţa nr. 2 Găgeşti

LOCALITATE: Boloteşti/ Vrancea

Activități pentru dezvoltarea socio-emoțională a copiilor

Dezvoltarea socio-emoțională reprezintă o componentă esențială în formarea personalității copilului. În primii ani de viață, copilul începe să descopere lumea din jurul său, să stabilească relații cu alte persoane și să își exprime emoțiile. Această perioadă este foarte importantă deoarece pune bazele modului în care copilul va comunica, va coopera și va interacționa cu cei din jur pe parcursul întregii vieți. Educația timpurie are un rol deosebit în dezvoltarea socio-emoțională a copiilor. Există numeroase activități care pot sprijini dezvoltarea socio-emoțională a copiilor. Aceste activități trebuie să fie atractive, interactive și adaptate vârstei copiilor.

1. Jocurile de rol

Jocurile de rol reprezintă o metodă foarte eficientă pentru dezvoltarea socio-emoțională. Prin intermediul acestor jocuri, copiii pot interpreta diferite situații din viața reală. De exemplu, copiii pot juca rolul unui medic, al unui profesor, al unui părinte sau al unui vânzător. În timpul acestor activități, copiii învață să comunice, să își exprime emoțiile și să înțeleagă perspectivele altor persoane. Jocurile de rol contribuie la dezvoltarea empatiei și a imaginației, dar și la formarea abilităților sociale.

2. Jocurile de cooperare

Jocurile de cooperare sunt activități în care copiii trebuie să lucreze împreună pentru a atinge un scop comun. De exemplu:

- construirea unui turn din cuburi
- realizarea unui puzzle în echipă
- organizarea unor jocuri de grup în care copiii trebuie să colaboreze

Prin aceste activități, copiii învață să comunice, să își împartă responsabilitățile și să respecte ideile celorlalți.

3. Activități de exprimare a emoțiilor

Este foarte important ca cei mici să învețe să își recunoască și să își exprime emoțiile. Pentru acest lucru pot fi organizate diferite activități. De exemplu, educatorul poate organiza jocul „Cum mă simt astăzi?”, în care fiecare copil spune ce emoție simte și de ce. De asemenea, copiii pot desena diferite emoții sau pot discuta despre situații în care s-au simțit fericiți, triști sau supărați. Aceste activități îi ajută pe copii să își înțeleagă emoțiile și să își dezvolte inteligența emoțională.

4. Povestirile educative

Poveștile au un rol foarte important în dezvoltarea emoțională și socială a copiilor. Prin intermediul personajelor și al situațiilor prezentate, copiii pot învăța valori importante precum prietenia, respectul, ajutorul reciproc și responsabilitatea. După citirea unei povești, educatorul poate discuta cu copiii despre comportamentul personajelor, despre emoțiile acestora și despre modul în care au rezolvat problemele. Aceste discuții îi ajută pe copii să reflecteze asupra comportamentului lor și să învețe din experiențele personajelor.

5. Activități artistice și creative

Activitățile artistice oferă copiilor posibilitatea de a se exprima liber și de a-și manifesta emoțiile într-un mod creativ. Printre aceste activități se numără:

- desenul
- pictura
- modelajul din plastilină
- realizarea de colaje

Prin aceste activități, copiii își dezvoltă imaginația, creativitatea și capacitatea de exprimare a emoțiilor.

6. Jocurile de grup

Jocurile de grup sunt foarte importante pentru dezvoltarea relațiilor dintre copii. Exemple de jocuri:

- „Telefonul fără fir”
- „Scaunele muzicale”
- jocuri de mișcare în cerc

Prin aceste activități, copiii învață să respecte reguli, să aștepte rândul și să colaboreze cu ceilalți.

Dezvoltarea socio-emoțională a copiilor este un proces complex și foarte important pentru formarea personalității. Prin activități educative adecvate, copiii învață să își exprime emoțiile, să comunice cu ceilalți și să construiască relații bazate pe respect și cooperare. Activitățile precum jocurile de rol, jocurile de cooperare, poveștile educative și activitățile artistice contribuie în mod semnificativ la dezvoltarea abilităților sociale și emoționale ale copiilor.

Bibliografie

1. **Cucoș, Constantin**, *Pedagogie*, Iași: Editura Polirom, 2014.
2. **Vrășmaș, Traian**, *Educația timpurie*, București: Editura Aramis, 2014.
3. **Dumitrana, Magdalena**, *Activități integrate în grădiniță*, București: Editura Compania, 2000.
4. **Ministerul Educației**, *Curriculum pentru educația timpurie*, București: Editura Didactică și Pedagogică, 2019.

MITROFAN MARIETA-CRISTINA
UNITATE DE ÎNVĂȚĂMÂNT: ȘCOALA GIMNAZIALĂ HOMOCEA
LOCALITATE: VRANCEA

Literația- cheie în procesul educativ al elevilor

Literația este esențială pentru succesul educațional al elevilor. Acesta este fundamentul tuturor celorlalte învățături. Fără competențe solide în citire și scriere, orice altă formă de învățare va deveni dificil de înțeles. De asemenea, literația presupune o înțelegere profundă a limbajului, capacitatea de a decodifica și de a analiza informațiile, precum și de a exprima idei clar și coerent. În acest sens, citirea și scrierea sunt mai mult decât simple abilități; ele sunt un mijloc prin care elevii pot accesa și comunica idei, cunoștințe și experiențe.

Formarea literației încă din primii ani de școală are un impact considerabil asupra reușitei academice ulterioare. Aceasta ajută la dezvoltarea vocabularului, a creativității, a gândirii critice și a încrederii în sine, toate esențiale pentru succesul în învățământul formal și, ulterior, în viața profesională. Totodată, literația contribuie la integrarea copilului în viața socială, oferindu-i instrumentele necesare pentru a interacționa și a participa activ la comunitatea în care trăiește.

În procesul de dezvoltare a literației, profesorii au un rol esențial în crearea unui mediu alfabetizat și stimulant. Astfel, se pot utiliza diverse metode și tehnici didactice care să sprijine evoluția acestei competențe esențiale. Printre metodele eficiente se numără:

- Lectura interactivă: Profesorul citește cu intonație și ritm, oprește lectura pentru a adresa întrebări sau pentru a încuraja predicții, stimulând astfel gândirea critică și înțelegerea profundă a textului.
- Scrierea creativă: Activitățile de compunere, scrierea de povești proprii sau jurnale ajută elevii să își exprime gândurile și emoțiile, dezvoltând astfel abilitatea de a redacta texte coerente și structurale.
- Jocuri didactice: Activitățile ludice, cum ar fi scrierea de rime, ghicitori sau rebusuri, stimulează imaginația și încurajează învățarea prin joc.
- Folosirea resurselor autentice: Ziare, reviste, pliante, cărți sau site-uri educaționale oferă contexturi reale pentru citire și învățare, făcând procesul mai relevant și mai interesant pentru elevi.
- Integrarea tehnologiei: Aplicațiile educaționale pentru citit și scris pot facilita învățarea în moduri interactive, accesibile și captivante.

Pentru a face procesul de învățare cât mai atractiv și eficient, activitățile didactice pot fi adaptate astfel încât să fie interactive și interesante. Printre acestea se numără:

- Scrierea de texte colective: Elevii pot lucra împreună pentru a crea texte, consolidând astfel abilități de colaborare și comunicare.
- Cititul în perechi sau grupuri mici: Aceasta metodă favorizează învățarea colaborativă și îmbunătățirea abilităților de citire, într-un cadru în care elevii pot învăța unii de la alții.
- Dezbateri pe teme din lecturi: Discuțiile pe marginea unui text permit elevilor să își exprime opiniile, să argumenteze și să își dezvolte gândirea critică.
- Redactarea scrisorilor sau jurnalelor: Activitățile de scriere personală ajută elevii să își exprime sentimentele și să reflecteze asupra propriilor idei.
- Ilustrarea poveștilor citite: Activitatea de a desena scene dintr-o poveste ajută elevii să își dezvolte creativitatea și să înțeleagă mai bine mesajul textului.
- Dramatizări și jocuri de rol: Implicarea elevilor în jocuri de rol sau în dramatizarea unor părți dintr-o poveste le oferă o înțelegere mai profundă a textului.

Aceste activități dezvoltă nu doar literația, dar și abilități de colaborare, empatie, gândire critică și creativitate, toate esențiale pentru dezvoltarea unui individ complet.

Sprijinul familiei este esențial în formarea literației copilului. Părinții pot contribui activ prin:

- Citirea zilnică împreună cu copilul: Aceasta contribuie la dezvoltarea vocabularului și la crearea unui mediu de învățare constant.
- Discuții despre cărți și povești: Încurajarea părinților de a discuta cu copiii despre cărțile citite ajută la dezvoltarea gândirii critice și a înțelegerii textului.
- Încurajarea exprimării opiniilor și sentimentelor: Este important ca părinții să creeze un mediu în care copiii să își poată exprima liber gândurile și emoțiile.
- Crearea unui colț de lectură acasă: Un loc dedicat cititului în casă poate stimula dorința de a citi și poate sprijini dezvoltarea literației.

Colaborarea între școală și familie este esențială pentru succesul procesului de învățare. Un cadru coerent și stabil de învățare oferă copilului oportunitatea de a se dezvolta armonios.

Literația este o competență de bază care influențează toate aspectele vieții unui elev. Ea formează fundația pe care se construiesc celelalte abilități cognitive și socio-emoționale. Prin utilizarea

metodelor interactive, resurselor variate și a sprijinului constant din partea școlii și familiei, educația literației poate deveni o activitate atractivă și semnificativă. Este esențial ca fiecare copil să beneficieze de o abordare adaptată și personalizată, care să îi permită să își atingă întregul potențial.

Referințe:

Ciolan, L. (2008). *Învățarea integrată. Fundamente pentru un curriculum transdisciplinar*. Iași: Editura Polirom.

Goodman, K. (1986). *What's Whole in Whole Language?*. Portsmouth: Heinemann.

Răduț-Taciu, R. (2016). *Strategii didactice pentru dezvoltarea competenței de literație*. Oradea: Editura Universității din Oradea.

ARBANAȘ SORINA-DORINA
UNITATE DE ÎNVĂȚĂMÂNT:ȘCOALA GIMNAZIALĂ SURAIA
LOCALITATE:SURAIA, VRANCEA

Strategii de integrare a copiilor cu cerințe educaționale speciale (CES)

Integrarea copiilor cu cerințe educaționale speciale (CES) în învățământul de masă reprezintă o componentă esențială a educației incluzive moderne. Educația incluzivă promovează ideea că fiecare copil are dreptul la educație de calitate, indiferent de particularitățile sale de dezvoltare, de ritmul de învățare sau de eventualele dificultăți cu care se confruntă. Astfel, școala are responsabilitatea de a crea condiții favorabile pentru participarea activă și dezvoltarea armonioasă a tuturor elevilor.

Un prim pas important în integrarea copiilor cu CES este **adaptarea curriculumului**. Aceasta presupune modificarea sau simplificarea conținuturilor de învățare, astfel încât ele să fie accesibile elevilor cu dificultăți. Profesorii pot utiliza planuri educaționale individualizate, care stabilesc obiective clare și adaptate nevoilor fiecărui elev. Prin această abordare, elevii pot progresa în ritmul propriu, fără a fi supuși unor cerințe care depășesc nivelul lor de dezvoltare.

O altă strategie eficientă este utilizarea **metodelor didactice diferențiate**. Profesorii pot adapta stilul de predare folosind materiale vizuale, activități practice, jocuri educative sau explicații pas cu pas. Astfel, informațiile devin mai ușor de înțeles, iar elevii cu CES pot participa mai activ la activitățile din clasă. Învățarea devine mai atractivă și mai accesibilă pentru toți elevii.

De asemenea, **învățarea prin cooperare** reprezintă o metodă importantă de integrare. Activitățile realizate în grup sau în perechi îi ajută pe elevi să interacționeze, să își ofere sprijin reciproc și să dezvolte abilități sociale. Colegii pot avea un rol semnificativ în sprijinirea elevilor cu CES, contribuind la crearea unui climat pozitiv și incluziv în clasă.

Un alt element esențial în procesul de integrare este **colaborarea între specialiști**. Profesorul de la clasă, profesorul de sprijin, psihologul școlar și alte cadre specializate trebuie să lucreze împreună pentru a identifica nevoile elevului și pentru a stabili cele mai potrivite strategii educaționale. Această colaborare permite monitorizarea progresului elevului și ajustarea metodelor de intervenție atunci când este necesar.

Integrarea eficientă a copiilor cu CES implică și **implicarea familiei**. Părinții trebuie să fie parteneri activi în procesul educațional, deoarece ei cunosc cel mai bine nevoile și particularitățile copilului. Comunicarea constantă între familie și școală contribuie la crearea unui mediu stabil și coerent pentru dezvoltarea elevului.

Implicarea familiei este un alt aspect esențial al procesului de integrare. Părinții trebuie să fie informați și implicați în activitățile educaționale ale copilului. Colaborarea dintre familie și școală facilitează identificarea nevoilor reale ale copilului și aplicarea unor strategii coerente

atât în mediul școlar, cât și acasă. Comunicarea constantă între profesori și părinți contribuie la susținerea progresului elevului și la dezvoltarea încrederii în sine.

În procesul de integrare este importantă și **adaptarea modalităților de evaluare**. Evaluarea trebuie să fie flexibilă și să țină cont de particularitățile elevului. Profesorii pot utiliza metode alternative de evaluare, precum portofoliul, proiectele, activitățile practice sau evaluarea orală. De asemenea, elevilor cu CES li se poate oferi mai mult timp pentru realizarea sarcinilor sau suport suplimentar în timpul evaluării.

Integrarea copiilor cu cerințe educaționale speciale aduce beneficii nu doar pentru aceștia, ci și pentru ceilalți elevi. Prin interacțiunea cu colegii cu nevoi diferite, elevii dezvoltă empatie, toleranță și abilități sociale importante. În același timp, școala devine un spațiu mai deschis și mai adaptat diversității.

În concluzie, integrarea copiilor cu cerințe educaționale speciale reprezintă un proces complex, care necesită adaptare, cooperare și implicare din partea tuturor factorilor educaționali. Prin aplicarea unor strategii adecvate și prin promovarea valorilor incluziunii, școala poate deveni un spațiu în care fiecare copil este acceptat, sprijinit și încurajat să își atingă potențialul maxim.

CONSTANTIN VALENTINA
UNITATE DE ÎNVĂȚĂMÂNT: ŞCOALA GIMNAZIALĂ NR.2 BORDEASCA VECHE
LOCALITATE: BORDEASCA VECHE

Colaborarea eficientă între școală și familie – exemplu din viața reală

Educația unui copil nu se întâmplă doar între patru pereți ai unei săli de clasă. Familia și școala sunt două lumi care trebuie să colaboreze pentru a-i oferi copilului un mediu sigur și echilibrat. Când aceste două lumi se întâlnesc, rezultatele sunt vizibile: copilul devine mai responsabil, mai motivat și mai încrezător în propriile forțe.

Gândiți-vă la cazul Andrei, un elev timid din clasa a IV-a. La școală, profesorii observau că se izola la orele de grup și evita să participe la activități. La părinți, acasă, Andrei era energic și curioasă, dar îi lipsea încrederea să se exprime în fața colegilor. Doar printr-o colaborare strânsă între profesori și părinți s-a reușit schimbarea: părinții au sprijinit acasă exercițiile de comunicare și încurajarea încercării fără teamă de eșec, iar profesorii au creat jocuri de grup în care Andrei să participe treptat. În câteva luni, timiditatea lui s-a redus considerabil și a început să se integreze mai ușor în clasă.

Modalități de colaborare

Comunicarea deschisă – părinții și profesorii pot folosi atât ședințele tradiționale, cât și aplicațiile digitale pentru a discuta despre evoluția copilului. Spre exemplu, printr-un grup de chat al clasei, profesorul poate trimite teme suplimentare sau recomandări, iar părinții pot semnala dificultăți observate acasă.

Implicarea în activități extracurriculare – participarea părinților la ateliere de artă, excursii sau proiecte de voluntariat îi apropie de viața școlii. În cazul lui Andrei, participarea părinților la un atelier de creație organizat la școală l-a motivat să-și arate talentul și să socializeze cu colegii.

Sprijin emoțional reciproc – școala poate oferi consiliere și recomandări pentru dezvoltarea abilităților sociale, iar părinții pot transmite informații esențiale despre emoțiile și comportamentul copilului acasă. Această colaborare ajută la construirea unei strategii unitare pentru creșterea echilibrată a elevului.

Beneficiile colaborării

Copiii devin mai încrezători și mai implicați la școală;

Părinții înțeleg mai bine nevoile reale ale copiilor;

Profesorii pot adapta metodele didactice pentru a sprijini fiecare elev;

Se creează o legătură puternică între școală și familie, bazată pe respect și comunicare.

Educația modernă nu mai poate fi doar responsabilitatea școlii sau a familiei. Ea este un parteneriat continuu între aceste două lumi. Numai atunci când părinții și profesorii colaborează cu adevărat, copiii pot învăța nu doar să citească și să scrie, ci și să fie empatici, responsabili și pregătiți pentru provocările vieții. Cazul Andrei ne arată că împreună, școala și familia, pot transforma timiditatea într-o oportunitate de creștere.

DĂMĂCEANU LIA-MĂDĂLINA
UNITATE DE ÎNVĂȚĂMÂNT: Școala Gimnazială ,,Profesor Doctor General Gheorghe V. Zaharia”
LOCALITATE: Popești

Dezvoltarea competențelor socio-emoționale la elevii din ciclul primar prin activități interactive și colaborative

Educația contemporană pune un accent tot mai mare pe formarea competențelor socio-emoționale ale elevilor, considerate esențiale pentru dezvoltarea armonioasă a personalității și pentru integrarea eficientă în societate. În ciclul primar, aceste competențe vizează recunoașterea și gestionarea emoțiilor, dezvoltarea empatiei, formarea abilităților de comunicare și cooperare, precum și adoptarea unor comportamente prosociale.

Rolul cadrului didactic este unul esențial în acest proces, acesta având responsabilitatea de a crea un climat educațional sigur, pozitiv și incluziv, în care elevii să se simtă valorizați și încurajați să se exprime liber. Activitățile interactive și colaborative oferă contexte autentice de învățare, în care elevii pot exersa comportamente sociale adecvate și își pot dezvolta inteligența emoțională.

Un prim tip de activitate eficientă este reprezentat de **jocurile de rol**, care facilitează înțelegerea emoțiilor și a perspectivelor diferite. De exemplu, într-o activitate intitulată „Cum reacționăm în situații dificile?”, elevii pot primi scenarii precum: un coleg este exclus din joc, un elev este tachinat sau apare un conflict în timpul unei activități. Elevii interpretează roluri, identifică emoțiile personajelor și propun soluții. Această metodă contribuie la dezvoltarea empatiei și a capacității de rezolvare a conflictelor.

O altă strategie valoroasă este utilizarea **cercului de discuții (circle time)**, organizat periodic. În cadrul acestuia, elevii își exprimă gândurile și emoțiile într-un cadru securizant, respectând reguli de comunicare (ascultarea activă, respectarea rândului la vorbire, evitarea criticii). De exemplu, tema „Ce m-a făcut fericit săptămâna aceasta?” îi ajută pe elevi să conștientizeze emoțiile pozitive, iar tema „Ce a fost dificil pentru mine?” oferă ocazia de a primi sprijin din partea grupului.

Pentru consolidarea relațiilor pozitive în colectiv, pot fi utilizate activități precum **„Cercul aprecierilor”** sau „Mesaje pentru colegi”. Elevii scriu sau spun lucruri pozitive despre colegii lor, ceea ce contribuie la dezvoltarea stimei de sine și la crearea unui climat bazat pe respect și încredere. Aceste activități sunt deosebit de utile în prevenirea bullying-ului și în îmbunătățirea relațiilor dintre elevi.

Activitățile de **învățare prin cooperare** au un rol important în dezvoltarea abilităților sociale. Organizarea clasei în grupuri mici, în care elevii au roluri clar stabilite (lider, responsabil cu materialele, raportor etc.), stimulează responsabilitatea și colaborarea. De exemplu, realizarea unui poster cu tema

„Regulile clasei noastre” sau a unui proiect despre „Prietenia” îi determină pe elevi să negocieze, să își exprime opiniile și să ajungă la un consens.

Integrarea **poveștilor terapeutice și a textelor literare cu mesaj moral** reprezintă o altă modalitate eficientă de dezvoltare socio-emoțională. După lectura unei povești, cadrul didactic poate adresa întrebări precum: „Cum s-a simțit personajul?”, „Ce ai fi făcut în locul lui?”, „Ai trecut printr-o situație similară?”. Aceste discuții contribuie la dezvoltarea empatiei și a gândirii reflexive.

Un aspect important îl constituie **adaptarea activităților pentru elevii cu cerințe educaționale speciale (CES)**. În acest sens, profesorul trebuie să utilizeze metode diferențiate și să ofere sprijin suplimentar, astfel încât fiecare elev să poată participa activ. De exemplu, un elev cu dificultăți de comunicare poate primi sarcini vizuale sau poate lucra în pereche cu un coleg suport. Astfel, se promovează incluziunea și respectarea diversității.

De asemenea, utilizarea **tehnologiei digitale** poate sprijini dezvoltarea competențelor socio-emoționale. Aplicațiile interactive, prezentările multimedia sau jocurile educative pot fi utilizate pentru a ilustra emoții, situații sociale sau pentru a crea contexte de reflecție. De exemplu, vizionarea unui scurt film educativ urmată de o discuție ghidată poate genera dezbateri valoroase.

Evaluarea competențelor socio-emoționale nu se realizează prin metode tradiționale, ci prin observarea sistematică a comportamentului elevilor, autoevaluare și feedback constructiv. Jurnalele emoționale sau fișele de reflecție pot constitui instrumente utile în acest sens.

În concluzie, dezvoltarea competențelor socio-emoționale în învățământul primar necesită o abordare integrată, bazată pe activități interactive, colaborative și incluzive. Prin crearea unor contexte de învățare autentice, cadrele didactice contribuie la formarea unor elevi echilibrați emoțional, capabili să relaționeze eficient și să se adapteze cerințelor societății moderne.

Bibliografie:

1. Goleman, D. (2008). *Inteligența emoțională*. Curtea Veche Publishing.
2. Pânișoară, I.-O. (2015). *Comunicarea eficientă: Metode de interacțiune educațională*. Polirom.

LEPĂDATU ADRIANA
UNITATE DE ÎNVĂȚĂMÂNT: ȘCOALA GIMNAZIALĂ PUFEȘTI
LOCALITATE: PUFEȘTI

Strategii de integrare a copiilor cu cerințe educaționale speciale (CES) în învățământul de masă

Rezumat

Integrarea copiilor cu cerințe educaționale speciale (CES) reprezintă una dintre provocările majore ale educației contemporane, fiind strâns legată de principiile educației incluzive și ale egalității de șanse. Prezentul articol își propune să analizeze în mod detaliat strategiile didactice și instituționale care susțin integrarea eficientă a acestor elevi în învățământul de masă. Sunt abordate aspecte precum adaptarea curriculară, individualizarea instruirii, utilizarea metodelor interactive, sprijinul emoțional, colaborarea interdisciplinară, evaluarea adaptată și parteneriatul cu familia.

Educația incluzivă este fundamentată pe ideea că fiecare copil, indiferent de particularitățile sale de dezvoltare, are dreptul la o educație de calitate. În acest sens, integrarea copiilor cu CES nu presupune doar includerea lor fizică în colectivul clasei, ci și participarea activă la procesul instructiv-educativ și obținerea unor progrese reale (UNESCO, 2009, p. 9). Schimbările din societatea contemporană au determinat o reconfigurare a rolului școlii, aceasta fiind chemată să răspundă diversității elevilor. Astfel, cadrele didactice trebuie să adopte strategii flexibile, adaptate nevoilor individuale, pentru a asigura succesul educațional al tuturor elevilor.

Adaptarea curriculară constituie una dintre cele mai importante strategii de integrare a copiilor cu CES. Aceasta implică ajustarea conținuturilor, a metodelor și a mijloacelor didactice în funcție de nivelul de dezvoltare al elevului și de stilul său de învățare (Vrășmaș, 2010, p. 76). Adaptarea poate fi realizată pe mai multe niveluri: adaptarea conținuturilor, prin selectarea informațiilor esențiale; adaptarea procesului de predare, prin utilizarea unor metode accesibile; adaptarea produsului final, prin modificarea cerințelor de evaluare.

De exemplu, pentru un elev cu dificultăți de învățare, sarcinile pot fi fragmentate în pași mai mici, iar explicațiile pot fi însoțite de suporturi vizuale. Aceste măsuri contribuie la reducerea anxietății și la creșterea implicării în activitate (Gherguț, 2016, p. 134). Individualizarea instruirii presupune centrarea actului educațional pe nevoile fiecărui elev. Un instrument esențial în acest sens este Planul Educațional Individualizat (PEI), care stabilește obiective specifice, metode de intervenție și criterii de evaluare adaptate (Popescu, 2018, p. 58).

Aplicarea PEI presupune o bună cunoaștere a elevului, inclusiv a punctelor forte și a dificultăților acestuia. Individualizarea contribuie la dezvoltarea autonomiei și la creșterea motivației pentru învățare, deoarece elevul este implicat în activități adaptate nivelului său (Gherguț, 2016, p. 142).

De asemenea, individualizarea instruirii presupune flexibilitate din partea cadrului didactic, care trebuie să ajusteze permanent strategiile utilizate în funcție de progresul elevului.

Metodele interactive au un rol esențial în integrarea elevilor cu CES, deoarece stimulează participarea activă și dezvoltarea relațiilor sociale. Învățarea prin cooperare, învățarea în perechi și activitățile de grup contribuie la crearea unui climat incluziv și la dezvoltarea competențelor sociale (Johnson & Johnson, 2009, p. 372).

Aceste metode oferă elevilor oportunitatea de a învăța unii de la alții, de a colabora și de a-și dezvolta abilitățile de comunicare. În același timp, ele reduc riscul de izolare socială și contribuie la creșterea sentimentului de apartenență la grup.

Profesorul are rolul de facilitator, organizând activități care să permită participarea tuturor elevilor și să valorifice diversitatea acestora.

Dimensiunea emoțională este esențială în procesul de integrare a elevilor cu CES. Un climat educațional pozitiv, bazat pe respect, acceptare și încurajare, contribuie la dezvoltarea stimei de sine și la creșterea motivației pentru învățare (Hattie, 2012, p. 120). Profesorul trebuie să creeze un mediu sigur, în care elevii să se simtă acceptați și valorizați. Feedback-ul pozitiv, recunoașterea progresului și evitarea etichetării sunt elemente esențiale în acest sens. De asemenea, activitățile care promovează empatia și cooperarea contribuie la dezvoltarea relațiilor interpersonale și la consolidarea coeziunii grupului.

Integrarea copiilor cu CES necesită o abordare interdisciplinară, care implică colaborarea între cadrele didactice și specialiști precum psihologi, logopezi și profesori de sprijin. Această colaborare permite realizarea unei intervenții coerente și adaptate nevoilor elevului (Vrășmaș, 2010, p. 92). Specialiștii oferă suport în evaluarea și intervenția asupra dificultăților specifice, iar profesorul aplică strategiile recomandate în cadrul activităților didactice. Această colaborare contribuie la eficientizarea procesului educațional și la obținerea unor rezultate mai bune.

Familia joacă un rol esențial în integrarea copiilor cu CES. Colaborarea dintre școală și familie asigură continuitatea intervenției educaționale și contribuie la susținerea progresului elevului. Comunicarea constantă, implicarea părinților în activități și oferirea de sprijin în gestionarea dificultăților sunt elemente importante ale acestui parteneriat (Popescu, 2018, p. 64). O relație eficientă între școală și familie contribuie la crearea unui mediu stabil și predictibil pentru copil.

Evaluarea elevilor cu CES trebuie să fie flexibilă și centrată pe progresul individual. Metodele tradiționale de evaluare pot fi completate sau înlocuite cu metode alternative, precum portofoliul, observația sistematică sau evaluarea orală (Gherguț, 2016, p. 158). Evaluarea trebuie să aibă un rol formativ, oferind informații relevante pentru adaptarea procesului didactic. De asemenea, aceasta trebuie să fie motivantă și să reflecte evoluția elevului, nu doar nivelul de performanță.

În concluzie, integrarea copiilor cu CES în învățământul de masă este un proces complex, care necesită o abordare holistică și colaborativă. Strategiile prezentate evidențiază importanța adaptării, individualizării și cooperării în procesul educațional.

Educația incluzivă reprezintă nu doar o necesitate pedagogică, ci și o responsabilitate socială, contribuind la construirea unei societăți echitabile, în care fiecare individ are șansa de a se dezvolta în funcție de propriul potențial.

Bibliografie

Gherguț, A. (2016). *Educația incluzivă și pedagogia diversității*. Iași: Polirom.

Hattie, J. (2012). *Visible Learning for Teachers*. London: Routledge.

Johnson, D. W., & Johnson, R. T. (2009). *An Educational Psychology Success Story: Social Interdependence Theory and Cooperative Learning*. Educational Researcher.

Popescu, M. (2018). *Managementul educației incluzive*. București: Editura Didactică și Pedagogică.

UNESCO (2009). *Policy Guidelines on Inclusion in Education*. Paris: UNESCO.

Vrășmaș, E. (2010). *Intervenția educațională timpurie*. București: Editura Universitară.

VÎRLAN TATIANA
UNITATE DE ÎNVĂȚĂMÂNT: GRĂDINIȚA NR. 2, VULTURU
LOCALITATE: VULTURU

Activități pentru dezvoltarea gândirii critice la preșcolar

Dezvoltarea gândirii critice reprezintă un obiectiv important al educației contemporane, fiind asociată cu capacitatea individului de a analiza informații, de a formula ipoteze și de a lua decizii argumentate. În educația timpurie, formarea acestei competențe trebuie realizată prin activități didactice adaptate particularităților de vârstă ale copiilor. Articolul evidențiază rolul educatorului în stimularea gândirii critice la preșcolari și prezintă exemple de activități educative care favorizează explorarea, argumentarea și rezolvarea de probleme.

Educația timpurie constituie fundamentul dezvoltării cognitive, sociale și emoționale a copilului. În această etapă, procesul educațional urmărește nu doar acumularea unor cunoștințe, ci și formarea unor competențe care sprijină dezvoltarea globală a copilului. Printre acestea, gândirea critică ocupă un loc esențial, deoarece contribuie la dezvoltarea capacității de analiză, reflecție și luare de decizii.

Gândirea critică poate fi definită ca un proces intelectual complex care implică interpretarea informațiilor, evaluarea argumentelor și formularea unor concluzii bazate pe raționamente logice (Facione, 2015). În cazul copiilor de vârstă preșcolară, aceasta se manifestă prin curiozitate, dorința de explorare, capacitatea de a pune întrebări și de a identifica relații simple între fenomene. Din acest motiv, activitățile educaționale trebuie să stimuleze implicarea activă a copilului și să ofere oportunități pentru explorare și reflecție.

Repere teoretice privind dezvoltarea gândirii critice la preșcolari

Dezvoltarea gândirii critice este strâns legată de evoluția proceselor cognitive ale copilului. Conform teoriei dezvoltării cognitive, copiii preșcolari se află în etapa gândirii preoperaționale, caracterizată prin predominanța gândirii intuitive și a experiențelor concrete (Piaget, 1972). Cu toate acestea, copiii pot realiza operații simple de clasificare, comparare și stabilire a relațiilor cauză–efect, care reprezintă premise ale dezvoltării gândirii critice.

În același timp, perspectiva socio-constructivistă subliniază rolul interacțiunii sociale în dezvoltarea cognitivă. Vîgotski (1978) evidențiază importanța dialogului educațional și a sprijinului oferit de adult în procesul de învățare, considerând că dezvoltarea intelectuală are loc prin colaborare și comunicare.

Prin urmare, educatorul trebuie să creeze contexte educaționale care să încurajeze formularea de întrebări, exprimarea opiniilor și explorarea alternativelor. Activitățile interactive și bazate pe descoperire contribuie la dezvoltarea autonomiei intelectuale și la formarea unei atitudini reflexive față de învățare (Paul & Elder, 2014).

Exemple de activități pentru dezvoltarea gândirii critice la preșcolari

Jocuri de clasificare și comparare

Activitățile de clasificare ajută copiii să observe asemănările și diferențele dintre obiecte. De exemplu, educatorul poate solicita copiilor să grupeze jucării după culoare, formă sau dimensiune. Ulterior, copiii pot fi încurajați să explice criteriile utilizate, ceea ce contribuie la dezvoltarea capacității de argumentare.

Povestirea cu final deschis

Poveștile reprezintă un instrument valoros pentru stimularea gândirii critice. Educatorul poate întrerupe lectura înainte de final și poate solicita copiilor să imagineze diferite variante de continuare a acțiunii. Această activitate stimulează creativitatea și capacitatea de anticipare.

Situații-problemă

Prezentarea unor situații problemă adaptate nivelului de vârstă contribuie la dezvoltarea gândirii logice. De exemplu, copiii pot fi invitați să găsească soluții pentru rezolvarea unei situații imaginare, precum construirea unui pod pentru jucării sau organizarea unui joc în care toți colegii să participe.

Activități experimentale

Experimentele simple constituie o modalitate eficientă de stimulare a curiozității și a gândirii investigative. Observarea fenomenelor naturale sau testarea unor ipoteze simple, precum identificarea obiectelor care plutesc sau se scufundă, îi determină pe copii să formuleze predicții și să reflecteze asupra rezultatelor.

Discuții și exprimarea opiniilor

Dialogul educațional oferă copiilor oportunitatea de a-și exprima punctele de vedere și de a asculta opiniile colegilor. Prin întrebări deschise, educatorul poate încuraja copiii să explice motivele alegerilor lor și să compare diferite perspective.

Dezvoltarea gândirii critice în educația timpurie presupune crearea unor situații de învățare care să stimuleze curiozitatea, explorarea și reflecția. Activitățile interactive, jocurile de clasificare, povestirile cu final deschis și situațiile-problemă contribuie la formarea unor competențe cognitive esențiale pentru dezvoltarea intelectuală a copilului.

Educatorul are un rol fundamental în facilitarea acestui proces, prin utilizarea unor strategii didactice care valorifică experiențele copiilor și încurajează participarea activă. Integrarea sistematică a acestor activități în practica educațională poate sprijini dezvoltarea gândirii critice încă din perioada preșcolară.

Bibliografie

1. Facione, P. A. (2015). *Critical thinking: What it is and why it counts*. Insight Assessment.
2. Paul, R., & Elder, L. (2014). *Critical thinking: Tools for taking charge of your learning and your life* (3rd ed.). Pearson.
3. Piaget, J. (1972). *The psychology of the child*. Basic Books.
4. Vîgotski, L. S. (1978). *Mind in society: The development of higher psychological processes*. Harvard University Press.
5. Ministerul Educației. (2019). *Curriculum pentru educație timpurie*. București: Ministerul Educației.

ECHIMESCU IONELA
UNITATE DE ÎNVĂȚĂMÂNT: Grădinița cu program prelungit nr. 13
LOCALITATE: Focșani

Colaborarea Eficientă Între Școală și Familie: Cheia Succesului Educație

Educația este o călătorie complexă, în care copilul este pasagerul, iar școala și familia reprezintă ghizii esențiali. Succesul acestei călătorii depinde în mare măsură de calitatea colaborării dintre cele două entități fundamentale. O colaborare eficientă nu înseamnă doar participarea la ședințele cu părinții sau semnarea carnetului de note, ci o implicare activă și o comunicare deschisă, ce creează un mediu propice dezvoltării armonioase a elevului. Numeroase studii au demonstrat că implicarea părinților în educația copiilor are un impact pozitiv semnificativ asupra performanțelor școlare, a comportamentului și a bunăstării emoționale a acestora. Atunci când școala și familia lucrează împreună, se creează o punte de înțelegere și sprijin, care contribuie la:

-Performanțe academice îmbunătățite: Copiii ai căror părinți sunt implicați în viața școlară obțin rezultate mai bune, au o rată de promovabilitate mai mare și manifestă o atitudine mai pozitivă față de învățare. Părinții pot oferi sprijin la teme, pot monitoriza progresul și pot identifica la timp eventualele dificultăți.
-Dezvoltare socială și emoțională: O comunicare constantă între școală și casă ajută la crearea unui mesaj unitar privind valorile, disciplina și așteptările. Elevii se simt mai siguri, mai valorizați și își dezvoltă abilități sociale mai bune, adaptându-se mai ușor la mediul școlar.
-Reducerea problemelor de comportament: Părinții și cadrele didactice pot lucra împreună pentru a gestiona provocările de comportament, stabilind strategii coerente acasă și la școală. Această unitate în abordare reduce confuzia copilului și îl ajută să înțeleagă limitele și consecințele.
-Creșterea motivației intrinseci: Când elevii văd că părinții și profesorii sunt interesați de educația lor, se simt mai motivați să învețe și să își depășească limitele. Această susținere comună amplifică încrederea în sine și dorința de a explora noi cunoștințe.

Pentru a construi o colaborare truly eficientă, este nevoie de efort și deschidere din ambele părți. Iată câteva strategii cheie:

Pentru Școală:

Comunicare proactivă și transparentă: Profesorii ar trebui să inițieze contactul cu părinții încă de la începutul anului școlar, stabilind canale clare de comunicare (e-mail, telefon, platforme online). Informarea regulată despre progresele elevilor, evenimentele școlare și orice preocupare este esențială.

Implicarea părinților în activitățile școlii: Invitarea părinților să participe la evenimente culturale, sportive, ateliere sau chiar să susțină prezentări relevante pentru materia lor poate consolida legăturile și poate deschide noi perspective.

Organizarea de sesiuni de informare: Școala poate organiza workshop-uri sau seminarii pe teme de interes pentru părinți, cum ar fi gestionarea timpului, strategii de învățare acasă sau siguranța online.

Flexibilitate și empatie: Înțelegerea programului și a provocărilor cu care se confruntă părinții este crucială. Adaptarea programului ședințelor sau oferirea de alternative pentru comunicare poate facilita participarea.

Pentru Familie:

Interes activ și susținere: Părinții ar trebui să arate un interes real față de ceea ce se întâmplă la școală, întrebând copiii despre ziua lor, despre ce au învățat și despre eventualele dificultăți. Asigurarea unui mediu de învățare stabil acasă este, de asemenea, vitală.

Comunicare deschisă cu profesorii: Nu așteptați să apară probleme pentru a contacta profesorii. Căutați să stabiliți o relație de încredere, împărtășind informații relevante despre copil care ar putea influența învățarea sau comportamentul său.

Voluntariat și implicare: Chiar și cel mai mic gest de voluntariat (ajutor la un eveniment școlar, ghid în excursii) poate face o diferență și demonstrează un angajament față de comunitatea școlară.

Respectarea rolurilor și a expertizei: Părinții ar trebui să aibă încredere în expertiza cadrelor didactice și să respecte deciziile acestora, lucrând împreună pentru a găsi soluții, mai degrabă decât a submina autoritatea școlară în fața copilului.

Colaborarea eficientă între școală și familie nu este un lux, ci o necesitate în contextul educațional actual. Este un parteneriat din care toată lumea are de câștigat: elevul, care beneficiază de cel mai bun sprijin posibil, școala, care își vede eforturile multiplicate, și familia, care contribuie activ la formarea viitorului adult. Investind timp și efort în construirea și menținerea acestei colaborări, punem bazele unui viitor mai luminos pentru copiii noștri.

CREATIVITATE ÎN EDUCAȚIE
Ediție digitală nr.15 - 2026
ISSN 2784 - 1146
www.star-kids.ro
www.miciiolimpici.ro
EDITURA STAR KIDS

GHEORGHIU IONELA
UNITATE DE ÎNVĂȚĂMÂNT: GRĂDINIȚA NR.13
LOCALITATE: FOCȘANI

Importanța colaborării dintre familie și grădiniță

Colaborarea dintre familie și grădiniță reprezintă un factor decisiv în educația și dezvoltarea copilului de vârstă preșcolară. În această etapă, copilul își formează deprinderi esențiale, iar mediul în care crește trebuie să fie unul coerent și echilibrat. De aceea, relația dintre părinți și educatori trebuie să fie una bazată pe comunicare, încredere și sprijin reciproc.

Familia are rolul principal în formarea copilului, fiind primul loc unde acesta învață să comunice, să respecte reguli și să își exprime emoțiile. Odată cu intrarea în grădiniță, copilul intră într-un mediu nou, unde trebuie să se adapteze la cerințe diferite și să interacționeze cu alți copii. Pentru a facilita această adaptare, este necesar ca părinții și cadrele didactice să colaboreze și să transmită mesaje educaționale similare.

Un element important al colaborării îl constituie comunicarea deschisă. Prin discuții regulate, părinții pot afla despre comportamentul și evoluția copilului la grădiniță, iar educatorii pot înțelege mai bine mediul familial și nevoile acestuia. Această comunicare ajută la prevenirea și rezolvarea problemelor, dar și la susținerea progresului copilului.

De asemenea, implicarea părinților în activitățile organizate de grădiniță are un impact pozitiv asupra dezvoltării emoționale a copilului. Participarea la evenimente, serbări sau activități educative întărește legătura dintre copil, familie și grădiniță, oferindu-i acestuia un sentiment de siguranță și apartenență.

Nu în ultimul rând, respectul reciproc este esențial pentru o bună colaborare. Părinții trebuie să aibă încredere în profesionalismul educatorilor, iar aceștia, la rândul lor, trebuie să respecte valorile și dorințele familiilor. Numai printr-un parteneriat solid se poate asigura un mediu educațional armonios.

În concluzie, colaborarea dintre familie și grădiniță contribuie semnificativ la dezvoltarea intelectuală, emoțională și socială a copilului. Prin implicare activă și comunicare eficientă, se pot crea condiții optime pentru formarea unei personalități echilibrate și adaptabile.

SAVA RĂDUCĂ IONELA
UNITATE DE ÎNVĂȚĂMÂNT:GRĂDINIȚĂ CU P.P. NR. 13
CLASĂ/GRUPĂ:MIJLOCIE
LOCALITATE:FOCȘANI

Joc didactic „Laboratorul Micilor Detectivi de Emoții și Numere”

Sava Răducă Ionela-Prof.Ed. Timpurie(grădinița nr.13 Focșani)

Nivel: I ,grupa mare (preșcolar)

Tip de activitate: joc didactic

Durata: 35–40 minute

Forma de organizare: frontal + pe echipe mici

Activitatea combină: jocul de rol (copiii devin „detectivi”), învățarea bazată pe provocări,

integrarea emoțiilor cu noțiuni matematice de bază (numărare, asociere, comparare), alegere și cooperare.

Scopul activității

Dezvoltarea capacității copiilor de a recunoaște emoții, de a rezolva sarcini cognitive simple și

de a coopera în echipă, prin intermediul unui joc didactic cu reguli flexibile.

Obiective operaționale:

să recunoască și să denumească emoții de bază (bucurie, tristețe, furie, frică);

să numere corect obiecte până la 10 și să realizeze corespondența număr–cantitate;

să colaboreze cu alți copii pentru rezolvarea unei sarcini;

să își exprime verbal ideile și alegerile;

să manifeste curiozitate, inițiativă și perseverență în rezolvarea provocărilor.

Materiale didactice: „Trusa detectivului” (o cutie decorată), carduri cu emoții (imagini

expresive), jetoane cu cifre (1–10), obiecte de numărat (butoane, pietricele, figurine), lupă de

jucărie, insigne de „detectiv

DESFĂȘURAREA ACTIVITĂȚII

1. Moment organizatoric

Se organizează colectivul de copii și se creează un climat pozitiv, specific „laboratorului de detectivi”. Sala este pregătită cu centre de lucru pentru echipe. Copiii primesc insigne de „detectiv”, iar educatoarea prezintă „Trusa detectivului”, captând interesul și curiozitatea acestora.

2. Captarea atenției

Educatoarea prezintă cutia misterioasă – „Trusa detectivului” – și anunță că în interior se află indicii ce trebuie descoperite și rezolvate. Se utilizează lupa de jucărie pentru a crea atmosfera

de joc de rol.Copiii sunt anunțați că vor deveni „mici detectivi” care trebuie să rezolve misiuni legate de emoții și numere.

3. Anunțarea titlului jocului și a obiectivelor

Se anunță titlul activității: „Laboratorul Micilor Detectivi de Emoții și Numere”. Se explică, pe înțelesul copiilor, că vor avea de rezolvat probe prin care: vor recunoaște emoții, vor număra și compara obiecte, vor lucra în echipă pentru a rezolva mistere. Se precizează regulile jocului: ascultăm indicațiile, colaborăm, așteptăm rândul, oferim ajutor colegilor.

4. Reactualizarea cunoștințelor

Se poartă o scurtă discuție despre emoțiile cunoscute (bucurie, tristețe, furie, frică) și despre cifrele învățate (1–10). Copiii sunt invitați să numere oral până la 10 și să ofere exemple de situații în care au simțit diferite emoții.

5. Prezentarea conținutului și dirijarea învățării

Explicarea regulilor jocului si desfasurarea jocului de proba Pentru a putea rezolva misiunile, detectivii trebuie să fie atenți, să coopereze și să respecte regulile. Fiecare probă presupune descoperirea unui indiciu și rezolvarea unei sarcini.

Desfășurarea propriu-zisă a jocului

Proba 1 – „Ghicește emoția”- Copiii extrag, pe rând, un card cu o emoție.
Sarcini: denumesc emoția ilustrată; descriu o situație în care au simțit acea emoție.
Se încurajează exprimarea verbală și empatia.

Proba 2 – „Câte indicii are detectivul?” -Copiii extrag un jeton cu cifră (1–10).

Sarcini: numără exact atâtea obiecte (butoane, pietricele, figurine);realizează corespondența număr–cantitate; compară mulțimile (mai multe/mai puține/egal). Se urmărește dezvoltarea competențelor matematice și a gândirii logice.

Proba 3 – „Misterul rezolvat în echipă”- Copiii sunt împărțiți în echipe mici. Fiecare echipă primește o fișă-provocare, de tipul: „Un copil este trist pentru că a pierdut 5 jucării. Găsiți-le și spuneți cum îl putem ajuta.”

Sarcini: identifică emoția (tristețe); numără corect cele 5 jucării;propun soluții pentru a ajuta copilul; formulează răspunsuri în echipă.Se stimulează cooperarea, rezolvarea de probleme și integrarea dimensiunii emoționale cu cea cognitivă.

6. Asigurarea retenției și a transferului

Se introduce o provocare suplimentară: schimbarea discretă a unor carduri sau cifre, iar copiii trebuie să observe diferența și să corecteze „eroarea detectivului”. Educatoarea adresează întrebări de reflecție: Ce emoții am descoperit astăzi? Cum ne ajută numerele să rezolvăm mistere? Cum ne-am simțit lucrând în echipă?

7. Evaluarea performanței și încheierea activității

Se fac aprecieri individuale și colective privind recunoașterea emoțiilor, corectitudinea numărării, implicarea în echipă, exprimarea verbală. Activitatea se încheie prin acordarea insignelor de „Detectiv al Emoțiilor și Numerelor” și prin felicitarea copiilor pentru perseverență și spirit de echipă.

NELUȚA OPREA
UNITATE DE ÎNVĂȚĂMÂNT:ȘCOALA GIMNAZIALĂ DUILIU ZAMFIRESCU
CLASĂ/GRUPĂ:MIJLOCIE
LOCALITATE: FOCȘANI

Tehnologia digitală în activitatea profesorului

Tehnologia digitală a devenit un element foarte important al societății contemporane, influențând profund domeniul educațional. Prezentul articol analizează impactul utilizării tehnologiei digitale în activitatea didactică, evidențiind beneficiile, provocările și direcțiile de dezvoltare ale acestui proces. Integrarea instrumentelor digitale contribuie la crearea unui mediu educațional interactiv, flexibil și adaptat nevoilor actuale ale elevilor. În ultimele decenii, dezvoltarea accelerată a tehnologiei informației și comunicațiilor a generat schimbări semnificative în toate domeniile de activitate, inclusiv în educație. Școala tradițională, centrată pe transmiterea unilaterală a informației, este treptat înlocuită de un model educațional interactiv, în care elevul devine participant activ la procesul de învățare. În acest context, tehnologia digitală nu mai reprezintă doar un instrument auxiliar, ci un factor esențial în modernizarea actului didactic. Integrarea acesteia în procesul educațional răspunde nevoii de adaptare la cerințele societății actuale, caracterizată prin digitalizare, acces rapid la informație și schimbare continuă.

Tehnologia digitală contribuie la transformarea modului în care cunoștințele sunt transmise și asimilate. Utilizarea platformelor educaționale, a aplicațiilor interactive și a resurselor multimedia permite profesorilor să creeze lecții mai dinamice și mai atractive. Un aspect important îl reprezintă accesul facil la informație. Elevii pot consulta rapid diverse surse, pot compara informații și își pot dezvolta capacitatea de analiză critică. În același timp, profesorii au posibilitatea de a actualiza constant conținuturile didactice, adaptându-le la realitățile contemporane. De asemenea, tehnologia facilitează învățarea colaborativă. Prin intermediul platformelor online, elevii pot lucra împreună la proiecte, pot comunica și pot schimba idei, în același timp și chiar și în afara orelor de curs. Așadar, procesul educațional devine mai flexibil și mai interactiv. Integrarea tehnologiei digitale în activitatea didactică aduce numeroase avantaje. În primul rând, aceasta contribuie la creșterea motivației elevilor. Utilizarea elementelor vizuale, a simulărilor și a aplicațiilor interactive face învățarea mai atractivă și mai ușor de înțeles. Un beneficiu important este și personalizarea învățării. Fiecare elev are un ritm propriu de învățare, iar tehnologia permite adaptarea conținuturilor în funcție de nevoile individuale. Platformele educaționale oferă posibilitatea evaluării continue și a feedback-ului imediat, ceea ce contribuie la îmbunătățirea performanțelor școlare. Așadar, utilizarea tehnologiei dezvoltă competențe esențiale pentru secolul XXI, precum competențele digitale, gândirea critică, creativitatea și capacitatea de rezolvare a problemelor. Aceste competențe sunt indispensabile într-o societate bazată pe cunoaștere și inovare. În ciuda beneficiilor evidente, utilizarea tehnologiei digitale în educație nu este lipsită de dificultăți. Una dintre principalele provocări o reprezintă accesul inegal la resurse tehnologice. Nu toți elevii dispun de dispozitive sau conexiune la internet, ceea ce poate genera inegalități în procesul educațional.

De asemenea, nivelul competențelor digitale ale cadrelor didactice este variabil. Integrarea eficientă a tehnologiei necesită formare continuă și adaptare la noile metode de predare. Fără o pregătire adecvată, există riscul utilizării superficiale sau ineficiente a instrumentelor digitale. Un aspect important este și utilizarea excesivă a tehnologiei. Dependenta de mediul digital

poate afecta capacitatea de concentrare și interacțiunea directă dintre elevi și profesori. Din acest motiv, este necesar un echilibru între metodele tradiționale și cele moderne.

Direcții de dezvoltare și bune practici. Pentru valorificarea eficientă a tehnologiei digitale în educație, este necesară adoptarea unor strategii didactice adecvate. Profesorii trebuie să utilizeze tehnologia în mod pedagogic, integrând-o în funcție de obiectivele lecției. De asemenea, este importantă promovarea învățării centrate pe elev, în care acesta este încurajat să exploreze, să descopere și să participe activ. Utilizarea proiectelor, a activităților colaborative și a resurselor digitale contribuie la dezvoltarea autonomiei în învățare.

Instituțiile de învățământ au, la rândul lor, un rol esențial în acest proces. Investițiile în infrastructură digitală și în formarea cadrelor didactice sunt condiții fundamentale pentru succesul digitalizării educației. Tehnologia digitală reprezintă un instrument indispensabil în educația modernă. Integrarea acesteia în activitatea didactică contribuie la crearea unui mediu de învățare interactiv, flexibil și adaptat nevoilor elevilor. Cu toate acestea, utilizarea tehnologiei trebuie realizată în mod echilibrat și responsabil. Succesul acestui proces depinde de competențele profesorilor, de accesul la resurse și de adoptarea unor practici didactice inovatoare.

Concluzionând, tehnologia nu înlocuiește profesorul, ci îl sprijină în realizarea unui act educațional de calitate, adaptat cerințelor societății contemporane.

Bibliografie

- Bates, A. W. (2019). *Teaching in a Digital Age*. BCcampus.
- Selwyn, N. (2016). *Education and Technology: Key Issues and Debates*. Bloomsbury.
- OECD (2021). *Digital Education Outlook*. OECD Publishing.
- Redecker, C. (2017). *European Framework for the Digital Competence of Educators*. European Commission

BÂRSAN GEORGIANA-VIORICA
UNITATE DE ÎNVĂȚĂMÂNT: GRĂDINIȚA CU P.P. NR.18
LOCALITATE: FOCȘANI

Rolul activităților interactive în dezvoltarea socio-emoțională la grupa mică

În activitatea zilnică de la grupa mică, am observat că, deși copiii manifestă emoții puternice, aceștia întâmpină dificultăți în a le recunoaște și exprima. De multe ori, reacțiile lor sunt spontane, iar conflictele apar din lipsa unor modele de comportament adecvate. Din acest motiv, am considerat necesară introducerea unor activități care să sprijine dezvoltarea socio-emoțională într-un mod accesibil și atractiv.

Importanța dezvoltării socio-emoționale la vârste mici

La această vârstă, copiii învață în principal prin joc și imitație. Ei au nevoie de sprijin pentru a înțelege ce simt și pentru a învăța cum să reacționeze în relație cu ceilalți. Dezvoltarea acestor competențe contribuie la:

- adaptarea mai ușoară la mediul grădiniței;
- formarea unor relații pozitive între copii;
- reducerea comportamentelor impulsive;
- creșterea încrederii în sine.

Exemplu de activitate aplicată: „Cum mă simt azi?”

Activitatea a fost realizată cu scopul de a-i ajuta pe copii să identifice și să exprime emoțiile de bază.

Desfășurarea activității:

Am început prin prezentarea unor imagini sugestive cu copii care exprimau diferite emoții (bucurie, tristețe, supărare, teamă). Copiii au fost încurajați să observe expresiile și să spună ce cred că simt personajele.

În continuare, fiecare copil a primit o fișă de lucru cu fețe expresive și a ales să coloreze emoția care îl reprezenta în acel moment. Această etapă a fost foarte utilă pentru că le-a oferit ocazia să se exprime fără a fi nevoiți să verbalizeze.

Am introdus apoi un joc de rol simplu, pornind de la situații concrete („Un copil este trist”, „Un copil nu are jucărie”). Copiii au propus soluții precum: să ofere o jucărie, să mângâie sau să invite colegul la joacă.

Activitatea s-a încheiat cu realizarea „Mâinii prieteniei”, moment în care copiii au oferit simbolic un gest de prietenie unui coleg, consolidând relațiile din grup.

Observații și rezultate

Pe parcursul activității, copiii au manifestat interes și implicare. S-a observat că:

- majoritatea copiilor au reușit să identifice emoțiile de bază;
- au început să folosească expresii simple pentru a-și descrie stările;
- au apărut comportamente de ajutor și cooperare;
- atmosfera din grup a devenit mai calmă și mai pozitivă.

Concluzii

Activitățile centrate pe emoții, realizate într-un mod ludic, contribuie semnificativ la dezvoltarea socio-emoțională a copiilor. Prin exemple concrete și situații apropiate de experiența lor, copiii învață treptat să își înțeleagă emoțiile și să relaționeze mai bine cu cei din jur.
Consider că integrarea constantă a acestui tip de activități în rutina zilnică a grupei este esențială pentru dezvoltarea armonioasă a copiilor.

CREATIVITATE ÎN EDUCAȚIE
Ediție digitală nr.15 - 2026
ISSN 2784 - 1146
www.star-kids.ro
www.miciiolimpici.ro

BIȚEANU CORINA SIMONA
UNITATE DE ÎNVĂȚĂMÂNT: GRĂDINIȚA CU P.P. NR. 18
LOCALITATE: FOCȘANI/ VRANCEA

Strategii de integrare a copiilor cu nevoi educaționale speciale (CES)

„Nu copilul trebuie să se adapteze școlii, ci școala trebuie să se adapteze copilului." — Principiu fundamental al educației incluzive

Educația timpurie reprezintă una dintre cele mai importante etape în formarea copilului, deoarece în această perioadă se pun bazele dezvoltării cognitive, emoționale, sociale și comportamentale. Pentru copiii cu nevoi educaționale speciale (CES), accesul la un mediu educațional incluziv, sigur și stimulant este esențial pentru dezvoltarea potențialului propriu și pentru integrarea armonioasă în comunitate. În acest context, grădinița și celelalte forme de educație timpurie au un rol fundamental în promovarea egalității de șanse și a acceptării diversității.

Importanța integrării timpurii

Integrarea copilului cu CES încă de la vârste fragede aduce beneficii multiple, atât pentru copilul în cauză, cât și pentru colectivul din care face parte. Copiii cu CES au posibilitatea de a-și dezvolta abilitățile de comunicare, socializare și autonomie într-un mediu natural, alături de alți copii. În același timp, copiii tipici învață să accepte diferențele, să manifeste empatie, toleranță și spirit de cooperare.

Strategii eficiente de integrare a copiilor cu CES

1. Cunoașterea individuală a copilului

Primul pas în integrarea eficientă a unui copil cu CES este cunoașterea aprofundată a nevoilor, intereselor, ritmului de dezvoltare și a particularităților sale. Educatorul trebuie să observe comportamentul copilului, modul în care interacționează, reacționează la stimuli și participă la activități. Aceste informații permit personalizarea intervenției educaționale și alegerea celor mai potrivite metode de lucru.

2. Adaptarea curriculumului și a activităților

Adaptarea poate însemna simplificarea instrucțiunilor, folosirea materialelor vizuale, fragmentarea sarcinilor în pași mici, oferirea unui timp suplimentar de lucru sau modificarea modalității de răspuns. De exemplu, un copil care întâmpină dificultăți în exprimarea verbală poate răspunde prin imagini, gesturi sau alegerea unui obiect. Astfel, accentul se mută de pe limitări pe valorificarea potențialului existent.

3. Crearea unui mediu educațional incluziv și securizant

Un mediu educațional incluziv este acela în care copilul se simte acceptat, valorizat și încurajat. Atmosfera afectivă din grupă este esențială pentru integrarea copilului cu CES. Educatorul are rolul de a construi relații bazate pe încredere, respect și sprijin emoțional, astfel încât fiecare copil să se simtă în siguranță.

4. Utilizarea jocului ca instrument de integrare

Jocul este principalul mijloc de învățare în educația timpurie și, în același timp, o strategie valoroasă de integrare. Prin joc, copiii învață să comunice, să colaboreze, să respecte reguli și să-și exprime emoțiile. Pentru copiii cu CES, jocul poate fi adaptat astfel încât să faciliteze participarea activă și succesul.

5. Colaborarea cu familia

Parteneriatul cu familia este indispensabil în procesul de integrare. Părinții cunosc cel mai bine copilul și pot oferi informații valoroase despre nevoile, obiceiurile, reacțiile și progresele acestuia. O comunicare deschisă și constantă între educator și familie contribuie la coerența intervenției educaționale și la crearea unui climat de încredere.

6. Colaborarea cu specialiștii

Integrarea copiilor cu CES este cu atât mai eficientă cu cât există o bună colaborare între educator, psiholog, logoped, profesor de sprijin, consilier școlar și alți specialiști implicați. Munca în echipă permite realizarea unei intervenții coerente și adaptate, bazate pe evaluări și recomandări de specialitate.

Provocări și perspective

Integrarea copiilor cu CES în educația timpurie poate întâmpina și dificultăți: lipsa resurselor materiale, numărul mare de copii din grupă, insuficienta formare a cadrelor didactice sau colaborarea inconstantă cu familia și specialiștii. Cu toate acestea, succesul integrării depinde în mare măsură de atitudinea adultului, de disponibilitatea de adaptare și de convingerea că fiecare copil are dreptul la educație de calitate.

Este necesară o formare continuă a cadrelor didactice în domeniul educației incluzive, precum și dezvoltarea unor politici educaționale care să sprijine concret integrarea copiilor cu CES încă din primii ani de viață. Educația incluzivă nu este doar o obligație instituțională, ci o expresie a unei societăți echitabile și umane.

Bibliografie:

1. Vrășmaș, E. (2004). *Introducere în educația cerințelor speciale*. București: Ed. Credis.
2. Gherguț, A. (2006). *Psihopedagogia persoanelor cu cerințe speciale. Strategii diferențiate și incluzive în educație*. Iași: Ed. Polirom.
3. UNESCO (2020). *Global Education Monitoring Report — Inclusion and Education: All Means All*.
4. Ministerul Educației Naționale — *Metodologia privind organizarea serviciilor de sprijin educațional pentru copiii cu CES.*

BOGHEAN MELANIA
UNITATE DE ÎNVĂȚĂMÂNT: GRADINIȚA CU P.P. NR.18
LOCALITATE: FOCSANI

Colaborarea eficientă între școală și familie în educația preșcolară – fundament al dezvoltării armonioase a copilului

Educația timpurie reprezintă una dintre cele mai sensibile și importante etape din formarea individului, fiind perioada în care se pun bazele dezvoltării cognitive, emoționale și sociale. În acest context, colaborarea dintre grădiniță și familie devine un pilon esențial al procesului educațional. Relația dintre educatoare și părinți nu se limitează la transmiterea unor informații administrative, ci presupune o construcție comună, bazată pe încredere, comunicare și responsabilitate partajată, în beneficiul copilului.

Familia este primul mediu educațional al copilului, locul în care acesta învață primele comportamente, valori și modele de interacțiune. Grădinița vine în completarea acestui mediu, oferind un cadru organizat și structurat, care stimulează învățarea prin joc, explorare și relaționare socială. Pentru ca aceste două medii să nu funcționeze separat sau chiar contradictoriu, este necesară o colaborare constantă și eficientă.

Un prim aspect al acestei colaborări îl constituie comunicarea deschisă și sinceră între educatoare și părinți. Comunicarea eficientă presupune nu doar transmiterea de informații despre activitatea copilului, ci și ascultarea activă a părinților, înțelegerea contextului familial și adaptarea demersului educațional la nevoile individuale ale copilului. Întâlnirile periodice, ședințele cu părinții, discuțiile individuale sau utilizarea platformelor digitale contribuie la consolidarea acestei relații. În mediul actual, tehnologia facilitează schimbul rapid de informații, oferind posibilitatea unei colaborări continue, chiar și în afara spațiului fizic al grădiniței.

Un alt element important îl reprezintă implicarea părinților în activitățile educaționale. Participarea acestora la proiecte tematice, ateliere, serbări sau activități extracurriculare creează o punte între mediul familial și cel educațional. Copiii resimt această implicare ca pe o validare a experiențelor lor și își dezvoltă un sentiment de siguranță și apartenență. În același timp, părinții au ocazia să observe direct metodele didactice utilizate și să înțeleagă mai bine rolul jocului în învățare.

Colaborarea eficientă presupune și coerență educațională. Este important ca regulile, valorile și așteptările transmise copilului în grădiniță să fie susținute și în familie. De exemplu, dezvoltarea autonomiei copilului, respectarea unor rutine sau formarea comportamentelor prosociale necesită consecvență în ambele medii. În lipsa acestei coerențe, copilul poate deveni confuz și poate manifesta dificultăți de adaptare.

De asemenea, educatoarea are rolul de a sprijini părinții prin oferirea de consiliere și orientare. Nu toți părinții dispun de cunoștințe pedagogice sau de strategii eficiente de gestionare a comportamentelor copiilor. Prin recomandări adaptate, exemple concrete și feedback constructiv, cadrul didactic contribuie la dezvoltarea competențelor parentale. Această relație nu trebuie percepută ca una de superioritate, ci ca un parteneriat bazat pe respect reciproc.

Un rol deosebit îl are și climatul emoțional creat în relația școală–familie. Încrederea, empatia și disponibilitatea de colaborare sunt esențiale pentru depășirea eventualelor dificultăți. Situațiile problematice, precum comportamentele dificile ale copiilor sau diferențele de opinie, trebuie abordate cu tact și deschidere, evitând judecata și accentuând soluțiile constructive. Un climat pozitiv favorizează implicarea activă a părinților și crește eficiența intervențiilor educaționale.

Exemple de bune practici în colaborarea grădiniță–familie

Pentru a transforma principiile teoretice în acțiuni concrete, cadrele didactice pot implementa o serie de practici eficiente, adaptate specificului grupei și comunității:

Un prim exemplu îl reprezintă organizarea „zilelor porților deschise" sau a activităților de tip „părintele invitat". În cadrul acestor activități, părinții sunt invitați să participe direct la activitățile copiilor sau să prezinte meseria, pasiunile ori experiențele lor. Această practică contribuie la apropierea dintre copil, familie și grădiniță, dar și la valorizarea identității fiecărui copil în cadrul grupului.

O altă bună practică este utilizarea unui „jurnal de comunicare" sau a unui portofoliu digital al copilului. Prin intermediul acestuia, educatoarea transmite periodic informații despre progresul copilului, fotografii din activități, observații relevante, iar părinții pot răspunde sau pot adăuga informații despre comportamentul copilului acasă. Astfel, se creează o imagine completă și coerentă asupra dezvoltării copilului.

De asemenea, organizarea atelierelor tematice pentru părinți (de exemplu: „Gestionarea emoțiilor la vârsta preșcolară", „Importanța jocului în dezvoltarea copilului") reprezintă o modalitate eficientă de sprijinire a acestora. Aceste întâlniri au rolul de a oferi informații utile, dar și de a crea un spațiu de dialog și schimb de experiențe între părinți și cadrele didactice.

Un alt exemplu relevant îl constituie implicarea părinților în proiecte educaționale comune, cum ar fi realizarea unor colaje, expoziții tematice sau activități caritabile. Aceste inițiative dezvoltă spiritul de echipă, responsabilitatea socială și consolidează relațiile dintre membrii comunității educaționale.

În contextul societății contemporane, marcată de schimbări rapide și provocări diverse, parteneriatul educațional devine tot mai important. Familia și grădinița trebuie să acționeze ca un sistem unitar, în care fiecare parte își asumă roluri clare, dar complementare. Colaborarea eficientă contribuie nu doar la dezvoltarea copilului, ci și la crearea unei comunități educaționale solide.

Nu în ultimul rând, trebuie subliniat faptul că fiecare copil este unic, iar relația cu familia sa trebuie tratată individualizat. Diversitatea culturală, socială și economică impune o abordare flexibilă și adaptată. Educatoarea trebuie să manifeste deschidere și sensibilitate față de aceste diferențe, valorificând resursele fiecărei familii în procesul educațional.

În concluzie, colaborarea dintre școală și familie în mediul preșcolar reprezintă o condiție esențială pentru asigurarea unei educații de calitate. Prin comunicare eficientă, implicare activă, coerență educațională și sprijin reciproc, acest parteneriat contribuie la dezvoltarea armonioasă a copilului și la pregătirea sa pentru integrarea în societate. Investiția în această relație este, în fapt, o investiție în viitorul copilului și al comunității.

Bibliografie:

1. Cucoș, C. (2014). Pedagogie. Iași: Polirom.
2. Ionescu, M., Radu, I. (2001). Didactica modernă. Cluj-Napoca: Dacia.
3. Neacșu, I. (2010). Instruire și învățare. București: EDP.

CIORĂȘTEANU MARIANA
UNITATE DE ÎNVĂȚĂMÂNT: GRĂDINIȚA CU P.P. NR.18
LOCALITATE: FOCȘANI

UTILIZAREA TEHNOLOGIEI DIGITALE ÎN ACTIVITATEA DIDACTICĂ
Impactul expunerii prelungite la tehnologie asupra preșcolarilor - riscuri și alternative

Studiile arată că petrecerea unui timp îndelungat pe dispozitivele electronice poate fi asociată cu anxietatea, depresia și tulburările de dispoziție la copii. Acest comportament poate duce la izolarea socială și scăderea stimei de sine, pe măsură ce copiii petrec mai puțin timp în interacțiune cu ceilalți și în activități în aer liber.

În activitatea didactică, am observat că preșcolarii care petrec mult timp în fața dispozitivelor electronice au deficit de atenție, sunt hiperactivi, mai puțin creativi, capacitatea lor de învățare și memorare este redusă, limbajul este limitat. Toate acestea sunt determinate și de calitatea redusă a somnului, de insomniile care se instalează treptat, încă din primii ani de viață. Din ce în ce mai mulți copii devin anxioși și depresivi, pe fondul oboselii permanente, a izolării, a problemelor familiale, a creșterii timpului petrecut în mediul virtual, practicând diferite jocuri video, în detrimentul studiului clasic, a jocului în aer liber cu alți copii.

Abuzul de tehnologie digitală nu afectează doar performanțele intelectuale, ci și viața emoțională, echilibrul dintre rațiune și sentiment, dintre logică și afectivitate. Timpul pe care ar trebui să-l petreacă copiii în natură, cu prietenii și familia, comunicând sau desfășurând diferite activități recreative, este petrecut în compania unor dispozitive lipsite de empatie și afectivitate, reci, fără sentimente.

RISCURI:

Somn perturbat: Utilizarea dispozitivelor electronice înainte de culcare poate perturba calitatea somnului copiilor. Lumina albastră emisă de aceste dispozitive inhibă producția de melatonină, hormonul responsabil cu reglarea somnului, conducând la dificultăți în adormire.

Reducerea activității fizice: Tehnologia tinde să atragă copiii într-o stare de sedentarism, reducând timpul dedicat activităților fizice- un impact negativ asupra stării de dispoziție, deoarece activitatea fizică este asociată cu eliberarea de endorfine, hormonii fericirii și stării de bine.

Deficitul de atenție și dificultățile de concentrare: Folosirea excesivă a tehnologiei de către copii, poate duce la deficit de atenție și dificultăți de concentrare. Acest lucru poate afecta performanțele școlare viitoare și capacitatea lor de a se concentra pe sarcini și activități importante.

ALTERNATIVE:

- Stabiliți limite clare: Stabiliți ore specifice pentru utilizarea dispozitivelor electronice și asigurați-vă că acestea nu interferează cu somnul sau alte activități esențiale.
- Încurajați activitățile în aer liber: Planificați activități în aer liber, cum ar fi mersul în parc, înotul sau plimbările cu bicicleta, pentru a stimula sănătatea mentală și fizică a copiilor.

- Promovați lectura: Încurajați copiii să ,,citească" povești sau să asculte povești, să se implice în activități creative pentru dezvoltarea imaginației și pentru a se relaxa.
- Implicați-vă în activități comune: Petreceți timp de calitate împreună cu copiii, desfășurând activități în care să vă conectați și să vă bucurați de prezența reciprocă.

Este important să fim conștienți de impactul tehnologiei asupra stării de dispoziție a copiilor și să luăm măsuri pentru a îmbunătăți calitatea timpului petrecut. O abordare echilibrată și o implicare activă în viața lor pot contribui la o dezvoltare sănătoasă și fericită a copiilor noștri.

DUȘA NICOLETA-GEORGIANA
UNITATE DE ÎNVĂȚĂMÂNT: GRĂDINIȚA CU P.P NR.18
LOCALITATE: FOCȘANI, VRANCEA

Activități pentru dezvoltarea socio-emoțională a copiilor

Dezvoltarea socio-emoțională reprezintă un pilon esențial în formarea armonioasă a copilului, influențând atât modul în care acesta își percepe propria persoană, cât și felul în care interacționează cu cei din jur. Într-o societate aflată într-o continuă schimbare, capacitatea copiilor de a-și înțelege emoțiile, de a le gestiona eficient și de a construi relații sănătoase devine la fel de importantă ca achizițiile cognitive. În acest context, activitățile dedicate dezvoltării socio-emoționale nu sunt doar complementare procesului educațional, ci constituie o componentă fundamentală a acestuia.

Un prim tip de activități relevante este reprezentat de jocurile de rol. Acestea oferă copiilor oportunitatea de a explora diverse situații sociale într-un mediu sigur și controlat. Prin asumarea unor roluri diferite, copiii învață să privească lucrurile din perspective variate, dezvoltând empatia și capacitatea de înțelegere a celorlalți. De exemplu, jocurile în care copiii simulează situații precum rezolvarea unui conflict sau oferirea de ajutor unui prieten contribuie la interiorizarea unor comportamente prosociale. În același timp, aceste activități facilitează exprimarea emoțiilor și identificarea acestora, ceea ce reprezintă un pas important în dezvoltarea inteligenței emoționale.

O altă categorie importantă de activități o constituie discuțiile ghidate despre emoții. Prin intermediul poveștilor, al imaginilor sau al situațiilor din viața de zi cu zi, adulții pot stimula copiii să își exprime trăirile și să le denumească. Este esențial ca aceste discuții să fie realizate într-un climat de siguranță și acceptare, în care copilul să nu se simtă judecat. În acest fel, el învață că toate emoțiile sunt valide și că pot fi gestionate într-un mod constructiv. De asemenea, dezvoltarea vocabularului emoțional contribuie la o mai bună autoreglare și la reducerea comportamentelor impulsive.

Activitățile artistice joacă, la rândul lor, un rol semnificativ în dezvoltarea socio-emoțională. Desenul, pictura, modelajul sau muzica oferă copiilor modalități alternative de exprimare a emoțiilor, mai ales atunci când limbajul verbal nu este suficient dezvoltat. Prin creație artistică, copiii pot exterioriza trăiri complexe, pot elibera tensiuni și își pot construi o imagine de sine pozitivă. În plus, lucrul în grup în cadrul acestor activități favorizează cooperarea și respectul reciproc.

Nu trebuie neglijate nici activitățile de grup care implică colaborare. Jocurile cooperative, în care accentul este pus pe atingerea unui scop comun și nu pe competiție, contribuie la dezvoltarea abilităților sociale precum comunicarea, negocierea și rezolvarea problemelor. Copiii învață să își asume responsabilități, să respecte reguli și să își coordoneze acțiunile cu ale celorlalți. Aceste experiențe sunt esențiale pentru integrarea socială și pentru formarea unor relații interpersonale sănătoase.

Un alt aspect important îl reprezintă activitățile de dezvoltare a autocontrolului și a reglării emoționale. Exercițiile de respirație, momentele de relaxare sau tehnicile simple de mindfulness adaptate vârstei copiilor pot contribui la reducerea anxietății și la creșterea

capacității de concentrare. Prin practică constantă, copiii învață să își recunoască reacțiile emoționale și să le gestioneze într-un mod adecvat, evitând comportamentele agresive sau retragerea excesivă.

De asemenea, implicarea în activități de voluntariat sau în acțiuni de ajutorare, adaptate vârstei, poate avea un impact semnificativ asupra dezvoltării socio-emoționale. Chiar și gesturile simple, precum împărțirea jucăriilor sau participarea la activități comunitare, contribuie la dezvoltarea altruismului și a responsabilității sociale. Copiii învață astfel valoarea cooperării și a solidarității, formându-și totodată un set de valori morale solide.

Rolul adultului, fie că este părinte sau cadru didactic, este esențial în facilitarea acestor activități. Acesta trebuie să ofere un model pozitiv de comportament, să manifeste empatie și să creeze un mediu în care copilul să se simtă valorizat. Relația adult–copil bazată pe încredere și respect constituie fundamentul pe care se dezvoltă competențele socio-emoționale. În absența unui astfel de cadru, eficiența activităților este diminuată.

În concluzie, dezvoltarea socio-emoțională a copiilor necesită o abordare integrată, care să includă o varietate de activități adaptate nevoilor și particularităților fiecărui copil. Jocurile de rol, discuțiile despre emoții, activitățile artistice, jocurile cooperative și exercițiile de reglare emoțională sunt doar câteva dintre metodele prin care se poate sprijini acest proces complex. Investiția în dezvoltarea socio-emoțională a copiilor nu aduce beneficii doar la nivel individual, ci contribuie la formarea unei societăți mai echilibrate, mai empatice și mai responsabile.

BULOIU MARINA-GEORGIANA
UNITATE DE ÎNVĂȚĂMÂNT: ȘCOALA GIMNAZIALĂ „PROFESOR GROZEA NICU” RĂSTOACA
LOCALITATE: RĂSTOACA

Activități pentru dezvoltarea gândirii critice

A gândi critic înseamnă a fi curios, a folosi strategii ale investigării: a pune întrebări și a căuta sistematic răspunsuri.

Gândirea critică înseamnă a adopta o poziție pe baza unei întemeieri argumentate și a o apăra în mod rațional, înseamnă a ține seama de argumentele celorlalți și a le analiza logica.

Caracteristicile gândirii critice:

- ✓ Gândirea critică este gândire independentă.
- ✓ Gândirea critică are nevoie de informare.
- ✓ Gândirea critică începe cu întrebări, cu probleme care trebuie rezolvate.
- ✓ Gândirea critică este gândire socială.

Avantajele dezvoltării gândirii critice pentru elevi:

- libertatea de a-și exprima propriile idei.
- realizarea de conexiuni logice între idei și argumente proprii.
- construirea de argumente și idei noi pe baza celor acumulate până la momentul actual.
- creșterea încrederii în sine, a motivării în actul învățării.
- dezvoltarea spiritului critic, autocritic și argumentativ.
- stimularea implicării în munca de echipă, a cooperării și comunicării interpersonale.
- plasarea copilului în centrul procesului educativ prin solicitare individuală și personalizată.

Descrierea activității:

Activitatea s-a desfășurat pentru disciplina Dezvoltare personală, la clasa pregătitoare, având drept subiect al lecției *„Sună clopoțelul din școala mea”*. Elevii sunt anunțați că urmează să discute despre rutine în activitatea școlară, vor denumi activități din rutina zilnică și vor recunoaște activități de învățare din activitatea didactică. La captarea atenției învățătoarea anunță elevii că în această dimineață am fost vizitați de către *Furnicuța Fifi* iar acesta a lăsat o scrisoare. Pentru dirijarea învățării: Se prezintă elevilor o planșă în care sunt prezentate mai multe activități și sunt identificate activitățile preferate. Este prezentat textul suport *„Sună clopoțelul”* iar elevii vor răspunde la întrebările adresate de către învățătoare pe baza acestuia:

-A ajuns Ionuț la timp la școală?

- Își scoate Ionuț corect lucrurile din ghiozdan?

- Cum arăta băncuța lui Ionuț în pauză?

- A auzit Ionuț clopoțelul ce anunță intrarea la ore?

- Doriți să-l ajutați pe Ionuț să audă clopoțelul?

Elevii împreună cu învățătoarea propun soluții la comportamentul lui Ionuț. Se prezintă elevilor planşe cu o profesoară de sport, o profesoară de engleză, o învățătoare şi un preot. Elevii vor recunoaște personajul şi vor spune ce învață de la fiecare şi cum învață. Fiecare răspuns corect este recompensat cu stimulente.

JOC - *„Clopoțelul vorbitor''*

Învățătoarea dă instrucțiuni simple și sună din clopoțel. Copiii trebuie să îndeplinească acele instrucțiuni repede și în liniște. (Exemplu: clopoțelul spune să faceți rândul doi câte doi. Clopoțelul spune să vă scoateți pe bancă blocul de desen.)

Metoda utilizată pentru dezvoltarea gândirii critice a fost brainstormingul.

Bibliografie:

Bocoş, M., 2003, Cercetarea Pedagogică, Editura Casa Cărţii de Ştiinţă, Cluj-Napoca;

• Bratu, Gabriela, 2004, Aplicaţii ale metodelor de gândire critică la învăţământul primar, Editura Humanitas Educaţional, Bucureşti.

• Cerghit, I., 1973, Metode de învăţământ, E.D.P., Bucureşti.

• Cerghit, I., 2008, Sisteme de instruire alternative şi complementare. Structuri, stiluri şi strategii, Editura Polirom, Iaşi.

MOTREA ALEXANDRA IONELA
UNITATE DE ÎNVĂȚĂMÂNT: Liceul Tehnologic ,,Ghenuță Coman''
LOCALITATE: Murgeni

Activități pentru dezvoltarea socio-emoțională a copiilor preșcolari

Dezvoltarea socio-emoțională reprezintă un aspect esențial în formarea armonioasă a copilului, având un impact direct asupra adaptării acestuia la mediul școlar și social. În perioada preșcolară, copiii învață să își recunoască emoțiile, să le exprime adecvat și să interacționeze eficient cu cei din jur. Grădinița are un rol fundamental în susținerea acestui proces prin activități specifice, adaptate nivelului de vârstă.

Importanța dezvoltării socio-emoționale

`Dezvoltarea socio-emoțională contribuie la formarea unor competențe esențiale precum empatia, autocontrolul, cooperarea și respectul față de ceilalți. Copiii care își dezvoltă aceste abilități sunt mai bine pregătiți pentru integrarea școlară și pentru relațiile interpersonale.

În mediul educațional, accentul nu trebuie pus doar pe achiziții cognitive, ci și pe formarea unei inteligențe emoționale solide. Copilul care știe să își gestioneze emoțiile va avea o mai bună capacitate de concentrare, va comunica eficient și va face față mai ușor situațiilor dificile.

Tipuri de activități pentru dezvoltarea socio-emoțională

1. Jocuri de recunoaștere a emoțiilor

Aceste activități îi ajută pe copii să identifice și să numească emoțiile. Se pot folosi:

* cartonașe cu fețe expresive;

* oglinzi pentru imitarea expresiilor;

* povești ilustrate.

Exemplu de activitate: „Cum mă simt azi?” – copiii aleg o imagine care exprimă starea lor și explică de ce se simt astfel. Această activitate dezvoltă capacitatea de exprimare și conștientizare emoțională.

2. Jocuri de rol

Jocurile de rol sunt extrem de eficiente în dezvoltarea empatiei și a abilităților sociale. Copiii interpretează diferite situații din viața reală: la magazin, la medic, în familie.

Prin aceste activități, copiii învață:

* să respecte reguli;

* să colaboreze;

* să înțeleagă perspectiva celuilalt.

3. Activități de grup și cooperare

Activitățile realizate în echipă contribuie la dezvoltarea spiritului de colaborare. Exemple:

* realizarea unui poster comun;

* construirea unui obiect din cuburi;

* jocuri de tip „lucrăm împreună”.

Copiii învață să împartă materiale, să negocieze și să respecte opiniile celorlalți.

4. Povestiri terapeutice și discuții

Poveștile reprezintă un instrument valoros în educația emoțională. Prin intermediul personajelor, copiii pot înțelege mai ușor emoțiile și comportamentele.

După lectură, educatoarea poate adresa întrebări precum:

* „Cum crezi că s-a simțit personajul?”

* „Tu ce ai fi făcut în locul lui?”

Aceste discuții dezvoltă gândirea critică și empatia.

5. Activități artistice

Desenul, modelajul sau colajele permit copiilor să își exprime emoțiile într-un mod creativ. De exemplu:

* „Desenează ce te face fericit”;

* „Cum arată furia?”

Aceste activități contribuie la eliberarea tensiunilor și la autocunoaștere.

Rolul cadrului didactic

Educatoarea are un rol esențial în crearea unui climat emoțional pozitiv. Aceasta trebuie să:

* ofere un model de comportament;

* încurajeze exprimarea liberă a emoțiilor;

* evite etichetarea copiilor;

* sprijine relațiile pozitive între copii.

Un mediu sigur și prietenos îi ajută pe copii să se dezvolte armonios și să capete încredere în sine.

Concluzie

Dezvoltarea socio-emoțională a copiilor preșcolari este la fel de importantă ca dezvoltarea cognitivă. Prin activități variate și adaptate vârstei, copiii învață să își gestioneze emoțiile, să relaționeze eficient și să devină membri activi ai comunității.

Grădinița, prin rolul său educativ, contribuie decisiv la formarea unor copii echilibrați emoțional, capabili să facă față provocărilor viitoare.

HRISTEA CLAUDIA
UNITATE DE ÎNVĂȚĂMÂNT:GRĂDINIȚA CU P. P. NR. 12-PJ
LOCALITATE: HUȘI, VASLUI

STRATEGII DE INTEGRARE A COPIILOR CU NEVOI EDUCAȚIONALE SPECIALE (CES)

Problematica persoanelor cu cerinţe speciale formează un câmp semantic complex, aflat într-o continuă schimbare și, în același timp, se recomandă o atenţie sporită modului în care sunt folosiţi termenii respectivi, deoarece nu întotdeauna reprezintă realitatea și pot aduce prejudicii demnităţii umane.

În literatura psihopedagogică se folosesc mai mulţi termeni care, în funcţie de modul de abordare a problematicii persoanelor cu cerinţe speciale, pot clarifica o serie de delimitări semantice utile în înţelegerea corectă și nuanţată a fenomenelor avute în vedere: aspectul medical – deficienţa, aspectul funcţional – incapacitatea sau dizabilitatea, aspectul social – handicapul.

Strategii de integrare:

- strategii individuale
- strategii colective
- strategii totale

Educaţia integrată, pornind de la intervenţia timpurie, urmăreşte, deci, să ajute familia şi copilul cu nevoi speciale în vedere valorizării tuturor potenţialităţilor latente şi manifeste, pentru a trăi din plin, cu posibilităţile pe care le are şi le dezvoltă, într-o ambianţă constructivă, echilibrată. Educaţia integrată îi va permite copilului cu CES să trăiască alături de ceilalţi copii valizi, să desfăşoare activităţi comune, dobândind abilităţi indispensabile pentru o viaţă cât mai apropiată de cea a valizilor, pentru o adecvată inserţie socială.

Formele integrării copiilor cu CES

Formele integrării copiilor cu CES existente în școala românească se bazează pe urmatoarele modele:

a.***Modelul cooperării școlii obișnuite cu școala specială*** - în acest caz, școala obișnuită coordonează procesul integrării și stabilește un parteneriat activ între cadrele didactice din cele două școli care vor experimenta și susține un nou mod de desfășurare a activităților didactice, pregătind împreună conținutul activităților școlare, adaptând materialele și mijloacele de învățare folosite în timpul orelor și oferind un cadru confortabil tuturor elevilor din clasă.

b. ***Modelul bazat pe organizarea unei clase speciale în școala obișnuită*** - acest model presupune integrarea copiilor deficienți în școli de masă unde să intre în relație cu elevii normali, facilitându-se, cu sprijinul cadrelor didactice și specialiștilor din școală, o mai bună intercunoaștere și relaționare între cele două categorii de copii.

c. ***Modelul bazat pe amenajarea în școala obișnuită a unui spațiu sau a unei săli de instruire*** și resurse pentru copiii deficienți, integrați individual în clase obișnuite din scoala respectivă - în acest caz, profesorul care se ocupă cu elevii deficienți este și profesorul de sprijin care desfășoară activități cu acești copii, atât în spațiul special amenajat în școală, cât și la orele de clasă, atunci cand condițiile solicita/permit acest lucru, colaborând direct cu educatorii din clasele unde sunt integrați copiii.

d. ***Modelul itinerant***- acest model favorizează integrarea într-o școală de masă a unui număr mic de copii cu cerințe speciale, domiciliați la mică distanță de școală (se evită astfel dezavantajul deplasărilor pe distanțe mari ale copilului) și sprijiniți de un profesor itinerant (specializat în munca la domiciliul copiilor cu un anumit tip de deficiență); ei pot astfel participa la activitățile școlii respective.

e. ***Modelul comun*** - este relativ asemănător cu modelul precedent, cu deosebirea că în acest caz profesorul itinerant este responsabil de toți copiii cu deficiențe dintr-un anumit areal și oferă servicii de sprijinire a copilului și familiei, ajută părinții la alcatuirea programelor de învățare, urmărește evoluția școlară a copilului, colaborează cu profesorii școlii obișnuite în care este integrat copilul și intervine atunci cand apar probleme de învățare sau de adaptare a copiilor la anumite cerințe școlare.

Răspunsul la CES la grădiniță se realizează prin intermediul Planului de Intervenție Personalizat (PIP).

Elementele Cheie ale Sprijinului în Preșcolaritate sunt:

- ***Identificare Timpurie***: Cu cât dificultățile sunt identificate mai devreme, cu atât șansele de recuperare și integrare sunt mai mari.
- ***Colaborare Părinți-Specialiști:*** Părinții, educatoarea și specialiștii (logoped, psiholog, kinetoterapeut) lucrează ca o echipă.
- ***Jocul ca Instrument***: Intervențiile se realizează predominant prin joc, care este forma naturală de învățare a preșcolarului.

Prin aplicarea consecventă a strategiilor CES, grădinița devine un mediu cu adevărat incluziv, unde fiecare copil, indiferent de ritmul sau nevoile sale, are șansa de a se dezvolta armonios.

BIBLIOGRAFIE:

-IONESCU, A., & POPESCU, M. (2018). Educația incluzivă în grădiniță: metode și practici moderne.
- Ministerul Educației Naționale. (2016). Strategia Națională privind Educația Incluzivă 2016-2020
- NEACȘU, I. (2017). Psihopedagogia incluziunii școlare: De la teorie la practică. Editura Polirom, Iași.
- PĂUN, M., & Mihăilescu, D. (Coord.). (2012). Educația Incluzivă: Provocări și reușite în școală și în comunitate. Editura Polirom
- VERZA, E. , PĂUN, E. „Educaţia integrată a copiilor cu handicap”, Unicef, 1998
- VRĂŞMAŞ, T. „ Învăţământ şi/sau inclusiv”, Ed. Aramis, 2001
- VOICU, E., CEDU 2000+, BABA, L., Fundația de Abilitare Speranța -Proiectul Parteneriat pentru educație incluzivă , „Raport cu privire la situația educației incluzive în România

PISALTU CECILIA
UNITATE DE ÎNVĂȚĂMÂNT:Grădinița cu P.P. Nr.12
LOCALITATE: Huși

„DEZVOLTAREA GÂNDIRII CRITICE LA PREȘCOLARI: O PROVOCARE?

Prof. Pisaltu Cecilia, Gradinita cu P.P.Nr 12, Huși, Vaslui

În contextul educației timpurii, dezvoltarea gândirii critice reprezintă un obiectiv esențial al procesului instructiv-educativ. Preșcolaritatea este etapa în care se pun bazele formării unor competențe cognitive fundamentale, iar stimularea gândirii critice contribuie la dezvoltarea capacității copilului de a analiza, interpreta și evalua informațiile din mediul înconjurător.Gândirea critică nu presupune doar acumularea de cunoștințe, ci și utilizarea acestora în mod activ, prin întrebări, reflecție și luarea de decizii. În acest sens, cadrul didactic are rolul de facilitator al învățării, creând contexte educaționale care încurajează explorarea, curiozitatea și autonomia copilului.

Conceptul de gândire critică la vârsta preșcolară Gândirea critică la preșcolari se manifestă prin:

formularea de întrebări („De ce?”, „Cum?”);

exprimarea propriilor opinii;

compararea și clasificarea obiectelor și situațiilor;

identificarea relațiilor cauză–efect;

anticiparea unor rezultate.

La această vârstă, gândirea critică este în formare și se dezvoltă prin activități concrete, ludice și interactive.

Rolul educatoarei în dezvoltarea gândirii critice. Educatoarea are un rol esențial în stimularea gândirii critice, prin:

utilizarea întrebărilor deschise;

încurajarea exprimării libere a ideilor;

acceptarea răspunsurilor diverse;

promovarea dialogului și a cooperării;

organizarea de situații-problemă adaptate nivelului de vârstă.

Un climat educațional bazat pe încredere și respect favorizează implicarea activă a copiilor.

Prezint în continuare câteva strategii didactice pentru dezvoltarea gândirii critice la copiii de vârtă preșcolară pe care le-am pus în practică în diferite activități:

1.Metoda întrebărilor deschise. Întrebările deschise stimulează reflecția și exprimarea opiniilor:

„Ce crezi că se va întâmpla dacă...?”

„De ce personajul a procedat astfel?”

„Tu cum ai face în locul lui?”

2.Învățarea prin descoperire Copiii sunt încurajați să exploreze și să găsească singuri răspunsuri.

Exemplu:
Activitate de știință – „Ce se scufundă și ce plutește?”
Copiii formulează ipoteze, testează și trag concluzii.

3. Jocul de rol Permite analizarea situațiilor din perspective diferite.

Exemplu:

„De-a magazinul” – copiii iau decizii, negociază și argumentează.

4. Metoda problematizării Se creează situații care necesită găsirea unei soluții.

Exemplu:
„Cum putem ajuta un personaj din poveste să rezolve o problemă?”

5. Brainstorming (asaltul de idei) Copiii exprimă liber idei, fără a fi criticați.

Vin în completare și cu câteva exemple de bună practică

Exemplul 1: Activitate pe bază de poveste

Tema: „Scufița Roșie”

Întrebări adresate:

-„A procedat corect Scufița Roșie?”

-„Ce ai fi făcut tu în locul ei?”

Rezultat: Copiii își dezvoltă capacitatea de analiză și argumentare.

Exemplul 2: Experiment practic

Tema: „Plantele au nevoie de apă”

Se realizează un experiment cu două plante:

-una udată;

-una neudată.

Rezultat: Copiii observă și formulează concluzii.

Exemplul 3: Activitate matematică

Tema: clasificare și comparare

Sarcină: „Grupează obiectele după criterii alese de tine”

Copiii explică alegerea criteriului.

Exemplul 4: Joc didactic

Tema: „Adevărat sau fals?”

Educatoarea prezintă afirmații:

-„Pisica zboară”

-„Peștele trăiește în apă”

Copiii argumentează răspunsurile.

Exemplul 5: Activitate integrată

Tema: „Cum protejăm natura?”

Discuții, soluții propuse de copii:

-reciclare;

-economisirea apei;

-protejarea plantelor.

Beneficiile dezvoltării gândirii critice

creșterea încrederii în sine;

dezvoltarea limbajului;

îmbunătățirea capacității de rezolvare a problemelor;

stimularea creativității;

formarea unei atitudini active față de învățare.

Concluzii

Dezvoltarea gândirii critice la preșcolari reprezintă un proces continuu, care necesită utilizarea unor strategii didactice variate și adaptate particularităților de vârstă. Prin activități interactive, experiențiale și centrate pe copil, educatoarea contribuie la formarea unor viitori adulți capabili să gândească independent, să ia decizii și să se adapteze societății moderne.

RADU TINCA
UNITATE DE ÎNVĂȚĂMÂNT: Grădinița Nr. 13- structură- Grădinița Nr.12
CLASĂ/GRUPĂ: Mijlocie
LOCALITATE:Huși, jud. Vaslui

Micii ecologiști

Protejarea mediului înconjurător reprezintă o prioritate esențială în educația timpurie, având rolul de a forma încă de la vârste fragede comportamente responsabile față de natură. În cadrul grupei mijlocii, activitățile de educație ecologică sunt concepute într-o manieră atractivă și accesibilă, punând accent pe învățarea prin joc, experiență directă și implicare activă.

Activitatea desfășurată, intitulată „Micii ecologiști”, a avut ca scop formarea unor deprinderi de bază privind protejarea mediului, precum colectarea selectivă a deșeurilor, economisirea resurselor și respectul față de natură. Aceasta a fost organizată sub forma unui joc didactic„Reciclăm și salvăm natura!”.

Scop:

Formarea și consolidarea comportamentelor ecologice de bază prin implicarea copiilor în activități de recunoaștere și colectare selectivă a deșeurilor, în vederea dezvoltării responsabilității față de mediul înconjurător.

Obiective:

1.Să identifice comportamente corecte și incorecte în raport cu mediul înconjurător;

2.Să recunoască principalele tipuri de deșeuri (hârtie, plastic, sticlă);

3.Să participe activ la activități de colectare selectivă;

4.Să manifeste interes și responsabilitate față de protejarea naturii;

5.Să valorifice materiale reciclabile în realizarea unor lucrări practice simple.

Competențe:

Formarea unor comportamente ecologice de bază în situații cotidiene;

Dezvoltarea capacității de a coopera în activități de grup cu tematică ecologică;

Exersarea abilităților de observare și clasificare a materialelor;

Manifestarea unei atitudini pozitive față de mediul înconjurător;

Dezvoltarea creativității prin utilizarea materialelor refolosibile.

La începutul activității, copiii au fost introduși în temă printr-o poveste scurtă despre o pădure poluată și animalele care aveau nevoie de ajutor. Această etapă a captat atenția copiilor

și a stimulat empatia față de mediul înconjurător. Ulterior, s-a desfășurat o discuție ghidată în care preșcolarii au identificat comportamente corecte și incorecte legate de protejarea naturii.

Deșfășurarea activității a constat într-un joc practic de colectare selectivă. Copiii au primit diferite obiecte (hârtie, plastic, sticlă și au fost invitați să le sorteze în recipiente colorate corespunzător. Această activitate a fost realizată sub formă de competiție prietenoasă, ceea ce a crescut gradul de implicare și motivația copiilor.

De asemenea, s-a realizat o activitate creativă în care copiii au confecționat obiecte decorative din materiale reciclabile (role de carton, capace, hârtie). Această etapă a contribuit la dezvoltarea imaginației și la înțelegerea faptului că unele materiale pot fi refolosite, reducând astfel cantitatea de deșeuri.

Pe parcursul activității, rolul educatoarei a fost de ghid și facilitator, oferind explicații clare, încurajând participarea și susținând inițiativele copiilor. S-au utilizat metode interactive, adaptate nivelului de vârstă, precum conversația, jocul didactic și învățarea prin descoperire.

Evaluarea s-a realizat prin observarea comportamentului copiilor și prin întrebări simple adresate la finalul activității. Majoritatea preșcolarilor au demonstrat că au înțeles importanța protejării mediului și au putut identifica acțiuni concrete pe care le pot realiza zilnic, precum aruncarea corectă a deșeurilor sau economisirea apei.

În concluzie, activitatea „Micii ecologiști” a avut un impact pozitiv asupra copiilor, contribuind la formarea unor atitudini și comportamente ecologice de bază. Prin implicarea activă și utilizarea unor metode atractive, copiii au învățat într-un mod plăcut și eficient cum pot contribui la protejarea mediului înconjurător.

Bibliografie:

Ministerul Educației (2019), Curriculum pentru educație timpurie, București;

Ministerul Educației (2018), Repere fundamentale în învățarea și dezvoltarea timpurie a copilului de la naștere la 7 ani, București;

M. Dumitrana (coord.) (2002), Activități matematice și de cunoaștere a mediului în grădiniță, Editura Compania, București;

C. Crețu (2006), Psihopedagogia educației timpurii, Editura Polirom, Iași;

V. Preda (2009), Educația ecologică la vârste timpurii, Editura Didactică și Pedagogică, București;

LUPU OANA
UNITATE DE ÎNVĂȚĂMÂNT: Grădinița cu Program Normal Vizureni

O zi de bucurie, Ziua Națională a României

Așa cum încă din titlu este precizat, prin acest articol vă aduc în atenție sărbătoarea noastră de Ziua Națională a României.

Fiecare sărbătoare reprezintă o bună ocazie de a ne întâlni cu părinţii, de a organiza ateliere, întâlniri ritmice pline de sens și conținut, ce fac ca viața acestei grădinițele să ofere copiilor, care sunt principalii beneficiari, un model de educație și interacțiune umană, formând și dezvoltând armonios generații de copii echilibrați și conștienți de valoarea vieții autentice.

Activitatea a avut scopul de a consolida și sistematiza cunoștințele și competențele de istorie, tradiție, obiceiuri, cultură, limbă care definesc portretul spiritual al poporului român.

La începutul activității preșcolarii au prezentat un moment artistic. Au recitat poezii precum ,,Țara mea” de Otilia Cazimir, ,,România-i țara mea” de Arion Ilie, ,,Scumpă Țară Românească” de Haralamb Lecca. De asemenea au intonat cântece și au dansat: ,,Ciuleandra”, ,,Drag mi-e jocul românesc”, ,,România mea”. Mamele preșcolarilor au fost profund încântate aplaudând cu bucurie copiii.

Am continuat sărbătorirea Zilei Naționale a României cu un atelier mamă-copil care a avut trei componente: farfuria tradițională, lingura tradițională din lemn și covorul tradițional cunoscut ca și lăicer țesut din lână cu motive tradiționale (pomului vieții, romburi, coarne de berbec, cruce, flori și altele) sau viu colorate linear.

Prima componentă a activității, farfuria a fost realizată prin colorare. Preșcolarii și mamele au primit farfurii imprimate cu simbolurile pasărea și flori, le-au colorat, le-au decupat și în final le-au lipit pe un suport de plastic.

Simbolistica păsării pe produsele tradiționale românești este una dintre cele mai fascinante și complexe, în contextul folclorului și artei populare. Păsările au o semnificație adâncă, fiind considerate mesageri între lumea oamenilor și lumea divină, simboluri ale libertății, ale transmiterii de cunoștințe și ale protecției. Reprezentarea acestora pe farfuriile tradiționale nu doar că adaugă un element decorativ, dar reflectă și credințele spirituale ale comunității.

A doua lucrare a fost lingura tradițională din lemn decorată prin pictură cu motive și culori tradiționale. S-au ilustrat chipuri de țărani femei sau bărbați, flori tricolore, romburi.

În ultima parte a atelierului au fost realizate mult îndrăgitele covoare tradiționale moldovenești care au ocupat un loc de cinste în casele românești ale înaintașilor noștri, astăzi păstrate cu prețuire de urmași.

Pentru a realiza covoarele am folosit un suport de carton alb A4 peste care preșcolarii și mamele au lipit panglici viu colorate de hârtie. La cele două capete preșcolarii au învățat să realizeze franjuri de lână. Prin muncă și dăruire au obținut rezultate foarte frumoase, pe care vă las cu drag să le vizionați.

A fost o zi plăcută și o sărbătoare cu bucurie. Un model inedit de a aduce în atenția micilor preșcolari valorile vieții autentice românești. Oferirea unui spațiu autentic plin de frumos și conexiune umană contribuie la crearea unui mediu educațional armonios, unde copilul simte susținerea și sustenabilitatea adultului.

„ROMÂNIA E PATRIA NOASTRĂ A TUTUROR ROMÂNILOR. E ROMÂNIA CELOR DE DEMULT ȘI A CELOR DE MAI APOI. E PATRIA CELOR DISPĂRUȚI ȘI A CELOR CE VA SĂ VIE” - BARBU ȘTEFĂNESCU-DELAVRANCEA

DULGHERU ALINA-SIMONA
UNITATE DE ÎNVĂȚĂMÂNT: Gr. cu P.P. nr.5, structură a Școlii Gimnaziale de Arte N.N. Tonitza
LOCALITATE: Bârlad

PROIECT EDUCAȚIONAL GLASUL PĂDURII ÎN CADRUL PROGRAMULUI MONDIAL SĂ ÎNVĂȚĂM DESPRE PĂDURE (LeAF)

Mediul înconjurător reprezintă spațiul în care trăiesc oamenii, animalele și plantele. Din natură provin aerul, apa, hrana și numeroase resurse necesare vieții. Din păcate, în ultimii ani, activitățile umane au dus la creșterea nivelului de poluare și la degradarea mediului. Din acest motiv, protejarea naturii a devenit o preocupare importantă la nivel mondial. Sănătatea oamenilor depinde în mare măsură de starea mediului în care trăiesc. Aerul poluat, apa contaminată sau alimentele afectate de substanțe chimice pot provoca probleme serioase de sănătate. De aceea, este necesar ca fiecare persoană să fie conștientă de impactul pe care îl are asupra naturii și să adopte comportamente responsabile. Protecția mediului nu este doar responsabilitatea autorităților, ci și a fiecăruia dintre noi.

Un rol foarte important îl are educația ecologică, mai ales în rândul copiilor. Dacă aceștia învață încă de mici să respecte natura, vor deveni adulți mai atenți la mediul înconjurător. Activitățile educative îi ajută pe copii să înțeleagă că plantele, animalele și oamenii depind unii de alții pentru a menține echilibrul naturii. În același timp, copiii pot învăța că progresul tehnologic trebuie să fie în armonie cu mediul, astfel încât resursele naturale să fie folosite în mod responsabil. Pentru a dezvolta aceste valori, a fost organizat proiectul educațional intitulat **„Glasul pădurii”**, destinat copiilor din grupa mare B-Gr. cu P.P. nr.5, Bârlad. Proiectul s-a desfășurat pe parcursul mai multor luni, în perioada decembrie 2024 – iunie 2025, și a implicat atât copiii, cât și cadrele didactice, părinții și parteneri din comunitate. Printre partenerii implicați s-au numărat biblioteca orașului și reprezentanți ai Ocolului Silvic.

Scopul proiectului a fost dezvoltarea unei atitudini responsabile față de natură și formarea unor obiceiuri care să contribuie la protejarea mediului. Prin activitățile organizate, copiii au fost încurajați să participe activ la îngrijirea spațiilor verzi, să descopere frumusețea naturii și să înțeleagă importanța păstrării unui mediu curat. Activitățile s-au desfășurat atât în sala de grupă, cât și în aer liber. În prima etapă, organizată la începutul proiectului, copiii au fost implicați în formarea echipei de proiect și în stabilirea regulilor de protecție a mediului. În etapele următoare au fost organizate diferite activități educative și practice. Pe parcursul proiectului, copiii au participat la jocuri didactice despre animale și păsări, au realizat activități creative de iarnă, au luat parte la acțiuni de colectare a hârtiei pentru reciclare și au participat la plantarea unor copaci sau plante decorative în curtea grădiniței. De asemenea, a fost organizată o excursie tematică în natură, unde copiii au putut observa direct mediul natural și au aflat mai multe despre pădure și viețuitoarele care trăiesc acolo. Pe lângă activitățile practice, copiii au realizat desene, obiecte decorative și lucrări artistice inspirate din natură, unele dintre acestea fiind create din materiale reciclabile. Aceste activități au contribuit la dezvoltarea creativității și la înțelegerea ideii de reutilizare a materialelor.La finalul proiectului a avut loc o evaluare a activităților realizate. Copiii au participat la discuții și jocuri prin care au demonstrat ce au învățat despre protecția mediului. De asemenea, au fost organizate expoziții cu lucrările realizate de ei și a fost creat un album cu imagini din timpul proiectului, pentru a evidenția rezultatele obținute. Rezultatele proiectului au arătat că astfel de activități educative au un impact pozitiv asupra copiilor. Aceștia au învățat să păstreze curățenia, să îngrijească plantele

și să respecte natura. În același timp, proiectul a contribuit la implicarea părinților și a comunității în activități dedicate protejării mediului. În concluzie, educația ecologică este esențială pentru formarea unei atitudini responsabile față de natură. Prin activități practice și experiențe directe, copiii pot înțelege mai bine importanța mediului și rolul lor în protejarea acestuia. Astfel de proiecte contribuie la dezvoltarea unor comportamente pozitive și la formarea unor generații mai conștiente de importanța naturii.

DISEMINAREA PROIECTULUI: ședințele cu părinții, postarea unor fotografii sau filmulețe pe pagina de WhatsApp a grupei, pe Facebook, pe Educativ Vaslui sau Protecția Mediului Vaslui.

BIBLIOGRAFIE:

- Nicoleta Geamănă, Maria Dima, Dana Zainea, *Educația ecologică la vîrsta preșcolară*, Editura Coresi, 2008
- http://www.ccdg.ro

RĂȘCANU CORINA-LAVINIA
UNITATE DE ÎNVĂȚĂMÂNT: Grădinița cu P.N. Bădeana structura a Școlii Gimnaziale nr: 1 Tutova
LOCALITATE: Bădeana com: Tutova jud: Vaslui

Strategii de integrare a copiilor cu nevoi educaționale speciale (CES)

Integrarea copiilor cu nevoi educaționale speciale (CES) reprezintă un obiectiv important al sistemului educațional modern, bazat pe principiul egalității de șanse și al incluziunii sociale. Copiii cu CES pot avea dificultăți de învățare, dizabilități fizice, intelectuale, emoționale sau tulburări de comportament, iar integrarea lor în școlile de masă contribuie atât la dezvoltarea lor personală, cât și la formarea unei societăți tolerante și empatice.

Educația incluzivă presupune adaptarea sistemului educațional la nevoile fiecărui copil, nu invers. Astfel, școala trebuie să ofere un mediu accesibil, flexibil și suportiv, în care toți elevii să poată participa activ la procesul de învățare, indiferent de dificultățile lor.

Strategii de integrare

1. Adaptarea curriculumului

Unul dintre cele mai importante aspecte este adaptarea conținutului educațional la nivelul și ritmul de învățare al copilului. Acest lucru poate include:

- simplificarea sarcinilor de lucru
- utilizarea materialelor vizuale sau interactiv
- evaluări diferențiate

2. Învățarea individualizată

Fiecare copil cu CES are nevoi specifice, de aceea este necesară elaborarea unui plan educațional individualizat (PEI). Acesta stabilește obiective clare și metode adaptate pentru progresul elevului.

3. Colaborarea interdisciplinară

Integrarea eficientă presupune colaborarea între:

- cadre didactice
- consilieri școlari
- logopezi sau psihologi
- părinți

Această echipă contribuie la dezvoltarea armonioasă a copilului și la identificarea celor mai potrite metode de intervenție.

4. Utilizarea tehnologiilor asistive

Tehnologia poate facilita procesul de învățare pentru copiii cu CES. Exemple:

- aplicații educaționale interactive
- tablete sau software adaptat
- dispozitive pentru sprijinirea comunicării

5. Crearea unui climat pozitiv în clasă

Un mediu prietenos și lipsit de discriminare este esențial. Profesorii trebuie să încurajeze:

- respectul reciproc
- cooperarea între elevi
- acceptarea diversității

Activitățile de grup pot ajuta la dezvoltarea relațiilor sociale și la reducerea izolării copiilor cu CES.

6. Formarea continuă a cadrelor didactice

Profesorii trebuie să fie pregătiți să lucreze cu elevi diverși. Participarea la cursuri de formare în domeniul educației incluzive le permite să aplice metode moderne și eficiente.

Familia are un rol esențial în integrarea copilului. Sprijinul emoțional, implicarea în activitățile școlare și colaborarea cu profesorii contribuie semnificativ la succesul educațional al copilului.

Integrarea copiilor cu nevoi educaționale speciale nu este doar o responsabilitate a școlii, ci a întregii societăți. Prin aplicarea unor strategii adecvate și prin promovarea unui climat incluziv, acești copii pot avea șanse reale de dezvoltare și afirmare. Educația incluzivă nu înseamnă doar acces la școală, ci participare activă și valorizarea fiecărui individ.

GROZAV IULIA
UNITATE DE ÎNVĂȚĂMÂNT:ȘCOALA GIMNAZIALĂ „SFÂNTUL IERARH NICOLAE”
LOCALITATE: VLĂDEȘTI, JUDEȚUL GALAȚI

Dezvoltarea creativității elevilor în învățământul primar

Creativitatea reprezintă una dintre cele mai importante capacități ale ființei umane, deoarece contribuie la dezvoltarea gândirii originale, a imaginației și a capacității de rezolvare a problemelor. În învățământul primar, dezvoltarea creativității elevilor are un rol esențial, deoarece această etapă este una în care copiii își formează deprinderile de bază, își dezvoltă imaginația și învață să exploreze lumea din jurul lor.

La copii, creativitatea se observă prin imaginație bogată, dorința de a experimenta, curiozitate și capacitatea de a găsi soluții neobișnuite la diferite situații. În perioada școlii primare, creativitatea este foarte activă, deoarece copiii sunt deschiși către explorare și învățare. De aceea, rolul școlii este de a sprijini și valorifica această capacitate naturală.

Profesorul are un rol fundamental în stimularea creativității elevilor. El trebuie să creeze un climat educațional pozitiv, în care elevii să se simtă liberi să își exprime ideile fără teama de a greși.

Printre metodele prin care profesorul poate dezvolta creativitatea se numără:

- utilizarea jocurilor didactice;
- încurajarea discuțiilor și a exprimării opiniilor personale;
- folosirea metodelor interactive de predare;
- stimularea imaginației prin activități artistice și literare;
- valorificarea ideilor originale ale elevilor.

De asemenea, profesorul trebuie să încurajeze cooperarea între elevi și să promoveze învățarea prin descoperire.

Metode și activități pentru stimularea creativității

Există numeroase metode prin care creativitatea poate fi dezvoltată în școala primară.

1. Jocul didactic

Jocul este una dintre cele mai eficiente metode de învățare la vârste mici. Prin joc, elevii își dezvoltă imaginația, gândirea logică și capacitatea de cooperare.

2. Activitățile artistice

Desenul, modelajul, colajul, muzica sau dramatizarea îi ajută pe elevi să își exprime emoțiile și ideile într-un mod creativ.

3. Povestirea și compunerea

Activitățile de creare a poveștilor sau continuarea unor povești stimulează imaginația și dezvoltă capacitatea de exprimare.

4. Învățarea prin proiecte

Realizarea de proiecte pe diferite teme îi ajută pe elevi să colaboreze, să cerceteze informații și să găsească soluții originale.

5. Întrebările deschise

Profesorul poate folosi întrebări care nu au un singur răspuns corect, stimulând astfel gândirea creativă și argumentarea ideilor.

Importanța dezvoltării creativității

Dezvoltarea creativității are numeroase beneficii pentru elevi. Aceasta contribuie la:

- dezvoltarea gândirii critice;
- creșterea încrederii în sine;
- îmbunătățirea capacității de rezolvare a problemelor;
- stimularea curiozității și a dorinței de a învăța;
- formarea unei personalități autonome și inovatoare.

Într-o societate modernă, creativitatea este considerată o competență esențială pentru succesul personal și profesional.

Concluzie

Creativitatea reprezintă o componentă importantă a dezvoltării copilului în învățământul primar. Prin metode adecvate de predare, activități variate și un climat educațional deschis, profesorii pot contribui la dezvoltarea imaginației și a gândirii creative a elevilor. Astfel, școala nu doar transmite cunoștințe, ci și formează indivizi capabili să gândească independent și să găsească soluții inovatoare pentru problemele viitorului.

Bibliografie

1. Cucoș, Constantin – *Pedagogie*, Editura Polirom, Iași, 2006.
2. Cerghit, Ioan – *Metode de învățământ*, Editura Polirom, Iași, 2006.
3. Jinga, Ioan; Istrate, Elena – *Manual de pedagogie*, Editura All, București, 2008.
4. Neacșu, Ioan – *Instruire și învățare*, Editura Didactică și Pedagogică, București, 1999.

BERECHET AURELIA RALUCA
UNITATE DE ÎNVĂȚĂMÂNT: GRĂDINIȚA "FLOARE DE COLȚ"
LOCALITATE: BUCUREȘTI

PROIECT EDUCAȚIONAL "VREAU SĂ CRESC MARE ȘI VOINIC!"

ARGUMENT

Sănătatea este definită ca stare de bine, fizică, mentală și socială a fiecărei persoane. Starea de sănătate și de boală este influențată nu doar de factorii biologici, chimici sau genetici, ci și de factorii psihologici și sociali. Factorii psihosociali care influențează starea de sănătate și boală sunt: comportamentele sănătoase sau de risc, abilitățile cognitive, emoționale și sociale, atitudinile și valorile personale relaționate cu sănătatea, normele socio-culturale de gen. Principalii factori care au impact asupra stării de sănătate și boală sunt comportamentele care descriu stilul de viață: alimentație echilibrată, practicarea exercițiului fizic, respectarea orelor de somn și a normelor de igienă. Comportamentele sănătoase sunt învățate social de către copii prin observarea și imitarea adulților. Părinții și educatorii sunt cei care conturează preferințele copiilor și atitudinile lor față de comportamentul alimentar și exercițiul fizic. Educația pentru sănătate la preșcolari permite învățarea comportamentelor sanogene și integrarea lor în rutinele comportamentale.

În sens larg, educația pentru sănătate este reprezentată de toate experiențele de învățare care conduc la îmbunătățirea și menținerea stării de sănătate. În sens restrâns, educația pentru sănătate implică dezvoltarea abilităților cognitive, sociale și emoționale cu rol protector asupra sănătății și dezvoltarea unui stil de viață sănătos prin întărirea comportamentelor sănătoase și reducerea comportamentelor de risc.

SCOP: Formarea unor deprinderi igienico-sanitare privind promovarea unui trai sănătos, protecția mediului ambient și prevenția bolilor. Formarea unor atitudini pozitive, active față de sănătate.

OBIECTIVE OPERAȚIONALE:

- Să conștientizeze importanța respectării regulilor de igienă personală;
- Să efectueze exercițiile de înviorare zilnic;
- Să cunoască importanța consumului de fructe și legume;
- Să își formeze un comportament adecvat în ceea ce privește igiena;
- Să identifice rolul activității fizice și al odihnei în menținerea sănătății;
- Să manifeste interes pentru propria sănătate.

GRUPURI ȚINTĂ: Preșcolari / Părinți / Cadre didactice.

PARTENERI: Asistent medical / Bucătărese / Medic (părinte al unui preșcolar)

DURATA ȘI FAZELE PROIECTULUI:

- Faza de pregătire și inițiere (octombrie 2025 - decembrie 2025)
- Faza de dezvoltare/desfășurare (ianuarie - iunie 2026)

RESURSE UMANE: Preșcolari / Părinți / Educatoare / Asistent medical / Bucătărese / Medic

RESURSE MATERIALE: Postere / Fișe / Jetoane / Diplome / Computer / Videoproiector

RESURSE FINANCIARE: Fonduri obținute din colaborarea cu administrația publică locală, sponsorizări.

EVALUARE: Se realizează prin realizarea unor lucrări tematice, a unor jocuri sportive și întreceri în aer liber, fotografii.

DERULAREA ACTIVITĂȚILOR: Durata proiectului, 1 an

Proiectul va debuta în octombrie 2025 și se va încheia în iunie 2026. Primele demersuri vor viza analizarea posibilităților de desfășurare a activităților.

În perioada octombrie 2025 - decembrie 2026 vor avea loc acțiuni de pregătire a proiectului. Discuții cu partenerii proiectului, identificarea materialului informativ necesar, identificarea activităților ce se pot desfășura, discuții cu părinții.

În perioada ianuarie - iunie 2026 se vor desfășura urmatoarele activități:

- “Ce știm despre corpul nostru?”
- „În vizită la cabinetul medical!”
- “Alimentația și sănătatea!”
- “Așa da, așa nu!” - reguli de igienă personală
- “Să cresc mare și voinic!”
- “Sunt mic, voinic și sanatos!”- concurs de cunoștințe

În perioada mai 2026 - iunie 2026 se va realiza o analiză asupra activității desfășurate în cadrul proiectului și se va face publicitate prin mediatizare online - pagina unității / site-ul unității.

STAR KIDS
CREATIVITATE ÎN EDUCAȚIE
Nr.15
ISSN 2784 - 1146